BIBLIOTECA NAZ.
Vittorio Emanuele III
XXI
G
87
NAPOLI

Lotti Erotianus

XXI. G. 87

120. f. 9

Digitized by Google

EROTIANI GALENI
ET HERODOTI
GLOSSARIA
IN HIPPOCRATEM

EX RECENSIONE HENRICI STEPHANI

GRAECE ET LATINE

ACCESSERVNT

EMENDATIONES HENRICI STEPHANI
BARTHOLOMAEI EVSTACHII
ADRIANI HERINGAE ETC.

RECENSVIT

VARIETATEM LECTIONIS EX MANVSCRI
PTIS CODD. DORVILLII ET MOS
QVENSI ADDIDIT

SVASQVE ANIMADVERSIONES ADIECIT

IO. GE. FRIDER. FRANZIVS.

LIPSIAE
SVMT. IOHANNIS FRIDERICI IVNII
CIƆIƆCCLXXX.

Digitized by Google

VIRO
ILLVSTRI EXPERIENTISSIMO
EXCELLENTISSIMO
DOCTISSIMOQVE

DANIELI GVILIELMO TRILLERO

CONSILIARIO AVLICO ET ARCHIATRO S. A. ELECTORIS SAXONIAE, PHILOSOPHIAE AC MEDICINAE DOCTORI, PROFESSORI THERAPIAE PVBLICO ORDINARIO IN ACADEMIA AD ALBIM CELEBRATISSIMA, ASSESSORI FACVLTATIS MEDICAE, INSTITVTI BOLOGNIENSIS SOCIO ETC

SENI ANNORVM, DOCTRINAE
ET MERITORVM COPIA
VENERANDO

PATRONO MAXIMO.

VIR ILLVSTRIS
EXPERIENTISSIME
PATRONE OMNI PIETATIS
CVLTV PROSEQVENDE

Grauiſſimas ſane habeo rationes, cur ad TE vetuſtiſſimum Hippocratis, vetuſtiſſimi medici, interpretem mittere non erubeſcam, ad TE, intimum illum ac veterem Hippocratis amicum, quocum conſenuiſti, quem immortalis nominis gloria et doctrinae omnis, praecipue autem criticae et medicae praeſtantia cum ipſo Hippocrate ſemper perennem, ſemper vene-

randum, ſemperque ſerae poſteritati commendabilem eſſe iubebit. Sed et ipſa modeſtia et pietas a me non exigere, ſed poſtulare, non cogere, ſed impellere me videtur, vt publice obſtrictiſſimi animi ſenſa, quae arctis limitibus contineri ſe non ſinunt, TIBI declarem, quum inter reliqua TVI fauoris ſummi erga me documenta hoc quoque eſſe iuſſeris, vt cuperes precibus meis locum relinquendum eſſe, et mihi TVVM Erotianum mitteres comitante Euſtachio, vt mihi editionem ipſius curanti eſſent ad manus atque ſubſidio. Fateor autem ingenue, me Erotiano TVO, aut potius TIBI quam plurima debere, meque TVA gratia ita affectum atque exhilaratum ſentio, vt, quibus verbis animi deditiſſimi obſeruantiam efferre debeam, ignorem penitus. Itaque accipias velim animo hilari ſerenaque fronte hanc meam qualemcumque gratiarum actionem, omni ornatu ſermonis, verborumque elegantia deſtitutam prorſus, at ex animo probo TIBIque penitus conſecrato profectam. Ignoſcas vero, etiam

atque

atque etiam rogo, meae temeritati, qua TVVM nomen illuſtriſſimum opuſculo huic praeponere atque ipſi gratiam commendationemque hac ratione conciliare ſtuduerim. MAGNI enim TRILLERI nomen omnibus, et mihi erit gratiſſimum ſemper, maximaque veneratione et cultu dignum perpetuo. Vnde ea, quae religio a nobis exigit, expediamus, atque pro ſalute et incolumitate TVA preces fundamus ardentiſſimas ad rerum omnium moderatorem ſummum atque vitae noſtrae rectorem, vt TE, annis et meritorum multifariaeque eruditionis copia grauiſſimum, ſuo amore complectatur, incommoda aetatis ingraueſcentis leuet, vires ferendis tot laboribus difficillimis, tot muneribus grauiſſimis rite obeundis et fungendis, fulciat, et ſaluti incolumitati TVAE omni tempore, omnibuſque modis proſpiciat benigniſſime. Seruet TE Deus T. O. M. Academiae, rei literariae, familiae ſplendidiſſimae, atque proſpere omnia, quaecumque perficis, ſuccedere iubeat. Sit Ordini TVO gratioſo, ſit TIBI, principi

 illius

illius ſingularique ornamento, ſit toti reipublicae literariae gratioſus aeternus omnium rerum arbiter, atque TE multos annos rebus humanis intereſſe ſinat, vt ſemper ex TVAE ampliſſimae eruditionis ambitu fructus capiat vberrimos orbis literatus. Vota ſi quid valent, valent autem plurimum, id tantum humaniſſime peto, vt et me TVO fauore impoſterum complecti haud dedigneris.

TANTI TVI NOMINIS

Scr. Lipſiae
Kal. Iul. A. R. S. CIƆIƆCCLXXX.

cultorem obſeruantiſſimum
Ioh. Georg. Frid. Franzium.

LECTORI

LECTORI
LITERARVM GRAECARVM
ET
REI MEDICAE CVPIDO
S
Iohannes Georgius Fridericus Franzius
Phil. et Med. D.

Gloſſariorum veterum in interpretandis et emendandis veterum auctorum libris, tantam eſſe vtilitatem, tam egregium vſum, vt his ipſis ſaepenumero deprauatiſſimis locis, quae omnem prorſus reſpuere medelam ſunt viſa, medicina ſit facta, vniuerſi norunt, atque remotis omnibus perſpicillis et tubulis, et obeſitatis, et elegantiae cauſa a quibuſdam adhibitis, perſpiciunt, qui ſuam operam huic literarum generi, non ſine dulcedinis fructu et vtilitatis commendatione dicando, verae atque genuinae eruditioni, quae ignoratis literis Latinis Graeciſque manca, barbara atque prorſus nulla eſſet, dicare conſecrareque videntur, potiſſimumque id curant, vt non ſolum ſervetur ſarta tectaque, ſed etiam magis magiſque elaborata, emendata ac perfectior reddita tranſmittatur ad poſteritatem. Quae autem in vniverſum auctoribus Graecis et Latinis ſanandis adhiberi poſſunt, atque adeo debent, praeſidia, iis quoque cum fructu et laude vti debemus in ſcriptis

medicorum ſanandis, quippe quae noſtris etiam admodum laborant temporibus, medicaque manu, tenente critica inſtrumenta, reſecandis naeuis et luxationibus corrigendis apta, indigere videntur. Nam, quamquam medicorum aeque ac criticorum ſtudium etiam in libris veterum medicorum recenſendis, emendandis et illuſtrandis non ſine laude verſatum ſit, tamen largam poſt meſſem, ariſtarum pomorumque in aceruos collectorum copiam, et florum munerumque paruorum collectionem remanſiſſe aliis, res ipſa loquitur. Vnum tantum commemorabimus Hippocratem, medicorum principem, ſtudiis indefeſſis atque eximiis Foeſii, Cornarii, Obſopoei, Lindani, Charterii aliorumque repurgatum atque politum, non tamen ita hucuſque comparatum adaptatumque, vt vbique [a] Ionicae dialecti veſtigia conſpicere liceat, quibus indagandis inueſtigandiſque nouorum editorum ſagacitas ac induſtria deſudari queat. Quid quod hodienum ex Hippocrate multa [b] exulant vocabula, quae tamen fuiſſe olim

a. Si deſideras huius rei exempla, Adr. Heringa in obſſ. critt. tibi ſuppeditabit, p. 48. Hipp. cum cod. Med. collati, ſic p. 759. A. σημεῖον l. σημήїον, ex MS. C. συνειλημμένον l. ξυνειλιγμένον, e MS. συγκάμπτοντα l. ξυγκάμπτοντα, e MS. συμπίπτειν l. ξυμπίπτειν, D. σὺν l. ξύν. Sic L. de aer. loc. et aqu. p. 285. l. 8. γίνεται l. γίγνεται, vt paſſim l. 12. κεῖνται l. κέονται, l. 14. παραῤῥεῖ l. παραῤῥέει, l. 17. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ l. ὡς ἐπὶ τὸ πουλύ, et ſic etiam lin. 25. reſcribendum. l. 28. προσκεῖνται l. προσκέονται, l. 31. πολὺ l. πουλύ, l. 40. θέρους l. θέρεος, l. 54. δεῖσθαι l. δέεσθαι.

b. Heringa in Obſeruatt. critt. Leouard. ed. 1749. huius defectus hanc eſſe ſcribit cauſam c. 13. p. 104 ſq. Tot vero vocabulorum iactura non vni cauſae adſcribenda eſt. Quum ſcilicet ante multa iam ſecula

olim ibi lecta liquet e Galeno: ſic enim voces ἀλκτὴ, αἱμοκέϱχνα, ἀντέονθεον, ἀγκυϱομήλη, ἀψόϱϱοον, ἀναχελεύεται, Ἄνδϱειος οἶνος, ἴκταϱ, ἴπος, ἀποπαλλήσιος, innumeraque alia ab Hippocrate abſunt, quae tamen teſtibus Erotiano ac Galeno ibidem ſuis exſtitere temporibus. Quare Gloſſaria illa cum vocibus obſoletis ſimul obſoleta facta, atque cum tineis blattiſque luctantia, obliuioni eripere ac poſteritati vindicare decreui, eo praeprimis conſilio, vt lectio ſcriptorum Hippocraticorum facilior ac iucundior, magiſque proficua reddatur omnibus, quibus intereſt Graecorum ſcriptorum ſuauitate atque dulcedinibus animum paſcendo recreandoque exſatiare penitus. Cui quidem conſilio maiori fide atque gaudio dulci ſatiſfaciundum eſſe rati, quum praeprimis illud a Viro Excell. atque Doctiſſimo CAR. CHRIST. KRAVSIO, Patrono ac Praeceptore noſtro aeternum colendo, cui multa in re medica debere nos grati profitemur, quemque quamdiu vita ſpirabit veneratione proſequemur ſumma, et quem in hoc literarum genere doctriniſque medicis verſatiſſimum eſſe omnes norunt, probatum, nobis calcar ſtimuloſque addiderit, vt manus admoueremus

ſecula in deſuetudinem abiiſſent Hippocratis dictiones, diligentes lectores earum explicationes margini adſcribere coeperunt: ita in cod. Mediceo aliiſque MSS. paſſim Galeni, aliorumque interpretationes apparent (Vide varr. lectt. poſt Edd. Foeſii). Sed indocti librarii ſaepe explicationes has in textum receperunt, vera lectione expulſa: atque haec primae iacturae causa. Sic L. de art. p. 819. D. vbi legitur: ἐπὶ τοῦτο γὰρ οἱ γλωττοὶ ῥέπουσι καὶ τὸ ἄχθος τοῦ σώματος ὀχεέται ἐπὶ τοῦτο. Codex Mediceus in textu exhibet ἔγκειται, in margine ὀχέεται, quum tamen prius nihil niſi poſterioris explicatio ſit.

remus operi taedioſo atque periculi pleno, quo, vt communiſſime in hoc literarum genere fieri ſolet, nos ſaepe pro eo qui Socrates erat, Calliam ſalutauiſſe nobis haud ſumus neſcii. Qua quidem in re ob rerum copiam ac profuſionem, quae feliciſſimum quoque ingenium fatigare ac frangere ſolent, ſi aberrauimus, a lectoribus veniam impetraturos nos eſſe, non ſperamus, ſed confidimus, non exſpectamus, ſed flagitamus ſerio.

Vt autem conſtet, quinam auctores horum fuerint gloſſariorum, et quibus inſtructi ſubſidiis ad eos emendandos, caſtigandos atque recudendos acceſſerimus, arbitramur pauca praefanda eſſe, vt iudicium ferri queat, de ipſius operis praeſtantia ac vtilitate. Igitur primo loco de Erotiano quaedam dicenda ſunt, de quo adeo ipſiuſque nomine inter eruditos viros haud leuis eſt diſſenſio, ſiquidem quamplurimi eum [c] *Erotianum*, quidam [d] *Herotianum*, Hugo Grotius [e] *Erotionem*, Aldus [f] *Erotinonem*, Ioh. Alb. Fabricius [g] *Herodianum* nomi-

c. Sic Henr. Stephanus, Conr. Geſnerus, Barth. Euſtachius, Petrus Lambecius, Ioh. Steph. Bernardus, Adr. Heringa, et alii, qui codices MSS. inſpexerunt, edidere; eoſque Hieron. Mercurialis, Anut. Foeſius, Henr. Meurſius, Euſtachius, Luc. Ant. Iunta, Renat. Charterius, alii ſequuti ſunt. Et Ph. Labbeus ſic Reg. MSS. Par. codd. in Bibl. p. 126. exhibere aſſerit.

d. V. Phil. Labbeum in Bibl. noua MSS. p. 385.

e. V. Thomae Gatakeri Aduerſaria p. 138.

f. Conf. quae p. 490. in variis annotauimus lectionibus n. 7.

g. In Bibl. gr. Vol. IV. L. IV. c. 36. p. 572. Qui gaudet de ſuffragiis eruditorum virorum et comprobatione ſententiae in diſſertatione de Lexicis Graecis prolatae, praeprimis Iſaaci Voſſii in com. ad Catullum p. 91. ſcribentis: *mirum eſt, quod ſcribit Herodianus, qui vulgo dicitur Erotianus*, et auctoris Etymologici

nominant, ita, vt incerti vagantes ignoremus plane, cui ſententiae adſtipulemur; tutiſſimum tamen eſſe arbitramur, ſi vulgatae a quamplurimis receptae lectioni noſtrum addamus calculum, neque praeiudicio critico decepti rariorem eligamus lectionem, eamque praeferamus, quippe quae, quum a paucis ſit adaptata, deprauationis ſuae ſigna prae ſe ferre videtur euidentiſſima. Retinendo igitur nomen Erotiani aſſerimus, eum [h] Grammaticum fuiſſe, atque [i] ſcriptorem vetuſtiſſimum, nequaquam autem [k] medicum; neque audiendus eſt [l] Marſilius Cagnatus, qui falſo titulo

gici M. in *ἄμπωτις* ſic dicentis: Κυρίως *λέγεται ἡ ἀναχώρησις τῆς θαλάσσης ἤγουν ἡ ἀναπινομένη θάλασσα* — — *καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου σώματος ἡ ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς τὸ βάθος ὑποχώρησις ὕλης, οὕτως* ἩΡΩΔΙΑΝΟΣ *ἐν τῷ περὶ ἐξηγήσεως τῶν λέξεων Ἱπποκράτους.* Verum quum vox *ἄμπωτις* hodienum non exſtet in Erotiano, mutilum hoc opus eſſe coniicit Fabricius, et quidem non iniuria, atque adeo Herodianus Grammaticus, qui pelagus ſcriptorum reliquit teſte Priſciano, facile a librariis cum Erotiano confundi potuit.

h. V. Gottlieb Stollens Anleitung zur medicin. Gelahrheit, c. 1. p. 76. not. r.

i. Hunc titulum ei tribuit Barth. Euſtachius in fronte operis: Erotiani, graeci ſcriptoris vetuſtiſſimi, vocum, quae apud Hippocratem ſunt, collectio, cum annotationibus Barth. Euſtachii, Venetiis apud Luc. Ant. Iuntam, A. 1566. quaternis.

k. Argumentum eſt, quia Ioh. Conr. Barchuſen in diſſ. de origine et progreſſu medicinae eius non meminit, neque alia lexica medicorum. V. Herm. Conringii introd. in hiſt. med. c. 3. §. 8. p. 87.

l. Quem Cognatum nominat Fabricius l. l. Verba Cagnati ex varr. obſſ. L. II. c. 28. p. 573. digna ſunt vtique, vt hic apponantur, ſic enim ſcribit: *Teſtimonium denique Erotiani (parcant quaeſo viri eruditi; nec de noſtra ſententia, niſi prius aequo animo re diligenter aeſtimata, quidquam pronuncient) nullius momenti eſſe cenſendum eſt, quoniam*

tulo et inſcriptione ab impoſtore quodam recentiori Erotiani libellum vulgatum eſſe exiſtimat, eo praeprimis conſilio, vt ipſi propter vetuſtatis opinionem multos eoſque maximos conciliet amicos ac lectores. Nam, etſi tales piae fraudes omnibus paene temporibus ſolennes fuerunt atque frequentes, tamen vix mihi perſuadeo, tunc temporis, quo Erotianus hoc falſo prodierit nomine in publicum, hanc fraudem aciem acutiſſimorum

niam liber ille in temporum definitione nullam auctoritatem habere debet: namque auctori penitus ignoto adſcriptus eſt, quamuis enim multa in eo bona notata ſunt, quamobrem viri docti dignum iudicauerint, qui typis egregiis excuſus, doctiſque adnotationibus illuſtratus in lucem exiret: tamen antiqui alicuius ſcriptoris teſtimonio illius auctoritas hactenus a nullo confirmari valuit: et dignum eſſet admiratione, Galenum vocabula Hippocratis explicaturum, in prooemio ceteros eorumdem interpretes, Bacchium, Herophilum, Dioſcoridem iuniorem memorantem, Erotianum negligere. Neque enim ignoratum ab eo, ſi exſtabat, credibile eſt; praeſertim Andromacho dedicato eius volumine, quae magna erat occaſio, vt in vulgus ederetur, archiatro ſcilicet Andromacho laudis cupido; vt facile quiuis credat ex ſola archiatri appellatione, quam primus vſurpaſſe viſus eſt. Quapropter exiſtimo etiam, quod habetur in ipſa Exegeſi Galeni in voce κάμμορον, nihil conferre ad auctoritatem Erotiani comprobandam, etſi exemplar aliquod ſit, in quo Erotianus legitur, quoniam exemplaria mirum in modum inter ſe differunt, neque in ipſo volumine, quod ſub Erotiani nomine habemus, illud exſtat, quod eo loco Galenus Erotiano tribuit, quamobrem probarem ea magis, in quibus Herophilus legitur, cuius etiam in prooemio meminerat, quam in quibus Erotinon vel Erotinus, ignota nomina ſimiliter, quam Erotianus. Itaque veritus ſum, ne recentior aliquis temporum ignarus falſo titulo et ſimulata dedicatione librum hunc ediderit, vt opinione vetuſtatis auctoritatem ei compararet, quod multis accidiſſe manifeſtiſſimum eſt. Verum hanc ſententiam ficulneis initi argumentis iam vidit Fabricius l. l. liber enim antiquus et doctus eſt, nec quidquam habet, quod illa aetate ſit indignum.

morum oculorum effugiſſe, neque ſtatim ſub cenſuram et examen vocatam, aut catalogo et Bibliothecae, ſi forte quaedam exſtiterit, Pſeudonymorum inſertam fuiſſe, vt nimis creduli lectores et poſteri hebetiores admoneantur, ne nimium fidant. Itaque per nos licet fuiſſe Erotianum, ſuffragantibus omnibus reliquis optimae notae ſcriptoribus, vnico Cagnato excepto, per nos quoque licet fuiſſe Erotianum probum Hippocratis interpretem, quod ipſius libellum fugitiuis tantum oculis inſpicientes fugere poteſt nequaquam.

Quae quum ita ſint, nulla quoque nos dubitare ſinit ratio, quin vixerit reuera Neronis Imperatoris aetate et ante Galeni tempora; eam potiſſimum ob rationem, quia [m] Andromacho Iuniori, Archiatro Neronis, ſuum inſcripſit libellum, et quia ab ipſo Galeno commemoratur; quamquam lectio varia dubitationem aliquam poſſet producere, quae tamen nullam prorſus meretur attentionem, praeſertim quum multo plures codices manu exarati verum nomen exhibeant, atque ineptum propemodum ſit argumenta ex erroribus librariorum euertendae veritatis cauſa colligere ſedulo, et adeo conquirere cum quadam anxietate, defenſionem malae cauſae indicatura certiſſime. Plura [n] de Erotiano, quae vitam eius ac ſcripta concernunt, non ſunt nobis comperta,

m. Vide Praef. Erotiani p. 9. et quae diximus not. c. Th. Bartholinum de medicis poetis et le Clerc hiſtoire de la Medecine p. 598.

n. Forte certiora de Erotiano dici poſſent, ſi ad manus nobis eſſet Carrerii V. Cl. Bibliotheque ancienne et moderne litteraire, nuper Pariſiis Lutetiorum typis exſcripta, quae autem, quod dolemus, nondum ad nos apportata eſt.

ta, quae ad rem noſtram aliquid facere videntur, et de quibus diſputari iamiam poſſet fuſius.

Reſtat tantum, niſi plura ſcripſit Erotianus, eius τῶν παρ᾽ Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγὴ, cuius, quantum quidem nos ſcimus, codices manu exarati exſtant in Bibliotheca [o] Vaticana et Carpenſi, in Bibliotheca regia [p] Pariſina, quem codicem Henr. Stephanus contulit, et in Bibliotheca [q] Ioh. Phil. Doruillii codex Amſtelaedamenſis. Latent forte huc et illuc alii codices, qualis fuiſſe cenſendus eſt is, quem Medicus Auguſtanus, [r] Georg. Hieron. Welſchius in ſubſidium vocauit, aliique complures, de quibus tamen ad nos notitia non peruenit. Certo quoque non poſſumus affirmare, quot Codices in Bibliotheca Vaticana exſtent, tres

o. Vide Phil. Labbei Biblioth. nou. MSS. p. 385. ſub titulo: Herotiani Lexicon vocum Hippocratis per Alphabetum.

p. Vide Labbei l. l. p. 126. vbi itidem Erotiani Lexicon appellatur, in notis Stephani vocatur MS. ſine vllo additamento.

q. Vide Miſcellan. Obſſ. criticas nouas in auctores veteres et recentiores in Belgio collectas et proditas in Annum CIↃIↃCCXLIX. Tom. IX. Amſt. 1749. octonis, de quo ſic ſcribit Doruillius: *Tertio loco exhibentur* Collationes *binae hae* Lexici medici *ab* Erotiano *conſcripti: illa* Gloſſarum Hippocraticarum, *quas* Claud. Galenus *collegit, eas meo rogatu confecit ad codicem meum Medicus apud Amſtelaedamenſes literatiſſimus,* Ioh. Steph. Bernardus, *cui mecum velim eo nomine eruditi gratias promeritas agant. Is codex ſane bene exaratus, continet praeterea quoſdam* Oribaſii *libros graece nondum publica luce donatos. Et in his aliqua profecto vtilitas non defuerit. Sic lectio* codicis πολυςίχȣ βιβλίȣ *in* praefatione Erotiani *longe praeferenda videtur vulgatae* πολυσχίςȣ, *plura hoc genus iam in medium adponere non vacat.* Collatio lexici Erotiani ibi incipit a p. 999 - 1020. lexici Galeni a p. 1020 - 1056. Et Spicilegium ad calcem libri exſtat.

r. De quo infra dicemus.

tres enim tantummodo numerare poſſumus, quorum prior laudatur a Labbeo, poſterior [s] Heluetii cuiuſdam, et tertium denique Barthol. Euſtachius in ſuos tranſtulit vſus.

Pauciſſimae autem ſunt Erotiani, Galeni et Herodoti Gloſſarum editiones, quarum prima ſtudio et opera [t] Henrici Stephani Pariſiis 1564 prodiit cum eius caſtigationibus et Conr. Geſneri emendationibus, ad Stephanum tranſmiſſis, praemiſit vero illas Dictionario medico. [u] Duo circa hanc editionem commemoratione digna nobis viſa ſunt, alterum, Erotianum [x] ex Graeca editione adſcriptas habente Bonauenturae Vulcanii emendationes, quae fuit in [y] Bibliotheca Iſaaci Voſſii, eſſe editum, alterum, editionem a Stephano percuratam, iam anno 1557 catalogis bibliopolarum tamquam impreſſam fuiſſe inſertam, adeoque ſex annis ante eius publicationem, [z] vnde Stephanus eam βιβλίον --- παλαιόκαινον appellat. Latine vero Erotianum ex alio codice Vaticano vertit Bartholo-

maeus

s. Quidam Heluetius ex Bibliotheca Vaticana ſibi commodatum ſurripuit codicem MSS. qui dein ad alios tranſiit.

t. Vide Lundium in comp. Bibl. Gr. p. 62.

u. Cuius titulus eſt: Dictionarium medicum, vel expoſitiones vocum medicinalium ad verbum excerptae ex Hippocrate, Aetio, Aretaeo, Alexandro Tralliano, Galeno, Paulo Aegineta, Oribaſio, Actuario, Rufo Epheſio, Corn. Celſo, cum latina interpretatione, Lexica duo huic Dictionario praefixa ſunt, vnum *Erotiani*, numquam antea editum, alterum *Galeni* multum emendatius quam antea excuſum A. MDLXIIII. Exc. H. Stephanus octonis.

x. Vide Lambecium de Bibl. Vindol. L. VI. p. 154. et Ioh. Alb. Fabric. L. I. p. 570.

y. Vide Fabric. l. c. p. 574.

z. V. Stephani praefationem Dictionario med. praefixam.

maeus Euſtachius, Sanctoſeuerinas, Archiater Ducis Vrbini, et Protomedicus ac Profeſſor anatomiae Romae, medicus immortalis nominis, ſuiſque animaduerſionibus,[a] multis quidem operarum erroribus inquinatis, at tamen [b] doctiſſimis, ditauit atque aliis praeiuit face accenſa, vt eo melius recluſos Erotiani theſauros inuenire potuerint. Omnes tamen mallent, vt Graecam quoque addidiſſet explicationem, nam ex collatione cum aliis exemplaribus intelleximus eam haud raro differre, quae quidem varietas haud dubie ſanando textui quamplurimis fuiſſet proficua in locis. Illa verſio inſerta quoque Graecolatinae editioni operum Hippocratis Geneuae in folio editae cum Hieron. Mercurialis argumentis librorum Hippocratis, et quibuſdam animadverſionibus. Recuſus quoque Erotianus eſt in ſplendida editione Graecolatina Pariſienſi anno 1639 a Renato Charterio curata, et in tredecim volumina in folio diuiſa, illi praeter verſionem adiectae ſunt variae lectiones e Stephano atque perpaucae coniecturae. Hae ſunt editiones, quae hucuſque, quantum ad noſtram peruenit notitiam, exſtitere; promiſit quidem [c] Georgius Hie-

a. Prodiit Venetiis apud Lucam Ant. Iuntam, 1566. quaternis. Vide Mercklini Linden. renouat. p. 115. a. et p. 464. a. cuius hiſtoriam vide in eius praef.

b. Laudat has animaduerſiones Caſp. Barthius Aduerſarr. L. XXXIII. c. 1. et L. LIV. c. 4.

c. Vide Welſchii epiſtolam de ſcriptis ſuis ad calcem epiſtolarum Ioh. Gerh. Voſſii edit. Auguſtanae Vindelicorum et ad calcem Bibliothecae promiſſae ac latentis Almeloueenii, Fabric. l. l. p. 572. Schroeckii memoriam Welſchiam, ſiue hiſtoriam viri celeberrimi, G. H. Welſchii, Aug.

Hieronymus Welſchius nouam editionem Erotiani et Galeni, cum verſione latina, cuius vſum ſigillatim demonſtraturum ſe recepit, et Arabica, ſed morte interceptus promiſſis ſtare non potuit.

De Galeno, altero Gloſſographo, qui magis quam Erotianus innotuit, et de quo plurima colligere poſſemus teſtimonia, multa dicere non attinet, quippe quum eius Gloſſarium ſimul Stephani Erotiano adiectum et omnibus Galeni editionibus ſit adnexum; hoc addimus tantum, Manuſcriptum codicem de eo et in Bibliotheca Moſquenſi adſeruari, de quo Vir celeberrimus CHRISTIANVS FRIDERICVS MATTHAEI, humaniorum litterarum in Academia Moſquenſi Profeſſor meritiſſimus, in Catalogo Manuſcriptorum Bibliothecae patriarchalis Moſquenſis eſt conſulendus. Ἐξήγησις autem Galeni ad Theutram tranſſcripta, [d] a Petro Gillio emendata ad Henr. Stephani manus peruenit, et ſic adiecta eſt Erotiano, cui etiam ſuas animaduerſiones et coniecturas laude digniſ-

 ſimas

Aug. Vind. 1678. quaternis, Philologiae ac medicinae et linguarum orientalium et exoticarum fuiſſe optime gnarum p. 44. ſq. legimus, eumque propterea a Meibomio in Epiſt. de medic. hiſt. ſcribenda πολυγλωττότατον dictum adeo fuiſſe. Capite octauo ſcripta edita ordine chronologico, nono vero inedita et affecta recenſentur, quorum tanta eſt copia, vt annorum Neſtoreorum ſeries et longaevitas Methuſalemica vix iis edendis ſufficere videatur: vnde Struuius in introd. ad rem liter. c. 1. §. 12. p. 14. recte ſcribit: *Multa ſibi propoſuerat Welſchius, quae ipſe, magni licet ingenii, abſoluere numquam poterat. In collectaneis itaque inque promiſſis ſubſiſterat omnis Welſchii conatus.*

d. Vide Fabric. l. l. p. 571. et L. IV. c. 17. Vol. III. p. 328 ſqq. le Clerc hiſtoire de la Medecine p. 753. Pope Blount cenſur. celebrior. auctor. p. 164. Hederici notit. auct. antiqq. p. 558. et Paſchalis Bibl. medic. p. 18. 19. aliosque.

ſimas et vtiliſſimas addidit. Ab hoc tamen Galeni diuerſum MS. Gloſſarium in Hippocratem euoluit [e] Cangius.

Ad Herodoteum Gloſſarium acceſſuri, paulo intricatiorem multiſque tenebrarum inuolucris obductam adgredimur rem. Nonnulli enim hoc [f] Herodoto Lycio medico tribuunt, et eamdem fouiſſe ſententiam [g] Charterius videtur, quippe qui ſequutus Hieronymum Mercurialem ſuo adiunxerat [h] Hippocrati. Alii in aliam tranſierunt ſententiam, at Stephanus, paulo clarius nominans *Λεξικὸν τῶν Ἡροδοτείων λέξεων*, veritati quam proxime accedit, indicans, contineri hoc opuſculo voces Hippocrati vſitatas, et paſſim quoque apud Herodotum obuias. Fabricius [i] ambigit, vtrum illud Lexicon, quod veriſimiliter Mauſſacus [k] habuit pro particula operis Apollonii Grammatici, cuius *ἐξήγησιν Ἡροδότου γλωσσῶν* laudat auctor Etymologici MS. in *σοφιστής* et *κωφός*, ſit habendum. Sane cum Clerico res prorſus in medio relinquenda eſſet, num Herodoto Lycio, aut alii cuipiam hoc lexicon ſit tribuendum, niſi ab [l] Adr. Heringa meliora edocti fuiſſemus; is enim non ſolum doctiſſimos illos viros erraſſe turpiter, qui Herodotum aliquem pro auctore venditent, docuit, ſed etiam Stephani inſcriptionem belle interpretatus eſt: *Quippe*, ait, *Gloſſarium illud Herodoteum vocatur, non quod Herodotum quempiam au-*

ctorem

e. Vide Fabric. l. l. p. 580.

f. Vide le Clerc hiſt. de la med. P. II. L. IV. ſ. 11. c. 2.

g. Vide Fabric. l. l. p. 580.

h. Vide Tom. II. operr. Hipp. p. 140.

i. Vide l. l. p. 580.

k. In diſſert. de Criticis p. 389.

l. Vide eius Obſſ. critt. p. 2.

ctorem agnoſcat, ſed quod explicet vocabula in Herodoti hiſtoriarum libris reperiunda; neque alium in finem Hippocrati praemittitur, niſi quod multae harum Gloſſarum etiam apud Hippocratem reperiantur: nec mirum, quum dialectus Ionica vtrique communis ſit. Ouum reuera ouo non ſimilius, accuratius enim rem perquirenti planum fiet rem ſic ſe habere, noſque metipſi experientia duce cognouimus vera vtique eſſe Heringae aſſerta, immo veriſſima.

Rite diſputatis, quae ad hiſtoriam horum Gloſſariorum ſpectare poterant atque debebant, iam officii noſtri memores rationem reddimus, de ratione, qua verſati ſumus in hac noua quoque editione comparanda adornandaque. Textum Graecum quod concernit Stephani lectionem vbique retinuimus, ſubiunctis lectionibus variis vel ex codice MS. Stephani ſiue Pariſino, vel ex MS. Doruillii a [m] Bernhardo V. Cl. collato, vel ex Euſtachii editione, Charterii et Geneuenſi operum Hippocratis editionibus, et Foeſii oeconomia Hippocratis, in quo opere aureo, vt [n] Heringa dicit, et cum ipſo Hippocrate duraturo, ſaepiſſime ſinguli horum triumuirorum feliciter et vere emendantur. Animaduerſiones Stephani ad [o] calcem horum triumuirorum poſitas ſuiſque quibuſque locis [p] ſuppoſuimus, additis emendationibus Corn. Geſneri, his adiecimus Euſtachii obſeruationes elegantes atque accuratas, quas eo cariores atque pretioſiores acceptioreſque lectoribus

b 3 fore

m. Vide ſupra p. XVI.

n. Vide eius obſſ. critt. p. 2.

o. Obſeruationes in Erotianum leguntur in Dict. med. p. 113-154.

p. Diction. med. p. 179. adiectis.

fore ſperamus, quo rariores noſtris temporibus eſſe ſolent, et nos iubemur publice Viro Illuſtri ac Experientiſſimo DANIELI GVILIELMO TRILLERO gratias agere decentiſſimas, animumque polliceri obſtrictiſſimum, quod ipſi placuerit humaniſſime ex inſtructiſſima ſua bibliotheca hunc non ſolum libellum nobiſcum communicare, ſed etiam nos cogere, excitare atque impellere, vt de noua editione cogitemus; cui conſilio quidem eo libentius morem geſſimus, quo magis nos intelleximus prorſus ſingularis huius propenſi in nos animi praeſtantiam. Deinde Heringae obſeruationes adiecimus, paucaſque de noſtris addidimus, coniecturiſque verum ſenſum, quantum fieri potuit, eruere tentauimus.

Galenus ex eadem Stephani editione aeque cum Stephani [q] emendationibus, Heringae obſeruationibus aeque ac noſtris prodiit. Varias quoque lectiones ab H. Stephano et Bernhardo collectas adiecimus, acceſſerunt vero variae lectiones e Moſquenſi codice, quas Viro Illuſtri IOH. GODOFREDO GRVNERO, Profeſſori artis medicae in Vniuerſitate literaria, quae Ienae floret, meritiſſimo, et in hoc literarum genere egregie verſato, humaniſſime miſerat Cel. MATTHAEI, quique pro ſuo erga nos fauore eas ad nos tranſire iuſſit, vt in vſum noſtrum conuerteremus. Quibus duumuiris clariſſimis grato animo demonſtrando me prorſus ſentio imparem, tamen verbis ſaltem declarare teneor, meque huius tanti beneficii memoriam ex animo nullo non tempore eſſe deleturum ſancte polliceor. Plures autem

q. Quae exſtant in Dict. Hipp. p. 154-178.

tem ex Aldi, Charterii, Iuntae editionibus vtramque etiam paginam faciunt, quibus iunctae ſunt Cornarii emendationes et coniecturae, humaniſſime quoque nobiſcum ab Ill. GRVNERO communicatae, cuius ſaepiſſime fauorem experti laeto praedicamus animo fronteque ſerena declaramus. Neque abeſſe voluimus obſeruationes, quae ad marginem Iuntinae editionis ad Galeni Gloſſarium erant notatae, quum et commode locum propter breuitatem habere poterant, et propter vtilitatem non facile exulare debebant.

Orbum autem Lexicon Herodoteum quum vbique inuenirem, vix a me impetrare potui, illud abſque omni viatico in publicum emittere. Quare meum ſtudium in eo verſatum eſt, vt varias lectiones diuerſas editiones comparando notarem, verum eae ita paucae fuere, vt ipſis non praecipuum, vt reliquis, aſſignandum locum cenſerem, ſed ſtatim ipſis obſeruationibus addendas curarem. Potuiſſemus quidem, ſi lubuiſſet, plures depromere, ſi manifeſta operarum peccata, variarum lectionum numero haberemus; neque omnes notauimus in exemplo Euſtachii et Iuntae, quia ſtatim in oculos incurrunt. Obſeruationes vero addidimus ex [r] Lexico Herodoteo, quod H. Stephani atque eleganti Weſſelingii editionibus ad calcem eſt, quoque firmatur veritas coniecturae Adriani Heringae de ipſa Lexici denominatione. Omnia et Camerarii et H. Stephani con-

r. Cuius titulus hic: Herodoti vocabula Ionica et quaedam loquendi genera, illi cum Homero maxima ex parte communia, nec non alia collecta et latine reddita partim ab Ioachimo Camerario, partim ab Henrico Stephano.

conſulto addidi verba, ne truncata atque amputata prodirent, quam operationem chirurgicam, ſi ſuas meretur optimo laudes iure, tamen in rebus philologicis et criticis omni prorſus deſtituitur laude. Verum quum nihil humani a me alienum eſſe ſentiam, me etiam multoties peccauiſſe ingenue profiteor, atque veniam poſco, praeprimis autem peccatum in ipſo auctorum indice commiſſum non commiſſionis, vt veteres Theologi loqui amant, ſed omiſſionis, celare nequeo, potius meum eſt, damnum illud, quantum fieri poteſt, reſarcire atque reſtitutionem religioſe mihi imperare. Siquidem p. 610. lin. 3. in voce Εὐεστὴ Diogenianus nominatur, de quo in Indice nulla vola, nullum veſtigium reperitur. Itaque hic habes, quae de eo dicere debuiſſemus: *Diogenianus*, ex Heraclia, Grammaticus ſub Adriano Imperatore, ſcripſit Dictionarium per ordinem literarum, multaque alia in arte Grammatica. Fuit ἀνὴρ σπουδαῖος καὶ φιλόκαλος; *Vir ſtudioſus et elegans*, vt ab Heſychio in Lexici ſui initio vocatur: vbi ait ſe Diogeniani huius exemplo paroemias quoque admiſcere libro ſuo; multumque ſe eius opera fuiſſe adiutum. Diogeniani paroemias ex duobus codicibus MSS. primus diuulgauit Andreas Schottus. Meminere vero eius operis quoque [s] Suidas et [t] Harpocration: quippe vbi dicitur edidiſſe compendio ſcripta collectanea περὶ παροιμιῶν. Alia quoque eiuſdem memorat [u] Suidas. Fuit etiam *Diogenianus*, ſeu *Diogenes* Gram-

s. In voce Διογενιανός.
t. Vide elenchum ſcriptorum ab Harpocratione laudatorum in Bibl. gr. Fabricii Tom. IV. L. IV. c. 36. p. 601.
u. Loco laudato.

Grammaticus Cyzicenus, de quo [x] Voſſius, qui autem nihil ad nos. In Addendis quoque quaſdam addidimus varias lectiones ex Fabricio, quae forte ex [y] exemplo ſuo, in quo paſſim quaedam emendata fuere ab Ioſepho Scaligero, depromtae ſunt; quibus aliae acceſſere emendationes.

Iam redeat oratio, vnde digreſſa eſt: vt lectorum commodis inſeruiamus, indicem duplicem addidimus, alterum auctorum, alterum rerum, breuitate tamen priorem magis commendare quam prolixitate verborumque copia taedium lectoribus creare, ſtomachumque mouere ſtuduimus, poſteriorem autem eo conſilio concinnauimus, vt ſingulae voces eo facilius reperiri poſſint, quum non ſemper exacte ſeruauerint hi triumuiri, ſeruato cetero alphabeti ordine, litterarum ordinem, quod quam ob cauſam factum ſit, declarauit [z] Heringa, et ineptum foret, ſi, quod quidem facillime fieri potuiſſet, in ordinem redegiſſem; ergo Stephanum alioſque ſequutus via tutiſſima me ingreſſum eſſe arbitror.

Multa ac paene innumera addi potuiſſent, at tenuitatis meae exiguique ingenui conſcius, aliorum forte diligentiae, aut ſaltem ſecundis curis ea relinquenda eſſe cenſeo. Neque enim aliquis me propter ea reprehendet aut vocabit in ius, quod hac in parte deliquerim, quis enim hominum in vaſto opere, ſic enim nomino Gloſſas has propter vocum copiam ac varietatem, nihil

x. De hiſtoricis Graecis p. 356.

y. Vide Bibl. gr. p. 574.

z. Conf. eius notam in Erot. p. 26. a. vbi de ordine literarum in Exegeſi vocum Hippocratis diſſeruit copioſius.

praetermittet, quod notandum, emendandumque fuerit? Ceterum haud leue ſolatium afferet mihi hoc, ſi ſentiam atque intelligam hunc meum qualemcumque laborem imperfectum quidem, nec ſatis comtum ac politum, duriſſimiſque ſecundinis, vt vrſorum pulli hinc atque inde involutum, non prorſus ingratum fore Graecarum literarum et ſcriptorum Hippocraticorum cultoribus.

DEDI-

DEDICATIO EVSTACHII.

IVLIO FELTRIO DE RVVERE

CARDINALI AMPLISSIMO

Bartholomaeus Euſtachius felicitatem.

Si quae exſpectari a me maxima poſſunt, Antiſtes optime, nomine tuo illuſtriſſimo digna eſſent: credi facile poſſet, animi etiam mei vires, virtutem ac fortunam tuam vel aequare, vel certe non multo iis inferiores eſſe. Verum quoniam illa, quae hactenus edidi, quaeque quotidie elaboro, multo leuiora ſunt, quam vt eo pertingere poſſint, quo ego contentis neruis curſum dirigo, et intueor: ſatis me praeſtitiſſe putabo, ſi multorum aliorum exemplo, omni cura et ſtudio enitar, vt meae in te obſeruantiae memoria ſemper exſtet: et actiones meae ad eum finem perueniant, qui a propoſito minus aberrat. Sane agellus ingenii mei, qui multos iam annos quieuerat, calore bonitatis tuae iam pridem excitatus, et benignitatis rore perfuſus, ac vomere prudentiae cultus, ſeminum, quae in eum proiecta ſunt, vberiores et praeſtantiores fructus ferre deberet: tamen quia natura non eſt admodum bonus: crebriſque moleſtiarum ventis ac procellis impeditur: et variis fortunae caſibus diu multumque iactatur: idcirco accidit, ne fructus tua amplitudine dignos, laetos, atque vberes, ſed paucos, et vix maturos legere ex eo poſſis: quos tamen tibi qualeſcumque ſint, veluti perpetuum pignus ſummae meae erga te obſeruantiae, hoc ſolo nomine, quod ager tuus eſt, alacri animo offero. Sunt vero hi Onomaſticum in Hippocratem Erotiani ſcriptoris Graeci, et quidem inter veteres non vulgaris: et libellus de Multitudine, hoc autumnali vitae meae tempore, in gratiam diſcipulorum a me editus: quos vel eo con-

conſilio Amplitudini potiſſimum tuae dedico, vt inter tot fructus, quos permulti in auguſta domo tua quotidie edunt, odore et guſtu maxime delectabiles, habeas etiam meos, nec aſpectu forſan iniucundos, nec odore, ni fallor, aut ſapore prorſus inſuaues. Vale.

PRAEFATIO
BARTHOLOMAEI EVSTACHII.

Multi ſane exſtiterunt, qui difficiliores Hippocratis dictiones exponentes, ſublime eius dicendi genus, ab eo, quo alii Graeci vſi ſunt, qui de re medica poſt illum ſcripſerunt, longe diuerſum, omni ſtudio et diligentia illuſtrare conati ſunt. Sed tanta fuit hominum negligentia, ne quid grauius dicam, vt ſolus Galeni libellus, Explanatio linguarum Hippocratis inſcriptus, adhuc in lucem prodierit: lucubrationes ceterorum expoſitorum, quorum maximus eſt numerus, vel interierint, vel certe nondum in apertum relatae cognoſcantur: quam ego iacturam ſaepius cum animo meo conſiderans, et de ea valde ſollicitus, ſedulo inueſtigare cepi, num aliquem ex eis forte fortuna inuenire poſſem. Demum poſt multum diuturnumque laborem reſciui Erotianum, quem ſciebam hoc in genere non inutilem operam nauaſſe, in Vaticana Bibliotheca reperiri. Hac re audita, et diligentius explorata, non ſine maxima animi mei moleſtia certior fio, hunc libellum, nullo relicto exemplo, Heluetium quemdam ſurripuiſſe, eius legendi facultate a Bibliothecae praefectis impetrata. Deterruit me id maximopere, et fortaſſe factum eſſet, vt ab hac cogitatione animum omnino abducerem, niſi me praeter opinionem amicus quidam tum mihi occurrens admonuiſſet, ne ſpem plane abiicerem reperiendi Erotianum: ſcire ſe eum libellum volumini Hippocratis

pocratis adiunctum, quod alii ferme omnes ignorabant, in eadem bibliotheca exſtare. Hac ſpe ductus, ſtudioſe inquiro: tandem inuenio libellum: ſed ne voti compos fiam, totum lacerum, et in pleriſque locis mutilum. Illico vero Conſtantinum Rallum, natione Graecum, eiuſque linguae peritiſſimum, et multae lectionis virum conuenio: ſimulque Viuianum Brunorum, Graecarum literarum apprime ſtudioſum adeo: eoſque in laboris honeſti ſocietatem voco: ipſi vero pro ſumma humanitate, et quia quiſque noſtrum Ampliſſimo Cardinali Vrbini inſeruit, et domi ſuae alitur, mihi facile obtemperarunt. Inſudauimus igitur ſimul omnes, donec effecimus, vt Erotianus, qui tam diu delituit, poſſit a bonarum artium ſtudioſis noſtrae aetatis Graece et Latine legi. Viſum eſt autem nobis, quamvis ſit multipliciter deprauatus, tamen nihil immutare, ſed qualem accepimus, in lucem emittere. Vt vero huius laboris fructus exſtaret vberior, animaduerſiones quaſdam meas adſcripſi, et locos plurimos ex Hippocrate excerptos, partim a librario, vt opinor, male deſcriptos, partim ab Erotiano ipſo, breuitatis ſtudio praetermiſſos; ex quibus percipitur facillime, non modo Erotiani interpretationem cum Hippocratis ſententia conſentire, verum etiam erraſſe nonnullos alios eius interpretes. Nec vero me praeterit, libellum, quem communi ſtudioſorum vtilitati conſulens, nunc edo, minimam eſſe diligentiae meae partem, quam Erotianus in Hippocrate illuſtrando poſuit. Quiſquis enim ipſius praefationem accurate legit, liquido intelligit, id nobis eum vtilitatis in explicatione Hippocratis afferre voluiſſe, quod Euſtathium, dum Homerum expoſuit, praeſtitiſſe nemo non fatetur. Verumtamen ex hoc etiam fragmento, quod nobis reliquum eſt, vtilitatis plurimum capitur: nam, vt multa nunc alia praetermittam, quis obſecro vnquam intellexiſſet, *αἰῶνα* ſpinalem medullam, *ἀριθμὸς* nomina ab Hippocrate dici, niſi eius rei Erotianus nos admonuiſſet? Fruere igitur, tu quidem candide lector, hoc libello: ego vero commentarios propediem

edam

edam valde copioſos: in quos cunctas dictiones Hippocratis, tum paſſim a Galeno, tum frequenter ab aliis bonis auctoribus explicatas ſimul redegi. Ceterum quisnam fuerit Erotianus, et quo tempore vixerit, nihil certi reperire potui: et quod ſciam, ſolus Galenus in Exegeſi, in dictione Κάμμορον, de Erotiano ſimpliciter meminit: ſed lectio eius loci ita varia et ambigua eſt, vt non ſatis conſtet, de quo ipſe loquatur. Quamobrem id a me neceſſario praetermiſſum eſt, quod in editione veterum auctorum, eorumque praeſertim, quorum nulla memoria ad eum diem exſtat, fieri ſolitum eſt. Adiunxi vero huic operi libellum, qui de Multitudine inſcribitur, iamdiu a me compoſitum, vt volumen iuſtam magnitudinem haberet, et amicorum deſiderio, qui eum a me quotidie efflagitabant, aliquando ſatiſfacerem: quem ſi aequo animo leges, pleraque, opinor, in eo inuenies, quae te, non modo propter nouitatem, ſed etiam propter ordinem ab initio vſque ad finem ſeruatum, non mediocriter delectabunt. Illud velim ſcias, quaſdam a me tibi obſeruationes et inuentiones anatomicas paratas eſſe, quas, modo aequum, vt ſpero, te mihi iudicem praebere velis, legiſſe numquam poeniteat. Illas equidem iam pridem aere incidendas mandaui, ſed edere ſuperſedeo; quia nonnullos, iis, quae de Renibus, de Muſculis oſſiculorum auditus, de Dentibus, de Vena azyga et de Capitis motu anno proximo ſuperiore publicaui, vehementer audiui commotos fuiſſe: ideoque operae pretium me facturum eſſe arbitratus ſum, ſi aliquamdiu exſpectarem, donec ipſi ad ſuam ſententiam tuendam, ſi quid volunt, reſcribant: ne nouas ſubinde appendices meis ſcriptis adiungerem. Interea eos, dum haec parant, non oro ſolum, ſed obteſtor, vt quae de memoratis ipſi partibus ſcripſerunt, cum his, quae ego aſſerui, amice conferant: et ſi noſtram reprehenſionem iniuſtam comperiant, tum vero obiurgent, et conuitiis me onerent, et qualibet poena dignum putent: ſin, vt ſpero, rem aliter ſe habere intelligant, publicae obſe-

ero vtilitati conſulant, animumque, veluti ingenuos ac liberos homines decet, ad rationem et veritatem reuocent: et priori ſententia depoſita, non erubeſcant fateri, per quos profecerint: quod quidem eo facilius facere debent; quia ſe multis abhinc annis, nullam ſecandi hominis occaſionem, aut facultatem habuiſſe, et in quibuſdam auctorum ſententiis iudicandis, Galenum Hippocratemque leuiter legiſſe, et a canibus, non ab hominibus renes deſcripſiſſe, denteſque qui renaſcuntur, accurate parum obſeruaſſe: et fetus inuolucra parum conſiderate deſcripſiſſe, ſua ſponte teſtantur. Prima vero libri editione caninis pro humanis, pictura et ſermone expreſſis; in ſecunda grauius errarunt, dum propter Syluii ſolius auctoritatem, qui hoſtili contra illos animo inuehitur, re minus recte perſpecta, farciminalem membranam, animalium ruminantium, et quorundam aliorum propriam, non autem communem etiam hominum, turpiter introduxerunt. Quod ſi ea, quae a me veritatis tuendae potius, quam illos oppugnandi gratia ſcripta ſunt, eodem ſtudio, quo illa quae dixi, et permulta alia, quae nunc praetermitto, expenderint: plurima quoque alia, quae adhuc aſſeruerunt, lectoribus in dubium venient: accidetque, vt veritatis ſtudioſi iacturam fortaſſe potius aliquam faciant, quam e ſuſcepto labore fructum aliquem ferant. Romae Kal. Iul. MDLXIIII.

Animad.

ANIMADVERSIO.

In citandis locis Hippocratis, vtimur codice Germano, tum Graeco, tum Latino: cuius verſionem perpetuo expendere noluimus: ne libri moles augeretur: neue a propoſito ſaepius declinaremus, quod eo ſpectat, vt loca Hippocratis facile inueniri poſſint, quamuis de eorum expoſitione Erotianus, Galenus, et interpretes interdum non conueniant. EVST. In reliquis locis laudatis, editio Foeſii eſt euoluenda.

Compendia ſcribendi, quibus notarum auctores deſignantur.

Ald. Aldus.
CAM. Ioach. Camerarius.
Cod. Moſq. Codex Moſquenſis.
Corn. Ian. Cornarius.
EVST. Euſtachius.
FABR. Fabricius.
GESN. Conr. Geſnerus.
HER. Heringa.
I. Iuntina ſiue Geneu. editio.
MS. Dorv. Manuſcriptum Doruillii.
MS. St. Manuſcriptum Stephani.

I. ERO.

I

EROTIANI
EXPOSITIO
VOCVM HIPPOCRATIS
GRAECE ET LATINE.

Ἐρωτιάνου

Τῶν παρ᾽ [1] Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγή.

Τὸ [a] Προοίμιον.

Τὴν Ἱπποκράτους πραγματείαν, [2] ἀρχίατρε [b] [c] Ἀνδρόμαχε, οὐκ ὀλίγα συμβαλλομένην πᾶσιν ἀνθρώποις ὁρῶν, ὅσοι λογικῆς [d] ἀντιποιοῦνται [e] παιδείας, [3] καὶ τούτων ἐξαιρέτως τοῖς ἰατροῖς, οἳ δὴ τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν [f] ἀποκηρύττουσι τῆς τέχνης, φιλοτίμως δὲ καὶ σφόδρα ἐπιπόνως, ἅ, τε οὐκ ἴσασι, μαθεῖν ἐπιθυμοῦσιν, ἃ δὲ καὶ ἤδη μεμαθήκασι, κρίνειν σπουδάζουσι· τὸ μὲν ἀδίδακτον, ὡς ἐνδεὲς, τὸ δὲ ἄκριτον, ὡς ἄπιστον, παραπέμποντες. εἰκότως [4] ἠβουλήθην τὰς ἐμφερομένας αὐτοῦ τοῖς συγγράμμασιν ἀσαφεῖς, καὶ κατὰ πολὺ τῆς κοινῆς ἀνακεχωρηκυΐας ὁμιλίας ἐξηγήσασθαι λέξεις· αἳ δὴ ἀγνοούμεναι μὲν, ἱκανῶς [5] ἀφηγοῦνται

LECTIONES VARIAE.

[1] Ἱπποκράτους *MS. Doru. conſentit Chart.* [2] ἀρχιϊάτρε *MS. Doru.* [3] καὶ τοῦτ᾽ ἐξαιρέτως, *MS. St.*

a. Hoc prooemium ita eſt deprauatum, vt arduum ſit in multis locis verborum ſenſum elicere. Saepe enim cohaerens oratio ac iuncta non eſt: et voces non ſolum propoſito non quadrant, verum etiam longe ab eo declinant. Curauimus tamen pro viribus nonnulla reſtituere: quaedam alia diſtinguere et illuſtrare: reliqua vero coniectura aſſequi, ant ſaltem adumbrare. KUST. Hoc prooemium neque Graece neque Latine eſt apud Hier. Mercurialem, qui Erotianum Opp. Hippocratis apud Iuntam editis adiunxit.

b. Andromachus Senior primus fuit, qui hoc honoris titulo eſt ornatus, de cuius tituli ſignificatu fuſius diſſerit le Clerc in Hiſtoire de la Medecine, p. 585 - 598. Archiatros Conſtantinopolitanos autem *Actuarios* appellatos fuiſſe eleganter et docte

PROOEMIUM.

Quum viderem, Andromache, medicorum princeps,* tractationem Hippocratis omnibus hominibus, qui inſtitutionem rationalem profitentur, non parum prodeſſe: atque iis praeſertim medicis, qui veterem artis hiſtoriam celebrant: et enixe ac magno cum labore, quae ignorant, addiſcere cupiunt: et quae iam didicerunt, iudicare ſtudent (nimirum, quod edoctum non eſt, tanquam mancum; quod vero non iudicatum, tanquam incertum praetermittentes): iure volui voces, quae in illis commentariis eſſent obſcurae, et multum a communi conſuetudine loquendi alienae, interpretari. Quae non intellectae,

 prom-

[4] *ἡ βυληθῆς Chart.* [5] *pro ἀφηγῦνται reponendum ἀφαιρῦνται cenſet vir doctiſſimus et praecipuum Galliae decus Adr. Turnebus. St.*

* Hoc eſt, qui praeeſt valetudini principis.

cte, vt ſolet, explicauit I. F. Fiſcherus V. Cel. in praef. ad Ἀκτουαρίου περὶ ἐνεργείων καὶ παθῶν τοῦ ψυχικοῦ πνευματὸς καὶ τῆς κατ' αὐτὸ διαίτης λογ. β'. Lipſ. 1774. p. VII.

c. Quidam exiſtimant Andromachum hunc Seniorem fuiſſe, quia dicitur ἀρχίατρος, quo titulo Iunior apud nullum ſcriptorem gaudet. Verum huic ſententiae chronologia repugnat, atque de Iuniore accipiendum Erotiani effatum ſuadet. Quam ſententiam egregie tuitus eſt Paul. Cigalinus in Lect. II. de Plinii fide et auctoritate p. CXXIX. praemiſſae edit. Plinii H. N. a nobis curatae, ſimulque obiectiones ſiculneas aduerſariorum penitùs diſcuſſit. Plura de Andromacho dicemus in Auctorum Indice.

d. Bene quidem interpres *profitentur;* mallem tamen latius ſumere hanc vocem, vt ſimul comprehendantur, qui rationali inſtitutioni conſequendae ſtudioſi ſunt: nam ἀντιποιεῖσθαι vt plurimum *niſum in aliquam rem, ſtudium alicuius rei* connotat.

e. Id eſt δογματικὴν, cf. Gorraeus in Defin. medic. ſub hac voce p. 271.

f. Non male interpres *celebrant*, et quidem *publice*, nam ἀποκηρύττειν hoc potiſſimum innuit. Fateor tamen hanc ſignificationem raro occurrere.

γοῦνται τῆς διανοίας τὸ πρὸς ἐπίστασιν ἕτοιμον· [1] ἐξαπλωθεῖσαι δὲ καὶ ἐπὶ τὸ τηλαυγέστερον ἀχθεῖσαι, πολὺ παρέξονται φῶς πρὸς τὸ [g] εὐκατάληπτον τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ συνθέσεως. Καὶ μάλιστα ἐπεὶ πολλοὶ τῶν [2] ἐκ τοῦ ῥάστου πάντα γινώσκειν ἐθελόντων ἰατρῶν, οἱ μὲν οὐδ᾽ ὅλως μετὰ χεῖρας [3] ἔχοντες σπουδάζουσι, τὴν [4] πραγματείαν τινὸς [h] χλεύης ποιοῦντες, οἷς [5] [i] ἐπετήδευσεν Ἱπποκράτης [6] ἀσαφὴς [7] φανῆναι· καὶ διὰ τοῦτο [8] [k] ἀνακεχωρηκυίας εὐπορῆσαι λέξεις σπουδάσαι· καὶ ταῦτα, [l] μακρὰν μὲν τὴν τέχνην, βραχὺν δὲ τὸν βίον οἰόμενος, διὰ τὸ [9] σαφῆ ποιῆσαι τὴν ὁμιλίαν καὶ πᾶσι φανεράν. Δέδοται γὰρ ἡμῖν ὑπὸ τῆς φύσεως λόγος [10] πρὸς τὸ τὰς κατὰ διάνοιαν γενηθείσας φαντασίας [m] τοῖς πέλας ἐκτυποῦν. Λελήθασι δὲ οἱ ταῦτα περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ τῶν [11] μειρακίων φλυαροῦντες, ὡς οὐ μᾶλλον καὶ Ἱπποκράτους [12] ταῦτα, ὅσον τὴν [13] αὐτῶν ἀμαθίαν εἰς ὕπαιθρον ἄγουσιν. Εἰ μὲν γὰρ μόνος ἢ πρῶτος [14] ἐπιπλάττει τὰς φωνάς, ἴσως

[1] ἐξαπλωθῆσαι *MS. Doru. in margine* ἐξαπλωθεῖσαι. [2] ἐκ τῶν ῥάστου *Chart. et paulo poſt* κατὰ χεῖρ. [3] ἔχειν *ſcribi debere putat Turnebus pro* ἔχοντες, *St.* [4] *MS. St.* πρ. τ. χλ. τελωνοῦντες, οἷς ἐπιτ. *Illa lectio parum mihi placet, haec autem etiam minus. Videtur enim hoc velle Erotianus ſignificare; quoſdam medicos ſcripta Hippocratis ludibrio exponere conari, quaſi ille obſcuritatem affectauerit, ideoque vocabula ab vſu communi remota conquiſiuerit. Sed tamen hunc ſequendo ſenſum pro* ποιοῦντες *legendum eſſet* ποιεῖσθαι, *et addenda praepoſitio, vt* διὰ χλεύης ποιεῖσθαι *idem valeret quod* χλευάζειν *St.*

g. Ipſam huius vocis explicationem ſuppeditat Erotianus per *τὸ ἐκ τοῦ ῥάστου γινώσκειν*, quod eodem redit.

h. Idem ac *χλευάζοντες*.

i. Innuit haec vox exactum ſtudium, operam ſummo ſtudio alicui rei impenſam, quam Hippocrates *ἀκρίβειαν* nuncupat. Quidam nimirum accuſarunt Hippocratem ſibi fuiſſe conſilium ita ſuos componere libros, vti auctores epiſtolarum obſcurorum virorum, vt obſcurus videretur, quoniam videlicet con-

promptitudinem mentis ad adipiſcendam cognitionem potenter adimunt: explicatae vero, et clariores effectae, multum afferunt luminis ad facilem conceptus mentis comprehenſionem. Ac praeſertim quoniam multi, qui omnia facillime conſequi volunt, quum ipſum Hippocratem omnino nunquam in manibus habuerint, ſtudent tamen huic tractationi quandam ſubſannationem tribuere: nimirum Hippocratem operam dediſſe, vt obſcurus videretur: atque propterea ſtuduiſſe his vocibus, quae a communi vſu longe diſtant, abundare: praeſertim quum artem quidem longam, vitam vero breuem eſſe opinaretur: vt videlicet loquendi inter ſe conſuetudinem, omnibus hominibus manifeſtam atque perſpicuam faceret. Siquidem datus eſt nobis a natura ſermo, vt eas, quae in mente noſtra cogitationes ortae ſunt, alteri exprimamus. Latuit autem ipſos, qui eiuſmodi de viro inter pueros nugantur: quod quo magis Hippocratis haec eſſe demonſtrant, eo magis inſcitiam ſuam ante oculos omnium ponunt. Si enim primus, vel ſolus has voces finxiſſet, ipſius fortaſſe

[5] *ἐπιτήδευσεν MS. Doru.* [6] *ἀσαφεῖς MS. Doru.* [7] *φανεῖναι MS. Doru.* [8] *ἀποκεχωρυκυΐας Chart.* [9] *Addenda eſt negatiua particula μὴ ante σαφῆ. St.* [10] *πρὸς τὰς κατὰ omiſſo τὸ, MS. Doru. et ſic Chart.* [11] *μειρακείων MS. Doru.* [12] *poſt ταῦτα in quibuſdam codicibus additum eſt ἀποφαίνοντος, fortaſſe pro ἀποφαίνοντες. Quamquam ne ſic quidem legendo bene procedit huius loci ſententia, paulo autem melius procederet legendo, ἀποφαίνονται, et καθ' Ἱπποκράτης. St. Inter ταῦτα ὅσον ſpatium relictum eſt in MS. Doru.* [13] *αὐτῶν ἀμαθείαν MS. Doru.* [14] *ἐπεπλάκει, MS. St.*

conciſo ac laconico dicendi genere ſit vſus.

k. Repete ex paulo ante dictis verba *κατὰ πολὺ τῆς κοινῆς ὁμιλίας*, quae aut exciderunt, aut conſulto omiſſa ſunt.

l. Hic locus Hipp. Aphor. L. I. aph. 1. exſtat, at transpoſitis verbis.

m. Qui nobis propius adſtant, qui nobiſcum verſantur. Interpres non ſatis accurate, *alteri*. H.

ἴσως αὐτοῦ τὸ περίεργον ἐμέμψατο ἄν τις· ἐπεὶ δὲ πάλαι αἱ συνήθειαι ταύτῃ κέχρηνται τῇ περὶ [1] τὴν διάλεκτον φορᾷ, [2] (ἐξ ὧν οἵτε περὶ τὴν ἀρχαίαν κωμῳδίαν καταγινόμενοι ἐμφαίνουσι· καὶ τῶν μὲν φιλοσόφων, Δημόκριτος, τῶν δὲ [3] ἱςορικῶν, Θουκυδίδης καὶ Ἡρόδοτος, καὶ σχεδὸν ὁ σύμπας τῶν ἀρχαίων [n] χορὸς συγγραφέων·) τί δήποτε τὸ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις εἰρημένον [4] συμβεβηκὲν, τοῦτο καθ' Ἱπποκράτους [5] κεκομίκασι [6] μόνως. [7] Δειχθῆσα γὰρ ἐν τῇ κατὰ μέρος ἐξηγήσει τὸ περὶ τὴν τοιαύτην ὁμιλίαν τῶν ἀρχαίων ὁμονοοῦν, ἐπεὶ γέγονεν ἀνὴρ Ὁμηρικὸς τὴν φράσιν, καὶ τὴν ὀνοματοποιΐαν [8] εὐχερὴς, [9] περιγράψαι καὶ διάνοιαν [10] ἱκανὸς, καὶ τῆς κοινῆς καὶ εἰς πολλοὺς [11] πιπτούσης λέξεως ἐκλέξασθαι τὴν κυριωτέραν· [12] ἣν καθάπερ τινὲς [13] [o] τύποι καὶ [14] σφραγῖδες αἱ τὴν ἑρμηνείαν πεπιςευμέναι [15] τιθέασι λέξεις. Παρὰ ταύτην γέ τοι τὴν αἰτίαν πολλοὶ τῶν ἐλλογίμων [16] οὐκ ἰατρῶν [17] μόνον, ἀλλὰ καὶ γραμματικῶν, ἐσπούδασαν ἐξηγήσασθαι τὸν ἄνδρα, καὶ τὰς λέξεις ἐπὶ τὸ κοινότερον τῆς ὁμιλίας ἀγαγεῖν. Ξενόκριτος γὰρ ὁ Κῶος, γραμματικὸς ὤν, ὥς φησιν ὁ Ταραντῖνος Ἡρακλείδης, πρῶτος ἐξελάβετο τὰς τοιαύτας ἐξαπλοῦν φωνάς· ὡς δὲ καὶ ὁ [p] [18] Κιττιεὺς

[1] *art.* τὴν *deeſt apud Chart.* [2] *Parentheſi haec non ſunt incluſa ap. Chart.* [3] ἱςοριῶν *MS. Dor.* [4] συμβεβηκὸς *MS. St.* συμβεβηκέναι *Chart.* [5] κενομίκασι *Chart.* [6] μόνον *Chart.* [7] δειχθήσεται *legit Turnebus. St. et ſic quoque Chart.* [8] εὐχερὲς *MS. Doru.* [9] περιγράψαι τὴν διάνοιαν *MS. St.*

n. Hoc vocabulum haud dubie concinnitatis cauſa adhibuit A. propter antecedens *κωμῳδίαν*, nam in comoediis χορὸς, quod neminem, niſi ignariſſimum, fugit, aeque ac tragoediis et ſatyris, peculiariter multitudo ſaltantium et canentium inter actus dicebatur, qui ſpectatorum ſenſus feriret oblectaretque. Et de Democrito philoſophiſque veterum, quorum vitae ratio ſingularis fuit, et de Thucydide, Herodoto aliiſque, qui ſuaui dicendi genere aures lectorum mulſerunt, χορὸς commode dici poteſt.

o. Quam

taſſe curioſitatem quis poſſet iure accuſare; verum, quum antiqui vſi ſint eiuſmodi loquutione, vt demonſtrant nobis ex ſuis dictis, et qui operam dederunt antiquae comoediae, et ex philoſophis Democritus, ex hiſtoricis vero Thucydides, et Herodotus, ac fere omnis antiquorum ſcriptorum chorus: cur obſecro, quod ab omnibus antiquis ſcriptoribus vſurpatum fuit, in Hippocratem ſolum tranſportarunt? In priuata enim explicatione demonſtrabitur, antiquos omnes in huiuſmodi loquendi conſuetudine conſenſiſſe. Quandoquidem fuit hic vir in phraſi Homericus: et in nominibus fingendis promtus: et ad mentis ſenſa explicanda idoneus: atque etiam ad eligendas ex communibus, et popularibus vocibus magis proprias: vt velut typi quidam, et ſigilla, quibus ipſa rei interpretatio credita eſt, dictiones collocarentur. Hac de cauſa multi, iidemque eximii viri, non ſolum medici, ſed etiam grammatici, auctorem hunc interpretari, atque huius voces ad communem vſum loquendi transferre, ſunt conati. Xenocritus enim Cous grammaticus, vt ait Heraclides Tarantinus, primus omnium coepit has voces exponere: quemadmodum etiam Citicus Apollonius hiſtoria prodidit:

[10] *ἰκανῶς MS. D.* [11] *πιπτέσαν MS. D.* [12] *ἵνα pro ἦν et verbo ſequenti τεθῶσι pro τιθέασι, MS. St.* [13] *τύπῳ MS. D.* [14] *σφραγῖδι MS. D.* [15] *τεθᾶσι MS D. forte librarii culpa pro τεθῶσι vt recte monuit Stephanus ſupra.* [16] *ἐχ ἰατρῶν MS. D.* [17] *μόνων MS. Doru. et ſic Chart.* [18] *πιτιεὺς MS. D.*

o. Quam ob cauſam id effatum magnificum Macrob. in Somn. Scip. L. I. c. 6. optime ſic explicat, *Hippocrates, qui tam fallere, quam falli neſcit.*

p. In quodam exemplari ſcribitur Cittieus Apollodorus, quae lectio mihi non placet. KUST. Lectionem quam tuetur Euſtachius ac Stephanus vtique vera eſt, vid. Strabo, Geogr. L. XIV. extr. p. 683. Aurelian. Chron. L. I. c. 4. cf. quoque Ioh. Meurſii Apollonius, ſiue de antiquis eius nominis ſcriptoribus eorumque operibus ſyntagma, ſub voce *Apollonius Citticus.* Exſtat in Apollonii Dyſcoli, Alexandri Grammatici Hiſtoriarum commentitiarum Libro.

τιεὺς [1] Ἀπολλώνιος ἱϛορεῖ, καὶ Καλλίμαχος ὁ ἀπὸ [2] τῆς Ἡροφίλȣ οἰκίας. Μεθ᾽ ὃν φασὶ τὸν Ταναγραῖον [q] Βακχεῖον ἐπιβαλεῖν τῇ πραγματείᾳ, καὶ διὰ τριῶν συντάξεων πληρῶσαι τὴν [r] προθεσμίαν, πολλὰς [3] παραθέμενον εἰς τȣ̃το μαρτυρίας ποιητῶν. [4] [s] Ὡι δὴ τὸν ἐμπειρικὸν συγχρονήσαντα [s] Φίλινον [5] ἐξ ἐξαβίβλȣ πραγματείας ἀντειπεῖν, καὶ [6] Παρεπικελεύϛȣ [7] Κρητὸς [8] ἐπιθεμένȣ τὰς Βακχείȣ [9] λέξεις διὰ συντάξεων, Ἀπολλωνίȣ τε τȣ̃ [t] Ὄφεως τȣ̃το ποιήσαντος, καὶ [u] Διοσκορίδȣ τȣ̃ [10] Φωκᾶ πᾶσι τȣ́τοις ἀντειπόντος

[1] Κιττιεὺς Ἀπολλόδωρος *MS. St.* [2] τῆς Ῥοδοφίλȣ οἰκίας *perperam St.* Ἡροδοφείλȣ *MS. D. et Chart.* [3] παραθέμενος *MS. D.* [4] ὡς δὴ *MS. D. et Chart.* [5] ἐξ ἐξ ἀβίβλȣ *MS. D.* [6] Παρεπικελεύσȣ *MS. D. Euſtachius* παρ᾽ Ἐπικελεύϛȣ *legiſſe videtur.* [7] *hic articulum* τȣ̃ *inſerit Chart.* Κριτὴς *MS. D.*

q. Hunc Bacchium cum Bacchio Mileſio Varronis et Columellae L. I. c. 1. confundit Ioh. Harduinus in Indice Auctorum Plinii Opp. Tom. I. praemiſſo p. 55. Vox enim Ταναγραῖον eius ſententiae aduerſatur. Obſeruamus et formam Τανάγραῖος et Ταναγρικὸς in vſu eſſe, vide Varronem de R. R. L. III. c. 11. vbi *galli Tanagrici* nominantur; Ταναγραῖος autem in trito prouerbio: *cetus Tanagraeus*, in prouerbiali figura illa de praegrandi et obeſo corpore, occurrit. Plura de Bacchio in Indice Auctorum.

r. Hoc eſt, propoſitum, conſilium, inſtitutum. Recte Interpr. quod inſtituerat.

s. Κῶος videlicet, qui in Plinianis libris *Phyllinus* perperam ſcribitur, obſeruante Ioh. Hard. in Ind. Auct. p. 64.

t. Hunc Erotiani locum laudat quoque Ioh. Meurſius in ſuo Appollonio ſub hac voce.

u. Quot fuerint medici, Dioſcoridis nomine appellati, qui editis libris artem illuſtrarunt, non eſt facile explicare, quandoquidem Galenus in Prooemio Exegeſis, Anazarbei, Herophilii, et Iunioris meminit; in explicatione vero dictionis Ἰνδικόν, Herophilio dimiſſo, Anazarbei, Alexandrini, & Iunioris mentionem facit; et in quinto de compoſitione medicamentorum per genera, capite 15. quendam alium Tharſeum introducit. Ex quibus locis facile colligi poteſt, aut quinque exſtitiſſe medi-

dit: et Callimachus, qui fuit ex familia Herophili. Poſt quem, dicunt, Bacchium Tanagraeum hoc opus aggreſſum eſſe: atque, quod inſtituerat, tribus libris, multis poetarum teſtimoniis adhibitis, abſoluiſſe; cui Philinus Empiricus, qui eadem aetate fuit, ſex libris eſt aduerſatus, et Epiceleuſtus Cretenſis, qui in epitomen Bacchii dictiones ſecundum ordinem redegit. Idem fecit Apollonius Ophei: et Dioſcorides Phocas his omnibus ſeptem libris contra-

 dixit.

[8] *vocem ἐπιθεμένου omiſit MS. ſed relictum eſt ſpatium, Doru. Verum Turnebus ἐπιτεμομένου reponit pro ἐπιθεμένου. St.* Βακχίου *MS. Doru.* [9] λέξας *MS. Doru.* [10] *Turnebus pro* Φῶκα *ſcribendum iudicauit* Φακᾶ; *cui emendationi adſtipulatur locus in ipſa Expoſ. Vocum ſub* Φωναὶ κατείλλουσαι *St. In edit. Steph. quoque eſt* Δισκροϱίδου *ex errore operarum.* Διοσκορίκου *MS. D.* Διοσκουρίδου *Chart.*

medicos, quibus Dioſcorides nomen fuerit: aut tres, ſi Alexandrinum Herophilium, Tharſeum vero Iuniorem fuiſſe cognominatum aſſerimus: quum Iuniorem, neque Alexandrinum, neque Herophilium eſſe poſſe, ſatis conſtet. Ex his autem tribus Dioſcoridis nomine vocatis, Anazarbeus caeteris antiquior, ab Anazarbo, Ciliciae vrbe, eius patria, dictus fuit: quae, quum Diocaeſarea, et Cyindia prius vocaretur, a terrae motu diruta, ex proprio Zarbae ſeu Anazarbae nomine, qui eam Neruae Imperatoris iuſſu reaedificauit, Anazarbus fuit appellata. Herophilium eundem atque Alexandrinum fuiſſe, vel inde coniici poteſt, quod Herophilus medicus celeberrimus, a cuius ſecta cognomen illum aſſumſiſſe credi poteſt, Alexandriae degiſſe certo ſcimus. Et praeterea ſi ea, quae in Exegeſi, in dictione ἰνδικὸν Galenus ſcribit, attente legantur, vt monui, non temere aſſeritur Dioſcoridem Iuniorem, et Alexandrinum eſſe diuerſos. Quod ſi eiuſmodi coniecturae leviſſimae eſſe videntur, neceſſario dicendum eſt, quinque medicis Dioſcorides nomen fuiſſe. Caeterum ad quodnam genus tractationes horum auctorum pertineant: et quo pacto ex illis internoſci poſſint: maiorem habet difficultatem. Nam, vt taceam, de numero librorum ab Anazarbeo editorum, inter ſcriptores parum conuenire: illud ſane conſtat, praeter

ipſum,

πόντος δι' ἑπτὰ βιβλίων, Ἀπολλωνίου τε τοῦ [1] Κιττιέως ὀκτωκαίδεκα πρὸς τὰ [2] τοῦ Ταραντίνου τρία πρὸς Βακχεῖον διαγράψαντος· καὶ [x] Γλαυκίου τοῦ ἐμπειρικοῦ δι' ἑνὸς [3] πολυχίστου πάνυ καὶ κατὰ στοιχεῖον [4] πεποιημένου τοῦτο ἐπιτηδεύσαντος· πρός τε [5] τούτοις Λυσιμάχου τοῦ Κώου καὶ βιβλίον [6] εἰσπονήσαντος πραγματείαν, μετὰ τοῦ τὰ τρία μὲν γράψαι πρὸς Κυδίαν τὸν [7] Ἡροφίλειον,

[1] *πιτιέως ſupra ſcriptum eſt κ. in MS. D.* [2] *τοῦ ῥαντίνου MS. D.* [3] *πολυστίχου MS. D. et Chart.*

ipſum, etiam Alexandrinum et Iuniorem de Medicamentorum differentia ac facultate ſcripſiſſe: ſiquidem Galenus in libro, qui a me nuper citatus eſt, de ſignificatione vocis *ἰνδικὸν* differens, oſtendit, Dioſcoridem Anazarbeum de pipere et zinzibere ſcripſiſſe: ac inter vtrumque diſtinctionem aſſignaſſe; et ob id Alexandrini opinione confutata, Iunioris ſententiam aſſenſione ſua comprobat, quem nihilominus in Prooemio eiuſdem libri damnat: vt qui multis conſcriptis voluminibus, formam cuiuſque ſtirpis, herbae, rerum metallicarum, piſcium, et omnium animantium, de quibus frequens apud Hippocratem mentio eſt, exponat: nec pudeat ex libris Nigri, Pamphili, et Dioſcoridis Anazarbei, atque ante hos Crateuae, Theophraſti, et Heraclidae Tarantini, et aliorum, omnia ea deſcribere. Sed poteſt inter illos ea diſtinctio aſſignari: vt Anazarbeo ſola tractatio ſimplicium medicamentorum accepta referatur: Iuniori vero, Onomaſticum, multis voluminibus conſcriptum: in quo tum ſimplicia medicamenta, tum aliae voces Hippocratis explicentur. Is enim, teſte Galeno, in eodem libro in dictione *ἰνδικὸν*, linguas conſcripſit; quamuis in prooemio illius aſſerat, multis voluminibus, non modo dimidiam, ſed ne tertiam quidem, aut quartam verborum Hippocratis partem explanaſſe. Scrupulus tamen ex animo legentium euellendus eſt. Eiuſmodi enim tractationis genere, Iunior ab Alexandrino haud diſtingui poſſe videtur; quum et hunc quoque Hippocratis voces expoſuiſſe, Pauli Aeginetae teſtimonio, non ſit difficile oſtendere: qui libro IV. cap. 23. ſcribit: Dioſcoridem Alexandrinum literis mandaſſe, *τέρμινθας* cutis eſſe excreſcentias, rotundas, nigrouirides, terebinthi fructum referentes. Sed dici poteſt,

Alexan-

dixit. Apollonius Cittieus decem et octo ſcripſit contra tres Tarantini libros ad Bacchium, et Glaucias Empiricus vno, eodemque magno volumine, et literarum ordine ſeruato, idem etiam facere eſt aggreſſus. Lyſimachus praeterea Cous, vnius libri tractatione confecta, tres ad Cydiam Herophili libros conſcripſit: tres etiam ad Demetrium,

[4] *πεποιημένον, MS. D.* [5] *τέτοις ἐπὶ Λυσ. MS. D.* [6] *ἐκπονήσαντος MS. St. ἐσπονήσαντος MS. D.* [7] *Ἡροφωλίον MS. D.*

Alexandrinum commentarios in Hippocratem edidiſſe: Iuniorem vero, Onomaſticum, Linguae nuncupatum. Poſtremo inquiſitione dignum videtur, nunquid Φωκᾶ Phocas, an Φακᾶ Phacas legendum ſit, et nunquid Anazarbeo, an Iuniori, aut Alexandrino hoc cognomen attribui debeat. Sane, quum vtraque lectio, in Exemplaribus Erotiani et Galeni reperiatur, non ſtatim occurrit animo, quae ſit cauſa ambigui; fieri enim poteſt, vt pro Phacas Phocas mendoſe legatur, quia Dioſcorides, vt teſtatur Suidas, a faciei maculis lentes referentibus cognomento Phacas fuit appellatus. Negari etiam non debet, vel plures exſtitiſſe, quibus Dioſcorides Phacas nomen fuerit: vel ex eis, alterum Phacam, alterum Phocam fuiſſe appellatum. Quam coniecturam non eſſe prorſus ſpernendam putarem: ſi ea ad componendas ſcriptorum lites ſatis eſſe poſſet. Neſcio enim etiam, ſi haec ipſa coniectura non abiiciatur, quo pacto inter Galenum, Erotianum, et Suidam, ea de re conuenire poſſit, quum Suidas Anazarbeum, Phacam cognominari ſcribat: ei, vt iudico, plus tribuens, quam res et veritas ipſa concedat: Galenus vero in Prooemio Exegeſis, Herophilium a Iuniori, qui linguas multis voluminibus ſcripſit, hoc cognomine diſtinguat: Erotianus denique ei prorſus aduerſatur, quia in dictione φωναὶ καθειλοῦσαι Dioſcoridis Phacae expoſitionem adducit: et in huius operis praefatione aſſerit, Hippocratis dictiones ſeptem conſcriptis libris eundem explanaſſe et in multis contra Bacchium, atque alios, qui ipſum praeceſſerunt, dixiſſe. Quid autem in hac controverſia aſſerendum ſit, me latet. Galeno tamen, propter ſummam eius auctoritatem in re, opinione tam dubia, ſubſcribo. EUST.

x. De hoc et Epicle paulo inferius nobis dicendi erit oportunitas.

φίλειον, τρία δὲ πρὸς Δημήτριον. Καὶ γὰρ ὁ ἀναλεξάμενος αὐτὸν Εὐφορίων, πᾶσαν [1] ἐσπούδασε λέξιν ἐξηγήσασθαι διὰ βιβλίων ἕξ. Τῶν δὲ γραμματικῶν οὐκ ἔστιν ὅστις [2] ἐλλόγιμος φανεὶς παρῆλθε τὸν ἄνδρα. Ἔτι δὲ Ἀρίσταρχος, περὶ ὧν [3] γεγράφασιν Ἀριστοκλῆς καὶ [y] [4] Ἀριστοπέας οἱ Ῥόδιοι, καὶ μετὰ πάντας [z] Ἀντίγονος καὶ Δίδυμος οἱ Ἀλεξανδρεῖς. Ὅθεν ἐπεὶ τινὰς τῶν ἀρχαίων οὐκ [a] ἀποδοχῆς, ἀλλὰ μέμψεως ἀξιοῦσι, δι' αὐτὸ τοῦτο μετὰ τοὺς ἥρωας, καὶ αὐτοὶ τετολμήκαμεν περὶ τοῦ ἀνδρὸς συντάξαι. [b] Εὔλογον οὖν ἡγοῦμαι προειπεῖν τοῦτο, ὅτι πολλαὶ τῶν ἐπὶ τὰς γραφὰς ὁρμώντων γεγόνασιν ὑπολήψεις. [5] Εἰ [c] γὰρ ὅσα τινὲς εὗρον, ἐσπούδασαν φιλανθρώπως ἀναγράψαι, ἢ ὅσα εὑρόντες οὐκ ἐφθόνησαν ἐμφανῆ ποιῆσαι, ταῦτά τινες ἕτεροι [6] δείξαντες, [d] τ' ἀμισθοὺς μεταδόσεως ἱκανὴν ἀπηνέγκαντο μαρτυρίαν, ἢ καὶ τὰ μὴ συμφέροντα, ἱστορηθέντα [e] διορθοῦν ἐσπούδασαν· κατηγορικὴν οὐκ ὀλίγοι [7] πεποίηνται συντάξεως ἀφορμήν. Οἷς πάλιν [8] ἀντειπόντες ἕτεροι, σφόδρα πως τὸ Ὁμηρικὸν ἐξεπλήρωσαν.

[9] Ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.

[f] Ὧν

[1] ἐσπούδασεν *MS. D.* [2] ἐλλογίως *MS. D.* [3] γεγράφουσιν *MS. D.* [4] Ἀριστοβούλος *MS. St.* Ἀριστέας *Euſt.* [5] *Turnebus* ἢ γὰρ *legit, St. eamdem lect. tuetur Chart.*

y. Aliqua exemplaria habent Ariſtopeas, alia Ariſtobulus. EUST. Forte Ἀριστογείτων, qui laudatur a Plin. L. XXVII. ſ. 14.

z. Locum Erotiani de Antigono laudat Ioh. Meurſius in Praef. ad Antigoni Caryſtii Hiſtoriar. memorabilium collectanea; illumque ipſum eſſe cenſet, quem poſtea laudat Erot. in Πρηνιρά, quem locum conſule.

a. Interpres *laudem* vertit. Bene. Praecipue autem eiusmodi laus, qua magnae auctoritatis apud nos aliquem eſſe ſignificamus.

b. Interpres, *rationi conſentaneum.* Melius, *huic commentationi, diſſertationi conſentaneum.* Sic enim voce λογὸς Maximus Tyrius in inſcriptionibus commentationum libri ſui vſus eſt, vt et alii.

c. Cau-

metrium, quem ſequutus Euphorion, dictionem omnem ſex libris interpretari conatus eſt. Ex Grammaticis vero nemo ita eximius viſus eſt, qui hunc virum praeterierit. Ariſtarchus inſuper de omnibus his tractauit, de quibus Ariſtocles et Ariſteas (Ariſtopeas) Rhodii ſcripſerunt. Poſt vero omnes Antigonus, et Didymus, Alexandrini. Quum vero quoſdam veterum, non laude, ſed vituperatione dignos putent: hac de cauſa, poſt heroas nos quoque de viro ſcribere auſi ſumus. Verum haec prius dixiſſe rationi conſentaneum videtur, varias eorum fuiſſe opiniones, qui ſcribere aggreſſi ſunt. Plerique enim quae inuenerunt, perhumaniter literis mandare curauerunt. Nonnulli vero, quum propria inuenta aliis communicare non inuidiſſent, haec ipſa quidam alii edentes, benignitatis ſuae magnum teſtimonium reliquerunt. Alii, quae nobis non vtiliter ſunt tradita, corrigere ſunt conati. Non pauci occaſionem accuſandi alios idem nacti ſunt. Quibus rurſus alii, quum ſint aduerſati, Homericum illud valde comprobarunt. Iliad. XX, v. 250.

Quale verbum dixeris, tale et audies.

Quos

[6] *δίξαντες MS. D.* [7] *πεποιήται MS. D. πεποίηνται τῆς συντ. Chart.* [8] *ἂν εἰπόντες MS. D.* [9] *ὁποῖον MS. D.*

c. Cauſa, quam Erotianus aſſignat, non modo cum priori videtur coincidere, verum etiam cum verbis, quae ſequuntur, non cohaerere; et ideo vel *οὐκ* negatio ſuperflua eſt, vel pro *οὐκ ἐφθόνησαν*, hoc eſt, ***non inuidiſſent***, legendum, *οὐκ ἔφθασαν*, hoc eſt, ***non praeueniſſent;*** vel dicendum eſt, fieri poſſe, vt quae aliquis inuenit, alter edat. EVST.

d. Id eſt, ***ingenuae liberalitatis, ab omni odio, partiumque ſtudio remotae.***

e. Erotianus ipſe per *διατυποῦν* interpretatur, quod eſt, ***ad priſtinam redigere formam.*** Hoc ſiquidem verbum de rebus aliquo modo excedentibus vſurpatur, ſi in naturalem et moderatum reſtituuntur ſtatum, vid. Gorraeum in hac voce, vnde de luxatorum membrorum repoſitione paſſim apud medicos occurrit. Tranſlate tandem

[e] Ὧν ἀντικατηγόρησαν [1] τινὲς, ἐμφρόνως εἰδότες, ἄνδρες ἐπαμύνασθαι, [2] ὅ τε τις πρότερον [3] χαλεπήνῃ. Πολλοὶ καὶ τὰ [4] σποράδην τισὶν εἰρημένα ἐφ᾽ ἓν συναγαγόντες, οὐκ ἀκάρπου γραφῆς ἐπινοίας ηὐπόρησαν, [5] καὶ τὰ ἀναποδείκτως ἱστορηθέντα μετὰ λόγου παραθέμενοι, [6] οἱ δὲ καὶ τὸ σαφῶς λεγόμενον, ἐξαπλῶσαι, καὶ τοῦτο ἐπὶ [7] μακρῶς, συντομώτερον ἀποστεῖλαι, καὶ τὰ ἀμφίβολα ἐκεῖνα ἑρμηνεῦσαι, εὔλογον δόξαν [8] ἀπενεγκαμένους· τῶν δὲ εἰρημένων χαρακτήρων εἷς ἕκαστος εὐλόγου τετύχηκεν ἐπαίνου· πῶς [9] οὐ μείζων ἀξιοῦσθαι [10] δικαίως τυγχάνειν τῆς παρούσης γραφῆς ἡ ὑπόσχεσις διὰ πάντων τῶν εἰρημένων ἰδιωμάτων κεχωρηκυῖα· Καὶ γὰρ [11] εὑρέσεως [12] ἕνεκεν πολὺν εἰσφέρεται πόνον, καὶ [f] κριτικῶς παρατίθεται τὴν ἐν ταῖς φωναῖς ἀλήθειαν, διορθουμένη τὰ μὴ κατὰ τρόπον ἀναγεγραμμένα, στρογγυλώτερον δὲ ἀπαγγέλλουσα τὰ [13] καινότερως εἰρημένα, τοῦ σαφοῦς καὶ τεταγμένου πολὺν ἔχουσα λόγον· [14] μετὰ τοῦ τὰ σποράδην πολλοῖς εἰρημένα, ὑφ᾽ ἓν συναγαγεῖν. Τοσαύτης [15] γοῦν συντάξεως καταβαλλόμενοι πληθὺν, οἱ μὲν ἕνεκα ταύτης [16] δικαίως οὐδεμίαν ἀπηνέγκαντο δόξαν· ἐπεὶ προσκορὲς ἰδίως πᾶν τὸ πολύ· οἱ δὲ διὰ τὸ ἄγαν ματαίως τὸ ἀκριβὲς ἐξηγούμενοι, [g] τί ἐστι [17] γένος, καὶ τί τὸ [18] πλατὺ, καὶ τί τὸ ἀστρονομικὸν, καὶ τί τὸ [19] ἀκροκώλιον, καὶ [20] στενωπὸς, καὶ τὰ

[1] ἀντικατηγόρησαν ἐμφρόνως εἰδότες τινὲς Ἀνδρ᾽ ἐπαμ. *Chart. et in animaduu.* ἐμμυνάσθαι. [2] ὅσις πρότερος *Chart.* [3] χαλεπήνοι *MS. D.* [4] κατὰ σποράδην τι σὺν εἰρημένοι *MS. Doru.* [5] καὶ τ᾽ ἀναποδείκτως *MS. D.* [6] *Turnebus ſcribit,* εἰ καὶ τὸ σαφῶς, *St.* ἀσαφῶς *Chart.* [7] μακρὸν *Chart.* [8] *Turnebus ſcribit* ἀπηνέγκατο. *St.* [9] *Turnebus ſic:* οὐ μειζόνων ἀξιοῦται *St.*

dem *corrigere, emendare,* ſignificat. Sic et in ſequentibus: διορθουμένη τὰ μὴ κατὰ τροπὸν ἀναγεγραμμένα, quod potiſſimum opus Criticis eſt proprium.

f. Hoc eſt: accuratione ſumma et exercitato iudicio, quale eſt Criticorum, veritatem in vocibus contentam et latentem prodere ac eruere.

g. Aliud

Quos nonnulli reprehenderunt, qui prudenter ſciebant viros vlciſci, quum quis prius laceſſiuerit. Multique ſparſe quorundam dicta in vnum colligentes, et ea, quae ſine demonſtratione erant tradita, cum ratione apponentes, infructuoſae ſcriptionis ſtudio non eguerunt. Alii vero obſcure dictum explanare, et id multis verbis ſcriptum, contrahere, et ambigue dicta interpretari conati, iuſtam gloriam reportarunt. Atqui, ſi horum vnuſquiſque eſt in ſuo genere meritam laudem conſequutus, qui fieri poterit, vt praeſentis ſcriptionis promiſſio, quae omnia dicta idiomata complexa eſt, maiorem laudem aſſequi digna non cenſeatur? Etenim multum laboris, inuentionis cauſa ſuſcipit: et veritatem vocum cum iudicio explicat: ea, quae, non quemadmodum oportet, ſcripta ſunt, corrigendo: plenius, faciliuſque inuſitate dicta pronunciando: magnam habens eius rationem, quod lucide ordinateque ſcriptum ſit: ſimul etiam, quae ab aliis variis in locis dicta ſunt, in vnum contrahendo. Qui vero tantae conſtructionis multitudinem reiecerunt, huius rei merito nullam ſunt gloriam conſequuti: quoniam omne, quod multum eſt, ſatietatem proprie affert. Alii vero, quoniam fruſtra nimii ſunt in eo explicando, quod omnibus eſt manifeſtum: vt quid ſit *γένυς gena*, quid *πλατὺ latitudo*, quid *ἀςρονομίη aſtronomia*, quid *ἀκροκώλιον extremum coli*, quid *ςενωπὸς locus anguſtus*, et his notiora verba. Si

[10] *δικαία τυγχάνει*, *Chart.* [11] *ὑρέκσεως MS. D. εὑρήσεως Chart.* [12] *ἕνεκε MS. D. ἕνεκα Chart. v. ſq. πολλὴν MS. D.* [13] *καινότερον Chart.* [14] *μετὰ τὰ σποράδην omiſſo τȣ̃ MS. D.* [15] *ἓν Chart.* [16] *δικαίαν Chart.* [17] *γένυς Euſt. γένȣς MS. D. in margine γένος.* [18] *πολὺ MS. St.* [19] *ἀκροκόλιον MS. D. ἀκρόπλοον Chart.* [20] *ςενοπὲς MS. D. et Chart.*

g. Aliud exemplar habet pro *γένυς gena*, *γένος genus*, et pro *πλατὺ latitudo*, *πολὺ multum*, et pro *ἀςρονομίη aſtronomia*, *ἀςρονομικὸν aſtronomicum*. Sed non refert hoc, an illo modo legatur. Quaedam etiam exemplaria pro *ἀκροπώλιον extremum coli* habent *ἀκροπόλιον arx*:

τὰ ἔτι τούτων φανερώτερα ῥήματα. Εἰ γὰρ μέλλοιμεν τὰς [1] πᾶσι γινωσκομένας ἐξαπλοῦν φωνὰς, ἤτοι πάσας ὀφειλήσομεν ἐξηγήσασθαι, ἤ τινας. Ἀλλὰ πάσας μὲν [2] ἀδύνατο, [h] τινὰς δὲ δίκαιον. Ἢ γὰρ διὰ συνήθων ἐξαπλώσομεν αὐτὰς ῥημάτων, ἢ διὰ τῶν μὴ συνήθων. Ἀλλ' αἱ μὲν ἀσυνήθεις [3] εἰς τοῦτο ἀφυεῖς φαίνονται (δεκτὸν γὰρ τὰ ἧττον γινωσκόμενα διὰ τῶν μᾶλλον γινωσκομένων ἐξαπλοῦν) αἱ δὲ συνήθεις [4] τὸ ἐπίστης εἶναι φαναραὶ, πρὸς τὸ δηλωτικὸν τῆς ἑρμηνείας, οὐκ ἔσονται, ὥς φησιν Ἐπίκουρος. Ἀπόλλυται γὰρ ἰδίως τῆς ἑρμηνείας τὸ φανερὸν, ὅθ' ὑπὸ λόγου, καθάπερ τινὸς οἰκείου [i] μαγγανεύεται φαρμάκου. [k] Τῶν δὲ ἄλλων [5] Ἐπικλῆς μὲν ὁ κατὰ στοιχεῖον ποιησάμενος τὴν ἀναγραφὴν, ματαίου συντομίας ἐγένετο ζηλωτής. Πρὸς τῷ γὰρ μὴ πάσας ἐξηγήσασθαι, ἔτι καὶ τὰ συντάγματα, ἐν οἷς αὐτῶν [6] ἕκαστος κατεγέγραπτο, [7] σιωπῆς ἱκανῆς αἴτιον ἐγένετο τοῖς ἀναγινώσκουσι. Πάλιν γὰρ ἐδέησε καθ' ἑκάστην γραφὴν ἐξηγεῖσθαι μὴ τὴν ἀνάγνωσιν, εἰ νοητή τις ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ τὴν λέξιν, εἰ κατατέτακται. Γλαυκίας τε ὁμοίως τὸ κατὰ στοιχεῖον ζηλώσας μακρότερος ἐφάνη, καθ' ἑκάστην φωνὴν παρα-

[1] *πᾶσιν MS. D.* [2] *ἀδυνατὸν Chart.* [3] *ἐς Chart. Signa parenth. non habet Chart.* [4] *Turnebus reponit διὰ τὸ. Poſſit etiam τῷ ſcribi, idem valens ac διὰ τό. St. τῷ Chart.*

arx: quae vox Hippocrati non eſt in vſu, ſicut nec *στενωπός*. EUST.

h. Haec ſententia difficilis eſt: et dictio aliqua in ea deeſſe videtur. Fortaſſe legendum eſt: *τινὰς δὲ οὐ δίκαιον*, hoc eſt, *aliquas vero non aequum.* Quae lectio a priori differre non videtur; quia parum refert, ſi oratio particularis, vel affirmatiua ſit, vel negatiua: quouis enim modo legatur, diſiunctum, quod ſequitur, cum priori ſententiae parte, cohaerere non videtur. EUST.

i. Haec vox de praeſtigiatoribus et incantatoribus proprie dicitur, deinde de fuco ſuper aliqua re inducto, quod bene vidit h. l. interpres. Sic *μαγγευμάτα* Cleopatrae paſſim occurrunt apud ſcri-

Si enim voluerimus omnibus notas voces explicare, aut omnes interpretari debemus, aut aliquas: omnes autem, fieri non poteſt: aliquas vero aequum: vel enim ipſas vſitatis verbis explicabimus, vel minus conſuetis. Sed quae minus conſueta ſunt, ad hoc minime apta eſſe videntur: quoniam ignota, per ea, quae ſunt magis nota, declarari oportet. Conſueta vero, quum ſint aeque manifeſta, non erunt, vt ait Epicurus, ad declarandam interpretationem apta. Perit enim proprie euidentia interpretationis, quando a ſermonis fuco inficitur, tanquam a proprio pharmaco. Inter alios autem Epicles, qui iuxta ordinem elementorum commentarium fecit, vanae fuit imitator breuitatis; quoniam praeterquam quod omnes voces non explicauit, compoſitiones etiam, in quibus vnaquaeque ipſarum conſcripta erat, cauſa fuerunt, vt legentes omnino conticeſcerent. Oportebat enim rurſus in qualibet ſcriptione interpretari, non ſi, quod egebatur, erat * intelligibile, ſed ſi, quod dicebatur, erat ex ordine collocatum. Atque Glaucias eodem modo elementorum ordinem imitatus, in vnaquaque voce longior eſt viſus, addendo

[5] *ἐπικλεῖς MS. D.* [6] *ἑκάϛῃ, MS. St. quam lectionem meliorem eſſe clarum eſt. Sed et haec ſequentia verba, σιωπῆς ἱκανῆς αὔτιον, mendi ſuſpicione non carent. St. ἑκαϛὸν Chart.* [7] *σιωπῇ ἱκανῇ MS. D.*

* Ad percipiendum aptum, euidentia praeditum.

ſcriptores, quippe quae ob haec maxime celebrata fuit. Tandem de artibus coquorum vtitur, et eorum qui vinis perditis et vilibus bonum ſaporem, odorem et colorem conciliare, eaque vendere ſolent. Ad Latinos demum tralatum hoc verbum, qui *mangonizare* barbare dicunt.

k. In hac ſententia mendum ſubeſſe ſuſpicor; qui enim fieri poſſit, vt compoſitiones Epiclis, legentibus ſilentium imponant, aſſequi nequeo; niſi pro *σιωπῆς*, hoc eſt, *ſilentium*, *πλησμονῆς*, id eſt, *ſatietas* reponatur, aut *ſilentium* pro *animi perplexitate*, hoc in loco ſumatur. EUST. Hunc locum laudat Hadr. Heringa in Libro ſingulari Obſſ. critt. Leovard. 1749 edito, p. 4.

παρατιθέμενος τὰς [1] ἐν οἷς καταγεγραμμέναι τυγχάνουσιν αἱ γλῶτται συντάξεις. Διόπερ ἡμεῖς καθ᾽ ἑκάστην [2] γραφὴν ἐκλεξάμενοι τὰς καταγεγραμμένας λέξεις, διὰ μὲν τοῦ συγγράμματος [3] δηλώσομεν ὁποῖαι τυγχάνουσι κείμεναι, ἐν ὅσαις τε βίβλοις ἱστοροῦνται αἱ μὴ συνήθεις· διὰ δὲ τῆς ἐξαπλώσεως ἐμφανίσομεν πόσα σημαίνουσι, μιμνησκόμενοι καὶ τῶν ἅπαξ εἰρημένων, καὶ τὰς [4] ἀνακεχωρηκυίας [5] Διδύμου πιστούμενοι μαρτυρίας· τὰς δὲ οὐχ οὕτως ἀσαφεῖς εἰς τὸ ἀνθ᾽ ἑνὸς δηλουμένας, ὑπάγοντες. [6] Προσεξαπλοῦντες δὲ καὶ τὰς παρὰ τοῖς ἄλλοις τέλεον [7] παραλελημμένας. [8] Τό, [l] τε γὰρ [9] τέρθρον [10] τοῦ πάθους οὐδεὶς αὐτῶν ἐξηγεῖται, [m] καὶ τὰς αἰθόλικας, καὶ τὸ κερχνῶδες, καὶ [n] τὰς τέρμινθας,

[1] *ἐν αἷς Chart.* [2] *γραφὴν οὐξελέξαμενοι MS. D.* [3] *δηλωσώμεν MS. D. Et pro ὁποῖαι Adr. Heringa legendum cenſet ὅπου.* [4] *Turnebus ſcribit ἀνακεχωρηκήας St. ἀνακεχαιρηκήας MS. D.*

l. *τὸ τέρθρον τοῦ πάθεος, Extremum, ſeu finem paſſionis*, nuſquam apud Hippocratem reperio. In omnibus enim exemplaribus etiam MSS., quorum quatuor in Bibliotheca Vaticana mihi videre contigit, legitur *στερεὸν τοῦ πάθεος*, vt ſuo loco explicabo. EUST. Nihilo tamen ſecius haec vox reperitur libro II. de morbis mulier. apud Hippocr. p. 269. 28. quo in loco notat *ſummum, ſupremum morbi, curationis maxime indigens.* Plura vide ap. Foeſ. in Oec. Hip. p. 625. qui aſſerit: vtique in omnibus exemplaribus *τὸ στερεὸν* pro *τέρθρον* ſcribi, non ſine inſigni vitio. Nam etſi firmitas et ſoliditas morbi ſignificatur, elegantis tamen tranſlationis vſus eluditur.

m. Aliud exemplar habet *τὰς αἰθαλικάς*. Galenus vero in Exegeſi legit *αἰθύλικες*, vt paulo poſt dicam. EUST. Gorraeus vtramque formam et *αἰθάλικες* et *αἰθύλικες* occurrere aſſerit in Defin. med. p. 10. Eas autem Galeno auctore ſic deſcribit: *ſunt in ſumma cute circuli quidam rubentes, iis ſimiles, qui ab igne excitantur.*

n. Quum Erotianus de hac voce nullam faciat mentionem, dicendum eſt, vel ipſum promiſſis non ſtare: vel hoc opus mancum, eſſe fragmentum eorum, quae ipſe ſcripſit, ſine vllo ordine ab ali-

quo

addendo quibus in libris hae voces reperirentur. Quare nos in vnoquoque libro eas voces deligentes, hoc commentario quomodo ſint poſitae, quibuſque libris eae, quae minus ſunt vſitatae, ſcriptae ſint, explicabimus: atque in noſtra hac interpretatione, quid ſignificent, exponemus: in memoriam reuocantes eas, quae ſemel dictae ſunt, et quae a communi vſu ſeparatae ſunt, duobus teſtimoniis a nobis confirmabuntur, eas vero, quae non ita ſunt obſcurae, ad vnius ſignificatum referemus: explanantes perfecte eas quoque, quas prorſus alii reliquerunt. Nemo enim ex iis τὸ τέρθρον τȣ͂ πάθεος, *finem*, ſeu *vltimum paſſionis*, interpretatur. Et τὰς αἰθολικὰς, *puſtulas vrentes, quae in corporis ſuperficie naſcuntur*. Et τὸ κεγχνῶδες, *aſperas eminentias habens*. Et τὰς τέρμινθας,

[5] διδύμȣς MS. D. μαρτυρίαις Chart. [6] πρὸς ἐξαπλȣ͂ντες diſtinctim MS. D. [7] παραλελειμμένας MS. D. et ſic quoque Chart. [8] τȣ͂ τε MS. D. [9] τέρθρȣ MS. D. [10] τὸ πάθος MS. D.

quo graeculo collectum. Sunt autem τέρμινθοι *tumores praeter naturam*, de quibus Hippocrates ſecundo de morbis vulgaribus ſectione ſecunda, p. 312. v. 49. ita ſcribit: *Ariſtaei vxoris frater fatigatus in via incaleſcebat: deinde in tibia* τέρμινθοι, *tumores, terebinthi fructui ſimiles, fiebant;* vel vt Caluus vertit, *tibiae rubuerunt.* Et ſexto de morbis vulgaribus, commentario tertio, textu 27. p. 346. v. 18. *Qui haemorrhoidas habent, neque pleuritide, neque peripneumonia, neque phagedaena, neque furunculis, neque* τερμίνθοισι *tuberculis terebinthi figuram habentibus, corripiuntur.* Quam ſententiam repetit tertio de humoribus textu 26. p. 117. v. 28. Caluus vertit *puſtulis*. Galenus vero in Exegeſi inquit: τέρμινθοι, *tumores ſunt praeter naturam, qui terebinthi arboris fructui ſimiles in cute naſcuntur.* Exprimit autem clarioribus verbis hanc vocem in expoſitione loci, quem modo citaui ex tertio de tumoribus et ex ſexto de morbis vulgaribus, ita ſcribens: *Nomen vero terminthorum nigras quaſdam puſtulas, in cruribus potiſſimum erumpentes ſignificat: ductum a ſimilitudine figurae coloris ac magnitudinis, quam cum* τέρμινθȣ *terebinthi fructu gerit;* in

μινθας, τό, τε θηριῶδες, καὶ τὸ [1] [o] σκορδίνημα, [p] καὶ τὸν σκίῤῥον, [q] καὶ τὴν ἐκνύπην μήτραν, καὶ τὸ [2] ἐπηλυγάζεσθαι, τά τε [r] αἱμόκερχνα, καὶ [s] τὸ [3] φολλικῶδες, καὶ τὸ [t] ἔναιμον νεῦρον, καὶ τὸ [u] ἴκταρ, καὶ ἄλλας πλείους λέξεις, ὑπὲρ ὧν ἐν τοῖς κατὰ μέρος ἐροῦμεν. [a]Ὅθεν καὶ [4] ἐπεὶ τῶν ἀληθῶν νομιζομένων συνταγμάτων [5] ἔστι μὲν ἃ σημειωτικὰ, ἃ δὲ, φυσικὰ καὶ αἰτιολογικά· ἔνια [6] δ' εἰς τὸν περὶ τέχνης συντείνοντα λόγον· καὶ τῶν θεραπευτικῶν, ἃ μὲν διαιτητικὰ, ἃ δὲ χειρουργούμενα, καὶ πάντως μικτά· δίκαιον ἡγοῦμαι, προϊστορήσας

[1] σκορδίνευμα *MS. D.* [2] ἐπολυγάζεσθαι *MS. D.* ἐπηλογάζεσθαι *falſo Obſſ. Miſc.* [3] φιλλικῶδες *MS. D.*

in qua voce interpres latinus fallitur, ἐρεβίνθου, *ciceris*, pro τερμίνθου, *terebinthi fructu* legens. Sumſiſſe autem Galenum interpretationem huius dictionis a Dioſcoride Alexandrino, ex iis, quae Paulus Aegineta ſcribit libro quarto, c. 24. clare patet. Oribaſius in eadem eſt ſententia; paucis enim clarioris doctrinae gratia additis, libro ſeptimo ſynopſeos c. 26. ſcribit, τέρμινθος *phymatis ſpecies eſt; in ſummo autem ipſo vlcere puſtula nigra eminet, qua rupta id, quod ſubiectum eſt, ſimile deſquamato apparet*: vbi hoc *diuiſeris, pus inuenitur.* Cui ſubſcribit Aetius, L. XIV. c. 62. et Paulus Aegineta libro et capite ſupra citato. EUST. cf. Gorraeum in def. med. ſub hac voce p. 454.

o. Σκορδινισμὸς quoque eſt in vſu. Quidam κορδίνημα dant, male. Euſtachio tamen interpretanti, *capitis grauitatem*, aſſentire non poſſum propter Galen. in Gloſſ. in hac voce; vnde Gorraei amplector ambabus manibus ſententiam in Def. med. p. 421. *Eſt*, inquit, σκορδίνημα *diſtenſio coacta* membrorum omnium ad vaporum difflationem.

p. Quae vox notiſſima eſt; et ideo ſuſpicor legendum eſſe, τὸν σκηρὸν, *fungoſum*, quia haec dictio apud Hippocratem raro inuenitur. EUST.

q. In aliquibus exemplaribus legitur, κνίζειν μήτραν, *pungere vterum*: in aliis ἐκνευτὴν μήτραν, *prolabentem vterum*: in aliis ἐκνυτὴν μήτραν, *vterum ſtimulatum*, quarum dictionum nulla apud Hippocratem et Erotianum reperitur. Reponerem ἀγρηθῆναι τὰς μήτρας, vel ἀγρηθῶσιν αἱ μήτραι, quum ea dictio

θας, *tubercula terebinthi fructui non abſimilia.* Et τὸ θηριῶδες, *ferinum.* Et τὸ σκορδίνημα, *capitis grauitatem.* Et τὸν σκίῤῥον, *ſcirrhum.* Et ἐκνύπην μήτραν, *vterum explicatum*, ſeu *explanatum.* Et τὸ ἐπηλυγάζεσθαι, *impeditum eſſe*, ſeu *obumbratum eſſe.* Et αἱμοκέρχνα, *cruenta et arida.* Et τὸ φολλικῶδες, *ſcabioſum.* Et τὸ ἔναιμον νεῦρον, *neruum ſanguine praeditum.* Et τὸ ἴκταρ, *prope.* Aliaſque plures voces, de quibus omnibus ſuo loco dicemus. Quare in illis voluminibus, quae vere Hippocratis nomine circumferuntur, Alia ſunt ſignificatiua: Alia naturalia et cauſatiua: Alia vero curatiua: Nonnulla autem ſpectantia ad artis praecepta. Et horum, quae ad curationem referuntur, Alia ſpectant ad victus inſtituendi rationem: Alia vero ad chirurgiam. Alia autem ſunt omnino mixta. Quae quum ita ſint, non ab re eſſe

 exiſti-

[4] *ἐπὶ τ. ά. κομιζομένων MS. D.* [5] *ἐςὶ μὲν σημειωτικὰ, omiſſo & MS. D.* [6] *δὲ Chart.*

dictio ab Erotiano exponatur, et ab Hippocrate raro vſurpetur, niſi a prioribus longe diſtaret. EUST.

r. Vide Erotian. in hac voce.

s. Ita legendum eſſe cenſeo; quia apud Erotianum et Galenum in Exegeſi reperio φολλικώδεα. In aliquibus exemplaribus φολλικῶδες perperam legitur, pro quo φυλλικῶδες, *frondoſum* reponerem, ſi hanc vocem Erotianus explicaret. EUST. Laudatur hic locus a Foeſio in Oecon. Hipp. p. 664. qui ſimul obſeruauit quaedam exemplaria legere vitioſe φυλλικώδες et φιλλικώδες.

t. Id eſt ſanguineum neruum. Laudat Foeſ. in Oec. p. 428 locum Hippocr. περὶ ὑγρῶν χρήσιος p. 112. 49. τοῦ δέρματος τὸ ἔξω, ὅτι συνεχές τε ἑωυτῷ καὶ νεύρῳ ἐναίμῳ. *Externa cutis, quoniam ſibi ipſi et neruo ſanguineo continua eſt.* Et quamquam Erotianus νεῦρον ἔναιμον ἀντὶ τοῦ τῆς φλεβὸς poni aſſerat, tamen hoc non inſolens eſt antiquis νεῦρα, φλεβὰς dici. v. Foeſ. l. c.

u. Quid ſibi velit Erotianus, non facile eſt videre: Quandoquidem ſi haec dictio, *prope*, ſignificat, rara non eſt, ſed omnibus notiſſima: ſi vero pro *pudendo muliebri* ſumitur, vt Galenus in Exegeſi monuit, inſolita eſt: ſed ea ſignificatio ab Erotiano praetermittitur. EUST. Conf. Foeſ. in Oec. Hipp. ſub hac voce.

σας τὸν τῶν βιβλίων ἀριθμὸν, τηνικαῦτα [1] ἐπὶ τὴν τῶν λέξεων [2] ἀνάπλωσιν ἥκειν. Σημειωτικὰ μὲν ἔν ἐςι ταῦτα· Προγνωςικὸν, Προῤῥητικὸν, [3] ά καὶ β', ὡς ἐκ ἔςιν Ἱπποκράτες, ἐν [4] ἄλλοις δείξομεν. Περὶ χυμῶν. Αἰτιολογικὰ δὲ καὶ Φυσικά· Περὶ Φυσῶν, Περὶ [5] φύσιος ἀνθρώπε, Περὶ [6] ἱερῆς νέσε, Περὶ [7] φύσιος παιδίε, [x] Περὶ τόπων καὶ [8] ὠρῶν. Θεραπευτικὰ δὲ [9] τῶν μὲν εἰς χρόνοις ἀνηκόντων· Περὶ ἀγμῶν, Περὶ ἄρθρων, Περὶ ἑλκῶν, Περὶ [10] τραυμάτων, καὶ βελῶν, [11] Περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τραυμάτων, [12] Κατὰ ἰητρεῖον, Μοχλικόν, [13] Περὶ αἱμοῤῥοΐδων καὶ συρίγγων. Εἰς δίαιταν· Περὶ νέσων [14] ά, β', [y] Περὶ πτισσάνης. Περὶ τόπων, τῶν [15] κατὰ ἄνθρωπον, Γυναικείων [16] ά, β', Περὶ τροφῆς, Περὶ ἀφόρων, [z] Περὶ ὑδάτων. Ἐπίμικτα δέ ἐςι ταῦτα, Ἀφορισμοί, Ἐπιδημίαι ζ'. [17] Τῶν δὲ εἰς τὸν περὶ τέχνης

[1] *ἐπὶ τῶν λ. omiſſo τὴν MS. D.* [2] *Pro ἀνάπλωσιν malim ἐξάπλωσιν, vt dixit initio ἐξαπλώσεως St. et ſic Chart.* [3] *πρῶτον καὶ δεύτερον Chart.* [4] *ἄλλας MS. D.* [5] *Φύσεως MS. D. et Chart.* [6] *ἱερε̃ νόσε MS. D. ἱερῆς νόσε Chart.* [7] *Φύσεως MS. D. et Chart.* [8] *Pro ὠρῶν legendum eſt ἀέρων. Ita enim Hippocratis liber inſcribitur, περὶ ἀέρων, ὕδατων, τόπων. St.*

x. Hic liber Hippocratis plures habet inſcriptiones: et ideo, non ſi altera earum eſt, De aeribus, aquis, et locis, pro ὠρῶν, *anni temporibus*, legendum eſſe ἀέρων, *aeribus*, quia Galenus in tractatione de libris propriis, c. 6. aſſerit, librum De locis, aere et aquis, eſſe inſcribendum, De habitationibus, et aquis, et ὠρῶν, anni temporibus, et regionibus. Et in libro, quod mores animi inſequantur corporis temperaturam, libri De aeris, et temporum anni temperatura meminit. EUST.

y. Erotianus de inſcriptione libri parum ſollicitus, in eorum numero eſt, qui teſte Galeno primo aphoriſmorum textu IV. et tertio De difficili reſpiratione, cap. 6. librum de victus ratione in morbis acutis, de ptiſana inſcribunt; quos idem Galenus reprehenſione dignos putat, primo de ratione victus morborum acutorum, text. XVIII. et ſecundo de fracturis, textu XXIX. et tertio de ali-

exiſtimo, prius omnem librorum numerum recenſere, quod quum perfecero, ad ſingularum vocum explicationem accedam. Significatiui igitur libri ſunt hi: Prognoſticum, prorrheticum, primus ſcilicet et ſecundus, quos non eſſe Hippocratis in aliis oſtendemus. De humoribus. Cauſatiui vero ac naturales ſunt. De flatibus. De hominis natura. De ſacro morbo. De natura pueri. De locis et de anni temporibus. Ex his vero, qui ad medendi rationem pertinent, Chirurgiae inſeruientes ſunt: De fracturis. De articulis. De vlceribus. De vulneribus et telis. De vulneribus capitis. De officina medici. De vecte curandis. De haemorrhoidibus. De fiſtulis. Qui ad victus rationem ſpectant, ſunt: De morbis primus, et ſecundus. De ptiſana. De locis in homine. De morbis mulierum primus, et ſecundus. De alimento. De ſterilibus. De aquis. Qui mixtam materiam tractant, ſunt: aphoriſmi. De morbis popularibus ſeptem. Ex his qui pertinent ad artis praecepta, ſunt:

 Iuſiu-

[9] *Turnebus reponit* τῶν μὲν εἰς χειρȣργίαν ἡκόντων. *St.* εἰς χειρȣργίας ἀνηκ. *Chart.* [10] τραμάτων *MS. D.* [11] καὶ τῶν *Chart.* [12] κατὰ ἰατρὸν *MS. D.* [13] περὶ αἱ αἱμοῤῥοΐδων *MS. D.* [14] πρῶτον καὶ δεύτερον. [15] κατὰ ἀνθρώπων *MS. D.* [16] πρῶτον καὶ δεύτερον. *Chart.* [17] τῶν δ' εἰς *MS. D. et ſic Chart.*

alimentis, c. 39. Quamuis Hippocrates in libello de veratri vſu p. 534. v. 32. eum titulum non reiiciat, quum ſic ſcribit: Quicunque vero inflammata in principio morbi, velut ἐν τῷ περὶ πτισάνης, id eſt, in libello de ptiſana dixi, ſtatim medicamento ſoluere aggrediuntur. Et parum infra v. 44. Sicut autem de πτισάνης, ptiſana dixi, ſeſamoides ſurſum purgat. EUST. De hac πτισάνῃ cf. Foeſ. in Oec. Hipp. p. 542.

z. De Aquis nullus liber Hippocratis exſtat: et ideo diuinare non poſſum, quem Erotianus intelligat. Suſpicarer eum eſſe, quem de aere, et aquis, et regionibus ſcripſit: niſi inter cauſatiuos illum ſupra enumeraſſet. EUST.

τέχνης τεινόντων λόγον, Ὅρκος, Νόμος, Περὶ τέχνης, Περὶ [1] ἀρχαίης ἰητρικῆς. [2] [a] Πρεσβυτικὸς γὰρ καὶ Ἐπιβώμιος φιλόπατριν μᾶλλον ἢ ἰατρὸν ἐμφαίνουσι τὸν ἄνδρα· ὧς ἐπὶ ταύταις τινὰς βεβαίως Ἱπποκράτους [3] λέγομεν εἶναι διδασκαλίας εὐσήμου ἕνεκεν. Ἀρκτέον οὖν ἂν εἴη ἀπὸ τῶν σημειωτικῶν, ἐπειδὴ πάσης αἰτιολογίας καὶ θεραπείας προηγεῖσθαι ὀφείλει σημείωσις. [b] Λοιπὸν ἀρξόμεθα ἀπὸ τοῦ προγνωστικοῦ.

[1] *ἀρχαίας ἰατρικῆς MS. D. et ſic Ch.* [2] *πρεσβευτικὸς MS. St. et ita vulgo inſcribitur St. et ſic Chart.*

a. Hic finit ſe commemoratio librorum Hippocratis, quae paulo aliter ſe habet in Galen. de libris propr. c. 6. p. 44. Tom. I. ed. Charterii. Palladius vero in Comm. in Libr. de Fract. apud Foeſ. Sect. 6. p. 147. Opp. Hipp. alium ſeruauit ordinem. Cf. Chriſti. Godofr. Gruneri V. Ill. cenſuram librorum Hippocrateorum Vratiſl. 1773. p. 27. ſq. vbi etiam de reliquis ſermo inſtituitur.

b. De ordine quo omnia perſequi cupit, iam rationem reddit, eumque prorſus alium fuiſſe Adr. Heringa l. c. p. 5. docuit, quem locum ab initio ipſius Συναγωγῆς exhibebimus.

Iusiurandum. Lex. De arte. De veteri medicina. Πρεσβευτικὸς enim et ἐπιβώμιος, hoc eſt, oratio legationis ad aram, patriae amantem potius, quam medicum virum oſtendunt. Quare in his dicimus, quoſdam eſſe vere Hippocratis, clarioris doctrinae gratia. Incipiendum eſt itaque a ſignificatiuis, quoniam omnem αἰτιολογίαν, id eſt, cauſarum enumerationem, et omnem curationem ſignificatio praecedere debet. Igitur a prognoſtico incipiemus.

[3] εἶναι λέγομεν Chart.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

[1] Ἀλυ-

a. Ante omnia, de ordine quem in expoſitione vocum Hippocratis Erotianus ſequutus eſt, dicendum exiſtimo: vt quid ſibi velit *ἐνθάδε* ſiue *ἐνταῦθα* (quod paſſim apud illum inuenies) quantum ſatis longa inueſtigatione aſſequi potui, patefaciam, atque ita eodem inueſtigandi labore alios leuem. Meminerimus igitur Erotianum in vltima ſua praefatione libros Hippocratis in quatuor primarias claſſes diſtribuiſſe, et primam *σημειωτικοῖς*, ſecundam *αἰτιολογικοῖς καὶ φυσικοῖς*, tertiam *θεραπευτικοῖς*, quartam *τοῖς εἰς τὸν περὶ τέχνης τείνουσι λόγον* aſſignauiſſe. Cuius diſtributionis ſi ſeruare ordinem voluerit (vt certe debuit) ab iis libris, quos *σημειωτικοῦς* vocat, non dubium eſt, quin ſumendum ſibi initium putauerit: ideoque, quum locum *προγνωστικῷ* primum dediſſet inter *σημειωτικοῦς*, ſuam verborum Hippocratis expoſitionem auſpicaturus, dixerit, *λοιπὸν ἀρξώμεθα ἀπὸ τοῦ προγνωστικοῦ*. Quae, quum ita ſint, nemo, vt opinor, inficias iuerit, quin hunc ſequutus fuerit in hoc opuſculo ordinem, vt primo loco verba *προγνωστικοῦ*, ſecundo vocabula *προῤῥητικοῦ*, tertio *τοῦ περὶ χυμῶν* explicarit. Deinde ad *αἰτιολογικοὺς καὶ φυσικοῦς* veniens, primum locum vocabulis libri *περὶ φυσῶν*, ſecundum, verbis opuſculi *περὶ φύσιος ἀνθρώπου*, tertium vocibus libelli *περὶ ἱερῆς νούσου* dederit, et ita deinceps progreſſus fuerit. Quum ergo dicit *ἐνθάδε* (id eſt, hoc in loco) fingamus ab eo praefixum certi cuiuſdam libri titulum, cuius vocabula (ea quidem, quae explicatione indigere exiſtimat) quo illic ordine occurrunt ſigillatim explicet: ac voces, quae in diuerſis reperiuntur locis, primum ex eo loco citari cenſemus, qui primus apud Hippocratem eas habet, ſequendo videlicet propoſitum antea eius librorum ordinem. Verbi gratia quum *ἀλυσμὸν* habeamus cum alibi apud Hippocratem, tum circa principium *τοῦ προγνωστικοῦ*, et ab eo Erotianus vocabulorum expoſitionem ordiatur, *ἀλυσμὸν* primum huius Lexici vocabulum, quod exponitur *ἀπορίαν καὶ ἀμηχανίαν*, non abs re contenderit quiſpiam eſſe id, quod in hoc *προγνωστικοῦ* loco habetur, *ἀλυσμὸν γὰρ σημαίνει*: quum alioqui haec ipſa verba etiam in *κωακαῖς*

κωακαῖς

PRINCIPIUM A.

Ἀλυ-

καῖς προγνώσεσι legantur. Itidem et hic, quum vocem ἀραιὰ explicandam ſumens, dicit, ἀραιὸν valere ἐνθάδε idem quod τὸ ἐκ διαςήματος καὶ μὴ ἐπιταχύνον, mihi non dubium eſt, quin ἐνθάδε (id eſt, hic) ſignificet in hoc loco, qui exſtat τȣ̃ προῤῥητικȣ̃ libro ſecundo, τὰ ἀραιὰ κατὰ πλευρὸν ἐν τȣτέοισιν ἀλγήματα παραφροσύνην σημαίνει. Nam is quem ſibi propoſuerat librorum Hippocratis ordinem, poſtulabat, vt explicatis prognoſtici verbis, ad prorrheticum veniret. Locus autem in Hippocratis epidemiorum I. eſt hic, τȣτῷ τὸ πνεῦμα διὰ τέλεος ὥσπερ ἀνακαλȣμένῳ ἀραιὸν, μέγα. Confirmant autem meam coniecturam, (ſi res minime dubia, coniectura vocanda eſt) haec quae ſubiunguntur ab ipſo Erotiano verba, καὶ ἐνθάδε μὲν ἄλγημα σημαίνει, ἐκεῖ δὲ πνεῦμα. Hic enim σημαίνει, non vt vulgo, intelligendum puto: ſed quum ἀραιὸν dicit σημαίνειν ἄλγημα et πνεῦμα, perinde eſſe reor ac ſi diceret, eſſe adiunctum ad declarandum quale ſit ἄλγημα, item quale ſit πνεῦμα. Conuenit autem Galeni expoſitio cum hac Erotiani, quod ad ſenſum attinet: vtpote qui ἀραιὸν πνεῦμα exponat τὸ διὰ πολλȣ̃, vel διὰ πολλȣ̃ χρόνȣ: nam alicubi χρόνον addit. Sic enim in I. Comm. in prognoſtico, τὸ δ' ἀραιὸν πνεῦμα, τȣτέςι τὸ διὰ πολλȣ̃, μετὰ μεγέθȣς μὲν παραφροσύνην σημαίνει, μετὰ δὲ σμικρ. etc. Idem in I. Comm. in prorrh. 1. ὀνομάζει δὲ τὸ διὰ πολλȣ̃ τȣ̃το πνεῦμα καὶ ἀραιὸν αὐτὸς, ὡς ἐπιδέδεικταί μοι κατὰ τὰ περὶ δυσπνοίας ὑπομνήματα. Idem in lib. I. epid. Com. III. περὶ πνεύματος loquens, πρόδηλον δ' ὅτι ταυτόν ἐςιν ἀραιόντε φάναι καὶ διὰ πολλȣ̃ χρόνȣ. Quin etiam alicubi idem πυκνὸν πνεῦμα opponit τῷ ἀραιῷ, manifeſte repugnans iis, qui, (vt ait Erotianus) ἀραιὸν dici putauerunt πυκνὸν. Sed cur (dixerit aliquis) ſi ἀραιὸν πνεῦμα ſignificat τὸ διὰ χρόνȣ, alicubi comperitur poſt ἀραιὸν et μέγα addidiſſe διὰ χρόνȣ Hippocrates? videlicet hoc in loco epid. III. τεσσαρεσκαιδεκάτῃ πνεῦμα ἀραιὸν μέγα διὰ χρόνȣ, καὶ πάλιν βραχύπνοος. Nimirum hic ἀραιὸν et διὰ χρόνȣ coniuncta pro διὰ πάνυ πολλȣ̃ χρόνȣ accipere oportet, vt docte annotauit Galenus. Sic autem poſt ἀτρεκέως Hippocra-

pocratem obſeruaui addidiſſe alicubi κατ' ἀληθείην, quum alioqui nonnunquam ἀτρεκέως pro ἀληθῶς vſurpet. STEPH. Iuuabit de eodem argumento apponere verba Heringae in Obſſ. p. 3. ſeq. Fundamenti autem loco, inquit, pauca praemonenda ſunt de Erotiani Lexico; licet enim hodie illud ſecundum feriem alphabeti diſpoſitum videamus, certum tamen habeo, auctorem in eo conſcribendo ordinem ſequutum toto caelo diuerſum: nec operam perditurus videor, ſi latius hoc dederim probatum. Plurima enim, quae hoc euincunt argumenta in promtu ſunt. Ac primo quidem, ſi Erotianus ordine ſcripſiſſet alphabetico, non dubito quin eumdem morem tenuiſſet quem alii: primo ſcilicet poſuiſſet voces ab AB. incipientes, dein ab ΑΓ, ΑΔ, et ſic porro in quauis litera, quod etiam Galenus accurate obſeruauit. In Erotiano autem nihil tale, omnia ſe mutuo ſequuntur ὕϛερον πρότερον: immo eſt vbi eadem vox bis refertur, vt v. g. Ἄλις, quod ridiculum fuiſſet, ſi ordinem literarum in Lexico ſuo ſequutus eſſet Auctor. Dein multa in hoc Lexico loca alio id ordine prodiiſſe demonſtrant. Sic v. g. in ἀτρεκέως ait: ὁμοίως κἀνταῦθα τῷ ἀληθεῖ· ἀντιδιαϛέλλων, et in Ἀραία: ἀλλ' ἐνθάδε μὲν — — ἀραιὸν λέγει τὸ ἐκ διαϛήματος, in Γαργαρέων: τὸ ὑπὸ τὴν ὑπερῴαν νῦν λέγει, in Δικαιόν: ἐνθάδε μὲν εὔλογον, et ſic pluribus locis. Iam vero verba illa ἐνταῦθα, ἐνθάδε, νῦν, clare monſtrant ordinem in hoc Lexico fuiſſe talem, vt lectoribus primo intuitu pateret, ad quoſnam Hippocratis locos referendae eſſent Erotiani explicationes; quod de Lexico Erotianeo, quo hodie vtimur, minime dici poteſt: Saepe enim totus fere Hippocrates, etiam fruſtra, euoluendus eſt, vt deſiderata loca reperiamus: vnde non eo habitu ab auctore profectum, pronum eſt concludere. Sed fortiora reſtant argumenta: audiamus igitur, (vt breuis ſim,) ipſum *Erotianum*. Damnat hic in praefatione ſua eorum inſtitutum, qui vocabula *Hippocratis* ſecundum literarum ordinem expoſuerant, *Epiclem* nominatim et *Glauciam*. Prior enim (quanquam locus *Erotiani* de eo obſcurior et forte corruptus eſt,) breuitati ſtudens non annotauerat loca vel libros *Hippocratis*, vnde Gloſſas ſuas deſumſerat, quod moleſtiam creabat lectori; quo etiam vitio *Galeni* exegeſis laborat, quippe qui rariſſime loca *Hippocratis*, quae reſpicit, Libro nominato ſignat. *Glaucias* autem quum vbique loca *Hippocratis* ſtudioſe annotaſſet, hinc nimia

mia mole ipſius liber laborabat. Subdit dein, quanam ipſe vſurus ſit methodo: διόπερ ἡμεῖς καθ' ἑκάστην γραφὴν ἐκλεξάμενοι τὰς καταγεγραμμένας λέξεις, διὰ μὲν τοῦ συγγράμματος δηλώσομεν ὁποῖαι τυγχάνουσι κείμεναι, ἐν ὅσαις τε βίβλοις ἱστοροῦνται αἱ μὴ συνήθεις· διὰ δὲ τῆς ἐξαπλώσεως ἐμφανίσομεν πόσα σημαίνουσι. *quare nos per ſingulos libros deligentes infra deſcriptas voces, per Commentarium noſtrum monſtrabimus, quales ſint et quibuſnam in libris reperiantur minus vſitatae; per explicationem vero, quid ſignificent, indicabimus.* Forſan tamen in his verbis pro ὁποῖαι legendum ὅπου. Haec enim clariſſime, ni fallor, euincunt, *Erotianum* ordinem literarum in Lexico ſuo condendo minime attendiſſe: ſed ductum Librorum *Hippocratis* ſequutum voces obſcuriores annotaſſe et explicuiſſe eo ordine, quo in *Hippocrate* ſe inuicem ſequebantur. Quotieſcunque vero ad nouum perueniebat librum, eius titulum vocibus inde deſumtis praefixiſſe videtur; quod docent illa, quae in fine praefationis ait: λοιπὸν ἀρξώμεθα ἀπὸ τοῦ προγνωστικοῦ: *incipiemus igitur a prognoſtico.* Ordo hic lectoribus erat vtiliſſimus, qui ſic facillime *Hippocratem* et *Erotianum* inuicem contendere poterant. Sed deinde neſcio quis maleferiatus Lexico huic violentas manus inferre, atque illud ſecundum literarum ordinem diſponere auſus eſt, pulcherrimum procul dubio facinus hoc opinatus. Id tamen laudo in eo, quod non penitus in ordinem Alphabeticum redegerit, ſed tantum excerpſerit omnes voces ab A incipientes, ordine, quo eas in *Erotiani* Gloſſario reperiebat: tum eodem modo eas, quae a B, Γ, etc. incipiunt: hinc enim illud lucramur commodi; vt quamuis perdito quoad totum, auctoris ordine, in ſingulis tamen literis eum adhuc ſuperſtitem habeamus, et hinc voces ex eodem libro excerptae ſe mutuo ſequantur, quod ſaepe ſummi vſus eſt, vt dein latius monſtrabo. Nec eſt, quod miretur quiſpiam, tantum ſibi in Veterum ſcriptis interpolandis indulſiſſe homines male ſedulos: nec enim in ſolum graſſati ſunt *Erotianum.* Idem expertum eſt Gloſſarium *Herodoteum*, quo de ante dixi; nec enim, prout editur, ordine Alphabetico ſcriptum erat, ſed ad ductum ipſius *Herodoti:* immo ſupereſt adhuc dum Codex in Gallia, vnde verus illius ordo in integrum reſtitui poteſt. Vide *Montfaucon:* Biblioth. *Coiſl.* p. 484. Nec non Gloſſarium *Oppiani*, quod ſecundum

[1] Ἀλυσμὸν) [b] ἀπορίαν, ἀμηχανίαν· ὡς καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ ε τῆς Ἰλιάδος, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης τετρωμένης φησὶν, [2] Ὥς [2] ἔφαθ᾽· ἡ δ᾽ ἀλύουσ᾽ [3] ἀπεβήσατο. Ἀντὶ

[1] ἀλισμὸν *MS. D. quod* ſalituram, muriam *notat.*

dum Alphabeti ſeriem ediderat *Rutgerſius;* ſed et huic verum ordinem e MS. Libro reſtituit Cl. *Doruillius* Miſcell. Obſeru. Vol. IX, p. 100. et ſqq. *Ammonii* etiam ac *Thomae Magiſtri* opera olim aliter ac nunc diſpoſita fuiſſe ſtatuunt Viri eruditi, validis ſatis rationibus ſubnixi. Vtinam cui adeo felici eſſe contingat, vt incidat in *Erotiani* exemplar natiuum adhuc ſeruans ordinem! Sic multa procul dubio reſtituere et illuſtrare poſſemus loca, quae iam tanquam totidem folia Sibyllae ſunt: at verendum quam maxime, ne inania ſint haec vota, et omnes noſtri Codices promanarint ex illius Apographo, qui *Erotianum* tam miſere diſcerpſit. Iis igitur, quae ſuppetunt, adiumentis pro virili et *Hippocrati* et *Erotiano* prodeſſe conabor, atque indicare loca nonnulla, quae *Foeſii* diligentiam effugere: ac primo, vt ea, quae hactenus dixi, vlterius illuſtrem, ſubiungam Gloſſas e prognoſtico, vnde initium fecerat *Erotianus*, eo ordine, quo apud *Hippocratem* occurrunt, et quem *Erotianus* etiam in genuino opere tenuerat: ſingulis autem praepoſui paginas et lineas Editionis *Foeſii*, qua in citando ſemper vtar.

P. 36. 3. Λέγων.
8. Τολμᾷν.
37. 3. Ξυντεκμαίρεσθαι.
ib. Ἐπανέρεσθαι.
5. Λιμῶδές τι ἔχε αὐτόν.
21. Ὑποφάσιας.
29. Κάμπυλον.
41. Προπετής.
46. Ἀλυσμόν.
38. 7. Πνεῦμα.
19. Ἀπέδειξαν.
20. Εὐπετέστερον.
54. Ἄλλη κοιλίη.
39. 24. Λαπάσσουσαι.
55. Νείαιρα γαστήρ.
40. 1. Τρύζειν.
12. Λαπαρήν.
21. Φύσαν.
41. Νεφέλαι.
41. 31. Περιεστικόν.
43. 54. Εὐηθέστατοι.
44. 10. Ἀτρεκέως.
23. Κόσμου.
28. Ἀλλοφάσσοντες.
45. 24. Γαργαρεῶνες.
52. Πελάσῃ.
45. 55. Ὀρφνῶδες.
46. 18. Μαρμαρυγαί.
18. Καρδιώσσειν.
48. Λιβύῃ, Δήλῳ, Σκυθίῃ.

Hanc vero nefarius ille huius Lexici interpolator ita in ordinem

Ἀλυσμὸν) Mentis anxietatem, conſilii indigentiam, vt Homerus in quinto Iliadis, quum loquitur de Venere vulnerata, ſic dixit: Illa vero ἀλύȣσα diſceſſit, id eſt,

[2] ἔφατ' *MS. D.* [3] ἀπεβήτο *MS. D.*

dinem redegit: Ἀλυσμόν. Ἀπέδειξαν. Ἄλλῃ κοιλίῃ. Ἀτρεκέως. Ἀλλοφάσσοντες. Γαργαρεῶνες. Ἐπανέρεσθαι. Εὐπετέϛερον. Εὐηθέϛατοι. Κάμπυλον. Καρδαμύσσειν. Κόσμȣ. Καρδιώσσειν. Λέγων. Λιμῶδες τι ἔχε αὐτόν. Λαπάσσȣσαι. Λαπάρην. Λιβύῃ, Δήλῳ, Σκυθίῃ. Μαρμαρυγαί. Νείαιρα γαϛήρ. Νεφέλαι. Ξυντεκμαίρεσθαι. Ὀρφνῶδες. Προπετής. Πνεῦμα. Περιεκτικόν. Πελάσει. Τολμᾷν. Τρύζειν. Ὑποφάσιας. Φῦσαν. quae prima cuiuſque literae vocabula ſunt. De pleriſque horum conſulendus *Foeſius*, vnum tantum alterumue monendum reſtat. etc.

b. In quarto de Morbis vulgaribus p. 333. v. 43. inquit: Quibus abſceſſibus recidiuae fiunt: venae temporum, et contractiones, et colorum mutationes ante iudicationes, et quibus non iudicantur, et ἀλυσμοὶ, anxietates, circumtenſiones: quae verba a Germano interprete prorſus dimittuntur. Quinto de morbis vulgaribus, p. 340. v. 23. de eo, qui lapide in caput percuſſus eſt. Tertia die voce deſtitutus erat, ἀλυσμὸς, anxietas, febris tenuis. Et parum infra, v. 31. de eo, qui in hepar percuſſus eſt iaculo. Oculi caui, ἀλυσμὸς, anxietas, moleſtia. Vtramque autem ſententiam repetit libro ſeptimo, p. 357. v. 41 et 44. In quo etiam libro p. 354. v. 38. de Chartade ait. Progrediente vero die, et inquietudo maior, et ἀλυσμὸς anxietas, et ſpiritus paulo denſior. In primo de morbis muliebribus, p. 235. v. 27. At vero ſi biliosae menſes prodeant, puſillanimitas incidit, et cibi faſtidium alias atque alias, et ἀλυσμὸς anxietas, ac vigilia. Et p. 236. v. 39. Et nauſea adeſt, et ἀλυσμὸς anxietas, ac iactatio multa. Et libro ſecundo p. 268. v. 26. Et animi deliquium, et ἀλυσμοὶ anxietates, et perfrigerationes. Quem locum ex aphoriſmis adducit, non inuenio; ſed primo prognoſticorum, textu XVI. p. 402. v. 16. de notis, quae ſumuntur a decubitu: de his, qui pedes nudant, ita ſcribit: Malum eſt. Significat enim ἀλυσμὸν anxietatem; quam vocem Galenus in commento explicat, dicens: Ait enim ἀλυσμὸν angorem indicare; quod nomen ſignificat omnem ſitum ei moleſtum eſſe: ac ſubinde mutari,

Ἀντὶ τοῦ ἀποροῦσα καὶ ῥιπταζομένη. Βακχεῖος μέντοι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λέξεων φησὶ, τὸ Ἀλύειν, ἀδυνατεῖν, πλανᾶσθαι, ἄχθεσθαι. Οὐκ ὀρθῶς· [1] οὐ γὰρ εἴ τις ἄχθεται, πλανᾶται, ἢ ἀδυνατεῖ πάντως, καὶ ἀλύει. Οἱ γοῦν ἀλύοντες ἄχθονται μὲν ἐν τῷ ὀδυνᾶσθαι· οὐκ ἀλύουσι δὲ οἱ πλανώμενοι. Ἀλλ' ὡς εἰκὸς, ἐπλανήσεν αὐτὸν Ἡρόφιλος, συνώνυμον θεὶς τὸ ἀλύειν [2] τῷ πλανᾶσθαι. Κεῖται [3] ἐν τῷ τετάρτῳ Ἐπιδημιῶν, καὶ ἐν πρώτῳ Γυναικείων, καὶ ἐν Ἀφορισμοῖς.

c [5] Ἀπεδείξαμεν) ἐποιήσαμεν.

d Ἄλλη κοιλίη) Ἀντὶ τοῦ [4] ἡ λοιπή. Πολλαχοῦ γὰρ αὐτὸς τὸ Ἄλλο ἐπὶ τοῦ λοιποῦ τίθησιν, ὡς κἀν τῷ Περὶ ἄρθρων.

e Ἀτρεκέως) Βακχεῖος μὲν ἐν τῷ α' φησὶν, ἀληθῶς, αὐτάρκως, ἀκριβῶς. [5] Φίλινος δὲ [6] μόνον ἀκριβῶς·

[1] οὐκ ἡ γὰρ *apud Chart. in Var. lect.* [2] τὸ πλανᾶσθαι *MS. D.* [3] ἐν τετάρτῳ *MS. D.* [4] ἡ λοιπά *MS. D.*

mutari, ac ſi te praeſente aeger eodem modo, quo dictum eſt, cubans, protinus ſe in aliam figuram vertat, et praeterea artus collumque aequaliter iactet. Et primo de humoribus text. XVII. p. 114. v. 40. Somnus, vigilia, ἀλυσμὸς anxietas, oſcitatio, horror; quae tria verba in graeco et latino Hippocratis exemplari deſunt: leguntur tamen in codice Galeni, qui in commento ita ſcribit: Ἀλυσμὸν anxietatem vocauit, quam plerique taedium ſui nominant: aiunt enim eos aegrotos anxios eſſe, qui decubitum ferre non poſſunt, ſed formas mutant: quia praeſens eis ſemper moleſta ſit. Primo prorrheticorum, commentario ſecundo, textu XXVII. p. 410. v. 14. Quaecunque in diebus iudicatoriis ἀλυσμῷ cum anxietudine abſque ſudore perfrigerantur, malum eſt. KUST. In duobus Hippocratis locis inuenio: ἀλυσμὸν γὰρ σημαίνει: in prognoſtico videlicet et in coacis prognoſtibus. Diximus (vid. obſ. ad voc. ἐνθάδε. not. a. p. 26) autem Erotianum prognoſtici verba primo loco explicare. Galenus in ſuis in illum librum commentariis ἀλυσμὸν latius quam in ſua Exegeſi γλωσσῶν Ἱπποκράτους explicans, ſcribit vocem hanc ſignificare: τὸ δυσφορεῖν ἅπαντι σχήματι καὶ μεταβάλλειν ἄλλοτε εἰς ἄλλο. Idem Hippocrates ἀλύων cum ἀδη-

eſt anxia. Bacchius vero in primo Dictionum libro, τὸ ἀλύειν interpretatur imbecillum eſſe, mente vagari, aegre ferre. Verum non recte. Non enim ſi quis aegre fert, mente errat, vel omnino eſt imbecillus, et animo cadit. Siquidem ἀλύοντες aegre ferunt, dum dolent, non autem dolent, qui errant. Iam vero, vt rationi conſentaneum videtur, Herophilus eum in errorem induxit, qui ſynonymum eſſe dixit τὸ ἀλύειν τῷ πλανᾶσθαι. Exſtat haec dictio in quarto de morbis popularibus, et in primo de muliebribus, et in aphoriſmis.

Ἀπεδείξαμεν) fecimus.

Ἄλλη κοιλίη) id eſt, reliqua. Saepe enim ipſe τὸ ἄλλο pro reliquo ponit, vt eſt in libro de articulis.

Ἀτρεκέως) Bacchius quidem in primo libro interpretatur, vere, ſatis, exacte. Philenus tantum exacte:

Epicles

[5] Φίληνος *MS. D. Hoc nomen apud Plinium in vulgg. editt. ſcribi* Phyllinus *perperam ſupra monuimus.* [6] μόνος *MS. D.*

ἀδημονέων alicubi copulauit. EVST.

c. Primo Prognoſticorum, textu XXVI. p. 402. v. 37. de ſudoribus. Boni vero ſunt, qui per totum corpus fientes, hominem facilius morbum ferre ἀπέδειξαν faciunt. EVST.

d. In libro de carnibus p. 42. v. 46. inquit: Vbi cerebrum ipſum de ſe ipſo, plurimum liquefecerit, in palatum, et fauces, et pulmonem, καὶ ἐς τὴν ἄλλην κοιλίην, et in reliquum ventrem. Et parum infra v. 47. Deſtillat autem et in τὸ ἄλλο σῶμα, reliquum corpus. Et rurſus ibi, p. 43. v. 14. Quemadmodum os, et lingua, et ἡ ἄλλη κοιλίη, reliquus venter, humida ſunt. Et primo praeſagiorum, textu XXXV. p. 403. v. 9. de notis, quae ſumuntur a tumoribus, inquit. Quod ſi intra ſexaginta dies, neque febris deſinit, neque tumor ceſſat; in ſuppurationem et hoc, et quod in ἄλλῃ κοιλίῃ, reliquo ventre eſt, verſum iri ſignificat. Quem locum adducit ex libro de articulis, quia ſaepe ibi τὸ ἄλλο pro reliquo ponit, tibi latius inueſtigandum reliqui. EVST.

e. Primus locus, quem adducit, eſt in tertio prognoſticorum, textu IV. p. 406. v. 49. Eandem ſententiam, paucis quibuſdam mutatis,

C repetit

βῶς· [1] Ἐπικλῆς δὲ, σαφῶς, εἰλικρινῶς. Ὁ μέν τοι Ἱπποκράτης ȣ̓ καθ᾽ ἑνὸς σημαινομένȣ φαίνεται [2] τάττων τὴν λέξιν, ἀλλὰ πλεονάκις μὲν ἐπὶ τȣ̃ ἀκριβῶς, σπανιάκις δὲ ἐπὶ τȣ̃ ἀληθῶς, [3] λέγων, Οὐ δυνάται [4] ἀλλήσιν ἡμέρῃσιν τȣτέων ȣ̓δὲν ἀριθμεῖσθαι ἀτρεκέως. Ἀντὶ τȣ̃ [5] ἀκριβῶς. Ὁμοίως κἀν τῷ Περὶ ἄρθρων, ὅταν [6] λέγῃ, [7] Κληῒς δὲ [8] κατεαγεῖσα, ἢν μὲν ἀτρεκέως [9] ἀποκαυλισθῇ, εὐϊητοτέρη ἐςίν· ἢν δὲ [f] παραμηκέως, δυσιη-

[1] Ἐπικλεῖς *MS. D.* [2] τȣ́των *MS. Doru. ſed in margine ab eadem manu* τάττων. [3] λέγω *MS. D.* [4] *Vitioſe* ἄλλησιν *pro* ὅλησιν *ſcribi cenſet Foeſius in oecon. Hippocr. p. 107.*

repetit in libro de iudicationibus, p. 385. v. 23. Quem citat ex libro primo de articulis, textu LXII. p. 477. v. 21. deprauatus eſt: ſic enim habet exemplar Erotiani, καὶ εἰς δέην μὲν ἀτρεκέως, pro quo legendum eſt, Κληῒς δὲ κατεαγεῖσα, ἢν μὲν ἀτρεκέως. Clauicula vero fracta, ſiquidem ἀτρεκέως, exacte hoc contigerit, curatu facilior eſt. Et in eodem loco, paulo inferius, v. 23. Nam quae ἀτρεκέως, exacte fracta eſt, cogi magis poterit, vt ad naturam redeat. Caeterum, quia Erotianus de tribus fractorum oſſium differentiis mentionem facit, caſque minime explicat, operae pretium me facturum puto, ſi illas declaro. Diuiſio transverſa, in qua partes fracti oſſis prorſus ſeparantur, καυληδὸν appellatur. Altera ſecundum longitudinem facta, in qua non omnino ſeparantur a ſe partes ſic affecti oſſis, ſed veluti per rectitudinem ſinduntur, σχιδακηδὸν dicitur. Tertia ῥαφανιδὸν, ad raphani ſpeciem, a recentioribus medicis nominatur: in qua os varie frangitur: et in partes comminuitur. Tu ſi plura deſideras, lege Galenum ſexto methodi c. 5. et primo de articulis, textu LXII. de fractura iuguli, et ſecundo eiuſdem, textu XXIV. de fractura maxillae. Praeterea locus, quem Erotianus citat ex libro de veteri arte medendi, p. 7. v. 46. corrigendus eſt; deeſt enim in codice Hippocratis impreſſo negatio μὴ, ex cuius defectu ſenſus non modo obſcurus redditur, verum etiam pervertitur: Ita enim habet: Quum itaque eiuſmodi exacta certitudo circa artem exiſtat. Erotianus vero inquit, χαλεπὸν δὲ μὴ τοιαύτης, hoc eſt: Quum itaque non eiuſmodi

Epicles autem, manifeſte, vere: Hippocrates quidem dictione hac, non ad vnum tantum ſignificandum vti videtur: ſed ſaepe ad exacte, raro refert ad vere, quum ſic inquit: Nihil enim horum totis, ſeu integris diebus numerari poteſt ἀτρεκέως exacte. Eodemque modo in libro de articulis, quum ait: Clauicula vero fracta, ſiquidem ἀτρεκέως exacte hoc contigerit, curatu facilior eſt:

C 2 ſi vero

[5] *Poſt ἀκριβῶς repetit MS. Doru. verba σπανιάκις δὲ ἐπὶ τῷ ἀληθῶς. Forte ex librarii incuria ea ex ſuperioribus huc transſferentis.* [6] λέγει *MS. D.* [7] καὶ εἰς *MS. D.* [8] *vocem* κατεαγεῖσα *MS. Doru. omittit.* [9] ἀποκλιθῇ *MS. D.*

modi exacta certitudo circa artem exiſtat. Quod attinet ad Euripidis carmina, ſciendum eſt, ea ita eſſe deprauata, vt non ſit facile librarii culpam agnoſcere ac emendare, praeſertim quum tragoedia *Claues* inſcripta non exſtet: ea tamen verba, quae ad propoſitum faciunt, nullum habent mendum: ita enim legitur: καὶ ταυρολέτω κολληθεὶς ἀτρεκεῖς ἁρμάς. οὐκ εἶπεν ἀληθεῖς ἁρμὰς, ἀλλ᾽ ἀκριβεῖς; hoc eſt, et taurino glutine adiungens ἀτρεκεῖς, exacte factas compagines. non dixit veras compagines, ſed exactas. At vero ſententia libri de locis in homine p. 64. v. 23. haec eſt. Nihil ἀτρεκέως vere videre poteſt, quae verba fuerunt a Caluo prorſus omiſſa. Et in primo de morbis muliebribus p. 239. v. 13. inquit. Cognoverit autem quis haec ſingula, ſi de his ἀτρεκέως, vere interroget. Denique Homerus ſeptimo Iliadis, ſimiliter hanc vocem vſurpans ἀτρεκὲς αἷμα dixit, verum ſanguinem, et nunquam viſum decipientem. Haec ſatis multa ſunt pro declaratione huius vocis. Tu ſi plura deſideras, lege Hippocratem in L. de praeceptis p. 18. v. 17. et p. 19. v. 4. L. de lege p. 19. v. 25. et 36. De natura pueri p. 37. v. 31. De carnibus p. 44. v. 15. De flatibus p. 121. v. 46. De morbis quarto p. 169. v. 11. Primo de morbis muliebribus p. 244. v. 8. De morbis vulgaribus ſexto, commentario octauo, textu VIII. p. 350. v. 25. Prorrheticorum ſecundo p. 414. v. 31. De fracturis primo, textu XLII. p. 459. v. 9. De articulis ſecundo, textu XXVI. p. 481. v. 7. In mochlico p. 510. v. 41. Homeri locus, quem Erotianus adducit, eſt in II. Iliadis, v. 11. ſq. KUST.

f. Hic διαφορὰν mendo non

carere

δυσιητοτέρη. Νῦν γὰρ τὴν [1] ῥαφανηδὸν διαφορὰν, [2] καὶ οἷον καυληδὸν τῇ [3] σχιδακιδὸν ἀντιτάξας, τὸ ἀτρεκὲς ἐπὶ τȣ͂ διὰ τάχȣς καὶ πρὸς ἀκρίβειαν διηρημένȣ ὀσέȣ τίθησιν· ὡς κἂν τῷ Περὶ [4] ἀρχαίας ἰατρικῆς φησὶ, Χαλεπὸν, μὴ τοιαύτης [5] ἀκριβείης ἐȣ́σης περὶ τὴν τέχνην, [6] τυγχάνειν τȣ͂ ἀτρεκεστάτȣ. Πολλὰ ȣ͂ν εἴδεα κατ᾽ ἰητρικὴν ἐστιν ἐς τοιαύτην ἀκριβείην. Ὁμοίως κἀνταῦθα τῷ ἀληθεῖ ἀντιδιαστέλλων. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, λέγων, Ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο, Πάντα μαλ᾽ ἀτρεκέως ἀγορευέμεν. [7] Καὶ πάλιν, — — παντα μάλ᾽ ἀτρεκέως ἀγορεύσω. Καὶ Εὐριπίδης ἐν [8] Κλεισὶ φησὶν, [8] Ἥκω ζαθέȣς ναȣ̀ς [9] προλιπὼν, ȣ̔̀ς αὖθις εὖνις τμηθεῖσα δοκȣ̀ς [10] τετανȣ̀ς παρέχει [11] χαλεπȣ̀ς [12] πελέκεις, καὶ [13] τερολέτῳ κολληθεὶς, ἀτρεκεῖς ἁρμάς. [h] Οὐκ εἶπεν ἀληθεῖς ἁρμὰς, [14] ἀλλ᾽ ἀτρεκεῖς. Ἐν δὲ τῷ Περὶ τόπων τῶν κατ᾽ ἄνθρωπον, καὶ ἐν Γυναικείων πρώτῳ, [15] ἀντὶ τȣ͂ ἀληθῶς χρῆται τῇ λέξει.

Ἀλλο-

[1] *ῥαφανιδὸν MS. D. διαφυΐαν forte cum Chart. in Var. Lectt. reponendum.* [2] *καὶ ἡ MS. D. at in margine οἱ οἷων Chart.* [3] *σχιδακηδὸν MS. D.* [4] *αὐχείας MS. D.* [5] *ἀκριβείας MS. D.* [6] *τυγχάνει MS. D.* [7] *καὶ πάλιν — ἐγὼ πάντα MS. D. forte pronomen excidit Stephano.*

carere ſuſpicor. Διαφυὰν ſiue διαφυΐαν (cui opponitur συμφυΐα) forſitan aliquis pro διαφορὰν reponendum putaverit: ſed et διὰ τάχȣς haud ſcio, an nemini ſuſpectum fuerit. Galenus certe ἀτρεκέως ἀποκαυλιαθῇ exponit διόλως ἀποκαυλιαθῇ, ὡς κατὰ μηδὲν προσέχεσθαι. Exponit etiam ἀκριβῶς, pro quo Erotianus κατ᾽ ἀκρίβειαν dixit. ST.

g. In fragmm. Eurip. haec fabula exſtat inſcripta Κρῆτες, vt bene monuit Barneſius ad Eurip. p. 475. et 478. feliciter hunc locum deprauatum reſtituens, verſus autem ibi ſic leguntur v. 6. ſqq. Ἥκω ζαθέȣς ναȣ̀ς Οἷς αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δοκȣ̀ς Στεγανὰς παρέχει Χαλύβων πελέκει καὶ κολληθεῖσ᾽ Ἀτρεκεῖς ἁρμὰς Κυπάρισσος.

h. In eo quem citat libello inuenio hunc locum, καὶ τἄλλα ȣ̓δὲν ἀτρεκέως κατ᾽ ἀληθείην δύναται ὁρᾶν. Vbi certe

ſi vero ſecundum longitudinem, difficilior. Nunc autem differentiam fracturae ῥαφανιδὸν, inſtar raphani, et velut καυλιδὸν, caudicis, opponens τῇ σχιδακηδὸν, illi, quae fit aſſulatim, hanc vocem ἀτρεκὲς, dixit de oſſe fracto, celeriter et exacte: ſicut etiam dicit in libro de veteri arte medendi. Difficile, inquit, eſt, quum non eiuſmodi exacta certitudo circa artem exiſtat, conſequi τοῦ ἀτρεκεστάτου, quod exactiſſimum eſt. Multae ergo formae in arte medendi ſunt, quae eiuſmodi exactam diligentiam requirunt. Similiter et hoc in loco opponit ἀληθεῖ vero: quod Homerus teſtatur dicens: Veniens ad tentorium Agamemnonis Atridae, omnia μάλ' ἀτρεκέως, valde exacte concionari. Et rurſus, Ego omnia μάλα ἀτρεκέως, valde exacte dicam. Et Euripides in clauibus tragoedia, inquit: Venio, diuina relinquens templa, quae iterum Eunis inciſa rectas trabes, reddit obtuſas ſecures, et taurino glutine adiungens ἀτρεκεῖς, exacte factas compagines. Non dixit, veras compagines, ſed exactas. In libro vero de locis in homine, et de muliebribus morbis primo, pro ſignificatione veri hac voce vtitur.

[8] *Κρῆσι Barneſ.* [9] *προλιπὸν MS. D. Saepe enim ο et ω confunduntur in MSS.* [10] *τιτανοῦς vulgg.* [11] *χαλεπὰς MS. D. in marg. χαλεποῦς.* [12] *πελέκης vulgg.* [13] *τορολέβω MS. D.* [14] *ἀλλ' ἀκριβεῖς MS. D.* [15] *ἂν τῇ MS. D.*

certe mirum videri poſſit, ſi ἀτρεκέως ſignificet ἀληθῶς, (vt vult Erotianus) quorſum adiunctum fuerit κατ' ἀληθείην. Sed de hac re lege quae ſcripſi in fine primae annotationis. Certe in lib. περὶ γυναικείων ſine huiuſmodi adiunctione aduerbio hoc vtitur quatuor in locis, quorum eſt hic primus, εἰδείη δ' ἄν τις τούτων ἕκαστα εἰ ἐρωτῴη ἀτρεκέως ταῦτα. Secundus, χρὴ δὲ τὴν μελέτην ἀτρεκέως ποιέεσθαι ἑλκέων τῶν ἐν τῇσι μήτρῃσιν. Tertius, ἅμα δὲ καὶ οἱ ἰητροὶ ἁμαρτάνουσιν, οὐκ ἀτρεκέως πυνθανομένοι τὴν πρόφασιν τῆς νούσου. Quartus ſtatim poſt, ἀλλὰ χρὴ ἀνερωτᾶν αὐτίκα ἀτρεκέως τὸ αἴτιον. Sed in quo ex his quatuor ἀτρεκέως ſignificet ἀληθῶς potius

quam

[i] Ἀλλοφάσσοντες) ἀπορούμενοι καὶ [1] τεθορυβημένοι, ὥς φησι Βακχεῖος. Ξενόκριτος δὲ ὁ Κῷος φησὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι λέγεσθαι τὸ Ἀλλοφάσσειν ἐπὶ τοῦ τῆς διανοίας παραφόρου· πιθανῶς ἱστορῶν παρὰ τὸ [2] ἄλλο φάσσειν, καὶ [3] ἄλλο φωνεῖν.

[k] Ἀραιά) Βακχεῖος μὲν ἤκουσε τὰ λεπτά. Τινὲς δὲ τὰ πυκνὰ καὶ στενά, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, — ἀραιὴ δ' [4] εἴσοδός

[1] τεθορηβυμένοι *Chart.* [2] *ἀλλοφάσσειν καὶ ἀλλοφωνεῖν MS. D. vitioſe ἀλλοφάσειν ap. Heſych. p. 64.*

quam ἀκριβῶς, aliis iudicandum relinquo. Certe et ἀτρεκέστερον aliquot in locis apud eumdem ſcriptorem invenio pro ἀκρεβέστερον poſitum, (meo quidem iudicio) potius quam pro ἀληθέστερον. ST.

i. Tertio prognoſticorum, textu VIII. p. 407. v. 10. Qui vero morituri, aegre ſpirantes fiunt, ἀλλοφάσσοντες, delirantes, vigilantes. Galenus in Exegeſi, delirantes et deſipientes exponit. Idem dicit in commentario textus citati, additque ſecundum aliquos ſignificare eos, qui huc et illuc ſe iactant: aut oculos huc et illuc circumferunt. Priorem tamen expoſitionem magis probat, quia ἀλλόφασσειν alia atque alia loqui importat. KUST. Locus Hippocratis eſt in prognoſtico, vbi ſcribit, οἱ δὲ ἀπολλυμένοι, δύσπνοοι γίνονται, ἀλλοφάσσοντες, ἀγρυπνέοντες, τά τε ἄλλα σημεῖα κάκιστα ἔχοντες. Sed Galenus aliam quoque huius verbi etymologiam affert, hanc videlicet, vt ſit ἀλλοφάσσειν dictum ἀπὸ τοῦ μεταβάλλειν τὰ φάη ἄλλοτε εἰς ἄλλο σχῆμα. Verum longius petitum videtur hoc etymum quam alterum, ἐκ τοῦ ἄλλοτε φάσκειν ἄλλα, vt habet Galenus, et fortaſſe Erotianus ſcripſerat παρὰ τὸ ἄλλο, καὶ ἄλλο φάσσειν, ἤ τοι φωνεῖν. ST. Cf. quoque quae hac de voce eleganter diſſeruit D. W. Trillerus Vir Ill. in Obſſ. critt. in varios Graecos et Latinos Auctt. p. 476.

k. Primus locus Homeri libro vigeſimo ſecundo Odyſſeae, Ἀκταὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν Ἐν στόματι προὔχουσιν, ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν. *Littoraque procedentia inter ſe aduerſa In ora prominent*, ἀραιὴ *anguſtus alioqui introitus.* Secundus locus libro decimo ſexto Iliadis, Λάψαντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ, *Lambentes linguis* ἀραιῇσι *tenuibus aquam nigram.* De dolore, qui cum interuallo fit; primo

Ἀλλοφάσσοντες) dubitantes, et animo turbati, vt ait Bacchius. Xenocritus vero Cous ait, apud Iones τὸ ἀλλοφάσσειν in mentis alienatione dici: probabiliter ſcribens, παρὰ τὸ ἀλλοφάσσειν, καὶ ἄλλο φρονεῖν, hoc eſt, ab eo, quod eſt, aliud dicere, et aliud cogitare.

Ἀραιά) Bacchius quidem ſubtilia eſt interpretatus: Nonnulli vero denſa et anguſta, vt eſt apud Homerum,

[3] ἄλλο φρονεῖν *Euſt. et Chart.* [4] εἰσωδός *MS. D.*

mo prorrheticorum, commentario primo textu XXII. p. 409. v. 25. ita ſcribit: τὰ ἀραιά, rari circa latus in his dolores, deſipientiam ſignificant. De ſpiritu vero, in primo de morbis vulgaribus, commentario tertio, textu XVIII. p. 307. v. 42. Philiſci morbum narrans, inquit: huic ſpiritus ad finem vſque velut reuocanti, ἀραιὸν rarus, et ceu ex interuallo, et magnus. Et in textu XIX. eiuſdem commentarii p. 308. v. 13. de Sileno verba faciens, ait: ab initio huic, et ad finem vſque, ſpiritus magnus ἀραιὸν rarus. Sed dubitabit fortaſſe aliquis: quum ſpiritus rarus ſit, qui longis interuallis ducitur: vt teſtatur Galenus primo prognoſticorum, textu XXIV. Primo prorrh. com. I. t. 4. Primo de morb. vulg. com. III. t. 18. L. II. de difficili reſpiratione c. 3. et 6. quam ob rem Hippocrates, tertio de morbis vulgaribus, com. III. t. 86. p. 327. v. 35. aegritudinem vxoris Dealcis enarrans, ſcribat: Decima quarta ſpiritus ἀραιὸν, μεγὰ, διὰ χρόνȣ, id eſt, rarus, magnus, per multum tempus. Cui dubitationi Galenus, in expoſitione loci citati, ita occurrit. Spiritus rarus, quod eſt perinde, ac per interuallum: et id ipſe videtur deinceps addidiſſe. Fortaſſe igitur ſubiunxit, per interuallum, vt raritatis augmentum indicaret: ac ſi dixiſſet: per magnum admodum interuallum. Conſuetudo enim eſt, vt magnum omittatur: et ſolum, per interuallum, dicatur: non tamen perpetuo, vt in aliis. Vſurpauit etiam hanc vocem Hippocrates, ad ſignificandum ſubſtantiam raram, ſecundo de articulis, textu XXI. p. 481. v. 24. de luxatione maxillarum, ita ſcribens: perfecte enim, (ſeu vt Vaticanus codex habet ταχέως, cito) callo obducitur, quemadmodum etiam alia oſſa ἀραιὰ rara. Primo de morb. muliebr. p. 231. v. 46. Et lanae quidem, tanquam ἀραιὰ rarae, et molles, ex dece-

ὁδός ἐςι. Καὶ, Λάψαντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι, μέλαν ὕδωρ. Ἀγνοῦσι δὲ οἱ ταῦτα λέγοντες, ὅτι ἡ λέξις ἐχ ἓν δηλοῖ παρὰ τῷ ἀνδρὶ, ἀλλ᾽ [1] ἐνθάδε μὲν καὶ ἐν ά Ἐπιδημιῶν, ἀραιὸν λέγει τὸ ἐκ διαςήματος καὶ μὴ ἐπιταχύνον· καὶ ἐνθάδε μὲν ἄλγημα σημαίνει, ἐκεῖ δὲ πνεῦμα. Ἐν δὲ τῷ Περὶ ἄρθρων φησὶν ἀραιὰ ὀςᾶ, τὰ διεςῶτα ἀλλήλων. Ἐν δὲ ά τῶν Γυναικείων, καὶ τῷ Περὶ ἀρχαίης [1] ἰητρικῆς, φησὶ σώματα [2] ἀραιὰ καὶ [3] εὔαιμα.

[4] ll Ἆλις) [5] m ἀρκούντως.

n Ἀπολελαμμένοι) Βακχεῖος μὲν ἐν δυσὶν, οἱ πλήρεις ὄντες· ὁ δ᾽ Ἐπικλῆς, τροφῆς γέμοντες· ἡ καθηρημένοι,

[1] *ἰτρικῆς MS. Doru.* [2] *ἀρσιὰ. MS. D.* [3] *εὔμενα MS. Doru. et Euſt.*

deccdente amplius ſuſcipiunt. Et paulo poſt v. 48. Sic ſane mulier, velut quae *ἀραιοτέρη*, rarior eſt, ampliorem a ventre, corpori humiditatem attrahit. Libro de veteri arte medendi, p. 11. v. 27. loquens de differentiis figurarum inquit: Aliae ſpongiſormes, et *ἀραιὰ* rarae. Et paulo inſerius v. 40. Spongiformes vero et *ἀραιὰ* rarae, veluti lienis, pulmonis, et mammae humorem ebibunt. Et rurſus ibidem, v. 43. Sed quum biberit, et ſuſceperit in ſe ipſum humorem, et vacua, et *ἀραιὰ* rara, ac parua penitus explentur. Plura de hac voce leges, L. de natura pueri p. 32. v. 2. Primo de morbis p. 129. v. 19. Sexto de morb. vulgar. com. 2. t. 10. p. 344. v. 14. Quinto aphoriſmorum t. 69. p. 397. v. 48. et t. 71. p. 389. v. 1. Sciendum eſt etiam Rufum Epheſium L. I. de partium humani corporis appellationibus c. 27. in alia ſignificatione hanc vocem vſurpaſſe. Eſt autem, inquit, totum inteſtinorum vinculum ac firmamentum, quod meſenterion, ac meſaraeon graeci vocant: *ἀραιὰς* vero et ventrem, et omne inteſtinum vetuſtiſſimi graeci appellabant: ex quo ad haec vſque tempora, hoc nomen meſaraeon deriuatum eſt. EUST.

l. Quem locum deſignet, quum *ἐνθάδε* dicit, in prima declarauimus annotatione. ST. Vide p. 26. not. a.

ll. Erotianus huius vocis expoſitionem ſine cauſa parum infra iterat: vnde nemini non patet, hunc libellum eſſe fragmentum eorum,

quae

ἀραιῇ, i. e. anguſtus aditus eſt. Et rurſus, lambentes linguis ἀραιῇσι tenuibus nigram aquam. Qui haec dicunt, ignorant hanc vocem apud Hippocratem non vnam tantum rem ſignificare, ſed hoc quidem loco, et in primo de popularibus morbis ἀραιὸν dicit, quod ex interuallo eſt, et non cum celeritate fit; et hic quidem dolorem ſignificat, ibi vero ſpiritum. In libro autem de articulis inquit, ἀραιὰ oſſa inter ſe diſtantia. In primo vero de morbis muliebribus, et in libro de veteri arte medendi, dicit corpora ἀραιὰ, id eſt, tenuia, et εὔμενα, hoc eſt ſatis rara.

Ἄλις) ſatis.

Ἀπολελαμμένοι) Bacchius quidem duobus in locis, pleni exiſtentes: Epicles vero nutrimento referti, vel inaniti,

⁴ *Vulgg. ſic:* Βακχεῖος ἐν β΄, ἀρκούντως, ἱκανῶς, ὡς καὶ Ὅμηρος λέγων· Ἀφνειὸς βιότοιο, ἅλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι. ⁵ ἀρκοῦν *MS. D.*

quae ipſe ſcripſit, ab aliquo imperito collectum. Meminit huius dictionis Hippocrates, in L. de ſuperfoet. p. 51. v. 6. Ex hoc, inquit, bibat ieiuna copia quanta moderata eſſe videbitur, tot diebus, quot ἅλις ſatis habere videbitur. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 10. p. 307. v. 16. Circa iudicationem vero, et vna cum iudicatione ἅλις aceruatim elucet. Galeni vero interpres, abunde translulit. Primo prorrh. com. 1. t. 35. p. 409. v. 40. ita inquiens: Verum circa iudicationem his ſpiritus ἅλις ſatis cum vehementi cupiditate penetrat. Caluus vertit: ſatis creber. Germanus interpres, aceruatus. Galenus in eius loci expoſitione ait, ἅλις, id eſt, ſatis, ſimul totum ſignificare.

m. Heſ. explicat per ἱκανῶς, ſed addit πλῆρες ἢ αὐταρκές ἐστι καὶ μετρίως ὡς Εὐριπίδης Ἀλκήστιδι.

n. Quum Erotianus inquit, Sed hic quidem et in primo de morb. mul. innuit, vt conjicio, t. 6. com. 2. primi L. prorrh. p. 409. v. 46. in quo loco ſic ſcribit: Κοιλίαι ἀπολελαμμέναι, alui interceptae. et t. 56. eiuſdem commentarii et libri p. 410. v. 45. capite dolentes cum catoche delirantes κοιλίης ἀπολελαμμένης aluo intercepta. Et t. 60. p. 411. v. 1. Cibis ἀπολελαμμένων interceptis, in ſudoribus. Quem autem locum

μένον, ἢ [1] ἀπειλημμένοι. Φαίνεται δὲ ἡ λέξις ἐχ ἓν δηλῆσαι, ἀλλ' ἐνθάδε μὲν καὶ ἐν ά Γυναικείων, ὅταν εἴπῃ, ° Ἀπολελαμμέναι κοιλίαι, ἐν ἴσῳ τῷ ἀπειλημμέναι καὶ ἐσεγγωμέναι. Ἐν δὲ τῷ περὶ ἄρθρων, ὅταν ἐπὶ τῆ [2] σπονδύλε [3] τάττων εἴπῃ τὸ ἀπολελαμμένον, ἀντὶ τῆ ἀπειλημμένον καὶ ἐσφηνωμένον.

p Ἀχλυῶδες) Ἀχλὺς λέγεται ποιά τις ἀμαύρωσις καὶ σκοτία περὶ τὲς ὀφθαλμὲς, ὡς καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ έ [4] τῆς Ἰλιάδος φησὶν, Ἀχλὺν δ' [5] αὖτοι ἀπ' ὀφθαλμῶν [6] ἕλον, [7] ἣ πρὶν [8] ἐπῆεν.

q Ἀσήμως ῥασωνήσαντα) ἀντὶ τῆ, χωρὶς φανερᾶς ἐπικερίας εἰς τὸ βέλτιον [9] ἀποκλίναντα.

Ἀσκα-

[1] ἀπειλημμένοι *MS. D.* [2] σπονδήλε *MS. D.* [3] τάττον *Chart.* [4] τῆς *deeſt in vulgg.*

cum Erotianus adducit ex primo de morb. muliebr. reperire non potui. In eodem tamen libro, de obduratione pudendi p. 244. v. 27. ita ſcribit: ſed et frigus fit, et ambo labia clauſa ſunt, ξυνδήσασά τε τῆς καθάρσιος ἀπολελαμμένης, hoc eſt, vt Germanus interpres vertit, conſtringentia purgationem relictam, quae verba Caluus praetermittit. Alter locus ab eo citatus, eſt in tertio de artic. t. 46. p. 486. v. 7. vbi de luxata vertebra ait: At ea preſſa, et ἀπολελαμμένος intercepta, multarum et magnarum, et nobilium partium torporem inducit. Secundo de morb. vulg. ſect. 3. p. 315. v. 7. Zoilo aluus ἀπολελαμμένη intercepta. In Coac. praenot. p. 429. v. 16. Ἀπολελαμμένοι aluo ſuppreſſa exudantes. EUST.

o. Inuenio ἀπολελαμμένοι apud Hippocr. in progn. Coacis, vbi ſcribit οἱ ἐν πυρετοῖσιν ἐφιδρώοντες, κεφαλαλγέες, κοιλίην ἀπολελαμμένοι, σπασμώδεες. Hunc autem locum eſſe eum, in quo Bacchius ἀπολελαμμένοι expoſuit πλήρεις ὄντες, Epicles autem τροφῆς γέμοντες, aut καθηρημένοι, aut ἀπειλημμένοι, (quam poſtremam explicationem Erotianus approbat) affirmare nondum auſim. A Galeno certe ἀπολελαμμέναι κοιλίαι exponitur ἐπεχομέναι. ST.

p. Tertio aphoriſmorum t. 5. p. 392. v. 25. Auſtri ἀχλυώδεες caliginoſi. Quam ſententiam repetit, tertio de humoribus, t. 13. p. 116. v. 44.

niti, vel intercepti. Videtur autem vox haec non vnum tantum ſignificare, ſed hic quidem, et in primo de mulieribus morbis, quum inquit, *ἀπολελαμμέναι κοιλίαι*, idem ſignificare videtur, quod *ἀπειλημμέναι καὶ ἐσεγγωμέναι*, hoc eſt, ventriculi intercepti et adſtricti. In libro vero de articulis, quum de vertebra loquitur, inquit, *τὸ ἀπολελαμμένον*, hoc eſt, interceptum, et quaſi cuneo * adſtrictum.

Ἀχλυῶδες) Ἀχλὺς dicitur obſcuritas, et obtenebratio circa oculos, quemadmodum ait Homerus in quinto Iliadis, *ἀχλὺν*, id eſt, caliginem ab oculis iterum ſubſtulit, quae prius inſidebat.

Ἀσήμως ῥασωνήσαντα) Non manifeſte melius habentem, hoc eſt, ſine manifeſto auxilio in melius declinantem.

Ἀσκα-

[5] *αὖ τ' ἀπ'* MS. D. [6] *ἕλων* vulgg. [7] *ἢ* MS. D. [8] *ἐπείη* MS. D. [9] *ἀποκλινάντων* MS. D.

* obſtructum Euſt.

Primo prorrh. com. ſecundo. t. 11. p. 410. v. 2. Oculus *ἀχλυῶδες*, caliginoſus, ſeu tenebroſus, malus. Quem locum Galenus exponens, inquit: Hippocratem vocare *ἀχλὺν* aeris turbationem, quae medium tum nubis, tum nebulae habet craſſamentum; quaeque magis quam nebula concreuit, minus vero, quam nubes. EUST. Videtur *ἀχλυῶδες* exponendum ex Hippocrate, qui ita ſcribit in aphoriſmis, *νότοι βαρυήκοοι, ἀχλυώδεες, καρηβαρικοὶ, νωθροὶ, διαλυτικοί.* Non exponit autem *ἀχλυώδεες* Erotianus, ſed tantum *ἀχλύν*: verum ex Galeni Comm. in illum locum colligi poteſt, *ἀχλυώδεες* ſignificare *οἱ ἀχλυώδη τὴν ὄψιν ποιοῦντες*: quemadmodum *βαρυήκοοι* ſunt *οἱ βαρυηκοΐαν ποιοῦντες.* Idem Galen. in Com. 1. in epid. II. auctor *ἀχλυώδεες* ab Hippocrate dici ob caliginem, quae noſtris oculis offunditur, non propter caliginem aeris. ST.

q. In primo prorrh. com. 2. t. 17. p. 410. Pernicioſa *ἀσήμως ῥασώνησαντα*, ſi citra ſigna leuia facta fuerint, mortem ſignificant. Quae expoſitio ab Erotiani ſenſu parum diſtat. EUST.

[r] Ἀσκαρίδες) λεπτὰ [1] ἑλμινθία, ὡς ἐπίπαν ἐν τοῖς τῶν ἀδδηφάγων παιδίων διαχωρήμασιν εὑρισκόμενα. Οἱ γὰρ [2] ἐλλογιμώτατοι τῶν συγγραφέων εἶδος αὐτὰ [3] σκωλήκων ἱστοροῦσι τῶν ἐπὶ τοῖς σαπροῖς ὕδασιν εὑρισκομένων.

[s] Ἀπαρτί) ἀντὶ τοῦ ἀπηρτισμένως, καὶ παντελείως, καὶ ὁλοκλήρως.

[t] [4] Αὐασμόν) ξηρασμόν. Καὶ Αὖον λέγεται τὸ ξηρόν. Ὡς Ὅμηρος, — [5] ξύλον αὖον [6] ὅσον τ' ὀργυιά.

Αἴρε-

1 *ἑλμίθια MS. D.* 2 *ἐλλογισμώτατοι Chart.* 3 *σκολήκων MS. D.*

r. Sexto de morb. vulg. com. 1. t. 15. p. 343. v. 36. Circa initia exacerbationes conſidera: et in omni morbo, quale eſt ad veſperam exacerbari: et annus ad veſperam: et *ἀσκαρίδες* aſcarides. Quam vocem Galenus eo in loco non explicat: quia in ſecundo libro copioſe de ea ſe dixiſſe ſcribit; nimirum ſect. 1. p. 311. v. 25. ea in parte, cuius initium eſt; *ἀσκαρίδες* Aſcarides ſimiliter huic veſperi, et illi tunc in die infeſtant plerumque. Et quoniam Galeni expoſitione ſuper hunc librum priuati ſumus, ideo ad ea, quae in tertio aphoriſmorum, t. 26. ipſe ſcribit, confugiendum eſt. Pueris (inquit Hippocr. eo in loco, p. 393. v. 26.) ſenioribus accidunt tonſillarum inflammationes, et *ἀσκαρίδες* aſcarides. Qui ſunt, vt eo in loco inquit Galenus, tenues quidam lumbrici in parte praecipue inferiore craſſi inteſtini geniti. Et plurimi manifeſte gigni conſpiciuntur in iumentis, male cibum coquentibus, quorum malam coctionem foetor indicat excrementorum. Aliud vero genus lumbricorum eſt rotundorum. Secundo de morb. mul. p. 284. v. 37. Si in pudendo mulieris, aut inteſtino recto *ἀσκαρίδες* aſcarides naſcuntur. Et paulo inferius v. 40. *Ἀσκαρίδες*, Aſcarides exeunt et moriuntur. Et libro de fiſtulis p. 517. v. 40. Cum hac etiam *ἀσκαρίδες* vermes purgato. Sic vertit Germanus interpres. EUST. Vberiorem deſcriptionem vide apud Aetium L. IX. fol. 39. b. in MS. Lipſ.

s. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 43. p. 373. v. 5. Et plerumque *ἀπαρτί*, ſeu *ἀπαρτίως* exquiſite. Pro quo in aliquibus exemplaribus male legitur; *καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἁμαρτάνουσιν*, id eſt, et plerum-

ʽΑσκαρίδες) minuti lumbrici, qui omnino in edacium puerorum excrementis inueniuntur. Scriptorum vero clariſſimi hos vermium ſpeciem eſſe, qui in putribus aquis reperiuntur, memoriae prodiderunt.

Ἀπαρτὶ) accurate, perfecte, integre.

Αὐασμὸν) ſiccitatem, et αὖον ſiccum dicitur, quemadmodum Homerus: Lignumque αὖον, id eſt, ſiccum, quantum ὀργυίη vlna.

Αἴγε-

[4] *ἀνασμὸν MS. D.* [5] *ξύλε τ' αὖον MS. D.* [6] *ὅσον ὀργύην MS. D. ὀργύοι Euſt.*

plerumque peccant. In cuius loci expoſitione Galenus inquit, Ἀπαρτὶ et apud auctores Atticos, et apud Hippocratem in vſu eſt, pro ἀπηρτισμένως, καὶ ἀκριβῶς, id eſt, exquiſite et abſolute. Secundo de humoribus t. 13. p. 115. v. 27. ſuper ea verba. Quae iudicantur, et iudicata ſunt ἀπαρτὶ, perfecte ait. Sed quod hic dicit ἀπαρτὶ, id eſt, perfecte, in aphoriſmis dixit ἀρτίως, integre. Primo aphoriſmorum, t. 20. p. 390. v. 44. ſuper eadem verba, ita ſcribit. Quod in aphoriſmis ἀρτίως, integre dixit, hoc in Libro de humoribus commutans, ἀπαρτὶ perfecte nominauit. Eſt autem huius nominis ἀπαρτὶ apud alios antiquos ſignificatum pro cumulate, plene atque indeficienter; quae omnia etiam hoc loco per ἀρτίως, id eſt, integre, debemus accipere. EUST. In Galeni vocabulario legitur ἀπαρτίως non ἀπαρτὶ, itidem tamen expoſitum ἀπηρτισμένως, praeterea ἀκριβῶς. Sed neque hic male ἀπαρτὶ, neque ibi non recte ἀπαρτίως. Nam ſi illi credimus in Com. 1. in aph. ἀρτίως, et ἀπαρτίως et ἀπαρτὶ Hippocrates eadem ſignificatione vſurpavit, videlicet pro ἀπηρτισμένως et ὁλοκλήρως et ἀνελλιπῶς, item τελέως. Ibidem et apud alios veteres ſcriptores in vſu fuiſſe, alibi vero nominatim Atticos id vocabulum vſurpauiſſe tradit. ST.

t. Αὖον ſiccum dicitur, quemadmodum Hom. Lib. XXIII. Il. Ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὀργυὶ ὑπὲρ αἴης. *Stetit lignum αὖον ſiccum quantum vlna ſuper terram.* Et verbum αὔειν apud eundem, Odyſſeae quinto Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μήποθεν ἄλλοθεν αὔοι. *Semen ignis ſervans, ne aliunde comburat.* Euſtathius in expoſitione eius loci inquit, αὖον ξύλον, eſſe lignum ſiccum et combuſtum. Primo de humoribus t. 22. p. 114.

[u] Αἴρεται) ἐπαίρεται.

[x] [1] Ἀκτή) βοτάνης ὄνομα.

Αἔκουσιν) οὐ βούλονται.

[y] Ἀνθεῖν) ἀκμάζειν.

[z] Ἀρκτοῦρος) ὅν τινες Ἀρκτοφύλακα προσαγορεύουσιν. Οὗροι γὰρ οἱ Φύλακες καλοῦνται, ἔστι δὲ οὗτος λαμπρὸς [a] ἀστὴρ ἐν τῇ ζώνῃ τοῦ Βοώτου κειμένος.

[b] Ἀρχαίη Φύσις) ἡ πρὸ τοῦ νοσεῖν καὶ κατὰ φύσιν οὖσα.

Ἁμαρ-

[1] *ἀλκτὴ Steph. et vulgg.*

p. 114. v. 45. Flatus expertia, cruda, coĉta, αὖα ſicca. Et t. 24. p. 115. v. 2. Deieĉtionem αὐασμὸν ſiccitatem, ſi corpus non concidit, ſpiritum turbidum. In ſecundo de morb. mul. p. 272. v. 12. Caeterum in ollam alium αὖον ſiccum iniicere oportet. EUST. Homeri verſus integer eſt hic Iliad. ψ. v. 327. Ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὄργυι' ὑπὲρ αἴης. Sed ὄργυια ſcripſit Erotianus ſine apoſtrophi nota, quod eo nomine locum clauderet. ST.

u. In primo de morb. mul. p. 248. v. 15. Et ſi his ſic habentibus non exſudarit, neque aluus laxetur, ab hoc ſplenis αἴρεται attollitur. Et libro II. p. 278. v. 42. Si inflati fuerint vteri, venter αἴρεται attollitur, et inflatur ac ſonitum edit. In Libro de natura muliebri p. 217. v. 4. Et tumores ſunt crurum ac manuum: et caua αἴρεται eleuantur. In ſecundo de morbis p. 140. v. 10. Si vero longo tempore poſtea reuertatur morbus, cutis capitis craſſeſcit, et reliquum corpus αἴρεται attollitur. Sexto de morbis vulgaribus, com. 4. t. 1. p. 346. v. 28. de tuberculis circa aurem. Recidiua vero inquit, fiente rurſus, αἴρεται intumeſcunt. Quam ſententiam repetit, tertio de humoribus t. 34. p. 117. v. 37. EUST.

x. Male in quibuſdam exemplaribus Erotiani ἀλκτὴ pro ἀκτὴ legitur. In ſecundo de morbis p. 144. v. 33. Si vero aluus non ſubeat, braſſicas edat, et ſuccum ſorbeat, ſin minus ἀκτῆς ſambuci folia eodem modo. Sic in Vaticano codice legitur: in impreſſis vero αὐτῆς, ſed perperam. In libro de natura mul. p. 218. v. 24. Paeoniae grana nigra quinque bibat, et fruĉtus ἀκτῆς ſambuci conchae teſtam maiorem in vino. In ſecundo de morb. mul. p. 268. v. 17. Diebus vero inter collutiones intermediis

Αἴρεται) attollitur.

Ἀκτή) herbae nomen.

Αἔκουσιν) nolunt.

Ἀνθεῖν) in vigore eſſe.

Ἀρκτοῦρος) quem nonnulli Arctophylacem appellant. Οὖροι enim cuſtodes dicuntur, eſt autem haec ſtella fulgens in zona Bootis poſita.

Ἀρχαίη φύσις) antiqua natura, hoc eſt, quae ante morbum eſt, et ſecundum naturam.

Ἀμαρ-

diis ἀκτῆς ſambuci fructum bibat, et leporis coagulum. Et p. 283. v. 6. Ad hoc commodum eſt ἀκτῆς ſambuci folia ſumere cocta cum origano, aut thymo, aut ruta. Et p. 285. v. 49. ἀκτῆς ſambuci folia, et lentiſci in aqua coquito. De cuius plantae differentiis ac facultatibus Dioſcorides L. IV. c. 155. tractat. EUST. Vide Gorr. in def. med. p. 29.

y. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 10. p. 307. v. 13. de febre continua inquit. Continua quibuſdam ſtatim ab initio ἀνθεῖ floret, et viget maxime. Et* libro II. ſect. 1. p. 311. v. 35. Circa principia morborum conſiderandum, an ſtatim ἀνθεῖ florent, pro qua voce quidam vertunt, conſiſtendi vigorem habent. Secundo de humor. t. 26. p. 115. v. 49. Proinde noſſe expedit, in quibus temporibus humores ἀνθέουσι florent. EUST.

z. Galen. L. III. aphor. t. 14. inquit: Arcturus oriens facit initium autumni. Primo de morb. vulgar. com. 1. t. 1. Arcturum oriri ante autumnale aequinoctium, duodecim fere diebus, aſſerit. Meminit antem eius Hippocr. in L. de aëre, aquis, et loc. p. 75. v. 41. et p. 76. v. 7. Tertio de diaeta p. 101. v. 36. De morb. vulg. L. I. com. 2. t. 4. p. 302. v. 47. et t. 60. p. 304. v. 3. et 37. et 38. et libro tertio, com. 3. t. 2. p. 322. v. 1. et t. 7. p. eadem v. 5. Et L. ſeptimo de Pythodoro loquens, p. 352. v. 27. EUST.

a. Suid. Ἰδίως δὲ καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην αὐτοῦ ἀστὴρ (ἀρκτοῦρος λέγεται) λέγεται καὶ Ἀρκτοφύλαξ. Φύλακες autem οὖροι dicti teſte Euſtathio παρὰ τὸ ὁρᾶν, quia προορῶνται τὰ ἐπιόντα οἱ φύλακες.

b. Tertio de fract. t. vlt. p. 471. v. 17. Neque enim aliam vllam communem duorum oſſium connexionem emotam ad ἀρχαίην φύσιν priſtinam naturam collocare facile eſt. Primo de artic. t. 61. p. 477. v. 20. de ſummitate

c Ἁμαρτωλίην) τὴν τῶν ἁμαρτημάτων εἴδησιν.

d Ἀλύκη) [1] ἀπορία μετὰ [2] χάσμης.

e [3] Ἄφθα) λέγεται ἐξανθημάτων εἶδος περὶ τὰ τῶν παιδίων ϛόματα μάλιϛα γινομένων.

f Ἄναυδος) ἄφωνος. Αὐδὴ γὰρ ἡ φωνή. Ὡς Ὅμηρος φησὶν, Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Ἀνε-

1 *ἀπέα MS. D.* 2 *χάσμησο MS. D. vulgg. poſt χάσμης habent ἀρθώδεα. ἄφθα λέγεται.*

tate lati ſcapularum oſſis, quod cum iugulo coniungitur. Neque enim aliud vllum os in eumdem locum reſtituitur, quod cum alio oſſe communionem habet, et adhaerens ab *ἀρχαίης φύσιος* priſtina natura auulſum fuerit, pro qua voce interpres eleganti ſſime vertit, veteri ſede auulſum fuerit. Et t. 72. p. 478. v. 41. Quum ad *ἀρχαίην φύσιν* priſtinam naturam reſederit, reliqua curatio velox erit. Secundo de artic. t. 24. p. 482. v. 28. de luxatione maxillarum. Primum igitur et intrinſecus conformando, et forinſecus non parcendo, *ἐς τὴν ἀρχαίην φύσιν* ad priſtinam naturam reducere ac dirigere oportet. Secundo de morbis vulg. ſect. 1. p. 311. v. 46. Quae vero contraria ſignificant, malum, non ſolum ſi recurrant, ſed etiam *ἀρχαίης φύσιος* primariae naturae contraria repentia. Et infra p. 312. v. 18. Molles vero tardiores ſunt ad peccatum et ad bonum, quam *ἀρχαίη φύσις* prior natura. Libro de ſteril. p. 298. v. 33. Sed et poſt ſuffitum lauet: et vteri ſtomachum ad *ἀρχαίην φύσιν* priſtinam naturam reducat. EUST.

c. Secundo de morb. vulg. ſect. 1. p. 312. v. 17. Molles vero tardiores ſunt, et ad *ἁμαρτωλίην* peccatum, et ad bonum, quam prior natura. EUST.

d. Secundo de morbis vulgaribus ſect. 6. p. 318. v. 33. **Ἀλυκῆς**, in anxietate, horrore, oſcitatione, dato vinum. De cuius vocis expoſitione Galeno cum Erotiano non conuenit, nam ſeptimo aphoriſmorum, t. 56. p. 400. v. 10. **Ἀλύκην**, anxietatem, oſcitationem etc. quam vocem Calvus vertit pandiculationem et aeſtum. Galenus inquit: Nos ſcire oportere, quod *ἀλύκην* nominauit, quam multi Graeci *ἄλην* appellant, id eſt anxietatem. EUST. Ex Hippocr. aphor. eſt hic vnus, *Ἀλύκη, χάσμη, φρίκη, οἶνος ἴσος ἴσῳ πινόμενος λύει τὴν νόσον.*

Vbi

ʿΑμαρτωλίην) errorum cognitionem.

ʾΑλύκη) haeſitatio cum oſcitatione.

ʾΑφθώδεα) ἄφθα dicitur puſtularum ſpecies, quae in ſummo ore puerulorum naſcuntur.

ʾΆναυδος) ſine voce. Αὐδὴ enim vox, vt ait Homerus: αὐδήεντα loquentem reddidit Dea habens caeſios oculos Minerua.

ʾΑνε-

[3] Ἄφθωδα. ἄφθα λεγέται *MS. D. Sic quoque MS. Steph.*

Vbi Galenus ἀλύκην ait eum appellaſſe, quam vulgus Graecorum vocare ſoleat ἄλυν, et ex iis, qui proſpera valetudine vtuntur eos ἀλύειν dici, quibus quum praeſentia ſemper diſpliceant, ex opere vno ſtatim ad aliud tranſiliunt: itidem vero et ex aegrotis eos, qui quum decubitum impatienter ferant, ſubinde modum ac formam decubitus mutant, quod praeſens ſtatus ſemper ſit illis moleſtus. ST. Budaeus obſeruauit apud Galenum [illegible]ύειν explicari per τὸ δυσαρεστεῖσθαι. V. Gorr. in def. med. p. 25.

e. Euſt. legit ἀφθώδεα et dicit: In aliquibus exemplaribus perperam ſcribitur ἀφθῶδα. Tertio de morbis vulgaribus, com. 3. t. 12. p. 332. v. 10. Ora ἀφθώδεα vlcere feruido affecta. Caluus vertit, ora puſtulabantur. Quem locum Galenus exponens, inquit, ἄφθαι quidem ora puerorum frequenter ſollicitant, quae exulcerationes quaedam ſunt in oris ſuperficie, de quibus in ſecundo de morb. mul. p. 266. v. 44 ait: Et in ore ἄφθαι vlcera feruida et ſuperficiaria. Alibi vero aliis etiam partibus hanc vocem accommodauit. Nam L. de nat. mul. p. 226. v. 4[illegible] inquit, ἢν ἀφθήσι τὰ αἰδοῖα, id eſt (vt Germanus interpres vertit): Si ex feruido et ſuperficiario vlcere pudenda fuerint exulcerata. Quae verba ipſe repetit p. 227. v. 48. Habetur etiam haec vox in eodem libro p. 229. v. 5. Primo de morb. mul. p. 242. v. 15. Si praegnanti ἄφθα τὰ αἰδοῖα pudenda feruido et ſuperficiario vlcere fuerint exulcerata. Et p. 263. v. 14. EUST. Paulus L. III. c. 54. ἀφθῶντας διδύμους quoque habet, id eſt, teſtes veluti aphthis exulceratos.

f. L. de coac. praen. p. 434. v. 18. In conuulſionibus ἀναυδίη vocis interceptio, diu durans, mala eſt. In primo de morb. mul. p. 241. v. 19. de repentina ſuffocatione praegnantium. Et mulier ἀναυ-

[g] Ἀνεκάς) ἀντὶ τοῦ ἀνωτάτω. Σύγκειται γὰρ ἐκ τοῦ ἄνω καὶ τοῦ ἑκάς, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλῳ φησὶν, ὁ μηχανοποιὸς, ὁπότε βούλει τὸν τρόχον ἐᾷν κἀνεκὰς, λέγε, χαῖρε φέγγος ἡλίου.

[h] [1] Αἱμοκέρχνα) τὰ μετὰ τοῦ διαίμα εἶναι, καὶ κατάξηρα. Κέρχνον γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ ξηρόν.

Ἀκο-

[1] αἱμοκέρχνοντα *MS. D.*

δίη voce priuatur. Et L. II. p. 269. v. 41. Tales ſi non breui a praecordiis vteri deſcendant, ἄναυδοι loqui non poſſunt. Et infra p. 278. v. 27. de conuerſione vteri ad crura et pedes. Si vero ἄναυδος γένηται loqui non poterit, crura de repente frigida reperis. Et p. 283. v. 28. Et anxia eſt: et ἄναυδος ἐστὶν loqui non poteſt. Quinto de morb. vulg. p. 340. v. 1. de virgine pulchra Nerii filia: Rurſus augebatur febris: et in ſoporem deferebatur: et ἄναυδος loqui non poterat. Galenus in Exegeſi dicit, hanc vocem ſignificare eum, qui diſſerere nequit. In tertio de morb. vulg. com. 3. t. 74. p. 324. v. 49. de Pythione verba faciens, qui ἄναυδος et ἄφωνος, hoc eſt, loquela et voce deſtitutus fuit; vel vt Caluus vertit: Non loquebatur, querebaturque: vel vt aliis placet: obmutuit, voce defectus eſt. Galenus inquit, poſtquam dixit ἄναυδος mutus, addidit voce deſtitutus eſt; quia αὐδὴν non quidquid auditu ſentitur, aut ore animantis de induſtria emittitur; veteres appellarunt: ſed vnam hominis vocem, qua inter nos colloquimur, αὐδὴν nominant. Itaque Poeta vbi facit alteram equorum Achilli humano ſermone reſpondiſſe, ait vt legere eſt in XIX Iliadis iuxta finem: Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. *Loquentem fecit Dea albas vlnas habens Iuno;* non quod antea voce careret: nec quod in eo vox equorum communis non eſſet: ſed quod non illa loquela, quae αὐδὴ dicitur: ſic deam dicit loqui, quae humana lingua vteretur. Primo prorrh. com. [illegible] t. 58. p. 410. v. 47. In feb[illegible]us ad praecordiorum dolores ἀναύδως ſine voce, ſi ſudore ſoluantur, maligni ſunt. Sine voce, inquit eo in loco Galenus, nonnulli pro, ſine ſermone dici putarunt: quia ſermo in vocis genere ſit. Dicitur autem apud veteres φωνὴ non ita ſolum, verum quoque αὐδή: atque hoc per tranſlationem ἀλόγως, ex ἀναύδως ſignificari dicimus. In cuius expoſitione Galenus cum Erotiano non conuenit. Locum, quem ex Homero addu-

'Ἀνεκάς) deſuper. Compoſita enim eſt ab ἄνω, quod eſt ſupra, et ἑκάς, quod eſt procul; quemadmodum Ariſtophanes in Daedalo ait: Machinarum faber, quando vis rotam dimittere, quamuis ἑκάς, id eſt, procul, dic, ſalue ſplendor ſolis.

Αἱμοκέρχνα) dicuntur ea, quae et cruenta et arida ſunt. Κεγχνὸν enim Attici ſiccum dicebant.

adducit, non inuenio, niſi is ſit, quem Galenus citat. EUST.

g. Primo de morb. mul. p. 231. v. 45. loquens de corporis muliebris raritate, ait: Fit autem hoc ex eo, quod ſemper ab aqua ἀνεκὰς furſum decedit in vaſa ampliora oſcula habentia. Et libro ſecundo p. 276. v. 46. de vteri procidentia. Sed et lectum a pedibus ἀνεκὰς altiorem facere oportet. Et infra p. 278. v. 12. Oportet enim ipſos, ſcilicet vteros, ἀνεκὰς furſum reuellere. EUST. Hippocrates et ἀνεκὰς et ἐς τὸ ἀνεκὰς dicit, illud περὶ γυναικείων L. I. hoc autem II. ST.

h. In aliquibus exemplaribus ſcribitur αἱμοκέρχνοντα. Sunt autem αἱμοκέρχνα ſecundum Galenum in Exegeſi, quae, quum ſanguis effluit, aſperitatem inducunt. EUST. Agnoſcit hanc vocem Galenus quoque in Gloſſ. Sed in accentu variatur; ego Erotianum ſequi malim. Galeni vero priora verba ita diſtinguo: Αἱμόκερχνα (ἐπὶ αἵματος ἐκχύσει) κέρχνον ἐμποιοῦντα. Vt illa ἐπὶ αἵμ. ἐκχ. per parentheſin legantur, ac notent in loco Hippocratis, quo pertinet haec Gloſſa, de ſanguinis effluuio agi. Heſychius ex aliis forte Hippocratis commentatoribus αἱμόκερχνα ἠχοῦντα exponit: aliter adhuc Phauorinus. Videſis Foeſium. Sed quid in tanta diuerſitate ſequendum? maxime vbi Foeſius de Hippócratis loco nihil compertum habuit: in epid. LL. quaerendum eſſe probabile ſit ex iis, quae praecedunt et ſequuntur apud Erot. Nihil tamen reperi, quorſum referre auſus ſim, niſi forte ſit hic locus epid. IV. p. 1134. Ἐν Κρανῶνι Λυκίνῳ γραμματικῷ ἐκ πυρετοῦ χολώδεος ἐπὶ σπληνὸς καρηβαρίη, ἐκέρχα κατὰ σπλῆνα. Ἐν χείλεσιν ἀμφοτέροισιν ἕλκεα, ἔνδοθεν ϛρογγύλα, σμικρὰ, ἔπειτά τι καὶ αἷμα ἐκ τοῦ κατ' ἴξιν σμικρὸν ἐρρύη. Aeſculapio aliquo indigemus, qui teterrimis his vlceribus medeatur: quid enim eſt ἐπὶ σπληνὸς καρηβαρίη? quid ἐκέρχα κατὰ σπλῆ-

Ἀκολαςότατον) ἀναιδέςατον.

Ἀνάπλοον) τὸ κῦφον καὶ ἔχον εὐρυχωρίαν τινά.

[1] Ἀπόξεα) τὰ ἀπόξηρα καὶ ἀποκεκομμένα, λέγω τὰ ἐκ πλάτυς εἰς [2] ςενὸν ἠγμένα.

[k] Ἀκμὴ πάθυς) ἡ τῶν τὸ μέγεθος δηλέντων σημείων παρυσία.

Ἀπαυ-

[1] ἀποξῆ Chart.

σπλῆνα? Ego parum me hic cernere fateor, coniecturas tamen experiar. Puto ſcil. pro ἐκέρχα Erotianum et Galenum legiſſe αἱμόκερχνα. Dein coniicio, duplicem fuiſſe lectionem, in aliis nempe exemplaribus exſtitiſſe ἐπὶ σπληνὸς, in aliis κατὰ σπλῆνα. Vnde poſteriora lubenter eiecerim. Itaque legerim, Ἐν Κρανῶνι Λυκίνῳ γραμματικῷ ἐκ πυρετῦ χολώδεος ἐπὶ σπληνὸς, καρηβαρίη, vt intelligatur, febrem hanc bilioſam ex ſplenis vitio ortum duxiſſe: niſi tamen, quod malim, ita haec concipienda ſint: Ἐν Κρανῶνι Λυκῖνος γραμματικὸς, ἐκ πυρετῦ χολώδεος ἐπίσπληνος. καρηβαρίη. αἱμόκερχνα ἐν χείλεσιν ἀμφοτέροισιν ἕλκεα ἔνδοθεν ςρογγύλα, σμικρά. Ἔπειτά τι καὶ αἷμα ἐκ τῦ κατ' ἶξιν σμικρὸν ἐῤῥύη. Ita legendo ἐπίσπληνος *lienoſum* notabit, qui lienis tumore vel alio vitio laborat, vt epid. L. VII. p. 1238. B. ὕςερον δὲ θέρμαι αὐτῷ ἦσαν, καὶ ὑδρωπιώδης ἦν, καὶ ἐπίσπληνος, καὶ ἀσθματώδης. Vertendum itaque erit ex Erotiani ſententia: *Cranone Lycinus Grammaticus ex febre bilioſa lienoſus (euaſit) dolor capitis: in interiori vtrinſque labii parte (orta ſunt) vlcera cruenta ac arida, rotunda, minuta: deinde parum quoque ſanguinis ex (nare) directe oppoſita profluxit.* Sed secundum Galenum αἱμόκερχνα ἕλκεα ſunt talia, quae morſum aliquem irritantem aſperam arteriam excitant: et poteſt vtique ferri vtraque expoſitio, attamen et hic ego ab Erotiano ſecedo, atque Galeno aſſentior; admodum enim probabile eſt, vlcuſcula haec ſtillaſſe cruorem tenuem acri lympha permixtum, qui quum ſenſim per os in fauces deflueret, caput aſperae arteriae mordere, et ad tuſſiculam proritare potuit. Vltima vero verba ἔπειτά τι καὶ αἷμα ἐκ τῦ κατ' ἶξιν σμικρὸν ἐῤῥύη, notant ſanguinem fluxiſſe e nare ſpleni directe oppoſita, quoniam praegreſſum eſt ἐπίσπληνος. Vid. Erot. in Σπληνὸς κατ' ἶξιν et ibi Euſtachium, nec non Foeſium in Κατ' ἶξιν. HER. Cf. Gorr. in def. med. p. 11.

i. Se-

'Ἀκολαςότατον) impudentiſſimum.

'Ἀνάπλοον) leue, et patentem quamdam habens latitudinem.

'Ἀπόξεα) poliendo detracta et amputata; intelligens ea, quae ex latitudine in anguſtum redacta ſunt.

'Ἀκμὴ πάθες) earum, quae magnitudinem declarant, notarum praeſentia.

D 3 'Ἀπαυ-

[2] ςερνὸν *MS. D.*

i. Secundo de officina medici t. 11. p. 503. v. 21. Hoc tamen probe noſſe conuenit, quod omnis deligatio ad decliuia, et ἀπόξη, acuminata fugit. Galenus in expoſitione t. 15. eiuſdem libri inquit, nos moneri vt prouideamus, ne faſcia ad partes decliuiores delabatur, neue ſurſum tendat ad gibbas, quas ipſe ſupra dixit ἀπόξη, id eſt, in extremitates tenuatas. Et libro tertio, in com. t. 11. ait, partes, quae in extremitate tenuantur, ipſe nominare ſolet ἀπόξη, et ὑπόξηρα, cuiuſmodi brachium eſt iuxta primam palmae partem, et crus iuxta pedem. Primo de fract. in t. 34. expoſitione, Longorum membrorum fines, anguſtiorem habentes latitudinem ἀπόξηρα, id eſt, deſiccantia, ſeu ὑπόξηρα, id eſt ſubſiccanea, ea de cauſa appellat: quae etiam ἀπόξη, hoc eſt in acutum abeuntia, vocare conſueuit. EUST. Apud Hippocratem legitur ἀπόξη, et hanc lectionem agnoſcit Galenus. Ita enim Hipp. in L. περὶ ἄρθρων ſcribit, εὖγε μὴν γνῶναι ὅτι ἐς τὰ κατάντη καὶ ἀπόξη φεύγει πᾶς ἐπίδεσμος. Vbi ἀπόξη vocari κυρτὰ tradit Galenus. Idem com. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον L. III. χρεία μὲν γὰρ αὕτη διττὴ, κράτησίς τε τῶν ἐπιδεσμίδων, ἀναπλήρωσίς τε κατὰ τοιαῦτα τῶν μορίων ἃ καλεῖν αὐτὸς εἴωθεν ἀπόξη τε καὶ ἀπόξηρα, καθάπερ ἐςὶ πήχεος μὲν πρὸς καρπῷ, κνήμης δὲ πρὸς ποδί. ST.

k. Reperio ἀκμὴ apud Hipp. non ἀκμὴ πάθες. Primo aphoriſm. t. 9. p. 390. v. 20. Simul autem coniectare oportet, an aeger ex victu durare poſlit ad τὴν ἀκμὴν τῆς νόσου vigorem morbi. Et t. 10. p. ead. v. 21. et 22. Quibus igitur ſtatim ἡ ἀκμὴ vigor eſt, his ſtatim tenuis victus adhibendus eſt: quibus vero poſterius. ἡ ἀκμὴ vigor, his &c. Et L. II. t. 30. p. 39 v. 36. Circa principia et fires omnia debiliora ſunt, circa vero τὰς ἀκμὰς, vigores, fortiora. Quarto de morbis vulgaribus p. 333. v. 40.

[l] Ἀπαυδῆσαι) [1] οἷον ἄφωνον γενέσθαι.

[m] Ἀμφιδέξιος) Βακχεῖος φησὶν ἀμφοτεροδέξιος, ὡς [2] Ἀμφήκης, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος. Σαφὲς δ' [3] αὐτὸ ποιεῖ [4] ὁ Εὐριπίδης ἐν [n] Ἱππολύτῳ λέγων ἀμφιδέξιον σίδηρον, ἀντὶ τοῦ ἑκατέρωθεν τέμνοντα. Ὁ δὲ Ἱπποκράτης οὐκ ἐπὶ τοῦ [5] ἀμφήκους, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ εὐχερήστου τίθεται κατὰ ἀμφότερα τὰ μέρη. Διδάσκει δὲ καὶ ὁ ποιητὴς, [6] τὸν μὴ καθ' ἓν μόνον μέρος εὔχρηστον, [7] περιδέξιον λέγων, Ἥρως [o] Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος [8] ἦεν. Ὁμοίως καὶ ὁ [9] Ἱππώναξ φησὶν, Ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι, καὶ οὐχ ἁμαρτάνω κόπτων. Μέμνηται δὲ καὶ Ἡρόδοτος τῆς λέξεως. Δεῖ οὖν ἀκούειν

τοῦ

[1] *οἶμαι vulgg.* [2] *Ἀμφίκης MS. D. ἀμφήκις vulgg.* [3] *αὐτῷ MS. D.* [4] *articulum ὁ omittit MS. D.* [5] *ἀμφίκους MS. D.*

40. Ἀκμὰς τῶν νούσων: Vigores morborum et ad iudicationem, et quotidie. Et libro ſexto com. 1. t. 9. p. 343. v. 26. Quae ad vigores fortes progreſſa ſunt, non valde mitigantur, niſi prope τῆς ἀκμῆς ſtatum ſeu vigorem. In cuius loci expoſitione Galenus ait: Quidam dicunt hoc loco factam eſſe ſtatus mentionem, qui vnum eſt ex vniuerſi morbi temporibus: quidam vero illius, qui ad ſingulas acceſſiones pertinet. Aliis autem rebus hanc vocem accommodare Hippocratem ex iis, quae in libro de veteri medicina p. 8. v. 33. ſcribit, manifeſte patet. Fortiſſimum autem eſt, inquit ipſe, inter dulcia, dulciſſimum, inter amara, amariſſimum, inter acida, acidiſſimum; et in omnibus adeo rebus ἀκμὴ vigor ipſe, ac ſummum. Libro de praeceptis p. 19. v. 8. Ἀκμὴ vigor aetatis omnia habet gratioſa: decrepita vero aetas, vice verſa. EUST. Cf. Gorr. in def. med. p. 16.

l. Primo de morb. mul. p. 254. v. 6. Hoc vteros inflat. Hoc etiam ἀπαυδησαῖς, vel vt Vatic. codex habet, ἀπαυδῆσασι, deſperatis optimum eſt. Primo aphoriſm. t. 9. p. 390. v. 20. Simul autem coniectare oportet, an aeger ex victu durare poſſit ad morbi vigorem: et vtrum ille prius ἀπαυδήσει deficiet: et ex victu durare non poſſit. Quae expoſitio cum Erotiani ſenſu non conuenit. EUST.

m. Hippocratis locus, quem citat, eſt in ſeptimo aphoriſmorum,

Ἀπαυδῆσαι) idem eſt, quod vocis expertem fieri.

Ἀμφιδέξιος) Bacchius inquit ambidexter, vt ἀμφήκης, vtrimque acutus. Explicat autem hoc Euripides in Hippolyto, dicens, ἀμφιδέξιον ferrum, pro vtrimque incidens. Hippocrates vero non ad vtrimque acutum, ſed ad id, quod ad vtramque partem facile poteſt accommodari, refert. Docet autem et Poeta illud eſſe περιδέξιον, quo non ſecundum vnam ſolam partem facile vti poſſimus, dicens: Heros Aſteropaeus quoniam περιδέξιος circumdexter erat. Eodem modo et Hipponax ait, ἀμφιδέξιος, id eſt, ambidexter ego ſum, et percutiendo non erro. Meminit quoque huius vocis Herodotus. Verum

D 4 Hippo-

[6] τὸ μὴ *MS. D.* [7] ἀμφιδέξιον *MS. D.* [8] εἶεν *MS. D.* [9] Ἱππάναξ *MS. D.*

ſmorum, t. 43. p. 400. v. 4. Mulier ἀμφιδέξιος ambidextra non fit. In cuius expoſitione Galenus inquit, Ambidextrum Euripides nominat ferrum vtrimque incidens. Περιδέξιον circumdextrum autem Homerus. Aſteropaeum ambabus manibus ſimiliter vtentem: ac ſi vtrimque dextrum dixiſſet. Eodem modo ἀμφιλαῦον ambilaeuum Ariſtophanes in Daedalo, vtrimque ſiniſtrum. Hipponax ἀμφιδέξιον ambidextrum dixit in hoc verſu: Ἀμφιδέξιος γάρ εἶμι, καὶ οὐχ ἁμαρτάνω κόπτων. *Ambidexter enim ſum, et non aberro percutiens.* Et in Exegeſi inquit Ἀμφιδέξιος, ambidexter, id eſt, vtraque manu, vt dextra vtens. Sic etiam apud Poetam περιδέξιος circumdexter. Sic Hipponax aiebat: Ambidexter enim ſum, et non aberro. Quidam ἀμφιδέξιον perperam intelligunt eam, quae in dextris vuluae partibus concepta eſt. Homeri locus ab Erotiano et Galeno adductus eſt in XXI. Iliadis. KUST. Inter aphoriſmos Hippocratis legitur, γυνὴ ἀμφιδέξιος οὐ γίγνεται. ST. Vide quae de hoc loco diximus ad Ariſtotelis Phyſiog. p. 29. not. 24.

n. Vide Act. IV. v. 780. ſq. οὐκ οἴσει τις ἀμφιδέξιον σίδηρον, ᾧ τό δ' ἅμμα λύσομεν δέρης. Scholiaſten ſequutus eſt Erotianus, qui ſic dicit: ἀντὶ τοῦ δίςομον ᾧ ἄν τις πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη δεξιῶς χρήσαιτο.

o. Vide Homer. Iliad. Φ. v. 163.

τῦ Ἱπποκράτυς λέγοντος, ὅτι γυνὴ κατ᾽ ἀμφότερα. τὰ μέρη τῦ σώματος ὐκ ἔςιν εὔχρηςος. [1] Ἡ γὰρ εὔχρηςος ἐν τῷ ἐνεργεῖν ἐςὶ, καθάπερ πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν. Ὁ δὲ Γλαυκίας φησὶν, ὅτι τὸ ἀμφιδέξιον ὕτω χρὴ ἀκύειν, ὡς εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆς ὑςέρας ὐ γίνεται γυναικεῖον σῶμα, διὰ τὸ [p] τὰ μὲν ἄῤῥενα ἐν τοῖς δεξιοῖς, τὰ δε θήλεα ἐν τοῖς ἀριςεροῖς. Πλὴν ὐκ ὀρθῶς ἀπεφήνατο. Πῶς γὰρ [2] ἦν δίδυμα ἢ τρίδυμα γεννᾷν τὴν γυναῖκα;

[pp] [3] Ἀμόργη) ὡς ἐπίπαν ἡ ὑποςάθμη τῦ ἐλαίυ. Εἴρηται δὲ ὕτω καὶ ὁ [4] ὀρός.

[q] Ἀμαλδύνεται) ἀφανίζεται καὶ [5] ἀφαυρῦται. Ὡς ἐν β′ Γυναικείων φησὶν, [6] ὄμματα ἀμαλδύνεται.

[r] [7] Ἀρμῷ) ἡσυχῇ, [8] μικρῶς, ὡς καὶ Φερεκράτης ἐν Μεταλλεῦσιν.

Ἀρυσ-

[1] *Videtur legendum: ὐ γὰρ εὔχρηςος St. firmat hanc lectionem Foeſ. in oecon. p. 42.* [2] ἦν *vulgg.* [3] ἀμόργης *MS. D.* [4] ὄρος *vulgg. Foeſ. in oec. p. 39.* ὀῤῥὸς *et recte, haec enim vox transfertur ad ſanguinis ſerum.*

p. Vide Hippocr. aphor. S. V. aph. 48. Gal. de vſu part. L. XIV. c. 7. Theophilum Protoſpath. de fabrica hom. L. IV. c. 30.

pp. Septimo aphoriſmorum, t. 45. p. 400. v. 7. de ſuppurato hepate ait: Si vero velut ἀμοργὴ, amurca fluat, pereunt. Quem locum ita exponit Galenus. Quod autem ἀμοργὴ amurcam omnes nominent faecem olei, et quod tali par eſt, eſſe incoctam putredinem hepatis, liquet vnicuique. Et libro de vlceribus, in deſcriptione cuiuſdam medicamenti p. 514. v. 42. De vino defuſo duas partes ſumito: et ἀμοργῆς amurcae olei quam ſicciſſimae partem vnam. Et paulo poſt v. 45. Poſtea admixta ἀμόργῃ amurca coquito. EUST.

q. Galenus in Exegeſi ait: Hoc vti ſolet pro obfuſcatur fere, et obſcuratur, vt in ſecundo de morb. mul. oculi ἀμαλδύνεται offuſcantur. Primo de morb. mul. p. 235. v. 15. Et ſemen amborum et maris et feminae ἀμαλδύνεται euaneſcit. Caluus vertit, langueſcit. Et L. II. p. 287. v. 1. Quum adeſt perfrigeratio, et ſpiritus offendens, et oculi ἀμαλδύνεται hebeſcunt, vt vertit Caluus: vel tabeſcunt et obſcurantur, vt vertit Interpres Germanus, L.

de

Hippocratem audire oportet dicentem: Mulierem non eſſe agilem, vt vtraque corporis parte vtatur. Εὔχερησος enim refertur ad agendum, quemadmodum multi homines. Glaucias vero ait, quod τὸ ἀμφιδέξιον intelligere ita oportet, quod in dextris vteri partibus muliebre corpus non gignitur, eo quod mas in dextris partibus, femina vero in ſiniſtris: verumtamen non recte demonſtrauit: quo enim modo fieri poſſet, vt mulier binos, vel ternos parere poſſet?

Ἀμόργη) vt plurimum ſedimen olei, (amurcam dicunt) aliquando etiam ſerum dicitur.

Ἀμαλδύνεται) deletur, et extenuatur: ſicut in ſecundo de morbis muliebribus inquit: Oculi ἀμαλδύνεται, id eſt, tabeſcunt.

Ἀρμῷ) quiete, paulatim, vt Pherecrates in metallicis.

 Ἀρυσ-

[5] *ἀμαυρεῦται MS. St. conſentit Chart.* [6] *ὄμματ' ἀμδύνεται MS. D.* [7] *Galeno ἀρμίως exponitur παραχρῆμα apud Hipp. ἀρμοῖ Chart.* [8] *MS. D. vocem μικρῶς ignorat.*

de ſemine p. 27. v. 48. Ceterum eunuchi propterea non coëunt, quia geniturae tranſitus ipſis ἀμαλδύνεται, ſublatus eſt. In cuius vocis expoſitione interpretes parum ſibi ipſis conſtant, et minus cum Erotiano conſentiunt. EUST. Heſ. non tantum explicat ἀφανίζεσθαι ſed et μαραίνεσθαι, tabefieri, marceſcere, languere.

r. Galenus in Exegeſi habet ἀρμίω et ἀρμίως, vt habent aliqui codices, ilico ſignificat, et eſt vox Dorica. Primo de morb. mul. p. 233. v. 47. Si vero menſes mulieri prodeant quidem, verum pauciores quam conuenit, vtpote oſculo vterorum paululum a pudendo emoto, aut ἀρμῷ nuper concluſo. Et infra p. 243. v. 18. Si vero curetur mulier ſuperſtes erit, ſi ἀρμῷ cito curetur. Sic legitur in Vat. cod. in impreſſis vero vtrobique habetur ἀρμοῖ. Quae expoſitio ab Erotiani ſenſu non parum diſcrepat. EUST. Apud Galenum habetur ἀρμίως, et exponitur παραχρῆμα, adſcribiturque linguae Doricae. Apud Hippocratem ἀρμοῖ ſaepe invenio, ſed et ἀρμῷ alicubi. Heſychius tamen non ἀρμῷ, ſed ἀρμοῖ exponit ἡσυχῇ. ST. Cf. Foeſ. in oec. p. 94.

[rr] Ἀρυσθέντι) ἀντληθέντι.

[s] Ἀπαυρίσκεται) [x] ἀπολλύεται.

[t] Ἀσκαρίζει) ἀντὶ τοῦ [u] σκαρίζει. Ὡς [a] ἄσαφις καὶ σαφὶς, ἄσαχυς καὶ [x] σάχυς.

[y] Ἀτεράμνοις) [3] δυσμεταβλήτοις.

Ἀναλ-

[x] *ἀπολύεται MS. D. hanc lectionem Foeſii coniectura firmat in oec. p. 70. aut ἀπόλλυται legendum.*

rr. Euſtachius et Foeſius nullum huic voci locum aſſignarunt, at reperitur de nat. pueri p. 244. 50. *ὅταν δὲ ἀρυσθέντι χρόνος ἐγγένηται, στάσιμον γίνεται καὶ θερμὸν ὁρᾶται.* Hinc enim *ἀρυσθέντι ἀντληθέντι* exponit, de quo nemo puto dubitauerit. HER.

s. Quarto de morbis p. 177. v. 35. Procedit potus in ventrem, a ventre autem in reliquum corpus *ἀπαυρίσκεται* expanditur. Caluus vertit, corpus ab eo haurit. Quae expoſitio Erotiani ſenſui ad amuſſim non quadrat. EUST. Foeſius et Euſt. male ad L. IV. de morb. p. 513. 48. retulere. Tu mecum refer ad p. 245. 30. *οὕτως μεθίησιν ἐς τὸ δένδρεον ῥίζας ἀπ' αὐτοῦ λεπτάς· καὶ πρῶτον ἀπαυρίσκεται ἀπὸ τῆς ἰκμάδος τῆς ἐν τῷ δενδρέῳ ἐνεούσης, ἐν ᾧ ἔγκειται.* Bene illa vertuntur: *radices in arborem demittit; primumque arboris humore, in quam inſitus eſt, fruitur.* Ἀπαυρίσκεται igitur hic eadem poteſtate adhibetur, qua *ἐπαυρίσκεται* ſemel iterumque hoc libro occurrit, vt p. 241. 55. *καὶ τὸ παιδίον ἀπ' αὐτοῦ ἐπαυρίσκεται ὀλίγον: atque exiguo eius (lactis) puer fruitur.* Verum hinc multum abludit Erotiani expoſitio Ἀπαυρίσκεται· ἀπολαύεται: nihil enim facilius fuit, quam ΑΠΟΛΑΥΕΤΑΙ in ΑΠΟΛΛΥΕΤΑΙ corrumpi: et ſic Erotiani explicatio optime loco huic quadrabit. Similiter Suidas *ἀπηύρα· ἀφείλετο, ἀπέλαυσεν.* Eodem auſem modo vox adhibetur loco ſupra citato L. IV. de morb. *χωρέει τὸ ποτὸν ἐς τὴν κοιλίην, ἀπὸ δὲ τῆς κοιλίης ἐς τὸ ἄλλο σῶμα ἀπαυρίσκεται,* tollenda inde propoſitio *ἐς*, et vertendum: *defertur potus in ventriculum, a ventriculo vero reliquum corpus attrahit, vel accipit.* HER.

t. Libro de nat. pueri p. 37. v. 45. Quando vero mulieri partus appropinquat, tunc puero ſe mouente, et manibus ac pedibus *ἀσκαρίζοντι* calcitrante, pelliculam quandam internam rumpi contingit. Caluus vertit, ſcarificando rumpit. Et p. 38. v. 25. Et puer plenus ac maturus

'Αρυσθέντι) exhaurienti.

'Απαυρίσκεται) diſſoluitur.

'Ασκαρίζει) idem eſt quod σκαρίζει, ſaltat vel calcitrat; vt ἄςαφις, ςαφὶς, quae vuam paſſam, ἄςαχυς, ςάχυς, quae ſpicam ſignificat.

'Ατεράμνοις) his, quae difficulter mutantur.

'Αναλ-

[2] *ἄσαφις MS. D.* [3] *ἰδυσμεταβλήτοις vulgg. ex operarum errore.*

rus ſi exiſtat, copioſius alimentum deſiderans, ἀσκαρίζει calcitrat. Caluus vertit, ſeſe agitat, et v. 30. Quae vero menſes paucos demittunt, hae etiam pueris poſtremo tempore, vbi iam maturi fuerint, alimenti rarius exhibentes, ipſos ἀσκαρίζειν calcitrare faciunt. Caluus vertit, vti agitentur. Et rurſus v. 48. Vberius itaque praeſente alimentum puer quaerens, ἀσκαρίζει calcitrando pelliculas diſrumpit. Caluus vertit, non quieſcit. Vt mihi videtur, haec vox in citatis locis, pro calcitrare appoſitiſſime ſumitur; quamuis moueri, ſaltare, ſcalpere etiam ſignificet. EUST.

u. Hipp. περὶ Φύσιος παιδὶυ non procul a fine; ὁπόταν ἁδρὸν ἔη τὸ παιδίον, ποθέον πλείονα τῆς ὑπαρχȣ́σης τροφῆς, ἀσκαρίζει καὶ τȣ̀ς ὑμένας ῥήγνυσι. In eodem libro κινεῖσθαι et ἀσκαρίζειν copulauit, ξυμβαίνει τότε τῷ παιδίῳ κινεομένῳ καὶ ἀσκαρίζοντι χερσί τε καὶ ποσί. ST. Foeſ. et Ad. Heringa eumdem locum laudant. v. oecon. in hac voce et Obſeruatt. critt. p. 10.

x. Apud Hippocr. περὶ αέρων, ὑδάτων, τόπων pro ἀναλθέες ex hoc loco reponendum fortaſſe ἀναλδέες, vbi ſcribit, οἵτε καρποὶ γινόμενοι αὐτέοι πάντες ἀναλθέες εἰσὶν, κατατεθηλυσμένοι καὶ ἀτελέες ὑπὸ πολυπληθείης τȣ̃ ὕδατος. Nam ἀναλθὴς eſt potius incurabilis, inſanabilis, ab ἄλθω, quamquam Heſychius vult ἀλθαίνω quoque ſignificare αὔξω. ST.

y. Galenus in Exegeſi, ἀτεράμνα exponit, difficilia ad concoquendum, et dura: qua voce Hippocrates in libro de aëre, aquis et locis ſaepe vſus eſt p. 75. v. 14. Haec itaque diligenter oportet perſcrutari: ac ſimul quomodo circa eam habeant aquae: numne paluſtribus vtantur et mollibus, aut duris, et ex ſublimi loco prolabentibus, et ſcaturientibus ex petris, ſiue ſalſis, et ἀτεράμνοισιν crudis. Et parum infra in ea parte, quae ad finem libri de vulne-

[z] Ἀναλδέες) ἀναυξεῖς.

[a] Ἄναλκες) ἔνιοι μὲν τὸ ἄνανδρον καὶ ἀδύνατον· βέλτιον δέ ἐστιν ἀκούειν τὸ ἀβοήθητον. Ἀλκὴ γὰρ παρ' αὐτῷ λέγεται ἡ βοήθεια.

Ἀράβη) ἡ βλάβη.

[1] Ἀργά) [b] [2] ἀγύμνασα ἢ λευκά.

[c] Ἀήρ) τετραχῶς λέγεται, ὅ, τε κοινῶς φαινόμενος καὶ λεγόμενος· [3] ἥ τε ὁμίχλη καθ' ὃ λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, — — ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ [4] βαθεῖη· Οὐ δὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινε, καὶ τὸ ἐν ἡμῖν δὲ πνεῦμα, καὶ ἡ δι' ἕδρας δυσώδης πνοή.

Ἀναΐσ-

[1] *ἀργῷ MS. D.* [2] *ἀγύμνασαι MS. D.*

vulneribus capitis appoſita eſt, p. nempe 453. v. 5. Homines autem vegetos et ſiccos eſſe neceſſe eſt: et plures ventres infernos *ἀτεράμνους* crudos et duros habere, ſupernos vero fluidiores. Et v. 19. Ex mulieribus vero, primum quidem multae ſteriles fiunt propter aquas, quae durae ſunt, ac *ἀτέραμνα* crudae et frigidae. Et iterum v. 22. Vbi vero pepererint, pueros nutrire non poſſunt: lac enim ab aquarum duritie et *ἀτεραμνίης* cruditate exſtinguitur. Et p. 454. v. 38. de aquis. Quaecunque vero ſalſae et *ἀτέραμνα* crudae et durae ſunt, ad hoc quidem vt omnes bibant, non bonae ſunt. EUST. Heſych. *τὸ μὴ ἐνδιδοῦν, σκληρὸν*, explicat, quod *τῷ ἁπαλῷ* oppoſitum eſt.

z. Galenus in Exegeſi habet *ἀναλδὲς*, et dicit ſignificare id, quod non nutritur, et non augetur: quem locum nonnulli in annotationibus in eum librum conſcriptis, deprauatum eſſe putant: et ex eo, qui de aëre, aquis et locis inſcribitur, ita emendandum, vt pro *ἀναλδὲς*, legatur *ἀναλθὲς*; immemores ſe ſcripſiſſe in annotationibus Erotiani, in hoc ipſo libro Hippocratis *ἀναλθεὲς* mendoſe legi: et pro eo reſtitui debere *ἀναλδεές*. Vnde vnicuique patet, eos magna cum inconſtantia falli. Sic autem Hippocrates in libro cit. p. 77. v. 16. de Phaſi fluuio verba faciens, ſcribit: Fructus autem, qui illic naſcuntur, omnes *ἀναλθέες* inſalubres ſunt. Pro qua voce num reponi debeat *ἀναλδέες*, aliis inquirendum relinquo. EUST. Vide Foeſ. in oec. p. 49.

a. Libro de aëre, aquis, locis, p. 77. v. 33. Propter quas ſane cauſas, *ἄναλκες* imbelle et effeminatum vniverſum Aſianorum genus exiſtit.

Ἀναλδέες) quae non creſcunt.

Ἄναλκες) nonnulli effeminatum et imbecillum. Melius eſt autem hoc intelligere de eo, cui auxilium praeſtari non poteſt. Ἀλκὴ enim apud ipſum auxilium dicitur.

Ἀράβη) detrimentum.

Ἀργὰ) quae inexercitata ſunt, vel alba.

Ἀὴρ) aër quatuor modis dicitur: et qui omnibus communiter ſplendet, et aër caliginoſus, vt eſt apud Homerum: Ἀὴρ enim apud naues profundus, neque Luna e caelo fulgebat. Dicitur et ſpiritus in nobis: et per ſedem graueolens flatus.

Ἀναίσ-

[3] ἦτε vulgg. *Verba καθ' ὃ vſque προῦφαινε vncinis incluſa ſunt apud Steph.* [4] *βαθείην MS. D.*

ſtit. EUST. Heſ. quoque exponit ἀδύνατον, ἀσθενὲς, ἄνανδρον.

b. Eodem redit Heſychii explicatio, qui βραδὺν, μιλλὸν tardum, hebetem hac voce innui dicit.

c. In tertio de humor. t. 8. p. 116. v. 35. Quum igitur et ἀὴρ aër ſic proceſſerit, pro quo Germanus interpres, et quidam alii, ver tranſtulerunt. Caluus vero aër, et quidem recte, vt iudico. Secundo de morbis mul. p. 269. v. 22. Si vero ad cor progreſſi vteri ſuffocent, et ἀὴρ aër impeditus violenter attrahatur, anxia eſt. Libro de morbo ſacro p. 125. v. 19. Calcitrat autem pedibus, quum ἀὴρ aër in membris concluſus fuerit. Et libro de flatibus p. 118. v. 22. Ac ſpiritus quidem, qui in corporibus ſunt, flatus vocantur: qui vero extra corpora exiſtunt, ἀὴρ, aër. Et p. 119. v. 36. Hiatus etiam praecedere ſolet febres: ſiquidem multus ἀὴρ aër coaceruatus, cumulatim ſuperne petens, commouet, ac diducit os. Ceterum, licet haec vox frequenter apud Hippocratem reperiatur: pro graueolenti flatu per ſedem emiſſo ab eo vſurpatam nuſquam legi. Locus autem Homeri, quem citat Erotianus, eſt in nono Odyſſeae: Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, Οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινε. *Aër enim iuxta naues profundus erat. Neque Luna e caelo ſplendebat.* EUST. Locus Homeri Odyſſ. ι. v. 144. ſq. ſic legitur et ſic legendus eſt, (vt habet Euſtachius). Sed legitur περὶ, non παρὰ in vulgatis editionibus. 'ST. Cf. Foeſ. in oecon. p. 7.

d [1] Ἀναΐσσοντος) ἀνορμῶντος. Ἀΐσσειν γὰρ τὸ ὁρμᾶν λέγεται.

Ἄλαζονες) εἴρηται [2] παρὰ τὸ ἄλῃ ζῆν. e [3] Ἄλη δὲ ἡ πλάνη. Καὶ Ἀλήτην, τὸν πλανήτην. Λέγονται δ᾽ οὕτως καὶ οἱ ψεῦσαι.

f [4] Ἀντεόνθεον) τὸν βλάβης ὑπονοούμενον αἴτιον ἔσεσθαι ἄνθρωπον. [5] Ἀντίον δ᾽ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν σώφρονα. Ὡς καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Κλυταιμνήστρα λέγων, τὸν δὲ ἄντεον περιδινέοντα οὐχ ὁρᾶτε, καὶ δεῖμα προσπνέοντα ἀντίας θεοῦ.

g Ἀλάστορες) Βακχεῖος μὲν ἐν πρώτῳ φονεῖς φησὶν, ἐκ [6] τῆς Εὐριπίδου Μελανίππης, λέγοντος, Ἴσως ἀλάστορας οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν. Ἔνιοι [7] δὲ τοὺς ἀνόσιόν τι καὶ μιαρὸν ἐργασαμένους, κἂν μὴ ὦσι φονεῖς, οἷον h [8] ἄλιστά τινα καθ᾽ ὁδοὺς διαπραττόμενοι. Παρὰ τὸ [9] Ἀλητεῖν καὶ αὐτοὶ, ὅπερ ἐστὶν ἁμαρτεῖν.

Αἰό-

[1] *vulgg. quae alium ſeruant ordinem:* ἀναΐσσει, ἄνορμα, ἀναΐσσοντος ἀναρμοῦντος. *Reliqua autem ab* ἀΐσσειν *non habent, neque in* ἀΐσσειν. [2] ἀπὸ ἄλης ζῆν *MS. St. conſentit Chart.* παρὰ τὸ ἄλλης *MS. D.* [3] ἄλλη *MS. D.* [4] ἀντέονθεα *Chart. qui hoc vocabulum corruptum cenſet.* [5] ἀντέον *MS. St. et hanc lectionem ex Sophocle firmari Foeſ. aſſerit. conſ. Iunt. et Euſt.*

d. Secundo progn. t. LXX. p. 406. v. 33. de doloribus lumborum. Si vero ἀναΐσσοντος aſſiliente ad ſeptum tranſuerſum morbo, alia ſigna non mala acceſſerint, hunc ſuppuratum fore multa ſpes eſt. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, prorumpat. Alii aſcendente. EUST. Foeſ. magis ad locum de morbo ſacro refert p. 122. 19. τοὺς δὲ καὶ ἀναΐσσοντάς τε καὶ φεύγοντας ἔξω, ideoque pro ἀναΐσσοντος ἀναΐσσοντας legendum cenſet p. 46.

e. Vnde haec vox quoque de agyrtis vſurpatur, apud Hipp. de morbo ſacro p. 122. 22. v. Foeſ. p. 26.

f. De ἀντέονθεον nihil memini me apud Galenum legere, et corruptum ſuſpicor eſſe vocabulum. ST. Foeſius ad locum Hipp. de morbo ſacro p. 123. 25. reſpici putat, vbi pro ἀθεώτατον ἀντεόνθεον legit Erotianus.

g. Ga-

Ἀναΐσσοντος) irruentis, ἀΐσσειν enim idem eſt, quod irruere.

Ἀλαζόνες) dicuntur eo quod cum errore viuant. Ἄλη autem error; et ἀλήτης errans, quo etiam nomine mendaces appellantur.

Ἀντεόνθεον) hominem, quem damni alieni auctorem futurum ſuſpicamur. Ἀντέον autem veteres continentem appellabant, vt eſt apud Sophoclem in Clytaemneſtra: Nonne vidiſtis hunc ἄντεον obuerſantem, et metum ſpirantem ἀντέας, id eſt, continentis Deae.

Ἀλάστορες) Bacchius quidem in primo libro homicidas interpretatur, ex Euripide in Melanippe. Fortaſſe ἀλάστορας, id eſt, homicidas non auſa eſt interficere. Nonnulli vero eos, qui impium quoddam ac ſceleſtum patrarunt, quamuis homicidae non ſint, quemadmodum committentes quaedam, quae erroris plena ſunt, circa itinera, eo quod, haec vox deriuetur παρὰ τὸ ἀλητεῖν, quod eſt peccare.

Αἰό-

[6] *τῆς ἐν Εὐριπίδου MS. D.* [7] *δὲ τοῦ MS. D.* [8] *ἀλιστὰ vulgg. ἄληστα Chart. ι in η mutato. Foeſ. vero ἄλαστα, vel ἄληστα legendum cenſet.* [9] *Potius ἀλιτεῖν legi debere exiſtimat Foeſ. quod ſignificat delinquere et ea peccare, quae veniam non mereantur, vt ſit ἀλιτῶ, λιτῆς καὶ ἱκεσίας στεροῦμαι, venia aut ſupplicatione priuor.*

g. Galenus in Exeg. dicit, hanc vocem ſignificare, et homines, qui iniqua committunt: et Deos vindices poenas de his ſumentes. Libro de morbo ſacro p. 123. v. 27. de iis, qui huius morbi cauſas ad Deos referunt: inquit. Expiant enim morbo correptos ſanguine, itemque aliis ſceleribus inquinatos, aut ἀλάστορας nefarios, vt Caluus vertit, vel iniuſtos, vt Germanus interpres. EUST. V. Foeſ. in oec. p. 26. Huius vocis expoſitionem dat Scholiaſt. ad Euripidis Phoeniſſas v. 1550.

h. Videtur ἄλαστα ex Graecis lexicographis eſſe reponendum, et certe melius etymologiae conuenit haec lectio. Niſi forte per η quiſpiam legere malit ἄληστα, quod ſequatur ἀλητεῖν, vt dicamus α in η eſſe mutatum. ST.

[i] [1] Αἰόνησις) καταντλησις. Βακχεῖος δὲ φησι προσκλυσις.

[k] [2] Αἰθόλικες) [3] αἱ παρὰ τὴν ἐπιφανείαν τοῦ σώματος γινόμεναι φλύκταιναι, εἴτε ὑπὸ πυρὸς ἢ ἄλλης αἰτίας, ἀπὸ τοῦ αἴθειν ὠνομασμέναι. Ἄλλοι δὲ αἰθόλικας εἶπον, τὰ στρογγυλούμενα κατὰ τὴν ἐπιφανείαν φύματα. Ταῦτα δὲ ὑπὸ θερμοῦ μὲν γίνεται, ὑπὸ ψυχροῦ δὲ ἀποκρούεται. Τοῦτο δὲ Ἱπποκράτης οὐ βούλεται λέγειν. Τὸ γὰρ θερμὸν οὐ γίνεται στρογγύλον, ἐὰν μὴ ἄγαν ἐκζέσεις ᾖ, κᾂν τοιοῦτον ᾖ, οὐ γίνεται στρογγύλον, ἀλλὰ μᾶλλον [4] σκληρύνει. Ἔνιοι δὲ εἶπον τὰς κατὰ τὴν ἐπιφανείαν ἐκζέσεις, ἃ δὴ ὡς ἐπίπαν στρογγυλοῦνται. Γλαυκίας μέντοιγε ἀγνοήσας, οὐκ ὀλίγως γέγραφε, λέγων αἰθόλικας εἶναι τὰ ἐν τοῖς θερμολουσίοις ἐπανιστάμενα [5] ἐρυθήματα.

[l] Ἄλητον) ἄλευρον.

Ἀλέ-

[1] πρόσκλησις *MS. D.* [2] *apud Chart.* αἰθύλικες *ex Gal. inde* αἰθυλικώδεα. *Heſych. habet* ἄτυκας. [3] αἱ περὶ *MS. St. conſentit Foeſ.*

i. Libro de humidorum vſu p. 112. v. 13: de aqua. Cutis ipſa ſuperne exulceratur calidae αἰονήσει aſperſione, ſic vertit Germanus interpres. EUST. v. Foeſ. p. 13.

k. Aliqua exemplaria habent, αἰθάλικες. Galenus in Exeg. habet αἰθύλικες. Significantur autem, vt ipſe exponit, hac voce circuli in ſumma cute ſimiles circulis rubentibus, quos ignis excitat: quam ego apud Hippocratem non inuenio, ſed θολικὰς in Libro de vſu humidorum, p. 113. v. 40. de papulis verba faciens: In carnoſis vero et tenera carne praeditis, ſubrubicundae ſunt: in nigris autem rotundae θολικὰς λέγουσι, hoc eſt, vt Germanus interpres vertit, dothienes, id eſt, furunculi, appellatae: et quales in ipſis calidis lauacris oboriuntur: quod videtur comprobare Glauciae opinionem ab Erotiano confutatam. Et praeterea haec verſio ſuſpecta videtur, quia δοθιήν, quem deſcribit Paulus L. IV. c. 23. et Galenus quinto de compoſitione medicamentorum ſecundum locos c. 7. et tertio de humoribus com. t. 26. mihi videtur differre a θολικαῖς deſcriptis ab Hippocr. in L. de.

Αἰόνησις) fomentum ſeu exhauſtio. Bacchius vero inquit prouocatio.

Αἰθόλικες) quae in corporis ſuperficie naſcuntur puſtulae, ſiue ab igne, ſiue ab alia quauis cauſa, ἀπὸ τῦ αἴθειν, id eſt, ab vrendo, nominatae. Alii autem αἰθόλικας dixerunt rotunda in corporis ſuperficie tubera: haec autem ex calore gignuntur, frigore vero expelluntur. Sed hoc non vult dicere Hippocrates. Calidum enim non fit rotundum, niſi valde feruidum ſit; et quamuis eiusmodi ſit, non fit tamen rotundum, ſed potius obdureſcit. Nonnulli vero dixerunt bullas, quae in ſuperficie naſcuntur, quae ſane vt plurimum in rotundum tendunt. Glaucias vero, quum rem totam ignoraret, non pauca ſcripſit, dicens αἰθόλικας rubores eſſe, qui ex calidis lauacris naſcuntur.

Ἄλητον) farina.

Ἀλέ-

4 *σκληρύνει, haec vox cum ſequentibus vſque λέγων deeſt in MS. D.* 5 *ἐκθύματα Foeſ. ex coniectura.*

L. de vſu humidorum. EUST. Apud Galenum legitur αἰθύλικες et inde deriuatum αἰθυλικώδεα. Heſychius autem habet αἴθοκας. Sed Erotiani lectioni plures aſſentiuntur. ST. Vide Foeſ. in oecon. p. 10. et Gorr. in def. med. p. 10.

l. Secundo de morb. mul. p. 264. v. 24. Sunt autem ex ſorbitionibus hae commodiſſimae, panicum, lenticula, ἄλητον farina horni, vt Germanus interpres vertit, ſimila, Caluus, et p. 288. v. 6. Et ἄλητον farinam ſorbendam dato. Secundo de morbis p. 144. v. 45. A vomitu quidem bibat ἄλητον farinam trimeſtris tritici in aquam inſperſam. Et p. 146. v. 39. Foris autem ceruicem et maxillas ἀλήτῳ farina calida in vino et oleo cocta integito. Et p. 156. v. 3. Et ἄλητον farinam ac fauum inſpergat. Libro etiam quarto p. 178. v. 3. Si quis Cyceonem biberit, aut ἄλητον farinam coctam ſorbuerit. Et v. 7. eadem repetit. Secundo de morbis vulgaribus, ſect. 6. p. 318. v. 13. Sin minus ἄλητον, farinam quam calidiſſimam dato. Vtitur etiam hac voce alias in eadem ſectione. Alia exempla habentur, Libro de affectionibus p. 181. v. 33. Secundo de diaeta p. 92. v. 41.

[1] Ἀλέξαϑαι) βοηϑῆσαι. Ὅϑεν καὶ τὸ ἀλεξιφάρμακον.

Ἄρδει) βρέχει.

[m] Ἀνακῶς) [2] ἐπιμελῶς, καὶ περιπεφυλαγμένως· ἔστι δὲ ἡ λέξις Δωρική.

[n] Ἀῤῥοίη) [o] [3] ἀῤῥωστία.

[p] Ἀπεσυριγγώϑη) ἀπεφυσήϑη, καϑάπερ αἱ πνευματέμεναι σύριγγες.

[q] Ἀργέμον) πάϑος τὶ περὶ τοὺς ὀφϑαλμοὺς λευκωματῶδες· ὃ δὴ ἐκ τῆς παρεπομένης λευκότητος ὠνομάϑη.

[r] [4] Ἀψυχέειν) λειποϑυμεῖν.

[s] [5] Ἀρτίων) Βακχεῖος μὲν ἐν τῇ τρίτῃ [6] φασὶν, [7] ἀρτηριῶν κοινῶς. Ἐπικλῆς δὲ καὶ Λύκος ὁ Νεαπολίτης τὰ

[1] ἀλέξασαι, vulgg. ex operarum vitio. [2] ἐπιμενῶς vulgg. [3] mendum ſuſpicatur Chart. quum ἀῤῥοίη potius ſignificet ἐποχὴν ἐμμήνων quam ἀῤῥωστίαν. [4] ἀψυχεῖν vulgg.

Libro de fiſtulis p. 518. v. 41. et p. 519. v. 22. EUST. v. Foeſ. in oec. p. 29.

m. Galenus in Exeg. interpretatur, caute. EUST.

n. Galen. in Exeg. ἀῤῥοίας dicit eſſe menſtruarum purgationum ſuppreſſiones. EUST.

o. Apud Hipp. περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνϑρωπον inuenio ἀῤῥοίην, ſed quod videtur, potius ἐποχὴν ἐμμήνων quam ἀῤῥωστίαν ſignificare. Ac certe Erotianum ita ſcripſiſſe vix credo. ST.

p. Foeſius locum ex Hipp. de loc. in hom. p. 66. 48. reſpici cenſet, et de auribus accipit, quae velut inflatae fiſtulae flatu impletae ſunt, hoc eſt in fiſtulam verſae. v. eius oec. p. 85.

q. Ex iis, quae Erotianus ſcribit, coniicio Hippocratis codices, in libro de locis in homine, p. 67. v. 45. eſſe deprauatos, ibi enim de oculorum affectibus tractatur, et mendoſe legitur. Si autem ἄρ' ἐπῇ γέμον, ſeu ἄρ' ἐπηγέμον, id eſt, vt interpres Germanus vertit, humoribus plenus fuerit, lacrymare oculo conducit. Pro quo legendum eſt: Quum vero ἄργεμων, hoc eſt affectio oculi alba colore fuerit, lacrymare oculo conducit. De hac oculorum affectione, ἄργεμον dicta, meminit Auct. definit. medic. et Auct. introductorii c. 15. et Paul. Aegin. L. III. c. 22. et Actuar. L. II. c. 7. In tractatione de nothis, adiectis ad finem

Ἀλέξαϑαι) auxiliari, ſuccurrere, vnde et τὸ ἀλεξιφάρμακον, cum auxilio remedium.

Ἄρδει) irrigat.

Ἀνακῶς) diligenter et caute. Eſt autem haec vox Dorica.

Ἀῤῥοίη) imbecillitas.

Ἀπεσυριγγώϑη) quod ad ſummum intumuit, quemadmodum fiſtulae inflatae.

Ἄργεμον) affectio quaedam in oculis, alba colore, quae ſane a ſequenti albedine nominata eſt.

Ἀψυχέειν) animo deficere.

Ἀορτέων) Bacchius quidem in tertio inquit: De arteriis communiter haec vox intelligitur. Epicles autem et

[5] *ἀορτέων MS. St. et hanc veram lectionem etiam tuetur Foeſ. aeque ac Euſt. et ſic quoque in vulgg. ordinem litterarum ſeruantibus.* [c] *Φησὶν MS. D. et Foeſ. ac vulgg.* [7] *ἀρτερίων MS. D.*

nem primi libri de morb. mul. p. 300. v. 48. πρὸς Ἄργημον, ad Argemon oculi vlcus legitur, non πρὸς ἄργεμον. EVST. Vide Foeſ. p. 90.

r. In Exegeſi, ἀψυχεῖ animus deficit, et ἀψυχίη, defectio animi. Primo prorrh. com. 3. t. 20. p. 411. v. 36. In his etiam ſpumoſae mictiones, vna cum ἀψυχίῃ, animi deliquio, pro qua voce, vt teſtatur Galenus in com. Dioſcorides ἀποψυχῇ animo defecerit, ſcribendum eſſe cenſuit. EVST.

s. In Exegeſi, ἄορτον eſt pars pulmonis, ſeparata ab vtraque parte, vt in libro de morbis maiore; in quo hanc vocem reperire non potui; ſed libro de locis in homine, p. 68. v. 23. ita ſcribitur: Tabes autem fit, quum in idem, vel in ſuppurato, fluxio fit per guttur, et appendentes pulmonis partes, appellatas ἀορτέων, aortas; quae pulmonem et guttur coniungunt. Et p. ead. v. 26. Et in ἀορτῇσιν aortis id quod influit detentum, vtpote quum anguſta habeant foramina τὰς ἀορτὰς aortae, pro qua voce, venas Caluus perperam vertit. Sumi autem etiam pro arteriis et venis cordis, ex iis, quae libro de corde p. 55. v. 47. ſcribit, clare patet; vbi de pelliculis cor claudentibus verba faciens, inquit: Hae mihi nerui ipſius viſceris, et vaſorum principia, ἀορτῇσιν, aortis eſſe videntur. Et p. ead. v. 49.

τὰ ἐν τῷ πνεύμονι καὶ τῇ τραχείᾳ ἀρτηρίᾳ [1] βρογχία φασὶν οὕτω καλεῖσθαι. Βέλτιον [2] δέ ἐστιν [3] ἀρτηρίας ἀκούειν, ὡς Βακχεῖος εἶπεν, οἷον ἀεροτῆρας τινὰς οὔσας, κατὰ ἐθνικὴν στοιχείων ἐναλλαγὴν, οὕτως ὠνομάσθαι φησίν.

[t] *Ἄρθρα) ἰδίως τὰς συμβολὰς τῶν ὀστῶν ἄρθρα καλεῖ, δι᾽ ὧν φησὶν, Αἱ δὲ χεῖρες ἄρθρα ἔχουσι πολλά· ὁκόσα γὰρ ὀστέοισι ξυμβάλλουσι, πάντα ἄρθρα ποιέουσι. Ποτὲ δὲ ἑκάτερον μέρος ὀστέου τὸ μέλλον συμβάλλεσθαι, ὅταν λέγῃ, Ἐν τοῖσιν ἰσχίοισιν ἄρθρα [4] δύο εἰσὶν αἱ κοτύλαι καλούμεναι.*

[u] *Ἀπτίστων) ἀλεπίστων. Πτίσσειν γὰρ λέγεται τὸ λεπίζειν καὶ κόπτειν.*

Ἀρα-

[1] *βροχία MS. D.* [2] *δ᾽ ἐστὶ ἀρ. vulgg.*

v. 49. Et qui rei intelligentes ſunt, admirantur; quomodo oſcula, et *ἀορτέων* aortarum fines claudunt. EUST. Vide Foeſ. in oec. p. 66.

t. Loca ab Erotiano citata ſunt in libro de loc. in hom. p. 65. v. 26. 29. Ex quibus elicimus, poſſe nos id os, quod proximum ſua concauitate ſuſcipit, articulum appellare, licet Galeno aliter videatur, recte, ſecus ne, poſtea iudicabis. Secundo de fracturis, t. 51. p. 462. v. 2. Facile iam eſt, *τὸ ἄρθρον* articulum reponere. Et libro tertio, t. 52. p. 469. v. 49. Nam femoris *ἄρθρον* articulus pro magnitudine expeditior eſt, quam brachii. Et t. 54. p. 470. v. 2. Brachii vero *ἄρθρον* articulus magnus eſt. Et t. 56. p. 470. v. 6. At cubiti oſſa inaequalia ſunt: et quod breuius eſt, multo craſſius eſt: quod vero tenuius eſt, multum ſuperat et excedit *ἄρθρον* articulum. Primo de artic. t. 1. p. 472. v. 15. Humeri vero *ἄρθρον* articulum vno modo luxari noui. In quorum locorum expoſitione Galenus aſſerit articuli nomine ab Hippocrate appellari, aut ipſam oſſium coniunctionem, aut ex oſſibus, quae inter ſe committuntur, non cauum proximi oſſis caput, vel extremum recipiens, ſed os, alterum ſubiens. Et praeterea quarto de articnlis t. 16. p. 495. v. 30. haec verba exponens. At vero quibus tibiae oſſibus *ἐξαρθρήσαντα* luxatis, ac vlcere inducto *ἄρθρα* articuli circa pedem penitus eminent. Hippocratem reprehendit, quod oſſa cruris *ἐξαρ-*

θρεῖν

Lycus Neapolitanus dicunt bronchia pulmonis, et aſperae arteriae ſic appellari. Melius autem eſt intelligere arterias, vt Bacchius dixit, quaſi *ἀεροτηρίας τινὰς*, id eſt, vaſa quaedam ſpiritum in ſe ſeruantia, ſecundum vulgarem literarum mutationem ſic nominatas eſſe dicit.

Ἄρθρα) proprie oſſium coniunctiones appellat his verbis. Manus autem *ἄρθρα*, id eſt, iuncturas, ſeu articulos habet multos. Quaecumque enim oſſibus committuntur, omnia articulos faciunt, aliquando autem vtraque pars, hoc eſt, os, ex quo articulus confici debet, vbi dicit: In coxendicibus *ἄρθρα* duo ſunt, quae *κοτύλαι*, id eſt, acetabula appellantur.

Ἀπτίςων) ſine ſquama, ſeu cortice. *Πτίσσειν* enim dicitur decorticare, et contundere.

E 3 Ἄρα-

[3] *ἀπορίας MS. D.* [4] *δύω Foeſ.*

θρεῖν luxari, parum appoſite dixerit: quum id de talo potius fuiſſet dicendum. Quam tamen obiectionem eo in loco et ſecundo de fract. t. 51. paruipendit, et Platoni ſubſcribens aſſerit, nominum diſceptationem, dummodo error nullus accidat, eſſe prorſus reiiciendam, memor fortaſſe ſe quoque cum prioribus anatomicis eo nomine abuſum fuiſſe, quando in octauo de vſu part. c. 14. epiphyſim cerebri vermiſimilem multipliciter eſſe articulatam dixit. Ceterum numquid Hippocrates in aliis ſuis libris articuli nomen oſſium concauitatibus accommodaverit, tu ipſe inquires. Et ſi alia exempla deſideras v. lib. de arte p. 3. v. 33. L. de carnibus p. 41. v. 39. Primo de morb. mul. p. 244. v. 1. Secundo de morb. vulg. ſect. 3. p. 315. v. 30. et p. 316. v. 1. Et libro IV. de ſene in lapideis veſtibulis p. 333. v. 17. Et lib. V. de Eumelo Jariſſaeo p. 337. v. 48. Ac L. VI. com. 1. t. 12. et 16. et 17. p. 343. v. 30. et 37. et 38. Lib. de iudicat. p. 387. v. 12. Septimo aphor. t. 63. et 64. p. 400. v. 31. Tertio de artic. t. 45. p. 485. v. 44. KUST. Cf. Foeſius, qui fuſius p. 92. omnia explicat.

u. Galenus in Exeg. integrorum, in integras farinas diuiſorum, imperfecte fractorum, parte furfuracea non ſecreta. Hinc coniicio nomen ptiſanae ductum eſſe; nam Erotianus ait, *πτίσσειν* enim dicitur decorticare et contundere. Lib. de vet. medic. p. 8.

[x] Ἄραδον) ταραχώδη κίνησιν καὶ σάλον.

Ἀσκητέον) ἀθλητέον. Τοὺς γὰρ ἀθλητὰς Ἀσκητὰς οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν.

[y] Ἀκέσιας) τὰς [1] ἰάσεις. Καὶ Ἀκεστὰ, τὰ ἰάσιμα. Καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὰς ῥαφίδας Ἀκεστρίας καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι καὶ [2] ὑγιᾶ ποιεῖν τὰ ἱμάτια.

Ἀδιαῤῥοίη) ἡ τῶν διαῤῥεόντων παντελὴς ἐποχή.

[z] [3] Ἀγαθῶς) συμφερόντως.

Ἀθέλ-

[1] *ἰάμασεις vulgg.* [2] *ὑγιῆ MS. D.*

p. 8. v. 21. de differentia panis ἢ ἀπτίστων πυρῶν ἢ ἐπτισμένων, et ex tritico non decorticato, aut decorticato, et multa aqua ſubacto. Secundo de diaeta p. 92. v. 5. Eius ſignum habebis, ſi velis hordeum ἀπτίστους non purgatum coquere; purgat enim is ſuccus fortiter: ſi vero ἐπτισμένους decorticatum coxeris, perfrigerabit magis, et aluum ſiſtet. Lib. de vet. med. p. 5. v. 36. de inuentione panis. Ex tritico igitur macerato, et πτίσαντες a cortice purgato, molitoque ac cribrato, et ſubacto ac aſſato, panem fecerunt. EUST. Heſych. ἀκόπα, μὴ κεκομμένα. cf. Theophr. de cauſis plant. L. IV. c. vlt.

x. Quarto de morb. p. 177. v. 43. Mitiora vero ἄραδον turbulentum corporis motum faciunt. Primo de rat. victus acutorum, t. 18. p. 369. v. 11. de ptiſana. Neque adſtrictionem habet, neque ἄραδον turbationem malam. Et libro quarto t. 94. p. 382. v. 38. Lens adſtringit, et ἄραδον turbationem inducit. In cuius loci expoſitione Galenus inquit: Dictum eſt autem ἄραδον ſignificare turbationem quamdam, ac veluti pugnam, quae in ventre ex eduliis diſcrepante facultate praeditis excitatur. Lib. de vet. med. p. 9. v. 6. Sin autem eſt calidum quoddam acerbum exiſtens, aliud vero calidum fluidum, aliud calidum ἄραδον tenue. Sic vertit Germanus interpres, ſequutus Phavorinum: non vehemens; Caluus, ſed vterque, vt iudico, perperam. EUST. Galenus ait ἄραδον eſſe tumultum quemdam et velut pugnam, quae excitatur in ventriculo ex cibis, quorum ſunt diuerſae facultates. Apud Hippocratem tum alibi, tum ἐν τῷ περὶ διαίτης ὀξέων νοσημάτων, nomen hoc legitur; vt quum ſcribit, καὶ οὔτε σύψιν ἔχον, οὔτε ἄραδον κακόν. Ibidem circa finem libri, φακὸς δὲ σύφει, καὶ ἄραδον ἐμποιέει, ἢν μετὰ τοῦ φλοιοῦ ῇ.

ʹΑρᾳδον) turbulentum motum, et maris aeſtum.

ʹΑσκητέον, ἀθλητέον) id eſt, certandum. Athletas enim ἀσκητὰς Attici dicunt.

ʹΑκέσιας) medelas, et ἀκεςὰ, medicabilia, et Attici acus ἀκεςρίας appellant, eo quod medeantur, et quaſi ſana faciant veſtimenta.

ʹΑδιαῤῥοίη) diffluentium exacta retentio.

ʹΑγαθῶς) vtiliter.

[3] ἀλαθῶς *vulgg. ex operarum vitio.*

ῆ. In quos locos etiam Galenus eam quam dixi explicationem annotat. ST. Heſ. ἡ ἀπὸ τῶν γυμνασίων τῆς καρδίας κίνησις.

y. Galenus in Exegeſi exponit ἀκεςὰ, quae curationem admittunt: ſiquidem ἄκη medicamenta ſunt. Primo de humor. t. 12. p. 114. v. 33. ἄκη medela, declinatio. Tertio de artic. t. 103. p. 493. v. 26. Oportet enim ἀκεςὰ curabilia ita tractare, vt ne ἀνήκεςα incurabilia fiant. Et v. 29. Siue eo vertantur, vt ἄκεςον curabilia fiant. EUST. Locum ἐν παραγγελίαις p. 187. 29. denotari cenſet Foeſ. p. 16.

z. Secundo de officina medici, t. 3. p. 503. v. 14. Eius vero, quod ἀγαθῶς bene deligatur, duae ſunt ſpecies. Secundo de fract. t. 19. p. 460. v. 40. At vero talia ἀγαθῶς bene deligare non cuiuſuis eſt. Galen. in com. inquit: Hic auctor, et alii antiqui ſaepe numero ἀγαθῶς bene, pro καλῶς pulchre vſurpant. Et t. 31. p. 461. v. 17. ἀγαθὸν bonum eſt hoc teſtimonium in omnibus ſugillatis. Galenus eum locum exponens ait: Idoneum ſiue bonum dixiſſe ἀγαθὸν quaſi certum, ſtabile, verum, perpetuum. Secundo de artic. t. 44. p. 482. v. 14. Vti autem conuenit ad omnia haec huiusmodi farina, ſi ex ἀγαθῶν optimo tritico fuerit. Galenus eo in loco inquit: Optimum triticum dixiſſe ἀγαθὰς πύρας. Maiores enim ſoliti ſunt ἀγαθὰς vocabulo vti ad notandum id omne, quod in ſuo genere primum. Secundo aphoriſm. t. 33. p. 391. v. 41. In omni morbo valere mente, et bene ſe habere ad ea, quae exhibentur, ἀγαθὸν bonum: contrarium vero malum. Galenus in com. inquit: Dici ſignum eſſe bonum, quantum in ſe ipſo eſt hoc aliquid. Et Lib. quarto t. 25. p. 394. v. 19. Sanguis ſurſum quidem qualiſcumque fuerit, malus eſt: deorſum vero ἀγαθὸν bona ſunt nigra ſub-

[a] Ἀθέλγηται) Βακχεῖος φησὶ θηλάζηται ἢ ἐπισπᾶται· Ἐπικλῆς δὲ, ἐκπιέζηται καὶ [1] ἐκθλίβηται, ὡς καὶ Νίκανδρος ἐξηγεῖται.

[2] Ἀναλελάφθαι) ἀνειλῆφθαι.

[b] Ἄλις) Βακχεῖος ἐν β', ἀρκούντως, ἱκανῶς. Ὡς καὶ Ὅμηρος, [3] λέγων, Ἀφνειὸς βιότοιο, ἄλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι.

[c] Ἀνακώχησις) Βακχεῖος ἐν α' φησι, σύμπτωσις· Γλαυκίας δὲ, [4] ἀναπίεσις καὶ ἀνοχή. Οὐ κατὰ τροπὴν, ὡς οἶμαι, ἱστάμενος. Τὰς γάρ τοι ναῦς, ὁπόταν ἐπὶ μετεώρου [5] σαλεύωνται, Ἀνακωχεῖσθαι λέγομεν. Ὅπερ ἐστὶν [6] ἄνω χωρεῖν. Ὁ μέντοι Ἐπικλῆς φησὶν, Ἀνακωχὴν τὸ συμπεπτωκέναι, συναμαρτάνων τῷ Βακχείῳ. Σαφῶς δὲ ὁ Ἱπποκράτης ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων φησὶν, οὕτως λέγων, Ἐντιθέναι δὲ εἰς τὴν μασχάλην καθαρὸν ἔριον ἑλίσσοντα, καὶ ἐκπλήρωμα τοῦ κοίλου ποιέοντα, ἵνα ἡ στήριγμα ἐν τῇ ἐπιδέσει ἀνακωχὴ ἐς τὸ ἄρθρον. Τουτέστιν ἀνέχηται καὶ [7] ἀνακρατῆται.

Αἰὼν

[1] *ἐκθλίβεται MS. Doru.* [2] *ἀναλελάμφθαι MS. D. Haec lectio ex Galeno petita eſt, v. Foeſ. p. 49. Sic quoque Euſtach.* [3] *λέγων MS. D. ignorat.* [4] *ἀνήβη τις Chart.* [5] *σαλεύονται MS. D.*

ſubeuntia. Galenus in eo loco vult *ἀγαθὸν* bonum, non tamquam proprie dictum, ſed tamquam idem, quod melius, eſſe accipiendum, quaſi ita diceret: Infra autem melius nigra deiici. Hic aduertendum eſt, verſiones interpretum non omni ex parte quadrare verbis Hippocratis. Sic enim ſcribit: *Αἷμα ἄνω μὲν ὁκοῖον ἂν ᾖ, κακόν. κάτω δὲ, ἀγαθόν. καὶ τὰ μέλανα ὑποχωρέοντα, κακόν.* hoc eſt, vt mihi videtur: Sanguis ſurſum quidem, qualiſcumque fuerit, malum, deorſum vero *ἀγαθὸν* bonum, et nigra ſubeuntia, malum. EUST. Foeſius p. 1. ex loco Ciceronis Tuſcul. IV. belle haec illuſtrat.

a. Galenus in Exeg. habet *ἀθέλγεται*, quod interpretatur, remittitur, diſſoluitur. Primo de humoribus t. 16. p. 114. v. 36. Turbatio, infuſio, ablatio, quibus ad ſedem abſcedit, vnde *ἀθέλγεται* exſoluitur, aut medicamentum, aut vlcus, aut humor quiſpiam. EUST. Galenum autem

Ἀθελγῆται) Bacchius inquit, lactat, vel attrahit. Epicles vero, exprimit et elidit, vt etiam Nicander interpretatur.

Ἀναλελάφθαι) vires reficere.

Ἄλις) Bacchius in ſecundo, ſatis, affatim, vt etiam Homerus inquit: Diues rerum copia, ἄλις, id eſt, ſatis autem ei erant arua.

Ἀνακώχησις) Bacchius in primo ait, caſus, ſeu ſymptoſis. Glaucias vero ἀνάπαυσις requies et ſuſtentatio: non recte, vt opinor, intelligens. Naues enim, quum in ſublimi aguntur, ἀνακωχεῖσθαι dicimus, quod eſt ſurſum tendere. Epicles autem interpretatur ἀνακωχὴν ſimul cecidiſſe, errans cum Bacchio. Manifeſte enim Hippocrates in libro de articulis ſic ait: Imponere autem in axilla puram lanam circumuoluentem, et explementum concaui facientem, vt ſit firmamentum dum vincula damus, et vt ἀνακωχέῃ τὸ ἄρθρον, id eſt, articulus ſuſtentetur et ſuſtineatur.

E 5 Αἰὼν

[6] *ἀναχωρεῖν MS. St. conſentit Chart. ἀνωχωρεῖν autem veram lectionem eſſe contendit, quia de nauibus, quae in alto retinentur, Erotiano ſermo eſt.* [7] *ἀνακρατεῖται MS. D.*

tem hoc in loco ἀλθαίνεται legiſſe Foeſ. p. 7. aſſerit.

b. Haec vox ſupra ab Erotiano eſt explicata, et a nobis annotatione illuſtrata, et ideo hic fruſtra iteratur. Homeri locus eſt, Il. XIV. EUST.

c. Locus Hippocratis ex primo de art. t. 29. p. 475. v. 10. de luxatione humeri, male fuit a ſcriptore librario Erotiani excerptus. Sic autem reſtitui debet: ὑποτιθέναι δὲ ἐς τὴν μασχάλην εἰρίον μαλθακὸν καθαρὸν ξυνειλίσαντα, ἐκπλήρωμα τοῦ κοίλου ποιέοντα, ἵνα ἀντιστήριγμα μὲν τῇ ἐπιδέσει ἔῃ, ἀνακωχέῃ δὲ τὸ ἄρθρον, id eſt: ſub alam vero lanam mollem, puram, conuolutam ſubiicere oportet, ad cauitatem explendam, quo fulcimentum quidem ſit deligationi, ἀνακωχέῃ δὲ τὸ ἄρθρον, ſuſtentet vero articulum. Et com. ſecundo t. 45. p. 482. v. 47. de naſo fracto. Atque aut ipſum, aut alium quemdam ἀνακωχέειν ſuſtentare, donec vulnus corroboratum fuerit. In mochlico, de naſo ſimiliter fracto

[d] Αἰὼν) ὁ νωτιαῖος μυελός. Φησὶ γὰρ, [e] Ἐσφακελίσθη τὸν αἰῶνα, καὶ ἐν τῷ Περὶ βελῶν καὶ τραυμάτων φησὶ, Τὸν αἰῶνα νοσήσας τὶς, ἑβδομαῖος ἀπέθανε. Καὶ Πίνδαρος ἐν [1] ὑπορχήματι, λέγων, [2] Ἐνέπισε [3] κεκραμένα ἐν αἵματι, πολλὰ δ' ἕλκεα πλευρὰς [4] ἔμβαλεν ὦμον [5] τραχὺ ῥόπαλον· τέλος δὲ ἀείρας πρὸς στιβαρὰς ἐσπάραξε πλευράς· αἰὼν δὲ δι' ὀστέων [6] ἐρράισθη.

Ἄχη

[1] ὑποχρήμασι *MS. D.* [2] *ἐν ἐνέπισε vulgg. mendoſe.* [3] *κεκραμμένα MS. D.*

fracto p. 506. v. 12. Deinde *ἀνακωχήσας* ſuſtentabis digitis alte contrectando et dirigendo. Sic habet codex Aldinus. Baſileenſis vero pro *ἀνακωχήσας* habet *ἀνακογχίζειν*, id eſt, vt Caluus vertit, adaptato. EUST. Heſych. interpretatur: *μετεώρους τὰς ναῦς κατέχειν.*

d. Gal. in Exeg. *ἀντὶ τοῦ βίου*, pro aeuo vſurpari dicit: quem deinde alii ſunt ſequuti interpretes. Erotianus pro ſpinali medulla in libro de telis et vulneribus, quo nos caremus, poni affirmat. Secundo de fract. t. 21. et 22. p. 460. v. 43. de calcanei fractura. Atque hoc pacto periculum eſt, ne os calcis corrumpatur: Quod vbi corrumpitur, morbus *αἰῶνα* aeuum durat. Quam vocem Galen. in com. pro tota aetate hominis exponit. Quarto de artic. t. 68. p. 502. v. 3. de oſſibus ex ſaltu diſparatis. Si grauiter haec acciderint, periculum eſt, ne corruptione accedente *αἰῶνα* per omnem vitam affligantur. In mochlico p. 509. v. 27. Periculum eſt, ne ſiderata et laeſa oſſa *τὸν αἰῶνα* per omnem vitam periculum faceſſant. In quibus locis ea vox pro medulla ſpinali ſumi non poteſt. At Pindarus, quem Erotianus adducit, aperte ei fauet; licet ea pars operis, quam citat, non exſtet. In cuius verbis aduertendum eſt, *ὦμον τραχὺ ῥόπαλον*, quod nos praeduro humero, vertimus, poſſe etiam ſumi *ἀντὶ μεταφρένου*: quod non modo partem, quae a tergo praecordiis obiecta eſt, ſignificat, verum etiam pro dorſo, et ea parte ſpinae, quae eſt inter ſcapulas, ſumitur. In qua ſignificatione ſi accipiatur, Pindari verba propoſito magis quadrare videbuntur. EUST. Cf. Foeſ. p. 14.

e. Corrigendum hic puto: Ἢν *σφακελίσῃ τὸν αἰῶνα*: fallor enim, niſi reſpiciat locum de fract. p. 759. E. *καὶ*

οὕτω

Αἰών) ſpinalis medulla, ait enim: Si quis paſſus eſt ſphacelum τὸν αἰῶνα, id eſt, in ſpinali medulla. Et in libro de telis et vulneribus inquit: Quidam aegrotans τὸν αἰῶνα, ſecundum ſpinalem medullam, ſeptimo die obiit. Et Pindarus in ſaltationibus: Cecidere ſanguine mixta, multa autem vlcera intulit coſtis, et praeduro humero, denique extollens, duras coſtas abſcidit: αἰὼν, id eſt, ſpinalis vero medulla per oſſa corrupta eſt.

Ἄχη

[4] ἔμβαλλεν *MS. D.* [5] τραχυρώπαλον *MS. D.* [6] ἐῤῥέθη *MS. D.*

ἔτω κίνδυνος σφακελίσαι τὸ ὀςέον τὸ τῆς πτέρνης. Καί τοι ἢ σφακελίσῃ τὸν αἰῶνα πάντα ἱκανὸν ἀντισχεῖν τὸ νόσημα. Sed haec verba vt *Euſtachio* quoque et *Foeſio* viſum, non admittunt *Erotiani* explicationem; ita enim diſtinguenda ſunt: καίτοι ἢν σφακελίσῃ, τὸν αἰῶνα πάντα κ. τ. λ. Verto: *quod ſi contingat carie affici* (id enim hic notat τὸ σφακελίσαι) *malum tota vita perdurat.* Quomodo enim, vbi de calce ſermo eſt, ſpinae dorſi caries intelligi poteſt. Sed adſcribo hac occaſione fragmentum ex *Pindaro* ἐν ὑπορχήμασι ab *Erot.* adductum. Ἐνέπισε κεκραμένα ἐν αἵματι, πολλὰ δ' ἕλκεα πλευρὰς ἔμβαλεν ὦμον τραχὺ ῥόπαλον· τέλος δὲ ἀείρας πρὸς ςιβαρὰς ἐσπάραξε πλευράς· αἰὼν δὲ δι' ὀςέων ἐῤῥαίσθη. Neſcio an alii his verbis medicinam fecerint: id ſcio certiſſime, mendoſa eſſe. *Bon. Vulcanius* (qui libro ſuo adſcripſerat nonnullas emendationes mecum humaniſſime communicatas a Cel. *Valkenario,*) pro Ἐνέπισε legebat Ἐνέπτυσε, ac dein ἔμβαλε νομῶν τραχὺν ῥόπαλον: ſcribere voluit procul dubio νωμῶν, a νωμᾷν, *vibrare:* quae emendatio egregia vtique eſt: ſed pro Ἐνέπισε malim Ἐξέπτυσε κεκραμένα ἐν αἵματι; narrabat *Pindarus* in his certamen (ni fallor) Herculis vel alius herois contra alium, qui iam ſaepius claua percuſſus, ἐξέπτυσε κεκραμένα ἐν αἵματι: ſed quibus ex praecedentibus deeſt aliquid ad ſenſum perficiendum: puto locum ſimilem fuiſſe huic *Virgilii* de Darete Aeneid. L. V. 469. *craſſumque cruorem Ore eiectantem, miſtoſque in ſanguine dentes:* in ſequentibus, quae ad heroem pertinent, offendit quoque τὸ πλευρὰς bis repetitum, ac prius lubens eiecerim: de metro vero nihil quod moneam habeo, niſi forte ita conſtituere placeat

Ἐξέ-

[f] Ἄχη) λύπας.

Ἀσήμοις τόποις) [1] κατ' ἀντίφρασιν, πολυσήμοις. Ὡς καὶ Ἀγαλάκτοις, πολυγαλάκτοις. καὶ Ἄξυλῳ ὕλῃ. Πολυσήμους δὲ λέγει [2] τόπους ἐπί τε φλεβῶν, καὶ ἀρτηριῶν, καὶ νεύρων.

[g] Αὐτίκα) Βακχεῖος ἐν ά φησὶν, ἤδη· Ἐπικλῆς δὲ, εὐθέως. [3] Ἔςι δέ τις καὶ ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα λεγομένη ἡ λέξις.

[h] Ἀποκεκάρπωκεν) ἀποβεβλάςηκεν, [4] ἀπογεγέννηκεν.

Ἀποσυριγγώσασα τὴν χολὴν) οἷον ἀποφυσήσασα.

Ἄχνη

[1] κατὰ ἀντίφρασιν *MS. D.* [2] τόμους *MS. D. in margine tamen* τόπους. τόμους *quoque Euſt.*

Ἐξέπτυσε κεκραμέν' αἵματι. πολλὰ δ' Ἕλκε' ἔμβαλε, νωμῶν τραχὺ ῥόπαλον· τέλος δ' ἀείρας Πρὸς ςιβαρὰς σπάραξε πλευρὰς, αἰῶν δὲ δι' ὀςέων ἐῤῥαίσθη. *Exſpuit ſanguine commixta. Hic vero multa Vulnera infligit, quaſſans duram clauam: (quam) tandem extollens Validis impegit coſtis, medulla vero oſſibus effuſa eſt.* Multos in his agnoſco trochaeos et anapaeſtos, hyporchemati ſatis proprios: ſed de verſuum diſtributione nemini pugnauerim. Eorum quoque, quae initio deſiderantur, talis ſenſus fuiſſe potuit, vt pro ἐνέπισε legendum ſit ἐνέπηξε, et ſic omnia ad eumdem pertineant. Vltimum vocabulum ἐῤῥαίσθη, legitur quoque apud *Apoll.* Rhod. L. I. v. 1054. Ὀςέον ἐῤῥαίσθη, vbi Scholiaſtes notat, ἀντὶ τοῦ ἐθραύσθη, eſt nempe a ῥαίω, *frango*, vnde ῥαιςὴρ: hic vero δι' ὀςέων ἐῤῥαίσθη, non proprie notat, *per oſſa fracta eſt*, ſed *per oſſa fracta erupit.* HER.

f. Heſychius ἄχος dicit, et ſic interpretatur. Vide V. Ill. Trilleri Obſſ. critt. p. 87.

g. Primo de morbis mul. p. 234. v. 14. Oportet autem αὐτίκα ſtatim curationem facere. Sin minus αὐτίκα ſtatim comparent morbi. Et p. 236. v. 12. 13. Interrogetur an αὐτίκα ſtatim exeat genitura, an poſtera die, aut tertia, aut ſexta, aut ſeptima. Si igitur dixerit αὐτίκα ſtatim exire, vbi coiuit, vteri oſculum non rectum eſt. Et p. 248. v. 49. Quare αὐτίκα ſtatim cauſam exacte interrogare oportet. Secundo de morbis vulg. ſect. 5. p. 317. v. 34. Si hydropicum tuſſis corripiat, ſiquidem αὐ-

τίκα

"Αχη) triſtitia.

'Ασήμοις τόμοις) vel τόποις per antiphraſin πολυσήμοις, id eſt, inſignibus, vt etiam ἀγαλάκτοις, πολυγαλάκτοις, id eſt, lacte abundantibus, et ſylua ἀξύλῳ, id eſt, lignoſa. Πολυσήμȣς τόμȣς autem dicit multas inciſiones, in venis, et arteriis, et neruis.

Αὐτίκα) Bacchius interpretatur in primo libro, iam. Epicles vero, ſtatim. Significat etiam haec vox, poſthaec.

'Απεσκεκάρπωκεν) germinauit, genuit.

'Αποσυριγγώσασα τὴν χολὴν) id eſt, inflata.

"Αχνη

[3] ἐςὶ δὲ πȣ καὶ *MS. St. conſentit Chart.* [4] ἀπογεγένηκεν *MS. D.*

τίκα ſtatim animo linquatur, calidis omnibus vtatur. Et L. IV. p. 328. v. 47. Meandri caeci vxor αὐτίκα ſtatim cum pallore viride, et αὐτίκα ſtatim purulentum ſpuit circa ſextam. Et p. 329. v. 8. De Metrophanti filio: Circa vlcus perfricuit, et perfrigeratus eſt: et labia αὐτίκα ſtatim ſunt eleuata. Et p. 329. v. 21. In Cranone vxorem Nicoſtrati correptam decima quarta die αὐτίκα ſtatim occupauit impotentia colli, et aliarum partium. Et pluries in eodem libro quarto. In ſexto vero comm. 1. t. 12. p. 343. v. 30. Crurum effeminationes, veluti ſi aut ante morbum iter feciſſet, aut αὐτίκα ſtatim ex morbo. Primo de ratione victus morborum acut. t. 26. et 27. p. 369. v. 30. Conueniunt autem talia vt plurimum his, qui αὐτίκα ſtatim tota ptiſana vtuntur: nam et dolores in pleuriticis αὐτίκα ſtatim ſua ſponte ceſſant. Primo aphor. t. 7. p. 390. v. 16. Vbi igitur peracutus eſt morbus, αὐτίκα ſtatim etiam extremos labores habet. In cuius expoſitione Galenus ait: Αὐτίκα ſtatim eſſe intelligendum circa primos dies quatuor, vel paulo vlterius. Et t. 10. p. 390. v. 21. 22. Quibus igitur αὐτίκα ſtatim vigor eſt, his αὐτίκα ſtatim victus tenuis exhibendus eſt. EUST. Cf. Foeſ. p. 108.

h. Galen. in Exeg. habet ἀποκεκαρπωκὸς, id eſt, ἀποβλεβαςηκὸς, quod omni fructu priuatum eſt; ſed melius eſt exponere, quod germinavit. Libro de oſſium natura p. 62. v. 40. de venarum diſtributione: 'Αποκεκαρπώκȣ diſtribuit etiam de ſe in poplite multas implicatas venas. EUST. Vide Foeſ. p. 73.

i [1] Ἄχνη ὀθονίου) τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον Ξύσμα· Ἐξ οὗ γίνεται μοτὸς, ὁ καλούμενος Ξυσμός.

k Ἄγχιστα) ἔστι μὲν ἔγγιστα· αὐτὸς δὲ ἀντὶ τοῦ μάλιστα τίθησι τὴν λέξιν.

l Ἄναλλις) Βοτάνης ὄνομα.

m Ἅρμη) πᾶσα σύνοδος [2] τραυμάτων. Εἴρηται δὲ καὶ παρὰ τὸ [3] ἡρμόσθαι.

Αἰάζειν) θρηνεῖν.

n Ἄλθεσθαι) ὑγιάζεσθαι.

o Ἀγκυρομήλη) τὸ [4] ἄγκιστρον.

p Ἀψόῤῥοον) τὸ εἰς τοὐπίσω ῥέον.

Ἀνα-

[1] *ἄχνου MS. D.* [2] *forte τρημάτων legendum Foeſ.*

i. Primo de morb. mul. p. 238. v. 49. Quarto vero die fel bubulum ſiccum in oleo feruefacito, et ἄχνην teneram lanam eo imbutam ſubdito, ſic vertit Germanus interpres. Et libro ſecundo p. 284. v. 2. de flatu in vtero contento. Lini folia et adipem volucrinum terito; et lacte muliebri diluta ἄχνῃ ἀπὸ ὀθονίου raſura de tenuibus linteolis deraſa, excipito, ac illigato. Vbi notandum Calvum interpretari ὄρνιθος στέαρ pinguedinem gallinaceam: et ἄχνην ὀθονίων ſimpliciter linteum. In mochlico p. 506. v. 9. de naſo fracto: Si cartilago depreſſa ſit, ἄχνην ὀθονίου tenue linamentum pellicula Carchedonia conuolutum intro dato. EUST.

k. Secundo de morb. mul. p. 272. v. 30. Et inter fomenti adhibitionem, oſculum contingere coneris, an fomentum vteros ἄγχιστα propinquiſſime adducat. Et p. 276. v. 39. Si vero ἄγχιστα propinquiſſimi fuerint vteri, frequenter vomat. Primo de art. t. 69. p. 478. v. 18. Ἄγχιστα proxime quidem clauicula ad humeri articulum ſupernatat. In cuius expoſitione Galenus inquit: Initio ſermonis ἄγχιστα prope dixit, dubium autem eſt ad locumne, an ad rem debeat referri; vel enim accipiemus ἄγχιστα prope articulum frequenter moueri iugulum, quam ſententiam magis probo: vel vt quibuſdam placet ἄγχιστα prope, referemus ad frequentem motum, ita, vt mens eius ſit: Iugulum maxime ἄγχιστα prope accedit ad ea, quae frequenter mouentur: quum humeri articulo iungatur. Et libro ſecundo t. 41. p. 428. v. 8. Ἄγχιστα proxime vero deligatio reſiſtere mihi videtur.

Ἄχνη ὀθονίης) apud nos ramentum dicitur, ex quo fit vulnerarius penicillus, qui ξυσμὸς vocatur.

Ἄγχιστα) eſt quidem proxime. Ipſe vero vocem hanc pro maxime ponit.

Ἄναλλις) herbae nomen.

Ἅρμη) omnis vulnerum coniunctio dicta eſt ab ἡρμόσθαι, quod compingere ſignificat.

Αἰάζειν) lugere.

Ἄλθεσθαι) ſanari.

Ἀγκυρομήλη) hamus.

Ἀψόῤῥοον) retro fluens.

Ἀνα-

3 *ἡρμῶσθαι vulgg.* 4 *ἄγγυστρον MS. D.*

tur. Et libro quarto t. 18. p. 495. v. 36. Et neque veratrum mihi videtur profuturum eſſe, et eadem die datum, et rurſus epotum: ἄγχιστα proxime autem, ſi quicquam huiuſmodi facit, non tamen mihi hoc videtur. EUST.

l. Hanc vocem nec apud Hippocratem, nec apud alios auctores inuenio, et ideo ſuſpicor pro ea ſcribendum eſſe ἀνάγαλλις, de qua Dioſcorides, Galenus, Paulus, Aetius et alii mentionem faciunt. Forte ſcriptum erat ἀγαλλίς, quae auctore Heſychio idem ſignificat et a librario γ in ν fuit commutatum. Libro de vlceribus p. 516. v. 3. de ſiccis ad vlcera medicamentis. Ἀναγαλλίς Anagallis, et alumen Aegyptium toſtum, etc. EUST.

m. Galenus in Exeg. ἄρμην futuram interpretatur. Erotianus vero omnem vulnerum coniunctionem ita vult appellari, deducique vocem a verbo ἡρμόσθαι, quod eſt coniungi, arbitratur. Et ideo ſi plura deſideras, ad annotationem eius dictionis accedendum eſt, in qua de ἁρμονίας, et quibuſdam aliis vocibus dicetur. EUST. Heſych. σύνοδος, σώματος ἁρμόργη.

n. Galenus in Exegeſi habet ἀλθεῖν ſanare, ἄλθεξις ſanatio, ἀλθίσκειν ſanare. Quidam pro ἀλθεῖν volunt ſcribi ἀλθαίνειν, et ἀλθήσκειν pro ἀλθέσκειν. Vide in annotatione dictionis ἀλθέξεσι. EUST. V. Foeſ. p. 30.

o. Galenus in Exeg. exponit ſpecillum, quod hamum habet. EUST. V. Gorr. in def. med.

p. Galenus in Exeg. habet ἀψιῤῥόον, quam vocem eodem modo, quo Erotianus interpretatur. EUST. Cf. Hom. Il. 6. v. 399.

[q] [1] Ἀναχελεύεται) ἀναπνεῖ.

[r] Ἀνδρεῖος οἶνος) ἢ ὁ εὔτονος, ἢ ὁ ἀπὸ Ἄνδρου τῆς [2] νήσου, ὡς Λέσβιος, ὁ ἀπὸ Λέσβου· οὕτω καὶ Ἀνδρεῖος, ὁ ἀπὸ Ἄνδρου.

[s] Ἀπορέγει) ἀποτείνει.

[t] Ἀλλόκοτον) ἐξηλλαγμένον.

[u] [3] Ἄκαμπτος) ἀκοπίαστος.

[v] Ἀναψύχειν) γυμνοῦν.

[4] Ἀποταννύσας) ἐκτείνας.

Ἀνάθλασις) ἔκθλιψις.

[x] Ἀπολυσίας) ἢ τὰς τῶν ἄρθρων ἀπολύσεις, ἢ τὰς [5] ἐπιδέσμων ἀνέσεις.

Ἀσγ-

[1] *ἀναχελεύσεται MS. D. forte ἀναχελύζεται.* [2] *νόσου Foeſ. ex operarum negligentia.* [3] *ἄκαματος MS. St. conſentit Chart. Vocem ἄκαμπτος mendoſam eſſe et ἀκάματος ſubſtituendam cenſet Foeſ.*

q. Vel, vt alter codex habet, ἀναχελεύεται. Reperio apud Galen. in Exeg. ἀναχαίνεται, et in quibuſdam exemplaribus etiam ἀναχελίσχεται, hoc eſt, ſuſcitatur. Sed neſcio an conueniat cum Erotiani ἀναχελεύσεται. EUST. V. Foeſ. p. 56.

r. Sunt qui ſcribant Ἄνδριος. EUST.

s. Galenus in Exeg. exponit, porrigit. Primo de fract. t. 4. p. 456. v. 28. Qui igitur nihil praemeditati ſunt, plerumque nihil peccant: ipſe enim qui deligatur, manum ἀπορέγει porrigit, vt qui ad iſta a iuſta natura cogatur. In cuius expoſitione Galenus ait: Vocabulum deporrigit, ἀπορέγει dixit: quod nonnulli accipiunt pro ὀρέγει, id eſt porrigit medico. Nonnulli pro non permittit, vt medicus indoctior membrum in contrarium conuertat. Et parum infra addit: Hoc autem volunt Hippocratem ſignificaſſe verbo ἀπορέγειν. Sed vtrouis modo acceperis, res eadem manet. EUST. Hipp. περὶ ἀγμῶν ſcribit, αὐτὸς γὰρ ὁ ἐπιδεόμενος τὴν χεῖρα ἀπορέγει, οὕτως ὑπὸ τῆς δικαίης φύσιος ἀναγκαζόμενος. Vbi Galenus ait nonnullos quidem ἀπορέγει accepiſſe pro ſimplici ὀρέγει, id eſt, praeter medicos: ſed alios expoſuiſſe ἀποκωλύει τὸν ἰατρόν. Eumdem tamen ſenſum vtramque expoſitionem efficere docet. ST. Cf. Foeſ. p. 80.

t. Galenus in Exeg. habet ἀλλόκοτον obſcurum et ignotum. Primo de morb. mul. p. 241.

Ἀναχελεύεται) reſpirat.

Ἀνδρεῖος οἶνος) vel vinum potens, vel ab Andro inſula, vt Leſbius a Leſbo; Andrius ab Andro.

Ἀπορέγει) extendit.

Ἀλλόκοτον) immutatum.

Ἀκάματος) indefeſſus.

Ἀναψύχειν) nudare.

Ἀποτανύσας) extendens.

Ἀνάθλασις) eliſio.

Ἀπολύσιας) vel faſciarum relaxationes, vel membrorum ſolutiones.

Ἀση-

[4] ἀποτανύσας *MS. D. et ſic recte legendum eſſe coniicit Foeſius; vulgg. quoque ſic.* [5] πιδέσμων *MS. D.*

p. 241. v. 39. de praegnante: Et quum paucior ſanguis ſit in corpore, neceſſe eſt ipſam eſſe pallidam, et ſemper ἀλλοκότων alienos cibos appetere. Sic Germanus interpres vertit. Caluus, diuerſa. De huius vocis expoſitione Erotianus, Galenus, et interpretes parum conuenire videntur. KUST. Foeſ. p. 31. laudat quoque locum Hipp. de fract. p. 527. 39.

u. Primo de fract. t. 16. p. 457. v. 34. de directione cubiti fracti. Et manus dum appenſa excipitur, in conſimili figura erit, in quali etiam erat, dum deligaretur, ἄπονος μὲν ὁδοιπορέοντι, ἄπονος δὲ κατακειμένῳ καὶ ἀκάματος, hoc eſt, ita vt neque ambulanti, neque decumbenti, vllus dolor, aut fatigatio accedat. EUST. Cf. Foeſ. p. 15.

v. Tertio de fract. t. 14. p. 466. v. 19. de vlcere poſt fracturam facto. Et futurum eſt, vt et carnes ſuppurentur; et nerui inſuper excidant, hos omnino ἀναψύχειν nudare, ſeu, vt Germanus interpres vertit, refrigerare non oportet. Galen. in com. ait: Nudare dixit ἀναψύχειν refrigerare, hoc eſt vinculum detrahere fracturae idoneum, vt vlcus nutriatur, vel curetur. EUST. Apud Hom. Il. ε. v. 795. eodem ſenſu haec vox etiam vſurpatur. Heſ. ἀναπνέειν et Schol. καταπνέειν *perfrigerare, reficere.*

x. Primo de fract. t. 40. p. 458. v. 21. de fractura oſſium brachii. Ἀπολύσαντα δὲ reſoluere, aut relaxare faſcias oportet tertia die poſt diſtentionem et directionem. Et libro ſecundo t. 15. p. 460. v. 26. de fractura humeri. In vnaquaque vero τῶν ἀπολυσίων vinculorum ſolutionem, multa aqua calida fovendum.

y Ἀστηρὸν) ἄσης ποιητικόν.

z Ἀρκέει) βοηθεῖ.

a [1] Ἀποργέστερον) ἀπηνέστερον.

b [2] Ἀπαιωρέεται) [3] ἀποκρέμαται.

c Ἀτρεμέοντα) ἠρεμοῦντα.

d Ἀποπαλήσει) σαλεύσει καὶ σφόδρα κινήσει.

Ἀπο-

[1] *ἀστεργέστερον Foeſ. ex coniectura ap. Hipp. de fract. p. 553. 44.* [2] *ἀπαιώρηται vel ἀπαιωρέηται rectius ex coniectura Foeſ.*

vendum. Quinto de morbis vulgar. p. 336. v. 15. Foetus ab vtero ſolutionem, et illud ipſum tempus, quo in lucem editur, ἀπολύσιν appellauit. Huic, inquit, decimo menſis ſanguis prodiit multus per quatuordecim dies: plurimus autem tribus diebus ante pueri ἀπολύσιος editionem, ſeu partum, vt Caluus tranſtulit. EUST.

y. Secundo de fract. t. 75. p. 464. v. 29. de canali, qui femori fracto ſubiicitur: Ἀστηρὸν moleſtum enim eſſet, ad poplitem pertingens. EUST. Plura v. apud Foeſ. p. 101.

z. Primo de morbis p. 130. v. 11. Et hae quidem occaſiones repentinae ſunt. Et paulo poſterius non ἀρκέει ſufficiunt. Et v. 17. His ſane non ἀρκέουσι proſunt auxilia a medico adhibita. Secundo de art. t. 39. p. 482. v. 3. Noxia enim et moleſta eſt geſtatio: ἀρκέει. Satis autem eſt medico oſtentaſſe, quod naſum varie deligare nouit. Et t. 42. v. 11. Ἀρκέει, ſufficit autem ſuper contuſionem ſplenium inceratum extendere. Et libro tertio, t. 64. p. 489. v. 10. Si vero ſanguinem non ſpuat, ἀρκέει ſufficit viginti diebus vt plurimum curatio. Et libro quarto t. 52. p. 498. v. 42. et 44. Poſtea ἀρκέει ſufficit in dimidia ligni parte, nihil tamen vetat etiam per totum velut foſſas longas quinque vel ſex, quatuor digitorum ſpatio inter ſe diſtantes inciſas eſſe; et ἀρκέει ſatis eſt, vt ſint latitudine trium digitorum. EUST.

a. Hanc vocem non inuenio, ſed vt coniicio, in ſecundo de fract. t. 64. p. 463. v. 7. de canalibus, qui cruribus fractis ſubiiciuntur, eam vſurpauit, vbi ita ſcribit: Quin et ἀστεργέστερον crudelius eſt lignum ſubiicere, ſi non ſimul molle quiddam in ipſum indatur. Quam vocem immutaſſe librarium, ex his quae Galenus in comm. ſcribit, clare patet. Quo circa, inquit, Hippocrati huiuſmodi ligni vſus non placet: quoniam

Ἀστηρὸν) moleſtiam inferens.
Ἀρκέει) opem fert.
Ἀπoργέστερον) crudelius.
Ἀπαιώρεεται) ſuſpenſus eſt.
Ἀτρεμέοντα) quieſcentem.
Ἀποπαλήσει) quatiet, et valde mouebit.

[3] *ἀποκρέσασαι MS. D.* [4] *ἐκπαλήσει rectius ex coniectura Foeſii.*

iam praeter cetera incommoda durum eſt: nam immite, quod ipſe dixit ἀργέστερον durum ſignificat, et inſuaue, quod nihil cedat, haec Galenus. Suſpicari autem librarium ἀργέστερον pro ἀποργέστερον poſuiſſe, a ratione non eſt alienum. EVST. Cf. Foeſ. p. 80.

b. Primo de fract. t. 51. p. 459. v. 24. de fracto cubito. Et plurima faſciae pars circa fracturam exiſtit, ita vt manus hinc atque hinc ἀπαιωρέηται dependeat, vel ſuſpenſa ſit; pro qua voce codex Vat. habet ἀπηώρηται. Et t. 54. v. 29. Proinde in faſcia molli, latitudinem habente, maximam cubiti partem, et manus articulum aequaliter αἰωρέεσθαι ſuſpendere, ac eleuata geſtare oportet. Et libro ſecundo t. 77. p. 464. v. 39. de femoris ac tibiae fractura. Siquidem enim ἀπαιώρηται dependeat pes, reliqua tibia firmata etc. EVST. Vide Foeſ. in voce αἰώρα.

c. Secundo de fract. t. 77. p. 464. v. 44. de calcaneo. Sed et omnia oſſa tardius corroborantur, ſi non ſecundum naturam poſita fuerint, itemque ea, quae non in eadem figura ἀτρεμέοντα quieſcunt. Primo de artic. t. 70. p. 478. v. 35. de clauiculae deligatione. Decumbere tamen hominem multum refert: et ſufficiunt dies quatuordecim, ſi ἀτρεμέοι quieverit, aut ad ſummum viginti. Primo de officina medici t. 25. p. 503. v. 8. Reliquum autem corpus detineant, vt totum ἀτρεμέῃ quieſcat. Et libro ſecundo t. 15. p. 503. v. 27. Circumdare quoque inſuper oportet, comprehenſionis quidem gratia eorum, quae circa haec ſunt, apprehenſionis vero vniuerſi deligamenti in ἀτρεμέουσι quieſcentibus et depreſſioribus corporis partibus. Primo aphoriſm. t. 3. p. 390. v. 2. de bono habitu ad ſummum progreſſo. Non enim manere poſſunt in eodem, neque ἀτρεμέειν quieſcere. Quum vero non ἀτρεμέουσιν quieſcant, non amplius in melius auge-

[d] Ἀποκαυλιωθῇ) οἷον [1] καυληδὸν κλαωθῇ.

[e] Ἀναγνῶναι) μεταπεῖσαι, μεταδιδάξαι.

[f] Ἀνάγκη) Βακχεῖος ἐν τρίτῳ ἀντὶ τῆς βίας φησὶ κεῖσθαι τὴν λέξιν.

[g] [2] Ἀμφιβαλλέσαι) [3] περισφάλλεσαι.

Ἀμ-

[1] καυλιδὸν κλαυθῇ *MS. D.* [2] *Foeſ.* ἀμφισβαλλέσαι *ex coniectura.*

augeſcere poſſunt. Tertio de humoribus t. 25. p. 117. v. 26. Conſiderandum autem eſt ex his, quae praeſentia, et ἀτρεμεόντων quieſcentia nouimus de coloribus etc. Sunt et alia exempla, vt ſecundo de artic. t. 26. p. 481. v. 6. Et t. 31. p. 481. v. 20. Libro de natura pueri p. 30. v. 10. Secundo de morb. mul. p. 273. v. 4. EUST.

d. Primo de art. t. 63. p. 477. v. 21. Clauicula porro fracta, ſiquidem exacte ἀποκαυλιωθῇ caulatim hoc contigerit, curatu facilior eſt. Et v. 23. Nam quae exacte ἀποκαυλιωθεῖσαν caulatim fracta eſt, cogi magis poterit, vt ad naturam redeat. Galeni interpretes vertunt, ex toto frangi. Et ipſe in commento inquit: ἀποκαυλιωθὲν ex toto frangi dicit, quod nulla parte haeret, cuius contrarium eſt, quod non ex toto abrumpitur. Et libro ſecundo t. 24. p. 480. v. 43. At ſi fracta fuerit inferior maxilla, ſiquidem non omnino ἀποκαυλιωθῇ caulatim hoc contigerit, ſed cohaeret adhuc os, confractum tamen ſi fuerit, dirigere quidem os oportet. In cuius com. Galenus inquit: Vbi comminuto oſſe nihil integrum relinquitur, partibus inter ſeſe recedentibus, ita vt nullo pacto cohaereant, huiuſmodi fracturae ſpeciem recentiores medici καυλιδὸν a fracti caulis ſimilitudine appellant: eo quod Hippocrates illud, vbi non frangitur omnino transverſa, dixerit, ἐὰν μὴ ἀποκαυλιωθῇ παντάπασι. Tertio de fract. t. 63. p. 471. v. 23. de fractura cubiti. Quum autem abductus fuerit ea parte, qua caput brachii excidit, vagabundus magis fit articulus, quam ſi penitus ἀποκαυλιωθῇ ſit abruptus: vel tranſuerſus frangatur, vel ſit fractus, vt Caluus vertit. Plura hac de re habes in annotatione dictionis ἀτρεκέως. EUST. Locum quemdam Hippocratis, vbi eſt ἀποκαυλιωθῇ habuiſti in voce ἀτρεκέως. ST.

e. Ga-

Ἀποκαυλιϲθῇ) quod caulis in modum frangitur.

Ἀναγνῶναι) diſſuadere, dedocere.

Ἀνάγκη) Bacchius in libro tertio pro vi poſitam dicit eſſe hanc vocem.

Ἀμφισβάλλεσαι[3]) ſeducentes, ſeu quae alios in errorem inducunt.

[3] περισβάλλεσαι *MS. D.*

e. Galenus in Exeg. eodem modo exponit: hoc eſt, vt interpretes eius vertunt, mutare ſententiam, vt vetera dediſcas, noua addiſcas. EUST. V. Foeſ. p. 44.

f. Libro de affection. p. 187. v. 40. Etiam quod reſtat, debilius eſſe ἀνάγκη neceſſe eſt. Quarto de ratione victus acutorum t. 39. p. 378. v. 42. Nam vbi pedes frigidi fuerint, calidum ἀνάγκη neceſſe eſt ventriculum eſſe. Et t. 51. p. 379. v. 28. Et ἀνάγκη neceſſe eſt, vt morbus et ad deterius, et ad melius inaequalitatem permutet. Tertio aphoriſm. t. 11. p. 529. v. 36. ἀνάγκη neceſſe eſt aeſtate febres acutas, et lippitudines, et dyſenterias fieri. In cuius com. Galenus ait, ἐξ ἀνάγκης, ex neceſſitate dictionem non ſolum appoſuiſſe in aphoriſmis, ſed etiam in libro de aquis, locis et aëre: oſtendens per eam; quod rei natura perſuaſus, non aliqua obſeruatione ductus, iſta notauerit. Primo prorrh. com. 2. t. 6. p. 409. v. 46. de ſtercore, πρὸς ἀνάγκην ad neceſſitatem coacte emittentes. Plura exempla habes paſſim, et libro quinto aphor. t. 47. et 54. p. 397. v. 9. et 18. Et libro ſexto t. 20. p. 398. v. 24. Tertio de fract. t. 5. p. 465. v. 16. Primo de art. t. 5. p. 472. v. 36. Et t. 62. p. 477. v. 18. Et t. 66. p. 478. v. 10. Sed in ſecundo de fract. t. 42. p. 461. v. 35. pro vi vſurpatur. Poteſt etiam, inquit, ſuperna corporis pars ἀνάγκη neceſſitate hac extenſionis vrgeri. Alii vertunt: ſed a ſuperiori quoque parte adhiberi vim licet. Galen. enim in comm. ait: Vim, hoc eſt, valentem in vtramque partem intentionem, ἀνάγκην appellauit, vt vehementem eius potentiam indicaret. EUST. Cf. quoque Foeſium p. 44.

g. De repoſitione articuli luxati, quum in orbem ducendo aut circumuoluendo articulus reponitur, hanc vocem interpretatur Foeſ. in oecon. p. 41. vbi et correctionis ſuae veritatem prodit.

h ῎Αμβην) [1] Στράτων μὲν ὁ Ἐρασιςράτειος φησὶ τὴν ἄμβην μοχλὸν σφαιροειδῆ εἶναι. Φίλινος δὲ ξυςροειδῆ ὑπεροχήν. Ἀσκλατίων δὲ, γωνίαν. Ζήνων δ᾽ ὁ [2] Ἡροφίλειος, ὑπεροχὴν τῶν θυρῶν μανδάλῳ [3] ὁμοίαν. Ἀπολλώνιος δ᾽ ὁ πρεσβύτερος, ὑπεροχὴν ςρογγύλην [4] σφαίρᾳ ὁμοίαν. [5] Μενεσθεὺς δὲ ὁ Στρατονικεὺς, τὴν ἔρεισιν. Ἐρασίςρατος, ὑπεροχὴν ἐξ ἐπαγωγῆς, ἀπὸ τȣ̃ ὑποκάτω μέρȣς καὶ περιφερȣ̃ς. Διοκλῆς δὲ ἐν τῷ κατ᾽ [6] ἰητρεῖον ὑπόκοιλόν τινα χώραν. Ἀπολλώνιος [7] δ᾽ ὁ Μεμφίτης ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων, ὑπεροχὴν παρὰ τὸ λοιπὸν ξύλον. Ἀπολλώνιος δ᾽ ὁ Θὴρ, ἐξοχήν. Ὁ δὲ Κιττιεὺς Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων, σιγμοειδῆ ἐγκοπήν. Περὶ γένης δὲ ὁ ὀργανικὸς ἐν τρίτῳ μηχανικῶν, μοχλῷ ὅμοιον φησὶ τὸ σχῆμα ἔχειν τὴν ἄμβην· ȣ̃ τὸ μὲν πλάτος, δακτύλȣ ἑνός ἐςι, τὸ δὲ μῆκος, ἡμίσȣς. Ἡμεῖς δὲ τȣ́τȣς πάντας παραιτησάμενοι, Βακχείῳ συγκατατιθέμεθα, ὅς ἐν τῷ τρίτῳ φησὶν ἄμβην καλεῖσθαι τὴν ὀφρυώδη ἐπανάςασιν. Καὶ γὰρ οἱ [8] Ῥόδιοι ῎Αμβωνας καλȣ̃σι τὰς ὀφρυώδεις τῶν ὀρῶν ἀναβάσεις. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Αἰσχύλος καὶ Ἀριςοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσι.

Θέρσις

[1] *Στρώτων MS. D.* [2] Ἡροφιλῖος *MS. D. non diphtongós.* [3] *ὑμοίαν MS. D.* [4] *σφαίραν MS. D.*

h. Primo de artic. t. 19. p. 473. v. 40. de repoſitione humeri per lignum brachio alligandum: Sin autem ab altero extremo rotundum, anguſtiſſimum, ac maxime tenue, *ἄμβην δὲ ἐχέτω* in ſummo capitulum rotundum, ac leuiter cauum habeat: Vel, vt Germanus interpres vertit: Habeatque crepidinem paulum ſupereminentem in extrema rotunditatis parte. In cuius textus, et praece- dentis com. Galenus inquit: Hoc, quia ſimile eſt labro, quod Graeci vocant *ἄμβωνα*, medici totum lignum *ἄμβην* appellant. Tale ſiquidem labrum eſt, quale videmus in ollis, conuerſum in interiorem partem verſus cauum. Vnde quidam Comicus, vt per iocum morderet, dixit quemdam ollarum *ἄμβωνας* labra delingere. Attici igitur maſculino genere *ἄμβωνας*; Iones feminino *ἄμβας*, huiuſ-

[5]Ἄμβην) Strato quidem Eraſiſtrateus inquit τὴν ἄμβην vectem rotundum eſſe. Philinus vero ξυστροειδῆ eminentiam ſtrigilis ſpeciem referentem. Aſclation vero angulum. Zenon autem * Herophilius, eminentiam ſimilem μανδάλῳ, hoc eſt, obici ianuarum. Apollonius vero Senior, eminentiam rotundam ſphaerae ſimilem. Meneſtheus vero Stratonicus, firmamentum. Eraſiſtratus, eminentiam ex ſubuectione a parte inferiori, et rotunda. Diocles in libro de officina medendi, concauam quamdam regionem. Apollonius Memphitis in libro de articulis, eminentiam ad reliquum lignum. Apollonius ** Tera, eminentiam. Apollonius Citieus, in libro de articulis, ſectionem ſigmae literae ſpeciem referentem. Perigenes vero Organicus in tertio mechanicorum inquit, ἄμβην conſimilem vecti formam habere, cuius latitudo vnius digiti eſt, longitudo vero dimidii. Nos autem hos omnes reiicientes, Bacchio aſſentimur, qui in tertio inquit, ἄμβην appellari eminentiam ſupercilii formam repraeſentantem. Etenim Rhodii ἄμβωνας vocant montium aſcenſus ſupercilio ſimiles. Meminit vero huius vocis et Aeſchylus, et Ariſtophanes Grammaticus in libro de

 vocibus

[5] *Μενεστὰς MS. D.* [6] *ἰτρίον MS. D.* [7] *coniunctio δ' deeſt in vulgg.* [8] *Ῥόδιος MS. D.*

* *Herophylius*, Euſt. ** *Fera* Euſt. et Iuntina ed.

huiuſmodi labrorum figuras appellant. Cur autem moderni, qui definitiones medicas ſcripſerunt, in re leuiſſima Galenum reprehendant, me prorſus latet. Totum enim lignum ἄμβην appellare, error non eſt, licet ab extremo capitulo rotundo ac leuiter cauo hoc nomen ei ſit impoſitum: plura enim ſunt, quae ab aliqua parte nomen aſſumunt. Et libro quarto comm. t. 58. Niſi vectes talis ſtruatur, quale ſtrui voluit capitulum rotundum, ac leniter cauum ſuper eam ſpatham, quae ad reponendum humeri caput aptatur, ἄμβη dicitur. Secundo de officina medici com. t. 2. Vinculum vero ſimum ab Hippocrate appellatur ea ratione, qua ἄμβη ſpathae capitulum rotundum, ac leniter cavum. EUST. Heſ. ἡ τῆς ἴτυος ὀφρῦς τῶν κυκλῶν ἀσπίδων.

Θέρσις δ' ἐν β' τῶν λέξεων, Ἀμβωνά φησι χεῖλος εἶναι [1] σκεύους, καὶ τῆς ἀσπίδος τὸ πρὸς αὐτῇ τῇ ἴτυϊ. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν Αὐτολύκῳ φησὶν, Ἐπὶ καινοτέρας ἰδέας, [2] Ἀσέβιον ὁ μοχθηρὸς ἔτριβες πόσῳ πολλῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας [3] περιλείξας. Τουτέστι, τὰ περὶ τοὺς ἄμβωνας χείλη. Λέγεται δὲ οἷον [4] ἀναβῆτις οὖσα.

[i] Ἀγωνιστικόν) ὀχλικόν. Καὶ γὰρ ὁ ἀγὼν ἀπὸ τῆς ὀχλήσεως.

[k] Ἀνακλισμοῦ) [5] ἀνακλιντηρίου.

Ἀπολιπόντα) διεστῶτα.

[l] Ἀγάλλεται) Βακχεῖος ἐν δευτέρῳ φησὶ τέρπεται οὐκ ὀρθῶς. [6] Ἔστι γὰρ γαυριᾶν. Ὡς καὶ Ὅμηρος, μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ.

[m] Ἀμφώδοντα) [7] τὰ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν ὀδόντας ἔχοντα.

[8] Ἄκρην) [9] ἄκρως ἔχουσαν.

[n] Ἀπὸ συρμαϊσμοῦ) Συρμαΐα λέγεται ἡ ἐπιμήκης [10] ῥαφανὶς, ἣν τινες μεθ' ἅλμης ἐσθίοντες καθαίρονται καὶ

[1] *σκέλους vulgg.* [2] *ἀσέβηον vulgg.* [3] *περιλήξας MS. D.* [4] *ἀνάβη τις MS. D. conſentit MS. St.* [5] *ἀνακλιτηρίου vulgg. Steph. lect. Foeſius praefert, quia ἀνακλιντήριον et ἀνάκλιντρον idem eſt ac ἐπίκλιντρον, quod exponitur per ἀνάκλισμον.*

i. Quarto de artic. t. 43. p. 497. v. 46. Bona quidem ac iuſta, et ſecundum naturam haec repoſitio eſt: et ſane etiam aliquid *ἀγωνιστικὸν* oſtentationis habens, ſi quis talium rerum iactatione ſuperbire velit, ſic vertit Germanus. Galeni vero interpres vertit; quae neſcio quid etiam ambitioſae concertationis in ſe habet, ſi quis harum rerum oſtentatione delectatur. Alii vertunt: per quam ſubito fere ad finem peruenitur, ſi quis oſtentationi ſtudeat. Quarum expoſitionum nulla, meo iudicio, conueniens eſt. Loquitur enim hic Hippocrates de repoſitione femoris, quae fit, quum homo per pedes ſuſpenditur, ideo fortaſſe melius eſſet, aut Erotianum ſequi, aut vertere, et ſane etiam aliquid laborioſi habens, ne ſine cauſa a propria ſignificatione vocis, tam longe recedamus. EUST.

Egre-

vocibus Atticis. Therſis vero in libro ſecundo de vocibus ait, ἄμβωνα eſſe vaſis labrum, et partem illam ſcuti, quae eſt prope ipſam circumferentiam. Ariſtophanes autem Comicus in Autolyco inquit: Nouis formis Aſebium flagitioſus confricabas: quam multarum ollarum ἄμβωνας circumlambens, hoc eſt, labra circa ollas. Dicitur autem quaſi aſcenſus quidam.

Ἀγωνιστικὸν) turbulentum. Etenim ὁ ἀγὼν, id eſt, certamen, ἀπὸ τῆς ὀχλήσεως, hoc eſt, a turbatione.

Ἀνακλισμοῦ) accubitus.

Ἀπολίποντα) diſtantia.

Ἀγάλλεται) Bacchius in ſecundo ait, delectatur; non recte: Eſt enim prae nimio gaudio geſtire, vt eſt etiam apud Homerum: μὴ δ' ἐπαγαλλόμενος, gaudio non elatus ob hanc pugnam.

Ἀμφώδοντα) ſupra infraque dentes habentia.

Ἄκρην) quod in ſummo eſt.

Ἀποσυρμαϊσμοῦ) Σύρμαϊα dicitur procerus raphanus, quem nonnulli cum marina aqua comedentes purgantur,

[6] *ἔστιν βριᾶ MS. D. margo γαβριᾶ.* [7] *τῆς ἄνωθεν MS. D.* [8] *ἄφην MS. D.* [9] *Forte ἀκρὴ et ἀκρῶς ἔχουσα Foeſ.* [10] *ῥαφανὴς MS. D.*

Egregie de hoc vocabulo Foeſ. p. 4. diſſerit.

k. Locus indicatur lib. de artic. p. 585. 29. vide Foeſ. p. 47. qui illuſtrationis cauſa laudat Homer. Il. ϑ'. v. 436. et Il. ι. v. 200.

l. Secundo de artic. t. 39. p. 482. v. 1. de naſi fractura: Vna itaque alteraque die ἀγάλλεται, impenſe laetatur medicus, gaudet quoque et qui deligatur. EUST. Heſ. τέρπεται, γαυριᾷ. Locus Homeri eſt Il. π'. v. 91.

m. Primo de art. t. 28. p. 474. v. 37. Rurſus ſolipeda animalia, vtpote ἀμφώδοντα vtrimque dentata, et dentes inter ſe committere poſſunt; et ſub breuem herbam dentes ſubiicere queunt. Quem locum Galenus exponens ait: σαρκάζειν dixiſſe, non de iis, quae ruminant, ſed de iis, quae vtrimque dentes habent: quae ἀμφώδοντα graece nuncupantur. EUST. Heſ. ἀμφώδων nominari καὶ ἐπὶ τῶ ἄνω καὶ κάτω ὀδόντας ἔχοντας.

n. Hanc dictionem librarii negli-

καὶ καλεῖται [1] Συρμαϊσμὸς ὁ τοιοῦτος τῆς καθάρσεως τρόπος.

Ἀπόπτωσιν) τὴν τῶν ἐπιδέσμων [2] ἄνεσιν.

o [3] Ἀντικοτάινουσι) πρὸς τὸ ἐναντίον βιάζονται.

p Ἀπόπατοι) αἱ [4] ἀφοδεύσεις.

q Ἀέτωμα) ἡ στεφάνη τοῦ δώματος.

r [5] Ἀπὸ τόκου νοσημάτων) ἀπὸ γεννήσεως, φησί. Ἀλ-

[1] συρμαθισμὸς *MS. D.* [2] ἄρνεσιν *MS. D.* [3] ἀντικουτέουσι *Foeſ. ex coniectura.*

negligentia ex duabus conflatam eſſe ſuſpicor; nam in ſecundo de artic. t. 50. p. 483. v. 31. Si vero quis facile vomat, vomat ἀπὸ συρμαϊσμοῦ ex moderata aliqua purgatione. In cuius expoſitione Galen. ait: συρμαϊσμοὺς vocabant antiqui mediocres euacuationes, ſiue per ſeceſſum, ſiue per vomitiones fierent. Aduertendum eſt perperam in quibuſdam codicibus ſcribi συρμεσμοὺς. In aliis vero συρμαϊσμοὺς, non male. Nam Paulus Aegineta L. I. c. 100. inquit: Vomitiones ante cibum Graecis συρμαϊσμοὺς appellari. Praeterea ignorandum non eſt, quod συρμαῖα, ſiue συρμαΐα Gal. teſte in Exeg. eſt eorum, quae in ventre ſunt, moderata purgatio. Putant aliqui ſic dictam fuiſſe raphanum, quod ad concitandum vomitum eſſet idonea: ſecundum alios, eſt cibi genus, quod veteres ex adipe et melle concinnabant, vel potio ex ſale et aqua miſtis apta ventri purgando. Hermolaus Barbarus libro ſecundo Corollarii, c. 338. alterum genus raphani ſyrmaeam ab Herodoto vocari teſtatur. Sunt e Graecis, qui ſyrneam apud Iones genus oleris apio ſimilis accipiant: itemque pro edulio ex adipe et melle: ſed ſyrmeam legi malo, quam ſyrneam. Ceterum ſyrmaeam ſeu ſurmaeam pro ſucci quodam genere, ſeu paſſum, ſeu defructum id ſit, ab Hippocrate ſumi, quod idem Hermolaus teſtatur, me latet: nuſquam enim reperio apud illum, quid in vino odorato, ſyrmaeaue ſumendum ſit. Sed ne meae diligentiae prorſus te committas, hoc per otium diligentius inquirere poteris. Haec enim expoſitio Erotiani interpretationi omni ex parte non reſpondet. EUST. Erotianus ἀπὸ συρμαϊσμοῦ depromſit hoc ex Hippocratis ἐν τῷ περὶ ἄρθρων loco, ἢν δὲ καὶ εὐήμετος ἔῃ, ἐμέειν ἀπὸ συρμαϊσμοῦ. Vbi Galenus ait vete-

res

gantur, atque huiuſmodi purgationis modus *συρμαϊσμὸς* appellatur.

'Απόπτωσιν) vinculorum excidentiam.

'Αντικοταίνουσι) in contrarium coguntur,

'Απόπατοι) excrementa.

'Αέτωμα) domus faſtigium.

'Απὸ τόκου νοσημάτων) a generatione dicit.

'Αλ-

[4] *ἀμφοδεύσεις MS. D.* [5] *Foeſ. cenſet legendum ἀπότοκους νοσημάτων, ἀπογεννήσεις φησί.*

res *συρμαϊσμοὺς* appellauiſſe, *τὰς μετρίας κενώσεις, εἴτε διὰ τῆς ἕδρας, εἴτε καὶ δι' ἐμέτων γίγνοιντο.* Sed apud eumdem *συρμεσμοὺς* mendoſe legimus. ST. Cf. Foeſ. p. 601.

o. In Mochlico p. 508. v. 16. reperio *κατὰ δὲ τὸ ὑγιὲς, πλάγιον ξύλῳ τῷ σώματι ἀντικοτέουσι*, hoc eſt: ſuper ſanum crus lignum tortuoſo corpore in contrarium coguntur; vel vt Caluus vertit: corpori renituntur. Numquid autem pro *ἀντικοτέουσι*, legendum ſit *ἀντικοτένουσι*, aliorum ſit iudicium. EUST. Apud Hippocr. *ἐν μοχλικῷ* legitur *ἀντικοτέουσι.* ST. Quod Foeſii coniecturam firmat.

p. Tertio de art. t. 51. p. 487. v. 49. Vrinae ergo talibus magis ſupprimuntur, itemque *ἀπόπατος* alui egeſtio, quam his, qui extra gibboſi fiunt. EUST. Suidas *ἀπόπατον* explicat *ἄφοδον.*

q. Eſt acumen tecti, quod aquilarum alas refert. Galen, in Exeg. inquit: eſt culmen in ſublime erectum inſtar trianguli. Tertio de artic. t. 23, p. 485. v. 6: de vertebrarum ſpinae luxatione: Scala ita praeparata attrahenda eſt ad turrim altam, vel ad *ἀέτωμα* culmen ſeu lacunar domus. In cujus expoſitione Galenus inquit: Turrim dixit *τύρσιν*, culmen vero domus, hoc eſt, altiſſimam partem ipſius *ἀέτωμα.* Ita enim appellant eam tecti partem, quae attollitur in ſpeciem trianguli. Maiores igitur ad exemplum alarum demiſſarum hanc partem domus ab aquila videntur *ἀετὸν* appellaſſe, quo vocabulum tectum intelligebatur. EUST. Foeſius p. 6. plures huius vocis ſignificatus tradit.

r. Duas priores voces ſeiunctas non reperio: ſed *ἀποτόκους νοσημάτων* in tertio de artic. t. 54. p. 488. v. 25. de his, quae iudicationem morbi inducunt: Quae vero debiliora, noxia, ita vt et *ἀποτόκους νοσημάτων χρονίους* diuturnos morbos generent:

Sic

[s] Ἀλθέξεσι) θεραπείαις.

[r] Ἄνωδον) βαθμὸν, καὶ οἷον [1]οὐδὸν, ἣν καὶ Φλίαν καλοῦμεν.

[t] Ἀπομυλλήνη) τοῦτο γίνεται ὅταν διαστροφὴ καὶ οἷον σπάσμα περὶ τὴν γένην μετὰ [2]παρέσεως σχῇ, μάλιστα δ' ἐκ πληγῆς.

[u] [3] Ἀνήκεστον) ἀθεράπευτον· Ἀνυπομένητον.

[x] Ἀρβύλαι) ὑποδήματος εἶδος.

[y] Ἀνδάνει) ἀρέσκει.

[z] Ἀριθμοὺς) τὰ ὀνόματα οὕτω καλεῖ.

Ἀκε-

[1] *τὸν οὐδὸν legendum coniicit Foeſ.* [2] *παρέσιος MS. D.*

Sic vertit Germanus interpres praetermiſſa voce *ἀποτόκους*. Alii, et quidem melius, vt et diurnos morborum exortus efficiant. EUST. v. Foeſ. p. 86. Heſ. *ἀπογεννήσεις γεννημάτων*.

s. Tertio de art. t. 65. p. 489. v. 14. Vbi vero tale quippiam relinquitur, neque *ἀλθέξι* curatione ad bonum habitum reſtituitur, deterius quid eſt, ſi iuxta ipſum os mucoſitas relicta fuerit. EUST. Alias quoque *ἄλθαξις* dicitur, vide Foeſ. p. 30.

t. Hippocrates verbo *ἀπομυλαίνειν* vtitur ſecundo de art. t. 30. p. 481, v. 19. de habena mento danda. Vt potiſſimum cautio ſit, ne maxilla *ἀπομυλαίνει* in acutam figuram ducatur. Galen. in com. legit *ἀποσμιλαίνει*, ſicut et Aldinus codex. Exegeſis habet *ἀπομυλήνας*, hoc eſt, protendens labra comprimendo. Haec omnia cum Erotiani interpretatione conferes, et num ea a Galeni ſenſu differat, expendes. EUST. Heſ. *κύλλον, καμπύλον, σκολιὸν στρεβλόν*. Euſtath. *μυλλὸν τὸν διεστραμμένον τὴν ὄψιν*.

u. Secundo de rat. vict. acut. t. 40. p. 372. v. 43. Quae vero ab initio committuntur peccata, non ſimiliter vt illa *ἀνήκεστοι* medelam omnem reſpuunt: ſed *πολλῷ εὐακεστότεραι* multo facilius curationem admittunt. Tertio de art. t. 103. p. 493. v. 24. Quid enim opus eſt de his, quae *ἀνηκέστων* incurabilia iam facta ſunt, amplius tractare? Et v. 26. Oportet enim *ἀκέστα* curabilia ita tractare, vt ne *ἀνήκεστα* incurabilia fiant: ea intelligentia, vt quam maxime prohibeamus, ne ad hoc deueniant, vt *ἀνήκεστα* incurabilia reddantur. Oportet autem et *ἀνήκεστα* incurabilia cognoſcere, vt ne maxime laedant. Praedictiones autem ſplendidae ſunt ac glorioſae

'Αλθέξεσι) curationibus.

"Ανωδον) gradus et quaſi ὀδὸν, id eſt, limen, quod etiam φλιὰν appellamus.

'Απομύλληνη) hoc fit, quum contorſio et quaſi convulſio in gena μετὰ παραίσεως, hoc eſt, indecore, vel vt aliud exemplar habet, μετὰ παρεσέως, hoc eſt, cum relaxatione fit, maxime vero ex percuſſione.

'Ανήκεςον) immedicabile, intolerabile.

'Αρβύλαι) calceorum genus.

'Ανδάνει) placet.

'Αριθμὸς) nomina ſic vocat.

"Ακε-

[3] *ἀνάκεςον forte legendum Foeſ. ex St. cenſet.*

rioſae ex cognitione, quo, et qualiter, et quando ſingula deſinant, ἢ τὲ εἰς τὸ ἄκεσον τράπηται, ἢ τὲ εἰς τὸ ἀνήκεσον, hoc eſt, ſiue eo vertantur, vt incurabilia fiant, ſiue curationis ſpem exhibeant, ſic vertit Germanus interpres. Alii vero hoc pacto: Siue in curabilem, ſiue in incurabilem affectionem conuertatur. EUST. v. Foeſ. p. 59.

x. Galenus in Exeg. interpretatur, calcei alti. Quarto de art. t. 13. p. 495. v. 27. Vbi vero calcei ratio habenda eſt, 'Αρβύλαι Arbylae lutigradae calceamenti ita appellati ſpecies accommodatiſſimae exiſtunt, ſic vertit Germanus interpres. Alii, qui per loca luto plena geſtari ſolent πηλοπάτιδες nuncupati. In cuius expoſitione Galenus inquit: 'Αρβύλας calceamenti genus eſſe cavum, quod arcte pedem vniverſum exquiſite vſque ad talos complectitur. Manifeſtum autem eſt eiuſmodi eſſe ex eo, quod Hippocrates ſubiicit, cum inquit: Πηλοπατίδες nuncupatur a luto, quod πηλὸς dicitur et πατεῖσθαι calcari. Si πηλοβατίδες ſcribatur a luto ſimiliter et a verbo βαίνειν ambulare: quum qui his vtatur, tuto in luto ambulet. EUST. Cf. Foeſ. p. 89.

y. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 8. p. 368. v. 21. Mihi vero ἀνδάνει placet, vt in vniverſa arte mentem adhibeamus. EUST. V. Foeſ. p. 17. Et ſic Heſ. ἄνδανον, ἀρέσκον, εὐάρεςον.

z. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 8. p. 368. v. 18. Ceterum ἀριθμὸς numeros ſingulorum morborum clare pronuntiare volentes, non recte ſcripſerunt. Non enim εὐαρίθμητον facile ſit enumerare, ſi ex eo quis aegrotantium

[a] Ἄκεσιν) ἰάμασιν.
[b] Ἀνάκιστον) ἀνίατον.
[c] [1] Ἀκρόπλοα) τὰ ἐξ ἐπιπολῆς ἐμπλέοντα.
Ἀφραίνοντος) ἀφρονοῦντος.
[d] Ἀεικές) αἰσχρόν. Καταγέλαστον.
[e] [2] Ἀναΐσσει) ἀνορμᾷ.
[f] Ἀείρειν) προσφέρειν.
[g] Ἀρτίως) ἀπηρτισμένως.

Ἀχιλ-

[1] *ἀκρόπλουν MS. D.*

tium morbos aeſtimet. In quo loco Germanus interpres Galenum ſequutus vertit numeros. Sed niſi obſtaret eius auctoritas, appoſitiſſime verteretur, *ἀριθμοὺς* nomina, et *εὐαρίθμητον* facile nominans. Coniectura autem ducor *ἀριθμοὺς* pro nominibus hoc loco Hippocratem vſurpaſſe, quod ſtatim ſubiungit: ideo non putet eumdem morbum eſſe, ſi non idem *ὄνομα* nomen (pro quo ſupra *ἀριθμοὺς* dixit) habeat. EUST. V. Foeſ. p. 92.

a. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 4. p. 368. v. 10. Verum quod etiam paucis numero vſi ſunt *ἀκέεσιν* medicamentis. Scribitur vt vides per duplex *εε*. EUST. V. Foeſ. p. 16.

b. Aliqui codices habent *ἀνάκιστον*. Parum vero ſupra habes *ἀνήκεστον*, immedicabile intolerabileque expoſitum, cuius exempla plura habes in eius annotatione. At *ἀνάκεστον* vel *ἀνάκιστον* nullibi inveni. EUST. Fortaſſe *ἀνάκεστον* legendum eſt per *ε*, vt ſit pro *ἀνήκεστον*. ST. Et ſic edidit Euſtachius et Iunta.

c. Galenus in Exeg. inquit *ἀκρόπλοα* ſuperne, et tanquam in ſummo nauigantia; ita quoque *ἀκρόπλοοι*, qui in ſummo nauigant. Primo de morb. p. 132. v. 40. Eodem porro modo etiam venae in latere afficiuntur, quae intus *ἀκρόπλοα* in ſuperficie ſitae ſunt. EUST. Vocem *ἀκρόπλοα* reperio lib. *περὶ νούσων α΄, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον τοῦτον καὶ τὰ ἐν τῷ πλευρῷ φλεβία πάσχει, ὅσα ἔσω ἀκρόπλοά εἰσιν.* ST. V. Foeſ. p. 24.

d. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 48. p. 373. v. 23. *Ἀεικὲς δὲ*; Indecorum etiam eſt ob vaſorum vacuationem debilitatum non cognoſcere, et victu premere. EUST. Cf. Foeſ. p. 6.

e. Libro de morb. virg. p. 213. v. 16. Sanguis non habens effluxum, prae multitudine *ἀναΐσσει* reſilit ad cor. Secundo de morb. mul. p. 282. v. 22.

Ἄκεσιν) medicamentis.
Ἀνάκεστον) inſanabile.
Ἀκρόπλοα) in ſuperficie natantia.
Ἀφραίνοντος) delirantis.
Ἀεικὲς) turpe, ridiculum.
Ἀναΐσσει) impetuoſe fertur.
Ἀείρειν) ori admouere.
Ἀρτίως) exacte.

Ἀχιλ-

a ἀναΐσσεις *MS. D.*

v. 22. de inflammatione vteri. Et ſtomachus et venter omnino non continent cibum, et vociferatur, et ἀναΐσσει exilit, et pectinem dolet. EUST. V. Foeſ. p. 46.

f. Locus eſt L. II. γυναικ. p. 270. 18. v. Foeſ. p. 6. Sic quoque Heſychius exponit.

g. Primo aphor. t. 20. p. 390. v. 44. Quae iudicantur et iudicata ſunt ἀρτίως integre, neque mouere oportet, neque nouare. In cuius comm. Galenus inquit: Quod in aphoriſmis ἀρτίως integre dixit, hoc in libro de humoribus commutans ἀπαρτὶ perfecte nominauit. Eſt autem huius nominis ἀπαρτὶ apud alios antiquos ſignificatus, pro cumulate, plene, atque indeficienter: quae omnia etiam hoc loco per ἀρτίως integre debemus accipere. Neque enim per id verbum dies pares oportet intelligere. Neque enim haec dictio ἀρτίως hoc loco ſignificat nuper. Neque enim ſimpliciter dixit ἀρτίως, hoc eſt, nuper iudicata, ſed quae iudicantur, et iudicata ſunt: quorum alteri quidem, iudicata, aduerbium ἀρτίως nuper poſſet conuenire: alteri vero iudicantur, nullo modo; haec Galenus. Hunc aphor. repetit Hippocrates ſecundo de humor. t. 13. p. 115. v. 27. Sed pro ἀρτίως ponitur ἀπαρτὶ, vt Galenus monuit, qui in eius commento ita ſcribit: Si morbus iudicatus ſit ἀπαρτὶ, hoc eſt, perfecte: in quam ſignificationem vſus eodem aduerbio eſt Hippocrates, in ſecundo de ratione vict. morborum acutorum. Sed quod hic ait ἀπαρτὶ, in aphoriſmis dixit ἀρτίως, hoc eſt nuper. Etenim ſi in aphoriſmis pro verbo ἀρτίως, hoc eſt, nuper, ſcriptum eſſet ἀπαρτὶ aut integre et perfecte, nullus ſcrupulus iniectus eſſet de verbi ἀρτίως ſignificatione. Quidam enim volunt ἀρτίως ſignificare in diebus ἀρτίαις paribus, quod minime verum eſt. Hactenus Galenus. In cuius expoſitione

h [1] Ἀχιλληΐδες) κριθῶν εἶδος, ὧν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς.

i [2] Ἀθέρας) τὰ ἄνω τῆς κριθῆς λεπτότατα.

k Ἀλυκτέει) οὐκ ἠρεμεῖ.

l [3] Ἄναλτον) ἄλφιτον, τὸ μικρὸν καὶ ἀναυξές.

m Ἄρτον ἐγκρυφίαν.) παρ᾽ Ἀττικοῖς οὕτως ὀνομάζεται ὁ συντιθέμενος ἔκ τε φοινίκων λιπαρῶν, καὶ ἀλεύρου, καὶ ὕδατος. Εἰκὸς δὲ [4] λέγειν τὸν ἐν θερμοσποδιᾷ ἐγκρυβέντα ὀπτηθῆναι, ὃν τοῦρταν καλοῦσιν.

Ἀν-

[1] Ἀχιλληΐδας *Foeſ.* [2] *ἀθέρα MS. D. et ſuſpicatur Foeſ. ſic legendum eſſe, quidam etiam vere ſic legunt.*

tione aduertendum eſt, perperam ab eius interprete ἀρτίως, hoc eſt, nuper, bis verti. Nam praeterquam quod nihil ipſum cogit ἀρτίως pro nuper hoc in loco interpretari, in eum errorem etiam labitur, de quo Galen. in primo aphoriſm. t. 20. antiquos reprehendit. EUST. Hippocrates ἀρτίως pro ἀπηρτισμένως dixit in hoc aphoriſmo: τὰ κρινόμενα καὶ τὰ κεκριμένα ἀρτίως μὴ κινεῖν, μὴ νεωτεροποιέειν. ST. Hanc ſignificationem Steph. ex Heſychio depromſit.

h. Galenus in Exeg. habet Ἀχιλληϊάδας κριθὰς, hordea bene habita, et magna a quodam Achille agricola Brabonii, vt aiunt nominata. De hordeo, quod Ἀχιλλεῖς Achilleum dicitur tractatur a Theophraſto L. III. de cauſ. plantar. c. 27. et VIII. de hiſtoria, c. 4. Tertio de morbis p. 165. v. 19. de frigefactoriis potionibus in febre ardenti: Τοῦτο δὲ κριθὰς Ἀχιλληΐδας, hordeum Achilleum magnum ac plenum heminae menſura ſiccato. EUST. Dicitur et a Theophr. ll. ll. Ἀχίλλειος κριθὴ, Ἀχιλλεῖς, et Ἀχιλλιάς.

i. Foeſius p. 7. fuſius commentatur in hunc locum.

k. Vide Foeſ. p. 33. in voce ἀλύζει.

l. Galen. in Exeg. ἄναλτον ſine ſalibus et inſulſum interpretatur. Libro de internis paſſionibus p. 199. v. 27. Piſcibus autem vtatur gobio etc. et in iuſculum ne intingat, et ἄναλτοι inſulſi ſint piſces. Secundo de morb. mul. p. 264. v. 29. Et ἄλφιτα polentae recentes, tenues in aqua madefacta, ἃ καὶ ἐλλείχειν ἄναλτα, quas etiam inſulſas delingere prodeſt. Et p. 270. v. 44. Haec miſce, et caſei ſint partes duae, reliquorum vero et τῶν ἀνάλτων ἀλφίτων polentae non ſalſae pars vna.

Quae

Ἀχιλληΐδες) hordei ſpecies, de qua meminit Ariſtophanes et Sophocles.

Ἀθέρα) ſuperiores hordei partes tenuiſſimae.

Ἀλυκτέει) non quieſcit.

[3]Ἄναλτον ἄλφιτον) paruum et quod non creſcit.

[4]Ἄρτον ἐγκρυφίαν) ab Atticis ita appellatur panis, qui conſtat ex pinguibus palmulis, farina et aqua. Conſentaneum vero eſt dicere, hunc in calido cinere tectum coqui, quem etiam Τέρταν appellant.

Ἀν-

[3] *ἄναλτον ἄλφιτον) legendum, non ἄναλτον) ἀλφ. quod et Euſt. et Foeſ. bene animaduertunt.* [4] *λέγει MS. D.*

Quae exempla Erotiani expoſitioni nullo modo quadrant. Is enim, vt coniicio, eam vocem dici arbitratur ab ἄλλομαι, quod ſignificat attolli, quod farinae fermento admixtae accidere ſolet, indeque fortaſſe ἄναλτον ἄλφιτον dicitur farina vel polenta, quae ob fermenti carentiam, nec intumeſcit, nec attollitur. Hanc tamen coniecturam nullis exemplis confirmare poſſum. EUST. V. Foeſ. p. 50. cum Erotiano conſentit Heſychius.

m. Secundo de diaeta p. 92. v. 37. et 38. Et furfuracei ἄρτοι panes magis alunt, quam focarii, et vernarii, propterea quod minus exuruntur ab igne. Clibano autem cocti, et ἐγκρυφίαι ſubcineritii ſicciſſimi ſunt. Primo de morb. mul. p. 242. v. 2. Oua ſorbenda dato, et ἄρτον ἐγκρυφίην panem cineritium edendum. Et libro ſecundo p. 269. v. 2. Veſperi vero coenet carnem volueris modicam aſſatam, et ἄρτον μικρὸν ἐγκρυφίην panem modicum ſubcineritium. Septimo de morbis vulgar. p. 353. v. 5. de Eratolai filio: Ἄρτος panis erat ad menſuram dimidiae choenicis ἐγκρυφίης ſubcineritius. Sunt qui velint ἐγκρυφίαν eſſe genus panis, qui et ἀγοραῖος forenſis et vendititius dicebatur. Puto ego nomen tortae vocatae antiquum eſſe, quia Erotianus inquit, nonnullos hunc τέρταν appellare. EUST. Vide Meurſii Gloſſ. p. 571. Italicum Torta, ſcribitur etiam τόρτα, placenta, corona pretioſa. v. ibid. p. 569. Tortulas exponunt SS. Librorum interpretes. Vide Mercurial. Lectt. varr. L. II. c. 5. p. 74. cui Erotiani verba ſuſpecta ſunt.

n [1] Ἀνδράπαξ) βοτάνης ὄνομα.

o [2] Ἀνάσσυτος) ἀνόρμητος.

p Ἄρδαλον) ῥύπον ἢ [3] μολυσμόν. Καὶ γὰρ τὸ [4] μολῦναι ἢ ῥυπᾶναι, Ἀρδαλῶσαι λέγεται, καὶ Ἄρδαλος ἄνθρωπος, ὁ μὴ καθαρῶς ζῶν. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Φερεκύδης ἐν Θαλάττῃ, καὶ Φιλήμων ἐν Πανηγύρει.

Ἀναίνονται) ἀπαρνοῦνται.

q [5] Ἀγριαθῶσιν αἱ μῆτραι) τουτέστιν ἄγριας [6] χρήζουσιν. Ἀντὶ τοῦ, συλλήψεως ἀπὸ τῆς ἐμμήνου καθάρσεως. Οὕτω δὲ ἀκουστέον καὶ τὸ Ὀδαξηθῶσι. Πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν ἀγορευομένων ζώων.

r Ἄλφιτα προκώνια) τὰ γινόμενα ἐκ τῶν φρυκτῶν κριθῶν οὕτως Ἀττικοὶ καλοῦσι.

Ἀμ-

[1] *ἀνδράφαξ in vet. exempl. margine. St.* [2] *ἀνάσιτος quaed. MSS. et alia ἀνάσυρτος falſo, notante St.* [3] *μοχλυσμὸν MS. D.* [4] *μολύναι vulgg.*

n. Secundo de diaeta p. 95. v. 18. Ἀνδράφαξις atriplex humida eſt, non tamen alvum mouet. Primo de morb. mul. p. 238. v. 7. de his, quibus intus manens ſemen viri, computreſcit. His *ἀνδραφάξιος* atriplicis ſemen, aut ſuccum cum melle, aut cum cumino delingendum dato. Dioſcoridi vocatur haec herba *ἀτράφαξις*, vnde coniicere poſſumus exemplar Erotiani eſſe deprauatum, et pro *ἀνδράπαξ* ſcribendum eſſe *ἀνδράφαξ*, vel *ἀνδράφαξις*. EUST. In cuius exemplari eſt *ἀτράφαξ* et *ἀτράφαξις* vitioſe ex Theophr. procul dubio hiſt. plant. L. I. c. 13. cui ſaepius quoque *ἀνάφραξις* dicitur haec herba.

o. Secundo de morb. mul. p. 269. v. 22. Si vero ad cor progreſſi vteri ſuffocent, et *ἀνάσσυτος* concitatus fuerit aer violentus, anxia eſt, et vomit. Germanus interpres vertit, aer impeditus violenter attrahatur. EUST. Vide Foeſ. p. 53.

p. V. Foeſ. p. 41. Heſ. explicat *ἄρδα, κολυσμόν*.

q. Secundo de morb. mul. p. 278. v. 42. *Ἢν ἀγρηθῶσιν αἱ μῆτραι, ἡ γαστὴρ αἴρεται, καὶ φυσᾶ, καὶ σμαραγεῖ*, hoc eſt, ſi inflati fuerint vteri, venter attollitur, et inflatur, et ſonitum edit. Sic vertit Germanus interpres. Calvus, ſi vuluae dureſcant, exaſperenturue. Forte melius eſſet ſequi Erotianum, et ſic ver-

Ἀνδράπαξ) herbae nomen.

Ἀνάσσυτος) animo concitatus.

* Ἄναυδος) ſine voce, αὐδὴ enim vox.

Ἄρδαλον) ſordes, vel inquinamentum. Etenim inquinare, vel ſordere ἀρδαλῶσαι dicitur, et ἄρδαλος homo, qui non pure viuit. Meminit huius vocis et Pherecydes in Mari et Philemon in Panegyrico.

Ἀναίνονται) recuſant.

Ἀργηθῆναι αἱ μῆτραι) venationis indigent, id eſt, conceptionis, a menſtrua purgatione. Sic enim intelligendum eſt καὶ τὸ ὀδαξηθῶσι, hoc eſt, dentibus corrodentur. Facta autem eſt haec vox ab animalibus venatione captis.

Ἄλφιτα προκώνια) quae fiunt ex hordeo torrido, ſic Attici vocant.

[5] *ἀγρηθῶσιν MS. St. ἀγρηστῶσιν Chart. c η ap. Hipp. ſed aliis ἀγριωθῶσιν. Ex coniectura πρηθῶσιν Foeſ. ἀγρηθῆναι Euſt.* [6] *χρήζωσιν vulgg.*

* Quum hanc vocem, de qua ſuperius tractauit, inutiliter repetat Erotianus, dicere cogimur hunc libellum eſſe fragmentum eorum, quae ipſe ſcripſit, ab aliquo imperito ſine ordine collectum. EUST. Hanc vocem in graecis exemplaribus, quotquot vidi, omiſſam reperi.

vertere. Si conceptione indigent vteri, venter attollitur, et inflatur, et ſonitum edit. Videtur autem mihi legendum eſſe pro ἀγρηθῆναι, ἀγρηθῶσιν, quia ſtatim ſubiungit ὀδαξηθῶσι. Vatic. codex pro ἀγρηθῶσιν legit προθέωσιν, ſed perperam. EUST. Apud Hippocr. legitur ἀγρηθῶσιν per η, περὶ γυναικειῶν L. II. vbi ſcribitur ἢν ἀγρηθῶσιν αἱ μῆτραι, ἡ γαστὴρ αἴρεται, καὶ φυσᾶ καὶ σμαραγεῖ. ST. Prouocat autem Foeſ., ſubſtituens πρηθῶσιν, ad locum de nat. mul. p. 224. 35. et habet Heſychium conſentientem, qui πρῆσαι per φυσῆσαι explicat.

r. Galen. in Exeg. exponit, quae ante coni ſiue metae erectionem fiunt; hoc eſt ex recentibus et teneris hordeis: nam et hodie in areis conus quidam erigitur, praeſertim locis pluuiis: eſtque lignum rectum, circa quod fructus in coni formam componuntur. Secundo de morbis

s [1] Ἀμφίδιον) τὸ πέριξ τοῦ τῆς μήτρας τραχήλου.

t [2] Αἰολᾷ) πλανᾶται.

u Ἄγνου) λύγου. Ἔστι δὲ ὄνομα φυτοῦ· ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς, λέγων, Ἄγνου τε βρύα λευκὰ καὶ [3] ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον.

[4] Ἀγλαΐζεται) [5] καλλωπίζεται. Καὶ Ἀγλαὸν, τὸ καλόν.

x Ἀρικύμων) μεγαλοκύμων.

y Ἀχώρ) ἐξανθήματος εἶδος, καθ' ὃ συμβαίνει [6] κολλώδης ὑγρασία, καὶ οἷον [7] πιτυρώδεις λεπίδας ἐπιφέρεσθαι. Μάλιστα δὲ [8] περὶ τὴν κεφαλὴν εἴωθε γίνεσθαι.

ἈΡΧΗ

[1] *ἀμφιδέον ap. Chart. ex Hipp. quod etiam notauit Foeſ. et ſic Euſt.* [2] *αἰολᾶται Euſt. et Foeſ.* [3] *ἐμπριόντα MS. D.*

morbis mul. p. 264. v. 29. Καὶ ἄλφιτα προκώνια et polentae recentes tenues in aqua madefactae, quas etiam inſulſas delingere prodeſt. Aldinus codex habet προκρήνια, quae vox eſt mihi prorſus ignota. Galenus in Exegeſi dicit προκώνια eſſe farinas ex nouis hordeis. Alii autem, ſolas ex non arefactis. Poſteriores, triticum toſtum eſſe volunt. EUST. V. Foeſ. p. 530. Pollux explicat τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν, et Heſ. τὰ ἐκ τῶν μὴ πεφυραμένων κριθῶν ἄλφιτα.

s. Ruffus Epheſius, libro primo de partium humani corporis appellationibus c. 31. Colli vteri oſtium, primus meatus, Hippocrates graece ἀμφίδιον, a rotundi ferri, quo praefiguntur aratra, ſimilitudine vocat. Galen. in Exeg. dicit eſſe rotundam oris vuluae extremitatem, labris cucurbitulae ſimilem, per tranſlationem a mulierum armillis vocatam, quae ἀμφίδεα ipſae quoque nominantur ab eo, quod eſt orbem comprehendere, et tanquam circumligare. EUST. Et hic et apud Hippocr. ἀμφίδεον legi debet, non ἀμφίδιον, vt ex etymo vocabuli apparet, quod a Galeno traditur. ST. Vide Foeſ. p. 42.

t. Galenus in Exeg. habet αἰολᾶσθαι, quod ſignificat quaſi vagari et errare. Secundo de morb. mul. p. 282. v. 46. de eryſipelate vteri. Et

Ἀμφίδεον) id quod eſt circa collum vuluae.

Αἰολᾶται) vagatur.

Ἄγνȣ) viticis. Eſt autem nomen plantae, vt etiam teſtatur Nicander in Theriacis: Viticis germina alba colligantia Onogyrum.

Ἀγλαΐζεται) ornatur et pulcrum ſe reddit.

Ἀρικύμων) hoc eſt, μεγαλοκύμων. Maximis vndis tumens.

Ἀχώρ) puſtulae ſpecies, ex qua contingit glutinoſam humiditatem, et quaſi furfuraceas ſquamas circumferri. Maxime vero in capite naſci conſueuit.

[4] *ἀγλαΐζηται MS. D. forte ἀγλαΐζει Foeſ.* [5] *καλλωπίζηται MS. D. forte καλλωπίζει Foeſ.* [6] *κολλώδη MS. D.* [7] *πιτυρώδης MS. D.* [8] *παρὰ MS. D.*

Et triſtatur et *αἰολᾶται τῇ γνώμῃ* mente variatur, ſeu vagatur. EUST. Suidas *αἰολλει*.

u. Libro de affect. p. 186. v. 6. Crudis vero ramni foliis, aut *ἄγνȣ* viticis, aut ſalviae, aut tithymalli. Primo de morb. muliebr. p. 245. v. 25. *Καὶ ἄγνȣ καρπὸν*, viticis item fructum in vino bibendum dato. Et p. 256. v. 15. Bibendum autem dato *ἄγνȣ καρπὸν* viticis fructum. Et p. 257. v. 30. et p. 258. v. 3. Et libro ſecundo p. 285. v. 25. Si ſanguis largus ex vteris fluat, *ἄγνȣ* viticis folia cum vino nigro dato. Et p. 286. v. 36. Si pecten prae fluxu aquoſo doleat; *ἄγνȣ καρπὸν* viticis fructum cum melle terito, et in cataplaſmate pectini probe adhibeto. Nicandri locus eſt non longe a principio libri. EUST. Locus eſt in Theriac. v. 71. dicitur *ἄγνος caſtus flos, καὶ ἀγονός τις ὤν*.

x. Galenus in Exegeſi exponit, quae cito praegnans redditur. EUST. Loca laudat Foeſ. p. 93. Heſych. reddit *εὐσύλληπτος*.

y. Libro de alimento, p. 110. v. 44. Vlcus, cruſta, ſanguis, pus, ſanies, lepra, furfur, *ἀχώρ* vlcera capitis manantia, ſic vertit Germanus interpres. Caluus vero ſanies. EUST. V. Foeſ. p. 116.

ἈΡΧΗ ΤΟΥ Β.

[a] Βιώμενον) βιοῦντα.

Βαιόν) τὸ ὀλίγον.

[b][1] Βοθρίας) [2] τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς κοιλίας ἕλκεσι νῦν λέγει.

[c][3] Βολιτά) τὰ μικρὰ βόλβια.

Βρύχιον) τὸ οἱονεὶ βύθιον, καὶ κατὰ βάθους κείμενον.

[d][4] Βηχία) βοτάνης εἶδος, ὃ Βηκίαν καὶ Βήκιον καλοῦμεν.

[e] Βρυγμός) ἰδίωμα ποιοῦ ψόφου.

Βλι-

[1] *βαθρείας MS. D. βοθρίοις) τοῖς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς κοίλοις etc. Foeſ.* [2] *τοῖς MS. D.*

a. Hanc dictionem pro viuente non inuenio, ſed *βιώμενος* pro violentia vſurpatur ab Hippocrate; Secundo de morb. muliebr. p. 269. v. 22. Si vero ad cor progreſſi vteri, ſuffocent, et concitatus fuerit aer *βιώμενος* violentatus, anxia eſt, et vomit. Germanus interpres vertit; et aer impeditus *βιώμενος* violenter attrahatur. EUST.

b. Hanc vocem apud Hippocratem non inuenio. *Βοθρίον* Galeno in libro de definit medic. eſt cauum vlcus ac purum in nigro oculi. De quo Actuarius libro ſecundo c. 7. inquit: Ex vlceribus oculi, quod in cornea tunica oritur, cauum et anguſtum, ac purum, *βοθρίον* et foſſula nominatur. Paulus Aegineta libro tertio, c. 22. idem dicit. Galenus in libello de oſſibus c. 4. *βοθρία* dicuntur concauitates maxillarum, quas ſubeunt dentes, EUST. Cf. Foeſ. p. 123.

c. Hanc vocem pro bulbis, nec apud Hippocratem, nec apud Galenum inuenio, ſed pro ſtercore. *Βολιτὸς* enim attice ſtercus maxime aſinorum et boum ſignificat, quod *βολβιτὸν* dicitur. Secundo de morb. mul. p. 262. v. 18. Si os vteri non recte habuerit, *βόλβιτον* ſtercus bubulum ſiccum etc. pro fomento adhibeto. Et v. 26. *Βόλβιτον* ſtercus bubulum velut conchae teſtam efformato. Et infra etiam v. 37. Et p. 288. v. 4. *Βόλβιτον* ſtercus bubulum contuſum, aceti dimidia menſura etc. adhibeto. Et p. 289. v. 15. Omnia, quae in vnguenta iniiciuntur, tundito ac cribrato, et ſuper *βόλβιτον* ſtercus bubulum mittito. Et v. 17. addito etiam

PRINCIPIVM B.

Βιώμενον) viuentem.

Βαιόν) parum.

Βοθρίας) vlcera concaua in oculis nunc dicit.

Βολιτά) parui bulbi.

Βρύχιον) quaſi βύθιον, id eſt, ſummerſum, et in profundo iacens.

Βηχία) herbae ſpecies, quam βηχίαν et βήχιον appellamus.

Βρυγμός) idioma alicuius ſtrepitus.

[3] *βολβιδεῖα mauult Foeſ. nam βολιτά ſunt apud Heſ. ἀφόδευμα βοός.* [4] *βήκιαν MS. D. forte βήχιον tuſſilago ex conieſt. Foeſ.*

etiam metopo, et ſuper βολβιτῷ ſtercore bubulo ſuffito. In quibus locis exemplar Aldinum habet βολιτὸν et βολιτῷ. Si ſcriberetur βωλιτὰ cum ω melius eſſet. Nam βωλίτης boletum et fungum ſignificat, ſic dictum, vel quod conuolutum ſit, et quaſi globoſum, vel ἀπὸ τῦ βώλυ a bolo ſeu rubrica, qua pictores aurum ſuis operibus inducunt, a quo colore, fungos eos boletos nominaſſe veteres Romanos et Graecos veriſimile eſt. Marcellus Vergilius in Dioſcor. L. IV. c. 81. EUST. Foeſ. vt ſuae emendationis veritas conſtet, laudat περὶ γυναικ. L. II. p. 272. 28.

d. Apud Hippocratem hanc vocem inuenio, et pro herbae ſpecie et pro tuſſicula poſitam. Quarto de art. t. 22. p. 495. v. 41. Idonea etiam ſunt folia betarum, aut βηχίυ tuſſilaginis. Galen. in com. ait: Tuſſilago herba quaedam eſt, propoſito affectui ſalutaris, quum modice ſiccet. Dioſcorides L. III. c. 117. βήχιον deſcribit. Pro tuſſicula vſurpat hanc vocem Hippocrates, ſexto de morbis vulg. com. 8. t. 36. p. 351. v. 16. Cui fiſtula rumpebatur, βηχία tuſſiculae permanere impediebant. Et libro ſeptimo p. 367. v. 10. de fiſtula inteſtini: Et rurſus rumpebatur, et βηχία tuſſes permanere prohibebant. EUST. V. Foeſ. p. 121.

e. Galenus in Exeg. dicit ſignificare ſtridorem ex dentibus colliſis excitatum, nam βρύχειν eſt ſic ſtridere. Libro de carnibus p. 43 v. 39. Libro de ſuperfoetatione p. 49. v. 33. de ſignis conceptionis. Tertio de diaeta p. 106. v. 20. Secun-

[f] Βλιχῶδες) οἱ δὲ Γλισχρῶδες. Ἐπικλῆς μὲν φησι τὸ [1] λελιπασμένον [2] μετὰ [3] γλοιώδους ὑγρασίας ἀκαθάρτου. Εὐφορίων δὲ τὸ ἐκπεπιεσμένον καὶ κατάξηρον. Βακχεῖος δὲ καὶ Λυσίμαχος διὰ τοῦ π. γράφουσι [4] Πληρῶδες, σημαίνειν θέλοντες τὸ ἐξεπτυγμένον.

[ff] Βλακεύειν) ὀλιγωρεῖν, ἀλλά γε τὸ ἐπὶ πλεῖστον διατρίβειν, οὕτως εἴρηται. Ἔστι γὰρ εἶδος ἰχθύος λεγόμενον Βλέννα καὶ Βλακὸς, [5] ὃς ἐν τῷ συνουσιάζειν δυσαπολύτως ἔχει. Οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν [6] Ὄρνισι. Λέγεται δὲ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν Βλάξ. Βλακεύειν δὲ ἐστι τὸ μετὰ νωθρείας καὶ ὀλιγωρίας τὶ [7] πράττειν. Ὡς καὶ Πλάτων ἐν ά Πολιτείας φησὶ, Βλακικὸν δὲ ἡμῖν τὸ πλῆθος· ἀντὶ τοῦ, νωθρὸν καὶ ὀλίγωρον.

[g] [8] Βομβυλίου) ἔστι μὲν τὸ βομβύλιον, εἶδος μελίσσης· σημαίνει δὲ καὶ τὸν αὐλητὴν, παρὰ τὸ τοῖς αὐλοῖς βομβεῖν. Ἔστι δὲ καὶ [9] βυκίου εἶδος στενοστόμου.

Βρύ-

[1] λελεπισμένον *Suid. ap. Hippocr.* λελιπασμένον, μὴ καθαρὸν *Foeſ.* [2] κατὰ *vulgg.* [3] γλιώδους *MS. D.* [4] πλιχῶδες *pro* πληρῶδες *MS. St.* πληχῶδες *Chart.* πλιχόδες *vulgg.* βληχῶδες *et* βλιχῶνως *Heſ. falſo.*

Secundo de morb. p. 149. v. 39. Et p. 151. v. 10. Libro de natura mul. p. 223. v. 27. et 47. Secundo de morb. muliebr. p. 265. v. 23. Et p. 279. v. 13. Et p. 283. v. 11. Libro de ſterilibus p. 291. v. 45. EUST. V. Foeſ. p. 129.

f) Hanc vocem non inuenio apud Hippocratem, ſed γλισχρῶδες. Libro de vulneribus capitis, p. 450. v. 41. de oſſe fracto, aut rupto, aut contuſo, per errorem derelicto. Et quod inflammatum eſt ex ipſo emoritur, et γλισχρῶδες viſcoſum fit, et apparet velut ſalſamentum, colore fuluum, ſubliuidum. Quidam pro πληχῶδες ſcribunt πληρῶδες. EUST. Apud Hippocr. de vuln. cap. non βλιχῶδες ſed γλισχρῶδες reperio, vbi ſcribit καὶ ἐπειδὰν τοῦτο γένηται, τὸ ἕλκος ἄχροον γίνεται, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἰχὼρ ῥέει σμικρὸς, καὶ τὸ φλεγμαῖνον ἐκτέθνηκεν ἐξ αὐτοῦ, καὶ γλισχρῶδες γίνεται. Alibi autem apud eumdem ſcriptorem legitur σὰρξ γλισχρανθῇ. ST. Cf. Foeſ. p. 123.

ff) Pro ὀλιγωρεῖν, id eſt, con-

Βλιχῶδες) Alii vero γλισχρῶδες. Epicles quidem inquit, quod eſt impinguatum humiditate lubrica et impura. Euphorion vero, quod expreſſum eſt, et aridum. Bacchius vero et Lyſimachus per π ſcribunt, πληχῶδες, ſignificare volentes quod detectum eſt.

Βλακεύειν) parui facere, etenim ita dicitur plurimum immorari; eſt enim genus piſcis, qui dicitur βλακὸς, qui in coeundo δυσαπολύτως, id eſt, * *difficulter* auellitur, cuius meminit etiam Ariſtophanes in auibus. Dicitur autem recto caſu βλάξ. Βλακεύειν autem eſt cum ſegnitie ac negligentia aliquid facere, vt inquit Plato in primo libro de republica: Βλακικὸν δὲ ἡμῖν τὸ πλῆθος. Βλακικὸν, hoc eſt, torpens ac negligens.

Βομβυλὶς) Eſt quidem βομβύλιον apis ſpecies. Significat etiam tibicinem, eo quod tibiis βομβεῖ, id eſt, ſtrepat. Eſt etiam et vaſculi ſpecies anguſti oris.

G 5 Βρύ-

[5] *ὡς vulgg.* [6] *ὄρνησι MS. D.* [7] *παράττειν MS. D.* [8] *βομβλὶς MS. D.* [9] *βικὶς mauult Foeſ.*

* difficile EUST.

contemnere, vel negligenter aliquid agere vſurpatur. Secundo de fract. t. 55. p. 463. v. 27. Porro ſi alterum tibiae os fractum fuerit, extenſione quidem debiliore opus habet, non propterea omittenda intentio eſt, aut βλακεύειν negligenda. Secundo de art. t. 45. p. 482. v. 29. de fractura naſi. Commodiſſime enim reſtituitur naſus fractus, praecipue eadem die, vel certe paulo poſt: Sed καταβλακεύουσι, torpent medici, ſic vertit Vidius. Germanus interpres, ſegniter agunt medici. Et com. 3. t. 83. p. 490. v. 24. de femore luxato: Quos tenera aetate calamitas haec inuaſit, plerique in dirigendo corpore καταβλακεύουσι negligentes ſunt. Et v. 26. καταβλακεύουσι negligentes item nonnulli ſunt in recte ambulando, ſic vertit Vidius. Germanus interpres, ad directionem tardi ſunt, et ad ambulationem rectam cunctantur. EUST. Cf. Foeſ. p. 122.

g. Libro tertio de morb. p. 163. v. 46. de pleuritide. Poſt balnea etiam vinum dulce et aquoſum bibendum eſt, non frigidum, modicum, ἐκ βομβυλίου, ex anguſti oris vaſculo. EUST. Haec poſtrema

h Βρύξαι τὰς ὀδόντας) ἤγουν βιαίως ἐνεργῆσαι, ὡς ἦχόν τινα [1] γίνεσθαι, τῶν κάτω πρὸς τὰς ἄνω κρουόντων.

i [1] Βύζην) ἀθρόως.

k [2] Βδελύξειν) συγήσειν.

l [3] Βάκχαρις) εἶδος βοτάνης, καὶ μύρου, οὗ καὶ Ἀριστοφάνης μέμνηται.

m [4] Βδελλάζηται) ἀμέλγηται. Εἴρηται δὲ παρὰ τὰς [5] βδέλλας.

Βολ-

[1] γενέσθαι MS. D. [2] βδελύξι et συγήσει ex coniect. Foeſ.

ma ſignificatio conuenit huic loco Hippocratis, de morbis L. V. καὶ οἶνον γλυκὺν καὶ ὑδαρέα προπίνειν μὴ ψυχρὸν, ὀλίγον ἐκ βομβυλίου εὐρυστόμου. Ceterum βίκος, cuius diminutiuum eſt βικίον, non autem βύκος, cum apud alios tum apud Xenoph. ſcriptum reperitur, quare et hic rectius legitur βικίον. ST.

h. Primo de morb. mul. p. 232. v. 28. Et venter ipſius durus erit, et maior quam prius, et βρύξει τὰς ὀδόντας dentibus fremet. Et p. 235. v. 7. de ſuffocatione repentina. Quaedam etiam τὰς ὀδόντας βρύχει dentibus fremunt. Et p. 242. v. 35. de partus purgamentis. Et tumet, et οἱ ὀδόντες βρύχουσι dentes ſtrident. Et libro ſecundo p. 278. v. 28. Et cor vibratur, et βρύχει dentibus frendit. EUST. Heſ. τρίζειν τὰς ὀδόντας.

i. Galenus in Exeg. exponit, cumulate, vel confertim. Aduertendum tamen eſt, in aliquibus exemplaribus perperam ſcribi βύξην. Primo de morb. mul. p. 234. v. 21. de copioſis menſibus. Semel aliquando multi deſcendentes, et βύζην cumulate prodeuntes, os vterorum impetu ſuo magis dilatant. EUST. V. Foeſ. p. 129.

k. Primo de morb. mul. p. 244. v. 21. de muliere ex partu nimis purgata. Aliquando etiam horror, et cibi faſtidium et omnino βδελύξεται abominabitur. Et v. 46. et cibum faſtidit, et vigilabit, et βδελύξεται abominabitur. EUST. Hinc βδελυγμίαι ſunt ναυσίαι Heſychio.

l. Galenus in Exeg. pro vnguento tantum exponit, quod in Lydia fit, de quo meminit Hippocrates in libro de natura muliebri p. 215. v. 9. de vteris agglutinatis. Et in coxam ſanam decumbat, et apponat βάκχαριν baccharim vnguentum, aut oleum album ad coxam ſanam. Et p. 218.

Βρύξαι τὲς ὀδόντας) hoc eſt, vehementer firmare dentes inferiores cum ſuperioribus, vt ſtrepitus quidam fiat.

Βύζην) cumulate.

Βδελύξειν) odio habere, odio proſequi.

Βάκχαρις) herbae ſpecies, et vnguenti, cuius etiam meminit Ariſtophanes.

Βδελλάζηται) emulget, dicitur autem ab hirudinibus.

Βολ-

[3] *βάκκαρις vulgg.* [4] *βθηλάξηται MS. D.* [5] *βδέλας MS. D.*

p. 218. v. 23. Si puerperae vteri in coxam incubuerint, aut ad lateris mollitudinem, ad ſanam coxam, oleum Aegyptium album, aut *βακχάριν* baccharim vnguentum apponere oportet. In quibus locis notandum, perperam in impreſſis exemplaribus hanc dictionem per duplex *κκ* ſcribi, et in latino codice per duplex cc. Secundo de morbis muliebribus p. 269. v. 43. Proinde ad vteros quidem lanam quam maxime fieri poteſt ad foramen apponito, ita, vt pennae obvolutam, vnguento albo, aut Aegyptio, aut *βακχαρίῳ* bacchario, aut amaricino tingas. Pro herba in eodem libro p. 284. v. 17. vſurpatur, de capitis dolore. Curetur autem ſic: Cucumeris ſilueſtris anniculi internam partem, fel tauri, florem aeris, cum *βάκχαρι* bacchare terito, et ſubdititia formato. EVST. Cf. Dioſc. L. III. 51. Plin. L. XXI. c. 6.

m. Galenus in Exeg. ait, *βδέλλῳ* in maiore de praedictione et ſecundo, vt inſcribunt quidam; Dioſcoridi placet varicoſam venam ſic vocari, mihi autem de hirudine proprie dici. Hanc ego vocem apud Hippocratem non inuenio, ſed *βδέλλαν* in ſecundo prorrh. p. 419. v. 26. vbi loquitur de his, quibus fauces implentur ſanguine: Huius, inquit, conſiderandae ſunt nates et fauces, an vlcus aliquod habere compareat in hoc loco, aut *βδέλλαν* hirudinem. Quod autem nonnulli noui medici de hac re Galenum ſubſannent, mirum non eſt: quandoquidem nemo doctus imperitorum reprehenſionem euitare poteſt. Sane bibere aquam, in qua hirudo ſit, nec rationi, nec experientiae repugnat: quandoquidem hominum negligentia maiores lapſus incurrit. Vt enim alia modo praeteream, noui hominem aquam impuram hirudinibus exi-

p [1] Βολβόν) βοτάνης ὄνομα.

o [2] Βατίδες) ἰχθύων ὄνομα.

p [3] Βρίσῃ) βαρύνῃ.

ἈΡΧΗ ΤΟΎ Γ.

[a] Γαργαρεών) τὸ κύριον ὄνομα τὸ ὑπὸ τὸν [4] ὑπερώαν νῦν λέγει. Ἡ γὰρ Σταφυλὴ, καὶ ἡ Κιονὶς, καὶ ἡ Ἱμὰς,

[1] *βόλβιον forte Foeſ.* [2] *βατίδος Euſt. et Iunt. ex operarum errore.*

exiguis, ac viſum paene effugientibus plenam bibiſſe, et ſanguinem multis diebus ſcreaſſe, ita vt medici de affectione vaſorum pulmonis dubitarent: cui amicus hirudinem faucibus adhaerentem auulſit: quam ſenſim creviſſe non dubito. EUST. In laudato quidem prorrh. loco quidam vocem *βδέλλαν* per *venam varicoſam* interpretantur, quam tamen explicationem reiicit Mercurialis, neque iniuria, in varr. lectt. L. I. c. 21. p. 48. et ex Herodoto docet hirudinem intelligendam eſſe. Et haec explicatio cum *ἀμελγήται* optime conuenit.

n. Galen. in Exeg. habet *βόλβιον*, de quo Hippocr. in libro de morb. mul. Proinde quidam bulbi nomine narciſſum ſignificari male ſunt arbitrati. Dioſcor. L. ſecundo c. 160. et 161. habet *βολβός*. Numquid autem idem ſit *βολβὸν* et *βόλβιον*? Et num exemplar Erotiani mendoſum ſit, et pro *βολβὸν*, *βόλβιον* legendum ſit, tu ipſe inquires? Ego enim vtramque vocem apud Hippocratem invenio: Primo de morb. mul. p. 257. v. 22. de foecunditatis experimentis. Aut *βόλβιον* bulbion ex tritico tritum, et vino ſabactum in lana apponito. Et libro ſecundo p. 284. v. 12. Hanc cum melle et vino apponito, aut *βόλβιον* bulbion. Conſpicitur autem in tritico maxime Aegyptio, acre ſimile cumino Aethiopico. Septimo de morb. vulg. p. 365. v. 45. de Cliniae ſorore ſeniore: Abſceſſit autem dolor moderatus ad lateris mollitudinem. Βολβοῦ bulbi ſuccus, et vinum lactei teporis auſterum, panes quam pauciſſimi cum oleo, etc. EUST. V. Foeſ. p. 124.

o. Libro de internis affectionibus p. 195. v. 22. Deinde modico tempore interpoſito prandeat panem, et obſonium habeat, fruſtum torpedi-

Βολβὸν) herbae nomen.
Βατίδες) piſcis nomen.
Βρίσῃ) onerat.

PRINCIPIVM Γ.

Γαργαρεὼν) proprium nomen, nunc autem quod ſub palato eſt, intelligit. Vua enim, et Columella, et ἱμάς.

[3] βρύσῃ *MS. D.* [4] ὑπερόαν *MS. D.*

pedinis, aut ſquatinae, aut galei, aut βατίδος raiae. Et v. 32. Edat autem torpedinem, ſquatinam, βατίδα raiam, galeum, paſtinacam, et ranas. EUST. Vide Plin. XXXII. 7. vocatur et βάτος. Heſych. tamen βάτον et βατίδα inter ſe differre cenſet. V. Foeſ. p. 119. Heſ. βατίδες ſunt εἶδος ἰχθύος πλατύ.

p. Primo de morb. mul. p. 234. v. 9. de diminutis menſibus: Verum his locis non ſemel dolet, ſed alias, atque alias, qua parte ſanguis diſcretus in vteris eſſe non potens, βρίσῃ grauarit. Germanus interpres vertit, impetu ſuo grauarit. EUST. Adde locum περὶ φυσῶν, p. 120. 33.

a. Quid ſit gurgulio declarat Aretaeus libro primo de cauſ. et ſign. acut. morb. c. 8. Ruffus Epheſius de partium humani corporis appellationibus L. I. c. 8. et altero L. I. c. 8. Galenus, tum alibi, tum ſexto de compoſitione medicamentorum ſecundum locos c. 3. Aetius libro VIII. c. 40. Paulus Aegineta L. VI. c. 31. Secundo de morbis p. 141. v. 43. de vua morbo. Vua fit, quum pituita de capite ad γαργαρεῶνα gurgulionem deſcenderit. Et v. 45. Venoſus eſt γαργαρεὼν, gurgulio ac craſſus. Et v. 48. Nam vena calefacit, et prae caliditate partes circa γαργαρεῶνα gurgulionem ſanguine replet. Et p. 145. v. 41. de angina. Si apprehenſa lingua inſpexeris, γαργαρεὼν, gurgulio non magnus eſt, ſed mollis. Et p. 146. v. 44. Si vero morbus in faucibus fiat, ἄκρος ὁ γαργχρεὼν, ſumma gurgulionis pars aqua impletur, et pluries. Libro de affectionibus p. 179. v. 47. Si vero vua dependerit, et ſuffocarit, quidam hoc γαργαρεῶνα gurgulionem vocant, ſtatim gargariſmis vtendum eſt. Secundo de morbis vulg. ſect. 2. p. 314. v. 14. de anginoſis. Erant autem haec in facie maxime conſpicua, et in ore, et interſepto iuxta γαργαρεῶνα gurgulionem.

Ἰμὰς, πάθη εἰσὶ τȣ̃ γαργαρεῶνος. Γαργαρεὼν δὲ ὠνομάσθη παρὰ τὸν γινόμενον γαργαλισμὸν τῇ [1] τραχεία ἐξ αὐτȣ̃ ἀρτηρία.

[b] Γονίμη ἡμέρα) ἀντὶ τȣ̃ περιττή. [2] Ἐπειδὴ αἱ περιτταὶ ἡμέραι ὡς ἐπίπαν κρίσιμοι τυγχάνȣσι καὶ γεννητικαὶ τινὸς ὠφελίμȣ. [d] Ὅθεν καὶ [3] γόνιμον μῆνα τὸν περιττὸν καλȣ̃σι.

[c] Γονοειδὲς) τὸ ὅμοιον γόνῳ, τȣτέςι σπέρματι· [4] αὐτὸ γὰρ ἐν [5] τῷ [6] Περὶ [7] τόπων τῶν [8] κατὰ ἄνθρωπον φησί·

[1] *τραχία MS. D. non diphthongôs.* [2] *ἐπειδὰν vulgg.* [3] *γόνυμον MS. D.* [4] *legendum potius αὐτὸς, et ſic Chart. quoque.* [5] *ῷ vulgg.*

nem. Et libro tertio com. 2. t. 3. p. 320. v. 42. de Euryanactis filia. Haec incipiente morbo fauces dolebat, et perpetuo ruborem habebat, et γαργαρεὼν gurgulio reuulſus. Tertio progn. t. 21. p. 407. v. 41. Οἱ δὲ γαργαρεῶνες, gurguliones autem periculoſi ſunt, vt et reſecentur, et ſcarificentur, quamdiu rubicuudi fuerint, et magni. Et v. 44. Et fiat extrema γαργαρεῶνος gurgulionis pars maior et rotunda. EUST. V. Foeſ. p. 133. Reineſ. varr. lectt. L. II. c. 8. p. 197. Sic dictam putat a ſono, quem iſta particula in faucibus edimus, fictum, ſolo in homine vltimo palatu inter tonſillas dependentis carunculae vocabulum eſt; id Latinis ingratum caninae literae occurſum emollituris, forte etiam ad gulam ſeu iugulum, cui imminet, reſpicientibus *gurgulio* Perſ. Sat. 4. ad mentulam tentigine ſurrectam per metaphoram tranſtulit; alii, ςαφυλὴν, κίονα, κιονίδα, v. locos ab Euſt. laudatos, et *vuam* et *columellam* appellarunt.

b. Secundo de morb. vulg. ſect. 5. p. 317. v. 37. de hydropicis. Si febre tenente partes circa faciem graciles fuerint, ἐν ἡμέρῃ γονίμῳ in die impari, ſequenti die ſolvetur. Et v. 39. Si non ἐν τῇ γονίμῃ in die impari febris dimittat, recidiuare neceſſe eſt. Et ſect. 6. p. 318. v. 6. In conuulſionibus, ſi vox ἐν γονίμῳ in die impari ſoluitur, a magno morbo liberat. Et v. 10. Solutio enim ſimilis eſt voci. Soluitur autem ἐν γονίμῃ in die impari. Et v. 15. At interceptio morbi fieri non poterit, niſi ἐν γονίμῃ ἡμέρῃ in impari die. Neque principium fieri poterit ἣν μὴ ἀγόνῳ ἡμέρῃ καὶ μηνί. Ἔτι δὲ γονίμῳ. Sic habent impreſſi codi-

ἱμὰς, id eſt, Lorum, γαργαρεῶνος, hoc eſt, gurgulionis ſunt affectus. Dictus eſt autem γαργαρεὼν παρὰ τὸν γινόμενον γαργαλισμὸν τῇ τραχείᾳ ἐξ αὐτοῦ ἀρτηρίᾳ, hoc eſt, a titillatione, quae ab ipſo fit in trachea arteria.

Γονίμη ἡμέρα) hoc eſt, περιττή. Impar, quoniam impares dies vt plurimum ſunt critici, et vtilitatem aliquam nobis afferunt. Vnde etiam γόνιμον menſem τὸν περιττὸν, hoc eſt, imparem appellant.

Γονοειδὲς) ſimile γόνῳ, id eſt ſemini: ſic enim inquit in libro de locis in homine, γονοειδὲς igitur vrina alba

[6] *Προῤῥητικῷ ſuſpicatur Foeſ. quia in L. de locis nulla huius rei fiat mentio, librariiſque mendum hoc ex lapſu memoriae tribuit.* [7] *τόπον MS. D.* [8] *κατ' ἄνθρωπον vulgg.*

codices: quae verba ſonant; niſi pari die et menſe, adhuc autem impari. Quidam pro ἔτι, adhuc, ſcribunt ἔτει, anno, et ideo interpretes vertunt niſi die pari, itemque menſe et anno pari. Verum vltima dictio, γονίμῳ, aut deprauata eſt, aut male conuerſa. Non enim vox illa par, ſed impar ſignificat. Et v. 17. Qui moriuntur, eos neceſſe eſt γονίμῳ ἡμέρῃ die impari, καὶ γονίμῳ μηνὶ et menſe impari, καὶ γονίμῳ ἔτει ac anno impari mori. Et v. 19. Si vero in γονίμῳ ἔτει impari anno fiat, ab vtriſque γονίμως impares fieri neceſſe eſt. Si autem in ἀγόνῳ ἔτει anno pari, et ἀγόνῳ ἡμέρῃ die pari, neceſſarium eſt in γονίμῳ ἡμέρῃ impari die mori. EUST. Hippocr. epidem. L. II. ἀπόληψις δὲ τοῦ νοσήματος οὐκ ἂν γένοιτο εἰ μὴ ἐν γονίμῃ ἡμέρᾳ. ST. Cf. Foeſ. p. 140. et Galen. de diebus decretoriis.

c. Locum, quem Erotian. adducit ex Libro de locis in homine, nuſquam reperio. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 18. p. 307. v. 38. de Philiſco: Vrinae variae, quae habebant innatantia quaedam rotunda, γονοειδέα geniturae ſimilia, diuerſa non ſubſidebant. Et libro ſecundo ſect. 3. p. 315. v. 45. de Scopo: In ſubſidentia vero ſubalbum quiddam adhaerens vaſi, tenue, neque γονοειδὲς geniturae ſimile, neque diſſimile. Et libro tertio com. 1. t. 19. p. 319. v. 32. de eo qui in Dealcis horto decumbebat. Vrinae tenues, variae, in medio pendens quiddam habentes, minutim diſperſum, velut farinae craſſiores γονοειδέα geniturae ſimiles. Et com. 2. t. 1. p. 320. v. 14.

φησί· γονοειδὲς οὖν οὖρον, τὸ λευκὸν καὶ παχύ. Ἐὰν δὲ [1] Τονοειδὲς γράφῃ, τὸ πνεῦμα τὸ μετὰ πόνου καί τινος συντονίας ἀναπνεόμενον λέγει.

[d] Γονή) ὅτι μὲν τὸ σπέρμα δηλοῖ, ὅτι δὲ τὴν μήτραν. Κεῖται ἐν πολλοῖς παρ' Ἱπποκράτει.

[e] Γλῶσσα λιγγυώδης) μέλαινα καὶ [2] τεφρώδης. Ὠνόμασαι δὲ παρὰ τὸν Λιγνὺν, ἥτις ἐστὶ [3] καπνώδης αἰθάλη.

Γίνεται

[1] Γονοειδὲς *vulgg. et* γράφει *MS. D.*

v. 14. de Philiſtide: Vrinae tenues, pellucidae, habebant quiddam medio pendens γονοειδὲς geniturae ſimile. Et libro ſexto com. 2. t. 37. p. 345. v. 5. In Perintho γονοειδὲς geniturae ſimilis vrina talis, quae eſſet iudicatoria, etiam pectinis affectionum. Et libro ſeptimo p. 357. v. 17. de vxore Theodori. Quod minxerat de feſtucis detrahebatur, viſcoſum, γονοειδὲς geniturae ſimile. Primo prorrh. c. 2. t. 60. p. 411. v. 2. Num his turbidus ſpiritus, et γονοειδὲς geniturae ſimile quid ſuperueniens, ſingultum iudicat? Et comm. 3. t. 48. p. 412. v. 33. Conturbata in his vrina non mala, neque id, quod γονοειδὲς geniturae ſimile, in ipſa reſidet. In coacis praenotionibus p. 429. v. 17. Aluo ſuppreſſa exudantes, num his turbidus ſpiritus, et γονοειδὲς geniturae ſimile quid pertranſiens, ſingultum ſignificat? Et p. 433. v. 39. Conturbata in his vrina mala non eſt, neque id, quod γονοειδὲς geniturae ſimile in ipſa reſidet, verum plerumque hi aquoſa mingunt. EUST. Vide Foeſ. p. 141. Heſych. interpretatur γόνῳ εἰκός.

d. Pro ſemine vt plurimum haec vox vſurpatur; interdum pro vtero et partibus genitalibus. Secundo de morb. vulgar. ſect. 1. p. 312. v. 1. Vnde fit, vt teſtis ex tuſſi intumeſcens, nos commonefaciat communionis, quae eſt pectoris, mammarum, γονῆς vteri, vocis. Germanus interpres et alii, geniturae vertunt. Tertio de artic. t. 41. p. 485. v. 40. Spina a ſacro quidem oſſe vſque ad magnum ſpondylum, iuxta quod crurum annexio dependet, caua eſt. Nam et veſica et γοναὶ partes naturales, et id inteſtinum, quod laxum eſt ſupra anum, hac parte continetur. In cuius com. Galenus inquit: Naturales partes, quas γονὰς dixit, intellexit eas, quae generationi accommodantur, vterum in feminis, quae ſemini aptantur in maribus γεννητικὰ nuncupantur. Haec Galenus, qui iu vſu huius vocis licentia vtitur, quandoquidem ea, quae ſcribit, verbis

alba et craſſa. Si vero τονοειδὲς πνεῦμα ſcribatur, ſignificat reſpirationem cum labore, et quadam contentione.

Γονή) aliquando ſemen: aliquando vuluam ſignificat. Reperitur haec vox multis in locis apud Hippocratem.

Γλώσσα λιγνυώδης) lingua nigra, cinerea. Eſt autem appellata παρὰ τὴν λιγνὴν, quae eſt fumoſa fauilla.

Fit

[2] τεῤῥόδης MS. D. τιφρώδης vulgg. [3] καπνώδης MS. D.

verbis Hippocratis ad amuſſim non quadrant. Γονὴ enim non videtur ex hoc loco attribui poſſe membro genitali maris et feminae, quia teſtes viriles hinc inde ab oſſibus pubis pendent, et non continentur a concauitate, quae fit ab oſſe ſacro, in qua Hippocrates dicit contineri veſicam et γονάς. Hanc ſententiam citat Galenus libro de vteri ſectione c. 1. ibique aſſerit γονὴν vel genitalia membra, vel ipſum etiam vterum ab Hippocrate appellari. Eadem ſententia, paucis quibuſdam mutatis habetur in Mochlico p. 505. v. 36. Spina vero a ſacro oſſe vſque ad magnam vertebram curuata, veſicaque et γονὴ genitale, et inteſtinum rectum hic curuatum. Libro de ſuperfoetatione p. 49. v. 15. Muliere aegre pariente, ſi puer ἐν τῇσι γονῇσιν in genitalibus locis haereat, et non facile exeat, ſed cum labore, ac medici machinamentis, tales pueri modicae vitae ſunt. In quo loco hac voce vtitur pro vtero: libro de vſu humidorum p. 113. v. 14. Quoniam imus venter calida delectari videtur, conſiderandus locus eſt, et poſtea extremae partes, et veſica, et γονὴ genitale, et virilis membri glans natura frigidior, quam quis putet. Ruffus Epheſius libro I. de partium humani corporis appellationibus c. 31. Genitale mulieris μήτρα καὶ ὑςέρα vterus, vuluaque vocatur, Hippocrates autem et δελφὴν et γονὴν dicit. Ignorandum non eſt γονὴ eſſe nomen peſſi ad concipiendum, qui deſcribitur a Paulo Aegineta L. VII. c. 24. EUST. Galenus autem γονὰς plurali numero ſcribit vocaſſe Hippocratem τὰ γεννητικὰ μόρια, in feminis videlicet μῆτραν, in viris τὰ σπερματικὰ μόρια. Locus autem Hippocratis, in quem hoc Galenus annotat, eſt in libro de artic. κύςις τε γὰρ γοναὶ, καὶ ἀρχῦ τὸ χαλαρὸν ἐν τϐτέῳ ἔκτιςαι. ST.

e. Galen. in Exeg. habet λιγνυώδης denigrans, quia λιγνὺς fuligo nigra eſt. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 73. p. 326. v. 44. de virgine

in

Γίνεται δὲ τοιαύτη διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν φλόγωσιν. Φησὶ γὰρ, πελίη δὲ γεγονυῖα. Ἤγουν λιγνυώδης.

f [1] Γλισχρόχροα) τὰ μετά τινος κολλώδους ἐπαφῆς παρατετηρημένα τὴν χροιὰν ἐπὶ τὸ χαλεπώτερον.

g Γῆν μεταμείβειν) ἤγουν πορεύεσθαι. [2] Ἀμείβειν γὰρ τὸ ἀλάσσειν καὶ μεταπορεύεσθαι.

h [3] Γυῖον) Βακχεῖος ἐν ά, σῶμα φησὶν ἢ μέλος· οὐκ ὀρθῶς φήσας. Κατὰ γὰρ τῶν [4] μυῶν ἰδίως τέτακται· ὡς καὶ Ὅμηρος, Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά.

i [5] Γαργαλισμοῦ) Γάργαλος καὶ Γαργάλη λέγεται ἐρεθισμὸς, ἀπὸ τῶν [6] πασχητιουσῶν γυναικῶν [7] εἰλημμένης

[1] γλισχρόχρα *Chart.* γλισχρόχολα *Ald.* [2] ἀμήβειν *vulgg.* [3] *ſcribitur et* γῦον *omiſſo* ι.

in Lariſſa: Γλῶσσα λιγνυώδης, lingua fuliginoſa, arida. In cuius com. Galen. inquit: Sic vocari tinctam quaſi fuligine quadam, quae ſicca ex vaporibus erat. Et libro ſexto com. 5. t. 14. p. 347. v. 33. Γλῶσσα lingua vrinam ſignificat. Γλῶσσαι linguae virides cum pallore, bilioſae: bilioſum autem a pingui: rubicundae vero a ſanguine: nigrae ab atra bile: ſicca ab ἐκκαύσιος λιγνυώδεος exuſtione fuliginoſa, et vterina parte. EUST. Foeſ. laudat locum Hipp. epidem. III. aegr. 12. poſt ſt. peſt.

f. Hanc vocem non reperio apud Hippocratem; ſed γλισχρόχολα. Quarto de morbis vulgar. p. 331. v. 37. de vxore Temenae: Aluus enim egerebat multa γλισχρόχολα, viſcoſa bilioſa. Et v. 43. Filius mulieris Apemanti ſororis, praecordia magna, et ſplenis ſpirituoſus ſeceſſus γλισχρόχολος amarae bilis, ſic vertit Germanus interpres, Caluus vero, glutinoſa. Vertendum puto: ſeceſſus glutinoſus bilioſusque. Sunt qui velint pro γλισχρόχολα hoc loco reponendum eſſe γλισχρόχροα. EUST. Apud Hippocr. Ald. editionis non γλισχρόχροα ſed γλισχρόχολα legitur: vbi, an lectio haec Erotiani reponenda ſit, dubito, in cuius explicatione puto παρατετηρημένα eſſe mendoſum. Habetur autem apud Hippocr. epidem. L. IV. γαστὴρ γὰρ διῄει πολλὰ γλισχρόχολα, et paulo poſt, διαχώρησις γλισχρόχολος, ὑπόκοπρος, κοπιώδης. ST. Foeſ. p. 137. laudat loc. de vulner. cap. p. 450. 41.

g. Locus Hippocratis eſt in ſexto de morbis vulgaribus, com.

Fit autem huiuſmodi ex nimia inflammatione: inquit enim πελίη δὲ γεγονυῖα, videlicet λιγνυώδης, id eſt, fuliginoſa.

Γλισχρόχροα) ſunt corpora, quae retinent colorem tendentem in deterius cum contactu mucoſo inſtar glutinis.

Γῆν μεταμείβειν) ſolum vertere. Ἀμείβειν enim eſt mutare, de loco in locum proficiſci.

Γυῖον) Bacchius in primo, corpus inquit, vel membrum: verum non recte; ad membra enim proprie refertur, vt etiam teſtatur Homerus, γυῖα, id eſt, membra poſuit agilia.

Γαργαλισμοῦ) dicitur γάργαλος καὶ γαργάλη, irritatio. Ducta eſt autem vox a prurientibus feminis, vt etiam

[4] μελῶν MS. St. et Chart.
[6] πεσχητικσῶν MS. D.
[5] γαργαλισμὸς, rectius, Foeſ.
[7] εἰλημένης MS. D.

com. 5. t. 20. p. 347. v. 37. In morbis longis γῆν μεταμείβειν terram mutare commodum. EUST. Et Heſychius ἀλάσσειν explicat.

h. Pro membro: Libro de locis in homine p. 65. v. 14. Scapulae vero ad γυῖα membra articulantur brachii, ſiue totius manus, incumbentes in ipſum os, quod ἐν τῷ γυιῷ in membro eſt. Et v. 22. Quae vero infra ſitae ſunt, et intus reclinatae, hae vtraeque committuntur ad radium ex ſupernis ἀπὸ τοῦ γύιου a membro procedentem, ἐντὸς τοῦ γύιου et intus ad membrum coarticulantur. Secundo de morb. mulier. p. 267. v. 6. Et quum aliquid feſtinanter egerit, anhelatio ipſam inuadit, et γυῖα membra exſoluuntur. Primo de art. t. 26. p. 474. v. 25. Quibus autem bene ſe habet τὸ γυῖον membrum, et carnoſis; minus excidit, et difficilius reponitur. Pro corpore etiam ponitur: Sexto de morb. vulg. com. 4. t. 28. p. 347. v. 11. Oculi prout validi fuerint, ita etiam γυῖον corpus. In cuius com. Galenus ait: Nam ſi oculi bene colorati ſunt, γυῖον corpus totum in ſalubri ſtatu eſſe ſignificant. Locus Homeri eſt Iliadis quinto, Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν. *Membra autem fecit leuia, pedes et manus inſuper.* EUST. Cf. Foeſ. p. 143.

i. Indicatur locus περὶ τροφῆς, p. 111. 5. vbi Foeſ. monet: γαργαλισμὸς ſcribitur, et corporis titillationem indicat.

μένης τῆς λέξεως. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης [1] Γηρυτάδῃ, καὶ Δίφιλος ἐν Δαναΐσι.

k [2] Γογγυλίδια) τὰ μικρὰ καταπότια. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σχῆμα ὁμοιότητος.

l [3] Γάλα καὶ λίπα τέγγειν) ἀντὶ τοῦ λιπαρῶς ἐμβρέχειν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

m [4] Δυσήνιος) δυσθύμως καὶ δυσκόλως τὰς ἀνίας φερούσης.

Διο-

[1] Γυρυγάδι *MS. D.* Γηρυτάδει, *Euſt.* [2] γογγυλίδα *MS. D. et ſic Euſt. et Iunta.*

k. In aliquibus exemplaribus ſcribitur γογγυλίδια. Galenus in Exegeſi habet γογγύλιον rotundum, et γογγυλίδια parui globuli, et pilulae. Reperio apud Hippocratem γογγυλίδας pro rapis vſurpari, libro de internis affectionibus p. 207. v. 3. Et fructus paeoniae grana decem in vino nigro cocta bibenda dato: et γογγυλίδας rapas decoctas faciens, ſorbeat ſuccum, condiens caſeo non ſalito, et papauere, et ſale, et oleo, et ſilphio, et aceto. Germanus interpres vertit, rapi probe percocti ſuccum ſorbeat, caſeo inſulſo conditum etc. EUST. Hic γογγυλίδια, apud Hippocratem autem γογγυλίδας inuenio, περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, vbi ſcribit, καὶ γογγυλίδας διέφθους ποιέων etc. Habet tamen et Galenus γογγυλίδια, quod exponit τὰ μικρὰ σφαιρία, ὥσπερ εἰ καταπότια. ST. Heſych. interpretatur στρογγύλον, et σκληρόν.

l. Galenus in Exeg. inquit, λίπα oleum, vt in libro de morb. mul. ſecundo. τέγγειν eſt humectare. Has ego dictiones ſimul iunctas apud Hippocratem non reperi. Secundo de morb. mul. p. 272. v. 33. Illitio autem fit λίπα oleum. Et p. 277. v. 39. Oleum vero ne adhibeto, neque aliud pingue, aut λίπα pinguedinem habens. Et p. 278. v. 4. Si vlcerati fuerint vteri, et extreme foras proceſſerint, ἐλαίῳ χρίων λίπα τὰς χεῖρας ἐντιθέναι, id eſt, oleo illitis manibus indito. In qua clauſula dictio ἐλαίῳ fortaſſe ſuperflua eſt. Et v. 27. Et femora roſaceo λίπα oleo inungat. EUST. Vide Foeſ. p. 132.

m. Galenus in Exeg. habet δασαυίης, et δυσηνίος. Critias

etiam teſtatur Ariſtophanes ἐν γηρυτάδει, et Diphilus in Danais.

Γογγυλίδα) paruae pilulae; dictae autem ſunt a formae ſimilitudine.

Γάλα καὶ λίπα τέγγειν) id eſt, abunde perfundere.

PRINCIPIVM Δ.

Δυσήνιος) aegre, ac difficulter moleſtias ferentis.

[3] *forte pro γάλακτι λιπαρῷ Foeſ. τέλειν MS. D.* [4] *δησανίος vulgg. δυσάντης Gal.*

tias in libro de amoris natura vel virtutum, ſic explicat: Δυσανίης eſt quicumque parvis de rebus triſtitia afficitur; de magnis pluſquam ceteri homines, vel longiore tempore. Δυσήνιος eſt, qui non facile triſtitia afficitur; eſt etiam is, qui frenari aegre poteſt, aut moroſiſſimus eſt. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 82. p. 326. v. 34. In Thaſo mulier δυσάνιος moroſa, ex moerore cum occaſione erecte obambulans, inſomnis facta eſt, et cibi faſtidiens. In cuius com. Galenus ait: Quid δυσάνιος ſignificet, declarauit Critias his verbis: Moroſus eſt is, qui paruis de rebus, et de magnis plus, diutiuſque ceteris mortalibus triſtatur. Aldinus codex non δυσάνιος, ſed δυσήνιος habet, vt Erotianus. EUST. Erotianus δυσήνιος genitiuum facit in hac ſua expoſitione, at Galenus nominatiuum, ſicut Heſychius, et rectius, meo quidem iudicio. Imo nec Erotianum ita ſcripſiſſe exiſtimo. Idem Galenus habet et δυσανίης, cui eamdem dat ſignificationem, quam Heſychius τῷ δυσήνιος. Exponit enim ille, ὅς τις ἐπὶ τοῖς σμικροῖς ἀνιᾶται, καὶ ἐπὶ τοῖς μεγάλοις μᾶλλον ἢ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Heſychius autem inter ceteras explicationes hanc ponit, δυσήνιοι, ἐπὶ μικροῖς μεγάλα ὀργιζόμενοι. Quae expoſitio etiam conuenit cum ea, quam apud Erotianum habemus. At Galenus δυσήνιος facit quidem nominatiuum, ſicut et Heſychius, (quemadmodum dictum eſt) ſed explicationem contrariam ei dat. Eſt enim δυσήνιος ſecundum illum, ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος. Item ὁ δυσχαλίνωτος. Atque in hac poſteriori ſignificatione deducitur ab ἡνία, in illa autem priore ab ἀνία; quod prius α in η mutauerit, ſi δυσήνιος legamus: at manſerit immu-

n [1] Διοπῷ) τῷ τῆς [2] νηὸς [3] ἐπιμελητῇ. Παρὰ τὸ [4] διοπτεύειν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις, κειμένη καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι, καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν [5] Σισύφῳ, καὶ [6] Εὐριπίδῃ ἐν [7] Ἱππολύτῳ.

o [8] Δόρπης) τοῦ τῆς ἑσπέρας καιροῦ. Παρὰ τὸ δόρυ παύειν. Ὃ γὰρ ἡμεῖς Ἄριστον καλοῦμεν, οἱ παλαιοὶ Δεῖπνον ὀνομάζουσι· μεθ' ὃ δεῖ [9] πονεῖν.

p [10] Δίκραινα) τὰ διῃρημένα εἰς δύο, καὶ οἷον δίχηλα καὶ δικόρυφα. Κεῖται κἀν τῷ Περὶ τόπων.

Διορ-

[1] *Chart.* διόπῳ, *οἰκονόμῳ καὶ ἐπιμελητῇ exponitur* διοπῷ. *Δορπηστοῦ τῆς ἑ, κ. ex coni. Foeſ.* [2] *νηὸς MS. D. ignorat, ſed ſpatium relinquitur vacuum. Foeſ. vel gignendi caſu propter* Φερέσης *legendum coniicit, vel* Φέρουσα, *i. e. mulier quae difficulter moerorem fert.*

immutatum, ſi δυσαυλής. Certe apud Hippocratem nec δυσήνιος, nec δυσαυλής, ſed tantum δυσάνιος me legiſſe recordor, et quidem nominatiuum, non genitiuum. Sic enim epidem L. III. ſcriptum reliquit: ἐν Θάσῳ γυνὴ δυσάνιος, ἐκ λύπης μετὰ προφάσιος ὀρθοστάδην ἐγένετο ἄγρυπνός τε καὶ ἄσιτος. Galenus autem in ſuis in illum locum commentariis eam dat nomini δυσάνιος ſignificationem, quam ego τῷ δυσαυλής antea dedi, ex eius Exegeſi γλωσσῶν Ἱπποκράτους ſumtam. Atque haec mihi videtur Hippocratis loco conuenire, reliquae autem minime. Alicubi tamen, ni fallor, εὐήνιος legitur apud Hippocratem contrarium τῷ δυσήνιος ab ἡνίᾳ deducto. ST. Heſychius hanc vocem interpretatur τὸν δυσχερείᾳ χρώμενον, δυσάρεστον.

n. Galen. in Exeg. habet δίοπτος, quae vox ſignificat eum, qui templi curam gerit, παρὰ τὸ διοπτεύειν, ἢ διέπειν, a diſpiciendo, vel curando, quae in eo ſunt. Num autem hae dictiones differant, an eaedem ſint, diligenter inquirendum eſt, ego enim primam tantum reperi apud Hippocratem: Quinto de morbis vulgaribus p. 341. v. 21. Magnae nauis διόπῳ gubernatori, anchora digitum indicem et infernum os dextrae manus confregit. Quam ſententiam repetit libro ſeptimo p. 358. v. 19. Vbi Aldinus codex non διόπῳ, ſed διοπῷ habet. EUST. In vno exemplari Erotiani διοπῷ exponitur οἰκονόμῳ, item ἐπιμελητῇ. Euſtathius quoque οἰκονό-

Διοπῶ) nauis gubernatori, παρὰ τὸ διοπτεύειν, quod eſt, omnia perſpicere. Attica autem dictio eſt, quae eſt apud Ariſtophanem in Atticis dictionibus, et apud Aeſchylum in Siſypho, et apud Euripidem in Hippolyto.

Δόρπȣ) veſpertini temporis, ab haſta deponenda dicti. Quod enim nos ἄριϛον, id eſt, prandium appellamus, veteres δεῖπνον, coenam nominant, poſt quam laborare opus eſt.

Δίκραια) in duo diuiſa, et quaſi bifida. Et δικόρυφα, hoc eſt, bicipitia; inuenitur in libro de locis in homine.

[3] *ἐπιμελιτῆ MS. D.* [4] *forte διοπεύειν Foeſ.* [5] *διάφω MS. D.* [6] Εὐριπίδης *MS. D.* [7] Ἱππολίτῃ *MS. D.* [8] Δόρπȣ *Euſt. et Iunt.* [9] ποιεῖν *MS. D.* [10] *δίκραια, vel δίκραιρα, codd. quid.*

κονόμον apud Aeſchylum ſignificare teſtatur. Sed ſecundum eum et Graecos Lexicographos διόπῳ ſcribere debemus, non διοπῶ. ST.

o. Coenae, ſic exponit Galen. in Exeg. EVST. Subindicatur locus epid. L. V. p. 337. 40.

p. Galen. in Exeg. δίκρȣν exponit, veluti biceps, idem quoque bifidum dicitur, idque ἤδικρον ſignificat. Locus, quem Erotianus citat ex libro de locis in homine, vt coniicio, eſt p. 65. v. 33. Femur autem ſuperne, vbi in acetabulum ingruit, δικραῖος bifidum eſt huiuſmodi δικραιότητι bicipitate. In ea quidem parte, quae intro inclinata eſt, τῶν δικραίων bicipitum (quae dictio a Germano interprete praetermittitur) in ſummitate rotundum eſt, ac leue, quae etiam in acetabulum ingreditur. Altera autem τῶν δικραίων bicipitum pars exterior (bicipitatis vertit Germanus interpres) magis foras prominet, et inferius apparet ad nates, et coxendix appellatur. Ad genu vero os femoris taliter eſt δίκραιον biceps. Τῷ δὲ δικραίῳ bicipiti (bicipitio tranſtulit Germanus interpres) autem huic os tibia appellata, velut in cardine adaptatum eſt. Sexto de morb. vulg. com. I. t. 13. p. 343. v. 32. Tubercula extra extuberantia etc. et non δίκραια bifida meliora. In Coacis praenotionibus p. 430. v. 39. Lingua circa δικρȣν bifidam ſui partem, velut ſaliua alba obduci, febris remiſſionis ſignum eſt. EVST. Δίκραιος

q [1] Διορθȣν) διατυπȣν.

r Διαθέσμȣς) διαφύσεις.

s Διεβλήθησαν) [2] παρελογίσθησαν. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν [3] Ἱππολύτῳ [4] φησίν· τί δε ἦν [5] λυθῆς μεδιαβαλεῖς, παθεῖν σε δεῖ. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ ἐν Πολυείδῳ καὶ ἐν [6] Ὀρέστῃ.

Δί-

[1] διαρθρȣν *MS. D. et Euſt.* [2] παρελογίαθησαν *vulgg.* [3] Ἱππολίτῳ *MS. D.*

κραιος eſt bifidus e loco Hipp. epid VI. p. 1165. B. ad quem reſpexit Erot. at corrigendum δίκραια: niſi forte vtramque lectionem agnouerit: quippe δικόρυφα magis ad δίκρανα, quam ad δίκραια pertinet. Galen. δίκρȣν τὸ οἷον δικράνον ὅπερ καὶ δισχιδὲς ὀνομάζȣσιν. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἤδικρον δηλοῖ. Vnde liquet idem fere eſſe δίκραιος et δίκρανος. Pro vltimis Foeſ. in oec. legebat: Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ δίκραιον δηλοῖ. Sed malim καὶ ἡ δίκροα vt idem coniiciebat in not. ad Coac. p. 156. A. Vtitur ea voce Theophr. Hiſt. plant. L. II c. 8. de palmis: ȣ̓ μὴν ἀλλὰ γίνονταί τινες διφυεῖς, καθάπερ δικρόαν ἔχοντες. Occurrit quoque adiectiuum δίκρος apud Nicandr. Ther. v. 228. et idem reddendum Theophr. hiſt. plant. L. IV. c. 2. vbi vulgo legitur: τȣτο δὲ προσαυξηθὲν σχίζεται, καὶ γίνεται ἄκρον. Optime I. C. Scaliger emendabat δίκροον; malo tamen δίκρον, quod vulgato propius. Scriptura igitur parum diſtant, ſignificatione fere conueniunt δίκρος, δίκραιος, δίκρανος, δίκραιρος: hinc non mirum, ſi alicubi a librariis confuſa ſint. Notat vbique Foeſius loco ſupra citato ex epid. L. VI. libros nonnullos δίκραιρα habere pro δίκραια. Hinc dubitaui aliquando, an non corruptus quoque ſit locus Apoll. Rhod. L. IV. v. 161. vbi de Tritonis cauda ſermo eſt: Αὐτὰρ ὑπαὶ λαγόνων δίκραιρα οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα Κητέος ἀλκαίη μηκύνετο. Durius aliquando dictum videtur ἀλκαίη δίκραιρα, cauda biceps; magis proprium eſſet δίκραια, bifida: nec aduerſatur Scholiaſtae expoſitio: διπλῆ. Τοιαύτη γὰρ ἡ τȣ Τρίτωνος, ȣ̓ρα διῃρημένη εἰς δύο. HER. Vide et Foeſ. p. 166.

q. Proprie intelligendum eſt de formatione et configuratione prima foetus: Libro de natura pueri p. 32. v. 23. Vt plurimum enim hoc tempore, aut paulo breuiore, aut paulo longiore, διαρθρȣσθαι, dearticulari contingit. Et

p. 33.

Διαρθροῦν) informare.

Διαθέσμους) diuiſiones.

Διεβλήθησαν) decepti ſunt, vt etiam Euripides in Hippolyto inquit. Quod autem ſi fueris ſolutus, me διαβαλεῖς, id eſt, decipies, pati te oportet. Meminit quoque huius vocis et in Polyido, et in Oreſte.

H 5 Δί-

[4] *vox haec in MS. D. deeſt.* [5] *λυθῆς MS. D. λυθεὶς Chart.* [6] *Ὀρέστι vulgg.*

p. 33. v. 5. de eadem re diſſerens, inquit: In his enim, ſcilicet quadraginta duobus diebus διαρθροῦνται coarticulantur puerorum membra. Secundo de artic. t. 8. p. 480. v. 10. de maxillae luxatione: Malae quidem quieſcunt, innectuntur enim capiti, ſed non διήρθρωται, vt articuli inſinuantur. In quo loco Galenus Hippocratem διάρθρωσιν pro naturali commiſſura oſſium, quae aperte mouentur, poſuiſſe affirmat. EUST.

r. Quorſum haec referenda ſint, non indicauit Foeſius: ſed pertinent omnino ad locum l.. de nat. pueri p. 237. 12. τεταμένοι δὲ εἰσι καὶ οὗτοι (οἱ ὑμένες) ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ ἐς ἀλλήλους διαθέσμους ἔχουσιν. Dubitari iam poterit forte, Hippocrateſne ex Erotiano corrigendus ſit, an contra; mihi poſterius magis placet: lego itaque διαθέσμους, διαφύσεις. Per διαφύσεις vero intelligendae hic videntur fibrae quaedam oblique ſitae, atque has membranas inuicem connectentes: ſimili fere ſignificatione proceſſus vertebrarum et ſterni διαφύσεις dicuntur in mochlico p. 842. C. D. alias διάφυσεις fere interſtitium notat. Plura de ea voce vide apud Foeſ. in oec. HER.

s. Galen. in Exeg. eodem modo exponit. EUST. Agnoſcit eamdem vocem Galen. qui ἐξηπατήθησαν explicat, ſenſu eodem; ſed in noſtris Hippocratis editionibus non apparet. Nec tamen quidquam certius, quam ita legendum eſſe Lib. de nat. pueri p. 246. 30. ἀλλ' ὅσαι δὴ ἔδοξαν πλείονα χρόνον δέκα μηνῶν ἔχειν, ἤδη γὰρ τοῦτο πολλάκις ἤκουσα, κεῖναι διελήθησαν τρόπῳ τοιῷδε, ᾧ μέλλω ἐρεῖν. Pro διελήθησαν ſcil. legendum διεβλήθησαν, iubentibus praeter Erotianum ac Galenum ipſis quoque MSS. quorum nonnulli teſte Foeſio διεβλήθησαν exhibent. HER.

ss. Fortaſſe legendum eſt, τί δ' ἢν λυθεὶς με διαβάλῃς, παθεῖν σε δεῖ; non inueni autem hunc locum in Hippolyto eo, quem habemus, cui cognomen eſt ςεφανηφόρῳ. ST.

[t] Δίκαιον) ἐνθάδε μὲν, εὔλογον, [1] ἐν δὲ τῷ Περὶ [2] ἄρθρων, τὸ ὅμοιον. Ὅταν φῇ, Ἐπειδὴ δίκαιον ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι τό, τε ἄλλο σῶμα, καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τὰ [3] σκέλεα, παραδείγματι χρησάμενος ὑγιεῖ πρὸς

τὸ

[1] εἰ δὲ τὸ *MS. D.*

t. Locus, quem adducit, eſt in primo de art. t. 34. p. 475. v. 22. Nam vbi *δίκαιον* iuſtum corpus habent homines, manus item, et crura, ſano in exemplum vti oportet ad non ſanum. In cuius comm. Galenus inquit: Quod ab vtraque parte, tam dextra, quam ſiniſtra aequale eſt ad vnguem, *δίκαιον* appellavit. Secundus locus ab Erotiano citatus eſt ſimiliter in primo de artic. t. 20. p. 474. v. 5. qui prorſus deprauatus eſt, et ex Hippocratis codice hoc pacto reſtituendus: *Οὗτος ὁ τρόπος παρὰ πολὺ κράτιστος ἐμβολῆς ὤμου* (non *ὁμοίου*, vt perperam ſcriba librarius Erotiani poſuerat,) *δικαιότατα μὲν γὰρ μοχλεύει, ἢν καὶ μόνον ἐσωτέρω ἔῃ τὸ ξύλον τῆς κεφαλῆς τοῦ βραχίονος. Δικαιόταται δὲ αἱ ἀντιῤῥοπαί. Ἀσφαλέες δὲ τῷ ὀστῷ τοῦ βραχίονος*; id eſt: modus autem repoſitionis humeri vt plurimum optimus hic eſt. Nam *δικαιόταται* iuſtiſſimae et ceu vecte obfirmat, modo penitus intus ad brachii caput lignum fuerit. *Δικαιόταται δὲ* iuſtiſſima vero ſunt aequilibria, et ad os brachii ſecura. Tertius locus ab Erotiano adductus, eſt in primo de fract. t. 1. et 2. p. 456. v. 24. Oportet medicum et luxationum, et fracturarum extenſiones quam directiſſimas facere. Haec enim *δικαιοτάτη* iuſtiſſima natura eſt. In cuius commento Galenus ait: Quaſi dixerit maxime conueniens, nam vbi quod conuenit vnicuique, ſervatur, res iuſte habet, atque adminiſtratur. Quartus locus, cuius meminit Erotianus, eſt in primo de artic. t. 21. p. 474. v. 11. qui, quum mendoſus ſit, hoc pacto reſtitui debet: Pro *τί γὰρ δίκαιον* legendum eſt, *τί γὰρ ἂν δικαίη μόχλευσις οὐχὶ κινήσειεν*, hoc eſt: quid enim *δικαίη* iuſta molitio non moverit? Sunt et alia exempla. Libro de medico p. 12. v. 37. *Δίκαιον* iuſtum autem ad omnem conuerſationem eſſe conuenit. Libro de ſuperfoetatione p. 50. v. 39. Sunt autem in quibus etiam menſes, iuxta corporis ſanitatem et vterorum exitum reperiuntur, imo conſueto, et *δίκαιον* iuſto modo. Primo de diaeta p. 87. v. 7. Et hi quidem minus prioribus ſplendidi fiunt; tamen quia maſculum

a viro

Δίκαιον) hoc quidem in loco rationi conſentaneum. In libro vero de articulis, ſimile, quum inquit: Quoniam δίκαιον ſimile habent homines et reliquum corpus, et manus, et crura, exemplo vtens ſani ad non ſanum. Ad aequale

[2] ἄρθρον MS. D. [3] σκέλη MS. D.

a viro ſuperauit, viriles euadunt; et hoc nomine δικαίως merito habent. Libro de inſomniis p. 107. v. 8. Quaecumque inſomnia mens hominis in noctem per ſomnum offert de diurnis actionibus, et reddit, quomodo facta ſunt ea, quae δικαίῳ ſeria ac iuſta in re per diem facta ſunt, aut de quibus conſilium initum eſt; haec homini bona ſunt. Secundo de morbis p. 140. v. 43. Quum quis aut manum, aut caput, aut aliam quamdam corporis partem hoc patientem incidat, ſanguis niger profluit, et turbatus ac morboſus: quamquam neque ſanguis nominari δίκαιον iuſte mereatur. Primo de fract. t. 4. p. 456. v. 28. Ipſe enim, qui deligatur, manum porrigit, vt qui ita a δικαίας iuſta natura cogatur. Et t. 48. et 49. p. 459. v. 18. Hic ſermo velut lex δικαίος iuſta poſita eſt, de fracturarum curatione. Et quomodo tractare oporteat, et quomodo euentus ſequi ex δικαίης iuſta tractatione. Et libro tertio, t. 31. p. 467. v. 35. Haec itaque ſi bene machinatus fueris, et extenſionem δικαίην iuſtam exhibuerint, et ſecundum rectitudinem aequalem, et vulneri nullus dolor acceſſerit. In cuius expoſitione Galenus ait: δικαίως dixi ab Hippocrate poni pro ἴσως aequaliter; ſed idem ſignificare videbitur ὁμαλῶς aequaliter, et ἴσως pariter, quod proxime ſubiicitur. Quarto de artic. t. 38. p. 497. v. 34. Et in figuris δικαίοισιν iuſtis corpus collocare. Δίκαια iuſta autem hae ſunt, vt neque ſublimius eleuatum ſit, neque deorſum repat. In cuius com. Galenus inquit: Oſtendimus iam ſaepe δίκαιον apud Hippocratem vocari id, quod potentia aequale eſt; hoc autem illud eſt, quod vnicuique conuenit: quandoquidem et iuſtitiam huiuſmodi quid eſſe, manifeſtum eſt. In epiſtola ſecunda ad Damagetum p. 531. v. 49. Quidam deſtruunt, deinde rurſus aedificant; largiuntur, deinde poenitentia ducti, amicitiae δικαία iura tollunt. Adduxi plura exempla, quoniam vox multas habet ſignificationes, et in ſenſus diuerſos facile trahitur. In quibus, vt vides, Hippocratis interpretes nulla in vſu vocis δικαίον vtuntur diſtinctione, vt Erotianus facit. EVST. Vid. Foeſ. p. 164. ſq.

τὸ μὴ ὑγιές. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἴσου καὶ τοῦ συμφέροντος, ὅταν [1] λέγῃ, Παραπολὺ κράτιστος ἐμβολῆς [2] ὤμου· Δικαιότατον μὲν μοχλεύειν, ἣν μοῦνον [3] ἐσώτερον τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ βραχίονος· δικαιότατον δὲ δι' ἀντιῤῥοπίην ἀσφαλείης ὀστέου. Ἐπὶ δὲ μόνου τοῦ συμφέροντος, ἐν τῷ Περὶ [4] ἀγμῶν φησὶν, Ἐχρῆν τὸν [5] ἰητρὸν, τῶν ἐκπτωσίων καὶ [6] καταγμάτων ὡς [7] ἰθυτάτας τὰς [8] κατατάσιας ποιεῖσθαι. Αὕτη γὰρ ἡ δικαιοτάτη φύσις, [9] ὥσπερ νόμος δίκαιος. Ἐν δὲ τῷ Περὶ ἄρθρων, [10] ἐπὶ τοῦ ἰσχίου φησὶν, Τὶ γὰρ [11] δικαίη μόχλευσις οὐκ ἂν κινήσειεν. Ἀντὶ τοῦ [12] ἰσχυρά. Μόνον γὰρ τὸ δίκαιον, [13] εὔλογόν ἐστι καὶ ἁπλοῦν, καὶ ἰσχυρὸν, καὶ συμφέρον.

u [14] Διαφραδές) σαφές.

x [15] Διαροχάς) τὰς τῶν ἐπιδέσμων διαπνοὰς, καὶ τὰ μεταξὺ τούτων διαστήματα. Εἴρηται δὲ παρὰ τὴν [16] ῥίχην, [17] ἥτις ἐστὶν εἶδος ἀναπνοῆς.

y Δῖνος) σκότωσις, ὡς φέρεσθαι δοκεῖν τὰ ὁρώμενα. Ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρχήσεως. Καὶ ὁ [18] Σκοτόδινος δὲ ταὐτὸν [19] σημαίνει, καὶ ἡ Σκοτοδινία.

Δια-

[1] *λέγει MS. D.* [2] *ὁμοίου MS. D.* [3] *ἐσώτεροι vulgg.* [4] *ἀγρῶν MS. D.* [5] *ἰατρὸν MS. D. et vulgg.* [6] *κατηγμάτων MS. D.* [7] *ἰθυτάτα τὰ MS. D.* [8] *κατατάσια MS. D.* [9] *καὶ ὥσπερ νόμος δίκαιος ex coni. Foeſ. hoc eſt, legem iuſtam et aequam, et ad fracturarum curationem maxime accommodatam.*

u. Locus indicatur de loc. in hom. p. 64. 1. v. Foeſ. p. 161. Heſ. Φραδῶς, Φραστικῶς, Φανερῶς.

x. Spatium, quod faſcia intermittit. Pro qua voce apud Hippocratem lego διαῤῥεωγάς: Secundo de art. t. 29. p. 481. v. 48. de fractura naſi. Inter omnia enim vincula hoc maxime varium eſt, et plurimos orbes obliquos habens, et διαῤῥεωγὰς aliquod ſpatium cutis nudum ac ſine faſcia intermittit, quo rhombi varie admodum repraeſentantur. Germanus interpres vertit διαῤῥεωγὰς interruptiones; quem etiam ſequuti ſunt aliqui Galeni interpretes. In cuius com. Galenus ait: Spatium, quod faſcia intermittit, dixit διαῤῥωγὰς, quae autem harum lectionum ſit melior, tu ipſe conſiderabis. EUST. Non διαροχὰς ſed

aequale etiam et vtile refertur, quum ait: Valde optimus repoſitionis (modus) aequalis eſt: δικαιότατον aequiſſimus quidem vecte ſubmouendi modus eſt, ſi tantum interius ſit capite brachii: δικαιότατον aequiſſimus vero per aequilibrium gratia ſecuritatis oſſis. Quando vero vtilitatem ſignificat, dicit in libro de fracturis: Oportebat medicum et luxationum et fracturarum quam rectiſſimas facere extenſiones: haec enim δικαιοτάτη vtiliſſima natura, ſicut lex iuſta. In libro autem de articulis vtitur hac voce ad ſignificandam vim. Quale nam δίκαιον per vectem molitio non moueret? hoc eſt, ἰσχυρὸν robuſtum. Solum δίκαιον igitur et rationi conſentaneum, et ſimplex, et robuſtum, et vtile eſt.

Διαφραδὲς) manifeſtum.

Διαροχὰς) faſciarum reſpirationes, atque inter has interualla. Dicta autem ſunt παρὰ τὴν ῥέγχην, quae eſt reſpirationis ſpecies.

Δῖνος) vertigo, vt videantur ferri quae videntur. Eſt autem et ſaltationis ſpecies, et ὁ σκοτόδινος idem ſignificat, et σκοτοδινία.

Δια-

[10] *Mauult Foeſ.* ἐπὶ τοῦ ὤμου. [11] δίκαιον ἢ *MS. D.* [12] *ſic quoque MS. D. ſed in margine* ἰσχυροῦ. [13] καὶ εὔλογον *MS. D.* [14] διαφραδέως *ap. Hipp. Foeſ.* [15] διαῤῥεωγὰς *Chart. ap. Hippocr.* [16] ῥέγχην *MS. St. et Chart.* ῥέχιν *vulgg.* ῥείχην *MS. D.* [17] εἴτις *MS. D.* [18] σκοτήδινος *vulgg. quod idem eſt.* [19] σημένει *MS. D.*

ſed διαῤῥεωγὰς apud Hippocratem pariterque Galenum inuenio. Locus Hippocratis eſt in libro de articulis, ἐπιδεσίων γάρ ἐστιν αὕτη ἡ ποικιλωτάτη, καὶ πλείστους μὲν σκεπάρνους ἔχουσα, διαῤῥεωγὰς δὲ καὶ διαλήψιας ποικιλώτατας τοῦ χρωτὸς ῥομβοειδέας. Galenus autem in ſuis in hunc locum commentariis ſcribit διαῤῥεωγὰς vocari: τὰ μεταξὺ διαστήματα τῶν ὀθονίων. ST. Heſ. διαρογχὰς τὰ μεταξὺ τῶν ἐπιδέσεων διαστήματα. Foeſ. tamen p. 156. ait: et Erotianum et Heſychium medica manu hoc in loco indigere.

y. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 42. p. 179. v. 6. At quibus in febribus δῖνοι vertigines ab initio, et capitis pulſus fiunt, etc. In cuius comment. Galenus ait:

Quum

[z] Διατρίβειν) ἐγχρονίζειν.

[a] Διέβασκον) διεβίβαζον.

[b] Διαμπερές) [1] διαμπάξ.

[c] Δακρυῶδες ἕλκος) τὸ δίυγρον καὶ [2] ἰχωρoῤῥοῦν.

Δυθεσίην) δυσαρέστησιν, ἢ δυσαποκατάστασιν.

[d] [3] Δικλεῖδες) δικλεῖδες ἰδίως [4] λέγονται θύραι αἱ

δίχα

[1] διαμπλάξ *MS. D.* [2] ἰχωρορυοῦν *MS. D.*

Quum circumagi caput videtur, ea affectio δῖνος vertigo vocatur: quum autem aſpectus quoque ſit tenebricoſus, σκοτόδινος tenebricoſa vertigo nominatur. Libro de capitis vulneribus p. 448. v. 8. Si vulneratus in ſoporem altiorem inciderit, et caligo offuſa fuerit, et δῖνος vertigo. Aretaeus primo de cauſis et ſignis diuturnorum affectuum c. 3. Si tenebrae oculis praetenduntur, et caput δῖνος turbinis in modum circumduci videtur, et auribus murmur veluti delabentis cum ſtrepitu fluminis inſonat, aut tanquam ventus flatu vela percutiens etc. σκότομα vertigo huic vitio vocabulum eſt; ita tranſtulit eius libri interpres. Reperio apud Hippocratem etiam σκοτόδινος ſeptimo de morbis vulgar. p. 363. v. 49. de Perecydae morbo: Circa tori tempus exacerbatur febris, anxietas, σκοτόδινος vertigo, tormen, capitis dolor. Quarto aphoriſm. t. 17. p. 394. v. 8. Sine febre exiſtenti, cibi faſtidium, et oris ventriculi morſus et σκοτόδινος (ſic ibi ſcriptum reperi) vertigo, et os amareſcens. Galen. in com. inquit: Σκοτόδινος tenebricoſa vertigo eſt, quando ſimul res conſpectae videntur circumvolui; et ſenſus viſus repente deſtruitur: quum aegrotus ſibi tenebras circumfundi opinetur. Secundo prorrh. p. 422. v. 35. Quoſcumque vero vna cum doloribus σκοτόδινοι vertigines corripiunt, malum aegre exſolubile ac furioſum exiſtit. Libro de veratri vſu, p. 534. v. 27. Quemadmodum autem in praenotionibus dixi, purgatio ſurſum verſus commodat ei, in quo ſine febre eſt cibi faſtidium, aut ſtomachi punctura, aut σκοτοδεινὸς vertigo, aut os amarum. EUST. Cf. Foeſ. p. 166.

z. Foeſ. p. 159. locum de cap. vuln. p. 451. 3. laudat.

a. Coniicio διέβασκον ex libro de fract. p. 766. C. deſumtum eſſe, referendumque videtur ad ea verba p. 753. C. ἔπειτα νεμέσθω ἐς τὸ κάτω καὶ ἐπὶ ἧσσον πιέζον καὶ ἐπὶ μεῖζον διαβιβάσκων. Explicat Erot. διέβασκον, διεβίβαζον; ſed putem fere ipſius gloſſam

Διατρίβειν) immorari.
Διέβασκον) traiiciebant.
Διαμπερὲς) vtrimque.
Δακρυῶδες ἕλκος) humidum et ichorem reiiciens.
Δυσθεσίην) moroſitatem, vel difficilem placationem.
Δικλείδες) proprie dicuntur δικλεῖδες fores bifariam

[3] *δικλεῖδος MS. D. et Euſt. quam lectionem Foeſius quoque praefert. δικλίδες Chart.* [4] *λεγέται MS. D.*

gloſſam ſic refingendam: διαβάσκων, διαβιβάζων, eumque ita apud Hippocratem reperiſſe, non vt in noſtris libris, διαβιβάσκων. HER.

b. Secundo de fract. t. 76. p. 464. v. 37. de femore, ἢν ἐν διαμπερὲς εἴη ποιητέος ὁ σωλὴν ἢ ὂ ποιήτεος, id eſt: Canalis igitur vel διαμπερὲς vtrimque adhiberi debet, vel non adhiberi. Quae verba ab interprete Germano prorſus ſunt omiſſa. Caluus vertit διαπτερὲς oblongum. Galen. in com. ait: Mox autem adſcribit canalem, vel διαμπερῆ, hoc eſt, qui totum crus excipiat, vel nullo modo ſubiiciendum eſſe. Secundo de morb. mulieb. p. 269. v. 29. aliud longe diuerſum ſignificare videtur. Quum autem, inquit, ad praecordia allapſi (ſcilicet vteri) ſtrangularint, vbi hic fuerit affectionis ſoliditas, et vomitus feruidus acris corripit, et modico tempore mitior fit, καὶ ἐς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐς τὸν τράχηλον ὀδύνη διαμπερὴς, hoc eſt: Et dolor ad caput et ad collum διαμπερὴς penetrans; ſic vertit Germanus interpres, Caluus vero ea verba praetermittit. Verterem ego hic quoque, vtrimque. EUST. Cf. Foeſ. p. 153. Heringa laudat locum in libro de fract. p. 766. C.

c. Tertio de fract. t. 7. p. 465. v. 20. Neceſſe igitur eſt, vt decoloratum quidem, et labiis euerſum, ac protuberans ἕλκος vlcus ſit. Δακρυώδες δὲ, humidum autem et non ſuppurans ſit. Germanus interpres δακρυῶδες vertit lachrymoſum. In cuius expoſitione Galenus inquit: Deſtillat ab vlcere tenuis et cruda ſanies ſimiliter ac lachrymae ab oculis inflammatis. Inde tranſlatione vſus dixit: δακρύειν ἕλκος lachrymare vlcus, vbi ſic afficitur. EUST. V. Foeſ. p. 145. Heringa quoque prouocat ad locum de fract. p. 167.

d. Galenus in Exeg. exponit bipartitus, vt clauſa parte inferiore, ſuperpoſitam reſerare queat. Primo de art. t. 23. p. 474. v. 17. Idem quoque facit coactio ſupra δίκλειδος θύρης bipartitam ianuam. In

δίχα τετμημέναι, ὡς δύναϲθαι, μέρους τινὸς κεκλεισμένου, τὸ λοιπὸν ἀνεῷχθαι.

[e] Διαφανέσι) διαπύροις.

[f] Διαιρῆσαι) διελθεῖν.

[g] Δῆθεν) δήπουθεν.

[h] [1] Διακναισθέν) διαφθαρέν.

Δό-

[1] διακναισθέν *Foeſ. ex operarum errore.*

In cuius expoſitione Galenus inquit, inueniri huiuſmodi fores, in quarum medio interiectum eſt lignum firmum, quale dixit tignum inter duas columnas. Ex his foribus altera ab inferiori parte aperitur, a ſuperiori altera: atque hac de cauſa δίκλειδα θύραν bipartitas fores vocauit, quaſi duplicem quamdam, duas in ſe continentes paruas. EUST. Hipp. in libro de art. τὸ αὐτὸ δὲ ποιέειν ἀναγκάζειν καὶ ὑπὲρ δίκλειδος θύρης. Vbi Galenus δίκλειδα θύραν vult eſſe fores quae poſtem habeant per tranſuerſum, ſupra quem ſit et vna ianua, infra quem ſit et alia. Ceterum δικλίδες θύραι itemque σανίδες apud Homerum ſcribitur, non δικλεῖδες. Quin et recentiores ε in hac voce omiſiſſe comperiuntur: vt Paulus Silentiarius in hoc verſu: Δικλίδας ἀμφετίναξεν ἐμοῖς Γαλατεία προσώποις. Vbi notari etiam debet δικλίδας abſolute dici, non adiuncto accuſatiuo θύρας. ST. Heſ. δικλίδες δίθυροι, ex emendatione Foeſ. p. 165.

e. Primo de art. t. 44. p. 476. v. 3. de ferramentis ad vrendum paratis. Oportet autem διαφανέσι ignitis vrere, quo quam celerrime pro viribus penetrent. Interpres Germanus vertit, pellucidis. Vidius, candentibus. Galen. in com. ait: Candentia eſſe voluit ferramenta, quae ad alam admouentur, quod expreſſit vocabulo διαφανῆ. EUST. Vid. Foeſ. p. 159. Heſ. λαμπρὸν, διαπυρὸν, exponit.

f. Corrigo διέρσαι, διελθεῖν et refero ad librum de art. p. 788. A. ὑπάλειπτρον χρὴ λεπτὸν διέρσαι διὰ τῶν καυμάτων. Ita enim legendum ex codice Mediceo, non κατηγμάτων, quod merito reiicit Foeſius. Eſt tamen minus appoſita Erotiani explicatio; quippe διέρσαι proprie notat non διελθεῖν, tranſire, ſed tranſmittere, vt liquet tum ex hoc loco, tum ex aliis, quos notauit Foeſ. in oec. ſic etiam mox poſt verba noſtra ſequitur: οὐ γὰρ ἂν ἄλλως δύναιο διέρσαι, ἐπὴν δὲ διέρσῃς, ἀφεῖναι τὸ δέρμα. In MS. Medi-

riam diuiſae: vt poſſit earum vna parte clauſa, altera aperiri.

Διαφανέσι) ignitis.

Διαιρῆσαι) pertranſire.

Δῆθεν) nempe.

Διακναιωθὲν) corruptum.

Mediceo ad marginem notatum fuiſſe videtur διεῖραι, διέρεισαι. Vide Varr. Lectt. vnde liquet, quam facile ex notis his marginalibus textus corrumpi poſſit. HER.

g. Saepius hoc apud Hipp. obuium eſt: vt initio libr. de fract. p. 750. D. *οἱ δὲ ἰητροὶ σοφιζόμενοι δῆθεν ἐστὶν ὅτε ἁμαρτάνουσι.* Ita enim legendum, non ἐστὶν οἱ. Pertinet vero Erotiani explicatio ad libr. de art. p. 791. A. *οἱ δὲ ἰητροὶ προθυμέονται δῆθεν ὀρθῶς ἰῆσθαι.* Sed ibi MS. Mediceus legit *προμηθεύονται*, vnde corrigendum *προμηθέονται*. Frequens Hippocrati verbum *προμηθεέσθαι*, et saepius a librariis cum *προθυμέεσθαι* confuſum. Vide Foeſ. p. 793. C. Ita quoque apud Thucyd. L. VI. c. 80. vbi vulgo legitur, *καὶ μὴ ἐκείνην τὴν προθυμίαν δοκεῖν, τῷ ἡμῖν μὲν ἴσην εἶναι, ὑμῖν δὲ ἀσφαλῆ, τὸ μηδετέροις δὴ ὡς καὶ ἀμφοτέρων ὄντας ξυμμάχους βοηθεῖν.* MSS. loco τοῦ *προθυμίαν* exhibent *προμηθίαν*, vel *προμηθείαν*, quod omnino reponendum cum cel. Duckero. Vlterius vero ex veſtigiis cod. Caſſ. correxe-

Δο-rim, *καὶ μὴ ἐκείνην τὴν προμηθείαν δοκείτω ἡμῖν μὲν ἴσην εἶναι, κ. τ. λ. neque ita vobis videatur, hoc conſilium nobis quidem aequum eſſe* etc. ſane et Scholiaſtes agnoſcit. HER.

h. Primo de morb. p. 132. v. 19. de ſuppuratis: Quanto vero magis tempus progreditur, tanto magis pus ſincerum ſpuit, et febres acutiores fiunt, et tuſſis frequens ac fortis, et inedia *διακναίει* vexat, et tandem aluus inferne turbatur, ſic vertit Germanus interpres. Caluus vero concinnat. Quae expoſitiones parum cum Erotiani ſenſu conueniunt. EUST. Pertinet procul dubio ad libr. I. de morb. mul. p. 614. 38. vbi legitur *ἡ δὲ νοῦσος λαμβάνει μάλιστα μὲν ἐκ τοῦ τόκου, ἢν ἐν αὐτῇσί τι διακνηθὲν σαπῇ.* Quibus paria ſunt haec e libro II. de morb. mul. p. 639. 27. *ἡ δὲ νοῦσος λάζεται ἐκ τόκου μάλιστα, ἤν τι ἐν αὐτῇ διακνηθὲν μὴ ἴῃ ἀλλ' ἐνσάπηται, καὶ τρηχυνθῇ τὸ ἔμβρυον*: ſed vtrobique ex Erotiano legendum *διακναιωθέν.* Ita p. 643. 50. *ἡ δὲ νοῦσος γίνεται μάλιστα, ἢν ἐν αὐτῇσι διακναιωθῇ, ἢ ἐνσαπῇ ἐν*

i [1] Δόχμιον) πλάγιον.

k [2] Δεινὸν αὐτίτην) τὸν ἀπαραάχυτον. Ὡς καὶ Πολύζηλος ἐν Δήμῳ, Τυνδάρεων φησὶν, [3] Ἀμαθαὶ γὰρ αὐτίταν πᾶσί τε θεοξενίης ἐγένετο.

l Διαπτερώσιες) διακαθάρσεις ὤτων. Χρώμεθα γὰρ πτεροῖς ἐνίοτε, [4] διακαθᾶραι ὦτα βȣληθέντες, ὡς καὶ οἱ αὐληταὶ τȣ̀ς αὐλȣ́ς.

m Δειμώδεος) φοβερȣ̃. Καὶ Δεῖμα ὁ φόβος. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις.

Δαῦ-

1 δογμὴ *MS. D.* δοχμὴ *Euſt.* δόχμιοι, πλάγιοι *Foeſ. ex coni.* 2 οἶνον *Chart. et* Δημωτυνθαρέῳ *Euſt. ex Suida.*

τῷ τόκῳ. Plura vide apud Foeſ. in oecon. Ceterum in loco ante adducto ſuſpecta nonnihil habeo illa, καὶ τρηχυνθῇ τὸ ἔμβρυον, de quo tamen alii viderint: certius puto pro ἐνσάπηται, legendum eſſe ἐνσαπῇ τε. HER.

i. Secundo de morbis mul. p. 276. v. 31. Si vteri tranſverſum ſitum habeant, et δοχμοὶ obliqui fuerint. Eſt etiam δοχμὴ Iulio Polluce teſte, palmus, qui digitorum quatuor menſuram habet. EUST. Heſ. interpretatur, δόχμια πλάγια, λοξά.

k. Haec vox deprauata eſt, et nuſquam apud Hippocratem reperitur. Quam ego eam ob cauſam praeteriiſſem, niſi doctiſſimus ac ſollertiſſimus AUGUSTINUS GADALDINUS, Mutinenſis, animaduertiſſet, pro δεινὸν, οἶνον eſſe legendum; qui ſuo acerrimo iudicio non modo hunc ocum reſtituit, verum etiam pleroſque alios, tum in Prooemio, tum in Onomaſtico. Galenus in Exegeſi αὐτίτην exponit vinum huius anni, vel anni praeſentis. Et in expoſitione dictionis περτύας inquit, quaſi περισύας anni praeteriti quiddam ſit, vt αὐτίτην eiuſdem anni vocat. Libro tertio de morb. p. 161. v. 40. de voluulo. Ceterum priore tempore mel optimum delingat, et οἶνον αὐτίτην vinum non dilutum bibat. Interpres Germanus, ſplendidum vernaculum vertit. Caluus vero clarum augitimue patriumque. Aduertendum quoque eſt in codicibus impreſſis, pro αὐτίτην mendoſe legi αὐγίτην, et in exemplari Erotiani ἀύτιτην. Sic autem reſtituendum eſſe hunc locum ex his, quae Suidas ſcribit, clare patet. Is enim Polyzeli verba ab Erotiano citata recitat, quae haec ſunt: Οἶνον αὐτίτην τὸν ἀπαράχυτον, ὡς καὶ Πολύζηλος ἐν Δημοτυν-

Δοχμὴ) obliqua.

Δεινὸν αὔτίτην) non dilutum. Sicut et Polyzelus in Demotyndareo dicit: Temere enim non dilutum omnibus et aduenis apponebatur.

Διαπτερώσιες) purgationes aurium. Vtimur enim pennis aliquando aures purgare volentes, quemadmodum et tibicines tibias.

Δειμώδεος) timendi, et Δεῖμα, timor. Attica dictio eſt.

[3] ἀμαθῶς γὰρ αὐτίτης MS. St. et ſic Chart. [4] διακαθάραι vulgg.

μοτυνδαρέῳ φησὶν, ἀμαθῶς γὰρ αὐτίτις πᾶσι τοῖς θεοξένοις ἐγένετο: hoc eſt: vinum non dilutum, ſicut et Polyzelus in Demotyndareo (videlicet comoedia) dicit: Temere enim vinum non dilutum omnibus aduenis appoſitum erat. EUST. Pro δεινὸν non dubito quin legi debeat οἶνον, vt habemus apud Galenum αὐτίτην οἶνον expoſitum τὸν αὐτοετίτην, item τὸν ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους. Nec video quid αὔτίτης diuidendo primam ſyllabam ſcribere neceſſe ſit. Eſt praeterea deprauatus hic Polyzeli locus, ſed qui corrigi ſine melioris codicis auxilio nequeat. ST. Monſtrum horrendum informe, vere δεινὸν: ſed veriſſima eſt correctio Foeſii οἶνον αὐτίτην legentis. Vide eius oec. voce αὐτίτης: atque idem iam obſeruauerat Auguſt. Gadaldinus docente Euſtachio in annott. ad Erot. cuius vſum debeo cel. Valkenario. Hoc autem nouum et certiſſimum ſubminiſtrat documentum, noſtrum, non eo, quo iam circumfertur, ordine ſcripſiſſe; ſub litera enim O hoc repoſuiſſet, non ſub Δ, nec quidquam manifeſtius, quam alios hoc patraſſe, quum iam vox οἶνον in δεινὸν corrupta eſſet. Sequitur hinc vlterius in tractando Erotiano ordinem literarum minime attendendum: et vrgente neceſſitate etiam emendationes non violentas admitti debere. Iam videamus quantam ſaepe lucem praeferat haec obſeruatio, ad inuenienda loca Hippocratis, quae Erotianus in Gloſſario ſuo reſpexit. HER.

l. Reſpicitur locus de rat. vict. in morb. acut. p. 79. 15. V. Foeſ. p. 155.

m. Sic vox δείματα de terriculamentis, quae virginibus per ſpectra incutiuntur, vſurpatur περὶ παρθενίων pag. 213. 8.

Δαῦκος) ἔνιοι τὴν δαφνὴν ἐνόμισαν, οὐκ ὀρθῶς. Ἔστι γὰρ βοτάνης εἶδος.

n [1] Διηπέτης ὁ γόνος) ἀντὶ τοῦ διαυγὴς καὶ καθαρός. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν [2] Φοινίκῃ, λέγων, Δμωσὶ δ' ἐμοῖσιν εἶπον ὡς ταυτηρίαις πυρίδες καὶ διηπέτη κτεῖναι.

o [3] Δελφύι) τῇ μητρᾷ.

p [4] Δέτιδα) τὴν λαμπάδα, περὶ τὸ δεσμεύεσθαι.

q Δρακόντιον) βοτάνης εἶδος. Οὕτω δὲ καλεῖται καὶ ὁ τοῦ ἄρου καυλὸς, παρὰ τὴν πρὸς τὸ ζῶον ὁμοιότητα.

[5] Διαρκεῦντες) βοηθοῦντες.

ΑΡΧΗ

[1] διϊπέτης, *ſic omnia exempl. apud Hippocratem teſte Foeſio.* [2] ῥοινίκη *MS. D.*

n. Quum Euripidis comoedia non extet, Erotiani verba prorſus deprauata, corrigere non potuimus. Apud Hippocratem non διηπέτης, ſed διϊπέτης reperitur. Primo de morbis muliebr. p. 239. v. 31. Si vero ὁ γόνος ἀποῤῥέῃ διϊπέτης, genitura defluat pura, mulier viro commiſceri non amat: et ſi miſceatur, non concipit. Germanus interpres vertit: Si vero genitura iugi curſu defluat. Calvus vero, continua ſerie defluat. EUST. Quibuſdam dicitur διϊπέτης γόνος a ſupernis partibus, nempe a cerebro, ſuprema mentis arce tamquam a caelo aut Ioue decidua genitura.

o. In aliquibus exemplaribus Erotiani ſcribitur, δελφύι. Libro de ſterilibus p. 294. v. 10. de muliere amplius non concipiente: Proinde et pus ex vteris expurgare oportet: et tuberculum ἐν τῇ δελφῇ vtero ſedare, quo de cetero non impediat genituram compingi. Ruffus libro primo de corporis humani partium appellationibus, c. 31. Genitale autem mulieris membrum, graece μήτρα et ὑστέρα: Hippocrates autem et Δελφὴν et Γονὴν dicit. EUST. V. Foeſ. p. 147.

p. Galenus in Exegeſi habet δαίτιδες magnae lampades appellantur; per abuſum autem aliquando ſignificat allii caput, quod ex multis conflatum ſpicis, ita vt lampades colligatur. Sunt, qui velint, in aliquibus Galeni codicibus, paruae lampades, non magnae legi. Haec vox in alio ſenſu ab Erotiano et Galeno accipitur. EUST. Apud Galenum δαίτιδες legitur, non δέτιδες, habetque apud eum con-

Δαῦκος) nonnulli laurum eſſe putauerunt, non recte; eſt enim herbae ſpecies.

Διιπέτης ὁ γόνος) pro pellucidum et purum, vt ait Euripides in Phoenice: Seruis meis dixi, vt apponerent panes frumentaceos, et διιπέτη puros.

Δελφύη[3]) vuluae.

Δέτιδα[4]) facem; παρὰ τὸ δεσμεύεσθαι, quod eſt, ligare.

Δρακόντιον) herbae ſpecies: ſicque et ari thyrſus appellatur, ex ſimilitudine, quam cum animali habet.

Διαρκεῦντες[5]) ſuccurrentes.

[3] Δελφύη Euſt. Iuntina et vulgg. [4] Δαιτίδα Gal. et Chart. [5] διαρκοῦντες vulgg.

conuenientem ſcripturae ſedem, ſequendo alphabeti ordinem: ponitur enim ante nomen δακτύλιος. Quod tamen eo magis eſt mirum, quod in etymo huius vocis cum Erotiano conſentiat. Heſychio quoque teſte δεταὶ dictae ſunt lampades, item pedicae, δράγματα item, παρὰ τὸ συνδεῖν. Ac certe dubitationem de ſcriptura tollere poteſt Homerus, apud quem legitur Iliad. λ. et ρ. Καιόμεναί τε δεταὶ, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ. Vbi Euſtath. quoque δετὰς exponit δεσμὰς δᾴδων, τουτέστι λαμπάδων. Qui fit ergo, vt apud Heſychium et alia ſcriptura inueniatur? in eius enim Lexico legitur non ſolum δαῒς, expoſitum πεύκη, item λαμπὰς, ſed etiam δαιταὶ expoſitum λαμπάδες. Certe quid aliud reſponderi poſſit non video, niſi hoc vocabulum (vt alia quaedam) eſſe διττογραφούμενον. In cuius ſcripturam accuratius ideo inquiſiui, quod apud Hippocratem quoque per αι ſcriptum reperiatur, contra id quod protulimus etymum. Sed qui cum αι ſcribere volet, alio ſe tuebitur etymo: nam a δαίω ſe deriuare dicet. ST. Vide quoque Foeſ. p. 144.

q. Libro de internis affect. p. 190. p. 47. de arteria exvlcerata. Dato item et τοῦ δρακοντίου dracontii radices in vinum deraſas. Sed et tuſſis gratia δρακόντιον dracontium deraſum in melle delingendum dato. Libro de nat. muliebri p. 220. v. 26. de potionibus ad vteros. Caſtorium, adiantum, δρακόντιον, dracontium, peucedanum etc. Libro de ſterilibus p. 296. v. 31. Si vero voles etiam δρακόντιον dracontium derade, etc. EUST. Cf. Dioſcor. L. II. c. 196.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

[a] Ἐπανέρεσθαι) ἐπερωτῆσαι.
[b] Εὐπετέστερον) ῥᾳότερον.
[c] Εὐηθέστατοι) οἱ μὴ κακοήθεις.

Εἰρύε-

a. Primo prognoſticorum t. 8. p. 401. v. 40. Si quidem igitur in principio morbi facies talis fuerit, et nondum ex aliis coniecturam facere licuerit, *ἐπανέρεσθαι* interrogare oportet, num iam vigilauerit homo. Et t. 9. v. 45. At ſi vetuſtiore exiſtente morbo, aut triduano, aut quatriduano, talis fuerit facies, de his *ἐπανέρεσθαι* interrogare oportet, de quibus etiam prius iuſſi. EUST. Foeſius p. 221. plura laudat loca.

b. Libro de ſeptim. partu p. 45. v. 17. Nam loci ipſius molles ſunt, et tranſmotiones ipſis *εὐπετέστεραι* faciliores ac frequentiores fiunt, et propterea ad partum magis ſolubiles conſiſtunt: et mulieres per hos vltimos dies ex toto quadragenario *εὐπετέστερον* facilius vteros ferunt. Libro de extractione foetus p. 53. v. 12. de foetu ope ferramenti extrahendo. Atque ipſi (ſc. foetui) *εὐπετεστέρη* facilior exitus pateat. Primo de morb. p. 130. v. 49. Diffuſa vero ac diſperſa (ſcil. bilis) ſub cutem *εὐπετεστέρα ἔχειν τὲ τῷ ἔχοντι, καὶ τῷ ἰωμένῳ ἰῆσθαι*, hoc eſt, facilius toleratu eſt habenti, et ſananti curare. Et p. 136. v. 7. At vero in his, et ſimilibus morbis multum refert, quantum ad *τὸ εὐπετεστέρως τε ἀπαλλάσσειν καὶ δυσπετεστέρως*, id eſt, facilem ac difficilem curationem, vir ſit an mulier, qui morbum habet. Secundo de morb. p. 146. v. 21. de angina: Et frigidam aquam bibat, quo ſalina *εὐπετέστερον* facilius exſcreetur. Primo de morb. mul. p. 250. v. 30. Et ſi quidem poſt pharmaci potionem fluxiones pauciores fiunt, ac *εὐπέτεστεραι* faciliores intermiſſione facta rurſus eodem modo medicari oportet. Et libr. ſecundo p. 267. v. 3. Haec vbi feceris, ſanae quidem penitus non fiunt, *εὐπετέστερον* facilius autem degunt. Libro de iudicationibus p. 385. v. 4. de ſudoribus iudicantibus: Boni quoque ſunt, qui per totum corpus fientes, morbum *εὐπετεστέρως* facilius ferre faciunt. Secundo prognoſt. t. 43. p. 404. v. 41. Sputum vero in omnibus doloribus, qui circa pulmonem et coſtas fiunt, cito ac *εὐπετέως* facile exſpui conuenit. Et. t. 56. p. 405. v. 11. Sunt autem bona haec: *εὐπετέως*

facile

PRINCIPIVM E.

Ἐπανέρεσθαι) interrogare.
Εὐπετέστερον) facilius.
Εὐηθέστατοι) non maligni.

I 4 Εἰρύε-

facile ferre morbum, bene ſpirare, a dolore liberatum eſſe. Et libro tertio t. 8. p. 407. v. 7. Qui porro morbi in breuiſſimo tempore iudicabuntur, εὐπετέστερα faciliores cognitu ſunt. In cuius com. Galenus dixit: Dictum eſt autem εὐπετέως propenſe, ſignificare promte et facile: quod vero hoc loco ait εὐπετέστερα propenſius, ſignificat faciliora, et ad cognoſcendum promtiora. Secundo prorrh. p. 417. v. 13. de his, qui a ſacro morbo corripiuntur. At quibus ex capite initium capere videtur, aut a latere, aut a manu, aut pede εὐπέτεστερα facilius curatur. Et p. 414. v. 22. de his, qui exercentur. Neque enim in morbis εὐπετὲς facile eſt peccata cognoſcere, etiam ſi decumbant homines. Et p. 416. v. 6. de aqua inter cutem. Bonis viſceribus praeditum eſſe oportet, ita vt natura ſe exſerat, ſimulque εὐπετέως facile concoquat. Et v. 14. Laborem vero ferre oportet εὐπετῶς facile, et laſſitudinis exſortem eſſe. In coacis praenot. p. 435. v. 21. Sputum in omnibus pleuriticis et peripneumonicis εὐπετέως facile ac cito expui conuenit. Et v. 35. Bonum vero eſt, et in his, et in omnibus circa pulmonem morbis etc. ſputum εὐπετέως facile educere, bene ſpirare, et bene ſiti eſſe. EUST. Cum εὐπετέστερον, ῥᾳότερον, recte iunctum fuiſſet quod habetur ſequente pagina, εὐπετίην, εὐχέρειαν. At Galenus εὐπετέως non ſolum ῥᾳδίως, ſed etiam ἑτοίμως exponit. ST. Cf. Foeſ. p. 251. Heringa refert ad progn. p. 38. 20.

c. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 40. p. 372. v. 42. Etenim hoc modo mortem plurimis manifeſte affert, ſi non omnino εὐηθὴς facilis vel benignus ſit morbus. Quem locum exponens Galenus ait: Exteros morbos εὐήθεας benignos dixit, non eos, qui maligni ſunt: ſed qui facile ad bonum vergunt: ſcimus enim pleroſque veteres hoc nomine vſos eſſe: id quod etiam Hippocrates fecit. Et t. 51. p. 373. v. 37. Nam ſi quis vlcus, neque admodum inſigne, neque admodum εὐηθὲς vile in tibia acceperit, ſic vertit Vidius. Germanus vero interpres, contemnendo. Galen. in com. inquit: Εὐήθες vile autem, quod ſimplex

d [1] Εἰρύεται) ἕλκεται· Ὡς καὶ Ὅμηρος, νεκρὸν γ' αὖ ἐρύοντα.

Εγχλοι-

[1] *Εἰρύαται legit Chart. ap. Hipp. quam lectionem tanquam vitiatam iam reprobauit Foeſ.*

plex eſt, et paruum, vel propter loci naturam, quae abiecta eſt, vel propter paruam ſectionem appellatur. Tertio progn. t. 2. p. 406. v. 43. Etenim εὐηθέστατοι mitiſſimae, ſeu ſimpliciſſimae febres, et ſignis ſecuriſſimis nitentes, quarto die deſinunt, aut prius. In cuius expoſitione Galenus inquit: Dicuntur autem εὐήθεις, ſimplices homines, etiam malefici, ſimulatione quadam, vt etiam ſimia formoſa. Dicuntur etiam ii, qui bonis praediti ſunt moribus: ſed prima ſignificatio frequens apud Graecos eſt, ſecundae rarior eſt vſus. Neque ſolum ita nuncupant εὐήθη ſimplicem hominem, ſed εὐήθειαν ſimplicitatem pro animi illa affectione vſurpant, quae bonis ſit moribus confirmata. In quo ſenſu Dinarchum, Demoſthenem et Platonem in tertio de republica, et in Euthydemo dicit hanc vocem vſurpaſſe. Et paulo poſt addit Graecos nomine εὐήθης ſimplicis, et εὐηθείας ſimplicitatis in duabus ſignificationibus vti conſueuiſſe. Ac nunc Hippocrates in altera earum ſignificatione dixit εὐηθεστάτας febres, pro eo quod eſt, mitiſſimas, ac ſimpliciſſimas, et nihil maligni habentes. Primo prorrh. com. 3. t. 6. p. 411. v. 12. An et his bile carentes proluuies εὐηθέστεραι mitiores, melioriſque moris exiſtant? In cuius com. Galenus inquit: Εὐηθέστεραι autem ſignificat quidem et κακοηθέστεραι, id eſt, maligniores; et ſaepius in hoc ſignificatu plerique veterum vſi videntur: verum et εὔτροποι ſignificat, hoc eſt mitiores, et vt vertantur promptiores; vſi ſiquidem ſunt et hoc ſignificatu quidam ex antiquis, iuxta quod et nunc dictum eſſe videtur. Tertio de fract. t. 51. p. 469. v. 48. Ceterum luxationes, et emotiones oſſium circa genua, multo εὐηθέστερα mitiores ſunt emotionibus ac luxationibus circa cubiti flexuram. In quo loco Galenus ſcribit: Mitiorem vero caſum εὐηθέστερον appellauit, iuxta propriam ſignificationem verbi εὐήθες, quo ſignificatur bonos habens mores. Nam ſi ſtolidus graece vocatur εὐήθης, ſimiliter dicitur atque γλυκεῖα et καλλεῖα, hoc eſt, ſus vbi Diis immolatur atque ſimia. EUST. Hippocr. in prognoſtico, οἵτε γὰρ εὐηθέστατοι τῶν πυρετῶν,

Εἰρύεται) trahitur, vt eſt apud Homerum: Mortuum quidem denum εἰρύοντα, id eſt, trahentem.

I 5 Ἐγχλοι-

τῶν, καὶ ἐπὶ σημείων ἀσφαλεστάτων βεβῶτες, τεταρταῖοι παύονται, ἢ πρόσθεν. Οἱ δὲ κακοηθέστατοι, καὶ ἐπὶ etc. Vbi notandum eſt εὐηθεστάτους opponi κακοηθεστάτοις. Galenus explicat τοὺς ἐπιεικεστάτους, item τοὺς μηδὲν ἔχοντας κακόηθες. Idem tamen teſtatur multos ex veteribus εὐηθέστερον pro κακοηθέστερον dixiſſe. Sed in hoc Hippocratis loco, qui eſt in prorrh. L. II. ἆρά γε εἰσὶν αἱ ἄχολοι περιπλύσεις εὐηθέστεραι, vult εὐηθέστεραι ſignificare εὔτροποι. Itidem vero εὐήθη νόσον ab Hippocrate dictam tradit non τὴν κακοήθη, ſed τὴν εὔτρεπτον, hoc in loco, qui eſt in libro de diaeta acut. morb. οὕτω μὲν γὰρ θάνατον φέρει φανερῶς τοῖσι πλείστοισιν, εἰ μὴ πάμπασιν τις ἡ νοῦσος εὐήθης εἴη. ST. Cf. Foeſ. p. 248.

d. Inuenio apud Hippocratem εἰρύεται et εἰρύαται; Secundo de morb. mul. p. 270. v. 38. de vtero ad latera prolapſo. Et videtur ipſi περιπνευμόνια eſſe, et εἰρύεται contrahitur, et gibboſa fit. Et p. 271. v. 5. Et crura εἰρύαται contrahuntur, et p. 281. v. 16. de vtero praeter naturam hiante. Et fieri non poteſt, vt genituram εἰρύεσθαι attrahat. Et p. 282. v. 22. de inflammatione vteri. Et ſtomachus et venter non omnino εἰρύαται continent cibum. Sexto de morb. Vulg. com. 3. t. 3. p. 345. v. 25. Detractionis ſignum eandem dimi horam ſeruare, derepente enim εἰρύεται trahitur. Galenus in eo loco monet, verbum εἰρύεσθαι ſine dubio, trahi, ſignificare, quoſdam tamen pro εἰρύεται trahitur, ſcribere ἐρείπεται cadit, rei explicationem ex hac voce ſperantes clariorem fore; veruntamen vetus lectio verbum εἰρύεται habet. Primo prorrh. com. 2. t. 10. p. 416. v. 2. Vox acuta, his praecordia intro εἰρύαται trahuntur. Vbi Galenus inquit: quod pleriſque, qui in morbis vocem mittant acutam, ad internam ſedem trahantur hypochondria: nempe id verbum εἰρύαται ſignificat. In coac. praen. p. 425. v. 39. Vox acuta malum: praecordia his intro εἰρύαται trahuntur. EUST. Apud Hippocratem legitur εἰρύαται, περὶ γυναικείων L. II. καὶ τὰ σκέλεα εἰρύαται. Item prorrh. L. II. (ſi modo eius autor eſt Hippocrates) ὑποχόνδρια τετέοισιν εἴσω εἰρύαται. Nam et Galenus hanc lectionem agnoſcit, exponens ἕλκεται. Dicitur autem εἰρύαται eadem forma

e [1] Ἐγχλοιούμεναι) Βακχεῖος ἐν δευτέρῳ, ἔνωχρα [2] οὕτως [3] ἐνόησεν. Πεποίηται γὰρ ἀπὸ τῆς χλόης, ἥτις ἐστὶ περιαγωγὴ φυτώδης.

f Ἔρειψις) πτῶσις. Καὶ Ἐρείπειν, τὸ καταπεσεῖν. Οὕτω κεῖται καὶ τὸ [4] Ἐξήριπεν.

Εἶρος

[1] ἐγχλοιούμενα *MS. D. et Euſt.* ἐκχλοιούμενα *Chart.* [2] οὕτω *MS. D.* [3] νοῆσαι *MS. D.*

forma qua alibi ἐξαρύαται. ST. Foeſ. p. 184 plura loca laudat et lectionem εἰρύαται vitiatam cenſet.

e. Reperio apud Hippocratem ἐκχλοῦνται, et ἐκχλοιοῦνται, non ἐκχλοιούμενα. Secundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 313. v. 15. Dicendum etiam, quod in ſanguinis profluuio ἐκχλοῦνται ex pallido vireſcunt. Cuius loci lectio admodum varia eſt. Caluus, vt conicio, ἐκχλοιοῦνται legiſſe videtur, et quidem recte, vt idem ſit ἐκχλοιοῦσθαι, quod χλωραίνεσθαι, quae verba virentem ex pallido colorem ſignificant: χλοιοῦνται enim vireſcunt interpretatur Galenus in Exegeſi. Germanus interpres pro ἐκχλοῦνται legit ἐκχλιαίνονται; vel ἐκχολοῦνται, quod bileſcere ſignificat. Vſurpat autem Hippocrates τὸ ἐκχλοιοῦνται pluribus in locis. In coac. praedict. p. 439. v. 15. de morbo regio affectis. Fortaſſis autem et ſuppreſſio fit, hi ἐκχλοιοῦνται viridanti pallore inficiuntur. Et p. 444. v. 12. de notis morbi regii. Num his ſuppreſſis, hi ἐκχλοιοῦνται cum virore pallidi fiunt. Et v. 45. Ad hoc vbi quis ἐκχλοιοῦσθαι cum virore palleſcit, bene ſpirare noxium non eſt. Vtrobique autem, vt vides, ἐκχλοιοῦσθαι valet χλωραίνεσθαι cum virore palleſcit. Quidam codices ἐκχλαῶνται a verbo χλοάω habeat, quod flaueſcere et liuere ſignificat. Alii etiam ἐκχολοῦνται, quod eſt, bileſcere. Quae omnia ab aliis ante me fuerunt animaduerſa. EUST. Apud Hippocratem ἐκχλοιοῦνται reperio in coac. progn. cum alibi, tum circa finem. Reperitur vero et ἐκχλοῦνται ſine ι apud eumdem epidem. L. II. Quare an apud Erotianum, an potius apud Hippocratem peccauerint librarii, dubitari poteſt. Certe hoc in loco ἔνωχρα οὕτως ἐνόησεν, quin perperam a librario ſcriptum fuerit οὕτως mihi minime dubium eſt. ST. Quid hic tentauerit Foeſius, videas ex ipſius oeconomia in ἐκχλοιοῦσθαι. Euſtachius ἐγχλοιουμένα legit, quod melius, quia genere cum ἔνωχρα conuenit: ſed corrigendum ἐκχλοιούμενα: frequens Hip-

Ἐγχλοιούμενα) Bacchius in ſecundo libro, pallida intellexit. Factum eſt autem ἀπὸ τῆς χλόης, id eſt, gramine, quae eſt περιαγωγὴ φυτώδης, id eſt, circumductio plantoſa.

Ἔρειψις) caſus, et ἐρείπειν, decidere. Idemque ſignificat et τὸ ἐξήρειπεν, cecidit.

Εἶρος

* *ἐξέρειπεν MS. D. hinc Chart. dicit: lege potius ἐξέριπεν vel ἐξέρειπεν. ἐξήρειπεν Euſt. et Iunt.*

Hippocrati τὸ ἐκχλοιοῦσθαι. v. Foeſ. l. c. Locum vero, quorſum haec Gloſſa pertinet, in mendo cubare puto, exſtare nempe praed. L. I. p. 78. H. Τὰ πεταγμένοισι χρόνοισιν αἱμοῤῥαγέοντα, διψώδεα, δύσκολα, ἐκλυόμενα, μὴ αἱμοῤῥαγήσαντα, ἐπιληπτικὰ τελευτᾷ. Nullus dubito, quin pro ἐκλυόμενα legendum ſit ἐκχλοιούμενα: et hoc loco praeſenti melius conuenit: ſolent enim illi, qui ſaepius haemorrhagiis tentantur, pallidi fere euadere. In coac. p. 172. F. vbi praeceptum hoc repetitur, non leguntur voces δύσκολα, ἐκχλοιούμενα. Firmat autem coniecturam noſtram, quod praecedens vox εἰρύεται deſumta ſit ex eodem libro p. 71. A. HER.

f. Apud Hippocratem invenio ἔῤῥειψις. Primo de humoribus t. 24. p. 115. v. 1. Τὴν ἔῤῥειψιν, deiectionem, ſiccitatem. In cuius com. Galen. dicit: Veteres ac recentiores Hippocratis interpretes reprehenſione dignos eſſe. Glaucias, Heraclides Tarantinus, et Zeuxis dixerunt ἔῤῥειψιν eſſe perturbationem quamdam, quum aeger conſiſtere vno in loco non poteſt, ſed modo huc, modo illuc ſe iactat. Ruffus Epheſius et Sabinus dixerunt, eſſe mortiferum quoddam ſymptoma, quod ſolet euenire, quum quiſpiam inibi eſt, vt ſe moriturum opinetur. Artemidorus Capito, et Numeſianus abſurdum quid dixerunt, et indignum, cuius nunc fuit mentio. Lycus peſſime omnium hunc locum explanauit. Neque Aſclepiades, neque Diocles Caryſtius hanc vocem recte intellexerunt: neque enim eſſe corporis ſymptoma, quod ad vires pertineat, ſed mentis, quod ad animum referatur, putauerunt. Scito igitur nunc ἔῤῥειψιν deiectionem appellari, quum quis modo hominis viuentis decumbere non poteſt, ſed tanquam mortuum inanitumque corpus deorſum fertur. Quum enim quis iacens ad pedes ſublabitur, ſignum eſt virium ad ex-

tremam

[g] Εἶρος) Οἱ μὲν σχηματισμὸν τῆς περὶ τὸν σπλῆνα σκιῤῥώδους ὀγκώσεως εἶναι φασίν. Οἱ δὲ τὴν περὶ ὅλον τὸ σῶμα κάκωσιν. Οὐ καλῶς ἀμφότεροι. Ἔστι γὰρ ὁ εἶρος, πυρετοῦ εἶδος.

Ἕρπει) [1] ἠρέμα βαδίζει. Καὶ ἑρπετὰ, τὰ εἰς τὴν ἔραν βαδίζοντα, ἤγουν τὴν γῆν.

[h] Ἕλκεα περιμάδαρα) τὰ ἀνώμαλα καὶ [2] ἄτυφα.

[i] Ἔπαφρα) τὰ διάλευκα καὶ οἷον ἀφρώδη.

Ἐκρεῖν

[1] ἠρῆμα vulgg.

tremam imbecillitatem per-ductarum, non poſſe autem ſtare aut ſedere, vel exſurgere, eſt certe minus graue, ſed deiectum eſſe modo inaniti corporis, quum robur vniuerſum eſt omni ex parte exſolutum et perditum, id corpus dicitur ab Hippocrate ἐῤῥίφθαι deiectum eſſe et profligatum: ipſeque affectus ἔῤῥιψις virium deiectio nominatur. Hoc idem repetit Galenus in libro de palpitat. c. 4. EUST. Videtur legendum potius ἐξέριπεν vel ἐξέρειπεν. ST. Foeſ. prouocat p. 242. ad aph. 19. ſect. 1. lib. VI. epidem.

g. Suſpectus hic locus Foeſio p. 184. videtur, quoniam nuſquam apud Hippocratem εἶρος reperiatur.

h. Tertio de humoribus t. 13. p. 116. v. 45. de auſtro. Quum hic praeualuerit, talia in morbis patiuntur, ἕλκεα μαδαρὰ vlcera glabra. Sic vertit Germanus interpres. Caluus putrida, fluidaque; alii vero madida. Sexto de morbis vulgaribus com. 7. t. 23. p. 350. v. 9. Τὰ περιμάδαρα ἕλκεα κακοήθεα, vlcera circumglabra maligna ſunt. Sic vertunt Hippocratis et Galeni interpretes. Caluus vero, circa loca humida vlcera tetra ſunt. Quam ſententiam repetit ſexto aphoriſm. t. 4. p. 398. v. 8. Sed male in impreſſis codicibus legitur περιμάδηρα. Hunc aphoriſmum interpretes vertunt, vt ſupra: ſed Caluus hoc pacto: Quum loca, quae vulnus vlcusue circumſtant, pilos ſquamulaſue porriciunt, vulnera ea vlceraue tetra peſſimaue cacoethea ſunt. EUST. Apud Hippocr. epid. VI. legitur τὰ περιμάδαρα ἕλκεα κακοήθεα, at in aphoriſmis, vbi eadem habetur ſententia, ſcriptum eſt περιμάδηρα. Sed reponendum περιμάδαρα cum ex Erotiano, tum ex illo altero, qui eſt in epidemiis loco, crediderim. ST. Foeſ. p. 200. explicat vlcera

Εἶρος) nonnulli formam duri tumoris circa lienem eſſe aiunt: nonnulli vero circa totum corpus affectionem: vtrique non recte. Eſt enim ὁ εἶρος febris ſpecies.

Ἕρπει) ſenſim incedit, et ἕρπετα, τὰ εἰς τὴν ἔραν, id eſt, in terram incedentia.

ᵃἝλκεα περιμάδαρα) idem quod ἀνώμαλα καὶ ἄτροφα, hoc eſt inaequalia, et quae non aluntur.

Ἔπαφρα) ſubalbida, et velut ſpumoſa.

Ἔκρευ

ᵃ ἄτροφα *MS. St. conſentit Euſt. et Chart. apud Hipp. eſt αὔτυφα, per ſe tumida aut elata, aut intenſa.*

vlcera circumquaque glabra et depilia.

i. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 19. p. 307. v. 47. de Sileno: Ab aluo prima die, biliosa, mera, ἔπαφρα ſpumoſa, abunde colorata, multa prodierunt. Et v. 49. ſecunda die febris acuta, ſeceſſus plures, tenuiores ἔπαφρα ſpumoſi. Et libro tertio com. 1. t. 18. p. 319. v. 33. de eo, qui in Dealcis horto decumbebat: Tertia die febris acuta, ſeceſſus nigri, tenues, ἔπαφρα ſpumoſi. Et t. 20. v. 38. Quinta ſeceſſus plures, nigri, ἔπαφρα ſpumoſi. Et t. 21. v. 39. Sexta die ſeceſſus nigri, pingues, ἔπαφρα ſpumoſi. Et libro quarto p. 332. v. 28. de Hyle famula Ariſtidis, de excretione per ſedem: Et neque ἔπαφρα ſpumoſa, neque ſubſanguinolenta. Primo prorrh. com. 2. t. 60. p. 411. v. 3. Sed et aluus ἔπαφρα ſpumoſa, biliosa inſuper egerit. Et com. 3. t. 1. p. 414. v. 4. Quibus ſopor fit, ἐπάφρων (non ἐπαφρῶν, vt in impreſſis codicibus perperam legitur) ſpumoſis prodeuntibus, his febris exacerbatur acuta. In cuius expoſitione Galenus inquit: Vocaui autem ſpumoſam deiectionem, quomodo fecit Hippocrates in praeſagiis (nimirum com. 2. t. 20. p. 404. v. 4.) inquiens: Deiectio autem, ſi valde aquoſa fuerit, vel alba vel pallida, vel admodum rubens, vel ἀφρώδες ſpumoſa, mala haec ſunt omnia, atque in epidemiis ſaepiuſcule. Quidam interpres libri huius dicebat Hippocratem vocare ἔπαφρα, quae ſpumam ſurſum vectam habent, tanquam fluxilibus quibuſdam exiſtentibus, vel deiectionibus, vel vrinis, vel ſuccis, in quibus ſpuma poni alio ordine apparet. EUST. Erotianus dicit ἔπαφρα eſſe τὰ οἷον ἀφρώδη, at Galenus plane vult ἔπαφρα διαχωρήματα vocari ea, quae ſint ἀφρώδη, vbi exponit hunc locum,

[k] Ἔκρουν) τὸ πονηρὸν, ἢ τὴν [1] ἔκκρισιν.

Ἐνυδρέοντα) καθυγραίνοντα.

[l] [2] Ἔκχυμα) τὰ ἐκζέματα, ὥς φησι Βακχεῖος. Καὶ Ἐκχύσεις, αἱ [3] ἐξανθήσεις.

[m] [4] Ἐπαναιώρημα) ἐπινέφελον τὸ ἐφιστάμενον τοῖς οὔροις καὶ τοῖς διαχωρήμασι, καὶ οἷον ἐπικρεμάμενον, ποικίλῳ χρώματι [5] κεχρημένον. [6] Νεφέλας γὰρ ἰδίως καλεῖ τὰς τοιαύτας ἐφιστάσεις.

[n] Ἐλάπαξεν) ἐμάλαξεν.

[o] Ἐξέρυθρον) οἱ μὲν ἐξεδέξαντο τὸ λίαν ἐρυθρὸν, οἱ

[1] ἔκρισιν ἐνυδρέονται vulgg. vltima vox a ſeq. diuulſa hic irrepſit vulgg. addunt ἐνυδραίονται, καθυγραίνονται, et ſic Euſt. [2] Euſt. Iunta et vulgg. ἐκχύματα. rectius ἐκχυμώματα Chart. Erotiani tota lectio ſuſpecta videtur Foeſio.

cum, qui eſt initio libri prorrh. 3. (ſecundum eam, quae apud illum habetur diuiſionem) οἷς κῶμα γίνεται ἐπάφρων περιελθόντων, πυρετὸς παροξύνεται ὀξύς. Ita enim legi debet, non autem ἐπ' ἄφρων duobus verbis, vt apud eum legitur. Sic et libro prorrh. II. ἔπαφρα χολώδεα. Meminit autem Galenus cuiuſdam enarratoris, qui ἔπαφρα putauerit appellari τὰ τὸν ἀφρὸν ἄνωθεν ἐποχούμενον ἔχοντα. ST. Cf. Foeſ. p. 223.

k. Libello de morb. virg. p. 213. v. 16. Tunc ſanguis non habens ἔκρουν effluxum, prae multitudine reſilit ad cor. Secundo de morb. vulg. ſect. 1. p. 412. v. 4. de optimis abſceſſibus. Et qui per ἐκρῶν effluxionem fiunt. Alii vertunt: qui per emiſſaria quaedam effluunt; aut per emiſſionem fiunt. Et p. 412. v. 11. Abſceſſus aut per venas, aut per aluum, aut per neruos, aut per cutem, aut iuxta oſſa, aut ſecundum ſpinalem medullam, aut ſecundum alias ἐκροὰς effluxiones, aut emiſſaria, os, pudendum. EUST.

l. Non reperio hanc vocem apud Hippocratem, ſed quaſdam ſimiles. Primo de humor. t. 15. p. 114. v. 35. Μὴ τὰ ἐκκεχυμωμένα. Ne humores effuſi intro reuellantur, perperam, vt arbitror, hoc in loco ἐκκεχυμωμένα pro ἐκχυμωμένα ſcribitur. Galen. in com. ait: Ipſe enim vocare ἐκχυμώμενα, ἐκχυμώσεις, ἐκχυμώματα, id eſt, effuſa, effuſiones, et effuſos humores, ſolet eas excretiones, et euacuationes, quae ex vaſculis fiunt: quae quidem fieri ſolent, quum venae, quae in cute ſunt, contun-

Ἔκρευν) prauum, vel effluxionem.

Ἐνυδρέονται) madefiunt.

Ἐκχύματα) feruidae eruptiones, vt inquit Bacchius, et ἐκχύσεις, papulae.

Ἐπαναιώρημα) nebuloſum ſupernatans in vrina, et excrementis, et velut ſuſpenſum, vario colore praeditum. Appellat enim proprie eiuſmodi ſupernatationes, nebulas.

Ἐλάπαξεν) emolliuit.

Ἐξέρυθρον) nonnulli interpretantur valde rubrum, non-

[3] *ἐξανθήσης MS. D.* [4] *ἐναιώρημα Foeſ.* [5] *κεχρωσμένον, melius Foeſ.* [6] *Haec verba vſque ad finem deſunt in vulgg.*

tunduntur, ac ſanguis per ipſas contuſas effunditur: is tamen non vno loco ita effuſus, ſtatim in grumos coit, ſed poſtquam effuſio per perſultationem efficitur. Tertio de officina medici t. 30. p. 504. v. 46. Quaecunque vero ἐκχυμώματα effuſo ſanguine ſugillationes, aut contuſiones, aut vulſiones, aut tumores. In cuius com. Galenus ait: Verum vbi contuſa caro ad regionem, quae ſub cute eſt, ſanguinem tranſmittit, haec ſanguinis ſuffuſio dicitur ἐκχύμωμα, ſub qua cutis inuiolata ſeruatur. Scindi autem tenues venas cum carne, vbi id exoritur, manifeſtum eſt. EUST. Vide num legendum ſit ἐκχυμώματα pro ἔκχυμα, et ἐκχυμώσεις? ST.

m. Hanc vocem apud Hippocratem non reperio, ſed ſaepiſſime ἐναιώρημα, ac praeſertim in libris de morb. vulg. Secundo progn. t. 29. p. 404. v. 22. Nubeculae, quae ἐναιωρευμέναι ſuſpenduntur in vrinis. Sic habet codex Vaticanus. Galenus in com. t. 26. eiuſdem libri habet, ἐναιώρημα ſuſpenſum, et ἐναιωρήματα ſuſpenſiones. EUST. Foeſ. p. 208. laudat quoque L. IV. epid. p. 339. 27.

n. Quarto de morb. vulg. p. 332. v. 13. de ſeruo in Hippolochi villa. Cui tenuia recrementa progreſſa, partem aliquam ἐλάπαξεν euacuauerunt. Sic vertit Germ. interpres. Caluus vero, molleſcebant. EUST. Foeſ. p. 373. plura commemorat loca.

o. Sexto de morbis vulgaribus com. 1. t. 29. p. 343. v. 49. de febrium differentiis. Aliae ad manum humectae, aliae ἐξέρυθροι rubicundae valde. In cuius com. Galenus ait: Ἐξέρυθροι perrubrae febres.

οἱ δὲ τὸ ἔξω γινόμενον ἐρύθημα. Ἐξ ὧν καὶ Φιλωνίδης ὁ Σικελός.

[p] [1] Ἔμυζεν) [2] ἐστέναξε. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Μένανδρος ἐν Ἀσπίδι.

[pp] Ἐλατήριος) Κοινῶς τὰ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντα φάρμακα.

Ἐπι-

[1] *ἔμυζε ap. Hipp. ſed tuentur Steph. lectionem exempl. quaedam Regia.*

febres, hoc eſt, vehementer rubrae, vehementiſſimum calorem ſubeſſe indicant: materiam vero eſſe ſanguinem. Et com. 2. t. 18. p. 344. v. 18. Habent autem horum plurimi, et ἐξέρυθρα rubicundas, ſeu perrubras. Galenus eo in loco monet, ſubaudiendum eſſe facies perrubras habere. Et com. 6. t. 17. p. 348. v. 24. de ſanguinis fluxu ex naribus. Quibus vero colores ἐξέρυθροι rubri fuerint, iis non aeque confert, ſcilicet vinum. In coacis praenotionibus p. 428. v. 23. Quandoque vero et ἐξέρυθρα rubicundae in pedibus ambuſtiones eadem ſignificant. Et v. 33. Capitis ſucceſſiones, oculi ἐξέρυθρα rubicundi. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero: Subquatientia capitis lumina perrubra. Et p. 433. v. 32. de alui egeſtione. Mala autem ſunt et ἐξέρυθρα rubicunda valde et aeruginoſa. Et p. 439. v. 12. Qui circa articulos ἐξερύθροισιν rubicundas in ſuperficie puſtulas habent. Et p. 441. v. 44. Αἱ ἐξερυθρῶν valde rubicundorum nigrorum a veratro purgationes, malae ſunt. Et v. 46. A veratro vomere ἐρύθρα rubicunda ſpumoſa, pauca, prodeſt. Et p. 444. v. 18. Quibus et flammeis, vt ἐξερύθροις valde rubicundis, ſolutis, graveolens, larga, ὑπέρυθρον ſubrubra fit, hi, ne inſaniant, timor eſt. Et v. 19. In his ἐξέρυθρα valde rubicundae, inſtar purulentae carunculae, egeſtiones maxime prodeunt. Primo prorrh. com. 2. t. 40. p. 410. v. 28. de Dyſode: Huic etiam vrinae vehementer fermentatae, erant valde ἐξέρυθρα rubicundae. Galeni exemplar habet: Vrinae fermentatae erant violenter, et faciei rubor. Ipſe vero in com. inquit: Quum igitur fuerit talis difficultatis ſpirandi ſpecies, rubens iure optimo redditur facies. Si vero et capitis dolor ſimul fuerit, nihil miri, ſi valde rubens fuerit. EUST. Erotianus ex duabus vocis ἐξερύθρον expoſitionibus, quas affert,

nonnulli vero, extra ruborem natum. In quorum numero fuit Philonides Siculus.

Ἔμυξεν) ſuſpirauit. De hac voce ſcriptum reliquit Menander in Scuto.

Ἐλατήρια) communiter pharmaca inferioris ventris partes purgantia.

Ἐπέ-

[a] *ἤςεναξε Foeſ. forte ex operarum errore.*

affert, non dicit, vtram probet. At Galenus aperte ἐξερύθρυς πυρετὺς ſe intelligere dicit σφοδρῶς ἐρυθρύς. Hippocr. verba ſunt epid. VI. οἱ δὲ (ſubint. πυρετοὶ) πρὸς τὴν χεῖρα νοτιώδεες, οἱ δὲ ἐξέρυθροι, οἱ δὲ ἔξωχροι, οἱ δὲ πελιοί. Vbi Galenus, οἱ δὲ ἐξέρυθροι, τυτέςιν οἱ σφοδρῶς ἐρυθροὶ, σφοδροτάτην μὲν ἐμφαίνυσι θερμασίαν, τὴν δ' ὕλην, etc. Idem alibi ἐρύθρον ὖρον medium inter ἐξέρυθρον et ὑπέρυθρον eſſe tradit. Quin etiam alio quodam loco ἐξέρυθρα ὖρα non alia eſſe ſcribit, quam quae vulgo vocentur αἱματώδη. ST. Vide Foeſ. p. 217.

p. Legitur haec vox epid. V. p. 1143. A. HER. Vide Foeſ. p. 206. Locus huc pertinens eſt epid. L. V. p. 335. 20.

pp. Galenus in Exeg. dicit, non modo ex ſylueſtri cucumere factum eſſe, ſed quidquid per infernas partes purgat, ſic dici. Libro de locis in homine p. 69. v. 41. Φάρμακον δὲ πίσον ἐλατήριον. Medicamentum potandum praebe deorſum purgans, et inferne aluum lacte infuſo elue. Interpres Germanus elaterium inutiliter addidit. Libro de internis affect. p. 197. v. 37. de renum morbo. Huic, quum ſic habuerit, ἐλατήριον elaterium bibendum dato, aut thapſiae radicem, aut veratri, aut ſuccum ſcammoneae. Et p. 205. v. 44. de morbo regio. Deinde fomento adhibito, ἐλατήριον pharmacum deorſum purgans bibendum dato, pro qua voce Germanus interpres vertit, elaterium. Secundo de morb. mul. p. 270. v. 40. de prolapſo vtero: Quum ſic habuerint, Φάρμακον χρὴ πίσαι κάτω ἐλατήριον pharmacum deorſum purgans bibere oportet. Et p. 276. v. 27. eadem verba repetit, abſque dictione, κάτω. Quinto de morbis vulgaribus p. 335. v. 25. de Eupolemi morbo. Et pharmacum bibit ἐλατήριον aluum deorſum purgans. Et p. 337. v. 4. de Antimachi vxore. Huic datum eſt catapotium ἐλατήριον deorſum purgans, fortius, quam conveniebat. Et v. 14. de famula Oneſidemi. Huic debile

K datum

q Ἐπέδυεν) ἐπεδιέῤῥει καὶ διεπήδα.

r Ἐτιταίνετο) ἐνεπήγνυτο.

s [1] Ἐκθήλυσις) ἔκτηξις καὶ [2] ἰσχνότης. Νίκανδρος δὲ ἀντὶ τῆς ἐκμαλθάξεως αὐτὴν τέθεικεν.

t [3] Ἐπίθημα ἔχειν) ἀντὶ τοῦ, πῶμα ἔχειν. Ἰδίως γὰρ οἱ Ἀττικοὶ ἐπίθημα τὸ πῶμα καλοῦσι.

Ἐκλα-

[1] *ſcribitur et ἐκθήλυνσις et ſic Euſt. et vulgg.* [2] *ἰσχνότητος MS. D. ſed margo ἰσχνότης.*

datum eſt pharmacum ἐλατήριον deorſum purgans in potu. Et p. 338. v. 46. de muliere, quae ſe ipſam iugulauit: Et datum eſt ipſi longe poſtea καταπότιον ἐλατήριον, catapotium deorſum purgans, et per ſeceſſum ipſi exiit. Et v. 48. de adoleſcente, qui ex Euboea venit: Deinde quum putaret ſe purgatione ſurſum verſus opus habere, radicem debiliter ἐλατήριον purgantem bibit, pro qua voce interpres Germanus perperam vertit, radicem veratri, Calvus vero, elaterium. Et p. 339. v. 2. Quidam homo Euboeus πιὼν ἐλατήριον poto pharmaco deorſum purgante, per tres dies purgabatur, et mortuus eſt. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 4. p. 368. v. 12. Nam exceptis morbis acutis, plurima ab ipſis relata ſunt pharmaca ἐλατήρια aluum deorſum purgantia exhibenda, et ſerum, et lac pro tempore. EUST. Vide epid. V. p. 1143. G. HER. Vide Foeſ. p. 197. et Caſp. Hoffmanni varr. lectt. L. II. c. 2. 3. 4. 5. 6. p. 53-60.

q. Puto ἐπέδυεν ab Erotiano lectum epid. V. p. 1146. E. vbi editur καὶ ἐδόκεε τὸ ὀστέον οὐκ ὑγιὲς εἶναι, καὶ ἐπήδα ἐξ αὐτοῦ ὀλίγον αἷμα. Lubens hic pro ἐπήδα reſcripſerim ἐπέδυεν. Forſan et hic in margine adſcripſerat quis ἐπήδα, vt Erotianus διεπήδα explicat, quod dein a librariis tanquam emendatio τοῦ ἐπέδυεν receptum eſt. Malim tamen ἐπέδυ legere, vt fiat ab ἐπιδῦμι. HER.

r. Legitur epid. V. p. 1153. F. HER.

s. Sexto de morb. vulg. com. 1. t. 11. p. 343. v. 29. Crurum ἐκθήλυνσει; effeminationes. Et v. 31. de abſceſſu articulorum ex laſſitudine: Ex quo crurum ἐκθηλύνσιες effeminationes. Quinto aphor. t. 16. p. 396. v. 14. Calida frequenter ea vtentibus, has noxas inducit, carnium ἐκθήλυνσιν effeminationem, neruorum impotentiam. In cuius com. Galenus inquit: Carnium ἐκθήλυνσιν effeminationem, hoc eſt, debilitatem dictam eſſe per tranſlationem,

Ἐπέδυεν) diffluebat, et proſiliebat.

Ἐτιταίνετο) concreſcit.

Ἐκθήλυνσις) liquefactio et extenuatio. Nicander vero pro mollitie eam poſuit.

Ἐπίθημα ἔχειν) id eſt, operculum habere. Attici enim proprie ἐπίθημα[3] operculum appellant.

K 2 Ἐκλα-

[3] *ἐπίθεμα apud Hippocr. et Gal. in quibuſdam exempll.*

tionem, quoniam femina eſt debilior maſculo. Tertio de artic. t. 82. p. 490. v. 19. Vſus enim aliquis liberat ab ἐκθηλύνσιος effeminatione. Tertio de officiua medici, t. 6. p. 504. v. 11. de faſciarum numero, et longitudine: Vt onere non laedant, vt inclinationis cauſae non ſint, neque ἐκθήλυνσιν effeminent. In quo loco Galenus monet: Vſurpare Hippocratem verbum effeminare, quod ἐκθηλύνειν dixit. EUST. Hic ἐκθήλυσις, at paulo poſt (nimirum in quarto verſu paginae 154) legitur ἐκθήλυνσις, ſed ex Hippocrate et Galeno lectionem hanc illi anteponere debemus. Sic enim Hippocrates in quodam aphoriſmo, σαρκῶν ἐκθήλυνσιν, νεύρων ἀκράτειαν, γνώμης νάρκωσιν; vbi Galenus ἐκθήλυνσιν exponit ἀτονίαν, additque ideo ἀτονίαν vocari ἐκθήλυνσιν, quod femina omnis ſit mare imbecillior. At vero in hoc eiuſdem Hippocratis loco, epid. L. VI. αἱ τῶν σκελέων ἐκθηλύνσιες οἷον ἢ πρὸ νόσου ὁδοιπορήσαντι, ἢ ἐκ νόσου αὐτίκα, διότι ἴσως τὸ ἐκ κόπων εἰς ἄρθρα ἀπέστη, δι᾽ ὃ αἱ τῶν σκελέων ἐκθηλύνσιες, idem Galenus ingenue fatetur ſe non ſatis aſſequi poſſe, an ἐκθηλύνσεις appellare voluerit ſolas ἀσθενείας, an quibus ἀτροφία coniuncta eſſe ſoleat. Nam ſi rationem habeamus prioris exempli, licere ἀσθενείας intelligere, quibus adiuncta ſit ἀτροφία: ſin vero poſterioris, nequaquam ἰσχνότητας debere intelligi, ſed ſimpliciter ἀσθενείας. Erotianum tamen videmus ἐκθήλυνσιν exponere ἔκτηξιν, item ἰσχνότητα et ἰσχνασίαν. ST. Heſych. interpretatur ἐκτεθηλυσμένοι, μαλακισθέντες, κεκοπιακότες, ἢ ὡς θήλειαι γενόμενοι.

t. Sexto de morb. vulg. com. 4. t. 10. p. 346. v. 46. Aqua decocta, partim vt aerem admittat, partim vt vas non plenum ſit, καὶ ἐπίθημα ἔχειν, et operculum habeat. Inuenio etiam ἐπιθέμα libro de nat. mul. p. 230. v. 3. de fomentis vterorum. Vaſis autem ἐπιθέμα operculum perforato, et impoſito arundine

[u] Ἐκλαπήσεται) ἀντὶ τοῦ [1] ἐκγλυφήσεται καὶ ἐκγεννηθήσεται. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν [2] Γηρυτάδῃ φησὶ, Φήμαις οὖν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντας [3] ἐκλαπῆναι. Ἅπαξ εἴρηται καὶ παρ᾽ ἡμῶν ἐξήγηται [4] μόνων.

[x] Ἐναυλιζόμενον) ἐμμένον.

[5] Εὐπετίην) εὐχέρειαν.

[6] Ἐξαυαίνεται) ξηραίνεται.

[y] Ἐκπεπταμένα) [7] ἐξεστιγμένα καὶ ἐξηπλωμένα.

[z] [8] Ἔργματα) [9] στηρίγματα.

Εὐστα-

[1] ἐκγλυφθήσεται *MS. D.* [2] Γυριτάδει *MS. D.* Γηρητάδει *Euſt. et Iant.* [3] ἐκλαμπῆναι *vulgg.* [4] μόνου *MS. D.* [5] εὐπετείην *mauult Foeſ.* [6] ἐξχυένεται *MS. D.*

dine foueto. Arundinem vero cum *ἐπιθέματι* operculo tollito. Si enim ſine *ἐπιθέματος* operculo abſtuleris, exuretur. Secundo de morb. mul. p. 289. v. 9. Et olei roſacei heminam dimidiam in ollam mittere, cuius *ἐπιθέμα* operculum foramen habet. EUST. Foeſ. p. 227. laudat epid. L. VI. ſ. 4. aph. 8.

u. Ariſtophanes, inquit Erotianus, *ἐν Γηρητάδει*, quae comoedia quum non exſtet, hunc locum reſtituere non potuimus. EUST.

x. Secundo de nat. hum. t. 10. p. 24. v. 22. Nimirum purgatione accliui exiſtente, et multo tempore in pectore *ἐναυλιζόμενον* immorans putreſcit, et purulenta redditur. EUST. Hippocrates *περὶ φύσιος ἀνθρώπου* videtur *ἐναυλιζόμενον* in ea ſignificatione protuliſſe, quae hic ab Erotiano ponitur, atque adeo inde eum ſumſiſſe hoc verbum exiſtimo: vbi ſcribit, *καὶ χρόνον ἐναυλιζόμενον πολὺν ἐν τῷ στήθει κατασήπεται, καὶ γίνεται πυοειδές.* ST. Heſych. reddit *διατρίβειν.*

y. Libro de vet. medic. p. 11. v. 25. de figuris membrorum: Aliae *ἐκπεπταμένα* expaſſae, aliae ſolidae et rotundae. Et v. 29. Num cauae et *ἐκπεπταμένα* expaſſae, et v. 37. At vero cauae et *ἐκπεπταμένα* expaſſae figurae, influentem quidem humorem maxime omnium ſuſceperint, non autem ſimiliter attraxerint. Secundo de officina medici t. 25. p. 503. v. 39. Subligatio quidem in cauſa eſt, vt aut diſpariata vniantur, aut *ἐκπεπταμένα* expaſſa contrahantur, aut contracta diducantur. In cuius com. Galenus dicit: *Ἐκπεπταμένα* hiantia dicere Hippocratem, quae plurimum inter ſe recedunt, quod fit duobus modis, vel vbi ipſa tota, vel vbi

orae

Ἐκλαπήσεται) pro exſculpetur, ac in lucem edetur, vt inquit Ariſtophanes ἐν Γηρητάδει: Fama igitur ego hominum omnes ἐκλαπῆναι, exſculpi. Semel dictum eſt, et a nobis ſolum interpretatum.

Ἐναυλιζόμενον) immanens.

Εὐπετίην) facilitatem.

Ἐξαυαίνεται) exſiccatur.

Ἐκπεταμένα) idem quod ἐξεστιγμένα[7], expanſa et explicata.

Ἔργματα[8]) firmamenta.

K 3 Εὐστα-

[7] *ἐξηπλομένα MS. D. Foeſ. reponendum cenſet vel ἐξεπτυγμένα, vel ἀνεπτυγμένα, vel ἐκπεπληγμένα.* [8] *ἔρματα Foeſ. et Chart. ἑρμάσματα Euſt. ex Hipp.* [9] *στηρίγματα MS. D.*

orae duntaxat inter ſe diſtant: de qua re etiam loquitur in comm. t. 32. Reperio praeterea apud Hippocratem in eadem ſignificatione ἐκτεταμένα, id eſt, extenta. Primo progn. t. 14. p. 402. v. 13. Secundo de fract. t. 61. p. 467. v. 27. Primo de art. t. 40. p. 475. v. 36. EUST. Pro ἐξεστιγμένα crediderim reponendum ἐξεπτυγμένα. Galenus autem ἐκπεπταμένα eſſe ait, quae longiſſimo inter ſe diſtant interuallo, in ſuis commentariis in hunc locum Hippocratis, qui eſt in libro, qui κατ' ἰητρεῖον inſcribitur, ὑποθέσις μὲν αἰτίη ὥς τε ἢ ἀφεστεῶτα προστεῖλαι, ἢ ἐκπεπταμένα συστεῖλαι, ἢ ξυνεσταλμένα διαστεῖλαι. ST. V. Foeſ. p. 190.

z. Apud Hippocratem et Galenum reperio ἔρματα, ἑρμάσματα, et ἐρείσματα, non ἔργματα. In ſecundo de fract. t. 77. p. 464. v. 39. Si enim dependeat pes, reliqua tibia ἡρματισμένης firmata, neceſſe eſt iuxta anteriorem tibiae partem oſſa incurua eſſe. Si vero calcaneum quidem moderato altius ἠρτισμένη fuerit firmatum. In cuius expoſitione Galenus inquit: De crure autem, quod fulcitur ἑρματισμένης dixit, ducto vocabulo a fulcris, quae graece dicuntur ἕρματα: quorum meminit poeta in eo carmine ὑποδείρεον ἕρματα νηῶν, hoc eſt, fulcimina puppibus abſtrahunt. Sic igitur accipitur vocabulum ἡρματισμένης. Tertio de art. t. 26. p. 485. v. 13. Ἑρμῆσαι firmare quidem oportet iuxta pectus ad ſcalam fortiter deligando. Quem locum explicans Galenus ait, in ſuperioribus ſe oſtendiſſe, ἕρματα dici ab Hippo-

[a] Εὐςαλέως) περιεςαλμένως.

[b] [1] Ἑδραίως) Βακχεῖος ἐν γ΄, [2] ἐπιμόνως. Ἐπικλῆς δὲ, [3] ἐγκαθίσματι χρονίῳ καὶ ἐπιμόνῳ. Ἑκάτεροι

[1] ἑδρεςῶς *MS. D.* ἑδραιὸς *Foeſ.*

Hippocrate fulcimenta, et ἑρμάσαι fulcire: atque hoc eſſe quod a poeta ſcribitur ὑποδείρεον ἕρματα νηῶν, hoc eſt, fulcimina puppibus abſtrahunt. Tertio de offic. med. t. 26. p. 504. v. 35. ἠρμόσθαι firmatum autem ſe eſſe, non compreſſum (dicat). In quo loco Galenus iterum monet, fulcimenta conſtare a Graecis appellari, non ſolum ἑρμάσματα, ſed ἐρείσματα, vel ex eo, quod poeta ait in eo carmine ὑποδείρεον ἕρματα νηῶν fulcimina puppibus abſtrahunt. Ad cuius ſimilitudinem fulcire dictum eſt ab Hippocrate ἠρμῶσθαι. Et t. 36. p. 505. v. 13. Τὰ δὲ ἑρμάσματα καὶ ἀποστηρίγματα fulcimenta vero ac firmamenta adhibere oportet. In cuius expoſitione Galenus quid eiuſmodi voces ſignificent, longa oratione declarat, aſſeritque vocem ductam eſſe a nomine ἕρμαται, quo fulcimenta graece vocantur: quorum meminit Homerus in ſupra citato carmine, quaſi nihil differat ἐρείσματα fulcimenta ne dicantur, an στηρίγματα firmamenta. Nunc vero duorum nominum ἑρμάσματα, ſic enim dixit fulcimenta, et στηρίγματα quo firmamenta expreſſit, proxime alterum alteri ſubiiciens indicari videtur, non ſignificari idem ab vtroque. Vbi igitur agere curioſius volumus, στηρίγματα dicemus, quae ſine vinculo, ἑρμάσματα, quae cum hoc adhibentur: ſicque ſtatuemus ea vocari στηρίγματα, quae partibus illis dantur, quarum motus neceſſarius eſt, a quo ceſſatio non eſt in nobis: ἑρμάσματα, quae immobilibus. Plura habes in annotatione dictionis ἥρμοσαι et ἑρυμάτων. EUST. Non ἕργματα, ſed ἕρματα ſcripſiſſe Erotianum puto, vnde enim γ habere poſſet hoc vocabulum? Sed et Galenus ἕρματα ſcribit, non ἕργματα, exponitque ἐρείσματα, citans ex Homero, ὑπὸ δ᾽ ἥρεον ἕρματα νηῶν. Inuenitur autem et apud Hippocratem et ἑρμάσματα in eadem ſignificatione. Nam in libro κατ᾽ ἰητρεῖον ita ſcribit, τὰ δὲ ἕρματα καὶ ἀποστηρίγματα, οἷον στήθει, πλευρῇσι, κεφαλῇ, καὶ τοῖσιν ἄλλοισιν ὅσα τοιαῦτα, τὰ μὴ σφυγ. etc. Vbi Galenus ait ἑρμάσματα et στηρίγματα poni quidem ſaepe in eadem ſignificatione, habere tamen, ſi accuratius vis verborum expenda-

Εὐςαλέως) ſuccincte.

Ἑδραίως) Bacchius in tertio perſeueranter, Epicles vero aſſidue, diu et conſtanter. Vtrique autem, vt arbitror,

[2] *ἐπιμονῇ MS. D. ἐπιμονὸς Foeſ.* [3] *ἐγκάθισμα MS. D.*

pendatur, aliquam inter ſe differentiam, et *ϛηρίγματα* eſſe *ὅσα τῆς ἐπιδέσεως ἔξωθέν ἐϛιν*, at vero *ἑρμάσματα* eſſe *τὰ κατ' αὐτὴν ἐκείνην*· Vide plura ibidem. Eſt autem *ἑρμάσματα* a verbo *ἑρμάζειν*, quod idem enarrator apud Hippocratem *ἑδράζειν καὶ ϛηρίζειν* exponit. Ab eodem eſt et *ἑρμασμὸς*, quo vtitur in libello *περὶ ἀγμῶν*. ST. Adde quae de voce *ἕρμα* egregie pro more ſuo commentatus eſt Ven. Senex, V. Ill. Trillerus in Obſſ. critt. p. 288.

a. Libro de decenti ornatu, ſiue de probitate, p. 16. v. 36. Et omnia haec facere placide *εὐςαλέως* expedite cum miniſterio. Libro de ſuperfoet. p. 48. v. 36. de extrahendo foetu mortuo. Deinde his exemtis latera confringere, quo conſidens corpuſcutum leuius ac *εὐςαλέςερον* expeditius fiat. Primo de officina medici t. 16. p. 502. v. 35. Veſtis *εὐςαλέως* ſuccincte, diſtincte, aequaliter, ſimiliter, cubitis, humeris. In quo loco Galenus inquit, *εὐςαλέως* ſuccincte, apte, ac expedite, pro collecte dixiſſe, vt neque fluat, neque medicum ſtrangulet. EUST. V. Foeſ. p. 252.

b. Primo de officina medici, quem librum, vt coniicio, Erotianus innuit, t. 17. p. 502. v. 41. de ſitu corporis. Huc vero aut illuc, vt non extra *ἕδρης* ſedem, ſed pro ratione conuerſionis, et corpus, et operantem corporis partem producat. Et t. 18. p. 502. v. 43. Agere vero oportet ita, vt altero pede inſcendat, non eo, qui eſt ad manum agentem, genu ad inguem ſubſato, velut in *ἕδρῃ* ſede. Et libro ſecundo t. 27. p. 503. v. 42. Ad ea quidem, quae abſceſſerunt, ita vt ſublimia *ἕδρης* ſedem quidem contingant, non tamen comprimant. Primo de art. t. 62. p. 477. v. 17. Neque enim hoc os in priſtinam *ἕδρην* ſedem ſimiliter firmari poterit, veluti natura exigit. Et libro tertio t. 86. p. 490. v. 36. de Amazonis. Vtuntur autem his (ſcilicet viris,) pro opificibus, ad coriaria opera, aut fabrilia, aut aliud *ἑδραῖον ἔργον* ſedentarium opus. Alter locus Erotiani eſt in libro de vulner. capit. p. 447. v. 12. qui talis eſt: *Διακοπὴ γὰρ καὶ ἕδρη τ' ωὐτὸ ἐϛιν*, hoc eſt,

τεροι δὲ, ὡς οἶμαι, ἁμαρτάνουσιν. Οὐ γὰρ ἓν δηλοῖ ἡ λέξις, ἀλλ᾽ ἐνθάδε μὲν τὴν καθέδραν σημαίνει. Ἔνθεν γὰρ καὶ Διέδρα λέγεται τὰ ἐφ᾽ οἷς καθήμεθα. Ἐν γοῦν τῷ [1] Περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ [2] τραυμάτων αὐτὸς ἐξηγεῖται, λέγων, [c] Διακοπὴ δὲ καὶ ἕδρη [3] ταὐτό ἐστι. Ὅλα δὲ εὖ [4] μάλα καὶ πολλάκις. Ὁμοίως κἀν τῷ Μοχλικῷ φησὶ, [5] καταναγκάσαι δὲ τὰ ὑπερέχοντα ἐς ἕδραν [6] πτέρνῃ ἢ θέναρι. Τουτέστιν, εἰς τὸν [7] οἰκεῖον τόπον.

[d] [8] Ἐξήρειπεν) ἐξέπεσεν.

[e] Ἐξαρύεται) Βακχεῖος ἐν γ′, ἐκθλίβεται.

Ἐξαν-

[1] περὶ τὴν κεφαλὴν *MS. D.* [2] θραυμάτων *vulgg.* [3] ταὐτὸν *MS. D.* [4] μάλλα *MS. D.*

eſt, interciſio enim et ἕδρη ſedes idem eſt. Verba autem, quae ipſe Erotianus ibidem ſubiungit, nimirum, ὅλα δ᾽ εὖ, μάλα, καὶ πολλάκις, id eſt, tota quidem, bene, valde, et ſaepe, in codice Hippocratis nuſquam reperiuntur. Et ſupra p. 446. v. 6. At vero ἕδραι ſedes telorum acutorum ac leuiorum, ipſae in ſeipſis fientes in oſſe. Quae verba frequenter in eo libro reperiuntur. Locus, quem Erotianus citat ex Mochlico, deprauatus eſt: Sicque ex Hippocratis codice p. 511. v. 6. reſtitui debet: Καταναγκάσαι δὲ τὰ ὑπερέχοντα ἐς ἕδρην πτέρνῃ ἢ θέναρι ἐπί τινος, id eſt, quae vero ſuberunt, calce vel manus palma, in ſuam ἕδρην ſedem pellito. Sic Calvus tranſtulit. Galenus in ſecundo de fract. in com. t. 9. inquit: Abrumpitur autem os quatuor de cauſis maxime generalibus. Super ipſum enim vehementi impetu incidit, aut aliquid conterendi vim habens, quod plane neceſſe eſt natura durum eſſe, et mole non exiguum: aut aliquid, quod non tantum cutem, et quae inter cutem ſunt, et oſſa, ſed haec quoque ſecare poſſit, quem morbum Hippocrates in L. de vulner. capit. ἕδραν appellat. Sexto de morb. vulg. com. 4. t. 12. p. 347. v. 2. Somnus ἑδραῖος ſedentium, ſtanti dormitatio. In cuius expoſitione Galenus ait: Somnum eorum, qui ſedent, aiunt ἑδραῖον, quaſi ſedentarium dicas, ab ἕδρας ſede appellatum: parum autem eſſe horum ſomnum dormitationi ſtantium: ac ſi tota oratio eſſet hoc modo pronunciata. Calidae naturae a plurimo ſomno arcendae ſunt;

tror, errant. Non enim vnum tantum haec vox ſignificat; ſed hic quidem cathedram ſignificat; hinc enim et ſellae dicuntur, in quibus ſedemus.[8] In libro igitur de vulneribus capitis ipſe interpretatur dicens: Interciſio autem et ἕδρη ſedes idem eſt. Tota quidem bene, valde, et ſaepe. Similiter et in Mochlico. Cogere vero quae ſupereminent in ἕδρην ſedem ſuam calcaneo, vel planta; hoc eſt, in proprium locum.

Ἐξήρειπεν) decidit.

Ἐξαρύεται) Bacchius in tertio, exprimitur et exhauritur.

K 5 Ἐξαν-

[5] *κατανάγκας MS. D.* [6] *πτέρνα ἢ θενάρη MS. D.* [7] *εἰκεῖον MS. D.* [8] *ἐξήριπεν vel ἐξείριπεν legendum cenſet Foeſ.*

ſunt; melius enim eſt, vt vigilent, et aliquid faciant; praecipue autem prohibendae ſunt, ne ſedeant; ſin minus id concedendum erit, quod eſt ſtantium dormitioni perſimile; ſed ne decumbant, cauere conuenit. Quidam ſomnum ἑδραῖον pro profundo dictum putant, vt quicunque ita affecti ſunt, ſtantes iam dormituriant. Sed quum non addiderint, quem vſum haec afferant, quae ſcripſerunt, imperfecta eorum oratio eſt. EUST. Apud Hippocratem ἑδραίως κοιμηθῆναι quidam expoſuerunt βαθέως, ſicut ὕπνον ἕδραῖον, βαθὺν, apud eumdem in hoc aphoriſmo ὕπνος ἕδραιος ὀρθῷ νυσταγμός. Sed Galenus ἑδραῖον eſſe mauult τὸν τῶν καθημένων, dictum ἀπὸ τῆς ἕδρας. ST.

c. Apud Hippocratem poſt haec verba διακοπῆς etc. non ſequuntur iſta, quae ſubiungit Erotianus, ὅλα δὲ εὖ μάλα καὶ πολλάκις, ſed alia inchoatur ſententia. ST.

d. De hac voce ſupra meminit Erotianus in dictione ἔρειψις. In tertio de offic. medici t. II. p. 504. v. 15. habetur ἐξέῤῥιπτε, et in Vaticano codice ἐξήρειπε. Ferulae porro, inquit, ſint leues, aequales, iuxta extremitates ſimae, hinc, atque illinc paulo minores deligatione: craſſiſſimae autem ex parte, qua ἐξέῤῥιπτε extat fractura, vel vt Vatic. cod. habet ἐξήρειπε cecidit, ſeu excidit. EUST. Saepius apud Homerum occurrit v. c. Iliad. έ. v. 294. ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων.

e. Aliqua exemplaria Exegeſis habent ἐξαρύεται, alii ἐξα-

[f] [1] Ἐξαντλεῖται) ἐκπιέζεται.

[g] [2] Ἐξάσις) αἱ ἐμφερομέναι τοῖς ἐπιδεσμοῖς κατὰ τὰς ἕλικας κρόκαι, ἐξάσις παρ' αὐτῷ καλοῦνται.

[h] [3] Ἐκθήλυνσις) ἔκτηξις καὶ ἰσχνασία.

[i] [4] Ἐμβατευόμενον) Βακχεῖος ἐν β' ἐμβάλλον, ἢ [5] ζηλοῦν, ἢ ἐμπίπτον. Μᾶλλον δὲ ἐνερεῖδον ἂν εἴη. Ἐστι δὲ ἡ λέξις Ἀττικὴ, καὶ διὰ τοῦ βτ [6] γραφομένη καὶ ἐκφωνουμένη.

[k] Ἕδος) θρόνος ἢ δίφρος. Ὡς Βακχεῖος ἐν α'. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ ἕζεσθαι. Μαρτυρεῖ δὲ Ἱπποκράτης ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων λέγων, Πάνυ μὴν ἱκανῶς ἔχει καὶ περὶ μέγα ἕδος Θεσσαλικόν. Ἀντὶ τοῦ, περὶ δίφρον Θεσσαλικόν. Πᾶς γὰρ δίφρος ἀνακλισμὸν ἔχων, Θεσσαλικὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς λέγεται.

Ἐδι-

[1] *ἐξαντλῆται MS. D.* [2] *ἐξεσίας Chart. ἐξασίας ap. Gal. et Hipp.* [3] *Hunc canonem MS. D. ignorat.*

ἐξαρύαται, hoc eſt, vt ibi exponit Galenus, inanitur, exprimitur, vel, vt quibuſdam placet, hoſtilem in modum impetum facit, et minatur. Tertio de offic. med. t. 30. p. 504. v. 46. Quaecumque exſuccationes, vel contuſiones, vel vulſiones, vel tumores inflammatione carentes, ex vulnere ἐξαρύαται exhauriuntur, in ſuperiori corporis parte plurimum, in inferiore, parum deligandum eſt. Sic vertit interpres Galeni. Germanus ex vulnere oboriuntur: Vidus, ſanguinis plurimum a vitio ſurſum expellitur. Pro qua voce in impreſſis codicibus ἐξεργᾶται perperam legitur. Galenus in com. ait: Illud vero a vitio ſurſum expellatur, dixit ἐξαρυᾶται, quod quaſi exprimatur ſignificat, nonnulli aperte ſcribunt ἐξαίρεται, hoc eſt, expellatur, vt nulla apud Graecos explanatione ſit opus. EUST. Foeſ. p. 215. plura his addidit loca.

f. Foeſius p. 215. hunc canonem ad priorem referendum eſſe arbitratur, quia explicat τὸ ἐξαρύεται, nec Euſt. ht.

g. Galenus in Exeg. habet ἐξάσιας, inquitque: Quidam lina a ſummis linteis diſciſſis eminentia, et a pannis vilibus fila. Ego vero etiam antequam ea ſciſſa ſint exſtantia ſimiliter appellanda eſſe exiſtimo. Secundo de offic. medici t. 26. p. 503. v. 41. Faſciae parentur leues, tenues, molles, mundae, latae, ſine ſuturis,

Ἐξαντλεῖται) exhauritur.

Ἐξάσις) fila, quae in reuolutionibus faſciarum eminent apud ipſum appellantur ἐξάσις.

Ἐκθήλυνσις) liquefactio et extenuatio.

Ἐμβατευόμενον) Bacchius in ſecundo: Inuadens, vel aemulans, vel cadens. Verum melius eſſet, vt ſignificet, inhaerens. Eſt autem dictio Attica, quae per βτ ſcribitur, et pronunciatur.

Ἕδος) ſella, vel currus, vt Bacchius in primo; dicitur autem παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ ἕζεσθαι, hoc eſt ab eo, quod in ipſa ſedeamus. Teſtatur autem Hippocrates in libro de articulis, quum ait: Valde quidem ſatis habet, circa magnam ἕδος ſedem Theſſalicam, pro circa currum Theſſalicum; vnuſquiſque enim currus locum ſedendi habens, Theſſalicus apud antiquos dicebatur.

Ἐδι-

4 ἐσμαρτευόμενον MS. D. 5 ζητεῦν Foeſ. 6 γραφομένυ MS. D.

futuris, ſine ἐξαςίας eminentiis, non ἐξεςίας, vt impreſſi codices habent. In cuius com. inquit Galenus, μήτε τὰς καλυμένας ἐξεςίας, hoc eſt, ſine vocatis eminentiis, quae ſunt in iis, quae texuntur, interdum de induſtria, interdum inuito textore, oblongis quibuſdam exſtantibus, modo ex ipſo ſubtegmine, modo etiam ex purpura. Sed et feminae in iis, quas vocant praetextas, data opera omnino hoc faciunt, quae omnia caueri iubet. EUST. Apud Hippocratem et Galen. non ἐξάσις, ſed ἐξεςίας invenio; ita enim ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον legitur, μὴ ἔχοντα συῤῥαφὰς, μηδ' ἐξεςίας. Vbi Galenus ait, τὰς καλυμένας ἐξεςίας αἵτινες ἐν τοῖς ὑφαινομένοις συμβαίνυσιν. ST. Vide Foeſ. p. 216.

h. Haec vox habetur ſupra latius expoſita, et annotatione illuſtrata. EUST.

i. Heſych. interpretatur κατέχειν καὶ καρπῦσθαι χωρίον, ἢ ζητεῦσαι.

k. Locus ab Erotiano citatus, eſt in primo de artic. t. 22. p. 474. v. 14. Satiſque omnino fuerit, ſi recens adhuc vitium ſit, ſuper magnam ἕδος ſedem Theſſalicam vim adhibere. In quo loco Galenus ait: Sedilis quondam haec figura fuit, potiſſimum in Theſſalia, vt ad rectam lineam attolleretur ea parte, cui ſedentes dorſo inhaerent. EUST. Plura apud Foeſ. p. 180. de hac voce legi poſſunt.

l [1] Ἐδικραιώθη) εἰς δύο διῃρέθη.

m [1] Ἐνεκρέκωσεν) ἐνέδυσεν.

n Ἐνεφλεβοτόμησε) Βακχεῖος ἐν γ΄ φησὶν, ὅτι [2] διεῖλεν εἰς πλείους τόπους [3] τὰς φλέβας καὶ οἷον ἐμέρισεν.

o [4] Ἐξαμελγόμεναι) ἐκθηλαζόμεναι.

p Ἕλκος μυκονοειδὲς) οἱ [5] μὲν τὸ κάθυγρον καὶ [6] μυζῶδες. [7] Ἐπεὶ τοιοῦτοι οἱ μυκτῆρες.

Ἐπί-

[1] ἐνεκρίκωσεν *Euſt. et Iunta.* ἐνεκρέκασεν *Chart. et v. ſq.* ἐνεδήσεν *Foeſ. rectius.* [2] διεῖλε *MS. D.* [3] τὰς φλέβας *ignorat MS. D.* [4] ἐξαθελγομέναι *Foeſ. ex coni.*

l. Fruſtra puto futurum qui hanc vocem in noſtris editionibus quaeſiuerit. Sequentes tres gloſſae ἐνεκρέκωσεν, ἐνεβλεβοτόμησε, ἐξαμελγόμεναι exſtant ſucceſſiue L. de oſſium nat. p. 279. et 280. ibi itaque et hanc quaerendam putaui: eſtque, ni fallor, referenda ad p. 276.43. vbi ita legunt noſtrae editiones: πρότερον δὲ πρὶν ἐνταῦθα ἐλθεῖν, παρὰ τὰς ἐσχάτας δύο πλευρὰς ἐδιχώθη. Vltimam nempe vocem margini quis adſcripſerat pro explicatione τοῦ ἐδικραιώθη, namque ἐδιχώθη quod ad ſenſum plane idem eſt. Corrigo itaque: παρὰ τὰς ἐσχάτας δύο πλευρὰς ἐδικραιώθη. Interim quum tota haec tractatio de venis non ſit ipſius Hippocratis, ſed partim ex ipſius libris deſcripta, malim quoque epidem. L. II. p. 1035. A. vnde hic locus deſumtus eſt, ἐδικραιώθη legere pro ἐδιαιρέθη, quod et ipſum e Gloſſemate ortum videtur. Fit vero ἐδικραιώθη a verbo δικραιόω, hoc a δίκραιος bifidus, quod etiam apud Hippocratem legitur. HER. Cf. ſupra p. 119. not. p.

m. Submerſit, quod ἐνέδυσεν dixit Erotianus. Sed puto legendum ἐνέδησεν alligavit. Libro de nat. oſſium p. 63. v. 3. de venarum diſtributione. Vernm ex coxendice incipiens aſcendere ad pubem, multas vagabundas producit venas, et coſtas ac verticula ad ſpinam ἐνεκρίκωσε illigat. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero: De coxendice incipiens in pectine finit. Multae praeterea venae per coſtas vertebraſque pererrant, quae ſpinam ἐνεκρίκωσε anuli modo pernectunt. Quae verba, vt iudico, hoc pacto vertenda ſunt: A coxendice incipiens aſcendere ad pubem, multas errando venas produxit, et coſtas ac vertebras ἐνεκρίκω-

σε

Ἐδικρανώθη) in duas partes diuiſa.

Ἐνεκρίκρωσεν) ſubmerſit.

Ἐνεφλεβοτόμησε) Bacchius in tertio inquit, quod pluribus in locis venas ſeparauit, et quaſi in partes diuiſit.

Ἐξαμελγόμεναι) emulſae.

Ἕλκος μυκονοειδὲς) vlcus nonnulli quidem humidum et mucoſum, quoniam tale quiddam nares videntur eſſe.

Ἐπι-

[5] μὴν *MS. D.* [6] *ſic quoque Foeſ. et vulgg. vel* μυκτηρῶδες *aut* μυξῶδες *aut* μυκῶδες *ex coniectura Foeſii.* [7] ἐπὶ *MS. D.*

σε πρὸς τὴν ἄκανθαν fibulae modo ad ſpinam pernexit. EUST. Legendum potius ἐνεκρίκωσεν, vt apud Hippocratem περὶ ὀςέων φύσιος legitur, καὶ τάς τε πλευρὰς καὶ τὰς σφονδύλους ἐνεκρίκωσε πρὸς τὴν ἄκανθαν. Sic et apud Strab. Geogr. L. XVII. per ι non per ε hoc verbum ſcribitur, hoc in loco, ὀπλίζουσι δὲ καὶ τὰς γυναῖκας, ὧν αἱ πλείους κεκρίκωνται, τὸ χεῖλος τοῦ ςόματος χαλκῷ κρίκῳ. Aeſchylus item κίρκωσον habet edit. meae p. 9. per metatheſin pro κρίκωσον. ST. Vide Foeſ. p. 355. in voce κρίκος.

n. Libro de oſſium nat. p. 63. v. 4. de diſtributione venarum. Et propagines ſuas ἐνεφλεβοτόμησε diuiſit in partes et inteſtinum ac ventrem inuoluit. Germanus interpres ἐνεφλεβοτόμησε vertit, multipliciter per venas tranſmittit. Caluus vero, proiecturaſque et agnationes, per eaſque ſanguinem emittunt. EUST. V. Foeſ. p. 210.

o. Haec explicatio optime conuenit loco κατ' ἰητρεῖον p. 685. 40. V. Foeſ. p. 7. in voce ἀθέλγεσθαι. Adde περὶ ὀςέων φύσ. p. 63. 15.

p. A Galeno non inuenio expoſitum μυκονοειδὲς, ſed dumtaxat verbum ἐμυκώθη: hoc vero ἀπὸ τῶν μυκήτων deducit: at Erotianus ſuum μυκονοειδὲς, ſi modo ita ſcripſit, ἀπὸ τῶν μυκτήρων. Certe facilis fuit lapſus ex μύκητες in μυκτῆρες. Galenum autem in explicatione τοῦ ἐμυκώθη ſcripſiſſe ita, ἐπὶ φύσεις ἔσχε πλαδαρὰς ὥσπερ καὶ οἱ μύκητες, haud negare auſit, qui alibi apud eum legerit, ἐπιφύσεις vocari μύκητας. Ceterum locus vnde illud ἐμυκώθη depromſit, eſt hic περὶ γυναικείων L. I. εἰ δὲ ἐχώρεεν ἡ κάθαρσις, οὐκ ἂν ἐμυ-

[q] Ἐπίδοξοι) προσδόκιμοι.

[r] [1] Ἐκπεπληγμένον) ἐξεπτυγμένον.

[s] [2] Ἐγγωνίῳ πήχει) ἔγγωνος πῆχυς λέγεται, ὅταν καμφθεὶς, [3] γωνοποιηθῇ κατὰ τὸν ἀγκῶνα.

Εὐθυα-

[1] *εὐαπεπληγμένον MS. D. ἐκπεπλεγμένον Foeſ. ex coni.*

ἐμυκώθη τὰ ἕλκεα. ST. Foeſ. p. 200. multa docte de hac voce diſſerit.

q. Locus reſpicitur de fract. p. 564. 38. vnde mauult Foeſius ἐπίδοξος, προσδόκιμος.

r. Galenus in Exeg. exponit, detortum. Tertio de fract. t. 43. p. 468. v. 46. Coniecturam facere oportet iuxta vlceris formam, quo ſit quam minimum hians, et ἐκπεπληγμένον expaſſum inter deligandum, ſiue diuaricatum, ſiue digrediens. In cuius com. Galenus inquit, per tranſlationem vtriſque his verbis vſum fuiſſe:. Num et hians, quod eſt σεσηρὸς, id eſt, rigens de labiis oris dicitur, digrediens, hoc eſt, ἐκπεπληγμένον, de cruribus gradum facientibus, atque inter ſe diſtantibus. Crurum enim diductio πλίκτα digreſſio appellatur, et πλίγας greſſura, ſicut dictum eſt. Eſt ergo ſecundum Galenum σήρεσθαι hiare, a labiis oris ſumto vocabulo: et ἐκπλήκεσθαι diuaricari, a cruribus plurimum inter ſe diductis. Primo progn. t. 18. p. 402. v. 18. Et crura ſupini iacentis valde incuruata eſſe, ac διαπεπλεγμένα complicata, ſic vertit Germanus interpres: alii diſtracta. Quem locum Galenus exponens, ait: Verbum διαπεπλεγμένα diſtracta ſcribitur, et per γ et per χ, et ſignificat crura plurimum inter ſe diſtantia, non aliter iudicandum eſt, ſi περιπεπλεγμένα complicata legas. Eandem ſententiam repetit in coac. praen. p. 439. v. 31. Secundo prorrh. p. 421. v. 31. de mulieribus concipere non potentibus. Aut enim reuulſus eſt, aut ἐκπεπληγμένον euerſus. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, vel conuulſus, vel repercuſſus, vel retuſus eſt. EUST.

s. Primo de offic. med. t. 17. p. 502. v. 40. Summas manus ἐγγωνίας angulares ad brachia figuret. In cuius com. Galenus ait, iubere Hippocratem, ne medicus ſuperius, quam ſit mammarum ſitus, manus porrigat, nec inferius, quam vt pectore ſuper genua incumbente, ad rectum angulum cum humeris figurentur: quem habitum ἐγγώνιον appellat. Hic autem medius eſt inter vltimum cubiti flexum, vltra quem flecti, et vltimam porrectionem, vltra quam extendi brachium non

Ἐπίδοξοι) probati.

Ἐκπεπληγμένον) explicatum.

Ἐγγωνίῳ πήχει) cubitus ἐγγώνιος dicitur, quando flexus in angulum redigitur ſecundum ἀγκῶνα.

Εὐθυω-

[2] ἐγγωνίȣ πήχεος Foeſ. ex coni. [3] γονιοποιηθῆ MS. D.

non poteſt. Et libro tertio t. 20. p. 504. v. 27. In quiete quidem atque otio conſiderare rectum habitum oportet, puta brachii: in medio, porrectionem, atque contractionem, οἷον τὸ ἐγγὺς τȣ̃ ἐγγωνίȣ πήχεος πρὸς βραχίονα, hoc eſt, quemadmodum vbi cubitus cum humero prope ad rectum angulum figuratur. Quem locum Galenus exponens, inquit: non poſſe ἐγγώνιον dici, quod ad acutum angulum figuratur: tum quod nemo ex Graecis appellat, aut ἐγγώνιον per duplex γγ aut εὐγώνιον per εὐ ſyllabam, acuti anguli figuram: ſed quae rectum angulum habet, ea εὐγώνιον, per εὐ diphthongum, et ἐγγώνιον per duplex γγ nuncupatur. An ἐγγώνιον neceſſe eſt accipere id, quod ad rectum angulum figuratur: quod accidit, vbi cubitus cum humero facit angulum rectum. In com. etiam t. 10. primi de fracturis ait: Vbi totum brachium ad rectum angulum figuratur, ita vt humerus et cubitus rectum angulum oſtendant, hunc habitum Hippocrates ſolitus eſt appellare ἐγγώνιον. Et in com. t. 11. addit: Vnus cubitus eſt inter extremum flexum, et extenſionem; quem Hippocrates ἐγγώνιον appellat: alter inter pronum et ſupinum, ſub quo ait, cubitum radio ſubiici. Igitur ſicut hunc iuſtum et rectum dicit, ſic etiam illum, qui ἐγγώνιος dicitur, ſub quo humerus cum cubito ad rectum angulum collocatur. In Mochlico p. 507. v. 29. Cubitus vero ſi foras, vel intro exciderit, reductio quidem in figura ἐγγωνίῳ τῷ πήχει κοινῷ, id eſt, anguli recti communis cubito, ad brachium. Et p. 511. v. 3. Cubitum autem ἐγγώνιον rectum angulum ad brachium habentem. EUST. Aut ἐγγωνίῳ πήχει legendum, vt conueniat cum ſequenti ἔγγωνος: aut ἐγγώνιος vt conuenire poſſit cum ἐγγωνίῳ. Sed ex Hippocrate et Galeno dubitatio tollitur, apud quos ἐγγώνιος πῆχυς legitur. Hippocr. κατ' ἰητρεῖον in vltima pagina, ἐκ δὲ τȣ̃ κοινȣ̃, ἔκτασιν, σύγκαμψιν, οἷον τὸ ἐγγὺς τȣ̃ ἐγγωνίȣ πήχεος πρὸς τὸν βραχίονα. Vbi tamen incertum eſt an Galenus ἐγγωνίȣ πήχεος, an ἐγγωνίȣ σχήματος πήχεος legerit.

Et

t [1] Εὐθυωρίαν) εὐθύτητα.

Εἰσάσθω) [2] ἀντὶ τοῦ καθισάτω.

u Εὐθετισάμενος) [3] καταστρώσας.

x Ἐθανατώθη) ἐνεκρώθη.

y Ἐτιταίνετο) ἀντὶ τοῦ ἔτεινεν. Ὡς καὶ Ὅμηρος — — ἐτιταίνετο [4] καμπύλα τόξα.

z [5] Ἐπεσοφίσαντο) περιειργάσαντο.

a [6] Ἐκχαυνῶν) ἐξαπατῶν καὶ μετεωρίζων.

b [7] Εὐαλθέα) εὐθεράπευτα· καὶ Ἄλθεξις, ἡ ἴασις καὶ ἡ θεραπεία.

c Ἐπίστανται) δύνανται. Ὡς καὶ Ὅμηρος, ὅς τις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν.

d Ἐπιεικῶς) ἱκανῶς. Καὶ Ἐπιεικῆ τὸν ἱκανὸν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Ἐγκυ-

[1] *εὐθυωσίαν MS. D. εὐθυωρίδα MS. St. Euſt. et Chart. ἰθυωρίην Foeſ. ex coni.* [2] *ἀντὶ τῷ MS. D.* [3] *καταστείλας MS. St. et Chart.* [4] *καμπύλοι MS. D.*

Et ἐγγώνιον σχῆμα inquit vocari aiunt τὸ κατ' ὀρθὴν γωνίαν, id eſt, ἵνα τὸ τοῦ πήχεος ὀστοῦν πρὸς τὸ τοῦ βραχίονος ὀρθὴν ἐργάζηται γωνίαν. Idem in comment. 1. in L. de fract. ἐγγώνιον σχῆμα τῆς χειρὸς vocari dicit ab Hippocrate τὴν ἐπ' ὀρθὴν γωνίαν σχέσιν τοῦ βραχίονος πρὸς τὸν πῆχυν. Idem in L. κατ' ἰητρεῖον Comment. 1. ait ἐγγωνίους χεῖρας vocari ab eodem Hippocrate, ὅταν ὀρθὴν γωνίαν πῆχυς ἐργαζήται πρὸς τὸν βραχίονα. At de ἐκπεπληγμένος vide annot. ad Galen. in voce στεστηρός. ST. Foeſ. p. 175. plura ſuppeditat exempla.

t. Nonnulla exemplaria habent εὐθυωρίαν, quarum vocum neutram apud Hippocratem inuenio. Galenus tamen in primo de rat. vict. morb. acut. t. 29. ait: Nos ſcire Hippocratem appellare ἴξιν magna ex parte εὐθυωρίαν, id eſt, rectum tramitem: quandoque vero etiam lationem. EUST. Foeſ. addit libr. de fract. p. 567. 41.

u. V. Hipp. de fract. p. 555. 4. 10. libr. de artic. p. 598. 19. et Foeſ. in voce εὔθετα.

x. Exprimitur locus de fract. p. 562. 23. v. Foeſ. p. 182.

y. Hanc vocem explicauit ſupra Erotianus diuerſo modo, quam hic exponit, quod profecto mirum videtur. Locus Homeri eſt in quinto Iliadis v. 97. EUST. V. Foeſ. p. 246.

z. V.

Εὐθυωρίδα) rectitudinem.

Εἰσάθω) pro, ſedeat.

Εὐθετισάμενος) contrahens, vel ſcribendum καταςρώσας, proſternens.

Ἐθανατώθη) mortuus eſt.

Ἐτιταίνετο) pro extendit, vt Homerus, ἐτιταίνετο extendit curuos arcus.

Ἐπεσοφίσαντο) elaborauerunt.

Ἐκχαυνῶν) decipiens, et eleuans.

Εὔαλθα) ſanabilia, et ἄλθεξις, medela, et curatio.

Ἐπίςανται) poſſunt, vt ait Homerus. Quicumque ἐπιςαίτο poſſet ſuis praecordiis recta dicere.

Ἐπιεικῶς) ſatis, et ἐπιεικεῖ idoneum Attici dicunt.

Ἐγκύρ-

[5] *ἐπεψηφίσαντο quaedam exempl. ap Hipp.* [6] *ἐκχαυνῶν MS. D. et Euſt. ἐκχαυνῶν ἐξαπατῶν) μετεωρίζων Foeſ. ex coni.* [7] *εὐελθέα MS. D. εὔαλθα quidam codd. ap. Hipp. male. et Euſt.*

z. V. Foeſ. p. 223. Locus indicatur ex Lib. de arte p. 596. 6.

a. Vide L. de artic. p. 614. 20. et Foeſ. p. 193.

b. Vide loc. in L. de art. p. 608. 49. et 650. 5. et Foeſ. p. 246.

c. Locus Homeri ab Erotiano adductus, eſt in octauo Odyſſeae. Libro de carnibus p. 43. v. 20. Muti ex natiuitate differere οὐκ ἐπίςανται non poſſunt, ſed vnam tantum vocem ſonant. Vſurpatur etiam haec vox pro cognoſcere, pluries quidem in principio libri de affectionibus. Et primo de diaeta p. 84. v. 31. At vero homines ex manifeſtis obſcura conſiderare οὐκ ἐπίςανται non nouerunt. Et p. 89. v. 23. Quae vero per viſum aut auditum percipere oportet, quae non prius ἐπίςανται ſciunt, percipere non poſſunt. EVST. Vide Foeſ. p. 232.

d. Secundo de diaeta p. 94. v. 9. de ſalſamentis. Pleraque etiam aluum ἐπιεικῶς leniter mouent. Libro de affect. p. 184. v. 9. de alui profluuio. Poſtea pituita (ſcilicet ſecedit) et ἐπιεικῶς probe quidem edit. Septimo de morb. vulgar. p. 351. v. 41. de febribus: Sed rurſus incaleſcebant, et ἐπιεικῶς leniter longe. Et p. 353. v. 42. de Cydis filio: Spiritus ἐπιεικῶς leniter ſemper moderatus. Primo prorrh. com. 3. t. 67. p. 413. v. 9. Ex ſurditate

[1] Ἐγκυράσαι) e [2] ἐπȣλωθείη, κατȣλωθείη.

f [3] Ἀλωσδή) εἰς ἰθὺ σκολιά.

g [4] Ἐπιτυχώτερον) εὐφορώτερον.

h Ἐλύτροισιν) [5] ἔλυτρα [6] λέγεται τὰ περιεκτικὰ τῶν σωμάτων, οἷον σκέπασματα.

Ἐσμα-

[1] *Ante ἐγκυράσαι additum ἐγκύρσαι in vno codice St. et Chart. vulgg. addunt ἐγκύρσαι) ἐντυγχάνειν, et hanc lectionem praefert Foeſius.* [2] *Euſt. hic nouum inchoat canonem, et Iunt.*

tate ἐπιεικῶς leniter abſceſſus circa aures fiunt. In cuius com. Galenus ait: Quoniam aduerbium ἐπιεικῶς, id eſt, manſuete, in medio dictum eſt eorum, quae multam, et eorum, quae paucam habent ſpem in omnibus ſymptomatis: ſic et hominem vocamus ἐπιεικῆ moderatum, et a quo nihil per vitam fit nimis. In coac. praenot. p. 426. v. 32. In phreniticis, in principiis affectiones ἐπιεικῶς manſueto ac frequenter tranſmutationem habentes, malae ſunt. Et p. 439. v. 3. At triſtitiae cum ſilentio, et hominum auerſationes ἐπιεικῶς leniter eo modo affectos, occidunt. Tertio de fract. t. 34. p. 468. v. 11. Habet enim et hic ſermo aliquam ἐπιείκειαν veriſimilitudinem. Quem locum exponens Galenus ait, veriſimile dixit ἐπιεικὲς, quaſi probabile. Primo de artic. t. 16. p. 473. v. 32. Haec repoſitio ſecundum naturam ἐπιεικῶς moderate eſt. Galenus in com. ait: hunc modum ſecundum naturam eſſe affirmat, moderate: quod ſignificauit verbo ἐπιεικεῶς: quemadmodum et homo moderatus ἐπιεικὴς graece dicitur: putarunt nonnulli verbum ἐπιεικῶς vſurpari pro maxime etc. quare neque verbo ἐπιεικῶς maxime ſignificatur. Et t. 55. p. 476. v. 32. Conducit enim omnes vſtiones tegere, vt etiam ἐπιεικῶς leniter, ſeu conuenienter curentur. Et libro tertio t. 102. p. 492. v. 40. Et tibia, et pes ἐπιεικέως moderate recta appareant. Quem locum exponens Galenus inquit: Hippocrates modice ἐπιεικέως dixit: quo verbo ſignificari, neque perfecte, aut omnino vehementer, neque ex toto, ſed mediocriter, ex ipſius verbis colligitur. EUST.

e. Primo de art. t. 57. p. 476. v. 36. de brachii alligatione ad coſtas. Sic enim maxime ἐπȣλωθείη cicatrix induci poterit. EUST.

f. ap. Euſt. εἰλωρδή. In aliquibus exemplaribus ſcribitur εἰλωσδή. Sed vt arbitror vtrobique mendoſe, neutra enim

Ἐγκύρσαι) occurrere.

Ἐπȣλωθείη) ad cicatricem perducta.

Εἰλωρδὴ) in recto obliqua.

Ἐπιτροχώτερον) agilius ad motum.

Ἐλύτροισιν) dicuntur ἔλυτρα ea, quae corpora continent, et ſunt ceu velamenta.

L 2 Ἐσμα-

[3] *Pro hoc legitur εἰλωρδή. St. Euſt. et vulgg.* [4] *Pro hoc legitur ἐπιτροχώτερον. St. Euſt. et Iunta.* [5] *ἔλλυτρα Chart.* [6] *λέγονται MS. D.*

enim harum dictionum reperitur: ſed ἰθυλόρδη ſic enim legimus in tertio de art. t. 42. p. 485. v. 41. Inde vero (ſcilicet a magno verticulo) vſque ad ſepti annexionem ἰθυλόρδη in directum repanda eſt (videlicet ſpina). Hanc noſtram coniecturam confirmare videtur Erotianus ipſe, qui εἰλωρδὴ exponit ἰθυσκολιὰ, ſeu εἰς εἰθὺ σκολιὰ, quouis enim modo ſcribatur parum refert, quum vtraque vox, idem ſignificet, nimirum in recto obliqua, de qua Hippocrates t. 40. libri ſupra citati p. 485. v. 38. mentionem facit. Ipſa autem ſpina, inquit, ſecundum longitudinem ἰθυσκόλιος rectobliqua eſt. In cuius com. Galenus inquit: Obliquam dixit σκολίαν, eam ſic appellare ſolitus, quae in latus inclinata eſt, nunc autem non in latus, ſed in poſteriorem et priorem partem ſignificare vult. Quid autem ſignificet λορδὸν, infra dicetur in annotatione dictionis λορδότατον. EUST. Mendoſam eſſe primam huius verſus vocem vel inde patet, quod ab ε non α incipere debeat, vt in ſua ſit claſſe: ſed quomodo emendanda ſit perſpicere nequeo. ST.

g. Primo de artic. t. 69. p. 478. v. 24. Quum igitur fracta fuerit clauicula, os, quod ad humerum eſt, magis deorſum repit, huc enim ipſum vna cum humero et brachio defluere ἐπιτροχώτερον agilius eſt inferius, quam ſuperius. EUST. Vide Foeſ. p. 234.

h. Galenus in Exeg. habet, ἔλυτρα, velamina. In aliis locis ἔλλυτρα per duplex λλ ſcribitur, per ſimplex λ nuſquam reperi. Tertio de artic. t. 33. p. 485. v. 28. Ipſa autem medulla ſpinalis quibus ἐλλύτρωται intecta ſit ἐλλύτροισι inuolucris, et vnde profectis, et vbi deſinentibus etc. In quo loco Galenus inquit: Tegmenta ac velamenta alicuius rei veteres appellant ἔλλυτρα, atque idcirco

i [1] Ἐσμασάμενος) ἐμβαλών.

k Ἐπιστορέσαι) ἐπιστρῶσαι.

l [2] Ἐκπαλήσαντος) ἐκ πάλου γενομένου.

m [3] Ἐγχρίμπτουσιν) πελάζουσιν.

n Ἐπικαρσίην) [4] πλαγίαν.

o Ἔμπηροι) πηρὸν λέγει Βακχεῖος τὸν χωλόν. Δυνατὸν δὲ ἀκούειν πάντα τὸν περὶ τὰς φυσικὰς ἐνεργείας ἐμποδιζόμενον.

p Ἐσκεδασμένη) σκορπισθεῖσα.

Εὐφρό-

[1] *Chart. expon. Gal.* ἀντιθείς. [2] ἐκπαλήσαντες *et* γενομένοι *mauult Foeſ.*

co Hippocrates nunc medullae ſpinae tegmenta, ἔλλυτρα nuncupauit. EUST. Apud Hippocratem et Galenum inuenio ἔλλυτρα duplicato λ, ita enim legitur in L. de artic. αὐτὸς δὲ ὁ νωτιαῖος οἶσιν ἐλλύτρωται ἐλλύτροισι. Vbi Galenus ait ἔλλυτρα veteres appellaſſe τὰ σκεπάσματά τε καὶ περιπλήματα τινῶν, niſi eſt mendum. ST. Foeſius p. 201. vno tantum λ ſcribit.

i. Primo de morb. mul. p. 252. v. 35. de extrahendo foetu mortuo: Si vero fieri non poterit, vt hoc facias, quidquid ſane foris fuerit, quantum potes penitiſſime reſecato, et reliquum ἐσμασάμενος profunditate intus explorata, protrudito: et foetum in caput vertito. Secundo de art. t. 45. p. 482. v. 44. de naſo fracto: Et in nares ἐσματευόμενον contrectatione facta, ea, quae intro repunt, impigre dirigere. Sic vertit interpres Germanus. Vidus vero: In naribus item alte inquirere. Et t. 26. p. 481. v. 2. inuenio ἐσμάττεσθαι. Frequenter autem, inquit, circa linguam ἐσμάττεσθαι alte inquirere oportet. In cuius expoſitione Galenus ait: Μάττεσθαι ſignificat, inquirere: ſed ἐσμάττεσθαι alte inquirere: ſicut nunc, vbi alte inquirere, ἐσμάττεσθαι dixit. Tertio de artic. t. 47. p. 486. v. 10. Niſi hominem ſeces, deinde ἐσμασάμενος manu alte indita in ventrem ab interiori parte in exteriorem compellas. In quo loco Galenus inquit: Manum alte indere in ventrem cauſa conquirendi, quae ibi ſunt, dixit ἐσμάσσεσθαι. In Mochlico p. 506. v. 12. de naſo fracto: Deinde ſuſtentabis digitis, ἐσματευόμενον alte contrectando, vel inquirendo, et dirigendo. Caluus vertit, digitis coaptato. EUST. Habetur ἐσμασαμένος apud Hippocratem de articulis, vbi Gale-

Ἐσμασάμενος) iniiciens.

Ἐπιςορέσαι) ſternere.

Ἐκπαλήσαντος) cui ſorte aliquid contigit.

Ἐγχρίμπτουσι) appropinquant.

Ἐπικαρσίην), obliquam.

[4]Ἔμπηροι) Πηρὸν Bacchius inquit claudum eſſe. Poteſt etiam intelligi haec dictio de quouis, qui ad naturales operationes obeundas ſit impeditus.

Ἐσκεδασμένη) ſparſa.

L 3 Εὐφρό-

[3] *Iſta, quae vides, barbara, repoſuit typotheta aliquis, qui ſcilicet excidere paſſus harum vocum συμπλοκὴν, nec exemplar iterum inſpicere dignatus eſt.* ἐγχρίμπτουσαι *et* πελάζουσαι *mauult Foeſ.* [4] πλαγίων *MS. D.*

Galenus exponit ἐντιθεὶς. ST. Vide Foeſ. p. 244.

k. Vide L. de art. p. 620. 55. et p. 658. 10.

l. Tertio de fract. textu vlt. p. 470. v. 41. de brachii in anteriorem partem luxatione: Sed quid repentina ἐκπάλησις eluctatio non eiecerit. Et v. 42. Huic autem ἐκπαλήσει eluctationi magnum quoddam obſtaculum eſt. Et v. 43. Attamen quidam ſane ἐξεπάλησεν eluctantur. Signum autem ita ἐκπαλήσασιν eluctatis, nihil enim de cubito flectere poſſunt. Tertio de art. t. 93. p. 491. v. 49. de luxatione femoris. At quibus dum adhuc in ventre ſunt, hic articulus fuerit luxatus, aut dum adhuc augeſcunt, vi elapſus, non fuerit repoſitus, aut etiam prae morbo hic articulus exceſſerit ac ἐκπαλήσῃ luxatus fuerit. Sic vertit Germanus interpres. Alii vim, aut expulſionem, aut colluctationem hanc vocem ſignificare dicunt. EUST. Foeſ. p. 189. fuſius hanc explicat vocem.

m. Galenus in expoſitione t. 1. libri primi de fract. inquit: Ἐγχρίμπτειν, quod eſt appropinquare et attingere, vel oppangere nominat Hippocrates, quum partes oſſium, quae conformantur, ad propriam ſedem aguntur, et ſe mutuo allidunt. Quidam interpretes, oſſa ἐγχρίπτοιτο, conduntur vnum ſub altero, vertunt. De hac voce plura dicemus infra in annotatione dictionis ἐγχρίπτειν. EUST. Pagina ſequente ἐγχρίμπτειν exponit ἐμπηδᾶν. ST. V. Foeſ. p. 179.

n. Praecipue de via apud Thucydidem Herodotumque paſſim haec vox occurrit.

o. Vide L. I. de morb. p. 129. 7. 41. et Foeſ. p. 203.

p. Vide L. I. de morb. p. 139. 49. et p. 131. 1.

q Εὐφρόνας) τὰς νύκτας.

r [1] Ἔκλαψας) ἀπελέπισας.

s [2] Ἐμυλώθη) ἀντὶ τοῦ ἐτυλώθη. Μύλον γὰρ καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὸν ἐν τῇ ὑστέρᾳ γινόμενον σκίῤῥον.

t Εὐλῶν) τῶν [3] σκωλήκων.

u Ἔλαιον ὑὸς) τὸ ὕειον στέαρ.

x [4] Ἐκτόμου) Διοκλῆς φησὶν οὕτω καλεῖσθαι τὸν μέλανα ἐλλέβορον.

y [5] Ἐκθέωσιν) ἐκτρέχωσιν.

z [6] Ἐγχρίμπτειν) ἐμπηδᾷν.

Ἐκ-

[1] *Chart.* ἐξεκόλυψας *ab* ἐκκολύπτω. *Hippocr. quidem eſt* ἐκλεπείζω, *Galen. ab* ἐκλέπω, *at legi deberet* ἐξελέψας. *At* ἔκλαψας *non admittit. Foeſ.* ἔκλεψας. [2] ἐμυκώθη *Foeſ. ex coniectura.*

q. Reſpicitur loc. περὶ γυναικ. L. I. p. 231. 43. Cf. Foeſ. p. 254.

r. Galenus ἐκκολύπτω vult eſſe apud Hippocratem ἐκλεπίζω, a quo legendum hic ἐξεκόλυψας. Ab ἐκλέπω autem legi deberet ἐξέλεψας, vt et ἐξέλεψεν habetur apud Hippocratem. At ἐκλάψας non video quomodo ferri poſſit. ST. Vide Foeſ. quoque p. 186. in voce ἐκκολύψας.

s. Galenus in Exeg. exponit, induruit, et ἐμυκώθη concluſit, vt Dioſcorides ait. Plurimi autem, adnaſcentias habuit tumidas, vt et fungi. Ἐμυλώθη non reperio, ſed ἐμυκώθη. Primo de morbis mul. p. 244. v. 28. de pudendo puerperae obdurato: Ἐμυκώθη τὰ ἕλκεα concluſa vlcera. EUST. V. Foeſ. p. 206.

t. Primo de morb. mul. p. 255. v. 23. de medicamentis ad conceptum: Secundum mulieris, et εὐλέων vermium carnium capita, et alumen Aegyptium cum adipe anſerino diluito, et in lana ad os vteri adponat. Et v. 29. ad idem, εὐλὴν vermem carnium, qui caudam habet, accipito. EUST. Vide Homer. Il. τ. v. 26. et Il. χ. v. 509. ibique Scholiaſten.

u. Primo de morb. mul. p. 250. v. 18. et ἔλαιον συὸς adipem ſeu pinguedinem ſuillam illinito, vel vt Caluus, ſuillum pingue. Legitur etiam frequenter anſeris ἔλαιον adeps ſeu pingue in libris muliebribus; ſaepius etiam phocae ἔλαιον oleum ſeu adeps, in eiſdem libris. EUST. Vide Foeſ. p. 197.

x. Galenus in Exeg. ἐκτόμου, veratri nigri. Dioſcorides

Εὐφρόνας) noctes.

[3]Ἐκλαψας) corticem detraxiſti.

Ἐμυλώθη) pro, occaluit. Μύλον enim medici naſcentem in vulua ſcirrhum appellant.

Εὐλῶν) vermium.

[4]Ἔλαιον ὑὸς) ſuillus adeps.

Ἐκτόμε) Diocles inquit ſic nigrum elleborum appellari.

[5]Ἐκθέωσιν) excurrunt.

[6]Ἐγχρίπτειν) inſilire.

[3] *σκωλίκων vulgg.* [4] *ἐντόμε quidam ex Plinii L. XXV. c. 5.* [5] *Apud Hippocrat. eſt εὐακυθέωσι Foeſ.* [6] *ἐγχρίπτειν Euſt. et vulgg.*

des L. IV. c. 145. Elleborum album, inquit, ſunt qui ἄτομον appellent, niſi ſit mendum: nam interpres vertit ἔκτομον. Et c. 146. inquit, elleborum nigrum, ſunt qui ἔκτομον appellent, quod interpres vertit, ectomon, quam vocem Hermolaus Barbarus et Marcellus Vergilius frequenter fuiſſe in vſu Hippocrati teſtantur. Primo de morb. mul. p. 258. v. 45. Τῦ ἐκτόμε veratri nigri radices tenues tritas, quantum tribus digitis apprehendere potes, etc. praebe. EUST. Apud Dioſc. quaedam editiones exhibent ἔντομον. De Helleboro autem confer, ſi placet, Caſp. Hoffmanni varr. lectt. L. I. c. 1. 2. 3. 4. p. 1-8.

y. Loca ſunt L. II. περὶ γυναικ. p. 275. 16. et περὶ γυναικ. φυσ. p. 215. 23.

z. Secundo de art. t. 34. p. 485. v. 36. Facilius enim ſic ad naturam redibunt, quam ſi quis oſſa inter ſe ἐγχρίπτων complicans cogere conetur. Et libro tertio t. 112. p. 494. v. 15. Praeterea quibus ſic procidit, magis adhuc calci προσεγχρίπτεσιν inhaerent, quam priori parti pedis. In cuius com. Galenus ait: Inhaerere dixit ἐγχρίπτειν, quod vocabulum mutuari ſolet ad ea ſignificanda, quorum alterum alteri inhaeret. Iuxta quam ſignificationem eo vtitur, quum in fracturis componendis imperat, vt fracta oſſa prius intenta inter ſe diducantur. Sic enim ait facilius componi, quam ſi ἐγχρίπτοντα, id eſt, quum alterum alteri inhaeret, propellantur. Plura hac de re habes in annotatione dictionis ἐγχρίμπτεσι. EUST. Vide Foeſ. p. 179.

a [1] Ἐκθύῃ) ἐξορμᾷ.

b [2] Ἐπηλυγάζονται τὰ ἐπιμήνια) ἀντὶ τȣ̃ ἐμποδίζονται. Ἡ λύγη γὰρ παρ' Ἀττικοῖς ἡ σκιὰ λέγεται. Καὶ [3] Θȣκυδίδης ἐν ϛ' φησὶ, τῷ κοινῷ [4] φόβῳ τὸν σφέτερον [5] ἐπηλυγάζονται.

c [6] Ἐπαφάσῃ τῷ δακτύλῳ) ἀντὶ τȣ̃ ἐφάψῃ. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐπαφᾶσθαι.

Ἐκ-

[1] *ἐκθύει Euſt. et Iunt. quae lectio ex Foeſii ſententia praeferenda.* [2] *ἐπιλυγάζονται MS. D. et ſic vulgg. ἐπιλυγίζονται vitioſe apud Hipp.*

a. Libro de vſu humidorum p. 113. v. 38. de papulis rubicundis: Quales alia atque alia parte ſublatae ἐκθύει erumpunt. Et v. 43. Nam ſi haec poſterius fecerit, nequaquam amplius ἐκθύει erumpunt. Secundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 323. v. 18. Quaedam lactans ἐκθύματα puſtulas per corpus vbique habebat. Et libro tertio com. 3. t. 51. p. 323. v. 6. Ἐκθύματα papulae magnae. Quem locum Galenus exponens ait: Perſpicuum eſt, ex verbo ἐκθύειν, quod eſt erumpere, ἐκθύματα papulas nominari: quod non in iis, quae ſua ſponte in cute erumpunt, dicitur. Et libro ſexto com. 1. t. 19. p. 343. v. 40. Soluerit autem et vlcuſculorum ad inferiora ἔκθυσις eruptio, ſi non profunda et rotunda fueriut. In cuius expoſitione Galenus ait: A verbo ἐκθύειν, quod eſt erumpere, vocem ἔκθυσιν, hoc eſt, eruptionem, media producta ſyllaba declinauit, ac ſi exitum cum impetu dixiſſet. EUST. Vide Foeſ. p. 186.

b. Reperio ἐπιλυγίζονται non ἐπιλυγάζονται. Secundo de morb. mul. p. 279. v. 10. Si vteri velut in callum indurati fuerint, τάτε ἐπιμήνια ἐπιλυγίζονται, id eſt, et menſtrua ſunt impedita. Et p. 281. v. 40. de inflammatione vteri. Et p. 282. v. 2. in quibus locis Germanus interpres vertit, menſtrua obtorquentur. Ceterum locus, quem ex Thucydide adducit, eſt in concione Athenagorae Syracuſani, in ipſo nimirum exordio. EUST. V. Foeſ. p. 223. Heſychius interpretatur ἐπισκιάζονται, ἐπικρύπτονται. Suidas, ὀλίγον φαίνειν, σκοτάζειν.

c. Et ſi ἐσαφάσσῃ τῷ δακτύλῳ contigeris digito. Libro de natura mul. p. 225. v. 3. de contorto vtero. Et p. 223. v. 45. de indurato vtero: Quum ſic habuerit, ἐσαφάσσης τῷ δακτυλῷ, contigeris digito,

Ἐκθύει) erumpit.

Ἐπηλυγάζονται τὰ ἐπιμήνια) id eſt, menſtrua ſunt impedita; ἡ λύγη enim apud Atticos vmbra dicitur. Et Thucydides in ſexto ait, communi metu ſuas res ἐπηλυγάζονται, id eſt, tegunt.

Ἐσαφάσσῃ τῷ δακτύλῳ) hoc eſt, tangens. Dicta eſt autem haec dictio παρὰ τὸ ἐσαφᾶσθαι, quod eſt contrectare.

[3] Θυκυδίδης *St.* [4] φόβῳ τὸ *MS. D.* [5] ἐπιλυγάζονται *MS. D.* [6] ἐσαφάσῃς *MS. D.* ἐσαφάσῃ) ἐσαφάσσῃ *Euſt. et ſic Chart. et in ſeqq.* ἐσαφᾶσθαι.

digito, quae verba repetit p. 224. v. 18. Et p. 225. v. 22. et 31. et p. 277. v. 13. Reperitur etiam haec vox cum accuſatiuo, et tunc ſignificat immittere, cum datiuo vero tangere. Libro eodem p. 216. v. 12. de vteri ore collapſo. Et ſi ἐσαφάσσῃ τὸν δάκτυλον digitum admoueris. Et p. 223. v. 40. de indurato vtero: Si vero etiam ἐσαφάσσῃς τὸν δάκτυλον immiſeris digitum, quae verba etiam habentur p. 224. v. 31. Vbi vero recens fota aut lota fuerit τὸν δάκτυλον ἐσαφάσσουσα digito immiſſo os vteri corrigat ac dirigat. Legimus etiam ἐσαφάσσῃ ſine caſus adiunctione. In eodem libro p. 216. v. 10. de inflammatione vteri: Si vero ἐσαφάσσῃ contigerit, plenitudo illa vacua fit. Et p. 224. v. 45. Etſi ἐσαφάσσῃς attigeris, ita habere deprehendes. Inuenies etiam hanc vocem ſine compoſitione, libro eodem, p. 215. v. 15. de ore vterorum complicato. Et ſi ἐσαφάσσῃ τῷ δακτύλῳ contingat digito. Primo de morb. mul. p. 247. v. 46. Cognoſcere vero poteris, quod hydrops eſt, ex ἐσαφάσσων τῷ δακτύλῳ digiti contactu. EUST. Apud Hippocratem περὶ γυναικείης φύσιος inuenio vno in loco ἐσφάσσῃς τῷ δακτύλῳ male: in alio autem, non multo poſt, ἐσαφάσσῃ τῷ δακτύλῳ, recte. Et ita hic legi debet, non autem ἐπαφάσῃ. Itidem vero ἐσαφᾶσθαι, non ἐπαφᾶσθαι. Nam et in eodem libro Hippocrates paulo poſt hunc locum, καὶ ἢν ἐσαφάσσῃ τῷ δακτύλῳ, ὄψει, etc. habet τὸν δάκτυλον ἐσαφάσσουσα. Et multo ante, nimirum in ſecunda libri pagina, καὶ ἢν ἐσαφάσσῃ τὸν δακτύλον, εὑρήσεις τὸ ςόμα ἰσχνόν etc. Galenus quoque ἐσαφάσαι exponit εἰσβαλλόντα τὴν χεῖρα ἅψασθαι. Sed σ non geminat, niſi forte peccarit librarius; quod mihi

[d] [1] Ἐκπατίῃ) ἐκτρόπως καὶ ὁδοὺς ἀγνοοῦντες. Ἔνιοι δὲ γράφουσιν ἐκπάγλως.

[e] Ἐχῖνον καινὸν) χύτραν καινήν. [2] Ἔστι δὲ ἐχῖνος, χύτρας εἶδος μεγαλοστόμου καὶ μεγάλης. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Εὔπολις καὶ Μένανδρος ἐν Ἐπιτρέπουσι, καὶ Φιλήμων [3] ἐν Μυρμιδόσι.

[f] Ἐναγίζειν) τοῖς κατοιχομένοις ἢ τοῖς καταχθονίοις θύειν.

[g] [4] Ἐρυμάτων) [5] στηριγμάτων.

Εἶρ-

[1] ἐκπατίως *Euſt. et Iunta.* [2] ἐστὶν ἐχῖνος *MS. D.* [3] ὁ μυρμηδὸς *MS. D.*

mihi fit veriſimile: nam et ſimplex ἀφάσσων cum dupli-ci σ in eodem libro Hippocratis inuenitur, τοῦτο δ' ἂν γνοίης ὅτι ὕδρωψ ἔνεστιν, ἀφάσσων τῷ δακτύλῳ. Obſeruandum eſt autem modo accuſatiuum τὸν δάκτυλον, modo datiuum τῷ δακτύλῳ Hippocratem huic verbo adiungere, et ſimplici, et compoſito. ST. Apud Hippocr. legitur ἐπαφήσῃ.

d. Hanc vocem ἐκπατίως non inuenio apud Hippocratem, ſed ἐκπάγλως. Primo de morb. mul. p. 233. v. 24. de ſuppreſſis menſibus. Et onus quoddam incumbere videtur, et lumbos, et laterum mollitudinem ἐκπάγλως mirum in modum dolet. In epiſtola ſecunda ad Philopoemenem, p. 527. v. 20. de ſomnio Hippocratis ſolliciti de Democrito: Somnium mihi oblatum habui, ex quo puto nihil valde periculoſi fore, ἐκπάγλως mirabiliter enim expergefactus ſum. EUST. Quum ἐκπατίῃ exponit ἐκτρόπως, videtur aduerbium facere: at quum ſubiungit ὁδοὺς ἀγνοοῦντες, nomen facit; quomodo tamen eſſe poſſit nomen non video. Nec vero apud Hippocratem aut Galenum hanc vocem inuenio: ſed apud Aeſchylum p. 178. editionis meae habetur ἐκπατίοις, quod a ſcholiaſte exponitur τοῖς ἔξω τῆς ὁδοῦ. Quod ſi ἐκπάτιοι itidem legeretur in hoc Erotiani loco, ſatis conueniret explicatio illa ὁδοὺς ἀγνοοῦντες. Verum et ἐκτρόπως et ἐκπάγλως, quod a nonnullis legi dicit pro ἐκπατίῃ, faciunt, vt eum ita ſcripſiſſe ſuſpicer, ἐκτρόπως καὶ ὥσπερ οἱ τὰς ὁδοὺς ἀγνοοῦντες, vel καὶ οἷον οἱ τὰς etc. ST. Heſych. interpretatur τὸ ἔξω πάτου.

e. Libro de nat. mul. p. 230. v. 3. Haec in ἐχῖνον καινὸν (quae vox in Ald. cod. deeſt) vas nouum fundito,

et

Ἐκπατίως) extra modum, et viam ignorantes. Nonnulli ſcribunt ἐκπάγλως, et ἐκπλαγίως, hoc eſt, ſupra modum, ſeu mirum in modum.

Ἐχῖνον καινὸν) ollam nouam. Eſt enim ἐχῖνος ollae ſpecies magnum os habentis, atque amplae. Meminit huius vocis et Eupolis, et Menander in Ἐπιτρέπουσι, et Philemon in Myrmidonibus.

Ἐναγίζειν) mortuis, vel ſubterraneis ſacrificare.

Ἐρυμάτων) firmamentorum, vel munimentorum.

Εἶρ-

[4] *Pro ἑρμάτων male Chart. ἐρεισμάτων ap. Hipp. Foeſ.*
[5] *συριγμάτων MS. D.*

et vinum affundito. Τοῦ δὲ ἐχίνου vaſis autem operculum perforato, et impoſita arundine foueto. Pro qua voce perperam in impreſſis codicibus legitur ἐσχίνου. Secundo de morb. mul. p. 282. v. 32. Et p. 289. v. 28. Haec immittito in ἐχῖνον καινὸν ollam nouam, et vinum ſuper infundito. Et p. 289. v. 9. Et olei roſacei heminam dimidiam in ἐχῖνον ollam mittere, cuius operculum foramen habeat. EUST. Ἐχῖνος, quo vtitur Hippocrates non ſemel, habebat ἐπιθέμα, vt patet ex hoc περὶ γυναικείης Φύσιος loco, τοῦ δὲ ἐχίνου τρυπῆσαι τὸ ἐπίθεμα. Item hoc περὶ γυναικείων L. II. καὶ ῥοδίνου ἀλείφατος ἡμικοτύλια ἐς ἐχῖνον ἐᾶσαι, οὗ τὸ ἐπίθεμα ὀπὴν ἔχει. ST. Vide Foeſ. p. 257.

f. Locus reſpicitur in πρεσβευτικῷ p. 538. 39. v. Foeſ. p. 207. qui et laudat locum in vita Hippocratis per Soranum ſcripta. Heſych. interpretatur, τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις.

g. In epiſtola ad Senatum Populumque Abderitarum p. 525. v. 12. Et beati profecto ſunt populi, qui ſciunt bonos viros ſua eſſe ἐρύματα munimenta. Vide ea quae ſcripſimus in annotatione dictionis ἔργματα. EUST. Vt p. 148. Ἔργματα perperam habetur pro ἕρματα, ita et hic malo ἐρυμάτων pro ἑρμάτων haberi puto. ST. In loco ab Euſtachio laudato non ſolum haec ſignificatio obtinet, ſed et Dii, ciuitatum praeſides dicuntur ἐρυμάτα, ſic Hippocr. de morbo ſacro p. 123. 35. de Deo dicit, καὶ ἔρυμα γενόμενον ἡμῖν, tutela noſtra exſtitit, nos tutatur, aut liberat. Foeſius p. 242. locum κατ᾽ ἰητρεῖον p. 704. 3. ſubindicari ſcribit. Ceterum haec vox vallum, propugnaculum, munimentum, tutamentum, cuſtodiam et praeſidium quodvis notat, proprie tamen id quo nos contra inſidias et vim hoſtium tutamur.

Εἶργεν) ἐκώλυεν.
[h] Ἐξίτηλος) ἀσθενής.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

[i] [1] Ζώνη) ὁ τόπος εἰς ὃν [2] ζωννύμεθα. Ἔνιοι δὲ τὴν ὀσφὺν ἐνόμισαν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

[k] [3] Ἥπατος ζύμωσις) οἰδηματώδης ὄγκος.
[l] [4] Ἠπιαλώδεις πυρετοὶ) οἱ μετὰ [5] φρίκης καὶ ῥίγους γινόμενοι.
[6] Ἤρκησεν) ἐβοήθησεν.
[m] Ἡδύσμασι) τοῖς [7] χλωροῖς καὶ ξηροῖς [8] ἀρτύμασιν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσι, καὶ Εὔπολις ἐν Κλοταῖς, καὶ Μένανδρος ἐν Δαρδάνῳ. [9] Ὅθεν καὶ στέαρ ἡδὺ λέγει ἐν δευτέρῳ Γυναικείων, τὸ [10] ἠρτυμένον.
[n] [11] Ἡμίτομος) ἐπιδέσμου ὄνομα.

Ἡρ-

[1] Ἥωνη *MS. D.* [2] ζωνύμεθα *vulgg.* [3] ὕπατος ζήμωσις *MS. D.* [4] ἠπιαλῶδες *MS. D. Legitur et* ἠπιαλώδεες *iuxta dialectum Hippocr. St. ſic Euſt. Iunta et vulgg. quoque.* [5] φάκης *MS. D.*

h. Libro de alimento p. 110. v. 17. Aſſimilat autem pro viribus, quum id, quod ſuper ingeritur, ſuperatur, id vero, quod prius ineſt, ſuperat, *γίνεται δὲ καὶ ἐξίτηλος*, exile autem fit, aliquando quidem prius, etc. ſic vertit Germanus interpres. Quae interpretatio parum reſpondet Erotiani expoſitioni. EUST. Vide Foeſ. p. 219. et Dioſcor. L. V. 13.

i. Heſ. interpretatur, *ὁ ὑπὸ τὴν γαστέρα τόπος, καὶ ὁ τόπος ὃν ζωννύμεθα.* Pollux, *τὸ ὑπὸ τὰς πλευρὰς ὀστέον.*

k. Quarto de morb. vulg. p. 328. v. 47. de Maeandri coeci vxore: *Ἥπατος ζύμωσις* hepatis oedematoſus tumor, et deorſum ſeceſſus modicus. Germanus interpres vertit, hepatis feruor. Caluus fermentatio; *ζύμωμα* enim fermentum dicitur. EUST. Vide Foeſ. p. 259.

l. Quarto de morb. vulg. p. 330. v. 9. de conſtitutione auſtri-

Εἴργεν) prohibuit.
Ἐξίτηλος) imbecillus.

PRINCIPIVM Z.

Ζώνη) locus, quo cingimur. Nonnulli vero lumbum eſſe putauerunt.

PRINCIPIVM H.

Ἥπατος ζύμωσις) oedematoſus tumor.

Ἠπιαλώδεες πυρετοὶ) febres, quae cum horrore ac rigore ſunt.

Ἤρκησεν) opem tulit.

Ἡδύσμασι) viridibus ac ſiccis condimentis. Attica autem vox eſt, vt Ariſtophanes in Equitibus, et Eupolis in Furtis, et Menander in Dardano. Hinc et ςέαρ ἡδὺ, adeps ſuauis, dicit in ſecundo de morbis muliebribus, τὸ ἠρτυμένον, hoc eſt, conditum.

Ἡμίτομος) vinculi nomen.

Ἡρ-

[6] *ἔρκσεν MS. D.* [7] *Poſt χλωροῖς non habetur in vno καὶ ξηροῖς. St. conſentit Chart.* [8] *ἀρτήμασιν MS. D.* [9] *ἔνθεν MS. D.* [10] *ἠρτυσμένον vulgg.* [11] *ἡμίτμος MS. D. ἡμίτομον ap. Hipp. Chart. et ſic Foeſ. legendum cenſet.*

auſtrina. Et febres tertianae naturam referentes, et ἠπιαλώδεες lenes. Sic vertit Germanus interpres. Calvus vero, febres tertianis ſimiles, ſed leniores, peruagabantur. EUST. V. Foeſ. p. 264.

m. Secundo de morb. mul. p. 287. v. 25. Si vento inflati fuerint vteri, ἡδύσματα aromata omnia in vnguentum immittantur. Reperitur etiam dictio ἡδὺ libro eodem p. 288. v. 22. Aut ςέαρ adipem ouillum ἡδὺ conditum aromatis, lana excepta apponat. EUST. Heſychius etiam ἡδύσματα per ἀρτύματα explicat.

n. Secundo de officina medici t. 2. p. 503. v. 13. de vinculorum ſpeciebus. Species autem ſimplex, orbicularis, aſcia, ſima, oculus, rhombus, et ἡμίτομον dimidiatus. Germanus interpres vertit, ſemiſectus. In cuius expoſitione Galenus ait, Hippocratem

o [1] Ἥρμοσται) ἕδρασται, ἐστήρικται. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἑρμασμάτων τῶν τὸν ἰσὸν τῆς νεὼς διακρατούντων, οὐ φορτίου τάξιν ἐπεχόντων, ἀλλὰ [2] τοῦ στηρίζειν μόνον. Ἕρμα οὖν καὶ Ἕρμασμα καὶ Ἕρμασις τὸ αὐτὸ δηλοῖ.

p [3] Ἠγκίστρευται) ἀγκιστροειδῶς συμπέφυκεν.

q [4] Ἠγκυροβόλησε) κατήντησεν. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν καθορμιζομένων πλοίων εἴρηται.

Ἡμι-

[1] *ἥρμισται MS. D. ἥρμασται quidam legunt, non Hippocr. κατ' ἰητρεῖον, vbi legitur ἡρμόσθαι, quod a Galeno exponitur ἑρημεῖσθαι καὶ ἐστηρίχθαι. Chart. ἡρμᾶσθαι, ἑδράσθαι, ἐστηρίχθαι Foeſ. ex coni.*

cratem poſitis tribus ſimplicium vinculorum formis, nempe orbiculari, aſcia, ſima, deinde trium compoſitorum meminiſſe, oculi, rhombi, et dimidiati: dimidiatum, ſemirhombum etiam appellant. EUST. Apud Hippocratem non ἡμίτομος ſed ἡμίτομον habetur ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον, vbi ſcribit, ὀφθαλμὸς, ῥόμβος, καὶ ἡμίτομον. Verum aperte Galenus non ἡμίτομον, ſed ἡμιρόμβιον ſe legiſſe oſtendit. ST. Vide Foeſ. p. 262.

o. Galenus in Exeg. habet ἡρμῶσθαι, quod exponit eſſe firmatum, et innixum, vel aptatum. Et in pleriſque locis Hippocratis legimus ἡρμόσθαι. Quarto de artic. t. XIX. p. 495. v. 38. Oportet autem ἡρμόσθαι fulcire crus, et pedem, eo modo, quo ipſe velit. In cuius comm. Galenus ait: Fulcire crus et pedem ἡρμόσθαι dixit, hoc eſt, ſtabiliter collocare: quo ſpectare imperat, vt membrum figuremus, quemadmodum maxime cubantem iuuat. Et in com. t. 20. addit: Eius, quod nunc ait, neue moueantur, vim ante poſuit, quum fulcire praecipit, quod ſignificauit verbo ἡρμόσθαι: neque enim aliud eſt fulcire membrum, quam ab omni parte ſtabiliter collocare, ſic vt nullo pacto moueri poſſit. Secundo de offic. medici t. 6. p. 503. v. 17. In his autem maxima deligationis vis eſt: compreſſio quidem, vt incumbentia non abſcedant, neque penitus innitantur, ſed ἡρμόσθαι firmata ſint quidem, non autem coacta. Et libro tertio t. 26. p. 504. v. 35. Deligare vero maxime oportet, primum, vt is, qui deligatur, dicat maxime ſe compreſſum eſſe circa laeſam partem, minime circa extremas, ἡρμόσθαι δὲ firmatum autem

ſe

Ἥρμοσαι) firmatum eſt, confirmatum eſt. Ducta autem eſt metaphora ἀπὸ τῶν ἑρμασμάτων, hoc eſt a ſubſtentaculis, quae nauis malum ſuſtinent, non ad onerandum, ſed ad firmandum tantum. Ἕρμα igitur, et ἕρμασμα, et ἕρμασις idem ſignificant.

Ἠγκίστρευται) hami inſtar coaluit: vel implicite adhaeſit.

Ἠγκυροβόλησε) occurrit; metaphora autem ducta eſt a nauibus, quae ad portum applicant.

Ἡμι-

[2] τὸ στηρίζειν *MS. D.* [3] ἠγκύστρευται *MS. D.* [4] ἦν κηροβόληται *Aldus.*

ſe eſſe, non compreſſum, copia linteorum, non robore. Quem locum Galenus exponens, inquit: Fulcimenta conſtat a Graecis appellari non ſolum ἑρμάσματα, ſed ἐρείσματα, vel ex eo, quod poeta ait in eo carmine ὑπὸ δ' ἤρεον ἕρματα νηῶν, hoc eſt, fulcimina puppibus abſtrahunt, ad cuius ſimilitudinem fulcire dictum eſt ab Hippocrate ἡρμόσθαι, quod inſidere ſignificat, et inhaerere. Et in com. t. 37. addit: Suturas proprie ἁρμονίας, vocabulo deducto ἀπὸ τοῦ ἡρμόσθαι, id eſt, a committi, appellari; quod iis caluariae oſſa ad vnguem inter ſe ἥρμοσται committuntur. EUST. Quum ἑρμάζειν, vnde ἕρμασμα, Galenus exponat ἑδράζειν et στηρίζειν, ſitque paſſiua vox ἑρμᾶσθαι, non abs re ſuſpicetur aliquis ἥρμασται hic legi debere potius quam ἥρμοσται. Sed tamen apud Hippocratem κατ' ἰητρεῖον legitur ἡρμόσθαι, quod a Galeno exponitur ἐρηρεῖσθαι καὶ ἐστηρίχθαι. Certe in Galeni exegeſi γλωσσῶν Hippocratis habes ἡρμᾶσθαι explicatum ἐρηρεῖσθαι, ἢ ἡρμόσθαι. ST. Cf. Foeſ. p. 164.

p. Galenus in Exeg. exponit, eſt implicitus. Male vero in quibuſdam eius codicibus legitur ἠγκίστραιται. EUST.

q. Galenus in Exegeſi ἠγκυροβόληται, intus adhaeſit, vt in anchora fieri ſolet. Libro de oſſium natura p. 63. v. 2. de venis. Altera vero premens ſpinam, in renem, ac veſicam, et pudendum ἠγκυροβόληται, velut anchoris, iactis inſeritur. EUST. Galenus autem ἠγκυροβόληται habet vocem paſſiuam et exponit ἐγκαταπέφυκεν ἀγκύρᾳ ὁμοίως. Sed pro ἠγκυροβόληται deprauatiſſime ſcriptum eſt apud Hippocratem ἦν κηροβόληται. ST.

[r] Ἡμιμοίριον) τὸ ἥμισυ τῆς δραχμῆς.
[1] Ἠρύγγη, Πόλιον) βοτανῶν ὀνόματα.
[s] Ἠνάγκαζεν) ἐβιάζετο.
[t] Ἠδελφισμένα) [2] ὡμοιωμένα.
[u] Ἡρακλείης νόσου) τῆς ἐπιληψίας· διὰ τὸ ἰσχυρὸν τοῦ νοσήματος, καὶ δυσκαταμάχητον· ὡς μαρτυρεῖ καὶ Ἀρι-

[1] *ἠρίγγιον MS. St. ἠρύγγιον Chart.*

r. Pollux, L. VI. 36. dimidiatam partem interpretatur.

s. Libro de ſeptimeſtri partu p. 44. v. 29. Et fortiſſimi ac pleniſſimi foetus, violantes, ac perrumpentes pelliculas, partum fieri ἠνάγκασε cogunt; et plurimi ex his pereunt. EUST.

t. Primo de morb. mul. p. 233. v. 30. de menſium ſuppreſſione. Et venter prominet; et deſideriis ἠδελφισμένος ſimilibus afficitur, velut in ventre habeat. Et libro ſecundo p. 288. v. 36. Aut cumini folia ἠδελφισμένα ſimiliter in vino trita. Sic vertit Germanus interpres. Calvus vero, vel cumini folia vino cocta. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 12. p. 307. v. 20. Multa vero etiam alia ſigna his ſunt ἠδελφισμένα cognata. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 33. p. 372. v. 9. Et t. 39. p. 372. v. 33. eadem fere verba repetit. Et t. 40. p. ead. v. 34. Hoc tamen melius teſtimonium eſt, non enim ἠδελφισμένον cognatum eſt rei illi, de qua plurimus a me ſermo habitus eſt. Galenus in comm. t. 33. ſupra citati inquit: Quae ſimilia congruentiaque exiſtunt, atque, vt quiſpiam dixerit, genere iuncta, cognataque conſueuit vocare Hippocrates ἠδελφισμένα, id eſt, germana; quod eorum, quae genere iunguntur, et familiariſſimi, et genere omnium iunctiſſimi ſunt ἀδελφοί, id eſt, germani, ſeu fratres. Tertio de fract. t. 35. p. 468. v. 2. Multis enim modis, alii aliis ἠδέλφισαι cognati ſunt. In quo loco Galenus ait: Quod ſolemus dicere nos, ſimilia inter ſe ſunt, et communicant, et cognationem habent, id dicere Hippocrates ἠδέλφισαι conſueuit: maximam rerum ſimilitudinem, et cognationem nomine hoc prae ſe ferens. Nam cum multa cognata inter ſe ſint, nihil familiarius ac cognatius, quam fratres videntur, quaſi igitur maxima conuenientia, et ſimilitudo eamdem vim cum fraternitate habeat, eam verbo hoc ἠδέλφισαι appellat. Tertio

Ἡμιμοίριον) dimidium drachmae.

Ἠρύγγη, Πόλιον) herbarum nomina.

Ἠνάγκαζεν) cogebat.

Ἠδελφισμένα) ſimilia.

Ἡρακλείης νόσυ) epilepſiae, ob fortitudinem morbi, et difficultatem expugnandi, vt teſtatur Ariſtoteles in Comicis.

[2] ὠμομομένα MS. D.

Tertio de art. t. 100. p. 492. v. 32. Multa vero etiam alia circa corpus, huiusmodi ἀδελφίξιας fraternitates ac cognationes habent. Et v. 35. Verum de his alibi nobis ſermo erit ἠδελφισμένος cognatus his, quae nunc dicuntur. Quae verba Galenus exponens, inquit: Antea quoque diximus conſueuiſſe Hippocratem eas partes nominare germanas, quae inter ſe conſortium, et cognationem habent. EUST. Galenus in ſua exegeſi γλωσσῶν Hippocratis ἠδέλφισαι non exponit ὠμοίωται, vt Erotianus explicat ἠδελφισμένα, ὠμοιώμενα, ſed ᾠκείωται. Idem tamen exponens hunc locum libelli de fracturis, πολλαχῇ δὲ ἠδέλφισαι τὰ ἕτερα τοῖσιν ἑτέροισιν, ait, pro eo, quod vulgo dici ſoleat ὠμοίωται, vel κοινωνεῖ, vel συγγένειαν ἔχει, dicere Hippocratem ἠδέλφισαι, vt magnam quamdam rerum inter ſe cognationem indicet; quod videlicet nulli arctiore inter ſe cognationis vinculo ſint iuncti quam fratres. Sciendum eſt autem Hippocratem non tantum verbo ἀδελφίζεσθαι ita vti, cum alibi, tum in loco, quem modo protuli, ſed etiam nomine ἀδελφίξιες ab eo deducto: (nam ab ἀδελφὸς fit ἀδελφίζομαι, ab ἀδελφίζομαι autem ἀδελφίξις,) vt περὶ ἄρθρων, quum ſcribit, πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα κατὰ τὸ σῶμα τοιαύτας ἀδελφίξιας ἔχει, καὶ κατὰ νεύρων ξυντάσιας καὶ τῶν μυῶν σχήματα. Vbi Galenus ἀδελφίξιας eſſe ait κοινωνίας καὶ οἷον συγγενείας τῶν μορίων perinde ac ſi dixiſſet ἀδελφότητας. ST. Vide Foeſ. p. 260.

u. Primo de morb. mul. p. 235. v. 8. de repentina vteri ſuffocatione. Et ſimiles ſunt iis, qui ab Ἡρακλείης νόσυ herculeo morbo detinentur. Galenus in ſexto de morb. vulg. com. ſexto, t. 7. exponens, ait: Quidam vero morbum comitialem, herculeum appellauerunt, non quod Hercules ipſum pateretur, ſed videntur ii, ſicut alii, qui quam ſaeuus eſſet, nominibus explicarunt, ita hoc etiam nomen herculei, vt eius magnitudinem ſignificarent, effinxiſſe.

Ἀριςοτέλης ἐν τοῖς [x] [1] Κωμικοῖς. Ἔνιοι δέ φασι τὴν [2] μανίαν εἰρῆσθαι, ἐπειδὴ [2] τέτῳ τῶν πάλαι [3] μόνος ὁ ἥρως [4] ἑάλω.

[z] [5] Ἡμιεκτέα) τὸ ἥμισυ τῦ ἑκτέυ. Ἑκτεὺς δὲ λέγεται Ἀττικὸν μέτρον, ἔχον χοίνικας ὀκτὼ, ὥς φησι Μένανδρος ἐν [6] Βοιωτίᾳ, ὐκ ἔςιν ἑκτεὺς τυτὶ, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν. Καὶ Ἀριςοφάνης, Ἑκτεὺς δέ ἐςιν [7] ἐξ χοινίκων μέτρον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

[a] [8] Θωρῆξαι) οἰνοποτῆσαι. Ἐπεὶ καὶ οἰνοποσία ὑπ' αὐτῦ [9] Θώρηξις λέγεται καὶ μέχρι νῦν, τὺς μὴ [10] ἐπιπλέον οἰνωμένυς [11] Ἀκροθώρηκας καλῦμεν.

Θα-

[1] reponendum κυκλικοῖς Chart. quod Stephano debet. [2] τέτῳ τῷ πάθει μόνῳ, MS. St. et Chart. [3] μόνῳ MS. D. [4] ἑάλλω MS. D. [5] ἡμισυκτέα MS. D. [6] Βοιτίᾳ MS. D.

xiſſe. Aretaeus ſecundo de ſign. et cauſ. diut. morb. c. 13. inquit: Herculeum morbum vocari elephantiaſin, quoniam eo nullus maior eſt, neque violentior. EUST.

x. Ariſtoteles librum ſcripſiſſe, cui titulus fuerit *κωμικὰ*, non memini me legere, at *κυκλικὰ* eum ſcripſiſſe conſtat. Quum igitur ex voce *κυκλικοῖς* in vocem *κωμικοῖς* lapſus facilis, ſuſpicari queas reponendum *κυκλικοῖς*. ST.

y. Vulgo tamen inter medicinae ſcriptores hoc pro confeſſo habetur *ἡρακλείην νόσον* eſſe *ἐπιληψίαν*. Galenus autem non ſolum *ἡρακλείην νόσον* appellari ſolitam ab antiquis ſcribit, ſed etiam *μεγάλην νόσον*, item *πάθος παιδίων*, nec non *ἱερὰν νόσον*. Cuius poſtremae appellationis cauſas aliquot Aretaeus recenſet. Ceterum eodem ſenſu noſtrates altum malum vocare hunc morbum, quo Graeci *μεγάλην νόσον*, ſaepe ſuſpicatus ſum: quam bene, aliorum eſto iudicium. ST.

z. Vide Foeſ. p. 261. Heſychius exponit *ἡμίεκτον τετρασχοίνικον, ὅ ἐςιν ἥμισυ τὸ ἑκτυν*.

a. Galen. in Exeg. habet *θώρηξις*, quae vinolentia aut ebrietas exponitur. Sicque paſſim ſcribitur: et Erotianus ipſe dictionem *θώρηξις* per *ω*, non per *ο* ſcripſit. Phavorinus tamen vtroque modo ſcribi

Comicis. Nonnulli *μανίαν* appellatam eſſe dicunt, quum hoc ex antiquioribus ſolus heros correptus fuerit.

Ἡμιεκτέα) id eſt, ſextarii dimidium. Ἑκτεὺς autem dicitur Attica menſura, ſex choenicos continens, vt inquit Menander in Boeotia. Non eſt ἑκτεὺς hoc per Aeſculapium; et Ariſtophanes: Ἑκτεὺς autem eſt ſex choenicum menſura.

PRINCIPIVM Θ.

Θωρῆξαι) vinum bibere: quoniam vini potatio ab ipſo θώρηξις appellatur, atque vſque in hodiernum dies eos, qui non admodum vino implentur, ἀκροθώρηκας appellamus.

[7] *χοινίκον MS. D. ἑξαχοίνικον MS. St.* [8] *Θωρῖξαι MS. D.* [9] *θώριξις MS. D. ſic quoque Heſychius et Varinus dant.* [10] *ἐπὶ πλέον diſiunctim MS. D.* [11] *ἀκροθώρικας MS. D. ἀκροθόρηκας Euſt. et Iunta.*

ſcribi poſſe aſſerit, nihilque referre arbitratur, ſiue θόρυξις per ο et υ, ſiue θώρηξις per ω et η ſcribatur. Secundo de nat. hum. t. 3. p. 23. v. 6. Et tam θωρησσομένων vinolentos, quam aquae potores (ſcilicet morbus contingit). Secundo de morb. p. 144. v. 3. de morbis, qui a capite fiunt. Aut θωρήξεται inebriatus fuerit: aut in ſole laborauerit. Et p. 145. v. 10. Si quis ex θώρηξιος ebrietate voce priuetur. Et p. 152. v. 18. de tabidis: Θωρηξίων ab ebrietatibus, et re venerea abſtineat. Et v. 32. de tabe dorſali: Per annum θωρηξίων ab ebrietate, et Venere, et laboribus abſtineat. Quam ſententiam repetit p. 153. v. 3. de arteria vulnerata. Secundo de morb. vulg. ſect. 5. p. 317. v. 35. de hydropico tuſſiente: Sin minus, θωρήξαι inebriato, et cibis ipſum impleto. Secundo aphoriſm. t. 21. p. 391. v. 23. Famem θώρηξις vini potatio ſoluit. In cuius commento Galenus inquit: Vini potionem θορήξιν nominare conſueuit. In libro ſiquidem de nat. hominis, et de victus ratione, in hunc modum ſcripſit, quae verba nos ſupra adduximus. Quare, inquit eo in loco Galenus, θωρήξις vini potus ab ipſo dicitur, quem dicit famem ſoluere. Et libro ſeptimo t. 48. p. 400.

[b][1] Θαμινὰ) πυκνά. Κεῖται καὶ ἐν τῷ Περὶ αἱμοῤῥοΐδων.

[c][2] Θερμωλή) ὁ πυρετός. Μήποτε καὶ πᾶσα θερμασία ὑπ' αὐτȣ̃ θερμωλὴ λέγεται.

[d] Θαλάμαι) αἱ [3] καταδύσεις.

[e] Θράσσει) Βακχεῖος φησὶ, κινεῖ, νύττει. Ἡρακλείδης ὁ Ταραντῖνος, [4] ἐρεθίζει. Ἔϛι δὲ ὀχλεῖ. Ὡς καὶ [f] Σοφοκλῆς ἐν [5] Ἑλένης ἀπαιτήσει φησὶ, Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἢ [6] θράσσει [7] γένυντε. Ὡς τȣ̃ μὲν [8] ἕωλον γραφίοις ἐνημμένοις. Θράσσειν, μαίνεσθαι, ὡς καὶ Ἀριϛοφάνης ὁ γραμματικός. [9] Θρίσσειν δὲ φασι [10] τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίϛασθαι.

[g][11] Θυημάτων) ἀρωμάτων.

Θύ-

[1] *αἱμομοροΐδων MS. D.* [2] *θερμωλῆς MS. D.* [3] *καταθύσεις Foeſ.* [4] *ἐρετίζει vulgg.* [5] *ἑλένη MS. D.* [6] *θρῖσσει MS. D.*

v. 9. Vrinae ſtillicidium, et vrinae difficultatem *θώρηξις* vini potus, et venae ſectio ſoluit. Quem locum Galenus exponens, inquit, *θώρηξιν* eſſe vel ſimpliciter vini potionem, vel meracioris. EUST. Vide Foeſ. p. 273. De ſignificatione autem vocis *ἀκροθώρηξις* v. Hier. Mercurialis varr. lectt. L. IV. c. 6. p. 204 ſqq. vbi inter reliqua locus Clem. Alex. in Paedag. L. II. c. 2. illuſtratur, et huius vocis vera eruitur ſignificatio.

b. Quem affert locum ex libello de haemorrh. non invenio. Libro de locis in homine p. 71. v. 28. de morbo incognito: Si non profuerit gracilem facere, tumidum facere conducit: et *θαμινὰ* frequenter permutare. Qua voce pluries in hoc libro etiam vtitur. Secundo de morb. mul. p. 276. v. 24. Et vero *θαμινὰ* frequenter condormiat. Et v. 40. Si vero propinquiſſimi fuerint vteri, *θαμινὰ* frequenter vomat. Et v. 42. Et vrina *θαμινὰ* frequenter et paulatim deſtillat. Et p. 274. v. 25. et 49. In coac. praenot. p. 429. v. 14. Soporoſa, anxioſa, doloroſa hypochondria, *θαμινὰ* frequenter parum ſpuentia. Libro de vulner. cap. p. 451. v. 28. de applicatione terebelli: Et exemto *θαμινὰ* ſaepe terebello ſpeculari: tum alias, tum per admotum ſpecillum. Libro de fiſtulis p. 518. v. 32. Et

Θαμινὰ) denſe, ſeu frequenter. Vtitur hac voce in libro de haemorrhoidibus.

Θερμωλὴ) febris. Nonne quiuis calor ab eo θερμωλὴ dicitur?

Θαλάμαι) cubilia.

Θεάσσει) Bacchius inquit: mouet, pungit. Heraclides Tarantinus, irritat, quod eſt, perturbat: vt etiam Sophocles ait in Helenae repetitione: Mulierem autem recipientes, quae θράσσει, id eſt, turbat genam, ὡς τοῦ μὲν ἔωλον γραφίοις ἐνημμένοις.

Θρίσσειν) furere, vt eſt etiam apud Ariſtophanem Grammaticum; θρίσσειν autem interpretatur animo alienari.

Θυημάτων) aromatum.

M 3 Θή-

[7] *γενύν τε diuiſim vulgg.* [8] *αἰολὸν MS. D.* [9] *Foeſ. conﬁcit Erotianum ἐνθράσσειν legiſſe.* [10] *art. τὸ omittunt vulgg.* [11] *θοημάτων MS. D.*

Et θαμινὰ frequenter ad exonerandam aluum deſideat. In epiſtola ſecunda ad Damagetum p. 529. v. 18. de Democrito: Caput autem θαμινὰ frequenter concutiebat. EUST. V. Foeſ. p. 266. Forma θαμέως etiam hanc habet ſignificationem.

c. Libro de locis in hom. p. 71. v. 16. de capitis fract. Quum a θερμώλης caliditate detento, vlcuſcula eruperint debili exiſtenti circumcirca liuida, moritur. EUST. Foeſius p. 269. plura addit loca.

d. Libro de arte p. 3. v. 34. de articulis: Et horum nullum eſt, quod non ſubſpumoſum ſit, et circa ſe θαλάμας forulos habeat, quos ſanies prodit. Sic vertit Germanus interpres. Caluus, circaque ſeſe cellas et foramina non habeat. EUST.

e. Litera Erotiani tota deprauata eſt. Galenus in Exeg. habet θράσσεται pungitur, et ſtimulis agitur. EUST. Vide Foeſ. p. 272.

f. Mendoſum eſſe hunc Sophoclis locum patet, ſed ad eum emendandum caſtigatioris exemplaris auxilio fuerit opus. ST.

g. Galenus in Exeg. habet θύη ſuffitus, et odores, et θύματα ſuffimenta. Suſpicari non ſine cauſa quis poſſet pro θυήματων legendum eſſe θυμιήματων, vel θυμιάματων. Reperio enim apud Hippocratem, libro de ſuperfoetatione p. 51. v. 20. Faciendum

h [1] Θύνων) ὁρμῶν. Ὡς καὶ Ὅμηρος, Θῦνε γὰρ ἀμπεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικώς.

i Θεωρὲς) θεωροὶ λέγονται οἱ εἰς θεὲς πεμπόμενοι χρησμῶν ἐπισκέψεως χάριν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

a [2] Ἰητρεῖον) θεραπεία.

b Ἰσχεῖν) συλλαμβάνειν.

c Ἰδίειν) ἱδρῶν.

Ἰπνὲ

[1] θήνων *Euſt. et Iunta.*

ciendum eſt, vt os ſtomachi hiet, et viam praebeat appoſititio medicamento, idque pharmacis θυμιήματων ſuffitui aptis, ac mollientibus perficies. Et v. 33. Stomachus vteri a θυμιήματων ſuffimentis quidem, vbi concluſus fuerit, hians redditur. Primo de morb. mul. p. 236. v. 47. Fomentum tamen ſemper purgationibus praemittendum eſt, prius id, quod ex foeniculo paratur, deinde quod ex θυμιαμάτων ſuffimentis. Et p. 237. v. 3. Quum autem ad virum itura eſt, ὑποθυμιήσθω τὶ τῶν ὑποθυμιαμάτων, ſuffimentum quoddam ſuffiat ex adſtringentibus. EUST. Heſych. interpretatur, τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιτα εἰς θυσίαν. Vide et Homerum Iliad. ζ. v. 270.

h. Vide Foeſ. p. 275. Locus Homeri eſt, Iliad. ε. v. 87. et v. 250.

i. Vide Thom. Magiſt. in vocabulo θεωρὸς p. 446.

a. Secundo de morb. mul. p. 273. v. 7. de vtero collapſo. Rurſum ad veterem ἰητρείην medicinam redito. Secundo de fract. t. 65. p. 463. v. 30. Reliqua vero ἰητρείῃ curatio eadem eſt. Et v. 31. Quod (os) in priori tibiae parte exſtat, moleſtiam maiorem in ἰητρείῃ curando exhibet. Et libro tertio t. 8. p. 465. v. 30. Eamdem ἰητρείην curationem adhibere. Et t. 10. v. 49. Et quaecumque carunculae in vulnere denigratae ſunt, et mortificatae, citius abrumpuntur, et excidunt in hac ἰητρείῃ curatione, quam in aliis. Primo de artic. t. 72. p. 478. v. 42. Quum autem ad priſtinam naturam reſederit, reliqua ἰητρείη curatio velox erit. Et libro quarto t. 6. p. 495. v. 6. Aduertendum autem in horum ἰητρείῃ curatione eſt. Et t. 31. p. 496. v. 28. Ἰητρείη, curatio vero iam relata eſt, quae mihi accommodatiſſima videtur. EUST.

b. Li-

Θύνων) ruens, vt inquit Homerus: Θῦνε, hoc eſt, currebat enim per campum, abundanti fluuio ſimilis.

Θεωρὸς) dicuntur θεωροὶ, qui oraculorum conſulendorum cauſa ad Deos mittuntur.

PRINCIPIVM I.

ª Ἰητρείην) medelam.

ᵇ Ἴσχειν) concipere.

ᶜ Ἰδίειν) ſudare.

M 4

ª ἰητρείην *Euſt.* ἰητρείη *vulgg. rectius.*

b. Libro de nat. mul. p. 217. v. 30. Si acetabula pituita plena fuerint, menſes quidem bene ſuccedunt, et in ventre ἴσχει habet, corrumpit autem foetum, vbi fortior factus fuerit. Non enim poteſt ἴσχειν retinere, ſed abrumpitur. Sic vertit Germanus interpres. Primo de morb. mul. p. 247. v. 13. Si vero acetabula pituita plena fuerint, menſes fiunt pauciores: et ſi in ventre ἴσχει habuerit, corrumpit. Libro ſecundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 313. v. 22. Quaedam coxam dolebat, priusquam ἴσχειν conciperet, poſtquam autem ἔσχεν concepit, non amplius dolebat. EUST. De hoc verbo fuſius Foeſ. p. 288.

c. Hipp. de aer. loc. et aqu. p. 285. 21. ὁκόταν δὲ εἰς σκιὴν ἀφίκηται, ἅπαν τὸ σῶμα ὁμοίως ἰδίει: Vertitur: Quum vero ad vmbram peruenerit, tum corpus aequaliter ſudore diffluit. Verum non agitur hic de intenſo adeo ſudore, vt corpus inde diffluat: vnde malim legere: ἅπαν τὸ σῶμα ὁμοίως ἰδίει, totum corpus eodem modo ſudat. Ἰδίειν enim antiquiores pro ἱδροῦν. Exſtat hoc apud ipſum Hipp. de morb. mul. L. I. p. 606. 22. κρέσσον δὲ διαρέειν καὶ ἰδίειν. Vide Foeſ. oecon. Semel etiam Homerus vſus eſt teſte Apollonio Sophiſta in Bibl. Coiſlin. p. 460. qui addit: ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ πλειστάκις τὸ ἴδιόν ἐστιν εὑρεῖν ἐπὶ τὸ ἱδροῦσθαι. Sed pro ἴδιον ibi corrigo ἰδίειν. Locus autem Homeri eſt Odyſſ. ύ. v. 204. Ἴδιον ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε. Quin et reperitur apud Theophraſt. hiſt. plant. L. V. c. 10. διὸ καὶ τὰ ἀγάλματά φασιν ἰδίειν ἐνίοτε. Male id coniecturis tentarunt Scaliger et Bodaeus, quum iam de veritate vulgati conſtent. Quod vero ſoli, vt dixi, antiquiores hoc verbum adhibuiſſent, a Luciano in Lexic. p. 822. cum aliis tamquam obſoletum traducitur, καὶ νῦν βαδίζω τε ὀδυνηρῶς καὶ ἰδίω θαμὰ, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα. HER. Heſychius exponit ἱδροῦν et ἀγωνιᾶν.

d [1] Ἶπνου) καμίνου. Οἱ δὲ, φοῦρνου. [2] Καὶ γὰρ ὁ φοῦρνος [3] ἴπνος λέγεται. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν [4] Ὄρνισιν, εἰς τὸν ἴπνον [5] εἴσω πλησίον τοῦ πιστάτου.

f Ἱμείρομαι) ἐπιθυμῶ. Ἵμερος γὰρ ἡ ἐπιθυμία. [6] Ὡς Ὅμηρος· Ὥς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

Ἰκέ-

[1] ὕπνου *MS. D.* [2] καὶ γὰρ οὐ *MS. D.* [3] ὕπνος *MS. D.* [4] σφήγξιν *MS. D.* ἐν σφηξὶ *Chart.*

d. Fidem liberabo, et quod c. 14. promiſeram, pergam Hippocratem coniecturis tentare. Epid. L. IV. p. 1128. E. legitur: Ὁ *ἀπὸ τοῦ κεραμέου ἵππου καταπεσὼν, ᾧ οὐ προσεβλήθη αὐτίκα σικύη.* Ineptiſſima eſt haec lectio, quis enim non videat *equum fictilem*, quem hic reperiant interpretes? Ex Act. Lipſ. A. 1717 video locum hunc tractatum eſſe a viro docto in Miſcell. Lipſ. Tom. IV. obſ. 79. Verum ea videre non licuit, nec grauatim lectores laturos ſpero, ſi mea ipſis propoſuerim. Notat Foeſius in vno MS. Regio pro *κεραμέου* haberi *κεραμείου*: et forſan vera eſt ea lectio, dummodo ſic diſtinguuntur; *ὁ ἀπὸ τοῦ κεραμείου, ἵππου καταπεσὼν κ. τ. λ. Qui habitabat in figlina, quum ab equo decidiſſet.* etc. Κεραμεῖον dicitur officina ſigulorum, vt *σκυτεῖον* ſutorum, *κναφεῖον* fullonum etc. ſed Ionice *κεραμηΐου* potius ſcribendum. Amat vero Hippocrates eo modo domicilia aegrotorum annotare. Sic eodem hoc libro p. 1127. A. Ὁ *ἐν τῷ σκυτείῳ ἡμοῤῥάγησε κατακορής.* Et p. 1129. *ὁ ἐκ μετάλλων*, et alibi. Lectio iam propoſita ſatis probabilis videtur. Sed non negligendum Lindanum audacter more ſuo edidiſſe *ὁ ἀπὸ τοῦ κεραμέου ἴπνου καταπεσὼν*: quod factum, etſi minime probem, dignam tamen puto hanc lectionem, quae diligenter conſideretur: ſed et tum legendum *κεραμηΐου*, et vertendum: *qui a furno figuli deciderat;* ſtabilit hanc lectionem gloſſa Erotiani *ἴπνου, κ. τ. λ.* Haec enim vox omnino ex epidemiorum libris deſumta videtur, monſtrante ordine Erotiani, quo de iam ſaepius monui. Sed nondum deſino coniectare; dubito ſcil. annon olim longe diuerſa fuerit loci huius lectio. Quid ſuſpicioni anſam dederit, accipe. Erotianus in litera *κ* ordine recenſet has Hippocratis gloſſas *κορδίνημα* quod legitur epid. II. p. 1020. E.

κόλλι-

"Ἴπνȣ) camini; nonnulli vero furni; etenim furnus ἰπνὸς dicitur, vt Ariſtophanes in Auibus: Intus apud caminum in poſtrema parte.

Ἱμείρομαι) deſidero, vel appeto. Ἵμερος enim deſiderium, vel appetentia, ſicut Homerus: Vt nunc te amo, et me dulce ἵμερος deſiderium tenet.

M 5 Ἰκέ-

⁵ ἐχ ἡμῶν *MS. D.* ⁶ Ὡς Ὅμηρος *MS. D. ignorat.*

κόλλικες epid. II. p. 1056. E. καρφαλέον epid. III. p. 1117. F. κενέβρεια — καρυκοειδέα epid. L. IV. p. 1129. D. κοιλίης ταρ. ἤλεκτ. epid. L. IV. p. 1135. H. omnes igitur hae dictiones ordine etiam exſtant apud Hippocratem, niſi quod τὸ κενέβρεια ſolum nullibi compareat, quum tamen certum habeam Erotianum id legiſſe in priori parte L. IV. epid. Sed plura ad vocem κενέβρεια infra. HER. Iam hunc locum indicari ex epidem. IV. vidit Reineſ. in varr. lectt. L. I. c. 12. p. 43 ſq. qui ita feliciter emendauit: ὁ ἀπὸ τȣ̃ κεραμέȣ ἴπνȣ καταπεσὼν, *qui de furno figuli cecidit.* Schol. ad Ariſt. Pac. hanc vocem explicat ἰπνὸς eſt, ὃ ἡμεῖς καμίνιον καλȣ̃μεν, qui eſt Dioſcoridi κεραμικὴ κάμινος, Erotiano Φȣ̃ρνος. Ad Miſcellanea autem Lipſ. ab Heringa laudata quod attinet, ea potiſſimum in ſubſidium vocanda cenſui, eo conſilio, vt nouam in veterrimis obſeruationem reperirem, ſed inueni ibi Reineſii emendationem, praetereaque nihil. Scripta vero eſt in illis Miſc. haec obſeruatio a. D. Sigiſm. Schmiedero, Practico Lommazienſi adu. Dilherrum in Diſſ. Acadd. T. I. p. 51. de equo fictili, *vom Voltigirpferd.*

e. Exemplar ſcriptum habet ἐν σΦηξὶ, ſed ἐν ὄρνισι repoſui, quum in hac non in illa comoedia hunc verſum repererim; ſiue ſit Erotiani μνημονικὸν ἁμάρτημα, ſiue librarius non fideliter ex eius autographo deſcripſerit. ST.

f. Primo de morb. mul. p. 233. v. 30. de ſuppreſſis menſibus. Grauitas fit in ventre: et venter prominet: et ἱμείρεται ἡδελΦισμένος deſideriis ſimilibus afficitur, velut in ventre habeat. Locus Homeri ab Erotiano adductus eſt Iliad. tertio v. 446. Eſt et alter locus in decimo quarto Iliadis v. 228. Εἴπως ἱμείραιτο παραδραθέειν Φιλότητι ᾗ χροιῇ. *Si modo deſideraret prope dormire amicitiae ſua ſpecie.* EUST. V. Foeſ. p. 281. Heſych. exponit ἐράω, ἐπιθυμέω, ποθέω.

ff [1] Ἰκέλη) ὁμοία.

g Ἰκμαλέα) τὰ δίυγρα, καὶ ἱκανὴν ἔχοντα ἰκμάδα.

h [2] Ἰχθύην) ῥίνημα, ἢ πρίσμα.

i [3] Ἱππάκη) ἵππειος τυρός.

k Ἶνες) οἱ μὲν τὰ νεῦρα, οἱ δὲ τὰς [4] συνθετικὰς τούτων [5] κατηδόνας.

Ἰνηθμὸς) κάθαρσις κοιλίας.

l [6] Ἰνήσεται) καθαρθήσεται. [7] Καὶ Ἶνησις, ἡ κάθαρσις.

Ἰθα-

[1] *ἠκέλη MS. D.* [2] *ἰχθύημα vel ἰχθυήματα Foeſ. ex coni.* [3] *ἱππάκει MS. D. ἵππακην et ἵππειον τυρόν Foeſ. ex coni.* [4] *συντεθηκὰς MS. D.*

ff. Primo de morb. mul. p. 244. v. 25. de vulua in partu vlcerata: Ἴκελον ſimile quid fit vlceri ſuperficiario ac ferventi. Et libro ſecundo p. 272. v. 44. de vtero collapſo: Oportet autem et plumbum ἴκελον ſimile figura craſſiſſimae tedae formatum intrudere. Tertio de morb. vulg. t. 24. p. 322. v. 19. Erat autem et fluxio collecta, non puri ἴκελον ſimilis. EUST. Vide Foeſ. p. 279.

g. Libro de genitura p. 28. v. 34. Nam et vteri ſimul ἰκμαλέαι humidi fiunt in commixtione. Primo de morb. mul. p. 232. v. 15. Neque enim vteri ἰκμαλέαι humidi in ſe ipſis ſunt. Et v. 18. Si enim ἰκμαλέαι humidi fuerint vteri a coitu, non facile diſtorquentur. Et p. 234. v. 47. Hepar autem ἰκμαλέον humidum eſt. EUST. V. Foeſ. p. 279.

h. Galenus in Exeg. ſignificare dicit, marinae ſquatinae pellem, et poſſe etiam ſumi pro vngue ferreo, quo vtimur ad infantem immaturum, dum adhuc in vtero eſt, extrahendum: quod ad ſquamarum piſcis ſimilitudinem ſic vocatur. Libro de extract. foet. p. 53. v. 8. Atque vbi os brachii denudaueris, ἰχθύην ſquatinae pellem, circum duos manus digitos obligato, ne caro lubricitate ſua elabatur. EUST. Hippocrat. in libello qui περὶ ἐγκατατομῆς ἐμβρύου inſcribitur, παραδεῖραι δὲ καὶ τὸν βραχίονα, καὶ ἀποψιλώσας αὐτοῦ τὸ ὀστέον, ἰχθύην περίδησον περὶ τοὺς δακτύλους τῆς χειρὸς τοὺς δύο. Vide Galeni ἐξήγησιν γλωσσῶν Hippocratis. ST.

i. Libro de aere, aquis et locis p. 78. v. 24. de Scythis Nomadibus: Comedunt etiam ἱππάκην equinum caſeum. Quarto de morb. p. 174. v. 4. de his quae fiunt ex lacte.

Vbi

Ἰκέλη) ſimilis.

Ἰκμαλέα) humida et Ἱκανὴν, idoneum humorem habentia.

Ἰχθύην) ramentum, vel ſcobem.

Ἱππάκη) equinus caſeus.

῎Ινες) nonnulli neruos, nonnulli vero hos componentes fibras.

Ἰνηθμὸς) ventris purgatio.

Ἰνήσιον) medicamentum purgans; et ἴνησις purgatio.

Ἰθα-

[5] *κτηδόνας MS. D. et ſic Geſn. et Foeſ. an κοτυληδόνας Chart.* [6] *ἰνήσιον quidam falſò. εἰνήσεται apud Hippocr. σινεῖται Calu.* [7] *vulgg. inſerunt, Ἰνήσιον) καθαρτικόν.*

Vbi vero concretum ac ſiccatum fuerit, *ἱππάκην* ipſum vocant. EUST. Vide Hier. Mercur. varr. lectt. L. II. c. 26. et Conr. Geſner. de lacte et operibus lact. p. 44.

k. Libro de carnibus p. 41. v. 23. de generatione hepatis: Si vero quis ipſum (ſanguinem) conquaſſet, et *ἶνας* fibras eximat, non congelatur: *αἱ γὰρ ἶνες* fibrae enim frigidae ſunt ac glutinoſae. Et v. 25. de lienis formatione: Sunt autem id *ἶνες* fibrae in ſplene exiſtentes: et propter has *ἶνας* fibras mollis eſt ſplenis, et *ἰνώδης* fibroſus. Secundo de morb. p. 151. v. 7. de ſuppurato ex peripneumonia: Si pus album et purum fuerit, et *ἶνες* fibrae ſanguinis inſunt, plerumque ſanus fit. Erotianus hanc vocem explicans, dicit: ſignificare *κτηδόνας*, hoc eſt, fibras, pro qua perperam in aliquibus exemplaribus ſcribitur *κατηδόνας*, pro vtraque autem reponere *κοτυληδόνας* ſimul falſum eſt, ac temerarium, nam in libello de corde p. 55. v. 46. inquit Hippocrates: Sunt enim et aliae quaedam in ventriculis pelliculae, velut araneorum telae extentae, quae vndiquaque oſcula cingunt, *κτηδόνας* fibras, vel filamenta in ſolidum cor inſerunt. Germanus interpres vertit, ſtrias, ac ſegmenta. Calvus vero, ſolidam cordis partem petentes ac permeantes. EUST. Pro *κατηδόνας* videndum eſt, an reponi debeat, *κοτυληδόνας*. ST. Vide Foeſ. p. 282.

l. Galenus in Exeg. habet *ἰνέει*, inanit, *ἰνηθμὸς*, inanitio, et *ἰνεῖται*, inanitur. Libro de locis in homine p. 69. v. 8. de curatione pleuritidis, *ἢν δὲ ἰνηθμὸς*: Si vero euacuatio oboriatur, pro qua voce

[m] Ἰθαγενές) [1] αὐθιγενές.

[n] Ἰσάτις) βοτάνης ὄνομα.

[o] Ἰσοκνήμȣ δι᾽ ἕδρυος) τȣ͂ ἴσȣ καὶ ὁμαλȣ͂.

[p] [2] Ἵδρυτο) ἐνεκάθητο. Ἐπικλῆς δὲ, κατέϛη εὐϛαθῶς· ἔϛι δὲ μᾶλλον, ἐνεκάθητο, ὡς καὶ Ὅμηρος, Πρῶτος Νεϛορίδης Πεισίϛρατος ἐγγύθεν ἐλθὼν, Ἀμφοτέρων ἕλε [3] χεῖρα, καὶ [4] ἵδρυσεν παρὰ δαιτί.

[q] [5] Ἰξύϊ) ὀσφύϊ.

Ἰξά-

[1] *αὐθεγενές MS. D.* [2] *ἵδρυετο apud Hipp.* [3] *χεῖρας MS. D.*

ce Cod. Vat. habet *νυγμὸς*, hoc eſt, punctura. Caluus vertit ſingultus, vnde ſuſpicamur eum legiſſe *λυγμὸς*, quae lectio non eſt vſquequaque contemnenda, quia ſingultus inter perniciosae pleuritidis ſigna, ab Hippocrate, tertio de morb. p. 162. v. 47. connumeratur. Et p. 71. v. 15. de fracturis capitis: Et qui ab *ἰνηθμȣ͂* euacuatione detinetur, et debilis eſt. Et v. 20. Medicamentum autem neque *ἰνηθμῶν* euacuatiuum, neque vomitorium ſumat. Et v. 23. Vomitus enim *ἰνηθμὸν* euacuationem ſedat. Et p. 72. v. 20. Vbi enim pituita in ventrem ingreſſa fuerit, *ἰνηθμὸς* euacuatio contingit. EUST. Cf. Foeſ. p. 282.

m. Galenus in Exeg. exponit ingenuum, vt eſt apud ſapientem: Sed me aeque atque *ἰθαγενέσιν ἐτίμα*, ingenuos honore afficiebat. Aduertendum tamen eſt *γνήσιον*, qua voce Galenus exponit *ἰθαγενὲς*, ſignificare non ſolum ingenuum, verum etiam legitimum, indigenam, germanum, et verum. Primo de morb. mul. p. 252. v. 40. de mola: Neque conceptus *ἰθαγενὲς* rectus ſit: et venter plenus eſt, velut praegnantis. EUST. Plura de hac voce conſpicere licet apud Foeſ. p. 278. Heſychio eſt, *αὐτόχθων γνήσιος*. V. Homer. Odyſſ. ξ'. v. 203.

n. Quarto de morbis vulgaribus p. 333. v. 33. Quum receſſus aquoſi ſubdio expoſiti eſſent, ſuperne leues, tenues *ἠσατώδει* iſatidi valde ſimiles fuerunt, vt vides, dictio ſcribitur per *η*. Apud Dioſcoridem vero et Erotianum per *ι*. Eſt autem *ἰσάτις* herba, quae nobis glaſtum, ſeu guadum nominatur. EUST. Foeſ. p. 287. addit locum *περὶ ἑλκῶν*, p. 514. 9. 10. Vide Dioſcor. quoque L. II. c. 215. 216. et Plin. L. XX. c. 7.

o. Locus ita deprauatus Foeſio p. 278. videtur, vt ſine melio-

'Ιθαγενὲς) indigenum.

'Ισάτις) herbae nomen.

'Ισοκνήμȣ δι' ἕδρυος) per ſyluam aequalem et planam.

"Ιδρυτο) inſidebat. Epicles vero conſtitutus erat firmiſſime. Dicitur autem magis proprie inſedit, vt etiam Homerus inquit: Primus Neſtorides Piſiſtratus cominus accedens, amborum coepit manus, ἵδρυσε ſedere iuſſit ad conuiuium.

'Ιξύϊ) lumbo.

'Ιξά-

[4] ἵδρυσε *MS. D.* [5] ὀξύϊ *Erotianum legiſſe Foeſius coniicit.*

melioris exemplaris opera vix reſtitui poſſit.

p. Primo prorrh. com. 2. t. 36. p. 410. v. 21. Dolor in pectus ἱδρυνθεῖσα firmatus, cum torpore malus. In cuius commento Galenus ait: Dolor pectori ἱδρύνθεις firmatus, vt aegre auferatur, thoracis indicat phlegmonem. Locus Homeri ab Erotiano adductus, eſt in tertio Odyſſeae, in principio. EUST. Plura vide apud Foeſ. p. 277.

q. Galenus in Exeg. habet, ἰξύας, pars inter coxarum vertebras et lumbum interpoſita. Libro de nat. mul. p. 215. v. 15. de ore vteri complicato. Et dolor imum ventrem tenet, ac ἰξύας lumbos. Et v. 38. Et rigor ac dolor imum ventrem, ac ἰξύας lumbos tenet. Et p. 216. v. 6. Et dolor imum ventrem, ac ἰξύας lumbos habet. Et v. 22. Dolor ex imo ventre aſcendit ad ἰξύας lumbos. Primo de morb. mul. p. 233. v. 24. Et ἰξύας lumbos et laterum mollitudinem mirum in modum dolet. Et p. 241. v. 47. Si vero ἰξύας lumbos doleat. Et libro ſecundo p. 265. v. 7. Et dolor occupat ἰξύας lumbos. Et v. 24. Et ἰξύας lumbos, et tendinem, etc. irruit. Secundo de fract. t. 70. p. 464. v. 14. Pauca inſuper lintea circa coxam, et ἰξύας ilia circumdare oportet. In cuius com. Galenus ait: Ilia dixit ἰξύας, quae nonnulli accipiunt pro ilium oſſibus, nonnulli pro parte, quae ſuper ipſa eſt, quae λαπάρα proprie vocatur. Deinde addit: Quae autem partes ἰξύες nominentur, non eſt quod multis agam, ob id enim, quod poeta numero ſingulari ἰξύαν ſcripſit in illo carmine Περὶ ζώνην, Βάλλετ' ἰξύην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν: Illi circumdant zonam centum orbibus aptam, tum ob id,

r [1] Ἰξάλη) τελείας αἰγὸς δέρμα, ἣν [2] μηλωτὴν καλοῦσι.

s [3] Ἰδνώθη) συνεκάμφθη. Ὡς καὶ Ὅμηρος, [4] Πλῆξεν· ὁ δ' ἰδνώθη.

t Ἴκταρ) ἐγγὺς, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ Αἰσχύ-

1 ἰξάλην *Foeſ. ex coni.* 2 μελετὴν *MS. D.*

id, quod credibilius eſt, zonam dari inter ilia et thoracis oſſa, exiſtimet aliquis hanc ipſam partem corporis ἰξύαν appellari. Contra vero ex eo, quod Hippocrates multitudinis numero ἰξύας dixit, quodque ad ilium oſſa voluit vinculum pertinere, iure arbitrabitur aliquis, ἰξύας haec ipſa nuncupari. EUST. Foeſ. p. 285. addit locum ex mochlico p. 511. 17.

r. Galenus in Exeg. eodem modo exponit, ſed ſcribit reperiri etiam ἰσάλλην, pellem caprae, corium. Tertio de fract. t. 25. p. 467. v. 7. Oportet autem ἰξάλην αἰγὸς caprae pellem ſubſternere. In quo loco Galenus ait: Pellem ἰξάλην vocauit, quo nomine caprina ne tantum ſignificetur, an alia quaeuis, quaerere in arte haec ſuperuacaneum eſt. EUST. Plures ſignificationes huius vocis diligenter collegit Foeſius p. 283.

s. Primo de morb. mul. p. 232. v. 10. Hoc autem contingit, ſi vterorum os concluſum fuerit, aut ἰδνώθη diſtortum. Homeri locus eſt Iliadis ſecundo v. 266. Ὣς ἄρ' ἔφη, σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον, ἠδὲ καὶ ὤμω Πλῆξεν. ὁ δ' ἰθνώθη· θαλερὸν δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ. *Sic dixit: ſceptroque ſcapulas, atque humeros Percuſſit. hic autem inclinatus eſt: ſalſaque ei excidit lacryma.* EUST. Conf. Homer. Il. ν'. v. 618. Foeſ. p. 277. Heſychio itidem exponitur ἐκάμφθη et ἐτανύσθη.

t. Galenus in Exeg. dicit, hanc vocem non modo prope ſignificare, verum etiam pro feminarum pudendo, in ſecundo de morb. mul. accipi. EUST. L. II. de morb. mul. p. 663. 46. leguntur haec verba: καὶ τὸ ἧπαρ ξηραίνεται, quae non admodum expedita ſunt, quod enim ait, κ. τ. ἥ. ξ. id nullus capio: quare enim hepar magis, quam cetera viſcera patitur? et quo demum indicio patet, hepar ſiccari? Ne longus ſim, mendoſa haec exiſtimo, et hunc locum eum eſſe, vbi veteres pro ἧπαρ legerunt ἴκταρ, quam vocem nullibi in noſtris libris reperiri confido, quo de iam c. 13. monere memini. (Ibi enim ſic: „Galenus v. c. teſtatur vocem ἴκταρ reperiri γυναιξ. L. II. Agnoſcit eum Erotianus quoque, ſed in noſtris

Ἰξάλη) perfectae caprae pellis, quam μηλωτὴν appellant.

Ἰδνώθη) reflexus eſt, ſeu inclinatus, vt Homerus, percuſſit; ille autem ἰδνώθη inclinatus eſt.

Ἴκταρ) prope, apud Atticos, vt Aeſchylus ἐν Εὐμενέσι

[3] *ἰδνωθῇ et συγκαμφθῇ ex emendatione Foeſ.* [4] *πλῆξε δ' ἰδνώθη MS. D.*

ſtris editionibus fruſtra quaeretur.") Sed audiendus eſt ipſe Erotianus ἴκταρ, κ. τ. λ. Locus Aeſchyli reperitur Eumenidum v. 1000 et 1001. eo cum diſcrimine, quod ibi legatur: χαίρετ' ἀστυκὸς λεώς· nec aliter in codice ſuo legiſſe videtur Euſtachius, vertens: ſalue vrbane popule. Frequentauerat igitur vocem eam Aeſchylus: exſtat enim et in Agamemn. v. 117. φανέντες ἴκταρ μελάθρων. Sed et alii quoque veterum vſi ſunt: notum eſt prouerbium apud Platon. Polit. L. IX. p. 575. C. Οὐδ' ἴκταρ βάλλει. Vide Timaei Lexicon Platon. in Bibl. Coiſl. p. 459. Suidam et Moeridem Atticiſtam. Habet Heſiodus quoque Theogonia v. 691. et tanquam obſoletam ridet Lucian. in Lexiph. Conferantur Galeni verba in ἴκταρ. Ex quibus liquet iam olim admodum incertam fuiſſe eius vocis lectionem et ſignificationem, quum Erotianus explicet *prope*, Galenus autem *feminal.* Cydius vero Mylaſſenſis et Iſchomachus mutarint veterem lectionem, et repoſuerint ἴκμαρ procul dubio pro ἰκμάς, *humor;* quod agnoſcit etiam Heſychius, ἴκμαρ, νοτίς exponens. Iam praeterquam quod Galenus diſertim affirmet, dictionem hanc legi L. II. de morb. mul. Singulae hae explicationes aliquo cum ſenſu, licet non aeque bono, conueniunt loco adducto Hippocratis, quod coniecturam meam haud parum firmat. Si enim legatur: καὶ δίψα ἰσχυρή. καὶ τὸ ἴκμαρ ξηραίνεται, ſenſus erit, omnia liquida per vim inflammationis et febris inde oriundae diſſipari, hinc craſſiora tantum reſtare, ac intenſam proin ſitim oriri. Sin vero ἴκταρ legere placet, et cum Erotiano exponas ἐγγὺς intelligendum erit, ea quae parti affectae proxima ſunt, reficcari et humido naturali orbari, ob cauſas mox dictas: vtero enim inflammato, neceſſarium eſt ſaepe quoque vuluam, aliaque vicina affici, hinc dolere, reficcari, humore eas partes naturaliter irrorante deſtitui. Eodem vero manente ſenſu, facilior aliquanto eſt expoſitio Galeni.

[1] Αἰσχύλος ἐν Εὐμενίσι φησὶ, [2] Χαίρετ' [u] [3] Ἀττικὸς λεὼς, [4] Ἴκταρ ἥμενοι Διός. Μέμνηται ὁ αὐτὸς τῆς λέξεως καὶ ἐν [5] Ἠδωνοῖς. Οἱ δὲ περὶ Ἰσχόμαχον καὶ Κυδίαν τὸν [6] Μυλασσέα, ἔγραψαν Ἴκμαρ. Αἴτιον δὲ τούτου ἡ τῆς λέξεως ἄγνοια.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

[a] Καμπύλον) τὸ μὴ [7] ὀρθὸν, ἀλλὰ σκολιῶς συγκεκαμμένον. [8] Εἴρηται ἀπὸ τῶν κεκαμπυλωμένων ξύλων.

Καρδα-

[1] *Αἰσχίλος MS. D.* [2] *χαίρετε MS. D.* [3] *ἀςυκὸς Chart. ni fallor, ad hunc locum ex Steph.* [4] *ἴκταρ μὲν οἷον MS. D.* [5] *ἠδώνιος MS. D.* [6] *Μυλασέα MS. D.*

ni, per *ἴκταρ* intelligentes *τὸ γυναικὸς αἰδοῖον*: admodum enim coactus eſt ſenſus in explicatione Erotiani. Vtinam tamen Galenus vel vnicum produxiſſet teſtem, ad ſtabiliendam hanc vocis *ἴκταρ* notionem, id vero quoniam nec ab eo, nec ab aliis, quantum ſcio, praeſtitum eſt, ampliandum duco. HER.

u. Locus hic Aeſchyli p. 306. meae editionis habetur, ſed in ea non *ἀττικὸς*, ſed *ἀςυκὸς* legitur. Addit autem Galenus *ἴκταρ* apud Hippocr. *γυναικ.* L. II. accipi pro pudendo muliebri. ST.

a. Libro de decenti ornatu p. 13. v. 46. de cucurbitulis et ſcarificatione. Scalpris autem *καμπύλοις* incurvis, in ſummo non valde anguſtis vtendum eſt. Libro de oſſium natura p. 62. v. 12. Penetrant autem et in pudendum venae craſſae, et tenues, et denſae, et *καμπύλαι*, curvae. Primo de morb. mul. p. 252. v. 37. de extractione foetus mortui. Scalpellum vero, quo diſſecas, *καμπυλώτερον* incuruum potius ſit, quam rectum. Primo progn. t. 12. p. 402. v. 6. Si vero *καμπύλον ἢ ῥικνὸν* retorta aut contracta fiat, aut liuida, aut pallida palpebra. Quem locum Galeni interpretes ita vertunt: Si vero palpebra, aut labrum, aut nares cum aliquo ex ceteris ſignis pervertatur, aut liueſcat, aut palleat. In cuius textus commento Galenus inquit: Maxima librorum pars ita ſcriptum habet huius ſententiae initium. In quibuſdam vero pro *καμπύλον*, hoc eſt, peruerſum, ſcribitur *ῥιγνὸν*, hoc

νίσι inquit: Salue vrbane populc *ἴκταρ*, prope ſedentes Iouis. Meminit quoque huius vocis ipſe in Hedonis. Iſchomachus vero, et Cydias Mylaſeus ſcripſerunt *ἴκμαρ*; cuius ſane rei cauſa fuit vocis ignoratio.

PRINCIPIVM K.

Καμπύλον) non rectum, ſed flexuoſe incuruatum. Dictum eſt autem ab incuruatis lignis.

Καρδα-

[7] *ὀρθρὸν MS. D. ſed in margine emendatum ὀρθόν.* [8] *εἴρηται δ. ἀ. τ. κ. haec verba deſunt in MS. D.*

hoc eſt, rigidum, vt hoc nomine ſignificetur palpebrae contractio. In quo loco etiam aduertendum eſt, in Hippocratis textu *ῥικνὸν* ſcribi, in com. vero Galeni *ῥιγνόν*. In cuius textu vtraque harum vocum deeſt. Libro de vulneribus capit. p. 446. v. 23. de ſpeciebus fiſſurarum. Aliae rectiores ſunt, aliae etiam valde rectae, aliae vero *καμπυλώτερά τε καὶ καμπύλαι*, curuiores, et curvae ac profundiores. Et v. 44. Haec autem ſedes ipſa in ſe ipſa, longior ac breuior fit, et *καμπυλωτέρη* curuior, ac rectior, et orbiculatior. Primo de artic. t. 4. p. 472. v. 28. A natura enim pronum eſt brachii caput in anteriorem partem, reliquum autem brachii os ad externam partem *καμπύλον* incuruum. Et libro ſecundo t. 1. p. 479. v. 9. de brachio fracto: Ita enim *καμπύλον* incurua gibbi pars non impediet. Et libro tertio t. 113. p. 494. v. 16. Anterior enim pedis pars, vbi reliquum crus extentum fuerit, non ſimiliter in anteriorem partem *καμπυλέεσθαι* inflecti poteſt, ſicut vbi crus fuerit inflexum. Quem locum exponens Galenus inquit, pars pedis, quae ad plantam eſt et digitos, (quam priorem appellat) extento poplite contingere terram non poteſt, vocauit autem huiuſmodi pedis habitum *καμπύλον*, id eſt, curuum: nam commiſſura, quae ad talum eſt, neque extenta dici ſolet, neque flexa, ſicut ea, quae ad poplitem, et ea, quae ad inguen eſt. Habetur etiam haec vox in mochlico p. 507. v. 12. et p. 508. v. 14 et 39. EVST. Heſychius explicat, *ἐπικαμπῆ, στρεβλά*.

[b] Καρδαμύσσειν) καὶ Σκαρδαμύσσειν γράφεται. Ἔστι δὲ τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ εἰς ἐπίμυσιν [1] ἄγειν. Ἰδίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ καρδάμου, ὃ ἄν τις προσενέγκηται, συνεχῶς τὰ βλέφαρα ἐπιμύει.

[c] Κόσμου) τάξεως. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. Καὶ γὰρ Κοσμίους λέγομεν τοὺς εὐτάκτους, καὶ Κοσμητὰς τοὺς τῆς ἐφήβων εὐταξίας προνοοῦντας.

[d] Καρδιώσσειν) Καρδίαν ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ καὶ [2] τὸ τῆς γαστρὸς στόμα· ὃν καὶ [3] Στόμαχον κοινῶς καλοῦμεν.

Καρ-

[1] *ἀγὰν Foeſ.* [2] *καὶ τῆς omiſſo τὸ MS. D.*

b. Sexto de morb. vulg. com. 5. t. 2. p. 347. v. 17. Invenit natura ſibi ipſi aggreſſiones, non ex praemeditato, partim velut eſt *σκαρδαμύσσειν* nictare, vel conniuere. Libro de diebus iudicat. p. 388. v. 28. Quod autem non videat, inde cognoueris, non enim *σκαρδαμύσσει* nictat, dum digitus admouetur, et floccos aufert de ſtragulis. EUST. Et hanc vocem in prognoſtico Erotianum legiſſe liquet; quum etiam binae ſequentes hoc libro reperiantur. Haec tamen ſola eſt, cui locum aſſignare nequii, ſiue alicubi corrupta lateat, ſiue quacumque de cauſa; quod aliis excutiendum relinquo. HER. Plura loca collegit Foeſ. p. 569.

c. Secundo de morb. mul. p. 278. v. 28. de vteri procidentia. Et ſi vterum contigeris, *οὐκ ἐν κόσμῳ ἐστὶ*, non eſt in ſuo mundo. Sic vertit Germanus interpres. Calvus vero et quidem rectius, non eſt in ſuo loco, proprie diceretur, non eſt in ſuo ordine, ſeu in ſua diſpoſitione, quae eſt ordo partium in toto, vel in loco. Tertio progn. t. 7. p. 407. v. 7. Fit autem quartanarum febrium conſtitutio ex huiuſmodi *κόσμου* ordine. In cuius com. Galenus ait, *κόσμον* appellavit decretoriorum dierum ordinem, vt enim *ἀκοσμίας* proprium eſt *ἀταξία*, id eſt, inordinatio, ita *κόσμου* eſt *τάξις* ordinatio. Et eam ob rem appellarunt mortales vniuerſum hoc *κόσμον*, argumento ordinationis, quandoquidem in eo cuncta recte diſpoſita ſunt. Primo prorrh. com. 2. t. 9. p. 410. v. 1. Ex *κοσμίου* moderato ferox reſponſio, malum. EUST. Vide Foeſ. p. 350.

d. Secundo de morb. p. 156. v. 11. Verum vbi quidem ſine cibo manet, viſcera ſugunt, et *καρδιώσσει* os ventriculi dolet.

Καρδαμύσσειν καὶ σκαρδαμύσσειν ſcribitur.) Frequenter palpebras mouere, et claudere proprie Attici dicunt. Dicitur autem *ἀπὸ τȣ̃ καρδάμȣ*, id eſt, naſturtio, quod ſi quis admoueat, frequenter palpebras claudit.

Κόσμȣ) ordinis. Attica autem vox; etenim *κοσμίȣς* dicimus decoros, et *κοσμητὰς* quibus adoleſcentium eſt curae.

Καρδιώσσειν) *καρδίαν* veteres appellabant os ventriculi, quod etiam ſtomachum communiter appellamus.

[3] *Foeſius inſerit art. τὸν, κ. τὸν ς.*

dolet. Primo de morb. mul. p. 233. v. 30. de ſuppreſſione menſium. Et p. 234. v. 6. et p. 235. v. 49. et p. 241. v. 43. et p. 242. v. 41. et p. 243. v. 49. et p. 245. v. 2. Secundo de morb. vulg. ſect. 5. p. 317. v. 41. Tertio progn. t. 33. p. 408. v. 23. Reperio etiam *καρδιῆς πόνος*. Primo prorrh. com. 2. t. 40. p. 410. v. 26. Καρδιῆς πόνος. Oris ventriculi dolor, cum praecordio diſtento, et capitis dolor, malignum, et quidpiam anheloſum. Vtitur etiam voce *καρδιαλγεῖν*, ſecundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 312. v. 40. Mulier *ἐκαρδιάλγει* os ventriculi dolebat. Eſt et vox *καρδιωγμὸς* ab Hippocrate vſurpata pro oris ventriculi affectione. Quarto de morbis p. 169. v. 27. Et ob id in ipſo nullus alius fit morbus, quam is, quem homines *καρδιωγμὸν* cordis morſum vocant. Primo de morb. mul. p. 235. v. 19. de febribus. Et *καρδιωγμὸς* ſtomachi dolor. Quarto aphor. t. 17. p. 394. v. 8. Cibi faſtidium, et *καρδιωγμὸς* oris ventriculi morſus. In cuius com. Galenus ait: Καρδιωγμὸς eſt cordis, hoc eſt oris ventriculi paſſio, priſci ſiquidem et hoc cor nominabant. Et aph. 65. p. 395. v. 21. In febribus circa ventrem aeſtus vehemens et *καρδιωγμὸς* oris ventriculi morſus, malum. In quo loco Galenus inquit: Quod non ſolum ei viſceri, quod ſua natura pulſat, cor nomen fuerit apud antiquos, ſed etiam ori ventriculi, pro confeſſo habetur apud omnes: ſicuti etiam quod cordis dolorem, huius partis dolores appellent. Verbum autem *καρδιώσσειν*, id eſt, corde morderi, plurimi exponentium aphoriſmos pro *καρδιαλγεῖν*, quod eſt, corde dolere, acceperunt: nonnulli ipſius cordis, hoc eſt, viſceris motum quemdam palpitationis ſimi-

Καρδιώττειν οὖν καὶ Καρδιαλγεῖν λέγεται, τὸ μετὰ ναυτίας καὶ ὀδύνης ἀνιᾶσθαι τὸν στόμαχον. Καὶ [1] Καρδιωγμὸς ἐντεῦθεν, ἀντὶ τοῦ, ὁ τοῦ στομάχου δηγμός. [2] Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος καρδιωγμὸς ὁ τῆς καρδίας κυρίως τοῦ σπλάγχνου [3] διωγμός. [4] Τουτέστιν ἀθρόως καὶ σφοδρῶς καὶ παλμὸς ἐν αὐτῷ γινόμενος.

[e] Κωματώδεες) οἱ μετὰ κώματος καταφερόμενοι. Κῶμα γὰρ ὁ ὕπνος, καὶ οἷον κοίμημα. Οἱ οὖν μετά τινος [5] νωθρίας ἐν καταφορᾷ ὄντες, κωματώδεες [6] καλοῦνται.

[f] Κλαγγώδη) Δημήτριος μὲν ὁ Ἐπικούρειος [7] κλαγγώδη ὄμματα ἐνόμισε τὰ εὐκίνητα, δεινῶς ἁμαρτάνων.

Οὐ

[1] *καρδιωγμὸν MS. D.* [2] Ἔστι δὲ *vſque* καρδίας. *Haec deſiderantur in MS. D.* [3] δηγμὸς *Foeſ.*

ſimilem, per καρδιωγμὸν, id eſt cordis morſum intellexerunt. Tertio progn. t. 30. p. 408. v. 12. Si et καρδιωγμὸς, oris ventriculi morſus huic acceſſerit. Quem locum Galenus explicans ait: Os ventriculi etiam cor appellari, omnes ſcire. Libro de veratri vſu p. 534. v. 27. Cibi faſtidium, aut καρδιωγμὸς ſtomachi punctura, aut vertigo, aut os amarum. Reperitur etiam καρδιωγμοὶ, ſecundo de morb. mul. p. 264. v. 15. Ad haec et καρδιωγμοὶ ſtomachi morſus fiunt. Et p. 266. v. 42. Et p. 269. v. 39. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 56. p. 304. v. 28. EUST. Vide Foeſ. p. 305.

e. Galenus ſcripſit libellum de comate, in quo docte et eleganter ſignificationem et vſum eius vocis explicat. Primo de morbis vulg. com. 2. t. 29. p. 303. v. 33. Neque ſomni in totum, maxime vero hi, et rurſus κωματώδεες ſoporoſi. Et t. 72. p. 305. v. 28. Et com. 3. t. 19. p. 308. v. 10 et 11. de Sileno. Et libro ſecundo ſect. 3. p. 314. v. 28. et 39. et 40. de morbis illius aeſtatis. Et libro tertio, comm. tertio, t. 34. p. 322. v. 39. et t. 62. p. 323. v. 23. et t. 67. p. 323. v. 47. et libro quarto p. 333. v. 38. Et libro ſeptimo p. 358. v. 43. Primo prorrh. com. 1. t. 1. p. 409. v. 1. et t. 39. p. 410. v. 25. Neque in febre fractos, ſi κωματώδεες ſoporoſi fuerint, pernicioſum enim eſt. In cuius com. Galenus ait: Superuacue adiectum eſſe verbum κωματώδεις, bifariam ſcripta prima ſyllaba, et per κ et ω, et per

κ, et

Καρδιώττειν igitur et καρδιαλγεῖν dicitur cum nauſea et dolore ſtomachum diſcruciari: hincque καρδιωγμὸς, id eſt, ſtomachi morſus. Eſt autem et alter καρδιωγμὸς, cordis proprie viſceris eroſio, id eſt, παλμὸς palpitatio, quae frequenter, et vehementer in ipſo fit.

Κωματώδεες) obdormientes altiori ſomno. Κῶμα enim ſomnus, et quaſi κοίμημα, dormitio: Qui igitur cum quodam torpore deiecti, κωματώδεες, id eſt, ſomniculoſi appellantur.

Κλαγγώδη) Demetrius quidem Epicureus κλαγγώδη oculos putauit valde mobiles, valde errans: non enim

N 3 de

[4] τετέςι *vulgg.* [5] νωθρείας *diphtongós Foeſ.* [6] λέγονται *Foeſ.* [7] κλαγγώδεα *Foeſ.*

κ, et α, et υ. Et t. 42. p. 410. v. 26. Et t. 57. p. ead. v. 46. Similiter κωματώδης. Primo de morbis vulgaribus, com. tertio, t. 19. p. 308. v. 11. Et t. 22. p. 309. v. 7. Et t. 31. p. 311. v. 9. Et libro tertio com. 1. t. 11. p. 319. v. 23. Et t. 28. p. 320. v. 2. et com. 2. t. 8. p. 321. v. 24. Et t. 9. pag. ead. v. 40. Et com. 3. t. 16. p. 322. v. 11. EUST. Interdum tribuitur ὕπνῳ, eſtque κωματώδης ὕπνος idem quod κῶμα. Interdum κωματώδης dicitur ille, qui comate premitur. Erotianus igitur quum κωματώδεες exponit οἱ μετὰ κώματος καταφερόμενοι, poſteriorem dumtaxat ſignificationem ponit, qua videlicet vtitur Hippocrates prorrh. L. I. ſtatim in principio: οἱ κωματώδεες ἐν ἀρχῇσι γινόμενοι μετὰ κεφαλῆς, ὀσφύος, ὑποχονδρίε, τραχήλε ὀδύνης, ἀγρυπνέοντες, ἆρα φρενιτικοί εἰσιν; et epid. I. Οὐδὲ ἄγρυπνοι τὸ σύνολον μάλιςα ἔτοι, καὶ πάλιν κωματώδεες. Ceterum κῶμα triplex facit Hippocrates βαθὺ, ὑπνῶδες, ἄγρυπνον. ST. V. Foeſ. p. 367.

f. Septimo de morb. vulg. p. 358. v. 9. de Phaniae et Euergetae filio: Contingit autem talibus etiam vomitus accedere, et ad finem convulſiones, et aliquos κλαγγώδεας clangoroſam vocem edere. Et v. 12. de Theodori filio: In febre vero denudatum eſt os, diſceſſit cutis, multum κλαγγώδης clangoroſus erat. Vt v. 16. de Exarmodi famulo: Et factus eſt κλαγγώδης clangoroſus. Primo prorrh. com. 1. t. 17. p. 409. v. 18. Ex vomitu faſtidioſo vox κλαγγώδης clangoſa. Et t. 19. p. ead. v. 21. Mentis

Οὐ γὰρ κατὰ τῶν ὀμμάτων εἴρηται Κλαγγὴ, ποιά τις οὖσα ἐκφώνησις, ὁποίαν μάλιστα ἐργάζεται ἔμετος ἀσσώδης. Ἔστι δὲ ἡ ἀρχομένη ἀπὸ βαρείας καὶ [1] λήγουσα εἰς ὀξὺ, ὥσπερ [2] ἀπαυδῶντος τινός. Βακχεῖος δὲ φησι κλαγγώδη εἶναι φωνὴν, τὴν [3] συνεχῆ καὶ [4] ἀδιάλειπτον. Ὁ δὲ [5] Κιττιεὺς Ἀπολλώνιος τὴν μετ' ἐγκοπῆς καὶ ἀνωμαλίας, ἔτι δὲ ἀσαφείας· ὁποία μάλιστα συμβαίνει τοῖς μεθύουσι.

g [6] Καρῶδες) καρηβαρία, ἢ καρωτικόν.

h [7] Κερχνώδη) οἱ δὲ Καρυκώδη καὶ [8] Κερκώδη γράφουσιν. Ἔστι δὲ τὰ τραχείας ἐπαναστάσεις ἔχοντα. Καὶ παρὰ

[1] *λίγουσα vulgg.* [2] *ἀπαυδόντος MS. D.* [3] *συνεχῶς MS. D.* [4] *ἀδιάληπτον MS. D.* [5] Κητιεὺς *MS. D.*

Mentis vacillationes cum voce *κλαγγώδη* clangoroſa. Et com. 2. t. 12. p. 410. v. 3. Vox acuta, *κλαγγώδης*, clangoroſa, malum. In cuius com. Galenus inquit: Nonnullos quidem *κλαγγώδης*, id eſt, clangoroſa, alios *κλαυθμώδης*, hoc eſt, querula, plorabundaque ſcribere. In coac. praenot. p. 426. v. 38. Voces *κλαγγώδεες* clangoroſae. Et p. 441. v. 37. Ex vomitibus anxietates, *κλαγγώδεα ὄμματα, ἐπίχνουν ἴσχοντα, μανικά*, id eſt, clangores, oculi concretionem lanuginoſam habentes, furioſa. Sic vertit Germanus interpres. Hinc, vt coniicio, Democritus Epicureus errandi occaſionem ſumſit, vt affectis oculis hanc vocem accommodaret. EUST. Reponi debet *κλαγγώδης*: ita enim legitur apud Hippocr. prorrh. l. *τὰ ἐξ ἐμέτου ἀσώδεος, κλαγγώδης φωνὴ, ὄμματα ἐπίχνουν ἔχοντα, μανικά*. Et paulo poſt, *αἱ παρακρούσιες σὺν φωνῇ κλαγγώδει*. Item, *ὀξυφωνίη κλαγγώδης, πονηρόν*. Quin etiam Erotianus *κλαγγώδη φωνὴν* poſtea ſubiungit. Ille igitur Demetrius Epicureus connecteris *κλαγγώδη* cum *ὄμματα*, aut non legerat, aut ſe legiſſe non meminerat interiectum nomen *φωνή*: vel, quod mihi ſit veriſimilius, ex alio Hippocratis loco, *κλαγγώδεα ὄμματα* ſumſerat, nimirum hoc, *τὰ ἐξ ἐμέτων ἀσώδεα, κλαγγώδεα ὄμματα, ἐπίχνουν ἴσχοντα, μανικά*. Habentur autem haec *ἐν κωακαῖς προγνώσεσι*. ST. Vide Foeſ. p. 339.

g. Primo prorrh. com. 2. t. 29. p. 410. v. 15. *τὸ καρῶδες*: Sopor num vbique malus. In cuius com. Galen. ait:

de oculis dictum eſt, cum κλαγγὴ ſit quaedam vocis eruptio, qualem moleſtus vomitus maxime efficit: incipit enim a graui, et deſinit in acutum, tamquam ſi aliquis voce deficeret. Bacchius vero inquit, κλαγγώδη eſſe vocem continuam, et indeſinentem. Appollonius autem Cittieus, interruptam et inaequalem, et praeterea obſcuram, qualis maxime accidit ebriis.

Καρώδες) caput aggrauans, vel capiti noxium.

Κεγχνώδεα) nonnulli vero ſcribunt καρυκώδεα, et κερκώδεα. Sunt autem aſperas eminentias habentia: et

 ab

[6] *καριβαρικὸν ἢ καρωτικόν Chart. καρηβαρίαι MS. D. καρηβαρίαν Foeſ.* [7] *κεγχρώδεα Foeſ.* [8] *κερκώδη, κερκώδεα Chart.*

ait: Ambiguitatem nobis mouere dictionem, quia ſignificatum ex voce *καρυ*, id eſt, ſoporis, non clare dictum ſit: deinde addit: Si vero morboſi cari, alia genere fuerit affectio, ſomnum profundum a caro diſcrepare afferemus, atque quod *καρῶδες*, id eſt, ſoporoſum ſit, vbique malum eſſe. Et com. 3. t. 11. p. 411. v. 21. Vterum gerentibus capitis dolores, *καρῶδεα* ſoporoſi, cum grauitate fientes, mali. Libro de vulner. cap. p. 448. v. 8. de modo inquirendi fracturas: Si vulneratus *καρῶδη* ſoporem altiorem inciderit. EUST. Hippocr. prorrhet. L. I. *τὸ καρῶδες ἄραγε πανταχοῦ κακόν.* ST. Vide Foeſ. p. 309.

h. Varia eſt huius vocis tum lectio, tum interpretatio, vt exempla, quae a me adducuntur, manifeſte oſtendunt. Libro de vſu humidorum p. 113. v. 44. de papulis rubicundis. Nam ſi haec poſterius fecerit, nequaquam amplius erumpunt. Alioqui quae ex frigore fiunt, aut quae exaſperantur, *κεγχρώδεα* inſtar milii, pro qua voce Aldinus codex habet *κερχνώδεα*, id eſt, vt vaſa Attica inaequalia. In ſecundo etiam de morbis vulgaribus, ſect. 3. p. 314. v. 37. *κεγχρώδεα* habetur, hoc eſt, aſpredines in cute miliaceae, vt Germanus interpres vertit. Caluus vero milio ſimiles. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. 15. p. 348. v. 21. Quae irritantur ex qualibus, *τὰ κερχνώδεα* ſtridulae faucium aſperitates terminum praeſcribunt. Sic vertit Germanus interpres. Caluus, faucium exaſperatio. Tertio de artic. t. 7. p. 484. v. 8. ipſique difficulter ſpirant, et *κερχνώδεες* ſtridulam faucium aſperitatem

παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς [1] Κερχνώδη ἀγγεῖα λέγεται, τὰ τραχείας ἀνωμαλίας ἔχοντα. Ὡς καὶ Σοφοκλῆς περὶ τῆς ἀποταυρεμένης φησὶν, Ἰχθὺς τραχὺς ὢ χελώνης κέρχνος ἐξανίσαται.

[1] Κορδίνημα) γράφεται καὶ Σκορδίνημα. Καρηβαρίαν δὲ σημαίνει, [2] παρὰ τὸ [3] κάρα δινεῖσθαι. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι.

Κόλλι-

[1] *κερχνῶδαι, ſupraſcripto η MS. D. κερχώδη mauult Foeſ.*

tem habent. Et t. 61. p. 488. v. 47. Eduliis pinguibus, et *κερχνωδέων* fauces exaſperantibus, ac fortibus omnibus, abſtinendum. Quem locum Galenus explicans, inquit: Eſculenta quae fauces exaſperando tuſſim mouent, *κερχνώδη* nuncupat. In exemplaribus autem magis idoneis, verbi *κερχνωδέων* ſecunda ſyllaba ſcribitur per *ν*, ducto vocabulo a milio, quod Iones *κέρχνον* appellant, id accidit, vbi in faucibus, aſpera quaedam milii modo exigua ſentiuntur. Quod autem in ſuperioribus dixit de iis, quibus circa pulmonem tubercula fiunt, diuturna, quae aegre ad maturitatem perueniunt, et ſpiritus redditur cum ſono, *κερχώδης* abſque *ν* ſcribitur, ducitur autem a verbo *κέρχειν*, quod ſonum notat, qui vel anguſtia loci, quo ſpiritus redditur, vel humoris multitudine accidit. Libro de vulner. cap. p. 450. v. 43. Et os tunc corrumpi incipit, et fit *περκνὸν* valde nigrum leue exiſtens. Sunt tamen, qui non *περκνὸν*, ſed *κερχνὸν* aſperum legunt. EUST. *Γράφεται, καρηβαρικὸν, ἢ καρωτικόν.* Quod autem ad *κερχνώδη* attinet, quoſdam *κερχώδη* ſcripſiſſe abſque *ν*, ex Galeno conſtat: ſed de illis duabus lectionibus *κερκώδη* et *καρυκώδη* nullam mentionem apud eum reperi. Ait autem *κερχνώδη* in accurate ſcriptis codicibus cum *ν* ſcribi, vtpote *ἀπὸ τῆς κέρχνε* deriuatum. Hoc autem nomine Iones *κέγχρον* appellare, *ὅταν αἴσθησις ἐν τῇ φάρυγγι τραχυτήτων γίγνεται μικρῶν ὥσπερ κέγχρων.* Certe apud Hippocratem *κερχνώδεα* quidem et *κερχνωδέων* inuenio cum *ν*, ſed tamen verbum *κέρχεται* alicubi ſine ipſa, vt alio dicetur loco. Ceterum haec vocis *κερχνώδη* expoſitio Erotiani *τὰ τραχείας ἐπαναστάσεις ἔχοντα*, fortaſſe poſſet huic Hippocratis loco conuenire, epidem. VI. *τὰ ἐρεθιζόμενα ἐξ οἴων τὰ κερχνώδεα*, aut huic, in libello de vſu humid. *ἐπεὶ*

ὁκόσα

ab Atticis κεϱχνώδη vaſa dicuntur, quae aſperas habent inaequalitates, quemadmodum Sophocles de Confidente inquit: Piſcis aſper, cui adnaſcitur κέϱχνος aſperitas teſtudinis.

Κοϱδίνημα) ſcribitur etiam σκοϱδίνημα. Significat autem καϱηβαϱίαν, id eſt, capitis grauitatem, eo quod τὸ καϱαδίνεσθαι, id eſt, caput in orbem vertatur, vt Ariſtophanes in Ἀχαϱνεῦσι.

[2] παρὰ τὸ τὸ κάρα MS. D. [3] καραδίνεσθαι coniunctim Euſt.

ὁκόσα γε ἐκ ψύχεος γίνεται, ἢ ὁκόσα τρηχύνεται, κερχνώδεα. Legitur apud eumdem in libro de articulis, ἀφροδισίων τε ἀπέχεσθαι, βρωμάτων τε λιπαρῶν καὶ κερχνωδέων, καὶ ἰσχυρῶν παντων, vbi annotat Galenus edulia κερχνώδη appellari ὅσα τραχύνοντα τὸν φάρυγγα, τραχεῖαν βῆχα κινεῖ. ST. Vide Foeſ. p. 334.

i. Galenus in Exeg. inquit: Σκορδινᾶσθαι eſt extendi, praecipue cum hiatu. Libro de ſuperfoetatione p. 49. v. 34. Si cui ab oppoſitis in vuluam non valde fortibus, dolores in articulos perueniant, et ſtridor dentium corripiat, et σκορδινέηται membris tendatur ac oſcitet, hanc magis concepiſſe ſpes eſt. Secundo de morb. vulg. ſect. 3. p. 314. v. 46. Et in quibus, et qualia ſigna, et plura aut pauciora fientia, oſcitatio, tuſſis, ſternutatio, σκορδίνημα, diſtentio cum oſcitatione, eructatio, flatus. Et libro ſexto com. 5. t. 4. p. 347. v. 21. Et in reliquo corpore, ſudores, pruritus, σκορδινιασμοὶ corporis diſtenſiones cum oſcitatione, et quaecumque huiuſmodi. EUST. Vide ſupra p. 184. not. d. Apud Hippocratem non κορδίνημα ſed σκορδίνημα inuenio, cum alibi, tum epid. II. χάσμη, βὴξ, πταρμος, σκορδίνημα, ἔρευξις, φῦσα. Item σκορδινιασμοὶ epid. VI. ἱδρῶτες, κνησμοὶ, σκορδινιασμοὶ, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Sed et σκορδινέηται apud eumdem habetur in libello, qui περὶ ἐπικυήσιος inſcribitur, καὶ βρυγμὸς ἔχῃ, καὶ σκορδινέηται, καὶ χάσμαται. Itidem vero a Galeno in Exegeſi γλωσσῶν Hippocratis ponitur σκορδινᾶσθαι cum σ, et explicatur διατείνεσθαι καὶ μάλιϛα μετὰ χάσμης· vbi notandum eſt μετὰ χάσμης, quum tamen Hippocrates in loco proxime citato non contentus dixiſſe σκορδινέηται, addiderit καὶ χασμᾶται. Item in illo epidem.

k [1] Κόλλικες) ἀρτίσκων εἶδος, ὡς πλακούντων, ὧν καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι μέμνηται. Λέγων, ὦ χαῖρε [2] κολλιφάγε. [3] Τινὲς δὲ ἠτρία ἐνόμισαν.

l [4] Καρφαλέον) κατάξηρον.

Κενέ-

[1] *κόλλικας mauult Foeſ. κόλληκες Chart.* [2] *Vitioſa eſt haec lectio pro κολλικοφάγε. Foeſ. at quaedam vulgg. hanc lectionem habent et Euſt.*

dem. 2. vtrumque poſuerit, et χάσμην et σκορδίνημα. Sic tamen et Scholiaſtes Ariſtophanis σκορδινᾶσθαι exponit τὸ ἀνακλᾶσθαι μετὰ χάσμης. Tradit item de canibus vulgo dici e ſomno expergiſcentibus, ὅταν τὰ μέλη καὶ ὅλους αὐτοὺς διατείνωσι: vbi obſeruandum eſt verbum διατείνειν, propter διατείνεσθαι, quo vtitur Galenus in eiuſdem verbi explicatione, quam modo protuli. Eſt autem Ariſtophanis locus, in quem Scholiaſtes id annotat, in Acharnenſibus, p. 262. ad quam comoediam et nos remittit Erotianus: ibi enim ita loquitur Δικαιόπολις: Ἐγὼ δ' ἀεὶ πρώτιστος εἰς ἐκκλησίαν Νοστῶν κάθημαι. Κᾆτ' ἐπειδὰν ὦ μόνος Στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι, Ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι. S T. Foeſius quoque p. 574. egregie hoc vocabulum explicat.

k. Galen. in Exeg. dicit κόλλικας ſignificare rotulas, et paruos panes: et in Acharnanibus rotuliuora Boeote, de paruis panibus eſt pronunciatum. Libro de int. affect. p. 200. v. 10. de medicamento ad hydropem. Deinde κόλλικας paſtillos ſexaginta efformato. Secundo de morb. vulg. ſect. 6. p. 318. v. 41. de medicamento ad concipiendum: Κόλλικας paſtillos efformato, in pudendumque ſubdito. Eſt autem κόλλιξ ἢ κόλιξ ſpecies panis περιφερους, vt ait interpres Ariſtophanis, vnde κολλικοφάγος dicitur. Sunt et κόλλικες panes et κόλλαβοι dicti Athenaeo. In expoſitione Erotiani pro κολλιφάγε legendum eſt κολλικοφάγε. Ἠτρία ſi per η ſcribatur, non ſignificat id, quod Erotianus dicit, et ideo librarium erraſſe ſuſpicor, et primam ſyllabam per ι ſcribi debere. Ἰτρία enim, non ἠτρία placentae genus ſignificat, quod Galenus primo de ſemine c. 4. confirmare videtur, quum narrans qualiſnam fuerit genitura ſex dierum ab Hippocrate viſa, inquit: Membranam contrahit non ſecus, atque iſta, quae extra corpus a dulciariis piſtoribus conficiuntur. Supra inſtrumentum

Κόλλικες) ientaculorum ſpecies, inſtar placentarum, quarum meminit Ariſtophanes ἐν Ἀχαρνεῦσι, quum ſic inquit: ſalue κολλικοφάγε. Nonnulli vero ἠτρία liba, ſeu placentam nominarunt.

Καρφαλέον) aridum.

Κενέ-

[3] *In MS. D. ſequitur τινὲς δὲ, et relinquitur ſpatium ſat grande, repetitur deinceps κολλιφάγε.* Τινὲς δὲ *etc.*
[4] *καρφαλίον MS. D.*

mentum quoddam latum ac calidum liquidam aliquantulum pultem inducunt, atque efficiunt, quae ἰτρία liba, placentae, cruſtula, et bellaria appellantur. Cui Suidas et alii ſubſcribunt: quum ἰτρία placentae genus eſſe ipſi quoque teſtentur. EUST. Apud Hippocratem ſcriptum habetur κόλληκες per η: ſed non ſolum ex hoc Erotiani loco et ex Galeno, verum etiam ex Ariſtophane per ι potius ſcribi debet, ſimulque reponendum hic κολλικοφάγε. Ita enim legitur apud Ariſtophanem in Acharnenſibus, Ὦ χαῖρε κολλικοφάγε βοιωτίδιον. Vbi et Scholiaſtes ait eſſe εἶδος ἄρτου περιφεροῦς. At Galenus κολλίκας exponit apud Hippocratem τοὺς τροχίσκους, ſed apud Ariſtophanem μικροὺς ἀρτίσκους eſſe dicit. Hippocrat. epid. II. τρίψαντα λίτρον Αἰγύπτιον καὶ κορίανον καὶ κύμινον, κόλληκας ποιοῦντα προστιθέναι ἐν τῷ αἰδοίῳ. Idem in libro qui περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν inſcribitur, καὶ φακῶν καὶ ὀρόβων πεφρυγμένων ἄλφιτα καθάρας, ὁκόσον ἡμιχοίνικον ἑκατέρων, ξυμφυρῆσαι ταῦτα μέλιτι καὶ ὄξει, εἶτα πλάσαι κόλληκας ἑξήκοντα. Quibus locis optime conuenire prior illa Galeni expoſitio videtur. Scripſi autem in vtroque κόλληκας per η, ſicut in Aldino exemplari habetur, quum alioqui ι pro η reponi debeat, vti modo dictum eſt. ST. Vide ſupra p. 184. not. d. et Foeſ. p. 347. Varinus interpretatur apud Hipp. τροχίσκους, ἢ τὰ μικρὰ ἀρτίδια. Paul. Aegin. L. I. c. 27. pro paſtillis vſurpatur hac voce, quod et ab Euſtachio animaduerſum.

l. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. 11. p. 348. v. 16. Quibuſdam vero καρφαλέον arida ac circumtenſa cutis. Et t. 14. p. ead. v. 18. Quibus cutes circumtenduntur, καρφαλέα aridae ac durae, ſine ſudore moriuntur. EUST. Vide ſupra p. 184. not. d. et Aretaeum de cur. acut. L. I. c. 5.

m [1] Κενέβρεια) τὰ νεκριμαῖα κρέα οὕτω καλοῦνται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· n Οὐκ ἔθ' ὁ κενέβρειον ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με. Καὶ ἡ ἀγορὰ δὲ ὅπου πωλεῖται o τὰ τοιαῦτα, [2] κενέβρεια καλεῖται.

p [3] Καρυκοειδέα) καρύκη, εἶδός ἐστιν ὑποτρίμματος, ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον. [4] Καρυκεύειν δὲ,

[1] *κενέβρια* **Chart. et nonnulli.** [2] *κενεβρεία* **Chart.** *κενέβρειον* **Euſt.**

m. Erotianus certe hanc vocem legit in priori parte L. IV. epid. Verba ipſius ſunt: Κενέβρεια κ. τ. λ. Pro vltimo illo *κενέβρεια* Euſtachius in ſuis libris reperit *κενέβρειον*; vertit enim: et forum vbi talia venduntur, *κενέβρειον* appellatur. Atque hanc lectionem lubens equidem admitto, etſi non neſcius ſim Graecos ſaepe talia plurali numero efferre: ita enim *ἰχθῦς, σκόροδα, γέλγη, χύτραι*, ſunt loca, vbi talia venduntur. Eupolis apud Polluc. L. IX. ſ. 47. Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα καὶ τὸν λιβανωτὸν, κ' εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, καὶ περὶ τὰ γέλγη. Verum vt eo redeam, nihil apud Hippocratem reperio, quo Erotiani gloſſa pertinere poſſit, niſi ſit is locus, qui prae manibus eſt. Coniicio itaque olim hic lectum fuiſſe: Ὁ ἀπὸ τοῦ κενεβρείου, ἵππου καταπεσὼν, vel ſi id mauis, ἴπνου. Ita vero legendo *κενέβρειον* erit intelligendum, vt Erotianus vltimo loco annotat, de foro vbi carnes animalium morticinae vendebantur; hinc vertendum: Qui habitabat *in* morticinorum foro, quum ab equo (vel a furno) decidiſſet. Quod vero attinet verſum Ariſtophanis ab Erotiano productum, is corruptus procul dubio eſt, nec quomodo reſtituam video. Citatur quoque, vt indicauit Foeſ. in oec. a Scholiaſta Comici, ſed nihilo melius. Ne tamen *nihil* omnino tentem, coniicio ita reſcribendum eſſe: Οὐκ ἐσθίω κενέβρειον, ὅταν δὲ θύῃς τι, καλεῖ με; vel quod a lectione corrupta propius abeſt: Οὐκ ἔσθω κενέβρειον. Ἔσθω enim idem quod ἐσθίω. In comoedia, vnde haec deſumta, ſordidus, puto, et illiberalis homo alterum ad coenam inuitauerat: hic, eas epulas dedignatus, ſiue quod prior ille reuera *κενέβρεια* ſibi comparauerat, ſiue quod hoc maledice tantum ipſi obiiciat, reſpondet: Non comedo carnes morticinas; vbi vero immolaueris quid, (tunc) me voca. De metro verſus nihil

Κενέβρεια) praemortuae carnes ſic appellantur, vt Ariſtophanes: Non ſit κενέβρειον, id eſt, caro moribunda, quando ſacrificas, quid me vocas? Et forum, vbi talia venduntur, κενέβρειον appellatur.

Καρυκοειδέα) καρύκη ſpecies eſt intriti, ex pluribus condimentis compoſiti. Καρυκεύειν autem eſt commiſcere,

[3] Καρυκκοειδέα *per duplex* κ *Heſ.* [4] Καρκεύειν *MS. D.*

hil quod affirmem, habeo. Si ita legatur: Οὐκ ἔαθω κενέβρειον, ὅταν δὲ θύῃς τι, κάλει με. Habemus purum putum heroicum: quo metro ſaepius vſum eſſe Cratianum, quin et Ariſtophanem in Pace, et alibi: ſi tamen in hoc fragmento locum illi concedere quis vereatur, legi quoque poterit, οὐκ ἔαθω κενέβρει', ὁπόταν δὲ θύῃς τι, κάλει με, ita omnium quidem ſyllabarum eadem, quae prius erit, quantitas, ſed iam, quod ante propter caeſuram non licebat, haberi haec poſſunt pro anapaeſtico Ariſtophaneo, cui ab initio ſeſquipes deeſt: ſed haec aliis commendata volo. HKR. Vide ſupra p. 184. not. d. Heſych. κενεβρεία τὰ θνησίδια καὶ νεκριμαῖα κρεάτα.

n. Non reperi apud Ariſtophanem hunc locum, ex quo reſtitui poſſe ſperabam. Ex coniectura igitur repono, οὐκ ἐς τὸ κενέβριον ὅταν θύσῃ τι καλεῖ με. Inuenitur quidem apud Ariſtophanem κενεβρίων per ι ſimplex, ſed in alio loco. Ita enim legitur apud eum in Auibus: Κᾆπειτα κατεσκέδασαν θερμὸν τοῦτο καθ' ὑμῶν αὐτῶν, ὥσπερ κενεβρίων. In cuius nominis expoſitione Scholiaſtes haec verba ponit, οὐκ ἔσαι κενέβριον ὅταν θύσῃ. Nam poſtquam dixit τὰ θνησιμαῖα κρέα οὕτως ἐκάλουν, ſubiungit οὐκ ἔσαι etc. Quae verba quid ſibi vellent quum antea difficile foret perſpicere, nunc ex Erotiani loco patet ea eſſe eiuſdem loci Ariſtophànis partem, quem locum Scholiaſtes ad confirmandam ſuam expoſitionem protulerit, ſicut Erotianum hic proferre videmus. ST.

o. Si cum ἀγορὰ iungi debeat, κενεβρεία videtur legendum, παροξυτόνως. ST.

p. Galenus in Exeg. exponit ſanguinea, id autem proprie medici vocant. Καρύκη edulium Lydium, varium, id eſt, et ex ſanguine confectum. Quarto de morb. vulg. p. 331. v. 4. Duo fratres Cecropis familiares, quibus nigra ab initio prodibant, ſubfeculenta, καρυκοειδέα edulia ex ſanguine confecta colore

δὲ, τὸ ταράττειν. [n] Ἦν, Καρύκην [1] φασὶν αἱματώδη τὴν χρόαν ἔχουσαν. [o] Ἔνιοι δὲ τὴν παρ᾽ ἡμῖν καλουμένην Αἱματείαν, Καρύκην ὠνόμασαν, οὐκ ὀρθῶς. [p] Ὅτι δὲ [2] τρίμματος ἐστὶν εἶδος ἐξ [3] ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ καὶ Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι.

[q] Κοιλίης ταραχὴ [4] ἠλεκτριώδης) ἀντὶ τοῦ, λαμπρὰ καὶ στίλβουσα. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἤλεκτρον, ἠλεκτριώδης ἡ τοιαύτη ἔκκρισις.

[r] [5] Κεδματώδεα) Κέδματα λέγονται αἱ χρόνιαι περὶ τὰ ἄρθρα διαθέσεις.

[s] Κυκεών) πόμα μετὰ ἀλφίτου [6] τεταραγμένον· καὶ [7] Κυκᾷν [8] τὸ ταράττειν.

Κοτυ-

[1] *Φησὶν MS. D.* [2] *ὑποτρίμμεσος MS. D.* [3] *ἀρτημάτων MS. D.* [4] *ἠλεκτρυώδης MS. D.*

colorem referentia, ea ex ſpumoſis bile abunde coloratis viridia erant. Sic vertit Germanus interpres. Calvus vero, nucibus ſimilia demiſerunt, multa Venere lutei erant. EUST. Vide ſupra p. 184. not. d. Heſych. explicat *περίεργος ζωμός, βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, ἀφ᾽ οὗ τὸ συνταράττειν καὶ ἀναδεύειν, καρυκεύειν φασί.* Conſentit cum Heſychio Suidas.

q. Quarto de morb. vulg. p. 352. v. 45. de famula recens emta: Et non vltra ſeptem dies etiam *κοιλίη ἐταράχθη. ἠλεκτριώδης.* Id eſt, aluus turbata eſt, ſeceſſus electrum referens, ſubuiſcoſus, multus, ad aliquot dies. Vt vides, ſenſus idem eſt, dictiones autem diuerſae. Hippocrates enim habet *ἐταράχθη. ἠλεκτριώδης.* Erotianus vero *ταραχὴ ἠλεκτριώδης.* Quae autem harum lectionum melior ſit, tu ipſe iudicabis. EUST. Vide epid. L. IV. p. 1135. H. HER.

r. Galenus in Exeg. *κέδματα* dicit eſſe diuturnas ex fluxu affectiones, vel in omnibus articulis, vel maxime circa coxarum vertebram. Libro de locis in hom. p. 66. v. 40. Si autem modicus fluxus fuerit, coxendicum, et *κέδματα* articulorum diuturnam affectionem facit. Et v. 42. Fiunt praeterea *κέδματα* articulorum affectiones, ac coxendicum a talibus morbis ſanatis. Et v. 45. Et *ἢ κέδματα ἢ ἰσχιάδα*, aut articulorum aut coxendicum affectiones inducit. Libro de aere, aquis et locis p. 79. v. 30. de Scythis: Ab equitatione ipſa, eos *κέδματα* diuturni

miſcere, quam *καρύκην* dicunt habere ſanguineum colorem. Nonnulli vero quam nos vocamus *αἱματείαν*, id eſt, farcimen ſanguineum, *καρύκην* nominarunt: non recte. Quod autem intriti ſpecies ſit ex condimentis, teſtatur et Philocrates Samius, et alii.

Κοιλίης ταραχὴ ἠλεκτρειώδης) id eſt, ſplendida et nitens. Dicta eſt autem eiuſmodi expurgatio *ἠλεκτρειώδης* ab electro.

Κεδματώδεα) *κέδματα* dicuntur affectus in articulis diuturni.

Κυκεὼν) potio cum farina mixta: et *κυκᾷν* miſcere.

Κοτυ-

[5] *Κέδματα reponi debere ſuſpicatur Foeſ.* [6] *τεταραγμένα vulgg.* [7] *κυκτᾷν MS. D.* [8] *ὁ ταράττων MS. D.*

turni articulorum dolores corripiunt. Et p. 80. v. 5. Ibi plurimi a *κεδμάτων* diuturnis doloribus articulorum, coxendicumque maxime corripiuntur. Primo de morb. p. 129. v. 40. *Κέδματα*, affectiones fluidae circa articulos, et v. 44. de longis morbis, *κέδματα* affectiones fluidas circa articulos. Sexto de morb. vulg. com. 5. t. 22. p. 347. v. 39. *Κεδμάτων* in fluxionibus ad coſtam venas retro aures ſecato. In cuius com. Galenus ait: *Κέδματα* Hippocratem vocare, defluxus in crura decumbentes, maxime vero eos, qui in primum articulum, vbi coxendix eſt, impetum faciunt. Et libro ſeptimo p. 367. v. 43. Quidam circa Elealcis fontem, ad ſex annos, habuit ex equitatione, inguinum tumorem, varices, et *κέδματα* coxendicum dolores. In his duobus vltimis locis, vt vides, *κέδματα* ſumuntur pro coxendicum affectionibus: in aliis exemplis non item, in illis enim tum *κέδματα*, tum *ἰσχιάδα* legimus. EUST. Apud Hippocratem cum alibi tum libro epid. VI. *κέδματα* habemus, vbi ſcribit *κεδμάτων τὰς ἐπὶ τοῖς ὠσὶν ὄπισθεν φλέβας σχάζειν.* Galenus autem ibi ait eum ſic appellare *τὰ εἰς τὰ σκέλη κατασκήπτοντα ῥεύματα, καὶ μάλιστά γ᾽ αὐτῶν τὰ εἰς τὴν πρώτην διάρθρωσιν, ἥ τις ἐστὶ κατ᾽ ἰσχίον.* ST. Vir Ill. Trillerus ab Hebr. קדם, antiquum priſcum, inueteratum deducit, atque docte et egregie in Obſeruatt. critt. p. 426. ad hanc vocem commentatur.

s. Secundo de diaeta p. 92. v. 24. *Κυκεὼν* Cyceon autem ſolum in aqua quidem frigefacit, ac nutrit. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. 5. p. 348.

[t] Κοτυληδόνας) ταύτας οὐ μόνον Ἱπποκράτης, ἀλλὰ καὶ Διοκλῆς ἱστορεῖ παρ' ἑκάτερον [1] μέρος τῆς μήτρας εἶναι κοιλότητας τινὰς [2] μαζοειδεῖς, ἐν αἷς φησὶ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ ἐμβρύου γίνεσθαι. Ὅτι δὲ ψεῦδος [3] παραδεδώκασιν, ἀλλαχόσε δείξομεν.

[u] Κλαυθμώδεες ἀναπνοαί) ἀντὶ τοῦ συνεχεῖς· Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κλαιόντων παιδίων.

Κίσσαρον) τὸν κισσόν.

Κατα-

[1] *μέρος τοῦ τῆς μ. MS. D.*

348. v. 8. Et *κυκέων* cyceonis mixtura. In cuius com. Galenus ait: Nunc vero Hippocrates vtrumque et cibum, et potum coniunxit: ſiquidem tale quippiam cyceon eſt, vt apud Homerum legiſtis, quum alia vino miſcerentur, omniaque vinum haberent commune, fortaſſe vero vinum cum polenta miſcebatur, neceſſaria autem alia quoque miſceri quiſpiam putabit, hoc nomine cyceon veteres ſignificare voluiſſe: vt potius hanc vocem in illum ſenſum vſurpaſſe intelligantur. Alia exempla quaerantur ſecundo de morb. p. 143. v. 38. Et p. 149. v. 12. Et libro quarto p. 178. v. 3 et 7. Libro de internis affect. p. 195. v. 15 et 33. Libro de nat. mul. p. 217. v. 28. Et p. 224. v. 13. Primo de morb. mul. p. 237. v. 9. Et p. 250. v. 5. Et libro ſecundo p. 265. v. 39. Et p. 270. v. 45. Et alibi pluries haec vox reperitur. EUST. V. Foeſ. p. 361. Heſ. *ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ὕδατος καὶ ἀλφίτων ἀναμεμιγμένον πόμα* interpretatur.

t. Galenus in Exeg. exponit ora vaſorum, quae in vterum deſcendunt, vt in libro de Hippocratis diſſectione docuit, quod etiam pluribus verbis explicat libro quinto aphor. t. 45. p. 397. v. 6. Exponens enim haec verba: Quaecunque vero moderate corpus habentes abortiunt bimeſtres et trimeſtres, ſine cauſa manifeſta his *αἱ κοτυλήδονες* vteri acetabula muco plena ſunt: in hunc modum Galenus ſcribit: Ora vaſorum venientium ad vterum, ex quibus ſecundae pendent, acetabula nominauit: non ſicuti quidam arbitrantur, adnatas ipſi carnes glanduloſas. Nam, vt ipſe inquit, in primo de paſſ. mulieb. Si acetabula plena fuerint pituita, menſtrua fiunt pauciora. Et Praxagoras in primo de natural. acetabula, inquit, ſunt ora venarum et arteriarum, quae feruntur ad vterum.

Ero-

Κοτυληδόνας) has non ſolum Hippocrates, verum etiam Diocles ſcribit in vtraque parte vuluae concauitates quaſdam haemorrhoidibus ſimiles eſſe, in quibus ait embryonem nutriri: verum eos eſſe mentitos alibi monſtrabimus.

Κλαυθμώδεες ἀναπνοαὶ) hoc eſt, continuae reſpirationes, ducta eſt autem metaphora a puerulis lugentibus.

Κίσσαρον) hederam.

Κατα-

[2] *μακροειδεῖς MS. St. et ſic quoque Chart.* [3] *παραδεδώκασι MS. D.*

Erotianus hanc ſententiam non probat. Recentiores vero Anatomici eo deuenerunt, vt Hippocratem et Galenum anatomiae prorſus ignaros eſſe dicant, quorum audaciam in libello anatomico, quem propediem editurus ſum, pro viribus retundere conabor. Ceterum locus, quem Galenus adducit, eſt in primo de morb. muliebr. p. 247. v. 13. Ἢν δὲ κοτυλήδονες. Si vero acetabula pituita plena fuerint, menſes fiunt pauciores: et ſi in ventre habuerit, corrumpit, vbi foetus fortior factus fuerit. Libro de nat. muliebri p. 217. v. 29. huius quoque vocis meminit, licet ſententia diuerſa eſſe videatur. Ἢν αἱ κοτυλήδονες. Si acetabula pituita plena fuerint, menſes quidem bene ſuccedunt, et in ventre habet. Sumitur etiam haec vox pro coxendicis concauitate, quae caput femoris ſuſcipit. Libro de internis affect. p. 197. v. 32. Si dextram partem morbus corripiat, dolorem et coxae κοτυληδόνος acetabulo in principio exhibere incipit. Et v. 40. Et in ſcapulam dextram quatuor cruſtas inurito, et in κοτυληδόνα acetabulum coxae dextrae tres, et ſub nares duas. EUST. V. Foeſ. p. 350.

u. Sexto aphoriſm. t. 54. p. 399. v. 10. In acutis affectionibus, quae cum febre fiunt, κλαυθμώδεες ἀναπνοαὶ, luctuoſae reſpirationes, malum. Galenus t. 12. ſecundi com. in primum prorrh. exponens vocem κλαγγώδης, inquit: Nonnullos κλαγγώδης, clangoroſa, alios κλαυθμώδης, querula, plorabundaque ſcribere. In coac. praenot. p. 431. v. 21. Vox acuta, κλαυθμώδης, planctum referens, et oculorum obſcuratio, conuulſorium eſt. EUST. Hippocrates in aphoriſmis ἐν τῇσιν ὀξέσι πάθεσι τοῖσι μετὰ πυρετοῦ αἱ κλαυθμώδεες ἀναπνοαὶ κακαί. ST. Vide Foeſ. p. 340.

O

[x] Καταμηνίων λύσιν) ἀντὶ τȣ̃ ἐπέλευσιν.

[y] Κοιλίη πυρετώδης) ἡ θερμοτάτη.

[z] Κατεφρόνεε) κατενόει. Φρονεῖν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ νοεῖν. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ φάσκει, Φρονῶ δ' ὃ πάσχω· καὶ τόδ' ȣ̓ μικρὸν κακόν. Μέμνηται καὶ [1] ὁ Σοφοκλῆς ἐν [2] Ἀχαιάδῃ καὶ ἐν Ἀμφιαράω.

[a] [3] Κακόνιαι) Ἐπικλῆς φησὶ [4] μακροὶ καὶ εὐμεγέθεις· εἰσὶ δὲ μᾶλλον οἱ ὄρθιοι καὶ λεπτοί.

[b] [5] Κατέρυθ*.) κατὰ φύσιν· κατὰ μέγεθος.

[c] [6] Κȣφοῖ) λύει, παύει τὰς ὀδύνας.

Κωφώ-

[1] *καὶ Σοσοκλῆς MS. D.* [2] *Ἀχαιάδι MS. D. et Euſt. Ἀχατίδῃ vulgg.* [3] *κανόνιαι Euſt. et Foeſ. rectius, et ſic vulgg.* [4] *μηκρὸς MS. D. in margine μακροί.*

x. Praecedens vox *κίσσαρον*, vel vt corrigendum *κύσσαρον* habetur L. de nat. puer. pag. 238. 27. Hinc coniicio gloſſam mox adſcriptam pertinere ad alium locum eiuſdem libri, p. 246. 44. vbi iam editur: *καὶ πολλῇσιν ἤδη εὐθὺς μετὰ τὴν τῶν καταμηνίων κάθαρσιν αἱ μῆτραι ἔχανον.* Puto, inquam, olim fuiſſe *καταμηνίων λύσιν*: ſed quum alii explicaſſent, *λύσιν*, *κάθαρσιν*; hoc textum dein occupauit. HKR. De voce *κίσσαρον* conſulendus Foeſ. p. 366.

y. In Libro de aere, aquis ac locis, in ea parte, quae addita eſt ad finem libri de vulneribus capitis p. 456. v. 1. Quorum quidem aluus ſacis fluida ac ſana, et veſica non *πυρετώδης* ardens, etc. et v. 6. Quum vero *κοιλίη πυρετώδης* aluus ardens ac feruida fuerit, in his neceſſe eſt etiam veſicam idem perpeti. Tertio de fract. t. 8. p. 465. v. 21. Vlcus item pulſu affligetur, atque *πυρετῶδες* igneum erit. In cuius com. Galenus inquit: Poterat Hippocrates, igneum vlcus dicere *πυρετῶδες*, quaſi febricitans: dixit autem *πυρῶδες* ſumto vocabulo ab igne, quem Graeci *πῦρ* vocant, quo ardorem nobis reduceret in memoriam. EUST. V. Foeſ. p. 344.

z. Vide Hippocr. de nat. mul. p. 214. 19.

a. Perperam in quibuſdam Erotiani exemplaribus et in Exeg. legitur *κακόνιαι*: quae vox, vt Galenus eo in loco ſcribit, ſignificat illos, qui rectos, et prominentes ventres habent. Libro de aere, aquis et locis, p. 80. v. 39. de habitatoribus locorum concavorum: Hi magni quidem

eſſe

Καταμηνίων λύσιν) id eſt, acceſſum.

Κοιλίη πυρετώδης) calidiſſimus.

Κατεφρόνεε.) conſiderabat. Φρονεῖν enim dicebant veteres conſiderare, vt Euripides in Antiope inquit, φρονῶ δὲ, id eſt, conſidero autem, quod patior: hoc autem non paruum malum. Meminit quoque Sophocles in Ἀχαιάδι, et in Amphiarao.

Κανόνιαι) Epicles dicit longi et proceri: ſunt autem potius recti et graciles.

Κατ᾽ ἐρυθμίην) ſecundum naturam, ſecundum magnitudinem.

Κωφοῖ) ſoluit et ſedat dolores.

[5] *Sic quoque MS. D. ſed linea tranſuerſa τῦ ϑ, ſubtus ducitur ſemicirculariter. Euſt. et quaedam exemplaria κατερυϑμίην, verum et hanc lectionem ſuſpectam exiſtimat Foeſ.* [6] *κωφοῖ MS. D. Euſt. et ſic ap. Hippocr. omnia exemplaria.*

eſſe non poſſunt, neque κανονίαι bene compoſiti, et longi ac erecti. EUST. De κανονίαι vide quamdam annotationem meam ad Galeni ἐξηγ. voc. κανονίαι. ST.

b. Hoc verbum, cui aſteriſci nota fuit appoſita, vix ſine melioris codicis auxilio emendari poſſe ſperem. ST. Vide Foeſ. p. 326.

c. Galenus in Exeg. habet κωφοὶ languidi: κωφοῖ vero verbum tertiae perſonae, ac tertiae coniugationis, languefacit, ac retundit, ſignificat. Libro de humidorum vſu p. 112. v. 18. Somniferum et in caput et in alia: Conuulſionum, tetanorum mitigatiuum; ὀδύνας κωφοῖ, dolores ſedat, auris, oculorum, et quaecumque talia frigida. In cuius ſententiae ſyntaxi Germanus interpres plurimum errat. Κωφοὶ etiam habetur in Libro de carnibus p. 43. v. 19. de vocis articulatione: Huius ſignum eſt, κωφοὶ muti ex natiuitate differere non poſſunt. Libro de flat. p. 121. v. 30. de ſacro morbo: Eo enim tempore, quo a morbo corripiuntur, neque ſentiunt quidquam, κωφοί τε τῶν λεγομένων, neque audiunt, quae dicuntur, neque vident, quae fiunt. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, et quidem rectius: Sine rerum omnium ſenſu ſunt, ſurdi eorum, quae dicuntur, caeci eorum, quae fiunt. Snnt enim tres memoratae dictiones

d [1] Κωφώθη) ἐβλάβη. Παρεμποδίσθη.

e Κίθαρος) παρὰ Δωριεῦσιν οὕτως ὁ θώραξ καλεῖται.

f [2] Κυβιτῷ) Βακχεῖος φησὶ [3] κυβοειδεῖ [4] ὀςαρίῳ, τῇ πτέρνῃ. Οἱ δὲ πλείους, τῷ ἀγκῶνι.

g Κατακρούειν) [5] κατασχίζειν.

h Κνιπότητα) ξηροφθαλμίαν.

i Καμμάρῳ) αὕτη ἡ λέξις τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐςι, περιέχουσα οὕτως, [6] Πυρίαις μὲν τοῖσι πόνοισι καὶ ῥοφήμασιν,

[1] *κωφωθῇ apud Hippocr.* [2] *ſuſpectus hic locus Foeſio videtur.* [3] *κυβοειδῷ vulgg.*

nes nomina, non verba. In quibus verbis clare vides, *κωφοὶ* pro mutis et ſurdis ſumi. Nec mirum eſt hanc vocem in varios ſenſus trahi, quia, vt ex his, quae infra ab Erotiano ſcribuntur, coniicere potui, *κωφοὶ* proprie impeditos ſignificat, et *κωφώθη* impeditus, et *κώφωσις* impedimentum: licet haec vox auditui maxime accommodetur. EUST.

d. Secundo de morb. p. 141. v. 35. de carie oſſis capitis: Dum autem ſanguis non mouetur, fieri non poteſt, vt non etiam corpus quieſcat, et *κεκωφῶσθαι* torpeat. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, torpeſcit. Libro de iudicat. p. 387. v. 25. Quibus in febribus aures *κωφωθῇ* obſurduerunt, his etc. EUST. Hippocr. de morb. L. II. *μὴ κινουμένου δὲ τοῦ αἵματος, οὐχ οἷόν τε μὴ οὐχὶ καὶ τὸ σῶμα ἀτρεμίζειν καὶ κεκωφῶσθαι.* ST. Vide Foeſ. p. 370.

e. Galenus in Exeg. hanc vocem eodem modo exponit. Libro de locis in hom. p. 67. v. 46. At vero quum in *κίθαρον* thoracem fluxerit. Et p. 68. v. 16. Pus autem in pulmone, et in *κιθάρῳ* thorace conſiſtens, et congregatum, vlcerat. Et v. 17. Simulque exulcerato in *κιθάρῳ* thorace ac pulmone magis fluit. Et v. 36. Magis autem ab ea lateris mollitudinis parte, in qua pus eſt, et *κίθαρος* thorax concuruatus eſt. EUST. Heſ. *ςῆθος, πλεύρα καὶ ἰχθῦς.*

f. Galenus in Exeg. exponit os cubiti, et cubitus. Dioſcorides autem nodum bracchii ſic vocari putat. Libro de locis in hom. p. 65. v. 18. Et tunc tum os, tum radius in idem commiſſa, articulum in *κυβίτῳ* cubiti gibbo faciunt. Et v. 21. Hae (ſcili-

Κωφώθη) laeſus eſt, impeditus eſt.

Κίθαρος) apud Dorienſes ſic thorax appellatur.

Κυβιτῷ) Bacchius inquit cubi formam habenti oſſiculo in calcaneo; plurimi vero, cubito.

Καταχρέειν) diſcindere.

Κνιπότητα) aridam lippitudinem.

Καμμάρῳ) haec vox in earum numero ponenda, quae ſemel dictae ſunt, ſic continens: Ardores quidem

 potibus

[4] ὀςαρείῳ *MS. D.* [5] κατασχέζειν *MS. D.* [6] τὰς πυρίας *MS. D.*

(ſcilicet appendices) cum oſſe cohaerentes, iuxta oſſis articulum in κυβίτον cubiti gibbum coarticulantur. Et v. 24. Hae (ſcilicet appendices) ſibi ipſis intus in κυβίτῳ cubito commiſſae. EUST. Κυβίτῳ ex Galeno legendum eſt, non κυβιτῷ. Sed et apud Hippocratem illo non hoc modo ſcribitur, vno in loco: καὶ πρὸς μὲν τὸν ἀγκῶνα δύο περόναι πεφυκυῖαι ἄνω ἐκ τοῦ ὀςέου πεφύκασιν. Αὗται σὺν τῷ ὀςέῳ πεφυκυῖαι, παρὰ τὸ τοῦ ὀςέου ἄρθρον ἤρθρωνται, ἐς τὸ κύβιτον. In altero, τό, τε ὀςέον καὶ ἡ πέρονη ἐς τὸ αὐτὸ συμβάλλοντα, ἄρθρον ἐν τῷ κυβίτῳ ποιέουσι. Eſt autem vterque locus in eo loco, qui περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον inſcribitur. ST. Vide Foeſ. p. 360.

g. Galenus in Exeg. eodem, quo Erotianus modo, hanc vocem exponit. EUST.

h. Galenus in Exeg. exponit vellicationem, alii oculorum ariditatem ſignificari hoc nomine putant. EUST.

i. Omnia Erotiani exemplaria ſunt deprauata et manca, et in his modo κάμμαρον, modo κάμμορον legitur. Nos pro viribus locum, quem ipſe adducit, ex Hippocrate reſtituimus. Galenus in Exeg. inquit: Κάμμορον eſt animal paruae ſcillae ſimile, et aconitum, ab eo, quod illius radices ſunt huic animali ſimiles. Sed neutrum horum intelligi poteſt in Libro de locis hominis: Inflammatis aſſumto cammoro. Vnde Erotianus, non ſolum ipſum animal cammoro, ſed adhaerentem ipſi muſcum, ſic vocari ait. Zeno autem Herophilius, cicutam, Zeuxis autem medicinam refrigerantem. Ex quo Galeni loco elicimus, aut Erotianum, de quo ipſe meminit, non fuiſſe eum, quem in manibus habentes interpretamur: quandoquidem is neque muſci, neque

μασιν, [k] ὡς [1] τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ [2] ἐκλύειν, ἢ [3] καμμόρῳ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· καὶ ἐπὴν μὴ λύσῃς τῷ ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ, [4] θερμαντηρίῳ χρῶ. [l] Ζεῦξις μὲν οὖν ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐξηγητικῶν (τοῦτο δὲ τὸ βιβλίον) φάρμακόν τι φησὶν οὕτω καλούμενον ψυκτικόν. Διοσκουρίδης δὲ ἐν τῷ ε τῶν ὑλικῶν, φησὶ τὸ [5] ἀκόνιτον [6] εἰρῆσθαι ὑπό τινων [7] Κράμμαρον, ὡς θηλύφονον. Λύκος δὲ ὁ Νεαπολίτης ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦδε τοῦ συγγράμματος ἐξηγητικῷ, διὰ τοῦ ἑνὸς μ φησὶ γράφεσθαι τὴν λέξιν, ὡς εἶναι καμάρῳ· ὅ ἐστιν [8] ἀλειπτηρίῳ· ἐσχηματισμένου τοῦ [9] λεξειδίου ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ πλεῖστον [10] καμαρωτοῦ σκευασίας. Ὑποτίθεται οὖν Ἱπποκρά-

[1] *τὸ πυρέττειν MS. D.* [2] *Verba ab ἐκλύειν uſque ad θερμαντηρίῳ deſunt in MS. D.* [3] *καμμάρῳ vulgg.* [4] *θερματηρίῳ MS. D.* [5] *ἀκόνητον MS. D.*

que illius animalis, in hac ſua tractatione de cammoro mentionem facit: aut in hoc opere manco ac lacero eam partem deſiderari, in qua de muſco, et de huiuſmodi animali verba facit: aut pro Erotianus legendum eſſe Erotinon, vel Erotinos, vel Herotion, vel Herophilus. Eſt enim admodum varia huius loci Exegeſis lectio, et exemplaria, quae mihi videre contigit, harum vocum alteram habent. Locus Hippocratis a Galeno et ab Erotiano citatus ex Libro de locis in hom. eſt p. 70. v. 30. Τὰς δὲ πυρώσιας ποτοῖσι καὶ ῥοφήμασιν, ὥσπερ τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ ἐκλύειν καμμάρῳ, ἢ ἄλλῳ τινὶ τοιούτῳ. Καὶ ἐπὴν ναυτιῷτο τῷ ψυκτηρίῳ, θερμαντηρίοισι χρῶ ἑξῆς. Ἐπὴν δὲ μὴ παύηται, ψυκτηρίοισι πάλιν χρῆσθαι· hoc eſt, ardores vero potionibus et ſorbitionibus, quemadmodum febrem frigefactorio medicamento ſoluere, καμμάρῳ videlicet, aut alio quopiam huiuſmodi, et ſi nauſeam contrahat a frigefactorio, calefactoriis vtere conſequenter; vbi vero non ceſſet, frigefactoriis rurſum vtere. Haec Hippocrates, cuius verba, vt vides, ab Erotiani librario perperam fuerunt tranſſcripta. Locus, quem ipſe ex Dioſcoride adducit, non eſt in quinto libro, ſed in quarto c. 75. in quo ita ſcribit: Aconiton quidam pardalianchen, quidam κάμμορον, quidam thelyphonon appellant. Teſtatur autem Marcellus Vergilius, Dioſcoridis interpres,

potibus et ſorbitionibus, veluti febrem refrigeratorio pharmaco ſoluere *καμμάρῳ* videlicet, vel alio quopiam tali, et, ſi nauſeam contrahat a refrigeratorio, percalfacientibus vtere conſequenter. Atqui Zeuxis in ſecundo libro Explanationum, pharmacum quoddam refrigeratorium ſic ait appellari. Dioſcorides autem in quinto Materialium inquit, aconitum a nonnullis *κάμμαρον* eſſe appellatum, vt *θηλύφονον*, hoc eſt, thelyphonon. Lycus vero Neapolitanus in ſecundo huius ſcriptionis commentario, vocem hanc per ſimplex *μ* ait ſcribi, vt ſit *καμάρῳ*, quod interpretatur vnctorium, vaporarium, deducta voce ab aedificio inſtar fornicis conſtructo. Subiungit

O 4 igitur

[6] *εἰρεῖσθαι MS. D.* [7] *κάμμορον ὡς θηλύφονον Geſn.* [8] *Poſt ἀλειπτηρίῳ in MS. D. additur πυριατηρίῳ. ἀλητηρίῳ vulgg.* [9] *λεξιδίου MS. D.* [10] *καμφωτοῦ MS. D.*

pres, Plinium L. XXVII. c. 2. vocari oſtendiſſe cammaron a radicis flexura, quam caridi, id eſt, marinae ſquillae ſimilem habet, quam in hiſtoria eius, hic ſcorpionis caudae ſimilem fecit, et alabaſtrorum modo ſplendere ait. Nicander in Alexipharmacis, non longe a principio de cammoro ſic ſcribit: *Πολλάκι θηλύφονον καὶ κάμμορον, ἐν δ' ἀκονιαίοις Θηλείην ἀκόνιτον ἀνεβλάστησεν ὀρόγκοις.* ***Mors quoque thelyphononque et cammoron indidit atrox Feminei ſexus, duris in cautibus, altos Per montes naſcuntur, et hinc aconita vocamus.*** Dicitur autem *κάμμορον*, vt antiquo Nicandri interpreti placet, quaſi *κακῷ μόρῳ ἀναιροῦν*, hoc eſt, ſaeua morte perimens. Quae omnia ideo a me fuerunt adducta, vt quiuis plane intelligat, in alia ab hac longe diuerſa ſignificatione vocem *κάμμορον* ab Hippocrate fuiſſe vſurpatam. EUST.

k. Apud Hippocr. in libro *περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρ.* habetur hic locus: ſic autem legitur in Aldina editione: *Τὰς δὲ πυρώσιας ποτοῖσι καὶ ῥυφήμασιν ὥσπερ τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ ἐκλύειν, καμμάρῳ ἢ ἄλλῳ τινὶ τοιούτῳ· Καὶ ἐπὴν ναυτιῷτο τῷ ψυκτηρίῳ, θερμαντηρίοισι χρῷ ἑξῆς· ἐπὴν δὲ μὴ παύηται, ψυκτηρίοισι πάλιν χρῆσθαι.* Sed obſeruandum eſt hic Erotianum, ſi modo carent mendo exemplaria, *καμμόρῳ* per *ο* non per *α* ſcribere, eamdem vero ſcripturam exſtare apud Galenum. ST.

l. Videtur deſiderari verbum aliquod in hac parentheſi. ST.

ποκράτης, λέγων, ἐὰν μὴ, τὰ ψύχοντα προσάγειν. [m] Ἐφ' ἱδρῶσι δὲ [1] παραλαμβάνει [2] Στράττιν ἐν κυνηγοῖς λέγοντα. Διόδωρος ὁ γραμματικὸς καὶ Ζήνων ὁ [3] Ἡροφίλειος τὸ Κάμορον, Κάμμορον, ἢ Κάμαρον φασὶ καλεῖν τὸ κώνειον τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ [4] Δωριέας, οἷον κακόμορόν τι ὄν. Ἄμεινον δὲ οἶμαι ἀναγεγραφέναι τοὺς περὶ τὸν Ξεῦξιν, εἶτα καὶ Ζήνωνα. Εἰκὸς γὰρ, [5] τὸ Κάμμορον φάρμακόν τι ψυκτικὸν εἶναι, ἢ τάχα τὸ κώνειον. Καὶ γὰρ τοῦτο τῶν [6] ψυχροτάτων ἐστὶ καταπλασμάτων. Ὁ γὰρ Λύκος τέλεον πεπλάνηται, τοῦ Ἱπποκράτους ὡς εἶδος τῶν ψυχόντων τὸ Κάμμορον εἰπόντος. Προθεὶς γὰρ, καὶ τὰς κοιλίας, καὶ τὰ ῥοφήματα, ἐπήνεγκεν, ὡς τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ ἐκλύειν, ἢ καμμόρῳ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ. Ὡς τοῦ καμμόρου ἐν τοῖς ψυκτικοῖς ὄντος. Ὁ γὰρ συνδεσμὸς οὐκ ἄνευ [7] διαζευκτικοῦ κεῖται. [8] Προθεὶς γὰρ τὸ ψυκτήριον ἢ καμμόρῳ πέρας, οὐ παύεται, [9] ἀλλ' ἐπιφέρει, καὶ ἐπὴν μὴ λύσῃς τῷ ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ, θερμαντηρίῳ χρῶ. Ἔδει γὰρ, [10] εἰ τὸ κάμμορον ἔλεγεν, ἐπενεγκεῖν, οἷον καμμόρῳ. Τίνα δὲ λόγον ἔχει ἐπὶ πυρετῶν ἀλειπτηρίας παραλαβεῖν αὐτό; [n] τῆς Λύκου φρενὸς ἔργον εἶπεν.

[o] Καλῶς) ἀντὶ τοῦ εὐπρεπῶς.

Κε-

[1] *παραλαμβανέει MS. D.* [2] *Στράτην MS. D.* [3] *Ἡροφίλος MS. D.* [4] *Δωριέσας MS. D.* [5] *τι κάμμαρον MS. D.*

m. Pro *ἐφ' ἱδρῶσι* quin reponendum ſit aliud vocabulum non dubito, ſed quodnam, aſſequi coniectura non poſſum. ST.

n. Quid haec verba ſibi velint non intelligo. At ſi pro *εἶπεν* legatur *εἰπεῖν*, aliquem ſenſum elicere poſſe mihi videor: vt videlicet hoc dicat Erotianus: Hoc dicere, eſt mentis Lyci opus. Quaſi dicat: Ad reſpondendum huic quaeſtioni mentem Lyci habere oporteret. Poteſt eſſe et alius ſenſus, nimirum hic: Mentem Lyci difficile fuerit explicare. Sed hic poſterior minus mihi placet priore, qui tamen et ipſe parum arridet. Ac maiorem quamdam depravationem loco ſubeſſe, facile mihi

igitur Hippocrates dicens: ſi frigida non adhibueris in ſudoribus, ſume Strattim, in venatoribus dicentem. Diodorus Grammaticus τὸ κάμαρον, et Zeno Herophilius κάμμορον, vel κάμαρον inquiunt Dorienſes, qui Italiam incolunt cicutam appellare, tanquam ſit aliquid κακόμορον, hoc eſt, mortem malam afferens. Melius autem ſcripſiſſe exiſtimo Zeuxim, et poſtea Zenonem. Rationi enim conſentaneum eſt τὸν κάμμορον refrigeratorium quoddam pharmacum eſſe, vel fortaſſe cicutam: etenim haec in multo refrigerantium malagmatum numero eſt. Nam Lycas a veritate prorſus aberrauit, quum dicat Hippocrates κάμμαρον refrigerantium quamdam ſpeciem eſſe; addens enim et ventres, et ſorbitiones, intulit febrem refrigeratorio pharmaco diſſoluere, vel καμμόρῳ, vel alio eiuſmodi, tanquam κάμμορον in refrigeratoriis ſit. Coniunctio enim non ſine diſiunctione ponitur. Quum vero addiderit, refrigeratorium, vel cammorum, finem non facit, ſed infert: et poſtquam non diſſolueris pharmaco refrigeratorio, vtere calido. Oportebat enim, ſi dixiſſet cammorum (nempe eſſe calidum) addidiſſe, videlicet, vtere cammoro. Quamnam autem rationem habet in febribus vnguenta aſſumere, hoc dicere eſſet forte opus mentis Lyci.

Καλῶς) id eſt, decenter.

[6] ψυχόντων *MS. St. et Chart.* [7] διαζωτικοῦ *vulgg.* [8] προσθεὶς γὰρ τὰς *MS. D.* [9] ἀλλ' *omittitur in vulgg.* [10] εἰς *vulgg.*

mihi perſuadeo: ſcimus enim Φρενὸς poeticum eſſe vocabulum. Sed forſitan ex hoc verbo ſuſpicabitur aliquis eſſe factam ad aliquod poetae cuiuſpiam dictum alluſionem. ST.

o. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 63. p. 304. v. 44. Quibus quidem καλῶς bene ac large ſanguis per nares erupit. Et v. 45. Et nullum noui, qui in hac conſtitutione mortuus eſſet, ſi καλῶς recte ipſi ſanguis profluxiſſet. Et t. 68. p. 305. v. 20. Neque vllam mortuam noui ex his, quibus aliquid horum καλῶς probe factum eſſet. Et com. 3. t. 18. p. 307. v. 33. de

p [1] Κενεὼν) τὸ ἀπὸ τῶν πλευρῶν μέρος ἕως τῶν λαγόνων.

q Κάπετος) ὄρυγμα, [2] τάφρος. Ἐπὶ μέντοι τȣ̃ ὀργάνȣ τὸ ὄρυγμα δηλοῖ.

r Κοιλίη) πᾶσα ἡ ὑπὸ τὸ διάφραγμα εὐρυχωρία, καὶ ἡ τȣ̃ θώρακος δὲ ἐνίοτε· καὶ ἡ γαστὴρ αὐτὴ, καὶ ἡ [3] τῶν ἑλκῶν κοιλότης.

Κρά-

[1] *κενεὸν mauult Foeſ.* [2] *τάφος MS. D. ἡ τάφρος Chart.*

de Philiſco: Veſperi ab infuſo per clyſterem adhibito, *καλῶς* bene habuit. Et t. 28. p. 310. v. 21. de Dromeadae vxore: Altera a rigore die, ſtercora ab aluo *καλῶς* bene prodibant. Et libro tertio com. 1. t. 17. p. 319. v. 31. Ab aluo ſtercora *καλῶς* probe prodierunt. Et libro ſeptimo p. 367. v. 27. de Philiſtidi Heraclidae vxore: Quarta ſanguis ex ſiniſtra nare *καλῶς* probe fluxit. Vtitur Hippocrates hac voce ſaepiſſime, praeſertim vero in libro de ſuperfoetatione. Primo de morb. mul. p. 255. v. 36. Et libro ſecundo p. 273. v. 41. et p. 274. v. 35. EUST. Addi poſſunt quae apud Foeſ. p. 363. leguntur.

p. Secundo progn. t. 1. p. 403. v. 22. de aquis inter cutem: Incipiunt autem pleraeque ex *κενεώνων* laterum mollitudine, et a lumbis, aliquae vero etiam ab hepate. In cuius com. Galenus inquit: Veriſimile eſt, omnes eas partes *κενεῶνας* appellari, quae inter extremam thoracis coſtam, et coxendicis oſſa continentur, ſiquidem tota illa regio inanis videtur, ſi eam tum inferioribus, tum ſuperioribus vtriſque oſſeis compararis. Tertio de art. t. 74. p. 489. v. 43. Et coguntur iuxta *κενέωνα* lateris mollitudinem, aut iuxta elapſum articulum, muti ac obliqui eſſe. Quem locum Galenus exponens ait: Ilia autem vocat *κενεῶνα* eam regionem intelligens, quae eſt inter oſſa coxarum, et coſtas nothas, quae omnino ſine oſſe eſt. Secundo de officina medici t. 16. p. 503. v. 29. Conuenit autem in humero quidem circumductio circa alteram alam, in inguine vero circa *ἕτερον κενεῶνα* alteram lateris mollitudinem. Quae verba Galenus exponens, inquit: Vocatur autem *κενεὼν*, quod inter thoracem eſt, et os, quod ad ilia pertinet: ita dictum propterea quod inane ſit, hoc eſt, deſideat. Vtitur autem hac voce Hippocrates ſaepiſſime. Libro de ſeptimeſtri partu p. 45. v. 15. de abortu.

De

Κενεὼν) a coſtis pars vſque ad ilia.

Κάπετος) foſſa, ſepulchrum, in organo quidem ὄρυγμα, id eſt, effoſſionem ſignificat.

Κοιλίη) omnis latitudo ſub ſepto tranſuerſo; aliquando vero latitudo thoracis, quandoque et venter ipſe, et vulnerum concauitates.

Κρά-

[3] *τῶν ἐντέρων mauult Foeſ. quoniam κοιλίη nullibi pro vlcerum cauitate ap. Hippocr. legatur.*

De oſſium natura p. 58. v. 47. Secundo de morbis p. 153. v. 28. De internis affectionibus p. 192. v. 20. et p. 196. v. 48. De nat. mul. p. 214. v. 3. et p. 215. v. 2. et v. 24. Primo de morb. mul. p. 233. v. 24. et p. 246. v. 28. Et libro ſecundo p. 265. v. 7. et 24. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 67. p. 305. v. 11. Et libro ſeptimo p. 351. v. 48. de Polycrate. Secundo progn. t. 2. p. 403. v. 23. In coac. praen. p. 438. v. 5. 6. 8. In mochlico p. 508. v. 18. Ac etiam in multis aliis locis. EVST. Vide Foeſ. p. 333. Celſus L. II. c. 2. interpretatur *ilia*.

q. Quarto de art. t. 52. p. 498. v. 43. Poſtea ſufficit quidem in dimidia ligni parte: nihil tamen vetat etiam per totum, velut κατέτους foſſas longas quinque vel ſex, quatuor digitorum ſpatio inter ſe diſtantes inciſas eſſe. In cuius commento Galenus inquit: Foſſas dixit κατετοὺς, quod verbum non pauci ex veteribus Graecis in eadem ſignificatione acceperunt. Id mutuatur nunc Hippocrates tranſlatione vſus ad ea caua ſignificanda, quae in ſcamno ea de cauſa fiunt, vt illis obiici vectes poſſint. Et t. 53. p. 499. v. 3. Ob hoc enim etiam αἱ κάπετοι foſſae inciſae ſunt. Et t. 58. p. 499. v. 31. Et ex καπέτων foſſa conueniente fulcito, contra obnitatur. EVST. Hippocr. de artic. ἔπειτα ἀρκέει μὲν ἐν τῷ ἡμίσει τοῦ ξύλου. Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ διὰ παντὸς ἐντετμῆσθαι ὡς καπέτους μακρὰς πέντε ἢ ἕξ, διαλειπούσας ἀπ' ἀλλήλων τέσσαρας δακτύλους. In quem locum Galenus annotat, multos quidem ex veteribus καπέτους dixiſſe τὰς τάφρους, ſed Hippocratem hic metaphorice vti hoc nomine ad ſignificandas concauitates inciſas βάθρῳ, ad ſuſtinendos palos. ST. Foeſ. teſtatur, Paulum καπέτους vocare, ἐπιμήκεις τάφρους, oblongas quaſdam foſſas, aut caueas, et τὸ ὄργανον ſcamnum Hippocraticum eſſe affirmat.

r. Pro aluo ſine aliqua adiunctione multis in locis ab Hippocrate vſurpatur. Libro de dentitione p. 53. v. 41.

Quibus

s [1] Κράδας) οἱ μὲν τὰ τῆς συκῆς [2] φύλλα, οἱ δὲ, τοὺς κλάδους.

t Καταςάσιας) τὰς καταθέσεις.

Κεά-

[1] δράξης *MS. D.*

Quibus ἡ κοιλίη aluus multum profluit. Et v. 43. His κοιλίη aluus ſupprimitur. Et in eodem loco, ἡ κοιλίη aluus amplius ſubducitur. Secundo de diaeta p. 96. v. 30. et p. 98. v. 3. et v. 7. Et tertio de diaeta p. 103. v. 39. et p. 105. v. 40. Quarto de morb. p. 172. v. 1. 3. 4. Et p. 173. v. 39. Et p. 175. v. 6. 16. et 18. Libro de affect. p. 180. v. 48. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 65. p. 304. v. 49. Primo aphoriſm. t. 15. p. 390. v. 36. αἱ κοιλίαι. Et libro ſexto t. 20. p. 398. v. 23. Si in τὴν κοιλίην ventrem ſanguis praeter naturam effunditur. In cuius expoſitione Galenus ait: Quidam ſine articulo κοιλίην ventrem ſcribunt, volentes omnem ſignificari cauitatem, quibus adſtipulatur, quod praeter naturam adiicitur: per quam adiectionem tale quiddam oſtendit Hippocrates, ſi vnquam ſanguis a propria cauitate in aliam quamcumque cauitatem peruenerit, vt ſanguis permaneat, eſt omnino impoſſibile. Sumitur etiam ſine aliqua adiunctione pro ventriculo, et eſt tertia ſignificatio ab Erotiano hic recitata. Libro de affectionibus p. 184. v. 7. Et corpus liqueſcit, dum ſimul cibi per multum tempus ἐν τῇ κοιλίῃ in ventre non concoquuntur, et ſimul a τῆς κοιλίης ventre calido praeter naturam caleſcit. Primo de diaeta p. 84. v. 14. Plurimus enim humor in ea parte ineſt, quae κοιλίη venter appellatur. Et v. 20. Κοιλίην ventrem quidem maximum, ſicci et humidi promtuarium, vt det omnibus et accipiat ab omnibus. Quarto de morb. p. 171. v. 41. Quod videlicet in paribus diebus trahit corpus de τῆς κοιλίης ventriculo, in imparibus vero dimittit. Secundo de humoribus t. 37. p. 116. v. 19. Quemadmodum terra ſtercorata hyeme calida eſt, ita etiam ἡ κοιλίη ventriculus. In quo loco Galenus inquit: Apud Hippocratem eſt ſuperior venter, et inferior: ac quandoque veteres medici, thoracem, ſuperiorem ventrem nominantes, vniuerſum vas alimenti, quod poſt ſeptum tranſuerſum collocatum eſt, ventrem inferiorem appellant. Quandoque etiam ventrem ſuperiorem vocant eum, in quem cibos deglutimus: interdum vero ea, quae poſt illum ſunt omnia, ac ventrem quidem infe-

Κϱάδας) nonnulli ficus folia, nonnulli vero ramos interpretantur.

Καταστάσιας) repoſitiones.

Κέα-

[2] φλα *MS. D.*

inferiorem nuncupant, interdum ſola inteſtina craſſa: ſed ſunt etiam, qui ſolum colon inferiorem ventrem dici velint. Hoc vero loco non dubium eſt, quin ventrem inferiorem vocet id vaſculum ſolum, quod alimenta excipit, in quo concoctiones fiunt. Reperio hanc vocem etiam cum adiectione ἄνω et κάτω vſurpatam: Libro de affectionibus p. 184. v. 30. Τὴν δὲ κοιλίην venter autem curetur, τήν τε ἄνω tum ſuperior, tum τὴν κάτω inferior. Libro de carnibus p. 42. v. 5. In maxilla venae ſunt, et hae huic oſſi ſoli, inter omnia oſſa, ex κάτω κοιλίῃ inferno ventre alimentum praebent. Tertio de diaeta p. 103. v. 15. Libro de flatibus p. 119. v. 23. Quarto de morbis p. 172. v. 1. Libro de affectionibus p. 184. v. 5. 18. Pro latitudine thoracis cum adiunctione dictionis ἄνω accipitur. Libro de affect. p. 184. v. 4. de lienteria: Morbus autem fit, quum ex capite, et τῆς ἄνω κοιλίης ſuperiore ventre, pituitae defluxus fit in ventrem κάτω inferiorem. Et v. 15. Et oportet ipſos ſic ſanare, ita, vt defluxum a capite, et τῆς ἄνω κοιλίης ſuperiore ventre intercipias. Septimo aphoriſmorum t. 38. p. 399. v. 47. Deſtillationes in ἄνω κοιλίην ventrem ſuperiorem in viginti diebus ſuppurantur. In cuius com. Galenus inquit: Κοιλίην ἄνω ventrem ſuperiorem nunc nominat, qui a thorace praefinitur, quem pulmo obtinet. At vero pro vulnerum concauitatibus hanc vocem ſimplicem non reperi, ſed compoſitam. Libro de vulneribus capitis p. 448. v. 1. Sed et in circulum ὑπόκοιλα ſubcaua (ſcilicet vlcera) et ſuppurata magis fiunt. Libro de vlceribus p. 513. v. 30. Ex vlceribus rotunda, ſi ὑπόκοιλα ſubcaua fuerint, excidere oportet vndiquaque in orbem ea, quae diſceſſerunt. EUST. V. Foeſ. p. 345.

s. Libro de ſuperſoetatione p. 52. v. 11. Potes et κράδης ramulorum fici corticem deraſum, ac tenuiter tritum admiſcere. Libro de vlceribus p. 515. v. 1. Κράδης fici, dum ſucculenta eſt, corticem viridem, in vino tritum immittito. EUST.

t. Primo de fract. t. 1. p. 456. v. 23. Oportet medicum, et luxationum, et fracturarum καταστάσιας extenſiones quam directiſſimas facere. Et

u [1] Κεάξαι) δῆσαι.

x Κυκλέοντα) περιειλοῦντα καὶ περιερχόμενον.

y Καταυύσσεις) κατατείνεις.

Κατηπορήθη) ἠδυνατώθη.

z Κρέμα) [2] κρέμασον.

a Κομψευόμενος) πανουργευόμενος. Ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὴν πανουργίαν [3] Κομψείαν καλοῦσι, καὶ τὸ στρεβλὸν, Κομψόν. Ὡς καὶ Εὐριπίδης.

Κατα-

[1] *κεάσσαι apud Hipp.*

Et libro tertio t. 38. p. 468. v. 19. Quibus vero oſſa fracta, et extra eminentia, in ſuam ſedem collocari non poſſunt, his haec *κατάτασις* reſtitutio debetur. In cuius expoſitione Galenus ait: Solent Graeci, qui Aſiam incolunt, vſurpare verbum *καταστῆσαι*, vt ſignificent in ſuam ſedem collocare. Vnde mihi videtur Hippocrates ducere nomen *καταστάσεως*, per σ tertiam ſyllabam ſcribens: ſic, vt idem ſignificet, quod *καθίδρυσις*, quod vocabulum nihil aliud ſibi vult, quam aliquid in ſuam ſedem collocare: quam rem *κατάστασιν* dixit. Male igitur ſcribunt nonnulli *κατάτασιν* abſque σ, non enim per intentionem, quam *κατάτασιν* notat, ſed et per impulſum nudata oſſa in ſuum locum reconduntur. Quarto de artic. t. 47. p. 498. v. 25. Sed enim in *κατατάσει* extenſione deficiunt. Et t. 48. v. 38 et 39. Sic igitur *κατάτασιν* extenſionem ad pedis partem praeparatam facere oportet. Sed et in alteram partem *κατάτασιν* extenſionem non ſolum ex deligatione circa pectus et alas in contrarium extendere oportet. Ex quibus patet aut Erotiani exemplar eſſe depravatum, aut eius expoſitionem cum Galeni ſenſu non conuenire. EUST.

u. Foeſ. p. 330. locum indicari dicit *περὶ γυν.* L. II. p. 276. 11. et 278. 33.

x. Referenda haec ſunt ad L. de fract. p. 753. D. *ἔπειτα οὕτως ἐπιδεῖν τοῖσιν ὀθονίοισιν ὡς ἐναλλὰξ, ὅτε μὲν ἐπὶ δεξιὰ, ὅτε δὲ ἐπ' ἀριστερά. Καὶ τὰ μὲν πλείω κάτωθεν ἀρχόμενος, ἐς τὸ ἄνω ἄγειν. Ἔστι δ' ὅτε καὶ ἄνωθεν ἐς τὸ κάτω. Τὰ δὲ ὑπόξηρα ἀκέεσθαι τοῖσιν σπληνέσι κυκλοῦντας τῷ δὲ πλήθει τῶν περιβολέων μὴ πᾶν ἀθρόον ξυνδιορθοῦντα ἀλλὰ κατὰ μέρος.* Corruptus omnino eſt hic locus, nec enim numero ac caſu conueniunt *ἀρχόμενος, κυκλοῦντας* et *ξυνδιορθοῦντα*: quod ſenſiſſe videtur librarius codicis

Κέαξαι) ligare.

Κυκλέοντα) circumuoluentem, et circumeuntem.

Κατανύσσεις) contendis.

Κατηπορήθη) debilitatus eſt.

Κρέμα) ſuſpende.

Κομψευόμενος) doloſe agens. Siquidem Attici fraudem κομψείαν, et fraudulentum κομψὸν appellant, vt eſt apud Euripidem.

Κατα-

[2] *κρέμασαι ap. Hippocr. et Foeſ. cenſet eum legiſſe κρέμω.*
[3] *κομψίαν MS. D.*

codicis Medicei, qui ξυνδιορθῶντας dedit. Ego vero perpetua Hippocratis conſuetudine, qui haec in accuſatiuo ſingulari ponere amat, et Erotiani auctoritate fultus, emendo ἀρχόμενον et κυκλεῦντα. HER.

y. Sequitur κατανύσσεις· κατατείνεις, quod aegre ſe tuebitur; κατανύσσειν enim eſt *compungere*, non *extendere*. Hinc emendandum puto κατανύσῃς· κατατείνῃς: vt referatur ad L. de fract. p. 761. G. ἐπὴν δὲ ἱκανῶς κατανύσῃς, ῥηΐδιον ἤδη τὸ ἄρθρον ἐμβαλεῖν. Vide etiam p. 765. B. Κατατανύειν idem plane eſt ac κατατείνειν, quum et ſimplicia τανύω ac τείνω idem notent. V. Foeſ. in κατατεῖναι. HER. Vide Foeſ. p. 319. κατανύσσειν etiam eſt pungendo fodicare, vt bene ibi monitum.

z. Quarto de artic. t. 43. p. 497. v. 47. Ex pedibus hominem ad tranſuerſam mediae domus trabem κρεμάσαι ſuſpendere oportet. Et t. 44. p. 498. v. 5. Omnia vero haec ſupino iacenti ipſi praeparentur, vt quam breuiſſimo tempore κρέμηται pendeat. Et t. 45. pag. ead. v. eod. Poſtquam vero κρεμασθῇ ſuſpenſus fuerit. Et v. 8. Rectus adſtans, ad corpus κρεμαμένῳ ſuſpenſi, de repente ἐκκρεμασθέντα ſe appendens, ſublimis, et aequabiliſſime dependeat. Et v. 10. Nam et ipſum corpus κρεμάμενον ſuſpenſum, ſua ipſius grauitate extenſionem facit, et is, qui ἐκκρεμασθεὶς appendet, vna cum extenſione, femoris caput ſuper acetabulum eleuari cogit. Et t. 64. p. 500. v. 48. ἐκκρεμάσαι. Et p. 501. v. 4. Primo de art. t. 14. p. 473. v. 18. 19. κρέμα tamen nuſquam reperi. EUST. Vide Foeſ. p. 353. Locus ſubindicatur in L. de arte p. 583. 26. et p. 653. 45.

a. Quarto de artic. t. 43. p. 497. v. 47. Si quis talium rerum κομψευόμενος iactatione

[b] Κατατεῖναι) ȣ̓κ ἐπὶ τῆς τάσεως [1] ὁ Ἱπποκράτης τίθησιν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς καταθέσεως· ἐξ ὧν φησι, Τὸν δὲ ἄνθρωπον, πυρίην γὲ ἢν ἐνδέχηται, πολλῷ θερμῷ λȣ̃σαι. κἄπειτα [2] πρηνῆ κατατεταμένον. Τȣτέςι [3] κατακεκλιμένον. Μικρὸν δὲ ὑποβὰς, φησὶν, Ἔπειτα αἱ ἀρχαὶ πρὸς ξύλον ὑπερσειδές τι προσδεδέθωσαν, ἁρμόζȣσαι τὸ μῆκος τῷ ὑποτεταμένῳ. Τȣτέςι τῷ ὑποκειμένῳ. Καὶ ἐν τῷ Περὶ ἀγμῶν, ὅταν [4] λέγῃ, [5] Γνῴη δ' ἂν τις τὴν ἑαυτȣ̃ χεῖρα κατατείνας, ὡς ἐπώδυνον τὸ σχῆμα. Καὶ νῦν τὸ κατατείνας ἀντὶ τȣ̃ σχηματίσας [6] τέθεικε, καὶ τὸ καθεὶς ὑπτίαν αὐτήν. Τάσιν γὰρ ἐπιτηδείως χειρὸς ȣ̓κ ἂν εὐχερῶς δύναται ποιῆσαι.

[c] [7] Καταναισιμᾶται) καταναλίσκεται.

[d] Καταναγκάζεται)· ἐκβιάζεται.

Κιγκλι-

[1] *Verba* ὁ Ἱπ. τίθησιν ἀλλ' ἐ. κατ. *deſunt in MS. D. ſed in margine leguntur.* [2] πρινὴ *MS. D.* [3] κατακεκλημένον *vulgg.* [4] λέγει *MS. D.* [5] γνοίῃ *vulgg.*

ne ſuperbire velit. In cuius com. Galenus ait: Qui cum oſtentatione aliquid efficiunt, ab Atticis κομψεύεσθαι dicuntur: quemadmodum nunc ab Hippocrate, qui oſtentationem exprimere volens, vſus eſt verbo κομψευόμενος. Quae expoſitio cum Erotiani ſenſu non conuenit. EUST. Vide Foeſ. p. 347. qui et Scholiaſten Ariſtophanis laudat, quocum conſentit Heſychius.

b. Tres loci ab Erotiano adducti, in Hippocratis codice parumper diuerſe leguntur, quorum primus eſt in tertio de articulis t. 49. p. 486. v. 42. Secundus in eod. textu v. 47. Tertius in primo de fract. t. 13. p. 457. v. 16. In quibus Germanus interpres vertit, extentum; extenſionem; extendatur. Vtitur etiam hac voce Hippocrates in multis aliis locis. Primo de fract. t. 16. p. 457. v. 30. et t. 32. p. 458. v. 6. Primo de art. t. 12. p. 473. v. 2. 7. 8. 13. et t. 19. p. 473. v. 46. Et t. 48. p. 476. v. 18. 19. Et libro tertio t. 49. p. 487. v. 5. 11. EUST. V. Foeſ. p. 324.

c. Galenus in Exeg. habet καταναισιμȣ̃ται. Libro de glandulis p. 56. v. 37. Καταναισιμȣ̃ται conſumitur enim tum multa, tum modica in ipſas glandulas (ſcilicet humiditas). Et p. 57. v. 27. Sed et haec tota (ſcilicet humiditas) ἀπαναισιμȣ̃ται conſumitur, ſimiliter velut ſuperior.

Κατατείναι) Hippocrates non vtitur hac voce pro extenſione, ſed pro collocatione; hoc ex his patet: Hominem vero ſi ſuſceperit fomentum, multa calida lauare, deinde pronum κατατεταμένον extentum, hoc eſt, collocatum. Et paulo inferius inquit: Deinde principia alligentur ad lignum piſtilliforme congrua longitudine τῷ ὑποτεταμένῳ extenſo, hoc eſt, ſubiacenti. Et in libro de fracturis quum dicit: Cognoſcet autem quis ipſius manum κατατείνας extendens, quam moleſta ſit figura, et nunc hoc κατατείνας pro σχηματίσας poſuit, hoc eſt, cum aliqua figura diſponens, et locans ipſam ſupinam. Poſitionem enim manus apte non facile poteſt efficere.

Καταναισιμοῦται) conſumitur.

Καταναγκάζεται) vim facit.

Κιγκλι-

[6] τέθηκε vulgg. [7] καταναισιμοῦται *Euſt. et Foeſ.* καταναισιμοῦται *Chart.*

perior. EUST. Apud Hippocratem autem legitur καταναισιμοῦται, in libro περὶ ἀδένων, in editione Aldina, καταναισιμοῦται γὰρ καὶ τὸ πουλὺ καὶ τὸ ὀλίγον ἐς τὰς ἀδένας. At Galenus habet καταναισιμοῦται, quae certe lectio aliorum etiam teſtimonio confirmari poteſt: nam in Lexico vocabulorum Herodoti, quod Galeni Exegeſin proxime ſequitur, habes ſimplex ἀναισιμοῦν expoſitum δαπανᾷν et ἀναλίσκειν. Apud Heſychium autem invenitur et nomen ab eo deriuatum ἀναισιμώματα, quod explicatur ἀναλώματα. ST. V. Foeſ. p. 319. Suidas αἰσιμόω ſic explicat.

d. Secundo de fract. t. 10. p. 460. v. 12. de luxatione oſſium pedis. Vnum quodque in ſuum locum ἀναγκάζειν cogere oportet. In cuius com. Galenus ait: Compellere autem Hippocrates dixit, ἀναγκάζειν, vel vt alia exemplaria habent, καταναγκάζειν, quod idem ſibi vult, ac ſi dicat, os ſuo loco motum reſtituere. Libro de genitura p. 29. v. 39. Et ferme omnia naſcentia ſic habent, quomodo quis ipſa καταναγκάσῃ cogat. Libro de ſeptim. partu p. 44. v. 31. Et quadraginta dierum afflictionem perferre ἀναγκάζονται coguntur. Libro de octim. partu p. 46. v. 48. Ἀναγκάζεται, coguntur enim multa in pauco tempore aſſumentes, ac perferentes, multum aegrotare.

P

e [1] Κιγκλισμὸς [2] ἀκρωμίης) ἀντὶ τῦ κίνησις τῦ [3] ἀκρωμίυ. Κίγκλος δέ ἐϛιν ὀρνέυ εἶδος πολυκινήτυ καὶ πολυταράχυ.

f Κραίνυσι) κυριεύυσι, βασιλεύυσι.

g Κυφῦται ῥάχις) κυρτῦται.

h [4] Κλέπτεται ἡ ῥαφὴ) ἀντὶ τῦ [5] παραλογίζεται. Ὡς καὶ ἐν ε᾽ Ἐπιδημιῶν φησὶν, Ἔκλεψαν δέ μυ τὴν γνώμην αἱ ῥαφαὶ τῦ βέλεος ἐν ἑαυταῖς τὸ σῖνος ἔχυσαι.

i [6] Καμπυλεύεσθαι) κάμπτεσθαι.

Κατά-

[1] καικλησμὸς *MS. D.* [2] ἀκρομίης *MS. D.* [3] ἀκρομίυ *MS. D.*

grotare. Et p. 47. v. 17. Ὡς δὲ ἀναγκάζεσθαι, vt cogantur prae ingeſtorum copia. Primo de art. t. 20. p. 474. v. 2. Et poſtea ad alteram partem manum καταναγκάζειν deorſum cogere vna cum ligno. Et t. 21. p. ead. v. 13. Idem facies, ſi ſuper ſcalam καταναγκάζειν vim adhibeas. Et t. 22. p. ead. v. 16. Et ad alteram partem corpus καταναγκάζειν deorſum cogere. Et t. 62. p. 477. v. 13. Καταναγκάζειν cogere deorſum tamen os ſupereminens oportet. Et t. 65. p. ead. v. 42. Vt ſupereminentem partem, καταναγκάζειν deorſum cogat. Et v. 44. Supereminentia deorſum καταναγκάζεσθαι cogunt. In Mochlico p. 507. v. 31. καταναγκάσαι. Et p. 508. v. 17. καταναγκάζυσι. EUST. Cf. Foeſ. p. 318.

e. Galenus in Exeg. habet κιγκλισμὸς motio breuis, continuata, ἀπὸ τῦ κίγκλυ a cinclo animali facta vox. Primo de art. t. 67. p. 478. v. 17. Paruus enim eſt κιγκλισμὸς motus articuli in pectore. In cuius com. Galenus ait: Exiguum motum vocauit κιγκλισμὸν, at ſiue vocabulum ſumatur a motacilla aue, quae graece κίγκλος dicitur, eo quod aſſidue caudam moueat, ſiue a quouis alio, non pertinet ad huuc locum. In com. vero t. 69. ſubiungit: Quemadmodum in praecedentibus verbis κιγκλισμὸν dixit parvum motum, nunc πλόωδης ἐϛὶ, quod ſupernatat. Quarto de art. t. 46. p. 498. v. 17. Sed ex modica extenſione, quantum manibus directio fieri poteſt, et κιγκλίσμος ex exigua motione. Quem locum exponens Galenus inquit: Ante κιγκλισμὸν maſculino genere dixit, nunc feminino κίγκλισιν, quod vocabulum διακίνησιν, id eſt, exiguum motum ſignificat. Quae omnia cum expoſitione Erotiani parum quadrant. EUST.

Κιγκλισμὸς ἀκρωμίης) id eſt, motus acromii.

Κιγκλὸς) vero eſt auis ſpecies valde mobilis, et quae facile perturbatur.

Κραίνουσι) dominantur, regnant.

Κυφοῦται ῥάχις) id eſt, curuatur.

Κλέπτεται ἡ ῥαφὴ) id eſt, decipit, vt ait in quinto de morbis vulgaribus, ἔκλεψαν, deceperunt mentem meam ſuturae continentes in ſe laeſionem iaculi.

Καμπυλεύεσθαι) flecti.

P 2 Κατά-

[4] *συγκλέπτεται mauult Foeſ.* [5] *παραλογίζεσθαι MS. D.* [6] *καμπυλέεσθαι mauult Foeſ.*

EUST. Hipp. in libro de artic. *μικρὸς γὰρ ὁ κιγκλισμὸς τοῦ ἄρθρου τοῦ ἐν τῷ στήθει.* Vbi Galenus itidem *κιγκλισμὸν* exponit *κίνησιν*, ſed tamen in ſua Exegeſi *γλωσσῶν* Hippocratis, non ſimpliciter *κίνησιν*, ſed *βραχεῖαν συνεχῆ κίνησιν.* Idem vero in com. in librum de artic. *κιγκλίσιν*, ſicut *κιγκλισμὸν*, ait nominari *τὴν βραχεῖαν κίνησιν*.ST. V. Foeſ. p. 337. qui et ad Theocrit. Idyll. V. prouocat.

f. Galenus in Exeg. exponit, deſinunt. Tertio de art. t. 33. p. 485. v. 29. Item quibus inuolucris ipſa medulla intecta ſit, et vnde profectis, et vbi *κραίνουσι* deſinentibus, et quibuſcum communionem habentibus. In cuius comm. Galenus inquit: Huiuſmodi autem ligamenta non ſecus atque ipſa medela ad imam ſpinam finiuntur. Finitis Hippocrates dixit *κραίνουσι*, ſicut Poeta quum inquit: *Εἴπερ δὴ κρανέω γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἔσται· Si modo perficiant iſthaec, finemque ſequantur:* Ego, vt verum fatear, pro dominari hanc dictionem nuſquam apud Hippocratem vſurpatam fuiſſe reperio. EUST. V. Foeſ. p. 552. et Hom. Odyſſ. ϑ'. v. 391.

g. Tertio de artic. t. 6. p. 484. v. 3. Et quibus quidem *κυφοῦται ῥάχις* gibba fit ſpina, dum pueri ſunt. In libro de articulis pluries reperitur *κύφον* et *κύφωσις.* EUST. V. Foeſ. p. 367.

h. Locus ab Erotiano adductus, eſt in quinto de morb. vulg. p. 338. v. 21. Ἔκλεψαν deceperunt enim mentem meam ſuturae, habentes in ſe ipſis iaculi laeſionem. Libro de vulner. cap. p. 448. v. 22. Συγκλέπτουσι fallunt enim et mentem, et viſum medici *αὗται αἱ ῥαφαὶ* hae ſuturae, fiſſurae ſpeciem referentes. EUST. V. Foeſ. p. 341.

i. Diuerſo modo reperio ſcriptam

[k] Κατάπηροι) καταβεβλαμμένοι. Πηροὶ γὰρ λέγονται οἱ ἐπισινεῖς.

[l] Κόκκαλος) ὁ στρόβιλος.

[m] Κεκρύφαλος) [1] κροκύφαντος. Ἔστι δὲ τοῦτο [2] κεφαλοδέσμιον. Ὡς καὶ Ὅμηρος, Ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε, ἠδὲ πλεκτὴν [3] ἀναδέσμην.

[4] Κεκράκται) φωνητικοί.

Κασσεῖον οἶνον) ἴσως τὸ Συριακὸν λέγει, κινούμενον ἀπὸ [5] Κασσείου ὄρους.

Καται-

[1] *κροκυφάντως MS. D.* [2] *κεφαλοδέσμου εἶδος MS. St. et Chart.* [3] *Verba ἀναδέσμην Κεκράκται φωνητικοί Κασσεῖον deſunt in MS. D., ſed in margine leguntur.*

ſcriptam hanc vocem in codicibus Hippocratis, et propterea ſuſpicor mendoſe eam ſcribi. Tertio de artic. t. 47. p. 486. v. 23. Si enim καμπυλέσθαι inclinare ſe conatur. Et t. 113. p. 494. v. 16. Anterior enim pedis pars, vbi reliquum crus extentum fuerit, non ſimiliter in anteriorem partem καμπυλέσθαι inflecti poteſt. In cuius com. Galenus ait: Pars pedis, quae ad plantam et digitos eſt, quam priorem appellat, extento poplite contingere terram non poteſt. Vocauit autem eiuſmodi pedis habitum καμπύλον, id eſt curvum: nam commiſſura, quae ad talum eſt, neque extenta dici ſolet, neque flexa, ſicut ea, quae ad poplitem, et ea, quae ad inguen. Et paulo poſt ſubiungit: Vbi poſteriores muſculi calcem ad ſe trahunt, vna cum ea parte, quae inter talos et digitorum radices eſt, nullum eſt nomen poſitum, quo iſtiuſmodi habitus nominetur: quare Hippocrates eum appellauit καμπύλον: vocem inueniens rei, quam exprimit, accommodatam. Ergo quum muſculi poſteriores cruris, calcem et vniuerſum pedem trahunt ad partem poſteriorem, eiuſmodi habitum pedis Graeci nonnulli καμπὴν flexionem, nonnulli ἔκτασιν extenſionem nuncupant: quemadmodum vbi pes in contrariam partem a prioribus muſculis mouetur, alii ἔκτασιν, alii κάμπην nominant, in quo caſu dici ſolet pedem σιμοῦσθαι, id eſt, ſimum fieri. In contrario nullum eſt nomen, de quo inter omnes conueniunt. Reperio enim καμπυλώτατα in tertio de artic. t. 38. p. 485. v. 35. Καμπυλώτατα curuiſſimae autem ſunt hominis coſtae. EUST. Vide Foeſ. p. 304.

k. Hanc

Κατάπηροι) mutilati. Πηροὶ enim mutilati dicuntur.

Κόκκαλος) nux pinea.

Κεκρύφαλος) velum capitis. Eſt autem hoc ſpecies ligamenti capitis, vt Homerus: Vittam κεκρυφαλόν τε, velum et reticulum, quo capilli colliganturum.

Κεκράκται) clamatores, et vociferatores.

Κασεῖον οἶνον) vinum caſium, fortaſſe Syriacum dicit: mouetur a Caſio monte.

[4] *κεκράται MS. D.* [5] Κασίου ὄρους *mauult Foeſ. et ideo quoque* Κασίον οἶνον. Κασεῖον *Euſt.*

k. Hanc vocem compoſitam non reperi, ſed tantum ſimplicem. Libro de genitura p. 29. v. 40. At vero πηρωθὲν mutilum in vtero puerum ſentio, aut contuſum ex matris vterum gerentis plaga, aut eiuſdem lapſu, aut alio quopiam violento affectu matri accidente πηρωθῆναι mutilatum eſſe. Qua vero parte mater plagas acceperit, ea puer πηροῦται mutilatur. Quin et alia huiuſmodi cauſa pueri πηροῦται mutilantur. Quum in vtero iuxta locum, in quo ἐπηρώθη mutilatus eſt foetus, anguſtia fuerit, neceſſe eſt corpus, quod in anguſtia mouetur πηροῦσθαι mutilari iuxta illum locum. EUST.

l. Galenus in Exeg. inquit, κόκκαλον complures nucleum pineae nucis intelligunt. Dioſcorides Cnidium granum per diminutiuum. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 70. p. 380. v. 44. Κόκκαλος nux pinea, et myrrha in eclegmate dentur. In cuius com. Galenus ait: Quem ipſe κόκκαλον, id eſt, fructum pini vocat, non ita ab antiquis Graecis, ſed κῶνος potius nominatur, vt a recentioribus medicis fere omnibus ϛρόβιλος. Hic notandum eſt, Dioſcoridem, de quo in Exeg. meminit Galenus, non eſſe Anazarbeum, quum is nuſquam dicat κόκκαλον eſſe granum Cnidium, in qua opinione eſt etiam Hermol. Barbarus. EUST. Vide Foeſ. p. 346. et Coel. Aurel. Acut. in Pleurit. L. II. c. 18.

m. Locus Homeri eſt Iliadis L. XXII. v. 469. EUST. Lege ἄμπυκα κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλ. etc. vt ſtet verſus. Legi etiam poſſet κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλ. etc. Eſt autem ex Il. χ'. Ceterum pro κεφαλοδέσμιον γραφέται, κεφαλοδέσμου εἶδος. ST. Vide Foeſ. p. 352. et Heſych.

[n] Καταιγίζωσι) τρέπωσι. [1] Καταιγίζειν γὰρ τὸ τρέπειν λέγεται. Μή ποτε δὲ μᾶλλον ἐπὶ τȣ̃ ὁρμήσωσι τακτέον τὴν λέξιν, παρὰ τὸν αἰγίοχον.

[o] [2] Κηρίαι) κυρίως λέγονται αἱ πλατεῖαι ἕλμινθες.

[p] [3] Κατηπεδανὸν) [4] κατηθενηκός. Ὡς καὶ Ὅμηρος, Ἠπεδανὸς [5] δὲ νύτοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι.

[q] Κυρκανᾶται) ταράττεται.

[r] [6] Κραμβεῖον) Σικελοὶ τὸ κώνειον ȣ̂τω καλȣ̃σι.

[rr] [7] Κώφωσις ὀφθαλμῶν) νῦν τὴν κώφωσιν ἐπὶ παρεμποδισμȣ̃ [8] τέταχεν. Κυρίως γὰρ [9] ἐπὶ τῆς ἀκοῆς τέταχε.

[s] [10] Κνήστρȣ) κνηστῆρος. Νίκανδρος φησὶ, Σιλφίȣ ἣν κνηστῆρι κατατρίψαιεν ὀδόντας.

Κυρβα-

[1] *καταγίζειν MS. D.* [2] *κυρίως, κηρίαι MS. D. κηρίων) κηρίαι MS. St. et ſic quaedam exempl. apud Hippocr.* [3] *κατηπέδανος Euſt. Iunta et vulgg.* [4] *κατηθενικὸς Foeſ.* [5] *δέ τι MS. D.*

n. Tertio de morbis p. 160. v. 8. Et ad ipſos quidem dolores, quum *καταιγίζωσι* irruunt. Et p. 163. v. 43. Quum vero *καταιγίζȣσιν* impetu fertur morbus. Secundo de morb. mul. p. 289. v. 10. Si dolores repentini *καταιγίζωσιν* irruerint. Septimo de morb. vulg. p. 357. v. 49. de Geniate in Delo iaculo percuſſo: Quarta die etiam ad pubem, et totum ventrem dolor *καταιγίζων* vehementer irruebat. Notandum eſt Aegiochum eſſe Iouis epitheton, ductum ab *ὀχῆς* et *αἶγος*, quod ſcilicet nutritus ſit a capra: vel ab *ἔχειν αἰγίδα*, quod eſt tenere ſcutum: quoniam Aegide vtatur. EUST. Hippocr. *περὶ γυναικ.* L. II. *ἢν ὀδύναι καταιγίζωσιν ἐξαπιναῖοι, καὶ ἀψυχίαι ἔωσι.* Cui loco videtur conuenire potius expoſitio poſterior, vt videlicet ſit pro *ὁρμήσωσι*. ST. Vide Foeſ. p. 313. et Hom. Il. δ'. v. 266.

o. In aliquibus exemplaribus non ſic legitur, ſed *κηρίαι: κυρίως λέγονται αἱ πλατεῖαι ἕλμινθες*, hoc eſt, *κηρίαι*, proprie dicuntur lati lumbrici. EUST. An hic *κηρίαι* ſcribatur ab Erotiano pro *κηρία*, quod habetur apud Hippocratem, aliis iudicandum relinquo. Habetur autem prorrh. II. *τοῖσι δὲ ἀνδράσι τὰ μὲν τοιαῦτα φύματα ȣ̓ κάρτα ἐπιγίνεται, τὰ δὲ*

Καταιγίζωσι) ſubuertant. Καταιγίζειν enim ſubvertere dicitur. Nonne magis ordinanda eſſet dictio pro ὁρμήσωσι, hoc eſt, impetum faciant, ab Aegiocho.

Κηρίων) dicuntur κηρίαι lati lumbrici.

Κατηπεδανὸς) iners, vt Homerus ἠπεδανὸς, id eſt: Iners autem ſeruus, tardi autem equi.

Κυρκανᾶται) turbatur.

Κραμβίον) Siculi cicutam ſic appellant.

Κώφωσις ὀφθαλμῶν) nunc κωφώσιν pro impedimento poſuit; proprie enim auditui accommodatum eſt.

Κνήστρυ· κνηστῆρος) Nicander inquit: Laſerpitii, quam κνηστῆρι conterent dentes.

 Κυρβα-

[6] κραμβίον *Euſt. et Iunta.* [7] κώρωσις *MS. D.* [8] τέτακεν *vulgg. ſic et* τέτακε *in ſq.* [9] ἂν *MS. D.* [10] κινηστῆρος *MS. D.*

δὲ κηρία, δεινά. At in quibuſdam Erotiani exemplaribus MS. Κηρίων) κηρίαι λέγονται. etc. ST.

p. Locus Homeri eſt Iliadis VIII. v. 102. EUST.

q. Primo de morb. mul. p. 247. v. 3. Quandoque etiam ſanguis tenuis, ſincerus, pelliculis plenus. Quibuſdam etiam κυρκανᾶται conturbatur. EUST. Hipp. περί γυναικ. L. I. ἔστι δ᾽ ὅτε αἷμα λεπτὸν ἀκραιφνὲς ὑμένων ἀνάπλεον, καὶ ἔστιν ἧσιν κυρκανᾶται. Heſychius ibidem κυρκανᾷ exponit κυκᾷ, ταράσσει. ST. V. Foeſ. p. 366. Heſ. quoque explicat ταράσσειν, κινεῖν.

r. Galenus in Exeg. habet κραμβίῳ, quam vocem dicit ſignificare decoctum braſſicae, quae expoſitio ab Erotiani ſenſu longe diſtat. EUST. Heſych. conſentit cum Erotiano.

rr. His adnecte, quod habuiſti ſupra, p. 212. Κωφώθη, ἐβλάβη, παρεμποδίσθη. Ceterum pro τέταχε legendum videtur τέτακται, aut τάττεται, niſi forte ſcripſerit, ἀλλαχοῦ τέταχε, aut tale quidpiam. ST.

s. Galenus in Exeg. duarum vocum meminit, nempe κνῆστρον et κνήστρῳ. Κνῆστρον in aliquibus exemplaribus habet primam ſyllabam per ι non per η ſcriptam, quod ſignificare ait idem quod κνέωρον, quam vocem interpretes vertunt, inſtrumentum ſcalptorium; ſed potius vertendum eſſet, planta quaedam. Κνήστρῳ vero exponit cultello quodam. Eſt autem cultellus

t [1] Κυρβασίαν) τὴν λεγομένην τιάραν. Ἑκαταῖος δέ φησιν, ὅτι πῖλον βαρβαρικὸν οἱ κωμικοὶ λέγουσι.

u [2] Κνησέρης) Κνησέρα λέγεται ῥάκος χονδρὸν καὶ ἀραιὸν, δι' οὗ [3] διηθοῦσί τινα ὡς δι' ἠθμοῦ. Μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι.

x [4] Κικήθη) τὰ κακοήθη.

y Κλισίην) τὴν κλίνην, παρὰ τὸ [5] ἐν αὐτῇ κατακλίνεσθαι.

z [6] Κηρυβίων) τῶν ἀχύρων καὶ πιτύρων. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις.

Κεά-

[1] *κυρβασίην Euſt. et Iunta.* [2] *κνησέρας MS. D.* [3] *διηθοῦσί τινα diuiſim St.*

lus, quo raditur caſeus, in qua ſignificatione nuſquam apud Hippocratem hanc vocem reperire potui: Pro planta vero ſumi, ſemel atque iterum legi. Primo de morb. mul. p. 260. v. 37. Aut *κνῆστρον* cneſtrum in aquae potabilis heminis quinque coquito. Et libro ſecundo p. 282. v. 1. *Κνήστρου* cneſtri duas potiones in aquae hemina coquito. Hoc nomine Dioſcorides libro quarto c. 167. vocat thymelaeam, quam *κέστρον* vel *κνέστρον* quidam appellant. Plura de ea leges apud Herm. Barbarum, et Marcellum Vergilium. Ceterum Nicandri locus admodum obſcurus eſt, et Graecus illius expoſitor dicit caſum in caſu pro eo poni, vt *κνηστῆρι κατατρίψειαν ὀδόντες*, idem ſit, quod *κνηστῆρες ὀδόντες*, hoc eſt, molares dentes, qui, vt coniectura aſſequi poſſum, a verbo *κνημόω*, quod eſt frango, ita appellantur. Numquid autem *κνηστῆρι* pro planta quaedam, aut potius pro thymelaea ſumi debeat, a linguae Graecae ſtudioſis ſedulo expendendum eſt. Nicandri enim carmina ex libro de Theriaca v. 85. haec ſunt: *Αὔτως δ' ἀλθήεν τ' ἐλελίσφακον, ἐν δέ τε ῥίζαν Σιλφίου, ἥν κνηστῆρι κατατρίψειαν ὀδόντες.* Quae ita verti poſſent: *Simpliciter autem ſalubrem ſaluiam, et radicem Laſerpitii, quam cum thymelaea conterant dentes.* Eſt et alter Nicandri locus in Alexipharmacis, v. 308. in quo etiam huius vocis mentionem facit, ita inquiens: Ἢ *ὀβελὸν κνηστῆρι κατατρίψαιο χαράκτρῳ Σιλφίου, ἄλλοτ' ὀλίγον ἀποτμήξειας ὀποῖο*, hoc eſt, vt illius interpres vertit: *Laſeris aut radix obolum, quae pendeat vnum, ſecta iuuat, modicuſque liquor, qui fluxit ab illo.* Vbi diuinandum eſt, quid

Κυϱβασίην) quae dicitur mitra. Ecataeus autem inquit pileum barbaricum a comicis appellari.

Κνησέϱης) dicit κνησέϱην veſtem craſſam et raram, per quam nonnulla tanquam per colum ſtillant. Meminit etiam huius Ariſtophanes in Atticis vocibus.

Κικήθη) quae ſunt mali moris, ac maligna.

Κλισίην) lectum, παϱὰ τὸ ἐν αὐτῇ κατακλίνεσθαι, id eſt, eo quod in ipſo accubamus.

Κηϱυβίων) palearum et furfurum. Attica vox eſt.

P 5 Κέα-

[4] *κακήθη vel κακήθεα legendum coniicit Foeſ. et ſic Chart.* [5] *ἐν αὐταῖς MS. D.* [6] *κυϱηβίων Foeſ. ex Hippocr. rectius.*

quid ſibi velit pro voce κνηςῆϱι: Sic autem verterem: *Vel obolum cum thymelaea conteres mortario Laſeris, interdum parum ſecando exprimes ſucci.* Quam ego coniecturam abiicere non grauabor, quam primum apud Hippocratem inuenero eam vocem pro inſtrumento ad ſcalpendum, vel incidendum, vel contundendum apto, vſurpari. EUST. Vide Foeſ. pag. 342.

t. Galenus in Exeg. dicit eſſe pileum acutum, qui etiam tiara dicitur. Secundo de morb. mul. p. 248. v. 34. Deinde ex linteo, velut κυϱβασίην pileum conſuito, et magnitudine, vt mammam capiat, atque ſic mammam indito. EUST. Vide Foeſ. p. 365. Suidas explicat πεϱικεφαλαίας εἶδος καὶ πίλȣ.

u. Galenus in Exeg. habet κϱησέϱα, farinae tritici, quam euolationem vocant: eſt et ſacculus quidam lineus. Antiquus codex habet κνησέϱα. EUST. Apud Galenum legitur κϱήσεϱα, ſed exponitur ἀλεύϱȣ πτίσις, et additur μάϱσιππος δέ τις ἐςὶν αὐτὴ λινȣ̃ς. ST. Apud Galen. de fac. nat. II. 3. eſt κϱίσαιϱα, vbi Hoffmannus in varr. lectt. L. VI. c. 30. p. 329. corrigit κϱησέϱα et exponit de cribro, vel colo, vel de veſte quadam: ſane eſt artificiale quid, cuius auctio ſit apud vulgus generatio.

x. Apud Galenum autem legitur κακοήθεα, quod exponitur κακοήθη. Cui tamen loco, ſicut et huic, error ſubeſſe videri queat, quum ſoleat ille voces, quae ſola terminatione differunt, praetermittere. ST.

y. Vide Foeſ. p. 341. qui laudat πεϱὶ γυν. L. II. p. 276. 46. πεϱὶ γυν. φύσ. p. 214. 30. et p. 299. 23.

z. Secundo de morb. mul. p. 278. v. 22. Haec trita vino diluta,

a [1] Κεάσαι) σχίσαι.

b Καρκινῦσθαι) σκληρύνεσθαι.

c [2] Κρήμνη) τὰ χείλη τῦ γυναικείυ αἰδοίυ.

[3] Κρύωξα) λάχανον ὅμοιον σελίνῳ, φυόμενον ἐγγὺς θαλάσσης.

d Κεδρίνῳ ἐλαίῳ) τῇ κεδρίᾳ.

[4] Κάτοπτρον) ἡ [5] μηλωτή.

e Κρήγυον) ἀληθές. Οἱ δὲ, ἀγαθόν. Ὡς καὶ Ὅμηρος, Μάντι κακῶν, ὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον [6] εἶπας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

a Λέγων) διακρίνων. Καταριθμύμενος· ὡς καὶ Ὅμηρος, [7] Αἱμασίας τε λέγων, καὶ [8] δένδρεα μακρὰ φυτεύων. Καὶ πάλιν, Ἐν δ' ἡμέας πρώτυς λέγε [9] κήτεσιν.

Λιμω-

[1] *κεάσει, σχίσει Euſt. et quaedam exempl. at ex coniectura Foelii legendum, κεάσῃ, σχίσῃ.* [2] *κριμνὴ nonnulli et Chart., κρημνοὶ Gal.* [3] *κρύωξα etc. totus locus Foeſio ſuſpectus videtur.* [4] *κατοπτῆρι Foeſ. ex coni.*

diluta, cum κυρηβίων furfuribus hordei bis in die dato. Quam ſententiam repetit libro de nat. mul. p. 226. v. 34. Aduertendum eſt primam ſyllabam ab Erotiano ſcribi per η, ſecundam per υ, in Hippocratis vero exemplaribus ſcribitur prima per υ, ſecunda per η. EUST. Vide Foeſ. p. 365.

a. Vide Foeſ. p. 330. Locus eſt περὶ γυν. L. II. p. 276. 11. et 278. 13.

b. Primo de morb. mul. p. 244. v. 34. Ne vlcera καρκινωθῆναι canceroſa fierent. Et libro ſecundo p. 280. v. 10. de vtero indurato: Et omnia καρκινῦσθαι cancerari ſolent. EUST. Hippocr. περὶ γυναικ. L. I. γυναικὶ ὅταν ὑστέραι σκληραὶ γένωνται, καὶ εἰς τὰ αἰδοῖα ἐξίσχωσι, καὶ οἱ βυβῶνες σκληροὶ γίνωνται, καὶ καῦμα ἐν τοῖσιν αἰδοίοισιν ἐνῇ, καρκινῦσθαι ἄρχεται. ST. Cf. περὶ γυν. L. II. p. 280. 8. et L. I. p. 244. 34. vbi habes horum repetitionem.

c. Galenus in Exeg. habet κρημνοὶ, et exponit labia vlcerum in libro de locis hominis: et pudendi muliebris partes et alae. In eo libro p. 74. v. 9. ita ſcribitur: Et quum quidem vteri oſculum ſuum non dimittentes, et

κρη-

Κέασει) ſcindet.
Καρκινȣ̃σθαι) indureſcere.
Κρήμνη) labra pudendi muliebris.
Κρύωξα) olus apio ſimile, quod prope mare oritur.
Κεδρίνω ἐλαίω) cedri reſina.
Κάτοπτρον) id eſt, ἡ μηλωτὶς, ſpecillum auricularium.

Κρήγυον) verum. Nonnulli bonum, vt Homerus: Vates malorum nunquam mihi τὸ κρήγυον bonum dixiſti.

PRINCIPIVM Λ.

Λέγων) colligens, dinumerans, vt Homerus: Spinoſaſque ſepes λέγων colligens, et arbores proceras plantans. Et rurſus: Nos autem primos λέγε connumeres cetis.

Λιμω-

[5] *μηλωτὶς mauult Euſt. et Foeſ. i. e. inſtrumentum et ſpecillum, quo aliquid dilatatur.* [6] ἔειπας *MS. D.* [7] αἱμεσιὰς *MS. D.* [8] δένδρα *MS. D.* [9] κήτεσσι *MS. D.*

κρημνῶν pudendi eminentias non contingentes tranſmoti fuerint foras, leuiſſimus morbus eſt. Et v. 11. Et oſculum in κρημνὸν pudendi eminentias ac labra immiſerint. Et v. 12. Ex eo quod κρημνὸν pudendi eminentiis incumbit. Sumitur etiam haec vox pro labiis vlcerum. Libro de loc. in homine p. 70. v. 42. Poſtquam caro tumida et inflammata circum circa fuerit, et οἱ κρημνοὶ margines vlceris magni exſtiterint, et vlcus ipſum humidum. EUST. Pro κρίμνη, quod hic ab Erotiano ponitur, Galenus habet κρημνοί. ST.

d. Libro de nat. mul. p. 221. v. 47. Butyrum, κέδρινον ἔλαιον oleum cedrinum modicum cum melle liquefacito, et tepida infundito. Sic vertit Germanus interpres. Primo de morb. mul. p. 259. v. 17. Butyrum et κέδρινον ἔλαιον oleum cedrinum in modico melle tepefacito, ac infundito. EUST.

e. Locus Homeri ab Erotiano citatus, eſt in primo Iliadis v. 106. EUST. Heſ. ἀγαθὸν, ὠφέλιμον, ὑγιές.

a. Homeri primus locus eſt L. XVIII. Odyſſeae, v. 358 (cf. v. 452.). Secundus autem eſt in IV. v. 353. EUST. Foeſ.

[b] [1] Λιμωδέτις ἔχε αὐτόν) ἀντὶ τοῦ, [2] μεγαλὴ τροφῆς ἀπορία.

[c] [3] Λαπάσσουσαι) μαλάττουσαι, κενοῦσαι. Εἰκὸς δὲ ἀπὸ τοῦ λαπάθου εἰρῆσθαι τὴν λέξιν, ὅπερ ἐστι τῆς κοιλίας μαλακτικόν.

[d] Λαπάρην) τὴν πλευράν.

Λι-

[1] *λιμοδέτις MS. D. λιμῷ δέ τι ἴσχει αὐτὸν Euſt. et Iunta. λιμῶδες τὶ ἔχῃ ex Hipp. ἔσχε vulgg.*

Foeſ. addit Il. β′. v. 125. et Il. ν′. v. 276. Locum notari ait in progn. ab initio *προγινώσκων γὰρ καὶ προλέγων παρὰ τοῖσι νοσέουσι*, praeſentiens ac praedicens apud aegros. Quo in loco legit Erot. *λέγων*, enarrans, enumerans, recenſens coram aegris. Sic *λέγειν* occurrit L. I. epidem. p. 366. 39.

b. Hunc locum deprauatum eſſe, facile eſt coniicere ex iis, quae Hippocrates ſcribit, primo prognoſt. t. 8. p. 401. v. 41. Siquidem igitur inquit in principio morbi facies talis fuerit, et nondum ex aliis coniecturam facere licuerit, interrogare oportet, num iam vigilauerit homo, aut aluus reſoluta admodum fuerit, *ἢ λιμῶδες τὶ ἔχῃ αὐτὸν* aut fames aliqua ipſum teneat. Libro de veteri medicina p. 6. v. 46. Τὸ *γὰρ τοῦ λιμοῦ μέρος*. Fames enim magnam potentiam in hominis naturam habet, ſic vertit Germanus interpres. Caluus vero: Pars enim famis et inediae plurimum in hominis natura poteſt. Libro de locis in homine p. 71. v. 36. Morbi quicumque vlcera ſunt, et ſuper reliquum corpus eminent, etiam ſimul cum medicamentis, etiam *λιμῷ* fame curare oportet. EUST. Multa congeſſit docte Foeſ. p. 386.

c. Secundo progn. t. 2. p. 403. v. 25. de tumore hydropis: Neque ventrem *λαπάσσουσαι* molliunt. Libro de affect. p. 183. v. 10. Splenem tamen *λαπάσσει* molliunt. Sexto de morb. vulg. com. 4. t. 1. p. 346. v. 27. Quae circa aurem aliquibus circa iudicationem exorta non ſuppurata fuerint, his *λαπασσομένων* diſparentibus, vel inanitis recidiua fit, pro ratione recidiuarum. In cuius expoſitione Galenus inquit: Iam autem ſaepe accepiſtis, conſueuiſſe Hippocratem verbum *λαπάσσεσθαι*, hoc eſt, ſubduci, vſurpare in iis omnibus, quae quoquo modo retrahuntur, quod ea fiant inaniora. EUST. Vide Foeſ. p. 372. qui tamen recte monet, non *λαπάσσειν ἀπὸ τοῦ λαπάθου*, ſed potius *λάπαθον ἀπὸ τοῦ λαπάσσειν* eſſe deducendum.

d. Li-

Λιμωδέτις ἔσχε αὐτὸν) id eſt: Magna nutrimenti indigentia.

Λαπάσσουσαι) mollientes, euacuantes. Rationi vero conſentaneum eſt, ἀπὸ τοῦ λαπάθου hanc vocem eſſe dictam, quod ventrem mollem reddit.

Λαπάρην) latus.

Λι-

[2] μεγάλης MS. D. [3] λαπάσουσαι MS. D.

d. Libro de locis in hom. p. 64. v. 36. de diſtributione venarum: Fertur autem ſub ſplenem ad ſiniſtrum λαπάρην latus, vnde ſplenis propagatio. Et p. 67. v. 46. Dolor occupat λαπάρην lateris mollitudinem et clauiculam πρὸς τὴν ἐς τὴν λαπάρην eiuſdem lateris. Et p. 68. v. 6. de peripneumonia: Et dolores multo fortiores ſunt, qui ad λαπάρας laterum mollitudines, et clauiculas tendunt. Libro de flat. p. 120. v. 8. de ſpiritus penetratione: Aliquando praecordia petens, aliquando λαπάρας ilia. Libro de internis affect. p. 196. v. 48. Dolores premunt ipſum in τὴν λαπάρην καὶ ἐς τὸν κενεῶνα latus, et in lateris mollitudinem, et in lumbos. Et p. 203. v. 11. Et dolor alias atque alias incidit acutus, et in λαπάρην lateris mollitudinem, et in ventrem. Primo de morbis mul. p. 233. v. 7. de menſibus ſuppuratis: Supra inguen, iuxta λαπάρην lateris mollitudinem erumpent citra tuberculum. Et v. 11. Et ad λαπάρην lateris mollitudinem allapſi fuerint. Et v. 15. Fruitur ſanguine caro ipſa, vtpote oſculo vterorum λαπάρῃ lateris mollitudini adiacente. Et, v. 18. Et menſes proceſſerint per pudendum, id, quod circa λαπάρην lateris mollitudinem eminuit, ſedatur. EVST. Vocem λαπάρην exponit πλευρὰν: quod et ipſum e libro prognoſt. depromtum eſſe monſtrat ſequens, Λιβύῃ, Δήλῳ, Σκυθίῃ. Reſpexit igitur procul dubio locum, quem indicaui p. 40. 12. δεῖ δὲ ἐν παντὶ τῷ νοσήματι λαπάρην τὴν κοιλίην εἶναι, καὶ εὔογκον. Verum plane ab hoc loco aliena eſt expoſitio, τὴν πλευρὰν: nec enim idem eſt λαπαρὴ et λαπάρη: prius adiectiuum eſt *mollis* notans; poſterius ſubſtantiuum, et πλευρὰν, vel κενεῶνα ſignificat: Vide Foeſii Oecon. Nec tamen adeo bardus erat Erotianus, vt haec confuderit: ſed putem fere truncam eſſe hanc explicationem, et ea, quae auctor de vocum harum differentia notarat, vel librariorum culpa, vel interpolatoris intercidiſſe. HER. Vide Foeſ. p. 373. Gal. com.

2. in

[e] Λιβύῃ, Δήλῳ, Σκυθίῃ) νῦν Ἱπποκράτης ἠθέλησε τὰ τρία κλίματα τῆς οἰκουμένης δηλῶσαι, Λιβύην μὲν ἄντικρυς εἰπὼν, τὴν δὲ Ἀσίαν διὰ τῆς Δήλου, τὴν Εὐρώπην δὲ διὰ τῆς Σκυθίας.

[f] Λύγγος) λυγμός.

[g] Λαπῶδες) Βακχεῖος ἐν β′ φησὶ τὸ λαμπρὸν καὶ καθαρὸν, διὰ τοῦ μ′ γράφων τὴν πρώτην συλλαβήν· ἵν᾽ ᾖ λαμπῶδες, οὐ [1] δεόντως ἱστάμενον. Λάμπη γὰρ λέγεται τὸ ἐφιστάμενον τῆς δεδολωμένης οἴνης ἐν τῷ ὄξει. Ἔτι δὲ κολυμβῶσιν [2] ἐλάαις οἷόν τι λίπος κολλῶδες. Ἔνθεν οὖν [3] λαμπώθη ῥητέον τὰ ἔχοντά τινα [4] ἐφιστάμενα ὅμοια [5] λάμπῃ.

[h] [6] Λαιλαπώδη) Λαῖλαψ λέγεται ὄμβρος μετὰ σφοδροῦ ἀνέμου γινόμενος.

Λέ-

[1] *δεόντος MS. D.* [2] *ἐλαίαις MS. D. et vulgg.* [3] *λαμπώδη vulgg.*

2. in L. de fract. p. 557. 21. *λαπάρην* ſcribit eam dici partem corporis, quae eſt ſupra ilium oſſa: alias ſignificationes affert l. l. Foeſius.

e. Tertio progn. t. 40. p. 408. v. 42. Nam καὶ ἐν Λιβύῃ, καὶ ἐν Δήλῳ, καὶ ἐν Σκυθίῃ, et in Libya, ſeu Africa, et in Delo, et in Scythia praeſcripta ſigna vera comperiuntur. In cuius com. Galenus ait: Nihil aliud docere, quam vtrumque genus ſignorum, quae bona, quaeque mala ſunt, ſibi ipſis idem ſignificare in omni regione, ſiue ea calida, ſiue frigida, ſiue temperata ſit: Nam Africam pro calida, Scythiam pro frigida, Delum pro temperata, et inter vtramque media regione exempli cauſa commemoravit. Ex quibus clare patet, Hippocratem non tres orbis partes voluiſſe deſignare, ſed tres regiones pro exemplo adducere, nimirum valde calidam, temperatam, et valde frigidam. Reperio Λιβύῃ ſecundo de diaeta, p. 91. v. 25. Libro de morbo ſacro p. 122. v. 40. Quarto de morb. p. 166. v. 48. Et p. 177. v. 48. Σκύθεων frequenter meminit in libro de aere, aquis et locis. Δήλῳ vero perquam raro. EUST. Foeſ. cum Euſtachio p. 384. conſentit.

f. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 69. p. 380. v. 41. Febri λυγγώδει ſingultuoſae, ſilphii ſuccum, acetum mulſum, daucum tritum, bibenda dato. In cuius com. Galenus ait: Singultus, et λύγγας et λύγ-

γους

Λιβύῃ, Δήλῳ, Σκυθίῃ) nunc Hippocrates voluit tria climata orbis habitabilia declarare. Λιβύην quidem aperte dicens, Aſiam vero per Delum, Europam autem per Scythiam.

Λύγγος) ſingultus.

Λαπῶδες) Bacchius in ſecundo libro interpretatur ſplendidum et purum, per μ primam ſyllabam ſcribens, vt ſit λαμπῶδες. Non recte perpendens: Λάμπη enim dicitur craſſior illa ſuperficies, quae apparet in aceto ex vino adulterato: praeterea quaſi pinguedo glutinoſa, quae in oliuis apparet, aqua conditis. Quare hinc λαμπώδη dicenda ſunt omnia, quae habent quaedam innatantia ſimilia λαμπῄ.

Λαιλαπώδης) Λαίλαψ dicitur imber, qui cum vehementi vento fit.

Λέ-

[4] ὑφιςαμένα MS. D. [5] λαπτῇ MS. D. [6] λαιλαπώδης MS. D. et ſic Euſt. et vulgg.

γυς appellare conſueuerunt. Sunt autem ſtomachi motiones quaedam, conuulſionis ſpeciem habentes. Primo prorrh. com. 2. t. 60. p. 411. v. 3. Num his turbidus ſpiritus, et geniturae ſimile quid ſuperueniens λύγγα ſingultum ſignificat? Quam ſententiam repetit in coac. praen. p. 429. v. 17. EUST. Plura loca ſunt apud Foeſ. p. 390. Ceterum notandum et formam λύγξ in vſu eſſe.

g. Primo prorrh. com. 2. t. 60. p. 411. v. 3. Emictum in his λαμπώδες ſplendidum iuuat. Quam ſententiam repetit in coacis praen. p. 429. v. 17. Galenus in expoſitione eius loci inquit: Duplex autem in hoc ſermone eſt obſcuritas. Vna quidem, quidnam λαμπῶδες, id eſt,. ſplendidum, ſignificet, ſcriptum quidem ab aliquibus per duplex ππ, ab aliis vero per μ. et π. Et paulo poſt ſubiungit: Praetermiſſa a nobis inueſtigatione, ſi non λαππῶδες ſcriptum per duplex ππ ſignificat λαμπῶδες, quod per μ et π quidam ſcribunt, vt enim per eos ſcriptum ἀπὸ τῆς λάμπης, ita λαππῶδες ἀπὸ τȢ λάππειν appelletur. EUST. Vide Foeſ. in voce λαμπηρά p. 373.

h. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 4. p. 302., v. 45. Niues et aquae aſſiduae multae, et caelum λαιλαπώδης procelloſum, ac nubilum. In cuius com. Galenus ait: Procellas

l [1] Λέποι) λεπίσματα, παρὰ τὸ Λέπεσθαι εἰρημένα.

Λίως) τελείως.

k Λάπαρα) ἁπαλά.

l [2] Λοχείη) κάθαρσις ἡ μετὰ τὸν τόκον γινομένη.

m [3] Λιμακέστεροι) λιμακώδεις. Λέγονται οἱ λιμνώδεις καὶ κατάφυτοι καὶ ὁμαλοὶ τόποι.

Λι-

[1] *λόποι Euſt. Iunta et al. λέπη alii a λέπος, quod λέπισμα aut λέμμα ſignificat.*

cellas autem (graece λέλαπας) ventos repentinos et vehementes vocamus, praecipue quum coniuncti ſunt cum pluuia larga. In quo loco aduertendum eſt primam ſyllabam per ε non per αι ſcribi. Et libro ſexto com. 4. t. 19. p. 347. p. 4. Aquarum arte non praeparatarum, quae quidem ab aethere excreta eſt, aut cum tonitru, tempeſtiua, λαιλαπώδες procelloſa vero mala. EUST. Cum Erot. connenit Heſychius vocem λαίλαψ explicans καταιγὶς, ἀνέμυ συςροφὴ μετὰ ὑετῦ.

i. Secundo de morb. mul. p. 279. v. 29. de vtero indurato: Decedit autem velut λοπὸς cortex et pellicula craſſa. Secundo de morb. vulg. ſect. 1. p. 312. v. 7. Sed et quae ſub cutem abſcedunt foras tubercula velut putreſcentia, et quae ſuppurantur, aut vlcus, aut eiuſmodi puſtulae, aut λοποὶ ſquamae, aut defluuium capillorum. Λοπὸς folium tenue, aut exilem corticem ſignificat, qualis eſt cepae tunica, et arborum libri: hic deſquamationem indicat, quae in impetigine, aut porrigine affrictu decidit. Significat etiam cutis ſuperficiem, vt in annotatione dictionis λόπω dicetur. EUST. Foeſ. p. 380. λέπια legi poſſe exiſtimat, et locum ſubindicari in coac. praenot. p. 438. 27.

k. Sexto de morb. vulg. com. 3. t. 32. p. 346. v. 12. Ipſis venarum rubor, liuor, pallor, laterum dolores, λαπάραι molles. Quem locum exponens Galenus inquit: Quod autem in fine ait, coſtarum dolores molles, quidam in hoc probabiliter commutarunt λαπάρας, hoc eſt, ventris dolores, quos excitari volunt in iis, qui importune exercentur. Omnes tamen intelligunt coſtarum dolores molles, ac molles eos intelligunt, qui ſine inflammatione diſtentioneque affligunt. Secundo de morb. p. 145. v. 42. de angina: Et ſi apprehenſa lingua inſpexeris, gurgulio non magnus eſt, ſed

λαπα-

Λέποι) cortices, παρὰ τὸ λέπεσθαι, id eſt, a decorticare dicti.

Λίως) perfecte.

Λάπαρα) tenera.

Λοχέιη) purgatio, quae fit poſt partum.

Λιμακέςεροι) Λιμακώδεις dicuntur paluſtria, et arboribus conſita, et plana loca.

Λι-

[2] *λοχίη Foeſ.* [3] *melius per diphtongum λειμακέςεροι, vt ſit a λείμαξ, Foeſ.*

λαπαρὸς mollis. Secundo de morb. vulg. ſect. 6. p. 318. v. 11. Et praecordia non fuerint λαπαρὰ mollia, diuturnus fit morbus. Et v. 35. In voluulo λαπαρῷ molli, frigidum vinum multum meracum pro ratione dato. Vtitur etiam hac voce Hippocrates. Secundo progn. t. 19. p. 404. v. 3. In coacis praenot. p. 432. v. 40. Tertio de artic. t. 59. p. 488. v. 39. In mochlico p. 508. v. 45. EUST. Vide Foeſ. p. 375.

l. Libro de nat. pueri p. 39. v. 15. de muco ſanguineo: Atque hic viam ſtruit λοχίων purgationi a partu conſequenti. Primo de morb. mul. p. 234. v. 17. Verum ſigna eadem, et iidem fines, tum ei quae primo peperit; tum ei, quae λοχίων puerperia experta eſt, contingunt, ſi non curetur. Et p. 242. v. 17. Nunc vero dicam de λοχείων puerperii purgamentis. Quum mulieri aut λοχεῖα partus purgamenta non fuerint purgata. Et v. 30. Si vero a capite delatus fluxus, ad λοχείην puerperii purgationem vertatur. Et v. 45. Et τὰ λοχεία puerperii purgamenta ipſi occultabuntur. Et p. 243. v. 7. Fiunt autem et vlcera in vteris, vtpote λοχείων puerperii purgamentis putrefactis. Et v. 13. Et alias atque alias λοχεία puerperii purgamenta procedant maligna. Et v. 15. Si vero κάθαρσις ἡ λοχείη purgatio puerperii, primis, tribus aut quatuor diebus proceſſerit. Et v. 48. Si vero paulo pauciora quam oportet, prodierint mulieri τὰ λοχεῖα puerperii purgamenta. Et p. 244. v. 7. Et τὰ λοχεῖα puerperii purgamenta non prodierint, velut oportet. Et p. 256. v. 32. λοχεῖα puerperii purgamenta purgat. Et libro ſecundo pluries. Secundo prorrh. p. 421. v. 34. Si vero et λοχεῖα puerperii purgamenta ſimul fuerint intercepta. EUST. Vide Foeſ. p. 389.

m. Galenus in Exeg. habet λιμακώδης humidi et herbacei.

[l] Λιβρῷ) σκοτεινῷ καὶ μέλανι.

[m] Λείβονται) [3] σπένδονται.

[n] [4] Λάπτει) Βακχεῖος γράφει Λάζεται. Ἔϛι δὲ λαμβάνει.

[o] Λέμμα) ἡ ἐπιδερματὶς καλȣμένη.

[p] Λόπῳ) φλοιῷ, λεπίσματι.

[q] Λελυγισμένα) συνεϛραμμένα. [5] Ἐπικλῆς δὲ ἐπιπεπλεγμένα. Ἔϛι δὲ [6] μᾶλλον, ὥς φησι Βακχεῖος, συγκεκαμμένα. Πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν λύγων, ἅπερ ἐϛιν εὔκαμπτα φυτά.

[r] Λωτȣ̃ [7] ἰχθυήματα) ἀντὶ τȣ̃ ῥινίσματα ἢ πρίσματα.

[s] [8] Λορδωτόν) τὸ ἀποσεσιμωμένον καὶ ἐναντίον τῷ κυρτῷ, Λορδὸν καλεῖται. [9] Ὃ δὴ καὶ [10] φυτὸν καλεῖ.

Λά-

[1] λιβηρῷ *Gal.* [2] λίβονται *MS. D.* [3] σπεύδονται *MS. D.* [4] λαίπτει *MS. D.* [5] Ἐπικλὸς *MS. D.* [6] μᾶλον *MS. D.*

bacei. Libro de aere, aquis et locis p. 76. v. 40. Atque alii ſunt quoque *λειμακεϛέροις* planitiebus, nudiſque ac ſiccis terris conſtitutio ſimilis exiſtit. Et p. 80. v. 37. Qui vero loca concaua, *καὶ λειμακώδεα* et pratenſia, et aeſtuoſa habitant, etc. EUST. Foeſ. p. 385. Suidas interpretatur, *σύμφυτοι καὶ σύνδενδροι τόποι, κῆποι.* Heſych. *νοτεροὶ καὶ πιώδεις τόποι.*

n. Inuenio *λάπτȣσα* in Libro de corde p. 55. v. 1. Ceterum hunc humorem cor emingit, bibendo ipſum aſſumens ac conſumens, pulmonis nimirum potum *λάπτȣσα* lambens. Ita vertit Germanus interpres. Caluus autem, quodque quum de pulmone *λάπτȣσα* ſumſit, potauit, forpſit, ſicuti lotium emittit. EUST. Foeſ. p. 384. ad locum reſpici ſtatuit L. de aere, aquis et locis p. 77. 21. *vbi* pro *διερῷ* Erotianum legiſſe exiſtimat *λιβρῷ*. Ad quem locum haec annotauit Her.: Quamuis recte Foeſium coniecisſe puto, Erotianum hic legiſſe *λιβρῷ* pro *διερῷ*, malim tamen retinere vulgatum, quod ſatis appoſitum eſt: et potuit vicinitas *τῶν* ΔΙΕΡΩΙ et ΛΙΒΡΩΙ librarios fallere, vel et ipſum Erotianum. Magis mihi ſuſpectum *χνοώδει*, quod antecedit; et forte corrigendum *χλυώδεί τε καὶ διερῷ*. Interpres ſane, caliginoſo et maxime humido, vertens, ita legiſſe videtur. Lindanus more ſuo ſatis audacter edidit *γνοφώδει*. Melius

Λιβεῷ) tenebroſo et nigro.

Λείβονται) libant.

Λάπτει) Bacchius ſcribit, λάζεται, ſignificat autem capit.

Λέμμα) quae ſumma cuticula appellatur.

Λόπω) libro, cortici.

Λελυγισμένα) contorta. Epicles vero, complicata. Sunt autem magis, vt inquit Bacchius, inflexa. Ducta eſt autem vox ἀπὸ τῶν λυγῶν, a viminibus, quae ſunt plantae facile flexibiles.

Λώτȣ ἰχθυήματα) id eſt, ramenta, vel ſcobes.

Λορδότατον) hoc eſt, τὸ ἀποσεσιμωμένον, id eſt, quod ſimum effectum eſt, et curuo contrarium, λορδὸν appellatur, quod etiam et plantam vocat.

7 ὀχθυήματα *MS. D.* 8 λορδόττον *MS. D.* λορδότατον *ſiue* λορδώτον *Euſt. et Iunta.* λορδότατον *Foeſ. praefert.* 9 ὅ δεῖ *MS. D.* 10 ὑβὸν *mauult Foeſ.*

lius longe habet, quod paulo poſt l. 20. certiſſimam Seuerini emendationem αὔρης pro αὔτης in textum recepit. Hucuſque Heringa. V. Foeſ. p. 375. qui locum laudat περὶ καρδίης p. 51. 1. Heſychius interpretatur ἀναλαμβάνει, πίνει.

o. Foeſ. p. 350. idem ſignificare ait quod λέπος, et recte. Locus huc pertinens eſt L. II. περὶ γυν. p. 267. 9.

p. Secundo de art. t. 27. p. 481. v. 9. Poſtea corio opus eſt Carthaginenſi, et ſiquidem iunior ſit vulneratus, ſatis eſt λόπω ſquama inde detracta vti. In cuius com. Galenus ait: Conſtat autem in eo corio, partis, quae maxime ſumma eſt, id quod durius eſt et magis denſum, nunc λόπον ab ipſo nuncupari. Et t. 46. p. 483. v. 7. Poſtea Carthaginenſis corii λοπὸν ſquamam magni digiti latitudine, aut prout contulerit reſectam extrinſecus ad naſum agglutinare oportet. In Mochlico p. 506. v. 10. λοπῷ ſemel atque iterum. EUST. V. Foeſ. p. 388. Suidae et Heſ. λόπος dicitur πᾶν λέπος, φλοιὸς, δέρμα λεπτὸν, ξηρόν.

q. V. Foeſ. p. 379. vbi locus commemoratur ex mochlico p. 506. 22.

r. Libro de vlceribus p. 515. v. 5. Et λώτȣ τὰ ἰχθυήματα loti ramenta inſpergito. Et v. 7. 8. 9. Et p. 516. v. 23. 24. et 28. et 34. EUST. V. Foeſ. p. 292.

s. Has

[t] Λάσιον) ὀθόνιον, ὡς Θεόπομπος ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς λέξεσι φησὶ, λινοῦν ὕφος δασὺ εἶναι.

[u] Λεσχηνευομένου) ὁμιλοῦντος.

[x] Λύματα) καθάρματα.

[y] [1] Λεβηρίδες) [2] ὑμενώδη ἀποσύρματα. Ὅπερ ἐστι τὸ τῶν ὄφεων λεγόμενον Γῆρας, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ, καὶ [3] Στράττις ἐν Φοινίσσαις. [4] Πηλέμαχος δὲ ὁ γραμματικὸς [5] εὐηθέστερον φησὶ [6] δυσαναγωνίστου καὶ λιμοποιοῦ ζώου μικροῦ ὄνομα εἶναι τὴν Λεβηρίδα, μικρῷ λαγωῷ ὁμοίου· ὃ Ῥωμαῖοι μὲν Κουνίκλουν καλοῦσι, Μασσαλιῶται δὲ Λεβηρίδα.

[7] Λάπυρον) ὑγρόν.

[z] [8] Λείριον) βοτάνης εἶδος, ἣν Κρίνον ὀνομάζουσι. Νίγρος ἐν τῷ περὶ ὕλης φησὶ καὶ τὸν [zz] Νάρκισσον παρ' ἐνίοις Λείριον καλεῖσθαι.

ΑΡΧΗ

[1] *λεβηρίδος MS. D.* [2] *λεβηρίδος ὑμενώδους ἐπισύρματος Foeſ. ex coni. et ſic Euſt. et Iunta.* [3] *Στράτης MS. D. et ſic vulgg.* [4] *Πολέμαχος Euſt. Foeſ. et vulgg.*

s. Has voces non reperi, ſed tantum *λορδόν*. Tertio de artic. t. 8. p. 484. v. 9. Sed et iuxta magnum verticulum, ceruicem *λορδὸν* repandam habere coguntur. Et t. 45. p. 485. v. 45. Ipſe vero ceruicis articulus *λορδὸν* repandus eſt. In cuius com. Galenus inquit: Spectat in priorem partem, ſeu repandus eſt, dixit *λορδὸν*. Et t. 51. p. 488. v. 17. Quod ea quidem, quae in *λορδὸν* repandum emota ſunt, lethalia ſunt ac noxia. In mochlico p. 505. v. 39. EUST. Vide Foeſ. p. 389. Suidas explicat *τὸ ὑπόκυρτον, καὶ λορδότατον τὸ ἀποσεσιμωμένον ἐναντίον τῷ κυρτῷ, ὃ καὶ κυφὸν καλεῖται.*

t. Galenus in Exeg. exponit *σινδόνην* linteum. Erotianus vero *ὀθόνιον*, quod idem eſt. EUST. Vide Foeſ. p. 376. Cf. Hipp. prorrh. II. p. 416. 30.

u. Libro de probitate p. 15. v. 49. Neque cum imperitis multa *λεσχηνευόμενον* fabuletur, ſed neceſſaria. Primo de morbis p. 134. v. 28. Perimitur autem a ventre fluente, ab iis, quae antea relata ſunt, et *λεσχηνευομένου* loquente ipſo, ac intelligente omnes res, aeque vt in priori tempore. EUST. Ex hoc loco emen-

Λάσιον) linteum. Sicut Theopompus in Odyſſea, et Artemidorus Grammaticus in libro de vocibus dicit eſſe texturam lineam denſam.

Λεσχηνευομένȣ) verſantis.

Λύματα) ablutionis ſordes.

Λεβηρίδος) *Ὑμενώδȣς ἀποσύρματος*, quod eſt ſerpentum vocata ſenecta, vt Ariſtophanes in Amphiarao, et Strates in Phoeniſſis. Polemachus vero grammaticus imperitius *δυσαναγωνίςȣ* et *λιμοποιȣ̃ ζώȣ* parui animalis intractabilis, et famelici nomen eſſe *τὴν λεβηρίδα* inquit, paruo lepori ſimilis, quem Romani cuniculum appellant; Maſſilienſes vero *λεβηρίδα*.

Λάμπυρον) humidum.

Λείριον) herbae ſpecies, quam lilium appellamus. Nigrus in libro de materia, narciſſum etiam a nonnullis *λείριον* inquit appellari.

[5] *εὐοιθέςεροι MS. D.* [6] *Legitur etiam δυσαγωνίςȣ, fortaſſe autem ſcribendum eſt δυσανταγωνίςȣ St.* [7] *λάπτυρον MS. D. λάμπηρον MS. St. conſentit Foeſius. λαπαρόν vulgg.* [8] *λίριον Gal. ſed rectius λείριον.*

emendari multi Hippocratis poſſunt. Nam apud eum recte quidem vno in loco *λεσχηνευομένȣ* ſcriptum eſt, vt hic, ſed alicubi *ἐλευσχηνευσάμην* pro *ἐλεσχηνευσάμην*, alicubi etiam *λεσχημονευόμενον* pro *λεσχηνευόμενον*. Ita enim habet in libro *περὶ εὐσχημοσύνης* (ſi modo Hippocratis eſt) editio Aldina, *μηδὲ πολλὰ λεσχημονευόμενον τοῖσιν ἰδιώτῃσιν, ἀλλὰ τἀναγκαῖα*. ST. Multa alia huc ſpectantia addit Foeſ. p. 381.

x. Vide Foeſ. p. 392. Subindicatur locus *περὶ ἀδένων* p. 57. 40.

y. Galenus in Exeg. *λεβηρίδα* vocat ſerpentis exuuium: quidam tamen vacuam concham intelligunt. Secundo de morb. muliebr. p. 285. v. 6. de medicamento ad ornandam faciem: Viperae *λεβηρίδος* exuuium. EUST. Vide Foeſ. p. 376. vbi ad L. I. *περὶ γυν.* p. 287. 38. prouocat.

z. Vide Theophraſt. hiſtor. plant. L. VI. c. 6. Dioſcor. L. III. c. 116. Plin. L. V. c. 25. et L. IV. c. 23.

zz. Inuenio *νάρκισσον* fem. gen. pro ipſa herba. Maſculino autem genere nomen eſſe pueri in eam mutati conſtat. Ceterum Nigro adſtipulatur Theophraſtus. ST.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

[a] Μαρμαρυγαὶ) [1] λαμπηδόνες πυκναὶ, καὶ οἷον ἀστραπαὶ πυκναὶ, [2] αἰφνίδιοι, πυρώδεες, ὡς καὶ Ὅμηρος, μαρμαρυγὰς [b] θηεῖτο [3] ποδῶν.

[c] [4] Μηριοχάνη) ὄνομα γυναικός.

[d] [5] Μειῦσιν) ἐλαττῦσι.

[e] Μυττωτὸν) οἱ μὲν Ἀττικοὶ ὑπότριμμά τι μετὰ [6] σκόρδυ γινόμενον λέγυσι· Εὔπολις δὲ ἐν Λάκωσι, τὸ ἄμυλον λέγων, [7] φησὶ, Τὰ συκάρια ἐποίησε μυττωτὸν πολύν. Ἔνιοι δὲ, πλακῦντα διὰ λαχάνυ συντεθέντα. Οἱ δὲ, τὸν λεγόμενον [8] ζῆθον. Ἡμεῖς μέντοι συγκατατιθέμεθα τοῖς λέγυσι μυττωτὸν εἶναι τὸ διὰ [9] σκόρδυ

[1] *λαμηδόνες vulgg.* [2] *ἀφυιδίοι vulgg.* [3] *πολλῶν MS. D.*
[4] *Μηριοχαύνη apud Hipp.* [5] *μυῦσιν MS. D.*

a. Libro de locis in homine p. 67. v. 36. Semper ab incumbente oculi magis *μαρμαρυγώδης* ſplendeſcentes fiunt. Septimo de morb. vulg. p. 359. v. 36. de Mneſianacte: Deambulante vero ipſo in foro, *μαρμαρυγαὶ* ſplendores prae oculis obuerſabantur. Et v. 42. de eodem: Et oculorum *μαρμαρυγὰς* ſplendores comitari (ſcilicet dixit). Secundo de ratione vict. morb. acut. t. 44. p. 373. v. 10. Et *μαρμαρυγώδεα* ſplendores ipſis ob oculos obuerſantur. Tertio progn. t. 33. p. 408. v. 23. Aut *μαρμαρυγαὶ* ſplendores ob oculos obuerſantur. Secundo prorrh. p. 423. v. 13. Et *μαρμαρυγῶδες* ſplendicans quiddam ipſis ob oculos obverſatur. In epiſtola ſecunda ad Philopoemenem p. 527. v. 30. de muliere ab Hippocrate viſa: Cuius oculorum circuli puro lumine micabant, vt ſtellarum *μαρμαρυγὰς* fulgorem putares. Locus, quem Erotianus ex Homero adducit, eſt in octauo Odyſſeae. EUST.

b. In exempl. Erotiani legitur *θηεῖτο πυλῶν*. Sed ego *ποδῶν* ex Homero reponere non dubitaui. Locus eſt Odyſſ. *θ′*. v. 265. ST. Vide Foeſ. p. 398. Etiam Homerus Il. *γ′*. v. 397. *ὄμματα μαρμαίροντα* habet.

c. Galenus in Exeg. habet *μυοχάνη* vel *μυιοχάνη*, epitheton hiantis. Si autem *μυριοχαύνη* ſcribatur, in millibus fuerit hians. Secundo de morb. vulg. ſect. 1. p. 312. v. 38. Crudos ac liquidos ſeceſſus, milium ſolidum in oleo coctum ſiſtit, exemplo eſt Nautae puer, et *Μυριοχαύνη*,

PRINCIPIVM M.

Μαρμαρυγαὶ) ſplendores crebri, quaſi coruſcationes crebrae, repentinae, igneae, vt inquit Homerus. Μαρμαρυγὰς crebros pedum motus admirabatur.

Μηριοχάνη) mulieris nomen.

Μειȣ̃σιν) diminuunt.

Μυττωτὸν). Attici quidem dicunt eſſe quid contritum cum allio. Eupolis vero [illegible] Laconibus ἄμυλον dicens, inquit, vaſcula fecerunt multum μυττωτὸν, hoc eſt, amylum. Nonnulli autem placentam ex olere factam, nonnulli zithum. Nos vero iis aſſentimur, qui dicunt μυττωτὸν eſſe, quod cum allio contritum eſt. Dictum autem

[6] σκορόδȣ legendum ex Foeſio. [7] Φησὶν St. Euſt. Iunta et vulgg. [8] ζῦθον Foeſ. [9] σκορόδȣ Foeſ.

χαύνη, Myriochaune. Ex quibus verbis elicio μυριοχαύνη eſſe nomen mulieris, proprium quidem ſecundum Erotianum, ab epitheto vero ſumtum ſecundum Galenum: quod tamen ita eſſet ei familiare, et ab omnibus receptum, vt pro nomine proprio ab illis vſurparetur, hanc noſtram coniecturam idem Galenus confirmat, quum in dictione ϛρυμάργȣ in hunc modum ſcribit. Dioſcorides autem ϛρυμάγȣ, non vt proprium viri nomen explicat, ſed furioſe affectum circa rem veneream ſignificare ait, dicta enim eſſe apud Hippocratem, et alia eodem modo epitheta, vt μυοχάνη, σάρατος ſeu σώρατος, ῥυπαλώπηξ vel γρυπαλώπηξ. Sed et apud Eraſiſtratum ait ῥινοκολȣ̃ρος, hoc eſt, qui mutilatis naribus eſt. Vnde etiam patet μυοχάνη potius legendum eſſe, quam μυριοχάνη, aut μυιοχάνη, aut μυριοχαύνη. EUST.

d. Vide Foeſ. p. 402. Locus eſt epidem. L. II. p. 312. 23.

e. Galenus in Exeg. exponit Moretum, aitque Dioſcoridem ex allio et cepis eſſe intritum ſcripſiſſe. Dioſcorides L. II. c. 141. ſic ſcribit: Quod ex alliis et nigris oliuis intritum ſit, a Graecis μυττωτὸν appellari. Secundo de morb. vulg. ſect. 6. p. 318. v. 38. Si vero vomat, et non bibat, μυττωτὸν allii aut ceparum intritum dato. Reperiri hanc vocem apud Theophraſtum Plinius teſtatur. Dicitur autem quaſi μυσωτὸν, παρὰ τὸ μυσάττεσθαι contemtum videlicet eſculentum, vt annotat Ariſtophanis interpres

δυ [f] τρίμμα. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ [1] μυσάττεσθαι τὴν δυσωδίαν· ὡς εἶναι μυσσωτόν.

[g] Μεγαλόσπλαγχνον) τὸν διὰ φλεγμονὴν ἐν ἐπάρσει τὰ σπλάγχνα ἔχοντα.

[h] [2] Μοδοσαέως) ὄνομα τόπυ.

[i] Μεθίησιν) Ἐπικλῆς μέν φησιν ἐμπίπτει· ἔςι δὲ μᾶλλον, ἀφίησι.

[k] [3] Μεμιασμένον) λοιμῶδες γεγονός.

[l] [4] Μάσσον) Βακχεῖος μὲν φησιν ἔλασσον, [5] Ἡρακλείδης δ' ὁ Ταραντῖνος, πλεῖον.

[m] Μεῖον) ἔλαττον.

[n] Μᾶζα) φύραμα [6] ἐξ ἀλφίτων [7] γινόμενον, ποτὲ μὲν,

[1] *μασάττεσθαι vulgg.* [2] Μηδοσαδέω *apud Hipp.* [3] *μεμιωμένον MS. St. et ex eo Chart.*

pres in *ἱππεῦσι*. Et Caelius Rodiginus libro tertio c. 30. EUST. Vide Foeſ. p. 422. Loca ſunt epidem. L. II. pag. 318. 38. *περὶ ὄψιος* p. 522. 18. de loc. in homine p. 74. 20.

f. Sic quoque Heſychius, *τὸ διὰ σκορόδων τρίμμα τὶ ἐξ ἀρτυμάτων συντιθέμενον*, et aeque *ὑπὸ τριμμάτι διὰ σκορόδων*.

g. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 84. p. 327. v. 4. de Apollonio in Abderis: Erat autem *μεγαλόσπλαγχνος* magnis viſceribus praeditus. Tertio de rat. vict. morb. acut. t. 9. p. 374. v. 30. de aqua mulſa: In totum quidem his, qui amara bile abundant, ac *μεγαλοσπλάγχνοισιν* magna viſcera habentibus minus commoda eſt, quam his, qui tales non ſunt. In cuius com. Galenus inquit, *μεγαλοσπλάγχνυς* nunc dixiſſe non eos, quibus magna viſcera ſuapte natura ſunt, ſed quibus ex aliquo affectu intumuerunt, ſiue ſcirrhum, ſiue inflammationem, ſiue oedema contraxerint. Et t. 12. p. ead. v. 36. Atque hoc biliofis, et *μεγαλοσπλάγχνοισιν* magna viſcera habentibus magis contigit. Quem locum Galenus exponens ait: Quum in acutis morbis, de quibus nunc Hippocrates agit, in viſceribus tumor oriatur, id eſſe inflammationis, non ſcirrhi, aut oedematis ſymptoma, tales autem nunc *μεγαλοσπλάγχνυς*, id eſt, viſcera magna, hoc eſt, in tumorem elata, habere dixit. Aduertendum tamen eſt, in eodem libro tertio t. 11. p. 374. v. 13. vino hanc vocem accommodari. Dulce vinum, inquit,

tem eſt *παρὰ τὸ μυσάττεσθαι*, quod eſt abominari malum odorem, vt ſit *μυσσωτὸν*, id eſt, odio dignum.

Μεγαλόσπλαγχνον) habentem viſcera tumida ob inflammationem.

Μεδοσαέως) loci nomen.

Μεθίησιν) Epicles quidem inquit, irruit, eſt vero magis, dimittit.

Μεμιασμένον) peſtilens factum.

Μᾶσσον) Bacchius quidem interpretatur, minus. Heraclides vero Tarantinus, plus.

Μεῖον) minus.

Μάζα) maſſa quaedam ex farina facta, aliquando

Q 5 cum

[4] *μᾶσσον Euſt. Iunta et Foeſ.* [5] Ἡρακλείον *Foeſ.* [6] *ἐξ ἀλφίτε MS. D.* [7] *MS. D. poſt γινόμενον addit πινόμενον.*

inquit, non adeo vt vinoſum, capiti grauitatem affert, et minus tentat mentem, et quouis alio facilius per inteſtina deſcendit: *μεγαλοσπλάγχνος δὲ σπληνὸς καὶ ἥπατος*, in tumorem autem attollit ſplenem et hepar. In cuius expoſitione Galenus ait: Vinum dulce viſcera in tumores attollere, hoc eſt, viſcerum tumores adaugere. EUST. Vide de rat. vict. in morb. acut. p. 75. 58. epid. L. II. p. 313. 5. et 36. prorrh. p. 210. 58. et Foeſ. p. 400. Alias *μεγαλοσπλάγχνος* generoſitatis aut virtutis ſpecimen eſt, et antiquis magnis aut latis viſceribus praeditum indicat, cuique eximiae ſunt omnes corporis functiones.

h. Foeſ. p. 416. teſtatur apud Hippocr. epid. L. IV. p. 333. 24. et 38. Μηδοσαδέω legi.

i. V. Foeſ. p. 401. Loca, quae huc ſpectant, ſunt de nat. pueri p. 30. 20. p. 35. 4. p. 37. 18. et 33.

k. Galenus in Exeg. exponit, foedatum, vt apud Poetam legitur. Libro de flatibus p. 118. v. 46. Ἢ *μεμιησμένον νοσεροῖσι μιάσμασι, ἐς τὸ σῶμα ἐσέλθῃ·* vel morboſis infectionibus infectus (aer) corpus ingreditur. Sic vertit Laſcaris. EUST. Vide Foeſ. p. 407. Heſychius exponit *μεμολυσμένα καὶ μεμιγμένα*.

l. Galenus in Exeg. exponit, plus, vt in maiori de praedictione. EUST. Foeſ. p. 399. laudat prorrh. I. p. 415. 17.

m. Cf. Foeſ. p. 402.

n. Li-

μὲν, μετ᾽ ὀξυμέλιτος, ποτὲ δὲ, μετ᾽ ὀξυκράτȣ ἢ ὑδρομέλιτος, ἢ μεθ᾽ ὕδατος. Ἔϛι δὲ τρόφιμον.

o Μανδραγόρȣ ῥίζαν) περιφραϛικῶς τὴν μανδραγόραν.

p [1] Ματεῖσθαι) ζητεῖσθαι. Καὶ Μάτος ἡ ζήτησις λέγεται.

q Μωμητέον) μεμπτέον. Καὶ Μῶμος, ἡ μέμψις.

r Μεμινυθήκασιν) κατισχνάνθησαν.

s [2] Εἰώθασι) Μεμαθήκασι. Καὶ γὰρ ἡ μάθησις

[3] ἔθος ἐϛὶν ἄσκησις.

Με-

[1] *Occurrit et forma* ματτέσθαι. [2] Μεμαθήκασι) εἰώθασι *rectius Euſt. et Iunta.*

n. Libro de veteri medicina p. 6. v. 20. Quicumque vero homines, in hac affectione exiſtentes, ſiccum cibum aſſumunt, aut μάζαν, mazam, aut panem. Et v. 41. Qui panem aut μάζαν mazam intempeſtiue ingeſſit. Secundo de diaeta p. 92. v. 8. Vtimur ſic μάζῃ maza omnis generis, facultatem autem habet μάζα haec talem. Et v. 10. μάζα prius ſubacta. Et v. 15. Si vero velis μάζαν ſtatim, vt ſubacta eſt, exhibere. Secundo de morb. vulg. ſect. 5. p. 317. v. 46. Et allia cum μάζῃ maza edenda dato. Et libro quinto p. 337. v. 45. de Eumelo Lariſſaeo: Neque edebat niſi μάζαν. EUST. Vide Foeſ. p. 393. Hipp. de vuln. cap. p. 449. 11. et 30.

o. Libro de locis in hom. p. 71. v. 44. Μανδράγορȣ ῥίζαν. Mandragorae radice mane in potu data. Et v. 46. de conuulſione: Et μανδραγόρȣ ῥίζαν mandragorae radix in potu praebeatur. Primo de morb. mul. p. 254. v. 28. de ſubdititiis: Et μανδραγόρȣ ῥίζα, mandragorae radix. etc. EUST. V. Foeſ. p. 396.

p. Galenus in Exeg. habet μάτος, inquiſitio, ſeu quaeſtio, et inquirere ματεῖσαι, vel μᾶσθαι, vel ματᾶσθαι, vt in aliquibus exemplaribus legitur. Secundo de artic. t. 26. p. 481. v. 3. Frequenter autem circa linguam ἐσμάττεσθαι alte inquirere oportet. In cuius com. Galenus ait: Μάττεσθαι ſignificat inquirere: ſed ἐσμάττεσθαι alte inquirere: ſicut nunc vbi alte inquirere ἐσμάττεσθαι dixit. Et libro tertio t. 47. p. 486. v. 10. Niſi hominem ſeces, et ἔπειτα ἐσμασάμενος ἐς τὴν κοιλίην manu in ventrem iniecta inquiſitionem faciat. In

quo

cum oxymelite, aliquando vero cum poſca, vel aqua mulſa, vel aqua: habet vero nutriendi vim.

Μανδραγόρȣ ῥίζαν) per circumſcriptionem, mandragoram.

Ματεῖσθαι) quaerere, et μάτος inquiſitio appellatur.

Μωμητέον) reprehendendum, et μῶμος reprehenſio dicitur.

Μεμινυθήκασι) extenuati ſunt.

Μεμαθήκασι) hoc eſt, εἰώθασι, id eſt, conſueuere, quia ἡ μάθησις, id eſt, diſciplina eſt exercitatio conſuetudinis.

Μέ-

[3] *ἔθȣς mauult Steph. quem ſequitur Foeſ.*

quo loco Galenus repetit: Mane alte indere in ventrem cauſa inquirendi, quae ibi ſunt, dixit ἐσμάσσεσθαι. EUST. V. Foeſ. p. 399.

q. Libro de arte p. 1. v. 10. de calumniatoribus artis: Nequaquam vero poſſunt malitiei ſufficere, ad hoc vt aliorum opera, quae quidem recta ſunt, calumnientur, quae vero non recta ſunt, μωμέεσθαι reprehendant. EUST. Foeſ. p. 423. conſentit.

r. Tertio de officina medici t. 32. p. 505. v. 7. in his, quae μινυθήματα extenuata ſunt. Et v. 8. Vt ex tranſfuſione, quae exhauſta ſunt, magis quam ſuapte natura ἐμινύθη emacreſcerent. EUST. Foeſ. p. 416. addit loc. ex mochlico p. 506. 32. et περὶ γυν. L. I. p. 241. 40.

s. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 88. p. 382. v. 27. Hos autem minus bibere oportet, quam μεμαθήκασι conſueuerunt. EUST. Inuerſus eſt ordo verborum εἰώθασι et μεμαθήκασι. Nam μεμαθήκασι obſcurius explicari debere per εἰώθασι apertius, non contra, nemo negauerit. Adde quod hic vocabula exponuntur a μ incipientia. Ceterum nos iuuare poteſt haec Erotiani expoſitio ad intelligendum hunc Xenophontis locum ἀναβ. L. IV. p. 196. meae editionis καὶ μάλα ἡδὺ πόμα συμμαθόντι ἦν. Nam ibi ſi συμμαθόντι compoſitum pro μαθόντι ſimplici accipias, hoc autem exponas εἰωθότι, aberit ab eo loco omnis mendi ſuſpicio. Ceterum noſtrates quoque ita loquuntur: *Je n'ai pas appris de faire cela*, (quod proprie ſonat ȣ̓ μεμάθηκα τȣ̃το ποιεῖν,) ſignificare volentes, ȣ̓κ εἴωθα τȣ̃το ποιεῖν. ST. Plura Foeſius p. 406. affert.

t [1] Μεσεγγὺ) ἐν μέσῳ.

u [2] Μετεξέτεροι) Βακχεῖος ἐν τρίτῃ φησὶν, ἕτεροι. Ἔςι δὲ μᾶλλον, ἔνιοι, ὡς καὶ Ἡρόδοτος ἐν β' φησὶ, τὰς ζειὰς μετεξέτεροι καλέουσι.

x Μελέτη) Ἐνέργεια.

y [3] Μελεδῶνας) Θεραπείας.

z Μετάρσιον) ὑψηλόν.

Μύρον

[1] μεσηγὺ ap. Hipp. [2] σειμετεξέτεροι MS. D.

t. Reperio μεσηγύ. Primo de art. t. 73. p. 478. v. 45. Κατὰ δὲ τὸ μεσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων, iuxta medias autem ſcapulas, aliquid altius ſuppoſitum fuerit. EUST. V. Foeſ. p. 407.

u. Secundo de fract. t. 18. p. 460. v. 39. de cute calcanei: Si vero craſſa, et dura, veluti μετεξέτεροι quidam habent, incidere oportet. Tertio de art. t. 59. p. 488. v. 44. Proinde μετεξέτεροι aliqui tales noxas magis contemnunt. In quo loco haec dictio ſcribitur per ϑ. Et t. 82. p. 490. v. 19. Vſus enim μετεξέτεροι aliquis liberat ab effeminatione. In cuius com. Galenus inquit: Verbum aliquis μετεξέτερος dixit, quod apud Iones nihil amplius ſibi velle, quam quod nobis dicitur ἕτερος, id eſt, alter, licet ex Herodoto colligere. Vtitur enim eo frequenter, ſicut et verbo μετεξέτεροι, quo ſignificat id, quod nos vocabulo τινὲς, id eſt, aliqui. Sed nunc quoque μετεξέτερος tale quidpiam ſonat. Quarto de art. t. 26. p. 495. v. 46. Accommodata autem ſunt ad talia, et ex emplaſtris μετεξέτερα aliqua, quae cruentis vulneribus deſtinata ſunt. EUST. Cf. Foeſ. p. 410.

x. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 49. p. 304. v. 22. Μελετᾷν ταῦτα, haec meditator. In cuius com. Galenus ait: Hoc loco μελετᾷν, id eſt, meditari pro ἀσκεῖν, quod eſt, exercere, dixit, alibi ſaepius τὴν ἐπιμέλειαν, id eſt, curum, vocat μελέτην, hoc eſt, meditationem. Primo de fract. t. 1. p. 459. v. 21. Quae non ita valde ἐπιμελέονται curare ſolent medici. Et libro ſecundo t. 24. p. 461. v. 5. Neque ita magnum ſtudium et μελέτης diligentiam exigunt. Quem locum exponens Galenus ait: Diligentiam expreſſit vocabulo μελέτης. Sic enim ab Ionibus appellari ſolet, et ab ipſo ſaepius nominatur. Et libro tertio t. 47. p. 469. v. 28. Μελέται γὰρ μελετέων. Nam et

Μέσσεγγυ) in medio.

Μετεξέτεροι) Bacchius in tertio interpretatur ἕτεροι alii. Sed rectius quidem eſt ἔνιοι, hoc eſt, nonnulli, ſicut et Herodotus in ſecundo libro inquit, τὰς ζειὰς μετεξέτεροι, id eſt, quas nonnulli ζειὰς, hoc eſt, zeam appellant.

Μελέτη) actio.

Μελεδῶνας[3]) curas.

Μετάρσιον) ſublime.

Μῦρον

[3] *μελεδῶναν MS. D. μελεδώνης vel μελεδῶνος legendum exiſtimat Foeſ.*

et curationes a curationibus multum differunt. Tertio de artic. t. 64. p. 489. v. 10. Si vero ſanguinem non ſpuat, ſufficit viginti diebus vt plurimum μελέτη curatio. EUST. V. Foeſ. p. 405.

y. Galenus in Exeg. habet μελεδαίνοντι curam gerenti, curanti, et μελαιδῶν cura: non autem, vt apud Homerum, triſtitia ſeu moeror. Aliqui codices habent μελεδῶν. Aduertendum tamen eſt, Galenum interdum Homeri ſenſum probare. Nam primo de art. t. 30. p. 475. v. 5. explicans haec verba Hippocratis: Hi putant quidem nihil opus eſſe, vt ſui ipſorum ἐπιμελεῖσθαι curam gerant, in hunc modum ſcribit: Magis adhuc tabeſcunt, qui in moerore ſunt, quem Graeci Poetae μελεδῶνα idcirco dicunt, quaſi membra edat, deuoretque. Reperio et μελεδαίνηται in priori ſignificatione. Primo de morb. mul. p. 235. v. 48. Poſtquam autem amplius tempus progreſſum fuerit, et non μελεδαίνηται curetur, magis dolebit. Et p. 236. v. 1. Poſtea in idem relabitur: et ſi non μελεδαίνηται curetur, ſed tempus procedat. Plura vide infra in annotatione dictionis μελεδανθέων. EUST. V. Foeſ. p. 404. Heſychio μελεθῶνες exponuntur φροντίδες.

z. Primo de morb. mul. p. 251. v. 46. Vbi vero haec facta fuerint, et lectus μετάρσιος ſublimis fuerit. Et libro ſecundo p. 264. v. 39. Et facies μετάρσιον eleuata, et ſub oculis tumores laxi. Et p. 271. v. 2. Et ſpiritus μετάρσιον ſublimis iuerit, et ſuffocatio habeat, et anhelatio denſa ipſam corripiat. EUST. Vide Foeſ. p. 409.

[a] Μύρον Αἰγύπτιον) οἱ μὲν ἐδέξαντο τὸ λεγόμενον ὑπὸ σκάφης. Ἔστι γὰρ θερμαντικόν· οἱ δὲ [1] Μελαβάθρινον: οἱ δὲ, τὸ Μενδήσιον. Καὶ γὰρ ἐν β′ Γυναικείων, ὁ αὐτὸ φησὶν ἔλαιον Αἰγύπτιον.

[b] [2] Μῶλυξ) σκορόδου κεφαλὴ [3] βωλοειδὴς, καὶ μὴ διαλελυμένη εἰς [5] ἄγλυθας.

[c] [6] Μαριλῆνοι) οἱ φρυγανώδεις καὶ μικροὶ ἄνθρακες οὕτως ὑπό τινων καλοῦνται· μᾶλλον δὲ ἡ θερμοσποδιὰ, Μαρίλη λέγεται. [7] Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν [d] Ἀχαρνεῦσι φησὶν, Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης [8] ἀλεύχιην [9] Ὁ Λάρκος ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία. Καὶ Ἱππώναξ φησὶ, πολλὴν μαρίλην ἀνθράκων.

[e] Μαράσσει) [10] ψοφοῖ.

Μή-

[1] Μαλοβάθρινον *St. legendum putat.* [2] Μώλυξ *Euſt. et Iunta.* μώλυζα *vel* μῶλυ *Foeſ.* [3] βολοειδὴς *MS. D. Pro* βωλοειδὴς *malim* μονοειδής. *Nam Galenus* σκόροδον ἁπλῆν τὴν κεφαλὴν ἔχον *interpretatur, Geſn. et ſic vulgg.* [4] διαλελυμένον *MS. D.*

a. Galenus in Exeg. habet ιγύπτιον μῦρον Aegyptium guentum, quod ex flore egyptiae ſpinae, quod mepium quoque vocatur, conitur. Eſt et Αἰγύπτιον μῦν, λευκὸν Aegyptium vnuentum album, quod etiam endeſium dicitur: fitque ex iis, et aromatibus; proinde nguentum non oleum appelatur, idem quoque liliaceum, t ſuſinum vnguentum nunupatur. Reperitur haec vox ibro de nat. mul. p. 215. v. 17. t p. 220. v. 42. et p. 222. v. 2. Primo de morb. mul. p. 54. v. 17. et p. 256. v. 49. t p. 259. v. 14. et 34. Et liro ſecundo p. 273. v. 32. et . 289. v. 15. et 17. EUST. Legendum puto Μαλοβάθρινὸν ex Plinio et Horatio, qui malobathrum appellauit vnguentum Malobathrinum. ST.

b. Galenus in Exeg. habet μώλυζα, et quidem rectius, allium quod ſimplex caput habet, et non eſt in ſpicas diſtributum, quidam autem μῶλυ herbam. Libro de nat. mul. p. 227. v. 46. Si vterus doleat σκόροδου μόλυζαν allii caput integrum, et nitrum toſtum, et cuminum terito. In quo loco ſcribendum eſſe puto; μώλυζαν. Primo de morb. mul. p. 257. v. 14. Μώλυζαν σκορόδου caput allii integrum deraſum appone. Et p. 261. v. 2. Et libro ſecundo p. 288. v. 38. Et p. 289. v. 44.

Μῦρον Αἰγύπτιον) nonnulli approbarunt eſſe id, quod dicitur ἀπὸ σκῦφης, eſt enim calefactiuum. Nonnulli vero Μαλαβάθρινον. Alii τὸ Μενδήσιον; etenim in ſecundo de morbis muliebribus idem dicit oleum Aegyptium.

Μώλης) allii caput glebae inſtar, neque in ſpicas diſtinctum.

Μαριλῆνοι) appellantur a nonnullis carbones Φρυγανώδεις ſurculoſi et minuti. Potius vero calidus crinis μαρίλη dicitur, vt Ariſtophanes in Ἀχαρνεῦσι inquit. Prae timore autem τῆς μαρίλης cinerem mihi denſum Larcus effundit, vt ſepia. Et Hipponax ait, πολλὴν μαρίλην, hoc eſt, multum cinerem carbonum.

Μαράσσει) ſtrepit.

Μή-

[5] αἴγλυθας *MS. D.* ἄγλιθας *Foeſ. et vulgg.* [6] μαριλλῖνοι *Euſt. et Iunta.* μαρίλην *Foeſ. rectius.* [7] Ὡς Ἀριστοφ. *omiſſa part.* καὶ *MS. D.* [8] ἀλοσύδνην *St. et ſic Chart. qui apud Ariſtoph.* μοισυχνὴν *reperiſſe ſe teſtatur.* [9] ὁ Χάρκος *MS. D.* [10] ψοφεῖ *MS. D.*

v. 44. Libro de ſterilibus p. 291. v. 47. et p. 298. v. 17. EUST.

c. Galenus in Exeg. habet μαρίλη, hanc multi cinerem calidum appellant. Secundo de morb. mul. p. 272. v. 6. Quod vbi factum fuerit, ligna ac prunas, quae craſſiſſimae ac ignitae fuerint, eximito; τὴν δὲ σποδιὴν καὶ τὴν μαρίλην cinerem vero ac favillam in foſſa relinquito. Sic vertit Germanus interpres. EUST. V. Foeſ. p. 397. Suidas explicat ὁ χνοῦς καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθρακῶν. cf. Pollux, L. VII. c. 24. Heſychius τὸ ἀπόψημα τῶν ἀνθρακῶν.

d. Ita legitur in vulgatis Ariſtophanis editionibus hic verſus: Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνήν. Non reperio ἀλοσύχνην apud Graecos lexicographos, ſed tantum ἀλοσύδνην. ST.

e. Quorſum haec referenda ſint, haud temere affirmaverim, quoniam tamen praecedens μαριλῆνοι ad L. II. de morb. mul. p. 684. 55. coniectura ductus refero ad eumdem libellum, p. 658. 28. ἢν ἀγρηθῶσιν αἱ μῆτραι, ἢ γαστὴρ αἴρεται, καὶ φυσᾷ, καὶ σμαραγεῖ. Nec tamen putem Erotianum μαράσσει legiſſe pro σμαραγεῖ: ſed ipſius gloſſam ſic reſingendam duco:

[f] Μήλην) ὅτω καλεῖ τὴν μηλωτίδα. [d]Ην γὰρ ἡ-
ιεῖς μήλην καλῦμεν, αὐτὸς [g] [1] Ὑπάλιπτον καλεῖ.

[h] [2] Μελενδανθέων) μεριμνῶν. θεραπειῶν. [3] Με-
ιεδαίνειν γὰρ λέγεται τὸ μεριμνᾷν καὶ θεραπεύειν.

Μνῶται) κινεῖται, ἢ κτείνεται. Καὶ γὰρ ὅτως εὕρομεν γεγραμμένην τὴν λέξιν.

ΑΡΧΥ ΤΟΥ Ν.

[a] Νείαρα) γαστήρ. Βακχεῖος Φησὶ τὸ κῶλον' ὅ
·ινες κάτω κοιλίαν προσαγορεύϋσι.

Νε-

[1] *ὑπάλειπτον nonnulli. ὑπάλειπτρον Foeſ. rectius.* [2] *με-λεδώνας mauult Foeſ.*

:ο: σμαραγεῖ) ψοφεῖ. Ita Heſych. Σμαραγεῖ, ἠχεῖ, ψοφεῖ. Quod vero emendatio noſtra ordini literarum repugnat, nihil curo. Vide quae hac de re cap. 1. monui. De vocis vero ἀγρηθῶσιν vera ſcriptura, quae iam per multa ſecula incerta fuiſſe videtur, nihil in praeſentia, quod moneam, ſuccurrit: vide, ſi libuerit, Erotianum, cuius tamen locus mihi valde obſcurus eſt, nec verum attigiſſe puto Foeſium, qui πρηθῶσιν emendat. HER.

f. Galenus in Exeg. habet μήλην διαςομωτρίδα, ſpecillum ad diducendum adaperiendumque idoneum. Μήλην ἐξωτίδα ſpecillum auricularium. Μήλην ἰσχυρὴν ſpecillum vulnerarium. Μήλη πλατείη ſpecillo lato in modum rudiculae. Μήλης τῷ πλάτει, cyathulo ocularis ſpecilli. Secundo de morb. p. 147. v. 26. Siccum linamentum circa τὴν μήλην ſpecillum obuolutum indito. Et v. 38. Et μήλη ſpecillo inſecto ipſa circa polypum obducito. Primo de morb. mul. p. 248. v. 6. Et μήλην ſpecillum ſtanneum, paratum immittito. Et libro ſecundo p. 279. v. 17. Libro de ſterilibus p. 292. v. 29. 31. 32. 40. et 48. Et p. 294. v. 14. et p. 295. v. 28. et p. 298. v. 8. 10. et pluries in eo libro. Septimo de morb. vulg. p. 354. v. 19. Libro de vlceribus p. 518. v. 3. et pluries ibidem. Libro de haemorrh. p. 520. v. 12. EUST. Vide multa loca a Foeſ. p. 212. congeſta.

g. Legitur apud Hippocratem ὑπάλειπτρον, apud Galenum item. ST.

h. Galenus in Exeg. habet μελεδαίνοντι curam gerenti, curanti. Libro de ſterilibus p. 291.

Μήλην) ſpecillum ſic appellat: quod enim nos μήλην appellamus, ipſe ὑπάλιπτον vocat.

Μελεδανθέων) curarum et medelarum. Μελεδαίνειν enim dicitur curare et mederi.

Μνῶται) mouetur, vel interficitur; etenim ſic vocem hanc ſcriptam reperimus.

PRINCIPIVM N.

Νείαιρα) venter. Bacchius colon dicit, quod inferiorem ventrem nonnulli appellant.

Νε-

[3] μελενδαίνειν *MS. D.* [4] ἔρομεν *MS. D.*

p. 291. v. 6. μελεδανθεῖσα curata vero foecunda fit. Et v. 19. μελεδανθεῖσα curata foecunda fit. Et v. 26. 31. et 37. EUST. Praeterea μελεδανθεὼν apud Corinthum habes de dialecto Ionica, ſub hac voce. ST.

a. Reperio hanc vocem ſolam ſine aliqua adiunctione, et cum dictione γαςήρ. Et praeterea, tum in exemplaribus impreſſis, tum manuſcriptis, in aliquibus locis νείαιραν vel νείεραν, legitur, et in aliquibus νειαίρην vel νειέρην. Libro de nat. mul. p. 214. v. 28. Et νειαίραν imum ventrem cum eo decocto perfundito. Germanus interpres vertit, pudenda: In coac. praenot. p. 443. v. 8. Vrinae ſuppreſſio et grauitas in νειαίρῃ imo ventre. Ruffus Epheſius libro primo de partium humani corporis appellationibus, c. 27. in hunc modum ſcribit: Vocatur autem altera eius pars coecum inteſtinum, quoniam reuera coecum eſt: altera colon graece, et venter inferior, et laxum inteſtinum a Latinis. Id Homerus et νειαίρην appellat. Hac etiam voce vtitur Aretaeus libro ſecundo de cauſ. et ſign. morb. acut. c. 1. et 10. Cum adiunctione pluribus in locis haec vox invenitur, et eſt adiectiuum. Significans quod imum eſt. Secundo de morb. p. 148. v. 25. At ſi os non afficiatur, verum ad νειαίρην γαςέρα imum ventrem tormen irruat. Et p. 157. v. 1. Et dolor corripit a viſceribus ad νειαίρην γαςέρα imum ventrem. Libro de nat. mul. p. 215. v. 24. Et dolor ad νείαραν γαςέρα imum ventrem accedit. Et v. 38. Et rigor ac dolor νειαίραν γαςέρα imum ventrem ac lumbos tenet. Et p. 216. v. 8. Et dolor νειαίραν γαςέρα imum ventrem ac lumbos habet.

[b] Νεφέλαι) τὰ ὑφιςάμενα τοῖς διαχωρήμασιν ὑπολίπαρα, ὁτὲ μὲν ὠχρὰ, ὁτὲ δὲ ξανθὰ, ἤ πως ἄλλως κεχρωσμένα. Μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἐν ὀυρανῷ νεφελῶν κινηθείς.

[c] Ναρκώδεις) οἱ [1] ἀπεσκληρυμμένοι καὶ ἀναιθητοῦντες. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς παθητικῆς γιγνομένης νάρκης.

Νίω-

[1] ἀποσκληριμμένοι *MS. D.*

habet. Et v. 21. Dolor autem ex *νείαιρης γαςρὸς* imo ventre aſcendit ad lumbos. Et v. 43. Dolor *νείαιραν γαςέρα* imum ventrem habet. Et p. 223. v. 47. Et p. 225. v. 3. Primo de morb. mul. p. 242. v. 24. Fomentis autem et tepefactoriis *νείαιραν γαςέρα* imum ventrem, et lumbos curare. Et p. 249. v. 3. Et dolor acutus corripit lumbos, et inguina, et *νειαίρην γαςέρα* imum ventrem. Et libro ſecundo p. 265. v. 8. et 13. Et *νείαιραν γαςέρα* imum ventrem (occupat dolor). Et v. 22. Et p. 268. v. 25. Et p. 269. v. 10. Et p. 271. v. 5. et 25. Et p. 274. v. 41. Et p. 275. v. 17. Et p. 276. v. 3. et p. 277. v. 1. 42. Libro de ſterilibus p. 295. v. 26. et p. 299. v. 16. EUST. Hoc quoque in progn. quaerendum teſtatur ſequens *νεφέλαι*. In noſtris tamen editionibus nullibi quod ſciam, occurrit, etſi aliis in libris ſaepe adhibeat Hippocrates. Sed quum Erotianus hic in explicatione dicat *ὅ τινες κάτω κοιλίαν προσαγορεύουσι*, coniicere coepi pertinere hanc forte ad p. 39. 55. *Τοιαύτης γὰρ ἐούσης τῆς διεξόδου, ἡ κάτω κοιλίη ὑγιαίνοι ἄν.* Suſpicor enim Hippocratem ſcripſiſſe *ἡ νείαιρα γαςὴρ ὑγιαίνοι ἄν*: et quum in margine adſcriptum fuiſſet *ἡ κάτω κοιλίη*, id dein pro vero in textum receptum. HER. Vide Foeſ. p. 420. et Hom. Il. *έ*. v. 539.

b. Secundo progn. t. 29. p. 404. v. 22. *Νεφέλαι* nubeculae, quae ſuſpenduntur in vrinis, albae quidem bonae ſunt, nigrae vero malae. Quem locum exponens Galenus inquit: Quum de differentiis eorum, quae in vrinis reſident, dixerit, ad nubeculas tranſit, quo nomine ſuſpenſiones in vrinis intelligere ſe declarat verbo, eſſeruntur, ſeu ſuſpenduntur, quod vſurpauit. Et t. 36. p. ead. v. 30. Conſiderare vero conuenit in vrinis, in quibus *αἱ νεφέλαι* nubecnlae ſunt, an ſuperne, an inferne ſint. Vbi rurſus Galenus ait: Vt quae a me ſaepenumero in libris de criſibus *ἐναιωρήματα* appellatae ſunt, ipſe vocare *νεφέλας* nubeculas

Νεφέλαι) ſubpinguia quaedam excrementis ſupernatantia, aliquando viridia, aliquando vero flaua, vel quouis alio modo colorata. Ducta eſt autem vox metaphorice a nubibus, quae in caelo mouentur.

Ναρκώδεις) indurati et ſtupidi: dicuntur autem ab affectu Νάρκης, id eſt, torpedinis.

beculas conſueuerit, hac etiam oratione non obſcure declarauit, ipſe tamen alio in loco dixit ἐναιώρημα γονοειδές, hoc eſt, pendentia geniturae ſimilia: vt duorum alterum dicendum ſit, aut ἐναιώρημα eſſe cuiuſdam generalioris rei nomen; quae res in nubeculas, et alia geniturae ſimilia diuidatur: aut ne nubeculas quidem ab ipſo ἐναιωρήματα appellari. Hoc idem fere dicit in com. t. 26. In coacis praen. p. 442. v. 12. Νέφελαι nubeculae in vrinis, albae quidem et inferne, commodae ſunt: rubicundae vero, et nigrae ac liuidae, difficiles ſunt. Et v. 43. In tertianis cum horore velut νεφέλια nubeculae nigrae, horroris inconſtantis indicia ſunt. Reperitur et vox ἐπινέφελον. Tertio de morb. vulg. com. I. t. 4. p. 319. v. 9. de Pythione: Vrinae ab initio quidem, et vſque ad octauam tenues, decolores, in medio pendens ἐπινέφελον nubiloſum quiddam habebant. In cuius com. Galenus ait: Solent medici nomen nubis ab aere ad vrinam transferre, ſiue Hippocrates hoc nomen pro aliqua ſpecie ſuſpenſionum aut vrinarum primus vſurpauerit, ſiue alius hoc ei nomen impoſuerit. Vt igitur in aere quandoque fit caliginoſa conſtitutio, vbi ipſe ſit nubibus atris condenſatus; quandoque autem purus et nubibus vacans: videnturque nubes per eum quaedam diſiectae, ac tum aer nubiloſus dicitur: quo ſane tempore videmus nubium colorem, neque nigrum exquiſite, neque ſplendidum, ſed inter hos medium: ſic vrinas et ſuſpenſiones nubiloſas appellare mihi Hippocrates videtur, quae colore ſunt, nec albo, nec nigro plane, ſed horum intermedio. EVST.

c. Secundo de morb. mul. p. 276. v. 7. Dolores fiunt fortes, et νάρκη torpor in cruribus. Et v. 15. Nam quaecumque perfrigerationes crurum, aut ναρκώσιες ſtupefactiones ex frigore fiunt, etc. Et p. 277. v. 34. Si vero multo tempore vteri promineant, et ναρκωδέως ſtupide perfrigerentur, etc. Sexto de morb. vulg. com. I. t. 6. p. 343. v. 22. Νάρκη, torpor femoris e directo. EVST.

[d] [1] Νίωπον) τὸ ἐκ καρύων [2] πικρῶν ἔλαιον. Καθὼς καὶ Πετρώνιος ἐν ὑλικοῖς, καὶ [3] Διόδοτος ἐν β′ Μυθολογιῶν φησίν. Ἔνιοι μὲν οὖν νίωπον ἐπιμελέστατα ποιοῦσιν οὕτως. Χοίνικας καρύων πικρῶν τέσσαρας λαβόντες Ἀττικὰς, θλῶσί τε καὶ ξηραίνουσι [4] τὰ ἐν μέσῳ καλῶς. Διαδιδόασί τε εἰς ὅλμον, καὶ κόπτουσι. Δύναμιν δὲ ἔχει τὸ νίωπον τήνδε. Ὄνομα δὲ τὸ τῶν πικρῶν ἀμυγδάλων ἔλαιον.

[e] Ναρκῶσαι) πραῦναι καὶ οἱονεὶ εἰς ἀναισθησίαν ἀγαγεῖν τῆς [5] ἀλγηδόνος.

[f] Νυκτοειδὲς) ἀντὶ τοῦ μέλαν.

[g] [6] Νεύρου ἐναίμου) ἀντὶ τοῦ τῆς φλεβός.

[h] Νόμον) τὸν λόγον. Ἢ τὴν νέμεσιν. Ἢ τὸ ἦθος.

[i] [7] Νηδύν) οὕτω καλεῖ πᾶσαν [8] κοιλότητα λέγων, Ὁκόσα γὰρ τῶν μελέων ἔχει σάρκα περιφερῆ, ἣν μῦν καλέουσι, πάντα νηδὺν ἔχει. Πᾶν γὰρ τὸ ξύμφυτον ἤν τε δέρματι ἤν τε σαρκὶ καλύπτηται, κοῖλόν ἐστι.

Νόμος

[1] *vel νιωπὸν, vel νέτωπον, vel μετώπιον legend. Foeſ.* [2] *πυκρῶν MS. D.* [3] *Διόδωρος MS. St. et Chart.* [4] *τὰ ἐμέσα MS. D.*

d. Vide Foeſ. p. 417. in voce *νέτωπον*, vbi fuſius de hac voce agitur.

e. Sexto de morb. vulg. ſect. 2. t. 5. p. 344. v. 8. Excitate, *ναρκῶσαι* ſtupefacere, vel (vt Germanus interpres vertit) torpeſacere. Libro de humidorum vſu p. 113. v. 47. Et dolorem *ναρκοῖ* ſtupefacit. EUST. Vide Foeſ. p. 424.

f. Vide Hipp. de aer. aqu. et locis p. 285. l. 18. ad verba *τὸ μὲν θολερὸν αὐτέου καὶ νυκτοειδὲς ἐκκρίνεται καὶ ἐξίσταται, καὶ γίγνεται ἠὴρ καὶ ὀμίχλη* referenda eſt Gloſſa Erotiani haec, quod Foeſio non obſeruatum miror. HER.

g. Libro de vſu humidorum p. 112. v. 49. Cogitandum autem, quod vtraque in vnoquoque corpore potior eſt externa cute, quae et ſibi ipſi et *νεύρῳ ἐναίμῳ* neruo ſanguineo continua ac cohaerens, ab vtriſque frequenter ſuperatur. EUST. V. Foeſ. p. 428.

h. Libro de genitura p. 27. v. 29. *Νόμος* lex quidem omnia corroborat. Primo de fract. t. 48. p. 459. v. 18. Hic ſermo, vel vt *νόμος* lex iuſta poſita eſt, de fracturarum curatione.

Νίωπον) ex amarulentis nucibus oleum, quemadmodum et Petronius in materialibus, et Diodotus in ſecundo libro ratiocinationum fabularum inquit. Nonnulli quidem igitur *νίωπον* ſumma cum diligentia ſic faciunt. Nucum amarulentarum choenices Atticas quatuor capientes frangunt, et quod in medio eſt, bene exſiccant, atque in mortarium mittunt, et contundunt. Facultatem vero hanc *τὸ νίωπον* habet. Nomen autem amygdalarum amararum oleum.

Ναρκῶσαι) mitigare, et velut doloris ſenſum auferre.

Νυκτοειδὲς) id eſt, nigrum.

Νεύρε ἐναίμε) id eſt, venae.

Νόμον) rationem, vel indignationem, vel morem.

Νηδὺν) Hoc nomine appellat omnem cauitatem, dicens: Quaecumque enim membra habent carnem rotundam, quam muſculum appellant, omnia *νηδὺν*, hoc eſt, cauitatem habent: omne enim conſitum ſiue pelle, ſiue carne tectum ſit, concauum eſt.

[5] *ἀγγηδόνος MS. D. at in margine ſcriptum ἀλγηδόνος.* [6] *νεύρῳ ἐναίμῳ et τῇ Φλέβι forte legend. ex Foeſ.* [7] *νηδήν Euſt. et Iunta.* [8] *καλότητα vulgg. vitioſe.*

ratione. Secundo de officina medici t. 5. p. 503. v. 16. Ad haec igitur *νόμος* lex haec eſt. In cuius com. Galenus inquit: Lex in ciuitate ratio eſt, quae iubet ea, quae facienda ſunt, prohibetque contraria. EUST. Vide Foeſ. p. 432.

i. Locus ab Erotiano adductus, eſt in libello de arte p. 3. v. 24. Et paulo ante v. 22. Sunt autem morbi minus aperti, quique ad os, quique ad *νηδὺν* cauitatem ſeu ventriculum (vt vertit Germanus interpres) ſunt conuerſi. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 4. p. 377. v. 1. pro ventre ponitur. Fit autem, inquit, lingua aſpera et ſicca, et valde nigra, et dum circa *νηδὺν* ventrem mordetur, dolet. Libro de cap. vulneribus p. 454. v. 49. quae libri pars non eſt in latinum conuerſa. Ὁκόσων δὲ μαλθακαὶ αἱ νηδύες καὶ ὑγραὶ εἰσὶ καὶ Φλεγματώδεες ταῦτοισι etc. hoc eſt: Quorum vero molles *αἱ νηδύες* concauitates, et humidae ſunt, et pituitoſae, his etc. EUST. Vide Foeſ. p. 430.

k Νόμος δίκαιος) λόγος συμφέρων.

l [1] Νεωχμόν) νεώτατον· ὡς καὶ Ἀλκμὰν ἐν ά μέλων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

m Ξυντεκμαίρεσθαι) [2] συσσημειοῦσθαι. Τέκμαρ γὰρ καὶ Τεκμήριον ἰδίως τὸ σημεῖον λέγεται.

n Ξυσμῷ) κνησμῷ. Φησὶ γὰρ οὕτως Ἱπποκράτης, Ὑποβὰς γὰρ ἐς Μῆλον ἐς θερμὰ λοετρὰ, τοῦ μὲν κνησμοῦ ἐπαύσατο καὶ τῆς παχυδερμίας. Κεῖται ὁ Ξυσμὸς καὶ ἐν Ἀφορισμοῖς.

o [3] Ξυνιέναι) συνεπινοεῖν. Κεῖται καὶ ἐν τῷ περὶ Πτισσάνης.

Ξενο-

[1] *νεοχμὸν apud Hipp. et ſic Euſt. et Iunta.*

k. Primo de fract. t. 48. p. 459. v. 18. Hic ſermo velut *νόμος κεῖται δίκαιος* lex iuſta poſita eſt, quem locum quoque adduximus in annotatione dictionis *νόμος*. EUST.

l. Primo de morbis muliebr. p. 238. v. 22. de humidiori vtero: Sed vice verſa neque contrectare, neque lauare *νεοχμῶς* recenti motu facto oportet. Et libro ſecundo p. 273. v. 49. Oportet autem hoc pharmacum *νεοχμὸν* renouare in ſingulis adhibitionibus. EUST. Heſychius exponit *νέον, πρόσφατον, νεωςὶ εἰργασμένον*.

m. Primo progn. t. 8. p. 401. v. 40. Siquidem igitur in principio morbi facies talis fuerit, et nondum ex aliis ſignis *ξυντεκμαίρεσθαι* coniecturam facere licuerit, interrogare oportet, num vigilauerit homo, etc. Libro de vſu humidorum p. 113. v. 27. de aceto: Calido autem haec fiunt, ſed et ex tempore *συντεκμαίρεσθαι* coniecturam facere oportet. Reperio etiam *τεκμαίρεσθαι*: primo aphoriſm. t. 23. p. 390. v. 47. Tertio progn. t. 35. p. 408. v. 33. Tertio de offic. medici t. 20. p. 504. v. 24. Meminit etiam Erotianus dictionum *τέκμαρ* et *τεκμήριον*, priorem quarum non reperi, poſteriorem vero frequenter. Libro de vet. med. p. 6. v. 41. et p. 9. v. 41. Libro de praeceptis p. 18. v. 27. Libro de carnibus p. 40. v. 34. et p. 41. v. 21. Libro de corde p. 55. v. 38. Secundo de diaeta p. 92. v. 5. et libro tertio p. 100. v. 40. et p. 102. v. 16. et 30. Libro de alimento p. 111. v. 5. Libro de diebus iudicatoriis p. 389.

Νόμος δίκαιος) ratio vtilis.

Νεοχμὸν) recentiſſimum, vt ait Alcman in primo modulationum.

PRINCIPIVM Ξ.

Ξυντεκμαίρεσθαι) certo ſigno coniicere. Τέκμαρ enim et τεκμήριον proprie certum ſignum dicitur.

Ξυσμῷ) pruritu, ſic enim inquit Hippocrates: Deſcendens in Melum ad calida lauacra τοῦ μὲν κνησμοῦ, hoc eſt, a pruritu quidem ceſſauit, et a cutis craſſitie. Inuenitur etiam haec vox in aphoriſmis.

Ξυνίεναι) intelligere. Inuenitur etiam in libro de ptiſana.

[2] συσσυμειοῦσθαι *MS. D. ſupraſcripto tamen η.* [3] προσξηνιέναι *ap. Hipp.*

389. v. 9. Tertio progn. t. 39. p. 408. v. 40. In epiſtola ad Abderitas p. 525. v. 18. EUST.

n. Quinto de morb. vulg. p. 335. v. 37. Homo quidam Athenis ξυσμῷ prurigine toto corpore vexabatur. Et v. 40. ſubiungit verba, quae ab Erotiano adducuntur. Διελθὼν δὲ εἰς Μῆλον ἢ τὰ θερμὰ λουτρὰ, τοῦ μὲν κνησμοῦ ἐπαύσατο, καὶ τῆς παχυδερμίης, hoc eſt: Tranſgreſſus autem ad Melum, vbi ſunt calidae balneae, a κνησμοῦ pruritu quidem et cutis craſſitudine liberatus eſt. Quae verba ideo a me fuerunt adducta, quod in Erotiani codice ea nonnihil diuerſa legantur. Aduertendum eſt etiam in exemplaribus Hippocratis, et Erotiani legi κνησμοῦ, pro qua voce reponi debet ξυσμοῦ. Secundus locus ab eo adductus eſt in tertio aphor. t. 31. p. 393. v. 37. Senibus autem etc. mali habitus, ξυσμοὶ pruritus totius corporis. Qua voce etiam vſus fuerat t. 25. p. ead. v. 23. in hunc modum ſcribens: Ad dentitionem vero accedentibus, gingiuarum ὀδαξυσμοὶ pruritus, febres. EUST. V. Foeſ. p. 441.

o. In libro quem inſcribit de ptiſana, hanc vocem ſimplicem non inuenio, ſed προξυνιέναι. In tertio de rat. vict. morb. acut. t. 8. p. 374. v. 27. Προξυνίεναι hoc vero inſuper intelligere oportet, quod ſi aquoſum fuerit vinum etc. Primo de fract. t. 6. p. 456. v. 33. Quod enim peregrinum

p Ξενοπρεπές) ἐξηλλαγμένον. Ἔϛι δὲ τȣ̃ Περὶ ἀγμῶν.

q Ξύντασις [1] ὑπολάπαρος) ἀντὶ τȣ̃ ὑφάπαλος καὶ χωρὶς βίας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

a Ὀρφνῶδες) σκοτεινόν. Ὄρφνη γὰρ λέγεται ἡ [2] σκοτία.

b [3] Ὀγκυλωμένη) ὀγκυλέϑαι μὲν ἀττικῶς [4] λέγεται τὸ μέγα καὶ ἐπηρμένα φρονεῖν. Ὁ δὲ Ἱπποκράτης [5] ὀγκυλωμένην λέγει κοιλίαν, τὴν ταχέως εἰς ὄγκον αἰρομένην.

Ὀξυ-

[1] *ὑπελάπαρος MS. D.* [2] *σκοτεία MS. D.*

grinum eſt, quum nondum ξυνίεντες intellexerint, an bonum ſit, magis laudant, quam familiare. Tertio de art. t. 57. p. 488. v. 16. In ſumma igitur, de his, quae relata ſunt, aceruatim ξυνιέναι intelligere, ſeu conſtituere oportet. Ett. 1c3. p. 493. v. 27. Oportet autem et incurabilia ξυνιέναι cognoſcere, vt ne maxime laedant. EUST. V. Foeſ. p. 439.

p. Primo de fract. t. 6. p. 456. v. 32. Quod enim ξενοπρεπὲς peregrinum eſt, quum nondum intellexerint, an bonum ſit, magis laudant, quam familiare. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, nouum enim quid, et externum. Libro de praeceptionibus p. 17. v. 40. Quamquam aliqui aegroti id expetunt, ξενοπρεπὲς hoſpitii ius, at facilem mali depulſionem producentes. Sic vertit Germanus interpres. At Caluus, vel amicitia, vel hoſpitio: Significatione vſi ab Erotiani ſenſu longe diuerſa. Proprie enim haec vox ſignificare videtur, quod apud aduenas in vſu eſt. EUST. Foeſius cenſet in loco de praeceptionibus ξενοπρεπὲς et εὔδηλον inter ſe opponi.

q. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 19. p. 308. v. 1. de Sileno: Tertio omnia exacerbata ſunt, praecordii ξύντασις diſtentio vtrimque oblonga, ad vmbilicum, ὑπολάπαρος ſubmollis. Et libro tertio com. 1. t. 19. p. 319. v. 37. Praecordii dextri ξύντασις ὑπολάπαρος diſtentio mollis, nocte non dormiuit. Et t. 5. p. 319. v. 14. de Hermocrate: Ἔντασις ὑπολάπαρος diſtentio ſubmollis. Impreſſi codices habent λαπαρῶς molliter.

Ξενοπρεπές) mutatum eſt. In Libro de fracturis.

Ξύντασις ὑπολάπαρος) hoc eſt, ſubmollis et ſine violentia.

PRINCIPIVM O.

Ὀρφνῶδες) tenebroſum. [3]*Ὀρφνη* enim tenebrae dicuntur.

Ὀγκυλωμένη) Attici quidem *ὀγκυλέσθαι* interpretantur, valde et elate ſapere. Hippocrates vero *ὀγκυλωμένην* ventriculum inquit eſſe, qui cito intumeſcit.

R 5 Ὀξυ-

[3] *ὀγκηλωμένη MS. D. ὀγκυλλομένη Foeſ. rectius, conſ. Chart.* [4] *λέγουσι MS. D.* [5] *ὀγκυλλομένην Foeſ.*

ter. Et com. 2. t. 5. p. 321. v. 9. Praecordii *ἔντασις ὑπολάπαρος* intentio ſubmollis vtrimque. In cuius com. Galenus inquit: De contentione vero ſubmolli hypochondriorum, iam diximus ab Hippocrate tenſionem ſine tumore ita nominari. Et com. 3. t. 87. p. 327. v. 44. Praecordii *ἔντασις ὑπολάπαρος* intentio ſubmollis oblonga ex vtriſque. Quem locum exponens Galenus ait: De ſubmolli hypochondriorum contentione, diximus ab Hippocrate talem vocari, quae tumore vacet. Et libro quarto p. 333. v. 33. Quibus in dextris *ὑπολάπαρος ἔντασις* diſtentio ſubmollis, phrenitici ſunt. Dictio autem *ξύντασις* pro diſtentione ſumta, pluries reperitur. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 55. p. 304. v. 27. Et com. 3. t. 20. p. 308. v. 18. Et t. 25. p. 309. v. 43. Et t. 26. p. 309. v. 49. Eſt et dictio *σύντασις* in eadem ſignificatione ſumta. Inuenitur in eodem libro, et commentario, t. 27. p. 310. v. 6. Et verbum *συνετάθη*, tertio de morb. vulgar. com. 2. t. 1. p. 320. v. 14. At verbum *ξυντείνεται* tertio prognoſt. t. 33. p. 408. v. 24. EUST. Vide Foeſ. p. 440.

a. Tertio progn. t. 30. p. 408. v. 11. Eique ante oculos *ὀρφνῶδες* tenebricoſa quaedam obuerſentur. In cuius expoſitione Galenus inquit: Aeger capitis dolore conflictatus, nigra quaedam, quae tenebricoſa, hoc eſt, *ὀρφνώδες* ipſe vocat, obuerſari ante oculos putat. EUST. Heſych. quoque *ὄρφνα καὶ ὄρφνη, σκοτία, νὺξ μέλαινα*.

b. Hanc vocem non reperio, ſed *ὀγκουμένη*. Primo prorrh. com. 3. t. 7. p. 411. v. 13. Alui circumtenſio, ad neceſſi-

c [1] Ὀξυρεγμίην) τὴν τοῖς ἀπεπτοῦσι παρακολουθοῦσαν ἐποξίζουσαν ἐρυγήν.

d [2] Ὁμαλῶς) ὁμοίως. Ἔστι δὲ τοῦ δ' Ἐπιδημιῶν ἡ λέξις.

e [3] Οὖρει [4] αἱμαλῶδες) ἐν ἐνίοις ἀντιγράφοις εὕρομεν, Οὐρέει [5] αἱματῶδες· ἐν δὲ τοῖς πλείστοις, αἱμαλῶδες. Ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ [6] αἱματώδει. Εἴρηται γὰρ παρὰ τὸν Αἱμάλωπα· ὅ ἐστι συγγραφὴ ὕφαιμος, ὡς ἐπίπαν ἐκ πληγῆς περὶ τὸν κερατοειδῆ χιτῶνα γινομένη.

Οἰνεά-

[1] *Ὀξηρεγμένην MS. D. Ὀξυρευγμίην Iunta.* [2] *ὁμαλόν τι Foeſ. ex Hipp.* [3] *οὖρα αἱμαλώδεα et οὖρα αἱματώδη quaedam exempl. ap. Hipp. Foeſ. et Euſt.*

neceſſitatem liquida demittens, cito ὀγκουμένη intumeſcens, habet quid conuulſorium. Vtraque harum dictionum idem ſignificat, ſed elegantior et antiquior eſt, quae ab Erotiano adducitur, qui, vt coniicio, citatum a me Hippocratis locum innuit. EUST. Ab ὀγκύλεσθαι ſcribendum fuerit ὀγκυλομένη in participio praeſenti. At ὠγκυλωμένη vtrobique cum ω ab ὀγκυλοῦμαι deduceretur. ST. Haec ab Stephano quoque mutuatus eſt Chartierius. Vide Foeſ. p. 442. Heſych. ὀγκύλλεσθαι interpretatur ὑψαυχενεῖν καὶ ἐπαίρεσθαι.

c. Secundo de diaeta p. 95. v. 3. de porro: Hamectat autem, et ὀξυρεγμίην ructum acidum ſedat. Et v. 8. de coriandro idem dicit. Et libro tertio p. 103. v. 39. Poſtridie cibum eructat crudum, citra ὀξυρεγμίην ructum acidum. Et p. 104. v. 18. Sunt autem quidam, quibus poſtridie ὀξυρεγμίαι ructus acidi fiunt. Libro de affection. de diuerſitate ciborum p. 187. v. 18. de obſoniis: A quibus neque flatus fit, neque ὀξυρευγμίη ructus acidus. Et v. 33. Et ex ſeſamo parata ὀξυρευγμίην ructum acidum maxime faciunt. Et v. 38. de obſoniis: Ab his maxime neque tormen fit, neque flatus, neque ὀξυρευγμίη ructus acidus. In quibus tribus exemplis, tertia ſyllaba per ευ ſcribitur, non per ſimplex ε. Secundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 313. v. 33. de lienteria: Ὀξυρεγμίη ructus acidus fiens. Et v. 35. Ὀξυρεγμίαι ructus acidi inteſtinorum leuitatem ſoluunt. Et ſect. 3. p. 316. v. 7. Sanguineum et ſubbilioſum ὀξυρεγμιῶδες ructum acidum facit. Sexto aphor. t. 1. p. 398. v. 5. de

lien-

'Ὀξυρεγμίην) acidum ructum, qui eos, qui non concoquunt, ſubſequitur.

'Ὁμαλῶς) ſimiliter. Vtitur vero hac voce in libro quarto de morbis vulgaribus.

Οὖρα αἱμαλώδεα) In nonnullis exemplaribus ſcriptum inuenimus ἔρεα αἱματώδη, in pluribus vero αἱμαλώδη, quae vox idem ſignificat, quod αἱματώδη. Dicta eſt autem vox παρὰ τὸν αἱμάλωπα, hoc eſt, a vibice, qui eſt circumſcriptio ſanguinea, quae vt plurimum ex percuſſione fit circa corneam oculi tunicam.

Οἰνεά-

4 *αἱμελῶδες MS. D.* 5 *αἱματόδες vulgg.* 6 *αἱματῶδες MS. D.*

lienteria: 'Οξυρευγμίη ructus acidus accedens etc. In cuius com. Galenus inquit: Acidos ructus ὀξυρεγμίας nominare, qui et ſine aliqua pituita, quandoque in ventriculo frigidiore fiunt: et in quibuſdam leuitatibus inteſtinorum, quae ex frigiditate ortum habent, vna fiunt, ſed progreſſu temporis ceſſant. EUST. Vide Foeſ. p. 457.

d. Non reperio hanc vocem in quarto de morb. vulg. Sed in multis aliis locis. Libro de medico p. 14. v. 9. et 12. Primo de morb. p. 133. v. 33. Et p. 134. v. 29. Et p. 136. v. 31. Et p. 138. v. 33. Et libro ſecundo p. 140. v. 38. Et p. 141. v. 26. Secundo de morb. mul. p. 270. v. 47. Secundo de morb. vulg. ſect. 3. p. 315. v. 38. Et libro ſexto com. 1. t. 13. p. 343. v. 31. ὁμαλῶς aequaliter. Et com. 8. t. 9. p. 350. v. 27. ὁμαλῶς ἢ ἀνομαλῶς aequaliter, aut inaequaliter. Et libro ſeptimo p. 355. v. 23. Primo de fract. t. 53. v. 459. v. 28. Et libro tertio t. 31. p. 467. v. 35. Haec itaque ſi bene machinatus fueris, et extenſionem iuſtam exhibuerint, et ſecundum rectitudinem ὁμαλὴν aequalem, et vulneri nullus dolor acceſſerit. In cuius com. Galenus ait: Δικαίως iuſte, dixi ab Hippocrate poni pro ἴσως, id eſt aequaliter: ſed idem ſignificare videtur ὁμαλῶς, hoc eſt, aequaliter, et ἴσως, id eſt, pariter, quod proxime ſubiicitur. Verum ἴσως in partibus vnius rei accipitur, ſed ὁμαλῶς minimum in duabus rebus. EUST. V. Foeſ. p. 452.

e. Non inuenio αἱμαλώδεα, ſed αἱματώδεα. Secundo de morbis p. 149. v. 20. Et per inguina dolor eſt, et ἐρέῃ αἱματῶδες vrinam cruentam mingit. Et p. 154. v. 5. Et p. 159. v. 34. Et ἔρα vrinae bilioſae,

f [1] Οἰνεάδα) Πόλις Αἰτωλίας, κειμένη παρὰ ταῖς Ἀχελώου τοῦ ποταμοῦ πηγαῖς.

g Οὐρεὺς) ὁ ἡμίονος. Ὡς καὶ Ὅμηρος, Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο.

h Ὄμματα [2] ἐνδεδινημένα) Ἐπικλῆς τὸ ἐνδεδινημένον ἐπὶ τοῦ [3] ἐσκοτωμένου καὶ τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦντος τάσσει· οὐ νοήσας. Ὁ γὰρ Ἱπποκράτης οὐκ ἐπ᾽ ἀνθρώπου καθόλου τέταχε τὴν λέξιν. Ἐν γὰρ ϛ´ Ἐπιδημιῶν Φανερὸν ποιεῖ, ἰδίως ἐπὶ μέρους ὀφθαλμοῦ τάττων αὐτήν. Πλὴν οὖν καλῶς ἄν τις τὰ ἐνδεδινημένα ἀντὶ τοῦ ἐξεστραμμένα [4] παραλάβῃ. Πεποίηται γὰρ παρὰ τὴν Δίνησιν, ἥτις ἐστὶ κυκλοτερὴς περιστροφή.

i [5] Ὀργίσασθαι) τὸ [6] ὁρμὴν ἔχειν πρός τι, καὶ ὀργᾶν

[1] *Οἰνείαδαι vel Οἰνιάδαι Foeſ. ex coni.* [2] *ἐπιδεδινημένα MS. D. ἐπιδ. et ἐνδ. Euſt.* [3] *ἐσκοτουμένου vulgg.*

lioſae, aut *αἱματώδεα* cruentae. Quarto de morbis vulg. p. 331. v. 48. et 49. *προὔρει αἱματῶδες* vrinam cruentam mingebat. In coac. praenotionibus p. 425. v. 6. Et p. 442. v. 29. *Οὖρον αἱματῶδες* vrina cruenta. Reperio etiam *ὑποχωρήματα αἱματώδεα*. Secundo de nat. hom. t. 10. p. 24. v. 12. Et quibuſcumque *ὑποχωρήματα αἱματώδεα* alui recrementa cruenta, velut in dyſenteriis. EUST. Vide Foeſ. p. 468.

f. Quinto de morbis vulg. p. 335. v. 6. Scomptus in *Οἰνιάδησι* Oeniadis pleuritide correptus. Et v. 8. Phoenici in *Οἰνιάδησι* Oeniadis et Andreae fratribus, maxilla altera intumuit. Et v. 13. Pyridamus in *Οἰνιάδησι* Oeniadis. Et v. 16. In *Οἰνιάδησιν* Oeniadis vir quidam morbo tenebatur. Et v. 23. Eupolemus in *Οἰνιάδησιν* Oeniadis. Et v. 34. Lycon in *Οἰνιάδησι* Oeniadis. EUST. Foeſ. p. 446. prouocat firmandae ſuae lectionis gratia ad Stephanum, ſcribentem: *Οἰνειάδαι πόλις Ἀκαρνανίας πρὸς τῷ Ἀχελώῳ.*

g. Locus Homeri eſt in primo Iliadis iuxta principium. EUST.

h. *Ἐπιδ.* et *Ἐνδεδ.* non reperio in ſexto de morbis vulg. ſed alterum tantum, com. 1. t. 27. p. 343. v. 45. Et rigentes, et qui vix conuertantur, et qui *ἐνδεδινημένοι* intus converſi ſunt. Quae verba ad oculos referuntur, vt teſtatur Galenus in com.: Haec quoque, inquit, de oculis diſſeruit, qui contorquentur, aut

Οἰνεάδα) ciuitas Italiae, quae poſita eſt ad fontes fluminis Acheloi.

Οὐρεὺς) mulus, ſicut inquit Homerus: Οὐρῆας, hoc eſt, mulos quidem primum inuaſit.

Ὄμματα ἐπιδεδινημένα) Epicles τὸ ἐπιδεδινημένον ad obtenebratum, et caput dolentem refert, quum non recte intellexerit. Hippocrates enim non omnino ad hominem hanc vocem accommodauit; nam in ſexto de morbis vulgaribus id aperte declarat, hanc ipſam vocem proprie ad oculorum partem referens. Quomodo igitur quis recte τὰ ἐνδεδινημένα inuerſa interpretabitur? Ducitur enim παρὰ τὴν δίνησιν, quae quidem eſt circularis conuerſio.

Ὀργήσασθαι) ad aliquid agendum impelli. Et terram

[4] *παραλάβοι MS. D.* [5] *ὀργήσασθαι quaedam exempl. et Euſt. ἐργάσασθαι mauult Foeſ.* [6] *ὀργὴν quidam ex St.*

aut delirium, aut muſculorum oculos mouentium tremorem declarant. At libro quinto p. 342. v. 45. de vulnere Neopolis vtraque habetur. Ὄμματα oculi ſicci ſtupore rigidi, ἐνδεδινημένα intus conuerſi, intuentes in corde. Et libro ſeptimo p. 357. v. 39. de eodem Neapoli, hanc ſententiam repetit. EUST. Vide Foeſ. p. 209. Aretaeus L. I. c. 6. cur. ac morb. ἐνδεδινημένους ὀφθαλμοὺς, vocat oculos intro prouolutos, et in profundo conuolutos.

i. Quidam ὀργίσασθαι. Galenus in Exeg. habet ὀργάσασθαι, quod eſt ſimul miſcere, et ſimul temperare. Sed idem non eſt. Ὀργίζομαι enim iraſci ſignificat, ὀργάζω autem commiſceo. Reperio etiam ἐργάσασθαι: nuſquam vero lego ὀργήσασθαι. Sexto de morb. vulg. com. 2. t. 9. p. 344. v. 10. Alium humorem non procedentem ducere, procedentem vero ſimul effundere, ἐργάσασθαι operari ſimile, veluti dolor dolorem ſedat. In cuius com. Galenus inquit, nonnullos legere ὀργίσασθαι iraſci: nonnullos ἐργάσασθαι efficere ſimile: qui aiunt, id, quod ſequitur, exempli loco dictum eſſe, vt dolor dolorem ſedat, quomodo in multis libris ſcriptum reperitur. Sed nec etiam recte ſcriptum in exemplaribus Dioſcoridis eſt. Qui vero ὀργίσασθαι legunt, nimis affectatum eſt, et ab Hippocratis loquendi conſuetudine remotum, idque ſiue ad

γᾷν τὴν γῆν πρὸς τὴν ἐκβολὴν τȣ͂ καρπȣ. Ὀργίσαθαι ȣ͂ν εἶπε τὸ εἰς παράςασιν ἀγαγεῖν τὰ ὑγρὰ, καὶ πρὸς ἔκκρισιν ἑτοιμάζειν.

Oi-

ad nos, ſiue ad particulas, quibus adhibetur curatio, ſiue ad humores referatur: quum illi hoc verbo putent ſignificari, eos veluti ad iracundiam impelli, et ad excretionem excitari: prima ſyllaba per ε et ρ, in vetuſtis libris ſcripta eſt. Ὀργᾷν in multis locis inuenitur. Primo de morb. muliebr. p. 243. v. 23. de his, quae a partu non purgantur. Quum ſic habuerit, leues cibos exhibeto: et ſi ὀργᾷ turget, pharmacum infra purgans dato. Secundo de humor. t. 15. p. 115. v. 29. Concocta medicari, et mouere non cruda, niſi ὀργᾷ turgeant: plurima autem non ὀργᾷ turgent. Qnam ſententiam repetit primo aphoriſm. t. 22. p. 390. v. 47. In cuius loci expoſitione Galenus in hunc modum ſcribit: Verbum ὀργᾷν, hoc eſt, turgere, tranſlatum eſt ab animalibus concubitum appetentibus ad humores, nam ſicut illa ſtare loco non poſſunt quadam titillatione impulſa, eoque affectu concitata; ſic et humores plerumque in motu vehementiore, atque tranſfluxu a partibus ad partes, in morbi principio hominem infeſtant, mouentes, titillantes, et quieſcere non permittentes, quum et ipſi pariter moveantur et tranſfluant, et tanta latione aegrum moleſtent. In expoſitione vero textus 15 ſecundi de humoribus ait: Verbum turgendi proprie dici de animalibus ſolet, quae ad rerum venerearum vſum impelluntur, nunc vero eſt ad eos tranſlatum morbos, qui properant, celeriterque moventur, niſi turgeant, id eſt, niſi motus ad excretionem ipſa concitet. Hunc aphoriſmum citat Galenus in octavo de compoſit. medicam. per loca c. 3. Ἢν μὴ ὀργᾷ, niſi ſua ſponte concitata, id expetant: hoc eſt, inquit ipſe, niſi motus ad excretionem nos adducat, vel incitet, qui nondum firmam aliquam inclinationem ac ſtationem ad vnam partem habeat. Et libro quarto aphor. t. 1. p. 393. v. 40. Praegnantes medicamentis purgare oportet, ſi ὀργᾷ turget humor, quarto menſe, et vſque ad ſeptimum. In cuius com. Galenus ita ſcribit: Si materia turget, hoc eſt, cogat accelerare, vel ſuo motu quaſi ad euacuationem inuitet, atque ſollicitet, tractum enim vocabulum eſt ab animalibus ad coitum concitatis. Et t. 10. p. 393. v. 48. Purgare vero oportet in valde

de

ram ὀϱγᾷν turgere ad fructus emittendos. Ὀϱγήσαϑαι igitur dixit, ad aſſiſtentiam congregare humida, et ad emiſſionem praeparare.

Oἰ-

de acutis, ſi humor ὀργᾷ turget, etiam eadem die. Vbi rurſus Galenus inquit: Dictum eſt a me prius, quod verbum ὀργᾷν turgere, Hippocrates tranſtulit ab animalibus, quae ad coitum properant, quum naturali concupiſcentia moueantur ad feminis excretionem. Oſtenſum eſt enim in libris de ſemine, quod femina etiam in coitu ſemen excernit, quando ergo in toto corpore ſimilis huic fuerit naturae impetus ad excretionem ſuperfluitatum, vel ſi non in toto corpore, ſaltem in partibus principalioribus, tale quid conſueuit Hippocrates per verbum ὀργᾷν turgere ſignificare, et ſtatim per medicamentum euacuationem faciendam indicat. De materia autem in parte turgente, meminit Galenus in expoſitione textus 29. com. 2. libri ſexti de morb. vulg. in hunc modum ſcribens: Iam vero de tuberculis audiuiſti, quae in acutum attolluntur, et quaſi turgent, a calidis humoribus exoriri, contraria vero ex frigidioribus, ea autem turgere, pruritus, dolorque declarant. Tertio de fract. t. 18. p. 466. v. 38. Pus enim multum fluit ex vlcere, et ὀργᾷν gliſcere, vel turgere affecta pars videtur. In cuius expoſitione Galenus ait: Ad exitum feſtinare ὀργᾷν dixit, hoc eſt, feſtinanter a vitiata parte expelli. Quem locum adducit Galenus, paucis mutatis, libro nono de placitis Hippocratis et Platonis, c. 6. ibi enim ſic ſcribit: Poſtremo, quum magis turget, crudeſcitque vlcus, ligamenta illa reſoluunt. Reperitur et vox ὀργασμὸς: Primo de humor. t. 20. p. 114. v. 47. Maturatio, deſcenſus eorum, quae infra ſunt, redundantia, et fluctuatio eorum, quae ſupra, et quae ex vtero, et in auribus ſordes, ὀργασμὸς irritatio, ſiue concitatio, ac permixtio. Quem locum exponens Galenus inquit: Irritationem quoque ait eſſe attendendam, in pleriſque enim aphoriſmis verbo ὀργᾷν, hoc eſt, turgere, et irritare, quum de his agit humoribus, qui ſunt ad excretionem paratiſſimi, et ad euacuationem properant, vti videtur: idque per tranſlationem ab animalibus ad Venerem concitatis, vt in ſequenti comm. oſtendemus, quum ea verba, quorum initium eſt, *Concocta medicari*, interpretabimur. EVST. Legitur etiam ὀργὴν pro ὁρμὴν. ST. Vide Foeſ. p. 460.

k [1] Οἰκείης) [1] [2] δουλείας, [3] οἱ δὲ βίας. Κεῖται ἐν τῷ Περὶ φύσεως παιδίου ἡ λέξις.

m Ὁμιλίη) σημαίνει τρία. Ἐνθάδε μὲν, τὴν [4] τοῦ ἀνθρώπου ἀναστροφὴν, [5] παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι· ἐν δὲ τῷ Περὶ ἄρθρων, ἁπλῶς τὴν παράθεσιν καὶ γειτνίασιν, ὅτε φησὶν, Ὁμιλέει δὲ [6] βραχίων τῇ κοτύλῃ τῆς ὠμοπλάτης. Τὴν δὲ τριβὴν, ὅτε φησὶ, Ταύτην τὴν τέχνην n οὐ μόνον λόγῳ ἀσκεῖν χρὴ, ἀλλὰ καὶ ὁμιλίῃ. Ἔστι [7] δὲ ἐν τῇ Περὶ ὡρῶν καὶ [8] τόπων.

o Ὁλκάδες) τὰ φορτηγὰ πλοιάρια.

p [9] Ὀδύνας ναρκοῖ) ἀντὶ τοῦ [10] μειοῖ. [11] Ἐπειδὴ ἡ νάρκη θλίψις αἰσθήσεως [12] ἐστίν.

q [13] Ὀτίδυς) Ὀρνέου εἶδός ἐστιν, ὅ τινες ὠτίδας καλοῦσι.

Ὁῖος

[1] *οἰκέτης Gal. ex Hippocr. οἰκέτις mauult Foeſ.* [2] *δουλίαν MS. D. δούλης quidam ſec. St. et ſic Foeſ. legendum cenſet, conſentit Chart.* [3] *οἱ δὲ ἰδίας Foeſ.* [4] *τῶν ἀνθρώπων Foeſ.* [5] *περὶ τὸ ὁμ. MS. D.* [6] *βυχίων MS. D. et in ſqq. pro ὅτε, ὅταν MS. D.*

k. Locus ab Erotiano adductus eſt in libro de natura pueri p. 30. v. 43. Mulieris nobis familiaris οἰκείης famula, cantrix magna exiſtimationis. EUST. Vide Foeſ. p. 446.

l. Pro δουλείας inuenitur etiam ſcriptum δούλης. ST.

m. Libro de medico p. 12. v. 37. de medici dotibus: Iuſtum autem ad omnem ὁμιλίην conuerſationem eſſe convenit. Et hic eſt primus locus ab Erotiano adductus. Secundus autem eſt in primo de artic. t. 5. p. 472. v. 29. In cuius expoſitione Galenus inquit: Verſari inquit ὁμιλεῖν, quod vocabulum fere mutuantur antiqui, non ad ſignificandum colloqui, quemadmodum nunc plerique, ſed hac voce intelligunt, inter ſe conuenire, et quaſi vna verſari, quod ὁμοῦ εἰλεῖσθαι dicebant. Quin et Homerus eodem modo id vſurpauit in his, quae ſcribit in clypeo appicta fuiſſe a Vulcano, quum inquit: ὡμίλεον δ' ὥστε ζωοὶ βροτοὶ, h. e. verſabantur autem tanquam viui homines. Humerum itaque a latere ait verſari in cauum latum ſcapularum oſſis, vbi brachium iuxta latus extenditur; ὁμιλεῖν dicens verſari, vt eo verbo ſignificaret ſimul eſſe, et ipſum contingere. Locus Homeri

Οἰκέης) famulae, nonnulli vero βίας, hoc eſt, violentias. Poſita eſt haec vox in libro de natura pueri.

Ὁμιλίη) tria ſignificat: hoc quidem in loco hominum conſuetudinem, eo quod vna verſentur. In libro vero de articulis, ſimpliciter appoſitionem et vicinitatem, quum inquit, ὁμιλέει, id eſt, adhaereſcit autem brachium cotylae ſcapulae. Exercitationem autem, quum ait: Hanc artem non ſolum ſermone exercere oportet, verum etiam τῇ ὁμιλίῃ, id eſt, exercitatione. Eſt vero in libro de anni temporibus et loco.

Ὁλκάδες) oneraria nauigia.

Ὀδύνας ναρκοῖ) id eſt, minuit, quandoquidem νάρκη eſt ſenſus compreſſio.

Ὀτίδος) auis ſpecies, quam nonnulli ὠτίδα appellant.

Οἶος

[7] δὲ τῇ *MS. D. omiſſo* ἐν. ἐν τῇ *Chart. melius* ἐν τῷ. [8] τόπȣ *MS. D.* [9] ὀδύνην, *omnia exempl. ap. Hipp. Euſt.* [10] μειεῖ *MS. D.* [11] Ἐπειδ' *vulgg.* [12] ἔςι *MS. D.* [13] ὄτιδος *Euſt.* ὠτίδος *alibi.*

Homeri hic a Galeno citatus, eſt Il. 18. Quem vero Erotianus affert ex libro de anni temporibus et loco, nuſquam reperi. Similem tamen ſententiam inuenio primo de artic. t. 36. p. 475. v. 27. Et non ſatis eſt ſolum ratione hanc artem noſſe, ſed καὶ ὁμιλίῃ ὁμιλέειν conuerſatione etiam verſare oportet. EUST.

n. Vitioſam hanc lectionem exiſtimat Foeſ. p. 453. emendandam ex Hippocrate de arte p. 584. 44. vbi ſic ſcribit: καὶ ȣ̓κ ἀρκέει μȣ̃νον λόγῳ εἰδέναι, ἀλλὰ καὶ ὁμιλίῃ ὁμιλέειν.

o. Libro de flatibus p. 118. v. 25. de vi ventorum: Spirituum potentia ita cogente, et ὁλκάδες naues onerarias etiam et ingentes in altum diſiiciente. EUST. Heſych. explicat, πλοῖον, ναῦς φορτηγός.

p. Libro de vſu humidorum p. 113. v. 47. Et ὀδύνην ναρκοῖ dolorem ſtupefacit, ſtupor enim moderatus dolorem ſoluit. Vide etiam, quae ſuperius in dictione ναρκῶσαι annotata ſunt. EUST. V. Foeſ. p. 444.

q. Galenus in Exeg. inquit ὀτίδος auis. Ariſtoteles ὠτίδα, per ω, vocat, Xenophon autem in primo Cyri expeditionis ὀτίδα per ο ſcribit. De hac aue Erotianus rurſus

 ſcribit,

r Οἶος [1] ςόμα) [r] γοῦλαν προβάτου. Οἶς γὰρ τὸ πρόβατον. Κοινῶς δὲ τοῦ ἀνθρώπου.

s Ὅριον) τὸν περιορισμόν.

ss Ὄγχη) καὶ [2] Ὄγχειν δὲ εὕρομεν. Ἔςι δὲ τὸ φέρειν, ὡς Βακχεῖος.

t Ὄκλασις) ὀκλάσαι λέγεται τὸ ἐπὶ τὰς κνήμας καὶ τὰς πτέρνας κάμψαντα τὰ [3] γόνατα καθίσαι.

u Ὀκνέειν) μὴ δύνασθαι. Φησὶ γὰρ, Οὗτοι κατοκνέουσιν ὀρθοῦσθαι, ἀντὶ τοῦ, οὐ δύνανται.

x Ὄνος) ὁ ἄξων. Ἴσως διὰ τὸ [4] κυκλικὸν τῆς κινήσεως.

y Ὀῤῥὸν πίσσης) τὸ ὑγρότατον τῆς πίσσης. Ἐν δὲ

[1] *ςόμαχον quaedam exempl. ap. Hipp. Foeſ. et ſic Chart. et Euſt.* ςόμον *MS. D.*

ſcribit, vbi tractat de dictionibus ab ω incipientibus. Libro de morbo ſacro p. 122. v. 32. Ex volucribus autem a gallo, et turture, ac *ὀτίδος* otide (ſcilicet abſtineat). EUST. Repone *ὀτίδος* ex Erot. infra in Ὠτίδος. ST. Vide Foeſ. p. 466. Plin. L. X. c. 22.

r. Hunc locum Erotiani laudat Meurſius in Gloſſ. pag. 109. vbi plura de hac voce.

s. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. 15. p. 348. v. 21. Quae irritantur, ex qualibus ſtridulae faucium aſperitates *ὅριον* terminum praeſcribunt. Quarto de art. t. 35. p. 497. v. 16. Oſſa vero tarde abſcedunt, qua parte *τὰ ὅρια* termini ſunt denigrationis. Et t. 36. v. 17. Oportet autem partes corporis, quaecumque infra *τῶν ὅριων* terminos denigrationis ſunt, etc. EUST. Vide Foeſ. p. 462.

ss. Ὀχέεται in textum videtur receptum vera lectione expulſa. Nam L. de artic. p. 819. D. legitur: *ἐπὶ τοῦτο γὰρ οἱ γλουτοὶ ῥέπουσι, καὶ τὸ ἄχθος τοῦ σώματος ὀχέεται ἐπὶ τοῦτο.* Codex Mediceus in textu exhibet *ἐπικεῖται*, in margine *ὀχέεται*, quum tamen prius nihil niſi poſterioris explicatio ſit. Emendandus eſt Erotianus, nullibi enim puto reperiri *τὸ ὄγχειν*: et procul dubio legendum *ὀχέῃ καὶ ὀχέειν δὲ εὕρομεν.* Huius enim verbi varia tempora habentur l. c. atque id ipſum *ὀχέειν* legitur p. 819. C. *τὸ δὲ σιναρὸν οὐκ ἂν δύναιτο ὀχέειν.* Gloſſa tamen Erotiani referenda eſt ad mochl. p. 852. *τῷ μὲν γὰρ ἀνάγκη ὑποβαίνειν ὡς ὀχέῃ, τὸ δ᾽ ἀποβαί-*

ʺΟἶος στόμαχον) gulam προβάτου pecoris; nam ὄϊς ouis, τὸ πρόβατον eſt. Communiter autem hominis.

ʺΟριον) confinium.

ʺΟγχειν καὶ ὀγχεύειν) ſcriptum reperimus, eſt autem ferre, vt inquit Bacchius.

ʺΟκλασις) dicitur ὀκλάσαι, in tibias et calcanea flectentem genua ſedere.

Ὀκνέειν) non poſſe, inquit enim οὔτοι κατοκνέουσιν ὀρθοῦσθαι, id eſt, non poſſunt erigi.

ʺΟνος) axis, fortaſſe ob conuerſionem motus in orbem.

Ὀῤῥὸν πίσσης) quod eſt picis maxime humidum.

[2] ὀγχείην MS. D. ὄγχειν καὶ ὀγχεύειν Euſt. [3] γόνατα καὶ καθίσαι MS. D. [4] κοχλικὸν vulgg. vitioſe.

προβαίνειν. Liquet e voce ſequenti, quae legitur eodem Libr. p. 857. B. HER.

t. Vide Foeſ. p. 449. Loca apud Hippocr. ſunt, de arte p. 660. 53. in mochlico p. 509. 15. de haemorrh. p. 520. 38.

u. Vide Foeſ. p. 450. Vbi laudat mochl. p. 509. 15. de arte p. 629. 39. de rat. vict. in morb. acut. p. 58. 45. de art. p. 608. 10. et 50.

x. Secundo de fract. t. 48. p. 461. v. 46. Si vero et hoc velis, ὀνίσκους aſellis hinc atque illinc conſtitutis, in ipſis extenſionem facies. In cuius com. Galenus ait: Axes ſolitus eſt appellare ὄνους, quemadmodum vbi ſcribit: Axis verſatio, nunc vero axiculos nominauit ὀνίσκους, vſus nomine diminutiuo. Et libro tertio t. 40. p. 468. v. 26. de machinis: ʺΟνου, axis verſatio, per vectes commotio, et cuneorum vſus. Quem locum exponens Galenus, ait: Axes nuncupantur vocabulo ὄνου et ὀνίσκου. Tertio de art. t. 25. p. 485. v. 10. Commodius adhuc rem parabis, ſi a trochlea vel ab ὄνου aſello, aut axe funes demittas. In quo loco rurſus Galenus dicit, axiculos appellari ὀνίσκους. Et libro quarto t. 51. p. 498. v. 42. Poſtes itaque ab vtraque parte adiiciantur, breues, robuſti, qui ὀνίσκον aſellum contineant. Vbi iterum Galenus ait, Hippocratem nominare axes ὀνίσκους. EUST. Vide Foeſ. p. 455.

y. Libro de vlceribus p. 515. v. 3. Et ὀῤῥὸν πίσσης picis ſerum crudum admiſceto. Pro ſero lactis vtitur voce ὀῤῥὸν in multis locis. Primo

δὲ α Γυναικείων, κἀν τῷ Περὶ πτισσάνης, τὸν τῦ γάλακτος ὀῤῥὸν ἀκυςέον, ὅς [1] ἐφίςαται τοῖς ἀποτυρυμένοις.

Ὀκνήθη) ηὐλαβήθη.

[z] Ὀῤῥωθέειν) ἀγωνιᾷν, φοβεῖσθαι.

[a] [2] Οἶνος Ἄνδρειος) [3] εὔτονος, καὶ ὁ ἀπὸ Ἄνδρυ τῆς νήσυ· ὡς Λέσβιος ὁ ἀπὸ Λέσβυ.

[b] Οὔλῳ ἐρίῳ) τῷ μαλακῷ.

[c] [4] Ὀξύϊ) ὀσφύϊ.

[d] Ὀχλώδεα) ὀχληρά.

[e] Οἶδος) οἴδημα.

Οἰ-

[1] ἐμφίςαται vitioſe apud Hipp. [2] Ἀνδρίος Chart. ex Steph.

Primo de morbis muliebribus p. 241. v. 4. Aut polypodium, aut ὀῤῥὸν ſerum, aut medicamentum ex multis compoſitum exhibeto. Et hic eſt primus locus, quem adducit Erotianus. Secundus autem, quem citat ex libro de ptiſana, eſt in primo de rat. vict. morb. acut. t. 4. p. 368. v. 12. de pharmacis aluum deorſum purgantibus: Et ὀῤῥὸν ſerum ac lac pro tempore. Secundo de morb. p. 142. v. 30. et 44. Et libro quarto p. 174. v. 4. et p. 175. v. 3. Secundo de morb. mul. p. 267. v. 18. et p. 268. v. 1. 3. 5. et pluries etiam in hoc libro. EUST. Vide Foeſ. p. 463. Heſychius exponit τὸ ὑδατῶδες καὶ ἀφιςάμενον τῦ γάλακτος.

z. Primo de morb. mul. p. 240. v. 9. de dolore praegnantis: Ὀῤῥωδέειν formidare oportet, ne foetum per abortum edat. Et p. 252. v. 38. de foetu mortuo extrahendo: Ita vt ὀῤῥωδέοντα caueas, ne vterum contingas. Secundo prorrh. p. 418. v. 15. de lethalibus vulneribus: Sed neque haec admirari, neque ὀῤῥωδέειν formidare oportet. Secundo de fract. t. 65. p. 463. v. 25. de fractura tibiae: Si vero ſuſpicionem habeas os aliquod directione opus habere, aut de vlceratione aliqua ὀῤῥωδέῃς timeas. Et libro tertio t. 17. p. 466. v. 36. de fractura oſſis cum vlcere: Modum curationis ὀῤῥωδέειν timere non oportet. EUST. Vide Foeſ. p. 463.

a. Si exponatur ὁ ἀπὸ Ἄνδρυ τῆς νήσυ, iam non Ἀνδρεῖος ſed Ἄνδριος ſcribendum fuerit. ST. Ex inſula ſc. Andro in mari Aegaeo, prima Cycladum, Samo vicina. Ibi fontem fuiſſe, qui quotannis Nonis

In primo vero de morbis muliebribus, et in libro de ptiſana, lactis ſerum intelligendum eſſe ſcribit, quod ineſt iis, quae in caſeum coguntur.

Ὀκνήθη) reueritus eſt.

Ὀῤῥωδέειν) trepidare, timere.

Οἶνος ἄνδρειος) generoſum vinum, vel ab Andro inſula, vt Leſbium a Leſbo. Vide Ἄνδρειος.

Οὔλῳ ἐρίῳ) molli lana.

Ὀξύϊ) lumbo.

Ὀχλώδεα) moleſta.

Οἶδος) tumor.

[3] ἢ ὁ εὔτονος, ἢ ὁ *Foeſ.* [4] ἰξύϊ *Foeſ.* ἢ ξύϊ, ὀσφύϊ *vulgg.*

Nonis Ianuariis vini ſapore fluxerit, teſtatur Plinius L. II. c. 103.

b. Vide Foeſ. p. 466. Heſychius interpretatur τρυφερὸν καὶ ἁπαλόν.

c. Emendationem Foeſii p. 457. firmat locus ex mochlico ſupra ad vocem ἰξύϊ laudatus.

d. Secundo de morb. vulg. ſect. 1. p. 311. v. 25. Aſcarides veſperi ſimiliter huic, et illae tunc ὀχλέουσι infeſtant in die plerumque. Secundo de fract. t. 22. p. 460. v. 47. de fractura calcanei: Attamen et talibus diuturnae ac ὀχλώδεα moleſtae affectiones fiunt. Et t. 40. p. 461. v. 26. de luxatione oſſium tibiae: Haec autem minus ὀχλώδεα moleſta ſunt. EUST. Vide Foeſ. p. 474.

e. Secundo de morb. mul. p. 270. v. 10. de vtero ad hepar conuerſo: Quum ſic habuerit, τὸ οἶδος, tumorem ab hepate manu infra leuiter detrudito. Tertio de fract. t. 5. p. 465. v. 17. de vſu faſciarum: Neceſſe eſt enim ei, qui ita deligatur, τὸ οἶδος tumorem ad ipſum vlcus eleuari. Et t. 8. v. 21. Coguntur autem propter οἶδος tumorem cataplaſmata inſuper imponere. In cuius com. Galenus ait, tumorem οἶδος nuncupat. Et paulo poſt: Tumorem praeter naturam et οἶδος et οἴδημα ſolitus eſt appellare. Qua voce vtitur etiam quarto aphoriſm. t. 34. p. 394. v. 28. Si a febre occupato οἰδήματος tumore non exiſtente in faucibus, ſuffocatio de repente contingat, lethale eſt. In quo loco Galenus ait: Priſci per inflationem, id eſt οἴδημα et tumorem, idem intelligebant: licet Graeci tumores ſine dolore, et molles οἰδήματα peculia-

f [1] Οἰνεύεσθαι) [2] πίνειν.

g "Οπωπα) [3] εἶδος.

h [4] Οὐλομελείης) ὅλης φύσεως.

i [5] "Οκνις) τραχύτης· ἀλλ' οὐχ ὥς φησι Βακχεῖος, γωνία.

k "Οπλα) Βακχεῖος φησὶ τὰ [6] ςύπτινα σχοινία, οὐκ εὖ. "Εςι γὰρ κοινῶς τὰ ἐν τῇ νηῒ διακρατοῦντα ὀρθὸν τὸν ἱςὸν σχοινία.

l 'Οχετοὺς) τὰς ἐκχύσεις τῶν ὑδάτων. Ὡς καὶ "Ομηρος,

[1] *οἰνένεσθαι MS. D.* [2] *τείνειν MS. D.* [3] *εἶδον MS. D. repone εἶδον. St. et Chart. εἶδος vitioſe Foeſ.*

culiariter appellent. Et libro quinto t. 65. p. 397. v. 41. Quibus *οἰδήματα* tumores in vlceribus. Vbi rurſus Galenus inquit, omnes praeter naturam tumores Hippocratem *οἰδήματα*, id eſt, inflationes nominare, ſub quibus etiam inflammationes continentur. Tertio de officina medici t. 30. p. 504. v. 46. *Οἰδήματα* tumores inflammationis expertes. Quem locum explicans Galenus ait: *Οἰδήματα* Hippocrates omnes praeter naturam tumores vocare conſueuit: quum ceteri poſteriores, in inflammationes, et duritias, et ea, quae peculiari nomine ab eis vocata ſunt *οἰδήματα*, eos diſtinguant. Libro de vlcer. p. 513. v. 34. Cui *οἴδημα* obortus fuerit circa vlcus, vlcere non inflammato, huic poſtea temporis progreſſu *οἴδημα* tumor puris ſubſidentiam habet. Et v. 35. Quodcumque vlcus ex inflammatione *οἰδῆσαν* tumidum non ſedatur, dum alia, quae ſimul inflammari, ac *οἰδήσκεσθαι* tumeſcere coeperunt, ſedantur, etiam hoc non coaleſcere, periculum eſt. EUST. Vide Foeſ. p. 445.

f. De vini potu dicitur, vt *οἰνοῦσθαι* vino impleri. Vide Foeſ. p. 446.

g. Primo de art. t. 3. p. 472. v. 17. de humeri luxatione: Sed neque in anteriorem partem vnquam *ὄπωπα* vidi, ſed neque videtur mihi vnquam excidiſſe. EUST. Heſ. exponit *ἑώρακα, ἴδον, ἐθεασάμην*.

h. Libro de glandulis p. 56. v. 21. De glandularum *οὐλομελίης* tota natura ſic habet. Et p. 57. v. 11. Et dicam de *οὐλομελίης* tota natura glandularum colli. Libro de alimento p. 110. v. 48. Conſentientia omnia, iuxta quidem *οὐλομελίην* totam naturam corporis habent. Primo de artic. t. 46. p. 476. v. 13. Verum

Οἰνεύεσθαι) bibere.

Ὄπωπα) vidi.

Οὐλομελίης) totius naturae.

Ὄκνις) aſperitas, verum non angulus, vt ait Bacchius.

Ὅπλα) Bacchius interpretatur ſtuppeos funes: ſed non recte. Sunt enim communiter funes, qui detinent malum rectum in naue.

Ὀχετὸς) aquarum ductus, vt etiam inquit Homerus:

S 4

[4] rectius ὁλομελίης ex Hipp. Foeſ. et Euſt. [5] repone ὀκρίς St. et ſic Euſt. Foeſ. et Chart. [6] ſcribe ςύπτινα. St. et ſic Foeſ. et Chart.

Verum in alio libro de glandularum ὁλομελίης tota natura ſcribetur. In cuius comm. Galenus ait: Glandularum vniuerſam naturam appellauit ὁλομελίην, quam pollicitus eſt alibi dicere, non tamen exſtat hic liber Hippocratis, de vniuerſa glandularum natura. EUST. Vide Foeſ. p. 466.

i. Galenus in Exeg. exponit, oblonga eminentia. EUST. Pro ὄκνις repone ὀκρίς. Vnde ὀκριόεις apud Homerum, et ὀκριοειδεςέρη apud ipſum Hippocratem. ST. V. Foeſ. p. 450.

k. Galenus in Exeg. dicit eſſe funes ex ſtupa, vel lino, vel cannabe confectos. Tertio de art. t. 25. p. 485. v. 10. Commodius adhuc rem parabis, ſi a trochlea, vel ab axe ὅπλα funes demittas. Et libro quarto t. 63. p. 500. v. 31. Nam ſi vincula ex loris mollia, ac lenia non affuerint, ſed aut ferrea, aut ὅπλα funes nautici, aut σχοινία funes domeſtici, faſciis aut panniculis laneis, ea maxime parte obuoluere oportet. In quo loco Galenus ait: Nauium rudentes graeci vocant ὅπλα: quod Poeta indicat in eo carmine. Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νεὸς ἀμφιελίσσης. *Veliuolae ſub porticibus tunc forte iacebat;* armamentum illic. Conſtat etiam Hippocratem, quum rudentes ὅπλα dixit, eos funes intellexiſſe, qui in nauibus habentur: nam eos, qui in vrbibus, et qui in agro, communi funium vocabulo vocauit σχοινία. EUST. Vide Foeſ. p. 458. qui et docet multis ex locis, Latinorum vocem *arma* ſic quoque vſurpari.

l. Sexto de morb. vulg. com. 3. t. 8. p. 345. v. 28. In exercitationibus ſignum, ſudor fluens guttatim, qui exit velut ex ὀχετῶν canalibus, aut collapſio ex eleuatione. Tertio de art. t. 52. p. 488. v. 19.

μηρος, [1] Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ [2] κρήνης μελανύδρου.

Οὖλον ὀρόβιον) τὸ πυῤῥόν. Οἱ δὲ, τὴν ἰσομεγέθη ὀρόβῳ [3] ἀκροχορδόνην.

[m] Οἶνον [4] οἰνώδη) οὐχ, ὥς τινες, τὸν ἄπαλον καὶ μόνην ἔμφασιν οἴνου [5] ἐμπαρέχοντα, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν [6] αὐστηρὸν καὶ εὔτονον. Φησὶ γὰρ, Γλυκὺν δὲ οἶνον καὶ οἰνώδη, καὶ λευκὸν καὶ μέλανα. [7] Ἀντιδιαστελλόμενος δέ φησιν, ὁ μὲν γλυκὺς [8] ἧσσόν ἐστιν καρηβαρικὸς τοῦ οἰνώδεος.

[n] Οἴνῳ σιραίῳ) τῷ ἑψήματι λεγομένῳ.

Ὀλο-

[1] ὡς δ' ὅταν ἀνὴρ *MS. D.* [2] *κρίνης MS. D.* [3] *Lege ἀκροχορδόνα Geſn. ἀκροκορδόνην vulgg.* [4] *οἰνώδα MS. Dor. οἰνώδεα Euſt.*

v. 19. Non enim ὀχετοὺς riuos, qui ſunt in ventre, gibboſitas ad externam partem intendit, neque fluidos eſſe prohibet. In cuius com. Galenus ait: Alui riuos, ſeu itinera, id eſt, exitum eorum, quae per veſicam et per anum expelluntur, intelligere. Et t. 59. p. ead. v. 38. Οἱ γὰρ ὀχετοὶ, riui enim in molli ad vnam quamque coſtam extenta parte, et nerui a principaliſſimis in corpore partibus progreſſus habent. In cuius expoſitione Galenus inquit: Arterias et venas ὀχετοὺς vocauit. Homeri locus eſt Iliad. 21. v. 257. Sic autem ſcribit: Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. Ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει. *Sicut autem, quando vir ὀχετηγὸς irrigator a fonte nigrae aquae circa plantas et hortos aquae fluxum ducit.* EUST. Vide Foeſ. p. 474.

m. Libro de loc. in hom. p. 70. v. 40. de ictero: Sed οἴνῳ οἰνώδει vino vinoſo, et his, quae rubicundiorem hominem faciunt (ſcilicet ventes). Secundo de morbis p. 146. v. 31. de angina. Et p. 149. v. 28. de pleuritide: Οἶνον λευκὸν οἰνώδεα. Et p. 155. v. 38. et 45. Et p. 156. v. 8. et p. 157. v. 33. Libro de affect. p. 186. v. 34. et p. 187. v. 10. Primo de morb. mul. p. 246. v. 33. Et libro ſecundo p. 269. v. 3. Οἶνον μέλανα παλαιὸν οἰνώδεα, vinum nigrum vetus vinoſum. Libro de ſterilibus p. 299. v. 29. Cum οἴνῳ μέλανι οἰνώδει vino nigro vinoſo. Secundo de

rus: Sic autem quando vir *ὀχετηγὸς*, irrigator a fonte profundae aquae.

Οὖλον ὀρόβιον) ruſſum. Nonnulli: magnitudine aequalem orobo verrucam.

Οἶνον οἰνώδεα) non, vt nonnulli, delicatum, et ſolam vini emphaſin prae ſe ferens, verum potius auſterum et generoſum. Inquit enim: Dulce vinum, et *οἰνώδεα*, vinoſum et album, et nigrum. Quum autem diſtinguit, ait: Dulce quidem minus graue reddit caput *τοῦ οἰνώδεος* vinoſo.

Οἴνῳ σιραίῳ) ſapa dicto.

S 5 Ὀλο-

[5] *ἐπαρέχοντα*, *MS. D.* [6] *ἰσχυρὸν ex emend. Foeſ. recte.* [7] *ἀντιδιαςελλομένου* *MS. D.* [8] *ἤσσως MS. D.*

de rat. vict. morb. acut. t. 34. p. 372. v. 25. Quin et album et nigrum *οἶνος* vinum, ſi quis praeter conſuetudinem permutet, etiam ſi ambo *οἰνώδεες* vinoſa fuerint, tamen multa in corpore alterarint, vt minus mirum eſſe quis dixerit, dulce et *οἰνώδεα οἶνον* vinoſum vinum non idem poſſe, ſi de repente permutata fuerint. Et libro tertio t. 1. p. 374. v. 8. qui locus primus eſt ex iis, quos Erotianus adducit. Dulce autem *οἶνον* vinum, inquit, et *οἰνώδεα* vinoſum, et album, ac nigrum (ſcilicet diſtinguere oportet). Et t. 2. p. ead. v. 10. qui eſt ſecundus Erotiani locus: Dulce quidem minus graue reddit caput *τοῦ οἰνώδεος* quam vinoſum. Et libro quarto t. 83. p. 381. v. 38. *Οἶνον* vinum Creticum *οἰνώδεα* vinoſum bibendum dato. EUST. V. Foeſ. p. 447. cuius emendatio in *ἰσχυρὸς* firmatur ex appoſito *ἁπαλὸς*, *ἀσθενὴς*, *καὶ ὑδατώδης*. De vino *καρηβαρικῷ* vide I. H. Meibomii Tr. de cereuiſiis c. V. 11. 16. 17.

n. Primo de morb. mul. p. 251. v. 13. de vlceribus vteri: Omnia vero ſtatim *οἴνῳ σιραίῳ* vino Siraeo, ſiue ſapa colluere oportet. Et libro ſecundo p. 284. v. 6. de vtero, qui non retinet genituram: Suffire autem oportet caſſiam, cinnamomum, myrrham, ſingulis pari portione *οἴνῳ σιραίῳ* ſapa ſubactis. EUST. Vide Foeſ. p. 448.

o [1] Ὀλοφλύκτιδες) αἱ φλύκταιναι. Οἱ δὲ, [2] περινυκτίδες. Οἱ δὲ, [3] δοθιῆνες. Οἱ δὲ, ἐξανθήματα [4] ζωϋφίοις ὅμοια.

Οὐλὰς) κριθάς.

p Οὐ παιδοκτίσει) οὐ παιδοποιήσει. Κτίσαι γὰρ τὸ ποιῆσαι.

q Οἰναρίδες) τὰ [5] κλίματα τῶν ἀμπέλων οὕτως Ἀττικοὶ καλοῦσιν. Οἴναρα δὲ τὰ τοῦ ἀμπέλου φύλλα.

r Οἰσύπη αἰγὸς) οἰσύπη κυρίως λέγεται τὸ διαχώρημα τοῦ προβάτου. Καὶ γὰρ Ὄϊς τὸ πρόβατον. Πλὴν αὐτὸς καταχρηστικῶς [6] οἰσύπην ἐκάλεσε καὶ τὸ τῆς αἰγὸς διαχώρημα. Διὰ τοῦτο καὶ [7] Οἰσυπηρὰ ἔρια, τὰ μετέχοντα τῆς οἰσύπης, ἢ τοῦ οἰσύπου. Ἑκατέρως γὰρ λέγεται.

s Οἱ πικρόχολοι τὰ ἄνω) ἀντὶ τοῦ οἱ [8] καχέκται· διὰ τοῦτο ὀξεῖς καὶ εὐκίνητοι. Οἱ γὰρ χολῶδες ἔχοντες τὸ παρακείμενον, βλάπτονται ὑπὸ τῆς ἀσιτίας τὸν στόμαχον.

Οἰά-

[1] ὀλοφλυκτίδες *quidam ex cod. Vat. Hipp. Foeſ. conſ. Euſt.* [2] ἐπινυκτίδες *mauult Foeſ.* [3] δοθ. εἰ δὲ *MS. D.* [4] ζωΐθοις *MS. D.*

o. Galenus in Exeg. dicit eſſe puſtulas ſubito erumpentes. Secundo de morb. mul. p. 289. v. 30. de vtero: Et ſi exulceratum fuerit oſculum, ac φλυκτίδες puſtulae vbique in ipſis fuerint. Codex Vaticanus habet ὀλοφλυκτίδες. EUST. Vide Foeſ. p. 452.

p. Scholiaſtes Aeſchyli idioma eius eſſe dicit τὸ κτίσαι ἀντὶ τοῦ ποιῆσαι. ST.

q. Galenus in Exeg. eod. modo, quo Erotianus exponit ſecundo de morb. mul. p. 286. v. 17. Haec omnia ſimul terito, ac ſuffito, oboli Attici pondere, ἐπὶ σποδίην οἰναρέην in cinere ſarmentorum vitis. Et p. 289. v. 35. Aut galbanum, myrrham, thus, oleum album Aegyptium ſuper οἰναρίδων vitis ſarmenta. EUST. Vide Foeſ. p. 446.

r. Galenus in Exeg. habet οἴσπη, quam dicit eſſe ſordem, quae inter caprillos pilos naſcitur, praeſertim inter eos, qui ad ſedem ſunt. Secundo de morb. mul. p. 286. v. 10. Aut οἰσύπη αἰγὸς ſordes pilorum circa ſedem caprae ſiccas tundito, et torreto. Libro de vlceribus p. 514. v. 44.

'Ολοφλύκτιδες) puſtulae nonnulli περινυκτίδες tubercula: nonnulli papulas varis ſimiles.

Οὐλὰς) hordeola.

Οὐ παιδοκτίσει) non faciet filios; κτίσαι enim facere dicitur.

Οἰναρίδες) palmites vitium, ſic Attici appellant. Οἴναρα vero vitis folia dicuntur.

Οἰσύπη αἰγὸς) Οἰσύπη proprie dicitur excrementum ouis, etenim τὸ πρόβατον eſt ὄϊς (id eſt, ouis). Verumtamen ipſe abuſiue οἰσύπην caprae etiam excrementum appellauit: ob id et lanas οἰσυπηρὰς eas vocauit, quae participes ſunt τῆς οἰσύπης oeſypes, vel τȣ͂ οἰσύπȣ oeſypi: vtroque enim modo dicitur.

Οἱ πικρόχολοι τὰ ἄνω) id eſt, vitioſo habitu depravati, atque ob hanc rem acres, et facile mobiles. Illi enim, qui habent partem bilioſam propinquam, laeduntur ab inedia ſecundum ſtomachum.

Οἰά-

[5] *κλήματα Foeſ.* [6] *οἰσήπην MS. D.* [7] *ὑσωπηρὰ quidam vitioſe.* [8] *κεχέκται MS. D.*

v. 44. Εἰρία οἰσυπώδεα lanas ſuccidas dixit. EUST. Vide Foeſ. p. 449.

s. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 29. p. 372. v. 3. Οἱ πικρόχολοι τὰ ἄνω, quibus ſupernae partes amara bile infeſtantur, talia moleſtius ferunt? Et libro tertio t. 2. p. 374. v. 12. de vino dulci: Quare neque τοῖσι πικροχόλοισι his, qui amara bile abvndant, commodum eſt. In cuius com. Galenus inquit, πικροχόλȣς appellare eos Hippocratem, in quibus amara bilis redundat. Et t. 38. p. 375. v. 35. Ceterum, vt in ſumma dicatur, acredines, ſiue aceditates ex aceto, πικροχόλοισι amara bile abundantibus magis conferunt quam atrabiliariis. In quo loco Galenus inquit: Picrocholas naturas, id eſt, in quibus amara bilis exſuperat, appellare eas, quae amarum ſuccum coaceruant, qualis eſt flauae bilis ſuccus. Tertio de fract. t. 49. p. 469. v. 38. Et ſi quidem πικρόχολος amara bile praeditus natura fuerit. In cuius loci expoſitione Galenus idem repetit. EUST. Vide Foeſ. p. 508.

[t] [1] Οἰάδος) τῆς βρυωνίας καλȣμένης. Ἔςι δὲ ἀγρίας ἀμπέλȣ εἶδος.

[u] Οἶνος ἀνθοσμίας) ὁ εὐώδης καὶ ἡδύς· ὡς Ἀριςοφάνης ἐν Βατράχοις, καὶ ἐν Θεσμοφοριαζȣσαις.

[x] Ὄργια) μυςηρία.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

[a] Προπέτης) προπίπτων. Καὶ αὕτη ἡ λέξις μεταφορικῶς εἴρηται· καὶ γὰρ ἐν τῷ βίῳ προπετεῖς ἀνθρώπȣς λέγομεν τȣ̀ς μὴ κατέχοντας ἑαυτῶν, ἀλλ᾽ οἷον πρὸ καιρȣ̃ προπίπτοντας ταῖς πράξεσι.

[b] Πνεῦμα) νῦν ἡ ἀναπνοή· δι᾽ ὧν φησὶ, Πνεῦμα, πυκνὸν μὲν ἐὸν, πόνον σημαίνει.

Περι-

[1] *οἰνάδος quaedam exempl. ap. Hipp.*

t. Aliqui codices habent οἰνάδος. EUST.

u. Libro de ſterilibus p. 297. v. 43. de ſubdititiis ad oſculum vterorum durum: Οἴνῳ ἀνθοσμίῃ vino odorato diluito, et ad vnguenti formam reducito. KUST. Heſ. interpretatur εὔπνȣς καὶ ἄνθος ἔχων, et ἡδυσμενὸς ἀπὸ βοτάνων. Vide Foeſ. p. 60. in voce, ἀνθίνην οἶνον.

x. Vide Hipp. ἐν τῷ πρεσβευτ. Epiſt. p. 541. 7. et p. 19. 42.

a. Pro praecipite et proteruo ſumitur, libro de medico p. 12. v. 33. Τὸ γὰρ προπετὲς, promptitudo temeraria, et facilitas contemnentur, etiam ſi valde commoda exiſtant. Sic vertit Germanus interpres. Quarto de morb. vulg. p. 333. v. 23. de quibuſdam aegrotis: Καὶ ταχυγλωσσότεροι προπετέως, et lingua citiore, ac volubiliore praediti, proterue. Pro prono autem vſurpatur haec vox in primo de morbis muliebribus p. 251. v. 45. Iubeto lectum ad caput ſublimem habere, vt decliuis ſit in pedes, animaduerſione habita, ne προπέτης prona ſit homo ipſa. Primo progn. t. 15. p. 402. v. 14. Si vero etiam προπέτης pronus fiat, et de lecto ad pedes delabatur, magis horrendum eſt. Quam ſententiam repetit in coac. praen. p. 439. v. 30. Primo de art. t. 4. p. 472. v. 28. A natura enim προπέτης pronum eſt brachii caput in anteriorem partem. Et libro ſecundo t. 18. p. 480. v. 37. de luxatione maxillae: Nam his

genae

Οἰάδος) Bryoniae dictae. Eſt autem vitis agreſtis ſpecies.

Οἶνος ἀνθοσμίας) odoratum et ſuaue, vt Ariſtophanes in Ranis, et in Cerealia celebrantibus.

Ὄργια) myſteria.

PRINCIPIVM Π.

Προπέτης) praeceps. Et haec dictio metaphorice dicta eſt; etenim homines in viuendo προπετεῖς appellamus, qui ſe ipſos non continent, et quaſi ante tempus actionibus ſeſe accingunt.

Πνεῦμα) nunc reſpiratio; ex his, quae dicit, πνεῦμα reſpiratio denſa exiſtens laborem ſignificat.

Περι-

genae προπετεστέραι prominentiores ſunt, ſed indiſtorte. Sic vertit Germanus interpres. Et libro tertio t. 8. p. 484. v. 10. de gibboſitate ſpinae: Sed et iuxta magnum verticulum, ceruicem repandam habere coguntur, vt ne caput ipſis προπετὴς pronum ſit. EUST. V. Foeſ. p. 532. Heſych. exponit προπίπτων πρὸ τοῦ λογισμοῦ. Celſus vero L. II. c. 6. *vbi deorſum ad pedes ſubinde delabitur.*

b. Galenus in Exeg. in expoſitione dictionis πνευματώδης dicit ſaepe ſpirandi difficultatem πνεῦμα vocare Hippocratem. Libro de morbo ſacro p. 126. v. 12. Aeger mutus factus πνεῦμα ſpiritum non trahit, ſed πνεῦμα ſpiritus quieſcit. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 32. p. 369. v. 40. Et πνεῦμα ſpiritus denſior fiet. In cuius com. Galenus inquit, totam reſpirationem πνεύματος ſpiritus nomine vocaſſe, vt in praeſagiis et epidemiis. Quarto aphoriſmorum t. 68. p. 395. v. 23. In febribus πνεῦμα ſpiritus offendens, malum. Quem locum exponens Galenus ait: πνεῦμα ſpritum intelligendum nunc eſſe ipſum dicere, ſicut etiam in prognoſtico, reſpirationem. Primo prorrh. com. 1. t. 24. p. 409. v. 27. Et com. ſecundo t. 4. p. ead. v. 44. et t. 55. p. 410. v. 43. et 44. Reſpirationis etiam differentiae eadem voce ab Hippocrate explicantur. Primo prognoſtic. t. 24. p. 402. v. 30. Πνεῦμα δὲ πυκνὸν, ſpiritus autem denſus, ſeu frequens, dolorem ſignificat: Quae verba ab Erotiano adducuntur. Tertio de morb.

c [1] Περιεκτικὸν) σωτήριον.

d [2] Πελάσει) [3] ἐγγίσει. Πέλας γὰρ τὸ ἐγγὺς [4] λέγεται.

e [5] Προαπαυδησάντων) [6] προαναφωνησάντων. Ἐξ οὗ δηλοῦται τὸ κεκακωμένον τῆς δυνάμεως. Φησὶ γὰρ, Προα-

[1] *περιεστηκὸς aut περιεστηκῶν, Foeſ. ex coni. περιεσθικὸν vulgg.* [2] *πελαγίσει vulgg. vitioſe.* [3] *ἐγγύσει MS. D.*

morb. p. 162. v. 33. et p. 164. v. 43. Libro de internis affect. p. 198. v. 43. Primo de morb. muliebr. p. 241. v. 40. Et libro ſecundo p. 282. v. 45. Secundo de morb. vulgaribus ſect. 3. p. 315. v. 25. et 38. *Πνεῦμα ὑπόπυκνον.* Et libro ſeptimo p. 354. v. 38. *Πνεῦμα σμικρῷ πυκνότερον*, ſpiritus paulo denſior. Primo de morbis vulg. com. 3. t. 28. p. 310. v. 20. et 30. *Πνεῦμα ἀραιὸν* ſpiritus rarus. Et libro ſecundo ſect. 2. p. 314. v. 3. *Πνεῦμα δὲ τουτέοισιν οὐ πάνυ μετέωρον*, ſpiritus autem his non valde ſublimis. Et libro ſeptimo p. 356. v. 11. *Πνεῦμα πρὸς χεῖρα πονηρὸν, οὐ πυκνὸν, οὐ δὲ μέγα*, ſpiritus ad manum malus, non denſus, neque magnus. Primo prorrh. com. 2. t. 60. p. 411. v. 2. *Θολερὸν πνεῦμα* turbidus ſpiritus. In cuius com. Galenus inquit: Turbidum ſpiritum, veluti iam antea, ambiguum habere intellectum, reperiri. At in ea quidem dictione, turbidum ſpiritum ab eo de exſpiratione dictum eſſe, vt enarratum eſt, veriſimile videri. Nunc autem et ipſum de ructibus dictum eſſe, quoſdam nos exiſtimare iubere, quo modo alios de flatibus. EUST. V. Foeſ. p. 516.

c. Hanc vocem non reperio, ſed in ea ſignificatione, *περιεστικῶς*, legitur in ſecundo prognoſt. t. 65. p. 4c6. v. 16. *Ὑπηρετῆται δὲ περιεστικῶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν πάντων τῶν περιεστικῶν σημείων.* Indicatur autem ſuperſtes futurus ab omnibus reliquis ſalutaribus ſignis. EUST. Corrupte ſic legitur apud Erotianum. *Περιεκτικὸς* enim eſt a *περιέχειν*, continere, ac proin continens notat, a qua notione explicatio Erotiani plane abit. Corrigendum puto: *Περιεστικόν· σωτήριον.* Aegri qui a morbo conualeſcunt *περιεῖναι* et *περιγίνεσθαι* ſupereſſe dicuntur Hippocrati: hinc *σημεῖον περιεστικὸν* eſt *ſignum hominem ſuperfuturum*, monſtrans vnde bene *σωτήριον* ſeu ſalutare exponitur. Sic p. 43. 12. *ὑπηρετῆται δὲ περιεστικῶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν πάντων τῶν περιεστικῶν σημείων.* Locus vero, in quem hic digitum intendit Erot.

Περιεκτικὸν) ſalutare.

Πελάσει) appropinquabit. Πέλας enim prope dicitur.

Προαπαυδησάντων) prius deficientium, ex quo declaratur virium debilitas. Inquit enim, προαπαυδησάντων

[4] *λέγονται MS. D.* [5] *προαπωδησάντων MS. D.* [6] *προαποφωνήσαντων Foeſ.*

Erot. eſt p. 41. 31. πτύελον ξανθὸν — — ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς νόσου πτυόμενον περιεστηκὸν καὶ κάρτα ὠφιλέει. Vbi pro περιεστηκὸν lege περιεστικόν. HER. Vide Foeſ. p. 495. Heſych. interpretatur τὸ περιέχον, ἢ ὑπερόχον.

d. Primo de morb. mul. p. 247. v. 42. de grauida: Maxime vero frequenter reſpirat, vbi partus πελάζῃ appropinquat. Infra rurſus ab Erotiano haec ponitur dictio. EUST. Vocem πελάσει quin recte retulerim ad p. 45. 52. nullus dubito; legitur ibi, καὶ ταῦτα ποιέων τῷ φθινοπώρῳ προσπελάσῃ: ſed notat Foeſius Galenum legiſſe πελάσῃ, nec aliter, vt puto, Erotianus, apud quem priora corrigo; πελάσῃ. ἐγγίσῃ. Et ſane ſaepius in Hippocrate obſeruare eſt; alios compoſita voce ſcripſiſſe, quae alii ſimplici efferebant: ſic eodem hoc progn. p. 36. 3. Erotianus in ſuis reperit λέγων, vbi hodie editur προλέγων. Vide Foeſium. HER. Vide Foeſ. p. 491. Heſ. quoque ἐγγίζειν, πλησιάζειν.

e. Erotianus hanc vocem exponens dicit ſignificare προανάφωνησάντων, ſed meo quidem iudicio ſcribendum eſt προαποφώνησαντων, quae vox ſignificat praedefatigatorum. Locus ab Erotiano adductus, eſt in primo prorrh. com. 1. t. 8. p. 409. v. 9. Αἱ προαπαυδησάντων praedebilitatorum deliria peſſima, in cuius com. Galenus ait: Magnitudinem quamdam in virtutis debilitate oſtendit nomen προεξαδυνατησάντων, id eſt praedebilitatorum, propter adiunctam ἐξ praepoſitionem nomini huic προαδυνατήσαντων, quod etiam per ſe ſufficientem virtutis laeſionem oſtendit, atque in exemplaribus quibuſdam ita ſcriptum reperitur. Codex Vatic. habet αἱ ἀπαυδησάντων. Repetit haec eadem verba Hippocrates, in coac. praenot. p. 426. v. 38. de notis delirii, in quo loco habetur προεξαδυνατησάντων, pro qua voce, niſi obſtaret Galeni auctoritas, reponerem, ab Erotiano admonitus, προαπαυδησάντων. EUST. V. Foeſ. p. 70.

Προαπαυδησάντων παραφροσύναι [1] κάλλισαι. Ἀντὶ τῦ, ἐπ' ἀσθενεῖ τῇ δυνάμει γενόμεναι Φρενίτιδες καλόν.

[g] Παρενεχθέντι) [2] ὑπονεχθέντι εἰς παρακοπήν.

[h] Παρακρυστικὸν) παρακοπτικόν. Παρακρύειν γὰρ κυρίως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι τὸ ἐπ' ὀλίγον παραφρονεῖν.

[i] [3] Πεπασμοὶ) κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν [4] ἀκροδρύων εἴρηται, ὅταν ἐξ ὠμότητος πέπειροι οἱ καρποὶ [5] γίγνωνται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἡμετέρων σωμάτων, ὅταν οἱ χυμοὶ πεπανθῶσι.

Πινώ-

[1] *κάκισαι MS. D. et ſic Steph. quem imitatur Chart.* [2] *ὑπενεχθέντι vulgg.*

f. Habetur in quibuſdam codd. κάκισαι pro κάλλισαι: ſed vocem ſeq. in expoſ. Erotiani καλὸν non κακὸν iidem habent. Atqui non dubium eſt, quin ſi κάκισαι in textu Hippocratis ſcribatur, in expoſitione κακὸν itidem ſcribendum ſit. Legitur autem κάκισαι in vulg. edd. Hippocr., quibus aſſentitur Galenus hunc locum citans. Sed et hoc notandum eſt, pro προαπαυδησάντων ibidem eſſe προεξαδυνατησάντων, et hanc quoque lectionem a Galeno agnoſci atque adeo explicari. ST.

g. Quarto de morb. vulg. p. 329. v. 29. Primus, qui παρενεχθεὶς ſuit delatus adoleſcens, huic vrina pura tenuis. Primo prorrh. com. 1. t. 21. p. 409. v. 25. de alui excrementis. Si cum lumbi antea doluerint, et παρενεχθέντι mente emotus fuerit. Quam ſententiam repetit in coac. praenot. p. 443. v. 31. EUST.

h. Sexto de morb. vulg. com. 1. t. 31. p. 344. v. 3. Oculi audacia, παρακρυστικὸν delirii ſignum eſt. Et com. 3. t. 36. p. 346. v. 17. Sputa rotunda, παρακρυστικὰ delirium ſignificant, velut in pleno. Quam ſententiam repetit com. 6. t. 19. p. 384. v. 27. de illo in Plinthio. Galenus vero in eius loci expoſitione inquit: Hic pro delirio (quod παράκρυσις dicitur) non eſſe intelligendam phrenitidem: quando ipſum Hippocrates numquam phrenitida vocet: ſed tum denique, quum mens de ſuo ſtatu deturbata eſt, aut furore correpta. Et com. eod. t. 11. p. 348. v. 16. Turbationes, tranſitus: Nam παρακρύσι mente motis dolores laterum deſinunt. Primo prorrh. com. 1. t. 11. p. 409. v. 13. de faucium affectione: Παρακρυστικὰ mentis emotionem

τῶν παραφροσύναι κάκισαι, hoc eſt, Phrenitides, quae fiunt viribus defatigatis, peſſimae.

Παρενεχθέντι) in mentis alienationem inducto.

Παρακρουστικὸν) quod hominem de mentis ſtatu deiicit. *Παρακρούειν* enim veteres dicebant breui tempore delirare.

Πεπασμὸς) proprie de arborum fructibus dicitur, quum ex immaturitate maturitatem ſunt conſequuti. Improprie vero de noſtris corporibus, quum ſucci ſunt concocti.

Πινώ-

[3] *πεπασμὸς Euſt. Iunta, Foeſ. et vulgg.* [4] *ἀκροδρύων MS. D.* [5] *γιγνόνται MS. D.*

nem portendunt. Et t. 19. p. ead. v. 21. *Αἱ παρακρούσιες* vacillationes mentis cum voce clangoroſa. In coac. praenot. p. 429. v. 31. Sonitus aurium, cum viſus hebetudine et narium grauedine *παρακρουστικὸν* mentem emouet, et ſanguinem profundit. Et p. 433. v. 12. Affectiones ex lumbis, ad collum et caput tranſeuntes, leuis ſiderationis modo reſoluentes, conuulſoriae, *παρακρουστικὰ*, mentis emotoria ſunt. EUST. V. Foeſ. p. 480.

i. Primo de humor. t. 2. p. 114. v. 28. Ducendus eſt, (ſcil. humor) qua repit per conuenientes ac commodas regiones, exceptis iis, quorum *πεπασμοὶ*, maturationes ex tempore contingunt. Et t. 3. p. ead. v. 29. *Οἱ πεπασμοὶ*, maturationes extra aut intro repunt, aut alio, quo oportet. In cuius com. Galenus inquit: Quum dixerit, niſi quorum maturationes, id eſt, *πεπασμοὶ* a temporibus exiſtunt, merito quorſum concoctiones vergant, hic ſubiunxit. Et paulo poſt: Sciendum eſt autem morbi *πεπασμὸν* maturationem eſſe concoctionem quamdam eorum, quae praeter naturam ſunt: ipſam vero concoctionem eſſe deductionem quamdam eius, quod concoquitur, in naturam concoquentis. Primo de morb. vulg. com. 1. t. 27. p. 302. v. 20. His neque modice *πεπασμὸς* concoctio aderat. Et com. 2. t. 45. p. 304. v. 18. *Πεπασμοὶ* concoctiones celeritatem iudicationis, et ſecuritatem ſanitatis ſignificant. Et libro tertio, com. 3. t. 25. p. 322. v. 23. Quibus enim ad ſuppurationem talium *πεπασμὸς* maturatio peruenit, horum plerique ſeruabantur. Et t. 61. p. 323.

[k] Πινώδεσι) ῥυπαροῖς. Πίνος γὰρ ὁ ῥύπος. Καὶ Πινηρὰ ἔρια ὅταν φῇ, τὰ οἰσυπηρὰ ἀκȣςέον, ἐν ἐνίοις δὲ ὑπομνήμασιν εὕρομεν πίνον λεγόμενον τὸν [l] σπίλον.

[m] Πρὸ τȣ̃ ἦρος) ἀντὶ τȣ̃ πρὸ τȣ̃ ἦρος ὁρᾷν.

[n] [x] Πῦρ) τȣτέςιν ὁ πυρετός. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις.

Πλά-

[x] Πῦρ, *hic inchoant nonnulli nouum canonem, Euſt. Iunta et vulgg. apud Steph. priori adhaeret, ex operarum mendo.*

323. v. 21. de vrinis: Neque enim craſſitudinem, neque πεπασμȣ̀ς concoctiones, neque purgationes bonas habebant. Et t. 73. p. 324. v. 38. Neque aliqua ſputorum πεπασμὸς concoctio fiebat. Et libro ſexto, com. 3. t. 11. p. 345. v. 32. Quidquid ſuppuratur, non reuertitur: ipſa enim πεπασμὸς concoctio et iudicatio ſimul et abſceſſus. Et com. 5. t. 6. p. 347. v. 24. Morbi connutriti in ſenecta, et per πεπασμὸν concoctionem, et per ſolutionem, et per rarefactionem deſinunt. EUST. Vide Foeſ. p. 492. Pro πέπανσις haec vox poſita.

k. Secundo de hum. t. 34. p. 116. v. 14. Sed et quae in lanis πινώδεσι ab ouili ſuccidis adhibentur. Secundo de morbis mul. p. 284. v. 26. Poſtea εἰρίῳ πινωδεςάτῳ ſuccidiſſima lana fricet, et cum aqua colluat, tingat autem πινῶδες εἴριον lanam ſuccidam melle. EUST. Vide Foeſ. p. 509.

l. Suida exponitur ῥύπος μιασμὸς, et Heſychio ῥύπος ἱματίȣ.

m. Hunc locum Erotiani eſſe deprauatum, exempla, quae adducuntur, aperte oſtendunt. Reſtitui vero hoc modo debere puto: Πρωῒ τȣ̃ ἦρος: ἀντὶ τȣ̃ πρὸ τȣ̃ ἔαρος, hoc eſt, pro, ante ver. Dictio autem ὁρᾷν, quae videre ſignificat, ſuperflua videtur. Primo de morb. vulg. com. 1. t. 9. p. 301. v. 46. Πρωῒ μὲν τȣ̃ ἦρος, ante ver quidem ex priore ſtatu, ſubcontrario et aquilone flante, paucis obortae ſunt febres ardentes. Et com. 2. t. 5. p. 302. v. 49. Et t. 61. p. 304. v. 41. Et libro tertio com. 3. t. 9. p. 322. v. 7. Et t. 33. p. ead. v. 36. Et t. 66. p. 323. v. 35. Et primo de morb. vulg. com. 1. t. 17. p. 302. v. 6. Πρωῒ τȣ̃ θέρεος, at vero ante aeſtatis initium. EUST. In quibuſdam exemplaribus ſcriptum eſt, Πρὸ τȣ̃ ἦρος ὁρᾷν πῦρ, quae lectio non minus quam noſtra deprauata eſt. Quod autem ad πῦρ attinet, Galenus non ſimpliciter πυρετὸν ſignificare tradit, ſed τὸν σφοδρὸν, ſiue

Πινώδεσι) ſordibus. Πίνος enim ſordes, et Πινηρὰ ἔρια quum inquit, ſordidas lanas intelligere oportet. In nonnullis vero commentariis πίνον ſcriptum inuenimus, quod maculam ſignificat.

Πρὸ τοῦ ἦρος) pro Ante ver ὁρᾷν videre.

Πῦρ) id eſt, febris. Attica autem vox eſt.

ſiue τὸν σφοδρότατον πυρετόν: vtramque enim apud eum reperio, diuerſis in locis. Quin etiam alicubi τὸν ἰσχυρὸν πυρετὸν, alicubi τὸν πυρωδέστατον exponit. Nec vero carere Galenum ratione exiſtimo, nam quum πυρετὸς diminutiuum ſit a πῦρ, ſignificantius eſſe πῦρ, quam ſuum diminutiuum πυρετὸν par eſt. S T.

n. Sumitur haec vox pro febre, febre vehementi, et pro calore. Tertio de morb. vulg. com. 1. t. 15. p. 319. v. 30. Cum occaſione vero πῦρ febris corripuit. In cuius com. Galenus ait, πῦρ ignem appellare febrem. Et com. 2. t. 2. p. 320. v. 18. In qua ſignificatione ſumitur libro de gland. p. 56. v. 28. Primo de morbis p. 131. v. 9. Et libro ſecundo p. 148. v. 21. Et p. 149. v. 20. Et libro tertio p. 164. v. 22. Et libro quarto p. 166. v. 19. Et p. 171. v. 28. et 30. Libro de affection. p. 181. v. 38. Libro de nat. mul. p. 214. v. 2. Primo de morb. mul. p. 232. v. 22. Et p. 239. v. 33. 38. 49. Et p. 242. v. 23. 34. Et p. 243. v. 10. 19. Et libro ſecundo p. 265. v. 23. Et p. 268. v. 4. 25. 32. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 23. p. 309. v. 10. Pro febre vehementi vſurpatur haec vox: Primo de morb vulg. com. 3. t. 19. p. 307. v. 46. Πῦρ febris corripuit. In cuius com. Galenus inquit, πῦρ, id eſt, ignis eum corripuit. Ita ſuo more febrem vehementiſſimam nominare ſolet. Et t. 21. p. 308. v. 28. Πῦρ febris vehemens. In quo loco rurſus Galenus ait, πῦρ, id eſt, ignem, ab ipſo febrem ardentiſſimam nominari. Et t. 24. p. 309. v. 29. Et t. 25. p. ead. v. 37. Et t. 30. p. 310. v. 43. Et libro tertio com. 1. t. 5. p. 319. v. 13. Et libro quinto p. 339. v. 47. Pro ſignificatione caloris reperitur haec vox. Libro de nat. mul. p. 214. v. 25. de vtero prolapſo: Πῦρ calor habet pudenda. Libro de ſteril. p. 299. v. 18. Si vteri extra naturam progreſſi fuerint, πῦρ calor habet maxime pudenda et ſedem. EUST.

[o] Πλάδος) οἷον ἔκχαυνος καὶ ὑπόσομφος καὶ δίυγρος τοῦ σώματος διάθεσις, καὶ μὴ στερεᾷ κεχρημένη σαρκί.

[p] [1] Πρωϊαίτερον) [2] περὶ τοῦ δέοντος καιροῦ.

[q] Παρελύθη) παράλυσιν κυρίως καλεῖ τὴν περὶ τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ σώματος μάλιστα γιγνομένην.

[r] [3] Παλιγκοτωτάτοις) φιλυποστρόφοις νοσήμασι.

Πέ-

[1] *προϊαίτερον MS. D.* [2] *πρὸ Foeſ.*

o. Libro de gland. p. 56. v. 36. Et ſic πλάδος nimia humectatio non eſt in corpore. Et v. 37. Non ſtatim πλάδος nimia humectatio non eſt in corpore. Et v. 37. Non ſtatim πλάδος nimia humectatio inde ſucceſſerit. Et p. 57. v. 5. de glandulis inteſtinorum: Et poſcuntur πλάδον humectationem nimiam ex inteſtinis exprimentes. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 11. p. 303. v. 7. Omnibus vndiquaque multa πλάδος humiditas. In cuius com. Galenus inquit: Superuacaneam humiditatem appellare πλάδον conſueuiſſe. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 34. p. 372. v. 22. de vino aquoſo: Illud enim πλάδον humiditatem in ſuperno ventre inducit, et flatum in inferno. Quem locum Galenus exponens, ait: Adieciſſe vinum dilutum πλάδον, id eſt, humiditatem, infirmitatemque in ventre ſuperiore facere. Et libro tertio t. 32. p. 375. v. 24. Inteſtini tamen internam partem πλαδαρώτερον humectiorem facit. Vbi rurſus inquit Galen. Humiditatem, quae innaſcitur partibus, praeterquam quod ſecundum naturam ſunt, πλάδον appellari ab Hippocrate, notum eſſe. Tertio de fract. t. 19. p. 466. v. 39. Frequentius igitur deligare oportet ob πλάδον nimiam humiditatem. Galenus autem in expoſitione dicit: humoris abundantiam (vt ſolitus eſt,) appellat πλάδον, ſeu tenui habitu ſit, ſeu craſſo, quale nunc eſt pus. EVST. Vide Foeſ. p. 511.

p. Aliqui codices habent προϊαίτερον, quam lectionem non probo. Secundo de morbis vulg. ſect. 1. p. 311. v. 36. de circuitibus et iudicationibus: Si πρωϊαίτερον citius accedant, aut non. Et v. 40. Fortaſſis autem et ex aliis communibus rebus, quae quidem πρωϊαίτερον citius fiunt, breuiora ſunt. Et libro quarto p. 330. v. 15. Ceterum ad principia, conſiderandae ſunt etiam exacerbationes, et an πρωϊαίτερον citius redeant. Et p. 333. v. 40. Vigoris morborum, et ad iudicationem, et quoti-

Πλάδος) quaſi mollis et laxa, et humida conſtitutio corporis, cuius nulla pars carnis eſt ſolida.

Πρωϊαίτερον) ante opportunum tempus.

Παρελύθη) proprie appellat παράλυσιν eam, quae maxime in dextra corporis parte fit.

Παλιγκοτωτάτοις) aegritudinibus, quae facile revertuntur.

T 3 Πέ-

[3] παλιγκοτάτοισι vitioſe ap. Hipp.

quotidie, et an πρωϊαίτερον citius fiant, an ſerius. Et libro ſexto com. 6. t. 25. p. 348. v. 36. Et eorum, quae per annum fiunt, tempore quodam anni πρωϊαίτερον praecociore, vel citius, veluti puſtulae et huiuſmodi. Simile enim eſt in his, quae quotidie πρωϊαίτερον citius aut ſerius accipiuntur. EUST. Vide Foeſ. p. 540.

q. Quarto de morb. vulg. p. 334. v. 5. de Amyntae filio: Ambo παρελυθέντες μοῦνον τὴν δεξιήν, ſola dextra reſoluti. Et libro quinto p. 336. v. 49. de Theophorbi filio: Reliquum corpus frigidum erat, et totus παρελύθη reſolutus eſt. Et libro ſexto com. 8. t. 16. p. 350. v. 35. de aetatum diſtinctione: Veluti ſi παρελύθη reſolutus eſt hyeme. EUST. Vide Foeſ. p. 586.

r. Ionicum et valde poeticum vocabulum eſt, ſignificat autem iracundum, vindicem et horribilem. Secundo de morb. mul. p. 282. v. 17. de inflammatione vteri: Si vero quid corruptum fuerit, ac παλιγκοτάνῃ vitiatum recruduerit, febris corripit acuta et magna. Secundo de morb. vulgar. ſect. 2. p. 314. v. 5. de angina: At παλιγκοτάτοισι recrudeſcentibus, ex his parum quiddam tempora calida, etiam ſi alias non febricitarent. Sic vertit Germanus interpres. Alii vero: Atque horum quibuſdam paululum dolores exaſperabantur, quibus tempora incaleſcebant. Pro qua voce reponerem παλιγκοτωτάτοισιν, vt Erotiani codex habet, quam lectionem Galenus comprobat; quarto de loc. affect. c. 3. vbi Hippocratis orationem ex ſecundo de morb. vulgar. ſumtam tranſſcribit. Secundo de fract. t. 28. p. 461. v. 11. Signa porro, an παλιγκοταίνει recrudeſcant, aut non, haec ſunt. In cuius com. Galenus ait: Malos affectus, qui recrudeſcunt, vocat παλίγκοτα παθήματα, et παλιγκοταίνειν dicit, quaſi mala rurſus fieri. Et libro tertio t. 33. p. 468. v. 7. de fract

[s] Πέπλος) βοτάνης εἶδος, ἣν ἔνιοι Πέπλιον ὀνομάζȣσιν. Οἱ δὲ Σύμφυτον.

[t] Πτερυγώδεες) οἱ μακροτράχηλοι καὶ ἐπιπολὺ [1] πλατέα ἔχοντες τὰ ϛήθη καὶ ἐξέχοντα.

[u] Παρέλεγε) παρέκοπτε.

[x] Πνεῦμα [2] μινυνθῶδες) τὸ ἀσθενὲς καὶ ὀλίγον.

[y] Πρόσω) ἀντὶ τȣ̃ ἔμπροσθεν.

[z] [3] Παρθένον) παρθένον νῦν τὴν θυγατέρα λέγει.

Πόνος

[1] *ἀπλατέα MS. D.* [2] *μινυνθῶδες, rectius Foeſ.*

fract. cum vlceribus: In totum enim tertia aut quarta dies in pleriſque vulneribus παλιγκοτήσιας recrudeſcentias pariunt. Secundo de art. t. 1. p. 479. v. 16. Παλιγκοτώτατον, recrudeſcit autem maxime cubiti gibbus, febribus, doloribus, nauſea, et vomitu meracae bilis. Quam ſententiam repetit in mochlico p. 507. v. 20. EUST. V. Foeſ. p. 477.

s. Galenus in Exeg. habet πέπλιον, quod et πέπλις, et portulaca agreſtis. Item πέπλος idem et humilis ficus, et papauer ſpumeum, et ſuccus papaueris, ſcilicet μηκώνιον. Dioſcorides lib. IV. c. 162. et 163. idem dicit. Libro de ſuperfoet. p. 51. v. 40. de ore vteri emolliendo: Herbam, quae πέπλος appellatur. Secundo de morb. vulg. ſect. 3. p. 315. v. 40. de Scopo: Πέπλος peplus ſibi data, e praecordio quidem depulit, tranſiuit aut nihil. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 1. p. 370. v. 45. Aluum mollire oportet, aut veratro nigro, aut πεπλίῳ, peplio. Et v. 46. Admiſceas vero πεπλίῳ peplio ſuccum ſilphii. Et v. 47. Ducit autem nigrum veratrum melius, et ad iudicationem commodius πεπλίȣ quam peplium. Πέπλιον δὲ peplium autem veratro flatus magis erumpere facit. KUST. V. Foeſ. p. 493.

t. Galenus primo de morb. vulg. com. 1. in expoſ. t. 18. inquit: Qui thorace tam anguſto reſtrictoque ſunt, vt a tergo in morem alarum ſcapulae promineant, hos πτερυγώδεις quaſi alatos appellant. Et libro tertio com. 3. t. 70. p. 324. v. 1. de tabidis: Πτεριγώδεες ſcapulas alarum modo prominentes habentes. Et libro ſexto com. 3. t. 13. p. 345. v. 34. Flatuoſitas ſimul cauſa eſt τοῖσι πτερυγώδεσι in his, qui ſcapulas alarum modo eminentes habent. Vaticanus et Galeni codex habent πιτυρώδεσι furfuroſis. Galenus in com. dicit, nonnullos veterem ſcripturam com-

Πέπλος) herbae ſpecies, quam nonnulli πέπλιον appellant: nonnulli vero σύμφυτον.

Πτερυγώδεες) qui procero ſunt collo, et vt plurimum habentes ſatis lata et eminentia pectora.

Παρέλεγε) delirabat.

Πνεῦμα μινυνθῶδες) debilis et paruus.

Πρόσω) id eſt, ante.

Παρθένον) nunc παρθένον[3] filiam interpretatur.

[3] παρθένη *MS. D.*

commutaſſe, et ita ſcripſiſſe: Flatuoſum ſimul cauſa eſt πτερυγώδεσι alatis. Noſtis autem hoc eſſe in medicorum more poſitum, vt πτερυγώδεις alatos eos vocent, qui inſtar alarum ouium ſcapulas prominentes retrorſumque reflexas habent. Et t. 18. p. 345. v. 40. Quaecumque πτερυγώδεες ſcapulas alarum modo eminentes habent. Aduertendum eſt, ſecundam ſyllabam in aliquibus locis per υ, in aliquibus per ι ſcribi. EUST. Vide Foeſ. p. 540. et Aretaeum de ſignis morborum acut. L. I. c. 8.

u. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 24. p. 309. v. 34. de Metone: Poſt iudicationem in ſomnis παρέλεγεν delirabat. Galenus in com. ait, dixiſſe παρέλεγε deliraſſe, hoc eſt, nugatum eſſe. Et libro tertio com. 2. t. 8. p. 321. v. 28. Quinta omnia exacerbata ſunt, multa παρελέγε delirabat, ſeu obloquuta eſt, et rurſus breui reſipiſcebat. Et com. 3. t. 73. p. 324. v. 39. Soporoſa, rurſus παρέλεγε delirabat, et breui reſipiſcebat. Et t. 74. p. 325. v. 9. et 12. de Pythione: Septima noctu turbatio multa, παρέλεγε delirabat. EUST. Vide Foeſ. p. 481.

x. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 74. p. 325. v. 10. de Pythione: Vocis interceptio, tenuis, πνεῦμα, καὶ μινυνθῶδες ſpiritus, et imminutus. Ita ſcribitur in impreſſis codicibus, deeſtque ν in ſecunda ſyllaba. EUST. Vide Foeſ. p. 415. in voce μινυθεῖν, et Hom. in Iliad. ά. v. 352.

y. Galenus in expoſ. t. 26. libri tertii aphoriſmorum inquit: Nominauit autem hanc partem Hippocrates, non πρόσω anteriorem, ſed interiorem. EUST. Vide Foeſ. p. 537.

z. Saepe pro virgine, nonnumquam etiam pro filia ab Hippocrate vſurpatur. Libro de medico p. 12. v. 39. de medicis: Et omni hora vxoribus, παρθένοις virginibus, et opibus

[a] *Πόνος καταιγίζων)* ἀντὶ τȣ̃ σφοδρῶς ἐμπίπτων. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς Καταιγίδος, ἥτις ἐςὶ βιαία καὶ αἰφνίδιος ἀνέμȣ ἔμπτωσις.

Πτοιώ-

bus maximi pretii illi occurrunt, ſic vertit Germanus interpres, rectius tamen iudico, dixiſſet filiabus. Secundo de morb. mul. p. 270. v. 7. Contigit autem maxime *παρθένοισι* virginibus antiquis. Et v. 18. Παρθένον virginem vero perſuadeto, vt viro cohabitet. Quinto de morb. vulg. p. 337. v. 40. In Lariſſa *παρθένος* virgo, quae ſanguinem vomuit non multum. Et p. 339. v. 45. Παρθένος filia illa pulchra Nerii, annorum viginti. Vbi notandum, Calvum abſurde admodum, *ἡ καλὴ* dictionem vertiſſe pro nomine proprio, quaſi Ἡκαλὴ eſſet Hecale. EUST. Vide Foeſ. p. 488.

a. Quae ad huius vocis intelligentiam pertinent, infra a me ſcribuntur, in annotatione dictionis *πονοὶ σιτίων*. EUST. Reſpicitur ad hiſtoriam epid. L. V. p. 1155. F. quae ſic narratur: Ὁ Ἐνιήτης ἐν Δήλῳ ἀκοντίῳ πληγεὶς ὄπισθεν τȣ̃ πλευρȣ̃ κατὰ τὸ ἀριςερὸν μέρος, τὸ μὲν ἕλκος ἄπονος. Τρίτῃ δὲ γαςρὸς ὀδύνη δεινή. Οὐχ ὑπεχώρεε κλυσθέντι δὲ κόπρος ἐς νύκτα. Οὐ κόπος διαλιπών, ἔδρη εἰς τȣ̀ς ὄρχιας. Τετάρτῃ καὶ ἥβην καὶ κοιλίην πόνος κατεῖχε. Ζῶν ἀτρεμέειν ȣ̓κ ἠδύνατο χολώδεα ἤμεσε κατοκορέα. Ὀφθαλμοὶ, οἷοι τῶν λιποθυμεόντων. Μετὰ τὰς πέντε δὲ ἐτελεύτησε. Θέρμη λεπτή τις παρῆν. Repetuntur haec, ſed lectione aliquoties diuerſa, L. VII. p. 1218. B. vnde primo pro Ἐνιήτης legendum Αἰνιήτης, vt recte ibi edidit Foeſius, quamuis teſtetur libros habere Γενιήτης. Eſt autem Αἰνιήτης, Ionice pro Αἰνιάτης, quod Galenus in Exegeſi agnoſcit, neglecto auctoris dialecto. Paulo poſt ibi legitur *ἐς τȣ̓́πισθεν τȣ̃ πλευρȣ̃*, et dein *τὸ μὲν ἕλκος ἄπονον*; quod praefero. Sed maioris momenti eſt, quod pro *ὀδύνη δεινὴ* L. VII. legatur *ὀδύνη σμικρή*: vbi haereo plane, nec quid eligendum ſit, pro certo affirmauerim. Puto tamen verius eſſe *τὸ δεινή*; quum enim ex progreſſu hiſtoriae liqueat, hominem breui vehementiae mali ſuccubuiſſe, grauiſſima quoque fuiſſe omnia ſymptomata coniicere licet. Poſt ex L. VII. legere malim *κλυσθέντι δὲ ἐς νύκτα, κόπρος ἦν*. At illud, quod ſequitur, *καὶ ὁ πόνος διέλιπεν*, pugnat rurſus cum iis, quae L. V. leguntur, *ȣ̓ κόπος διαλιπών*; vnde retinendum videtur, *ὁ κόπος διαλιπών*, vel ſi mauis *διέλιπεν*.

Sed

Πόνος καταιγίζων) id eſt, labor vehementer irruens. Dictus eſt autem ἀπὸ τῆς καταιγίδος, quae eſt violentus, et repentinus venti impetus.

Sed oculos maxime feriunt ea, quae ſequuntur: ἕδρη εἰς τοὺς ὄρχιας, pro quibus L. VII. habetur, ἕδρη ἔξω ἐς τὰς ὄρχιας. Peſſime hoc aliqui vertunt: *ſedes extra in ſcrotum prolapſa eſt:* quod an vmquam factum ſit, vel fieri poſſit, ipſi viderint. Notat autem Foeſ. p. 1156. et in oecon. voce ὄσχεον veterum exemplarium lectionem ipſi eſſe ἐς τὰς ὄσχιας. Ὄρχιας igitur ab ipſius interpolatione eſt: ſed debuerat omnino reſcribere τοὺς ὄσχιας, vt L. V. Ego vero dubito, an non aliud quid lateat, et reſcribendum ſit, ἕδρη ἔξω ἐς τὰς ὀσφύας. Sic vero legendo ἕδρη erit intelligendum non de ano, eiuſque prolapſu, ſed de ſede doloris, ſe maxime in lumbis figente, quod probabile admodum propter viciniam vulneris. Sequitur dein: τετάρτῃ καὶ ἥβην καὶ κοιλίην πόνος κατεῖχε. Ζῶν ἀτρεμέειν οὐκ ἠδύνατο, ſed legendum certiſſime L. VII. τετάρτῃ καὶ ἐς ἥβην καὶ κοιλίην πόνος καταιγίζων ἀτρεμέειν οὐκ ἠδύνατο. Vox ſcilicet καταιγίζων librariis ignota, in κατεῖχε ζῶν abiit; quod vidit Lindanus, et in textu repoſuit veram lectionem, melius profecto, quam quod antecedentia ſic refingit: ἕδρη (ἔξισεν) ἐς τοὺς ὄρχιας τετάρτῃ. Ceterum ad binos hoc locos referri poteſt Erotiani Gloſſa: πόνος καταιγ. κ.τ. Pertinet autem reuera ad L.V. vt liquet ex vocabnlis, quae ſequuntur apud Erotianum Πτοιώδεσι, quod legitur epid. L. VI. p. 1170. E. πόνοι quod habetur ibid. p. 1190. B. et περιμάδαρα ἕλκεα, quod pertinet ad enmdem librum p. 1199. C. Quum igitur πόνος καταιγίζων haecce praecedat, liquet Erotianum id L. V. reperiſſe. Denique L. VII. legitur: χολώδεις ὀφθαλμοὶ, καὶ οἷοι τῶν λιποθυμεόντων: vbi prior vox certiſſime corrupta eſt, et hinc forte L. V. excidit. Notat Foeſius meliores libros habere χολώδεες, qnod tamen nec ipſe probauerim, corrigendum puto: ἀχλυώδεες οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ οἷοι τῶν λιποθυμεόντων: quippe ἄχλυς notat *caliginem oculis offuſam*, hinc ἀχλυώδεες ὀφθαλμοὶ ſunt *oculi tenebricoſi*, ac naturali ſuo vigore ac ſplendore orbati. Vide Erotianum in ἀχλυῶδες, et Foeſ. oecon. in ἄχλυς. Facile vero ἀχλυώδεες in χλοώδεις abire potuit, detrita prima litera ob α antecedentis vocis finale. Donec igitur certiora diſcam, totum locum ita conceperim:

b [1] Πτοιώδεσι) τὴν Πτοίαν οἱ μὲν δέχονται τὸν κίνδυνον· οἱ δὲ, τὴν ταραχήν. οἱ δὲ, τὸν φόβον.

c Πόνοι) αἱ ἐνέργειαι.

d [2] Περιμάδαρα ἕλκεα) [3] αὔτυφα καὶ ἀνώμαλα.

e Προσάρματα) τροφαί.

f Πόνοι σιτίων ἡγείσθωσαν) ὁ πόνος τρία σημαίνει, ἐνθάδε μὲν [4] τὴν γυμνασίαν, [5] ἔνθα φησὶν, Ἄσκησις ὑγι-

[1] *πτυώδεσι vulgg. πτοώδεσι ap. Hipp.* [2] *περιμάδηρα et περιμαδέα ap. Hipp.* [3] *ἄτυφα MS. D. ἄτροφα quaedam exempl. et Chart.*

Ὁ Αἰνιήτης ἐν Δήλῳ ἀκοντίῳ πληγεὶς ἐς τοὔπισθεν τοῦ πλευροῦ κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος. Τὸ μὲν ἕλκος ἄπονον. Τρίτῃ δὲ γαστρὸς ὀδύνη δεινή. Οὐχ ὑπεχώρεε. Κλυσθέντι δὲ ἐς νύκτα κόπρος. Ὁ κόπος διέλιπεν. Ἕδρη ἐς τὰς ὀσφύας. Τετάρτῃ καὶ ἐς ἥβην καὶ κοιλίην πόνος καταιγίζων. Ἀτρέμεειν οὐκ ἠδύνατο. Χολώδεα ἤμεε κατακορέα. Ἀχλυώδεες οἱ ὀφθαλμοὶ, οἷοι τῶν λιποθυμεόντων. Μετὰ τὰς πέντε δὲ ἐτελεύτησε. Θέρμη λεπτή τις παρῆν. HER.

b. Vide Foeſ. p. 543. Reſpicitur ad epid. L. VI. aph. 29. ſ. 2. et hic p. 297. not.

c. Vide annotationem dictionis *πόνοι σιτίων*. EUST.

d. Sexto de morb vulg. com. 7. t. 23. p. 350. v. 9. *Τὰ περιμάδαρα ἕλκεα* circumglabra vlcera, maligna ſunt. Quam ſententiam repetit in ſexto aphoriſm. t. 4. p. 398. v. 8. ibi tamen ſcribitur *περιμάδηρα*. EUST. Pro *αὔτυφα* legitur etiam *ἄτροφα*. ST. V. Foeſ. p. 467. et quae Heringa monuit p. 297. not. a. verſus finem.

e. Libro de decenti ornatu p. 16. v. 30. de peccatis aegrotorum: Per quae multi ſaepe mentiti ſunt, *ἐν τοῖσι προσάρμασι τῶν προσφερομένων* in aſſumendis his, quae ingerenda exhibentur. Secundo de humoribus t. 12. p. 115. v. 26. In exacerbationibus per circuitus fientibus *προσάρματα* ciborum oblationes dandae non ſunt. Primo aphoriſm. t. 15. p. 390. v. 37. Qua propter in his temporibus *προσάρματα* alimenta plura exhibenda ſunt. EUST. Vide Foeſ. p. 534.

f. Labores cibum praecedant. Qui locus eſt in ſexto de morb. vulg. com. 4. t. 21. p. 347. v. 14. Secundus locus ab Erotiano adductus eſt in eodem libro et commentario, t. 22. p. ead. v. 6. Exercitatio ſanitatis, non ſaturitas cibi, *ἀοκνίη πόνων* promtitudo ad labores. Et in multis aliis

Πτοιώδεσι) Πτοίαν nonnulli periculum, nonnulli perturbationem; nonnulli autem timorem interpretantur.

Πόνοι) actiones.

Περιμάδαρα ἕλκεα) quae non aluntur, et inaequalia.

Προσάρματα) nutrimenta.

Πόνοι σιτίων ἡγείσθωσαν) id eſt, labores cibum praecedant. Πόνος tria ſignificat: Hic quidem exerci-

tatio-

[4] *τὰ γυμνασιὰ Chart.* [5] *ἔνθαδε Φησὶν MS. D. ſed duo puncta addita illud δε delendum monebant; vocem ὑγείας ignorat MS.*

aliis locis ſumitur haec dictio pro exercitatione. Secundo de diaeta p. 97. v. 26. Πόνος labor ſiccat. Tertio de morb. vulg. com. 2. t. 5. p. 321. v. 4. Febris corripuit ex laſſitudinibus et πόνων laboribus. In quo loco Galenus inquit: Quia laboribus curſus adiunxit, videtur ſuperuacaneum eſſe, quod labores adſcripſit: quod vt genus in ſpecie in curſibus continentur: quod in cauſa fuit, vt quidam pro πόνων laboribus, πότων potibus ſcripſerint, ν ſecundae ſyllabae in τ conuerſo. Et libro ſexto com. 5. t. 10. p. 374. v. 27. Πόνος labor articulis et carnibus. In cuius expoſitione Galenus ait: Hippocratem nomen laboris ſolere plerumque pro exercitatione vſurpare, interdum pro dolore et abſolute pro quauis noxa, vultque hoc loco pro exercitatione accipi. Et com. 6. t. 3. p. 348. v. 5. Πόνοι labores, cibi, potus. Et com. 8. t. 14. p. 350. v. 13. Πόνοι labores, otia. Vbi rurſus Galenus dicit, nomen πόνων laborum pro exercitationibus vſurpaſſe. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 53. p. 373. v. 47. Si ex multa quiete ad ampliorem πόνον laborem derepente deueniat. Quo loco rurſus Galenus dicit: Πόνος, id eſt, labor, nunc Hippocrati laeſionem indicat, multis ſpecialibus laeſionibus genus exſiſtens. Secundo aphor. t. 16. p. 391. v. 18. Vbi fames, non oportet πονέειν laborare. Vbi Galenus ait: Hic per laborem intelligere oportere vehementem motum, quem exercitium nominant. In hanc itaque ſententiam ipſe dicebat: Labores cibum antecedant. Et t. 49. p. 392. v. 9. Aſſueti ſolitos πόνους ferre. Sumitur etiam haec vox pro dolore, in qua ſignificatione locus ab Erotiano adducitur,

qui

ὑγιείας, [1] ἀκορίη τροφῆς, ἀοκνίη [2] πόνου. Ἀντὶ δὲ ὀδύνης, ὅταν φῇ, Δύο πόνων ἅμα γινομένων μὴ κατὰ τὸν αὐτὸν [g] τόπον. Ἐπὶ καὶ τῆς βλάβης, ὅταν εἴπῃ, Ἐν ᾧ νοσήματι ὕπνος πόνον ποιέει, θανάσιμον· ἢν δὲ ὕπνος ὠφελέῃ, οὐ θανάσιμον. [3] Μὴ [h] ἐπιστήσας δὲ Ἀσκληπιάδης τοῦ ἥρωος μὴ ἐξηγουμένου, ἐξ ὧν ἐπιφέρει, Ἢν

[1] *ἀκυρίη MS. D.* [2] *πόνον MS. D.*

qui eſt in ſecundo aphoriſm. t. 46. p. 392. v. 6. Δύο πόνων duobus doloribus ſimul fientibus, non ſecundum eumdem locnm, vehementior obſcurat alterum. Quarto de morb. p. 173. v. 38. de laboris nocumento: Et ex hoc πόνος dolor oboritur. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 23. p. 309. v. 17. de Cleanactide: Et aliarum partium πόνοι dolores aderant, laſſatorum modo. Et t. 29. p. 310. v. 33. Praecordii dextri πόνος dolor. Et t. 31. p. 311. v. 7. de Melidia: Capitis, et colli, et pectoris πόνος dolor fortis coepit. Et libro tertio com. 2. t. 6. p. 321. v. 14. Πόνοι dolores circa praecordia. Et v. 15. Iuxta ventrem πόνοι dolores. Et libro ſexto com. 7. t. 33. p. 350. v. 17. Πόνοι labores, tertio, quinto, ſeptimo, nono menſe. Quem locum exponens Galenus inquit: Appellare ſolet πόνους Hippocrates, hoc eſt, labores pro eo, quod ὀδύνας, hoc eſt, dolores quandoque, vt etiam pro quauis moleſtia idem nomen vſurpat, vt hoc loco. Et com. 8. t. 42. p. 351. v. 30. de Phaetuſa, Pythiae yxore: Poſtea ad articulos πόνοι dolores et rubores oborti ſunt. Secundo aphoriſm. t. 6. p. 391. v. 7. Quicumque aliqua corporis parte πονέοντες dolentes, plerumque πόνων dolores non ſentiunt. Vbi Galenus inquit: Πόνους dolores ſolet nominare nonnumquam diſpoſitiones ipſas, in quibus dolemus, in quem ſenſum dicebat in libro epidemiorum: In Cranone antiqui dolores frigidi, noui autem calidi: haud quaquam dolores calidos frigidoſque, ſed diſpoſitiones, ex quibus fiunt, ita nominans. Et hoc in loco igitur, eodem modo dolores ipſas diſpoſitiones nominauit, quaecumque cum dolore fieri ſunt natura aptae. Et t. 48. p. 392. v. 9. In omni corporis motu, quum inceperit πονέειν dolere, quieſcere ſtatim laſſitudinem eximit. Galenus in expoſitione inquit: Verbum πονεῖν, id eſt, laborare, ſignificat dolere, et fatigari: et in vtroque ſignificatu ſermo verus eſt. Et libro

tationem, vbi inquit: Exercitatio pro ſanitate conſeruanda, inſatietas nutrimenti, alacritas πόνου ad laborem. Pro dolore autem, quum ait: Duobus πόνων laboribus ſimul ortis, non in eodem loco. In detrimento autem, quum inquit: In quo morbo ſomnus πόνον laborem facit, mortale. Si vero ſomnus iuuat, non mortale. Quum autem Aſclepiades Herois interpretantis mentem non perpenderit, ex his, quae infert: Si autem ſomnus iuuat, non

³ *μὴ expungit St.*

bro quarto t. 32. p. 394. v. 26. Quibuſcumque reſurgentibus ex morbis, ſi quid πονέσει doluerit, iſtic abſceſſus fiunt. Vbi Galenus rurſus inquit: Siquidem πόνος et vehementem ſignificat motum, et dolorem, et laeſionem, ſicuti prius dictum eſt: liquet quod etiam laborare, plurimo vti motu ſignificabit, et aliquem habere, vel dolorem, vel laeſionem. Et t. 44. p. ead. v. 44. Quibus febres longae, his tubercula ad articulos, aut πόνοι dolores fiunt. Quo loco Galenus dicit: Siue per πόνους dolores intellexerimus, ſiue laeſionem, vterque intellectus habet rationem. Et t. 45. p. ead. v. 45. Quibus tubercula ad articulos, aut πόνοι dolores ex febribus longis fiunt. Tertius locus, qui ab Erotiano adducitur, eſt in ſecundo aphoriſmorum t. 1. p. 391. v. 5. In quo morbo ſomnus πόνον laborem facit, mortale. In expoſitione cuius Galenus in hunc modum ſcribit: Quod πόνος, hoc eſt, labor, nunc laeſionem ſignificet, clarum eſt ex eo, quod opponitur. Inquit enim: Si vero ſomnus iuuat, non mortale. Et primo aphor. t. 7. p. 390. v. 16. Vbi igitur peracutus eſt morbus, ſtatim etiam extremos πόνους labores habet. Vbi Galenus ait: Πόνους vel acceſſiones, vel ſimpliciter caſus vniuerſos nominaſſe. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 53. p. 374. v. 1. Sin minus, πόνον dolorem in corpore inducet. Quo denique loco Galenus aſſerit, πόνον hoc loco ſignificare laeſionem, quum multarum laeſionum ſpecie differentium genus ſit. EVST. Eſt et alia lectio τὰ γυμνάσια. In ſequenti autem verſu non dubium eſt, quin ὑγιείης iuxta linguae Ionicae idioma, quo vſus eſt Hippocrates, reſcribendum ſit. ST. Vide Foeſ. p. 523.

g. Inuenitur etiam ſcriptum τὸν αὐτὸν τρόπον. In ſequentibus ſcribi debet ἐπὶ δὲ τῆς βλ. ST.

h. Particula μὴ aut expungenda, aut in aliam vocem mutanda videtur. ST.

Ἣν δὲ ὕπνος ὠφελέῃ, οὐ θανάσιμον· φησὶ, Πῶς δύναται τοῦτο εἶναι ἀληθὲς, τοῦ μὲν πόνου, κατ᾽ ἐπίτασιν αἰσθήσεως γινομένου· τοῦ δὲ ὕπνου κατ᾽ ἔκλυσιν.

[i] Πίαρ) τὸ λιπαρώτατον καὶ [k] [1] νοσιμώτατον. Καὶ Πίερον τὸ λιπαρόν.

[l] [2] Πίλοισι) πίλοι καλοῦνται παρὰ Λάκωσι τὰ [3] σκεπάσματα [4] σκιᾶς χάριν πεποιημένα.

[m] Πρόβατα) οὕτω καλεῖ κοινῶς πάντα τετράποδα νῦν.

Παραμ-

[1] *νοςιμώτατον St. et Foeſ.* [2] *πιλοῖς ap. Hipp.*

i. Libro de nat. pueri p. 34. v. 31. Sic etiam ſi venter πιαρὸν pinguitudinem in ſe habeat a cibis ac potibus, comprimaturque ab vteris πίαρ pinguitudo proſilit in omentum ac carnem. Et parum infra v. 42. de venis mammarum lactantium: Ampliores autem factae a ventre πιαρὸν pinguitudinem trahentes, in mammas diſtribuunt. Et p. 37. v. 13. At vero arbores non fructiferae, in ſe πίαρ pinguitudinem tantam non habent, etc. Secundo de morb. mul. p. 288. v. 43. de ſubdititiis ad vterum: Vehementer vero ducit omnigena hoc. Fici πίαρ pingue elaterii potiones duas, etc. Πίερον non reperi, ſed πιαρὸν, vt in exemplis adductis vides. Et πίονες, ſecundo de morb. vulg. ſect. 1. p. 312. v. 21. et πίονος libro ſexto com. 5. t. 14. p. 347. v. 32. Ac etiam πίον eiuſdem com. 6. t. 3. p. 348. v. 4. KUST. Vide Foeſ. p. 507.

k. Reponendum νοςιμώτατον, vt in aliis codicibus legitur. ST. Cuius emendatio vocis νοσιμώτοτον in νοςιμώτατον firmatur, quia νόςιμον explicatur per τὸ ἡδύ.

l. Subindicatur locus de aere, loc. et aquis p. 78. 16. Vide Foeſ. p. 508. qui varias huius vocis ſignificationes docte ac egregie interpretatus eſt.

m. Pro vniuerſo pecudum genere vtitur hac voce Hippocrates in libro de nat. pueri p. 39. v. 22. Similiter autem habent et πρόβατα, pecora, et ferae et volucres. Libro de carnibus p. 41. v. 13. Et vbi nati fuerint, celerrime ventrem tum homines, tum τὰ πρόβατα pecora exonerant. Libro de ſacro morbo p. 122. v. 42. Non enim alia vlla ipſis ſunt προβάτων pecora, praeter capras et boues. Et p. 126. v. 28. Cognouerit autem hoc ipſum quis maxime ex προβάτοισι pecoribus,

hoc

non mortale: Inquit, quonam modo poteſt hoc eſſe verum, quum *πόνος*, id eſt, detrimentum, cum incremento ſenſus fiat, ſomnus vero per ſenſus diſſolutionem.

Πίαρ) maxime pingue, et ſaluberrimum, et *πίεϱον* pingue.

Πίλοισι) a Laconibus *πίλοι* ea appellantur, quae operimenta vmbrae cauſa ſunt facta.

Πϱόβατα) ſic quadrupeda omnia communiter nunc appellat.

Παϱαμ-

[3] *σκέπαυσματα MS. D.* [4] *καὶ ȣ̓ MS. D.*

hoc morbo correptis, et praeſertim capris. Germanus interpres vertit ouibus, et perperam, vt patet ex his, quae Galenus ſcribit in expoſ. t. 27, libri primi de articulis, in quo loco haec Hippocratis verba adducuntur, licet ſint nonnihil diuerſa ab illis, quae in exemplaribus Hippocratis leguntur. Secundo de morb. mul. p. 267. v. 12. Defluit multum, velut vrina *πϱοβάτȣ* ouilla. Sic vertit Germanus interpres, verterem tamen, pecoris. Primo de articulis t. 27. p. 474. v. 31. Recte enim ſcripſit Homerus, ex omni *πϱοβάτων* pecore, boues tempore hoc maxime pati. Vaticanus codex habet *θϱεμμάτων*, quae vox idem ſignificat. Vbi Galenus ait: Pecus *πϱόβατα* nunc dixit, volens ſignificare vniverſum pecus, quemadmodum et libro de morbo comitiali, vbi ad verbum legitur, *ȣ̓κ ἔςιν ἄλλο πϱόβατον ȣ̓δὲν ἢ βόες καὶ αἶγες*, hoc eſt, nullum aliud pecus eſt, praeterquam boues et caprae. Simile quid apud Poetam legitur, vbi ait: *Πολλὰ τε οἱ πϱόβατα ἔςι*, id eſt, multa adſunt illi pecora (eſt Il. 14.). Vult enim ſignificare gregem pecudum, armentumque, quam vocem e maioribus multi ſimiliter vſurpant. Libro de haemorrh. p. 520. v. 41. de extuberantia haemorrh. Si namque mollis ſit, et ſub tectorio cedat extuberantia, digito ipſum auferre oportet. Nihilo enim plus difficultatis haec res habet, quam ſi quis, dum *πϱόβατȣ* ouicula excoriatur, digitum inter cutem et carnem adigat. Sic vertit Germanus interpres. Rectius tamen duceretur pecoris decorticati. Pro ouibus vſurpatur haec vox ab Hippocrate tum alibi, tum vero in libro de aere, aquis et locis p. 78. v. 21. de Scythis: Sequuntur autem ſimul *πϱόβατα*, oues, boues, et equi. RUST. Vide Foeſ. p. 528. Heſych.

n Παραμπεχομένοι) παρακαλυπτομένοι. Εἴρηται δὲ [1] παρὰ τὴν ἀμπεχόνην, ἥτις ἐςὶ παρακατάληψις.

o [2] Παιδικὸν πάθος) [3] παιδίαν νῦν τὴν παιδοτροφίαν. Ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πελίᾳ φησὶ, [4] λευκὸν αὐτὴν ὅ δ' ἐπαίδευσε γάλα.

p Πέρονα) [5] διάτροπιν.

q Πλάτας) τὰς ὠμοπλάτας.

r Παρήκουσι) παρατέτανται.

s Πιπίσκοντα) ποτίζοντα.

t [6] Περόνας) τὰς κονδυλώδεις τῶν ὀςῶν ἐπαναςάσεις.

[1] *Vox παρὰ omiſſa in MS. D.* [2] *παίδειον πάθος Foeſ. ex coni.* [3] *παιδείαν ex emend. St. et Foeſ.*

Heſych. quoque exponit *τὰ τετράποδα* et *τὴν τῶν βοσκημάτων κτῆσιν.*

n. Foeſ. p. 482. exiſtimat hanc Gloſſam referendam eſſe ad locum de morbo ſacro p. 122. 25.

o. Vide Foeſ. p. 476. Reſpicitur ad locum de aere, aquis et loc. p. 452. 39.

p. Aliqui codices habent *περοναδιάτροπιν*, quid haec vox ſignificet, ignoro. Sunt, qui putant ſcribendum eſſe *Περονᾷν, διατρυπᾷν*, fibula nectere, vel terebrare. EUST. Forte legendum eſt, *περονᾷν, διατρυπᾷν*. ST. Vide Foeſ. p. 503. cui valde ſuſpectus hic locus videtur. Heſychio *περόναι* ſunt *τὰ ἀντικείμενα τῇ κνήμῃ ὀςᾶ*·) Nomen *πέρονα*, et eius interpretatio *διάτροπιν*, corrupta videntur, ac legendum fortaſſe *πέριν*, vel *πειρῆνα, τὴν τράμην*. *Πέρις* enim idem ſignificare videtur, quod *πηρὶν* inferius: nempe *τὸν περίναιον*, vt Galenus interpretatur, (alii *περινέον* ſcribunt) hoc eſt, locum inter anum et pudenda, ſeu ſcrotum, qui aliis nominibus etiam *τράμις, ὄῤῥος* et *ταύρος* appellatur. Heſychius pro ipſo genitali membro *πέριν* poſuit in his verbis, *ἐλάφου πέρις δοκεῖ βρωθεὶς πρὸς συνουσίαν ἁρμόζειν*. GESN.

q. Libro de locis in hom. p. 65. v. 13. de articulis clauicularum: Reclinatos ad *πλάτας* ſcapulas, qui humeris ſemper adhaerent. Et v. 14. *Αἱ δὲ πλάται* ſcapulae vero ad membra brachii, ſiue totius manus coarticulantur. Et v. 16. de appendicibus ſcapulae: Quae ad *πλάτας* ſcapulas oſſi adnaſcentes, infra coarticulatae ſunt. EUST. Vide Foeſ. p. 512.

r. Libro de loc. in hom. p. 65. v. 15. Iuxta os autem appendices duae *παρήκουσιν* prodeunt. Et v. 19. de vlna.

Et

Παραμπεχόμενοι) contecti. Dicitur autem παρὰ τὴν ἀμπεχόνην, quae eſt integumentum.

Παιδικὸν πάθος) Παιδίαν nunc ſumit pro educatione puerorum. Hinc Sophocles in Pelia ait: Album ipſum hoc ἐπαίδευσε nutriuit lac.

Περόνα) Διατροπὴν mutationem.

Πλάτας) ſcapulas.

Παρήκουσι) porrecti ſunt.

Πιπίσκοντα) potantem.

Περόνας) nodoſas oſſium eminentias. Sic nunc poſitum

[4] *λευκὸν αὐτὴν MS. D.* [5] *διατροπὴν Euſt. et Foeſ. περονᾶν et διατρυπᾶν quaedam exempl.* [6] *περόνεις MS. D.*

Et v. 31. de femoribus. Et v. 39. de tibia. EUST. Vide Foeſ. p. 487.

s. Vide Foeſ. p. 509. Conferendi ſunt loci ex L. de loc. in hom. p. 69. 33. et 37. et 48. p. 70. 19. 20. 28. etc.

t. Galenus in Exeg. habet περόνην, aliquando totum artus ipſius os, aliquando quod oſſi adnaſcitur, et modo tumorem eius, quod adnaſcitur. Pro appendice et radio vtitur hac voce Hippocrates, libro de loc. in hom. p. 65. v. 15. Iuxta os περόναι appendices duae prodeunt. Et v. 16. Quae vero in cubiti flexura ſunt, infra quidem περόνῃ radio coarticulatae ſunt. Et v. 17. 18. Supra autem περόνης radium paululum in cubiti gibbum, et tunc, tum os, tum περόνη radius in idem commiſſa, articulum in cubiti gibbo faciunt. Iuxta vlnam vero περόναι appendices prodeunt tenues valde quatuor. Et v. 20. Et ad cubiti gibbum quidem duae περόναι appendices conſiſtentes. Et v. 22. Quae vero infra ſitae ſunt, et intus reclinatae, hae vtraeque committuntur ad περόνην radium. Et περόνην radium appellatum faciunt. Et v. 24. Αἱ δὲ περόναι appendices vero hac parte tenerae exiſtentes. Et v, 31. Iuxta femora autem περόναι appendices duae protenduntur. Et v. 39. Iuxta tibiam autem περόναι appendices duae procedunt. Sic vertit Germanus interpres. Sumitur etiam haec vox pro calcanei eminentia. Quarto de artic. t. 6. p. 495. v. 7. Et περόνης calcanei os, quod e directo illi ſubiacet, ad externam partem retrudatur. Galenus non modo in expoſitione huius textus, verum etiam in ſecundo de fract. t.

σεις. " Οὕτω κεῖται νῦν. Ὅτε δὲ ἀντὶ τῆς κερκίδος τάττει την λέξιν. Διαγόρας δὲ ὁ Κύπριός φησι τὰ προαιρετικὰ νεῦρα περόνας αὐτὸν καλεῖν.

x [1] Πλανώδεα) Ἐςι τὰ μὴ κατὰ τάξιν γινόμενα. Ὅθεν καὶ Πλανήτες πυρετοὶ λέγονται οἱ μὲν κατὰ τάξιν [2] φοιτῶνται.

y Πλήμνας) τὰς χοινικίδας τȣ̃ τροχȣ̃ [3] δι' ὧν ὁ [4] ἄξων ςρέφεται.

z Περαιωθεῖσαι) εἰς ἀλλήλας συννεύσασαι ὡς ἑκατέραν λαβεῖν τέλος.

a Πέλον) [5] ὑπόφαιον. Ἀγνοȣ̃ντες δὲ τινες γράφȣσι πέλιον, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσι καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ φησὶ, κυνὸς [6] πέλης [7] τετμηκάδος βοὸς [8] ῥινέων.

Προμη-

[1] πλανωδέσιν MS. D. πλανωδέςατα Euſt. et Iunta. [2] φοιτῶντες Foeſ. [3] δι' ȣ̃ MS. D. περὶ τὸν ἄξονα ςρεφομένας mauult Foeſ. [4] ἄξιον MS. D.

34. et in tertio t. 55. dicit περόνην ſignificare exterius os tibiae, quod ſuram, ſeu fibulam appellant. EUST. Vide Foeſ. p. 503.

u. Quomodo hoc intelligendum ſit, docui in principio harum adnotationum. ST.

x. Vel πλανώδεα, vt habet aliud exemplar, quarum vocum neutram inuenio. Primo de morb. mul. p. 235. v. 48. Et febris πλάνος erronea corripiet, vel πλανήτης, vt habet Codex Vaticanus. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 16. p. 303. v. 11. de febribus: Semitertianae, tertianae exactae, quartanae, πλανῆτες erroneae. Et t. 22. p. ead. v. 20. Diurnae vero, quotidianae, et nocturnae, et πλανῆτες erroneae multae. Et t. 25. v. 30. Rigores vero, omnibus quidem inordinate, et πεπλανημένως erroneo modo fiebant. Et com. 3. t. 17. p. 307. v. 28. Πλανῆτες erroneae porro febres et quartanae. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 51. p. 373. v. 40. Sanus multo citius ſic fiet, quam ſi πλανώμενος oberrans curetur. Et v. 42. Si ſtatim ab initio πλανώμενος oberrans vel obambulans curatus eſſet. Tertio aphoriſm. t. 22. p. 393. v. 17. Et febres quartanae, et πλανῆτες erroneae. Tertio progn. t. 27. p. 408. v. 7. Verum ad quartanam deducetur, ſi intermiſerit, et πεπλανημένον erroneo modo apprehenderit. EUST. Vide Foeſ. p. 511. Celſus tales febres

ſitum eſt. Aliquando vero pro radio vocem accommodat. Diagoras vero Cyprius inquit: Περόνας neruos arbitror voluntarios ipſum appellare.

Πλανωδέςατα) quae nullo ordine facta ſunt. Hinc etiam febres Πλανῆτες dicuntur, quae nullo ordine inuadunt.

Πλήμνας) modioli rotae, in quibus axis vertitur.

Περαιωθεῖσαι εἰς ἀλλήλας) aſſentientes, vt vtraque finem conſequatur.

Πέλλον) ſubfuſcum. Ignorantes autem nonnulli, πέλλιον ſcribunt, vt etiam Sophocles in Paſtoribus, et in Amphiarao inquit: Canis πέλλης, hoc eſt, cinerei coloris, mugientiſque bouis.

U 2 Προμη-

[5] ἱπποφαιον *MS. D.* [6] πέλλης *MS. D.* πέλλον *Euſt. et Iunta.* πέλον *alii.* [7] τε Ἰμηκάδος *Foeſ.* [8] ῥηνέων *MS. D. et quaedam exempl.*

bres incertas L. II. c. 1. et vagas L. III. c. 5. appellat.

y. Galenus in Exeg. habet πλήμην, rotae modiolus. Secundo de fract. t. 41. p. 461. v. 31. Aut enim πλήμνην rotae modiolum, aut aliud quid huic ſimile defodere oportet. Et v. 34. Atque ita ligno in ſummum πλήμνην modiolum indito, refringere, ita vt alii contra extendant. In cuius com. Galenus ait: Tibi ignotum eſſe non credo rotae modiolum πλήμνην ab Ionibus appellari, quum apud Poetam quoque hoc vocabulum legatur. Eſt autem hoc Iliad. ν'. vbi inquit: Πλῆμναι δ' ἀργύρε εἰσὶ περίδρομον ἀμφοτέρωθεν. *Modioli autem argento ſunt circumdati vndique.* KUST. Vide Foeſ. p. 514. Pollux πλημνὴν vocat τὸ περιειλεμένον τῷ ἄξονι.

z. Libro de natura oſſium p. 59. v. 44. de venarum diſtributione: Inde vero rami in vnamquamque rectitudinem inſeruntur, per carnes, et oſſa περαιωθεῖσαι ἀλλήλαις mutuo tranſeuntes. Primo de art. t. 44. p. 476. v. 3. Pellucidis autem his ferramentis vrere oportet, quo quam celerrime pro viribus περαιωθῇ penetrent. Sic vertit Germanus interpres. KUST. V. Foeſ. p. 494.

a. Galenus in Exeg. habet πέλλα liuores ſubfului, quos etiam πελιροὶ dicit. Zenodotus in gentium vocabulis ſcribit: Sicyonios fuluum πέλλον appellare. Quae expoſitio ab Erotiani ſenſu nonnihil

[b] Προμηθέεσθαι) προβουλεύεσθαι, φροντίζειν.

[c] Περκνὸν) μέλαν.

[d] Προβουλεύοντες) προγιγνώσκοντες καὶ προφυλαττόμενοι.

[e] Πηχέδεον τὸν ταῦρον) οἱ δὲ τὸ περίνεον. Βακχεῖος δὲ, διάβασιν τινά.

[f] [1] Πελάσαι) ἐγγίσαι.

[g] [2] Πισσήρην) κηρωτὴν, τὴν τετραφάρμακον καλουμένην.

[g] [3] Πυκινὴ) πυκνή.

[h] Πλοώδης) Εὐρυκλῆς φησὶν, εὐρύχωρον χάλασμα ἔχουσα καὶ οἷον ἐμπλέουσα.

[i] [4] Περίδας) ἑκατέρωθεν [5] ἐγκεκλιμένον μηνοειδῶς. Ἔνιοι δὲ, περιφερές.

Περι-

[1] *πελάσει) ἐγγίσει MS. D. Euſt. et Iunta.* [2] *πιάσκρον MS. D. πισσηρὴν κηρωτὴν) quaedam exempl.* [3] *πικυνὴ Iunta et Euſt.*

hil diſcrepat. Primo progn. t. 7. p. 401. v. 38. Color totius faciei pallidus, aut etiam niger, et πελιὸν liuidus, aut plumbeus. Libro de vulneribus capitis, p. 450. v. 42. Apparet velut ſalſamentum colore fuluum ὑποπέλιον ſubliuidum. Quae vox in alio Erotiani exemplari vario modo ſcribitur: nimirum πέλον, πέλιον, et πέλης. EUST. V. Foeſ. v. 491. Heſych. explicat φαιὸν χρῶμα, ἐμφερὲς τῷ πελιδνῷ.

b. Vide Foeſ. p. 531. Loca ſunt de fract. p. 557. 39. p. 594. 26. p. 595. 30. p. 621. 34. p. 650. 29. 35. p. 252. 12. et de rat. vict. in morb. acut. p. 46. 54.

c. Libro de vulner. cap. p. 450. v. 43. Et os tenue corrumpi incipit, et fit περκνὸν valde nigrum. EUST. Vide Foeſ. p. 502. Locus eſt de vulner. p. 450. 43. Heſychius μελάνον καὶ ποικίλον interpretatur.

d. Vide Foeſ. p. 529. Reperitur in prognoſt. p. 118. 35.

e. Vide Foeſ. p. 505. qui mendis hunc locum laborare exiſtimat.

f. In aliquibus exemplaribus ſcribitur πελάσαι, quae vox ſignificat ἐγγίσαι, hoc eſt, appropinquare. Ceterum quam ob rem hanc dictionem repetat, quum eam iam explicauerit, tu ipſe iudicabis. EUST. Quin recte hanc vocem retulerim ad prognoſt.

Προμηθέεσθαι) prouidere, cogitare.

Περκνὸν) nigrum.

Προβελεύοντες) praeſcientes, et praecauentes.

Πηχέδεον) taurum. Nonnulli vero περίναιον, hoc eſt, partem inter anum et teſtes. Bacchius autem tranſitum quemdam.

Πέλασει) appropinquabit.

Πισσυρὴν κηρωτὴν) quod tetrapharmacum appellatur.

Πικυνὴ) denſa.

Πλοώδης) Eurycles interpretatur latum, patentem hiatum habentem, et quaſi ἐμπλέεσαν innatantem.

Περῤῥίσαι) vtrimque vt Luna incuruatum. Nonnulli vero dicunt circulare.

[4] περιῤῥηδὲς *Geſn. et Foeſ. quaedam exempl. habent* περρίσαι, *alia* περῤῥέλαι, *vt Euſt. et Iunta.* περίδαις *MS. D.*
[5] ἐγκακλιμένον *MS. D.*

gnoſt. p. 45. 52. nullus dubito; legitur ibi καὶ ταῦτα ποιέων τῷ φθινοπώρῳ προσπελάσῃ: ſed notat Foeſius Galenum legiſſe πελάσῃ, nec aliter, vt puto, Erotianus, apud quem proin corrigo πελάσῃ, ἐγγίσῃ. Et ſane ſaepius in Hippocrate obſeruare eſt; alios compoſita voce ſcripſiſſe, quae alii ſimplici efferebant: ſic eodem hoc prognoſtico p. 36. 3. Erotianus in ſuis reperit λέγων, vbi hodie editur προλέγων. HER. V. Foeſ. p. 491.

ff. Secundo de morb. mul. p. 277. v. 10. de vteri procidentia: Πησσηρῇ picato cerato illinito. Et p. 282. v. 26. Aut κηρωτὴν πησσηρὴν ceratum picatum cum reſina ſubdito. EUST. Apud Foeſ. p. 510. plura de hac voce.

g. In aliquibus codicibus ſcribitur πυκινὴ. Secundo de morb. mul. p. 268. v. 33. Et rigor, et febris acuta πυκνὸν denſa, magna, et ſimul horror corripit. EUST.

h. Primo de artic. t. 69. p. 478. v. 18. Proxime quidem clauicula ad humeri articulum πλοώδης fluctuat. Vaticanus codex habet ἀςήρικτος non firma. In cuius com. Galenus ait: Dixit πλοώδης ἐςὶ, quod ſupernatat, id autem quaſi ſine fulcro ſignificat. EUST. Vide Foeſ. p. 515.

i. Περῤῥίσαι vel περιῤῥηδὲς) Galenus in Exeg. dicit ſignificare, quod eſt ex vtraque parte perfractum. Secundo de morbis mul. p. 279. v. 43. Iuxta coxas vero veſtes laneas aut lineas

[i] Περιτενές) περιτεταμένον.

[k] Πρόσαρσιν) [kk] [2] προφοράν.

[l] [3] Πρήγματα) κτήματα.

[ll] Ποταίνια) Βακχεῖος ἐν β΄ φησὶ τὰ πρόσφατα.

[m] Πυθμενόθεν). Βακχεῖος ἐν β΄ φησὶν ἐξ ἀρχῆς· ἔςι δὲ μᾶλλον κάτωθεν καὶ οἷον [4] ἐκ βάθυς. Εἴρηται γὰρ ἀπὸ τῦ πυθμένος.

Πεντα-

[1] περιτινὲς *MS. D.* περιτενέος, περιτεταμένυ *mauult Foeſ.*
[2] προσφορὰν *MS. LL. et ſic mauult St.*

neas molles ſupponat, vt ne corpus περιῤῥῆδες in alterutram partem dilabatur. Primo de artic. t. 73. p. 478. v. 45. Iuxta medias autem ſcapulas aliquid altius ſuppoſitum fuerit. quo pectus maxime περιῤῥηδὲς in vtramque partem inflexum ſit, ſeu, vt alii vertunt, recuruetur. Quem locum exponens Galenus, inquit: Si homo reſupinetur, ſubiecto inter ſcapulas iuxta ſpinam puluino, ſeu ceruicali, ſiue tali quopiam, vt hac via thorax totus recurvetur: hoc autem expreſſit vocabulo περιῤῥηδὲς, quod Poeta etiam vſurpauit, quum inquit: περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ κατέπεσε, hoc eſt, anfractum menſis ſuperincidit. Odyſſ. XXII. EUST. Pro περίδας legitur etiam περῤέλαι. Sed vtramque ſcripturam depravatam eſſe conſtat, nec dubito, quin περιῤῥηδὲς reponendum ſit, quo Hippocrates aliquoties vſus eſt, vt περὶ γυν. II. ὡς μὴ περιῤῥηδὲς ᾖ τὸ σῶμα. Item περὶ ἄρθρων, Κατὰ δὲ τὸ μεσηγὺ, τῶν ὠμοπλατέων ὑψηλότερόν τι ὀλίγον ὑποκέοιτο, ὡς περιῤῥηδὲς ἔῃ τὸ ςῆθος. Exponit autem Galenus περικεκλασμένον ἐφ᾽ ἑκάτερα, quae expoſitio valde vicina eſt ei, quod affertur ab Erotiano. ST. Pro περίδας lego περιῤῥηδὲς, vt Galenus habet. GESN.

k. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 16. p. 371. v. 10. De ſorbitionis igitur προσάρσιος exhibitione ita ſentio. Et t. 18. p. ead. v. 17. Recte tamen mutatio transferenda eſt, et ex mutatione πρόσαρσις exhibitio eorum, quae per os ſumuntur, adhuc magis. EUST. Vide Foeſ. p. 534.

kk. Eſt et alia lectio προσφορὰν, quam ſequendam puto. ST.

l. Libro de lege p. 19. v. 41. Ceterum ſacrae πρήγματα res, ſacris hominibus demonſtrantur. Et libro de inſomniis p. 107. v. 8. ἐν δικαίῳ πρήγματι iuſta in re. Sic vertit Germanus interpres. Libro

Περιτενὲς) circumductum.

Πρόσαρσιν) exhibitionem.

Πρήγματα) poſſeſſiones.

Ποταίνια) Bacchius in ſecundo libro recentia interpretatur.

Πυθμενόθεν) Bacchius in ſecundo libro, a principio, exponit. Verum rectius eſſet ab imo, et quaſi a profundo. Dicta eſt enim haec vox ἀπὸ τοῦ πυθμένος, id eſt, a fundo.

[3] *προήγματα MS. D.* [4] *ἐκράθης MS. D.*

Libro de flatibus p. 118. v. 47. Sed haec de vniuerſa hac πρήγματος re dicta ſufficiant. Et p. 120. v. 29. Πρήγματι καὶ ἑτέρῳ et alia in re. Primo de morb. mul. p. 238. v. 29. Totis mulierum πρήγματα negotiis expenſis. Secundo de morb. vulg. ſect. 1. p. 311. v. 39. de tuberculis: Fortaſſis autem et ex aliis communibus πρηγμάτων rebus, quae quidem citius fiunt, breuiora ſunt. Et libro ſexto, com. 8. t. 15. p. 350. v. 32. Mentis intelligentia ipſa, per ſe ipſam, citra inſtrumenta, ac πρήγματων negotia, triſtatur, laetatur. In epiſtola ad Abderitas, p. 525. v. 11. Πρῆγμα rem ipſam vrgere. Et in illa, quae ad Philopoemenem ſcripſit, p. 526. v. 6. Ἀνθρωπίνων πρηγμάτων humana negotia. Et in alia ad Damagetum p. 526. v. 48. Vrget enim πρῆγμα res ipſa, o amice. Et p. 527. v. 3. Ridere non ceſſat in omni πρήγματι negotio. Et denique in ſecunda ad eumdem epiſtola p. 530. v. 24. Ego autem vnum hominem rideo dementia quidem plenum, rectis autem πρήγματων actionibus vacuum. EUST. Vide Foeſ. p. 526.

ll. Galenus in Exeg. ait: Dores appellare recentia. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 34. p. 372. v. 20. Et didiceris quale quid faciant polentae ποταίνια recentes non aſſuetis, et aliae his, qui ποταίνια recentibus vti aſſueti ſunt. In cuius com. Galenus ait: Recentes quidem ποταίνια vocaſſe, Ionica et priſca voce. Vtitur etiam frequenter hac dictione in libris de morb. muliebr. EUST. Vide Foeſ. p. 525. Heſych. exponit νέον, πρόσφατον οἱ δὲ ξύνεγγυς.

m. Galenus in Exeg. exponit, non penitus, ductum a fundo vaſorum, ac ſi diceres, integre, plane, perfecte, aut ab initio, aut omnino. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 42.

n [1] Πενταφύλλη) βοτάνης ὄνομα.

o Πικερίῳ) βȣτύρῳ. Ὡς καὶ Ἀριςοφάνης ἐν τοῖς ὑπομνήμασι φησὶν, ὅ τι Θόας ὁ Ἰθακήσιος ἱςορεῖ παρὰ Φριξὶ πικέριον καλεῖσθαι τὸ βȣ́τυρον.

p [2] Πηνιρά) τὸν [3] ὄσχεον φησὶν ȣ̔́τω καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμματικὸς, παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ φησὶ καὶ ἐξ ἐλάφοιο. Καὶ πηνάρα θοραίην.

q [4] Παλύνων) ἐπιπάσσων. Ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶν, — [5] ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε.

Πίσσα

[1] *πεντάφυλλον, vel πενταφύλλȣ legendum, vt habent mel. exempl. Foeſ.* [2] *Etiam πήνηρα in MSS. St. πειρῖνα Geſn.*

t. 42. p. 372. v. 45. πυθμενόθεν funditus igitur ignorant, tum hi, qui granoſa ptiſana vtuntur, quod ab ipſa laeduntur, quum ſorbere incipiunt. In cuius com. Galenus ait: Verbum πυθμενόθεν, id eſt, funditus, vel παντελῶς, hoc eſt, omnino, vel ἐξ ἀρχῆς, quod eſt, ab initio, Hippocrati indicat. EUST. Vide Foeſ. p. 543.

n. Secundo de morb. p. 148. v. 48. Radicum πενταφύλλȣ quinquefolii tritarum acetabuli menſuram ex aqua bibendam dato. Et libro tertio p. 165. v. 27. Radicum πενταφύλλȣ quinquefolii manipulum tundito. Huius herbae nomina et vires leges apud Dioſcor. L. III. c. 40. EUST. Vide Foeſ. p. 492.

o. Galenus in Exeg. eodem modo, quo Erotianus hanc vocem exponit. Primo de morb. mul. p. 249. v. 22. Et rurſus intermiſſis diebus tribus, eo, quod cum πικερίῳ butyro paratur, alluito. Et p. 263. v. 6. Et libro ſecundo p. 268. v. 16. et 40. Et p. 282. v. 35. EUST. Haec vox legitur de morb. mul. p. 614. 10. HER.

p. Quum Antigoni opera non extent, difficile eſt rectum ſenſum ex eius verbis elicere, et errores a librario commiſſos emendare. Hanc vocem apud Hippocratem non reperio, et ideo ad ea, quae Nicander et Suidas ſcribunt, confugiendum eſt. Πηρῖνα τὸν ὄσχεον φησὶν ȣ̔́τω καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμματικὸς, παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ, ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς φησί. Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν πηρῖνα θοραίην. Quorum verborum interpretatio haec eſt, πηρῖνα, ſcrotum ſic ait appellari Antigonus Grammaticus, ab eo, quod eſt, velut in πήρᾳ. Sicvt et Nicander in Theriacis ait:

Πενταφυλλον) herbae nomen.

Πικερίῳ) butyro. Sicut et Ariſtophanes im commentariis inquit: Thoantem Ithaceſium ſcriptum reliquiſſe πικέριον apud Phryges butyrum appellari.

Πήνιρα) ſcrotum ſic ait appellari Antigonus Grammaticus, παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ, hoc eſt, ab eo, quod eſt velut in pera. Φησὶ καὶ ἐξ ἐλάφοιο, καὶ πηνάρα θοραίην.

Παλύνων) ſpargens, vt etiam inquit Homerus, Deinde farinas albas πάλυνεν, id eſt, aſpergebat.

[3] ὄσχεον *MS. D.* [4] πάλινε *MS. D.* [5] ἐπεὶ δὲ *MS. D.*

ait: Quum incidiſſet cerui πηρῖνα ſcrotum genitale. Ex quibus verbis clare patet, non πήνιρα, ſed πηρῖνα eſſe legendum. Galenus praeterea in Exeg. habet πήρινα, perineum, et in libro de haemorrh. et fiſtul. ſic appellare ſedem videtur. Quod tamen probare non poſſum, quia in neutro eorum librorum haec vox reperitur. EUST. Pro πηνιρα lego περῖνα, de cuius vocabuli ſignificatione modo dictum eſt. GESN. Corruptiſſima haec: ſed optime Euſtachius et Foeſius corrigunt πηρῖνα) τὸν ὄσχεον φησὶν οὕτω καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμματικὸς παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ. Ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς φησί· Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν πηρῖνα θοραίην. Conſulenda omnino Foeſii oeconomia. Sed, quod primarium erat, non indicarunt locum Hippocratis, vbi legitur, πηρῖνα, ego nullus dubito, quin is ſit p. 622. 15. εἴδης νεαρῆς τοὺς κοκκοὺς τρίψας, καὶ ἐκπιέσας τὸν χυλὸν, καὶ χελώνης θαλασσίης περινέον κατακαύσας, τρίψας ἐγχέαι εἰς τὸ αἰδοῖον. Pro περίνεον Erotianus hic reperit πηρῖνα, nec aliter Galenus πηρῖνα· τὸν περίναιον explicans: quae Galeni interpretatio margini adſcripta textui corrumpendo anſam dediſſe videtur, quod et alibi accidit. HER. Lego παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ τοὺς διδύμους εἶναι. Φησὶ δὲ καὶ Νίκανδρος, Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν πειρῆνα θοραίην. Exſtat locus apud Nicandrum in Theriacis inter communia aduerſus ſerpentium morſus remedia. GESN.

q. Galenus in Exeg. habet παλῦναι inſpergere. Primo de morb. mul. p. 256. v. 12. Reperio ἀπαλήνων, quae vox a priori diuerſa eſt. Locus, quem ex Homero adducit, eſt in ſexto Iliadis. EUST. Legitur haec vox de morb. mul. p. 623.

[z] Προξένους) οὕτως ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐν ἄλλαις πόλεσι μένοντας, καὶ εἰς ξενίαν [1] ἐπιδεχομένους καὶ φροντίζοντας φίλων μὲν, οὐκ ὄντων δὲ πολιτῶν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

[a] Ῥέγχος) [2] ὁ νεωχμὸς, ὡς καὶν τῷ Περὶ πτισσάνης.

[b] [3] Ῥινονυχογραφηθεῖσα) ῥίνα ὑπ᾽ ὄνυχος [4] ξυσθεῖσα. [5] Γράψαι γὰρ λέγεται τὸ ξέσαι· ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶ, Νῦν δέ [6] μ᾽ ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός.

[c] Ῥινός) τὸ δέρμα.

[d] [7] Ῥομβός) ἐπιδέσμου ὄνομα.

Ῥεμ-

[1] *ἐπιδεχομένη MS. D.* [2] *ὁ νωχμὰς MS. D. ῥοχμὸς Foeſ. ex coni. et emendatius ῥέγχους et ῥογμοῦ.* [3] *ῥὶς ὀνυχογραφηθεῖσα et ῥὶς ὑπ᾽ ὄνυχος ξεσθεῖσα Foeſ.*

ri loco Scholiaſtes *περνὰς πιπράσκων* exponit. Heſych. *περνὰν ἐμπολᾶν*, et *πέρνησον, πώλησον*.

z. Vide Foeſ. p. 531.

a. Galenus in Exeg. habet *ῥέγξιν καὶ ῥέγκος*, quod parum refert, quia ſecunda ſyllaba vtroque modo, ſcilicet per *κ* et per *χ* ſcripta apud Hippocratem reperitur. Significat ſtertorem, ductumque eſt nomen, inquit Galenus, a ſtrepitu, qui ſtertendo fit, vt etiam verbum *ῥέγκειν*. Locus, quem auctor adducit ex libro de ptiſana, eſt in primo de rat. vict. morb. acut. t. 30. p. 369. v. 48. Alii vero ab orthopnea et *ῥέγχους* ſtertore ſuffocati. Et t. 36. p. 370. v. 4. immo *ῥέγξιν* ſtertorem facit. Quinto de morb. vulg. p. 339. v. 10. de Hermophili filio: Sequenti autem die voce deſtitutus iacebat, *ῥέγχων* ſtertens. Et p. 343. v. 6. de muliere anginoſa: Quarta die conuulſa voce deſtituta, *ῥέγχος* ſtertor. Et libro ſeptimo p. 356. v. 14. de anginoſa apud Metronem: Et v. 22. de Cteſiphone: Strangulatio cum *ῥέγχους* ſtertore. Et p. 357. v. 27. de Antiphanis filio: Scribitur etiam et verbum *ῥέγκειν* per *χ*. Primo de morb. p. 133. v. 27. de ſuppuratis: Et ſputo quidem ſuffocatur, et *ῥέγχει* ſtertit, dum non purgatur. Et p. 139. v. 32. de pleuritide: Deinde *ῥέγχει* ſtertit, dum non purgatur. Et libro tertio p. 356. v. 10. et 14. de pleuritide: Et *ῥέγχῃ* ſtertat in pectore. Et v. 17. Hoc etiam *ῥέγχουσι* ſtertentibus dato.

Πϱοξένυς) ſic antiquiores appellabant eos, qui in aliis ciuitatibus manebant, et hoſpitio excipiebantur, et qui curam habebant amicorum, qui ciues non eſſent.

PRINCIPIVM P.

Ῥέγχος) ſtrepitus ſtertentis, ſicut et in libro de ptiſana.

Ῥινονυχογϱαφηθεῖσα) naſus ab vngue ſcalptus. Nam γϱάψαι dicitur τὸ ξέσαι, hoc eſt, notare, ſicut et Homerus inquit: Νῦν δὲ μ᾽ ἐπιγϱάψας ταϱσὸν ποδὸς, hoc eſt: Nunc autem quum mihi pedis tarſum leuiter notarit. Ῥινὸς τὸ δέϱμα, hoc eſt, naſi cutis.

Ῥομβὸς) eſt vinculi nomen.

Ῥεμ-

[4] *ξεσθεῖσα MS. D. et ſic mauult St.* [5] *γϱάφαι MS. D.* [6] *MS. D. omiſſo μ᾽ habet δ᾽ ἐπιγϱάψας.* [7] *ῥόμβος ex emend. St.*

to. Scribitur autem per κ. Quinto de morb. vulg. p. 340. v. 13. de puella, quae de rupe cecidit: Ῥέγκος ſtertor, ſpiritus denſus velut morientium. Et libro ſeptimo p. 362. v. 44. de puella, quae de rupe ceciderat: Ῥέγκος ſtertor habebat. EUST. V. Foeſ. p. 551.

b. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. 6. p. 348. v. 11. de aegrotante ex laſſitudine: Secunda die capitis grauitas, lingua combuſta fuit, ῥὶς ὀνυχογϱαφηθεῖσα, naſus vnguibus conſcalptus, vel reſciſſus. Quem locum emendare poſſemus, et cum Erotiano legere ῥινονυχογϱαφηθεῖσα, licet parum referat. Locus Homeri eſt Il. XI. v. 388. EUST. Legitur etiam ῥὶς ὑπ᾽ ὄνυχος ξεσθεῖσα. Ego ξεσθεῖσα quidem malo (quia ſequitur ξέσαι), ſed ῥῖνα potius retineo. ST. Vide Foeſ. p. 554.

c. Sic quoque Heſych. ῥινὸς δέϱμα, et ῥινὸν, τὴν βύϱσαν, τὸ δέϱμα.

d. Secundo de art. t. 39. p. 481. v. 49. Ex deligationibus enim haec maxime varia eſt, et quae plurimas aſcias habeat, et interruptiones ac interceptiones cutis maxime varias ῥομβοειδέας rhombiformes. In cuius com. Galenus inquit: Rhombi figuram eam quae aequa latera habet, ſed angulos non rectos, dixit, nam et Euclides ita rhombum finit, noſti autem ex faſciis primam fere nominari rhombum, quum eam figuram potiſſimum repraeſentet. Secundo de officina medici t. 11. p. 503. v. 13. de vinculorum ſpecie-

σεις. [u] Οὕτω κεῖται νῦν. Ὅτε δὲ ἀντὶ τῆς κερκίδος τάττει την λέξιν. Διαγόρας δὲ ὁ Κύπριός φησι τὰ προαιρετικὰ νεῦρα περόνας αὐτὸν καλεῖν.

[x] [1] Πλανώδεα) Ἐστι τὰ μὴ κατὰ τάξιν γινόμενα. Ὅθεν καὶ Πλανήτες πυρετοὶ λέγονται οἱ μὲν κατὰ τάξιν [2] φοιτῶνται.

[y] Πλήμνας) τὰς χοινικίδας τοῦ τροχοῦ [3] δι' ὧν ὁ [4] ἄξων στρέφεται.

[z] Περαιωθεῖσαι) εἰς ἀλλήλας συννεύσασαι ὡς ἑκατέραν λαβεῖν τέλος.

[a] Πέλον) [5] ὑπόφαιον. Ἀγνοοῦντες δέ τινες γράφουσι πέλιον, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσι καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ φησὶ, κυνὸς [6] πέλης [7] τετμηκάδος βοὸς [8] ῥινέων.

Προμη-

[1] *πλανωδέσιν MS. D. πλανωδέστατα Euſt. et Iunta.* [2] *φοιτῶντες Foeſ.* [3] *δι' οὗ MS. D. περὶ τὸν ἄξονα στρεφομένας mauult Foeſ.* [4] *ἄξιον MS. D.*

34. et in tertio t. 55. dicit περόνην ſignificare exterius os tibiae, quod ſuram, ſeu fibulam appellant. EUST. Vide Foeſ. p. 503.

u. Quomodo hoc intelligendum ſit, docui in principio harum adnotationum. ST.

x. Vel πλανώδεα, vt habet aliud exemplar, quarum vocum neutram inuenio. Primo de morb. mul. p. 235. v. 48. Et febris πλάνος erronea corripiet, vel πλανήτης, vt habet Codex Vaticanus. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 16. p. 303. v. 11. de febribus: Semitertianae, tertianae exactae, quartanae, πλανῆτες erroneae. Et t. 22. p. ead. v. 20. Diurnae vero, quotidianae, et nocturnae, et πλανῆτες erroneae multae. Et t. 25. v. 30. Rigores vero, omuibus quidem inordinate, et πεπλανημένως erroneo modo fiebant. Et com. 3. t. 17. p. 307. v. 28. Πλανῆτες erroneae porro febres et quartanae. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 51. p. 373. v. 40. Sanus multo citius ſic fiet, quam ſi πλανώμενος oberrans curetur. Et v. 42. Si ſtatim ab initio πλανώμενος oberrans vel obambulans curatus eſſet. Tertio aphoriſm. t. 22. p. 393. v. 17. Et febres quartanae, et πλανῆτες erroneae. Tertio progn. t. 27. p. 408. v. 7. Verum ad quartanam deducetur, ſi intermiſerit, et πεπλανημένον erroneo modo apprehenderit. EUST. Vide Foeſ. p. 511. Celſus tales febres

ſitum eſt. Aliquando vero pro radio vocem accommodat. Diagoras vero Cyprius inquit: Περόνας neruos arbitror voluntarios ipſum appellare.

Πλανωδέστατα) quae nullo ordine facta ſunt. Hinc etiam febres Πλανῆτες dicuntur, quae nullo ordine inuadunt.

Πλήμνας) modioli rotae, in quibus axis vertitur.

Περαιωθεῖσαι εἰς ἀλλήλας) aſſentientes, vt vtraque finem conſequatur.

Πέλλον) ſubfuſcum. Ignorantes autem nonnulli, πέλλιον ſcribunt, vt etiam Sophocles in Paſtoribus, et in Amphiarao inquit: Canis πέλλης, hoc eſt, cinerei coloris, mugientiſque bouis.

 Προμη-

[5] ἱπποφαιον *MS. D.* [6] πέλλης *MS. D.* πέλλον *Euſt. et Iunta.* πέλον *alii.* [7] τε Ἰμηκάδος *Foeſ.* [8] ῥηνέων *MS. D. et quaedam exempl.*

bres incertas L. II. c. 1. et vagas L. III. c. 5. appellat.

y. Galenus in Exeg. habet πλήμην, rotae modiolus. Secundo de fract. t. 41. p. 461. v. 31. Aut enim πλήμνην rotae modiolum, aut aliud quid huic ſimile defodere oportet. Et v. 34. Atque ita ligno in ſummum πλήμνην modiolum indito, refringere, ita vt alii contra extendant. In cuius com. Galenus ait: Tibi ignotum eſſe non credo rotae modiolum πλήμνην ab Ionibus appellari, quum apud Poetam quoque hoc vocabulum legatur. Eſt autem hoc Iliad. ν'. vbi inquit: Πλῆμναι δ' ἀργύρυ εἰσὶ περίδρομον ἀμφοτέρωθεν. *Modioli autem argento ſunt circumdati vndique.* KUST. Vide Foeſ. p. 514. Pollux πλημνὴν vocat τὸ περιειλυμένον τῷ ἄξονι.

z. Libro de natura oſſium p. 59. v. 44. de venarum diſtributione: Inde vero rami in vnamquamque rectitudinem inſeruntur, per carnes, et oſſa περαιωθεῖσαι ἀλλήλαις mutuo tranſeuntes. Primo de art. t. 44. p. 476. v. 3. Pellucidis autem his ferramentis vrere oportet, quo quam celerrime pro viribus περαιωθῇ penetrent. Sic vertit Germanus interpres. KUST. V. Foeſ. p. 494.

a. Galenus in Exeg. habet πέλλα liuores ſubfului, quos etiam πελιροὶ dicit. Zenodotus in gentium vocabulis ſcribit: Sicyonios fuluum πέλλον appellare. Quae expoſitio ab Erotiani ſenſu nonnihil

[b] Προμηθέεσθαι) προβȣλεύεσθαι, φροντίζειν.

[c] Περκνὸν) μέλαν.

[d] Προβȣλεύοντες) προγιγνώσκοντες καὶ προφυλαττόμενοι.

[e] Πηχέδεον τὸν ταῦρον) οἱ δὲ τὸ περίνεον. Βακχεῖος δὲ, διάβασιν τινά.

[f] [1] Πελάσαι) ἐγγίσαι.

[g] [2] Πισσήρην) κηρωτὴν, τὴν τετραφάρμακον καλȣμένην.

[g] [3] Πυκινὴ) πυκνή.

[h] Πλοώδης) Εὐρυκλῆς φησὶν, εὐρύχωρον χάλασμα ἔχȣσα καὶ οἷον ἐμπλέȣσα.

[i] [4] Περίδας) ἑκατέρωθεν [5] ἐγκεκλιμένον μηνοειδῶς. Ἔνιοι δὲ, περιφερές.

Περι-

[1] *πελάσει) ἐγγίσει MS. D. Euſt. et Iunta.* [2] *πιασκρὸν MS. D. πισσηρὴν κηρωτὴν) quaedam exempl.* [3] *πικυνὴ Iunta et Euſt.*

hil diſcrepat. Primo progn. t. 7. p. 401. v. 38. Color totius faciei pallidus, aut etiam niger, et *πελιὸν* liuidus, aut plumbeus. Libro de vulneribus capitis, p. 450. v. 42. Apparet velut ſalſamentum colore fuluum *ὑποπέλιον* ſubliuidum. Quae vox in alio Erotiani exemplari vario modo ſcribitur: nimirum *πέλον*, *πέλιον*, et *πέλης*. EUST. V. Foeſ. v. 491. Heſych. explicat *φαιὸν χρῶμα, ἐμφερὲς τῷ πελιδνῷ*.

b. Vide Foeſ. p. 531. Loca ſunt de fract. p. 557. 39. p. 594. 26. p. 595. 30. p. 621. 34. p. 650. 29. 35. p. 252. 12. et de rat. vict. in morb. acut. p. 46. 54.

c. Libro de vulner. cap. p. 450. v. 43. Et os tenue corrumpi incipit, et fit *περκνὸν* valde nigrum. EUST. Vide Foeſ. p. 502. Locus eſt de vulner. p. 450. 43. Heſychius *μελάνον καὶ ποικίλον* interpretatur.

d. Vide Foeſ. p. 529. Reperitur in prognoſt. p. 118. 35.

e. Vide Foeſ. p. 505. qui mendis hunc locum laborare exiſtimat.

f. In aliquibus exemplaribus ſcribitur *πελάσαι*, quae vox ſignificat *ἐγγίσαι*, hoc eſt, appropinquare. Ceterum quam ob rem hanc dictionem repetat, quum eam iam explicauerit, tu ipſe iudicabis. EUST. Quin recte hanc vocem retulerim ad prognoſt.

Πρoμηθέεσθαι) prouidere, cogitare.

Περκνὸν) nigrum.

Προβȣλεύοντες) praeſcientes, et praecauentes.

Πηχέδεον) taurum. Nonnulli vero περίναιον, hoc eſt, partem inter anum et teſtes. Bacchius autem tranſitum quemdam.

Πέλασει) appropinquabit.

Πισσυρὴν κηρωτὴν) quod tetrapharmacum appellatur.

Πικυνὴ) denſa.

Πλοώδης) Eurycles interpretatur latum, patentem hiatum habentem, et quaſi ἐμπλέȣσαν innatantem.

Πεῥῥίσαι) vtrimque vt Luna incuruatum. Nonnulli vero dicunt circulare.

U 3 Περι-

[4] περιῥῥηδὲς *Geſn. et Foeſ. quaedam exempl. habent* περρίσαι, *alia* πεῥῥέλαι, *vt Euſt. et Iunta.* περίδαις *MS. D.*
[5] ἐγκακλιμένον *MS. D.*

gnoſt. p. 45. 52. nullus dubito; legitur ibi καὶ ταῦτα ποιέων τῷ Φθινοπώρῳ προσπελάσῃ: ſed notat Foeſius Galenum legiſſe πελάσῃ, nec aliter, vt puto, Erotianus, apud quem proin corrigo πελάσῃ, ἐγγίσῃ. Et ſane ſaepius in Hippocrate obſeruare eſt; alios compoſita voce ſcripſiſſe, quae alii ſimplici efferebant: ſic eodem hoc prognoſtico p. 36. 3. Erotianus in ſuis reperit λέγων, vbi hodie editur προλέγων. HER. V. Foeſ. p. 491.

ff. Secundo de morb. mul. p. 277. v. 10. de vteri procidentia: Πησσηρῇ picato cerato illinito. Et p. 282. v. 26. Aut κηρωτὴν πησσηρὴν ceratum picatum cum reſina ſubdito. EUST. Apud Foeſ. p. 510. plura de hac voce.

g. In aliquibus codicibus ſcribitur πυκινὴ. Secundo de morb. mul. p. 268. v. 33. Et rigor, et febris acuta πικυνὸν denſa, magna, et ſimul horror corripit. EUST.

h. Primo de artic. t. 69. p. 478. v. 18. Proxime quidem clauicula ad humeri articulum πλοώδης fluctuat. Vaticanus codex habet ἀςήρικτος non firma. In cuius com. Galenus ait: Dixit πλοώδης ἐςὶ, quod ſupernatat, id autem quaſi ſine fulcro ſignificat. EUST. Vide Foeſ. p. 515.

i. Πεῥῥίσαι vel περιῥῥηδὲς) Galenus in Exeg. dicit ſignificare, quod eſt ex vtraque parte perfractum. Secundo de morbis mul. p. 279. v. 43. Iuxta coxas vero veſtes laneas aut li-

neas

[i] Περιτενές) περιτεταμένον.

[k] Πρόσαρσιν) [kk] [2] προφοράν.

[l] [3] Πρήγματα) κτήματα.

[ll] Ποταίνια) Βακχεῖος ἐν β′ φησὶ τὰ πρόσφατα.

[m] Πυθμενόθεν) Βακχεῖος ἐν β′ φησὶν ἐξ ἀρχῆς· ἔστι δὲ μᾶλλον κάτωθεν καὶ οἷον [4] ἐκ βάθους. Εἴρηται γὰρ ἀπὸ τοῦ πυθμένος.

Πεντα-

[1] *περιτινὲς MS. D. περιτενέος, περιτεταμένου mauult Foeſ.*
[2] *προσφορὰν MS. U. et ſic mauult St.*

neas molles ſupponat, vt ne corpus *περιῤῥῆδες* in alterutram partem dilabatur. Primo de artic. t. 73. p. 478. v. 45. Iuxta medias autem ſcapulas aliquid altius ſuppoſitum fuerit. quo pectus maxime *περιῤῥηδὲς* in vtramque partem inflexum ſit, ſeu, vt alii vertunt, recuruetur. Quem locum exponens Galenus, inquit: Si homo reſupinetur, ſubiecto inter ſcapulas iuxta ſpinam puluino, ſeu ceruicali, ſiue tali quopiam, vt hac via thorax totus recurvetur: hoc autem expreſſit vocabulo *περιῤῥηδὲς*, quod Poeta etiam vſurpauit, quum inquit: *περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ κατέπεσε*, hoc eſt, anfractum menſis ſuperincidit. Odyſſ. XXII. EUST. Pro *περίδας* legitur etiam *περῤῥέλαι*. Sed vtramque ſcripturam depravatam eſſe conſtat, nec dubito, quin *περιῤῥηδὲς* reponendum ſit, quo Hippocrates aliquoties vſus eſt, vt *περὶ γυν.* II. *ὡς μὴ περιῤῥηδὲς ᾖ τὸ σῶμα.* Item *περὶ ἄρθρων*, *Κατὰ δὲ τὸ μεσηγὺ, τῶν ὠμοπλατέων ὑψηλότερόν τι ὀλίγον ὑποκέοιτο, ὡς περιῤῥηδὲς ἔῃ τὸ στῆθος.* Exponit autem Galenus *περικεκλασμένον ἐφ᾽ ἑκάτερα*, quae expoſitio valde vicina eſt ei, quod affertur ab Erotiano. ST. Pro *πέριδας* lego *περιῤῥηδὲς*, vt Galenus habet. GESN.

k. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 16. p. 371. v. 10. De ſorbitionis igitur *προσάρσιος* exhibitione ita ſentio. Et t. 18. p. ead. v. 17. Recte tamen mutatio transferenda eſt, et ex mutatione *πρόσαρσις* exhibitio eorum, quae per os ſumuntur, adhuc magis. EUST. Vide Foeſ. p. 534.

kk. Eſt et alia lectio *προσφορὰν*, quam ſequendam puto. ST.

l. Libro de lege p. 19. v. 41. Ceterum ſacrae *πρήγματα* res, ſacris hominibus demonſtrantur. Et libro de inſomniis p. 107. v. 8. *ἐν δικαίῳ πρήγματι* iuſta in re. Sic vertit Germanus interpres.

Libro

Πεϱιτενὲς) circumductum.

Πϱόσαϱσιν) exhibitionem.

Πϱήγματα) poſſeſſiones.

Ποταίνια) Bacchius in ſecundo libro recentia interpretatur.

Πυϑμενόϑεν) Bacchius in ſecundo libro, a principio, exponit. Verum rectius eſſet ab imo, et quaſi a profundo. Dicta eſt enim haec vox ἀπὸ τοῦ πυϑμένος, id eſt, a fundo.

[3] *πϱοήγματα MS. D.* [4] *ἐκϱάϑως MS. D.*

Libro de flatibus p. 118. v. 47. Sed haec de vniuerſa hac πϱήγματος re dicta ſufficiant. Et p. 120. v. 29. Πϱήγματι καὶ ἑτέϱῳ et alia in re. Primo de morb. mul. p. 238. v. 29. Totis mulierum πϱήγματα negotiis expenſis. Secundo de morb. vulg. ſect. 1. p. 311. v. 39. de tuberculis: Fortaſſis autem et ex aliis communibus πϱηγμάτων rebus, quae quidem citius fiunt, breuiora ſunt. Et libro ſexto, com. 8. t. 15. p. 350. v. 32. Mentis intelligentia ipſa, per ſe ipſam, citra inſtrumenta, ac πϱήγματων negotia, triſtatur, laetatur. In epiſtola ad Abderitas, p. 525. v. 11. Πϱῆγμα rem ipſam vrgere. Et in illa, quae ad Philopoemenem ſcripſit, p. 526. v. 6. Ἀνϑϱωπίνων πϱηγμάτων humana negotia. Et in alia ad Damagetum p. 526. v. 48. Vrget enim πϱῆγμα res ipſa, o amice. Et p. 527. v. 3. Ridere non ceſſat in omni πϱήγματι negotio. Et denique in ſecunda ad eumdem epiſtola p. 530. v. 24. Ego autem vnum hominem rideo dementia quidem plenum, rectis autem πϱήγματων actionibus vacuum. EUST. Vide Foeſ. p. 526.

ll. Galenus in Exeg. ait: Dores appellare recentia. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 34. p. 372. v. 20. Et didiceris quale quid faciant polentae ποταίνια recentes non aſſuetis, et aliae his, qui ποταίνια recentibus vti aſſueti ſunt. In cuius com. Galenus ait: Recentes quidem ποταίνια vocaſſe, Ionica et priſca voce. Vtitur etiam frequenter hac dictione in libris de morb. muliebr. EUST. Vide Foeſ. p. 525. Heſych. exponit νέον, πϱόσφατον οἱ δὲ ξύνεγγυς.

m. Galenus in Exeg. exponit, non penitus, ductum a fundo vaſorum, ac ſi diceres, integre, plane, perfecte, aut ab initio, aut omnino. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 42.

n [1] Πενταφύλλη) βοτάνης ὄνομα.

o Πικερίῳ) βετύρῳ. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς ὑπομνήμασι φησὶν, ὅτι Θόας ὁ Ἰθακήσιος ἱστορεῖ παρὰ Φρυξὶ πικέριον καλεῖσθαι τὸ βέτυρον.

p [2] Πηνιρά) τὸν [3] ὄσχεον φησὶν οὕτω καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμματικὸς, παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ φησὶ καὶ ἐξ ἐλάφοιο. Καὶ πηνάρα θοραίην.

q [4] Παλύνων) ἐπιπάσσων. Ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶν, — [5] ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε.

Πίσσα

[1] *πεντάφυλλον, vel πενταφύλλε legendum, vt habent mel. exempl. Foeſ.* [2] *Etiam πήνηρα in MSS. St. πειρῖνα Geſn.*

t. 42. p. 372. v. 45. πυθμενόθεν funditus igitur ignorant, tum hi, qui granoſa ptiſana vtuntur, quod ab ipſa laeduntur, quum ſorbere incipiunt. In cuius com. Galenus ait; Verbum πυθμενόθεν, id eſt, funditus, vel παντελῶς, hoc eſt, omnino, vel ἐξ ἀρχῆς, quod eſt, ab initio, Hippocrati indicat. EUST. Vide Foeſ. p. 543.

n. Secundo de morb. p. 148. v. 48. Radicum πενταφύλλε quinquefolii tritarum acetabuli menſuram ex aqua bibendam dato. Et libro tertio p. 165. v. 27. Radicum πενταφύλλε quinquefolii manipulum tundito. Huius herbae nomina et vires leges apud Dioſcor. L. III. c. 40. EUST. Vide Foeſ. p. 492.

o. Galenus in Exeg. eodem modo, quo Erotianus hanc vocem exponit. Primo de morb. mul. p. 249. v. 22. Et rurſus intermiſſis diebus tribus, eo, quod cum πικερίῳ butyro paratur, alluito. Et p. 263. v. 6. Et libro ſecundo p. 268. v. 16. et 40. Et p. 282. v. 35. EUST. Haec vox legitur de morb. mul. p. 614. 10. HER.

p. Quum Antigoni opera non exſtent, difficile eſt rectum ſenſum ex eius verbis elicere, et errores a librario commiſſos emendare. Hanc vocem apud Hippocratem non reperio, et ideo ad ea, quae Nicander et Suidas ſcribunt, confugiendum eſt. Πηρῖνα τὸν ὄσχεον φησὶν οὕτω καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμματικὸς, παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ, ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς φησί. Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν πηρῖνα θοραίην. Quorum verborum interpretatio haec eſt, πηρῖνα, ſcrotum ſic ait appellari Antigonus Grammaticus, ab eo, quod eſt, velut in πήρᾳ. Sicvt et Nicander in Theriacis ait:

Πενταφυλλον) herbae nomen.

Πικερίῳ) butyro. Sicut et Ariſtophanes im commentariis inquit: Thoantem Ithaceſium ſcriptum reliquiſſe *πικέριον* apud Phryges butyrum appellari.

Πήνιρα) ſcrotum ſic ait appellari Antigonus Grammaticus, *παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ*, hoc eſt, ab eo, quod eſt velut in pera. *Φησὶ καὶ ἐξ ἐλάφοιο, καὶ πηνάρα θοραίην.*

Παλύνων) ſpargens, vt etiam inquit Homerus. Deinde farinas albas *πάλυνεν*, id eſt, aſpergebat.

[3] *ὄσχεον MS. D.* [4] *πάλινε MS. D.* [5] *ἐπεὶ δὲ MS. D.*

ait: Quum incidiſſet cerui *πηρῖνα* ſcrotum genitale. Ex quibus verbis clare patet, non *πήνιρα*, ſed *πηρῖνα* eſſe legendum. Galenus praeterea in Exeg. habet *πήρινα*, perineum, et in libro de haemorrh. et fiſtul. ſic appellare ſedem videtur. Quod tamen probare non poſſum, quia in neutro eorum librorum haec vox reperitur. EUST. Pro *πηνιρὰ* lego *πειρῖνα*, de cuius vocabuli ſignificatione modo dictum eſt. GESN. Corruptiſſima haec: ſed optime Euſtachius et Foeſius corrigunt *πηρῖνα*) *τὸν ὄσχεον φησὶν ἔτω καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμματικὸς παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ. Ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς φησί· Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν πηρῖνα θοραίην.* Conſulenda omnino Foeſii oeconomia. Sed, quod primarium erat, non indicarunt locum Hippocratis, vbi legitur, *πηρῖνα*, ego nullus dubito, quin is ſit p. 622. 15. *σίδης νεαρῆς τὰς κοκκὰς τρίψας, καὶ ἐκπιέσας τὸν χυλὸν, καὶ χελώνης θαλασσίης περινέον κατακαύσας, τρίψας ἐγχέαι εἰς τὸ αἰδοῖον.* Pro *περίνεον* Erotianus hic reperit *πηρῖνα*, nec aliter Galenus *πηρῖνα· τὸν περίναιον* explicans: quae Galeni interpretatio margini adſcripta textui corrumpendo anſam dediſſe videtur, quod et alibi accidit. HER. Lego *παρὰ τὸ ὡς ἐν πήρᾳ τὰς διδύμας εἶναι. Φησὶ δὲ καὶ Νίκανδρος, Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν πειρῆνα θοραίην.* Exſtat locus apud Nicandrum in Theriacis inter communia aduerſus ſerpentium morſus remedia. GESN.

q. Galenus in Exeg. habet *παλῦναι* inſpergere. Primo de morb. mul. p. 256. v. 12. Reperio *ἀπαλήνων*, quae vox a priori diuerſa eſt. Locus, quem ex Homero adducit, eſt in ſexto Iliadis. EUST. Legitur haec vox de morb. mul. p. 623.

r [1] Πίσσα [2] ἡδυντὴ) ἡδυντὴν πίσσαν λέγει τὴν [3] ἠρτυμένην.

s [4] Πάλης ἀλφίτου) πάλη λέγεται τὸ λευκότατον καὶ λεπτότατον τοῦ ἀλφίτου.

Πολφοὶ) βολβοὶ, ὡς Μεταγένης φησὶ, ῥαφανίδος, ἀμύλου, λεκύθων, καρύων, ζωμοῦ, πολφῶν, οἴνου, κολοκύνθης. Οἱ δὲ βρῶμά τι πολτῶδες εἶναι.

t Πρόμαλον [5] φάξας) πρόμαλον ἐςὶν εἶδος φυτοῦ· οὗ μέμνηται καὶ Εὔπολις ἐν Αἰξί.

u Πωρωθῆναι) παχυνθῆναι, καὶ παγῆναι.

x Πύλας) Τόπος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς πυλαίας Δήμητρος ἱερὸν ἵδρυται.

y Περνάς) πωλῶν. Ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶν, Κτείνων καὶ περνὰς νήσων ἐπὶ [6] τηλεδαπάων.

Προ-

[1] *ἡδυντὴν πίσσαν mauult Foeſ.* [2] *ἡ δ' αὐτὴ MS. D.* [3] *ἠρτιμένην MS. D.*

p. 623. 52. HER. V. Foeſ. p. 479. et Hom. Odyſſ. κ'. v. 520. Il. σ'. v. 560. Heſych. *παλύνας* interpretatur *τὸ λεπτὸν τῆς γῆς ἐπιβαλὼν τὴν λεγομένην χυτήν.*

r. Galenus in Exeg. habet *ἡδυντὴν πίσσαν*, picem odoribus conditam, ea autem aqua et aromatibus coquitur. Secundo de morb. mul. p. 288. v. 27. de mollibus ſubdititiis: Myrrham quoque optimam, et ſalis granum, et *πίσσαν ἡδυντὴν* picem aromatis imbutam terito, et apponito. KUST. Vide Foeſ. p. 510. vbi ſuam emendationem firmat argumento a more Erotiani, qui diſertis verbis Hippocratis vtitur, et ſic hoc loco, vbi tranſpoſita haec conſpiciuntur.

s. Galenus in Exeg. ait *ἄλφιτα*, non modo ſic dicuntur farinae ex hordeo, ſed etiam in primo de morb. mul. *ἄλφιτα πυρινὰ*, hoc eſt, triticeae farinae vocantur. Et in ſecundo de morbis maiore, lentium quoque, et erui fricti. Appellant igitur *ἄλφιτα* omnis moliti grani fragmentum, quod mediocri ſit magnitudine. Maiora enim *κρῆμνα*, id eſt, craſſiores farinae; minora vero *ἄλφιτα*, hoc eſt, tenuiores farinae appellantur. Primo de morb. mul. p. 250. v. 3. de medicamento ex caſeo: Et pinguedinem eius, et *πάλην ἀλφίτου* polentae pollinem admiſceto. Et libro ſecnndo p. 264. v. 28. Ex potionibus vero *πάλη ἀλφίτου* polentae pollen

Πίσσα ἡδυντὴ) Ἡδυντὴν πίσσαν dicit conditam picem.

Πάλης ἀλφίτε) dicitur πάλη, quod eſt farinae maxime candidum, et tenuiſſimum.

Πόλφοι) bulbi, vt Metagenes ait: Raphani, placentae, leguminum, nucum, iuris πολφῶν, id eſt, bulborum, vini, colocynthes. Nonnulli vero cibum quemdam e pulte factum eſſe aiunt.

Πρόμαλον φῶξας) eſt πρόμαλον plantae ſpecies, cuius etiam Eupolis meminit in Capris.

Πωρωθῆναι) incraſſare, et coagulare.

Πύλας) Theſſaliae locus, in quo etiam πυλαίας Cereris ſacrum eſt exaedificatum.

Περνὰς) vendens, ſicut et Homerus inquit: Interficiens, et περνὰς, hoc eſt, vendens, tranſportans ad inſulas longe remotas.

Προ-

[4] πάλη MS. D. πάλην aut πάλη ἀλφίτε mauult Foeſ. [5] φώξας MS. D. et ſic MS. St. Euſt. et Foeſ. [6] τηλεδεπάων MS. D.

len in aqua. Et p. 285. v. 20. Et ſecundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 312. v. 40. EUST. Vide Foeſ. p. 477. Heſych. exponit ἄλευρον καὶ σποδὸς, τὸ λαπτότατον τῦ ἀλεύρυ.

t. Secundo de morb. mul. p. 285. v. 28. Si vero adhuc feratur fluxus, πρόμαλον φώξας, promalon, ſiue myricam torreto. Et p. 287. v. 28. Hordeum vna cum paleis, et πρόμαλον myricam, et cerui cornu vino ſubigito. Πρόμαλον autem eſſe myricam teſtatur Hermolaus Barbarus in primo libro Corollarii in Dioſcor. c. 124. EUST. Vide Foeſ. p. 531. Heſych. exponit μυρικὴ ἢ ἄγγος. MSS. habent καὶ φώξας. Et ita legitur in vulgg. editionibus Hippocratis in hoc loco περὶ γυναικ. L. II. ἢν δέ τι φέρεται ὁ ῥοὸς πρόμαλον φώξας καὶ τρίψας ἐν οἴνῳ, δίδυ. ST.

u. Vide Foeſ. p. 549. et Aegin. L. III. c. 78. vbi huius vocis explicatio legitur.

x. Vide epid. L. IV. p. 338. 22. et III. aegr. 8. et Foeſ. p. 544. ob templum Cereris ibi exſtructum maxime celebratus locus.

y. Locus, quem ex Homero adducit, eſt vigeſimo ſecundo Iliadis χ'. v. 45. EUST. Vide Foeſ. p. 503. In Homeri

[z] Προξένους) οὕτως ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐν ἄλλαις πόλεσι μένοντας, καὶ εἰς ξενίαν [1] ἐπιδεχομένους καὶ φροντίζοντας φίλων μὲν, οὐκ ὄντων δὲ πολιτῶν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

[a] Ῥέγχος) [2] ὁ νεωχμὸς, ὡς καὶ τῷ Περὶ πτισσάνης.

[b] [3] Ῥινονυχογραφηθεῖσα) ῥὶνα ὑπ' ὄνυχος [4] ξυσθεῖσα. [5] Γράψαι γὰρ λέγεται τὸ ξέσαι· ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶ, Νῦν δέ [6] μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός.

[c] Ῥινός) τὸ δέρμα.

[d] [7] Ῥομβός) ἐπιδέσμου ὄνομα.

Ῥεμ-

[1] *ἐπιδεχομένη MS. D.* [2] *ὁ νωχμὸς MS. D. ῥοχμὸς Foeſ. ex coni. et emendatius ῥέγχους et ῥογμοῦ.* [3] *ῥὶς ὀνυχογραφηθεῖσα et ῥὶς ὑπ' ὄνυχος ξεσθεῖσα Foeſ.*

ri loco Scholiaſtes περνὰς πιπράσκων exponit. Heſych. περνὰν ἐμπολᾷν, et πέρνησον, πώλησον.

z. Vide Foeſ. p. 531.

a. Galenus in Exeg. habet ῥέγξιν καὶ ῥέγκος, quod parum refert, quia ſecunda ſyllaba vtroque modo, ſcilicet per κ et per χ ſcripta apud Hippocratem reperitur. Significat ſtertorem, ductumque eſt nomen, inquit Galenus, a ſtrepitu, qui ſtertendo fit, vt etiam verbum ῥέγκειν. Locus, quem auctor adducit ex libro de ptiſana, eſt in primo de rat. vict. morb. acut. t. 30. p. 369. v. 48. Alii vero ab orthopnea et ῥέγχους ſtertore ſuffocati. Et t. 36. p. 370. v. 4. immo ῥέγξιν ſtertorem facit. Quinto de morb. vulg. p. 339. v. 10. de Hermophili filio: Sequenti autem die voce deſtitutus iacebat, ῥέγχων ſtertens. Et p. 343. v. 6. de muliere anginoſa: Quarta die conuulſa voce deſtituta, ῥέγχος ſtertor. Et libro ſeptimo p. 356. v. 14. de anginoſa apud Metronem: Et v. 22. de Cteſiphone: Strangulatio cum ῥέγχους ſtertore. Et p. 357. v. 27. de Antiphanis filio: Scribitur etiam et verbum ῥέγκειν per χ. Primo de morb. p. 133. v. 27. de ſuppuratis: Et ſputo quidem ſuffocatur, et ῥέγχει ſtertit, dum non purgatur. Et p. 139. v. 32. de pleuritide: Deinde ῥέγχει ſtertit, dum non purgatur. Et libro tertio p. 356. v. 10. et 14. de pleuritide: Et ῥέγχῃ ſtertat in pectore. Et v. 17. Hoc etiam ῥέγχουσι ſtertentibus dato.

Πϱοξένυς) ſic antiquiores appellabant eos, qui in aliis ciuitatibus manebant, et hoſpitio excipiebantur, et qui curam habebant amicorum, qui ciues non eſſent.

PRINCIPIVM Ρ.

Ῥέγχος) ſtrepitus ſtertentis, ſicut et in libro de ptiſana.

Ῥινονυχογϱαφηθεῖσα) naſus ab vngue ſcalptus. Nam γϱάψαι dicitur τὸ ξέσαι, hoc eſt, notare, ſicut et Homerus inquit: Νῦν δὲ μ' ἐπιγϱάψας ταϱσὸν ποδὸς, hoc eſt: Nunc autem quum mihi pedis tarſum leuiter notarit. Ῥινὸς τὸ δέϱμα, hoc eſt, naſi cutis.

Ῥομβὸς) eſt vinculi nomen.

Ῥεμ-

[4] *ξεσθεῖσα MS. D. et ſic mauult St.* [5] *γϱάφαι MS. D.* [6] *MS. D. omiſſo μ' habet δ' ἐπιγϱάψας.* [7] *ῥόμβος ex emend. St.*

to. Scribitur autem per κ. Quinto de morb. vulg. p. 340. v. 13. de puella, quae de rupe cecidit: Ῥέγκος ſtertor, ſpiritus denſus velut morientium. Et libro ſeptimo p. 362. v. 44. de puella, quae de rupe ceciderat: Ῥέγκος ſtertor habebat. EUST. V. Foeſ. p. 551.

b. Sexto de morb. vulg. com. 6. t. 6. p. 348. v. 11. de aegrotante ex laſſitudine: Secunda die capitis grauitas, lingua combuſta fuit, ῥὶς ὀνυχογϱαφηθεῖσα, naſus vnguibus conſcalptus, vel reſciſſus. Quem locum emendare poſſemus, et cum Erotiano legere ῥινονυχογϱαφηθεῖσα, licet parum referat. Locus Homeri eſt Il. XI. v. 388. EUST. Legitur etiam ῥὶς ὑπ' ὄνυχος ξεσθεῖσα. Ego ξεσθεῖσα quidem malo (quia ſequitur ξέσαι), ſed ῥῖνα potius retineo. ST. Vide Foeſ. p. 554.

c. Sic quoque Heſych. ῥινὸς δέϱμα, et ῥινὸν, τὴν βύϱσαν, τὸ δέϱμα.

d. Secundo de art. t. 39. p. 481. v. 49. Ex deligationibus enim haec maxime varia eſt, et quae plurimas aſcias habeat, et interruptiones ac interceptiones cutis maxime varias ῥομβοειδέας rhombiformes. In cuius com. Galenus inquit: Rhombi figuram eam quae aequa latera habet, ſed angulos non rectos, dixit, nam et Euclides ita rhombum finit, noſti autem ex faſciis primam fere nominari rhombum, quum eam figuram potiſſimum repraeſentet. Secundo de officina medici t. 11. p. 503. v. 13. de vinculorum ſpecie-

e [1] Ῥομβοειδέστατον) καμπυλώτατον. Ῥεμβὸν γὰρ καὶ Γαῦσον τὸ ϛρεβλὸν λέγεται· Καὐτὸς δέ πȣ φησὶ, καμπυλώταται δὲ ἀνθρώπȣ πλευραί εἰσι.

Ῥεμβοειδέα) τρόπον [2] πλαγίων, ἐπὶ τȣ̃ κατά τι μὲν [3] κοίλȣ, κατά τι δὲ [4] καμπύλȣ. Ὡς Κινησίας τάσσει τὴν λέξιν.

f [5] Ῥοώδη ὀξέα) τὰ χωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων, μεταφορικῶς ἀπὸ τȣ̃ ῥεῖν εἰρημένα.

Ῥοι-

[1] Βεμβοειδέϛατον *MS. D.* ῥεβοειδέϛατον *Euſt.* ῥαιβοειδέϛατον *Foeſ.* ῥυβοειδέα τροπον *Foeſ.* [2] πλαγίων et πλασίων *Chart.* πλαγίως *vulgg.*

ſpeciebus: Species vero hae ſunt, ſimplex, rotunda, in orbem, aſcia, ſima, oculus, ῥόμβος, rhombus et ſemiſecta. EUST. Scribe potius ῥόμβος. ST.

e. Vel Ῥεβοειδέϛατον etc. Galenus in Exeg. habet ῥαιβοειδέα retortum. Locus, quem Erotianus ex Hippocrate adducit, eſt in tertio de artic. t. 38. p. 485. v. 35. Hominis autem coſtae καμπυλώταται maxime curuae ſunt, ῥοβοειδέα τρόπον obtorto modo. Vaticanus codex habet ῥαιβοειδέα, et quidem rectius. In cuius com. Galenus inquit: Hippocrates explanationis vel exempli cauſa vſus fuit verbo ῥοιβοειδέα, quod maiorem affert obſcuritatem, quam res ipſa, cuius gratia id exemplum affertur. Tunc fortaſſe vox erat vſitata, alioquin verba haec ῥοιβοειδέα τρόπον, non dixiſſet: deinde vſu exploſa, obſcura effecta eſt. Vox quidem ῥοικοειδέα per κ apud Theocritum curuum ſignificat in eo carmine, vbi inquit: Ῥοικὸν δὲ κεν ἀγριελαίας δεξιτέρα κόρυναν. *At clauam incuruam ex oleaſtro dextera habebat.* Idem quoque ſignificat apud Archilochum, quum ſcribit: Ἀλλὰ μικρός τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν. Ῥοικος ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσὶ καρδίης πλέως. *Sed paruus is ſit, atque curuus cruribus. Aptus ſtabiliter, corde plenus, ingredi.* Apud Nicandrum ſimiliter: Ἄλλοι δὲ ῥοικοῖσιν ἰσήρεες ἂν τὰ παγύροις Γυῖα βαρύνονται. *Sunt alii aequales curuis, ſimileſque paguris. Membra grauantur.* Per β autem ſcriptum ῥοιβὸν, neſcio quid ſibi velit, quamquam in nonnullis exemplaribus per β ſcribatur, ſed in magis probatis per κ. In mochlico p. 505. v. 45. de coſtis: Ab anteriore autem parte, iuxta pectus, laxam non mollem ſummam partem habente, ſpecie prae cunctis anima-

Ῥεβοειδέστατον) maxime curuum. Nam ῥέβον et γαῦσον dicitur diſtortum. Et ipſe quidem inquit: Hominis coſtae καμπυλώταται, hoc eſt, maximae curuae ſunt, ῥεβοειδέα τρόπον, id eſt, πλαγίως, hoc eſt, oblique. Dicitur de aliqua re partim concaua, partim incuruata, ſicut Cineſias ponit dictionem.

Ῥοωδέα ὀστέα) oſſa, quorum alterum ab altero ſeparatur: metaphorice dicta ἀπὸ τοῦ ῥεῖν, quod eſt, fluere.

Ῥοι-

[3] *κοῖλον MS. D.* [4] *καμπύλον MS. D.* [5] *ῥοώδεα. Euſt. ῥοικώδη quaedam exempl. ῥοιώδη Chart.*

animalibus ῥομβοειδέστατον maxime obtorta. Qui locus fortaſſe corrigendus eſſet, et ῥαιβοειδέστατον legendum. Sunt tamen exemplaria ita varia, vt difficile ſit iudicare, hoc an illo modo haec vox ſcribi debeat. Aliqui enim Erotiani codices habent ῥεβοειδέα; alii ῥεμβοειδέα. Exemplar Hippocratis ῥοβοειδέα, quo modo etiam Graecus Galeni codex habet. Latinus enim legit ῥοιβοειδέα, ſed num recte, tu iudex eſto. KUST. Accuſat. τρόπον eſt Hippocratis, ideoque ita ſcribi debuit, Ῥεμβοειδέα τρόπον) ſicut habes paulo poſt ῥυβδοειδέα τρόπον. Sed pro ῥεμβοειδέα habent vulgatae edd. Hippocratis ῥοβοειδέα in Libro περὶ ἄρθρων, vbi ſcribit: καμπυλώταται δὲ πλευραὶ ἀνθρώπου εἰσὶ ῥοβοειδέα τρόπον. In qua etiam lectione multum ſe torquet Galenus, et ſcripturam aliam affert, poſito videlicet κ pro β, nec tamen ῥοκοειδέα, ſed ῥοικοειδέα ſcribendum fuerit. Hic certe in quibuſdam codicibus ſcriptum eſt paulo ante ῥεβοειδέστατον, non ῥομβοειδέστατον. Ego autem facile adducerer, vt crederem, Erotianum ῥαιβοειδέστατον, et ῥαιβὸν ſcripſiſſe, niſi ῥεβὰ καὶ κυλλὰ, item ῥεβῶν ἢ ῥοικῶν apud Galenum inuenirem, ita ſcribentem, καὶ καλεῖται τὰ μὲν ἔξω ῥέποντα, βλεσσά· τὰ δὲ ἔσω, ῥεβὰ καὶ κυλλά. Imo vero quum aliter hic exponat ῥεβὰ, quam expoſuit alibi ῥομβοειδῆ, nihil hic locus illi, quam propoſui lectioni obſtare videtur. De his tamen aliorum eſto iudicium. Sed illud addendum mihi eſt, pro πλαγίων legi etiam πλασίων, quod ex πλαυσίων non dubito quin praue detortum ſit. Quamquam πλαυσίως aduerbium aut πλαγίως malim, vt paulo poſt ῥυβδοειδέα τρόπον exponitur per aduerbium ἀγκυροειδῶς. ST. Vide Foeſ. p. 550.

f. Non reperio apud Hippocra-

g [1] Ῥοικώδη) [2] ἁπλὰ καὶ γαῦσα καὶ ϛρεβλὰ [3] ἐκάλεσαν.

Ῥίζη ἀλθαίης) τῆς ἀγρίας δηλονότι μαλάχης, ἣν Ῥωμαῖοι [4] Ἰβίσκον καλϐσι.

h Ῥυβδοειδέα τρόπον) ἀντὶ τϐ ἀγκυροειδῶς. Ῥυβδὸν γὰρ τὸ τοιϐτον σχῆμα καλεῖται.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

a Συχνὸν) Βακχεῖος ἐν γ' φησὶ πολὺ, ϐκ ὀρθῶς. Ἔϛι γὰρ τὸ συνεχές.

Σπλη-

[1] ῥοικώδεα *Euſt. et Iunta.* [2] *ἅπερ aut ὅϛα Foeſ. mauult.*

pocratem ῥοωδέα ὀϛέα, ſed in pluribus locis ῥοώδεες lego. Primo de morb. vulg. com. 6. t. 6. p. 303. v. 1. Lippitudines ῥοώδεες fluidae. In cuius com. Galenus inquit, dixiſſe lippitudines ῥοώδεες (quas manantes vel fluidas vertunt) humidas, vt ab humida conſtitutione profectas exſtitiſſe. Et t. 36. p. 304. v. 1. Erant autem, quae his fiebat, haec, dyſenteriae, teneſmi, lienteriae, et ῥοώδεες alui profluuia, vt Germanus interpres vertit. Et Galenus in com. ait, fluxus ventris vocare, quum humidae excretiones, et ſemper, et continenter deiiciuntur. Et libro ſexto com. 2. t. 32. p. 344. v. 48. Ὀμμάτων ῥοωδέων, oculorum fluxiones, ſi alias conducere videtur, reuellere ad fauces conuenit. Libro de vulneribus capitis p. 452. v. 37. Primum quidem mulieres morboſas, et ῥοώδεας humidas eſſe. EUST. In vulgatis editt. Hippocratis legitur ῥοιώδη in L. περὶ ἄρθρων, Ῥοιώδη μὲν γὰρ τὰ ὀϛέα, τὰ δὲ νεῦρα ἀλλήλοισι κοινωνέοντα. At in mochlico ῥοικώδη τὰ ὀϛέα legitur, ſequentibus iiſdem verbis, videlicet τὰ δὲ νεῦρα ἀλλήλοισι etc. Legimus tamen et ῥοώδεες apud Hippocratem, ſed alia ſignificatione. Nam epid. L. I. habemus, ἤρξαντο μὲν ϐν τὸ πρῶτον ὀφθαλμίαι ῥοώδεες, vbi Galeno ῥοώδεες ſignificat ὑγραί. Ibidem vero ſcriptum eſt, ἦν δὲ τϐτέοισι τὰ γενόμενα δυσεντεριώδεα, καὶ τεινεσμοὶ, καὶ λειεντερικοὶ καὶ ῥοώδεες: Vbi Galenus ῥοώδεις δὲ λέγει, inquit, τϐς χωρὶς τϐτων τῶν εἰρημένων παθημάτων διαχωρϐντας ἀεί τε καὶ συνεχῶς ὑγρὰ διαχωρήματα. Sed apud eum ita ſcriptus eſt Hippocratis textus, καὶ τεινεσμοὶ καὶ λειεντερίαι καὶ ῥοώδεες. Legitur autem apud eumdem Hippocr. in L. de vulneribus cap. πρῶτον

Ῥοικώδεα) quae et γαῦσα et ϛρεβλὰ, hoc eſt, diſtorta et peruerſa appellauit.

Ῥίζη ἀλθαίης) agreſtis ſcilicet maluae, quam Romani ibiſcum appellant.

Ῥυβδοειδέα τρόπον) id eſt, ἀγκυροειδῶς inſtar anchorae. Nam huiuſmodi figura ῥύβδον appellatur.

PRINCIPIVM Σ.

Συχνὸν) Bacchius in tertio libro inquit multum: non recte, eſt enim continuum.

Σπλη-

[3] *ἐκάλεσε Foeſ.* [4] *ἢ βίσκον MS. D.*

τον μὲν τὰς γυναῖκας νοσερὰς καὶ ῥοώδεας εἶναι. Ex quibus quidem locis aliter hanc vocem accipi manifeſtum eſt. Erotianum tamen ῥοώδη ὀϛέα legiſſe, etymologia, quam affert, aperte oſtendit. ST. V. Foeſ. p. 555.

g. Galenus in Exeg. habet ῥοικὰ retorta. Hanc vocem non reperio. Sed quarto de art. t. 68. p. 502. v. 3. de pede legimus: Ῥοικώδη μὲν τὰ ὀϛέα, obtorta enim fiunt oſſa, nerui autem inter ſe communionem habent. Sic vertit Germanus interpres. Ex Galeni autem interpretibus alii vertunt, oſſa enim moleſta ſunt, alii, fluida enim oſſa euadunt, quia, vt arbitror, legunt ῥοώδη, vt habet codex Aldinus, et quidam Galeni. Hanc ſententiam repetit Hippocrates in mochlico, p. 509. v. 28. Praeterea in libro de aere, aquis et locis, p. 79. v. 7. de Nomadum mollitie et humiditate artuum: Ῥοϊκὰ δὲ fluida vero fiunt, ac lata, ſcilicet corpora. Et v. 11. Muliebrium autem corporum formae ad miraculum vſque ῥοϊκὰ fluxae exiſtunt. EUST. Deprauatus eſt hic locus, ac fortaſſe pro ῥοικώδη ἁπλᾶ ſcripſerat Erotianus ῥοικὰ δὲ καὶ πλατέα, afferens Hippocratis locum, eo enim modo legitur apud eum locus quidem libri περὶ ἀέρων, niſi quod interiicitur γίνεται poſt δέ. Quod ſi ita ſcripſiſſe illum cenſeamus, nimirum omiſſa eſſe aliqua verba ante καὶ γαῦσα dicere cogemur. At in quibuſdam codicibus habetur, ῥοικῶα, ἅπερ καὶ γαῦσα, et ἐκαλέσαν pro ἐκάλεσε. Ex quibus ἅπερ quidem libenter ſumſerim, at ῥοικῶα non item. ST.

h. Vide ſupra ad vocem ῥομβοειδέϛατον.

a. Primo de morb. mul. p. 252. v. 11. Συχνῷ ſemper aliquid ſupponere oportet. Et libro ſecundo p. 265. v. 41. Et

ſanguis

[b] Σπληνὸς [1] κατ᾽ ἴξιν) Βακχεῖος ἐν α΄ φησὶ κατὰ συνέχειαν. Ὁ δὲ Γλαυκίας, κατ᾽ εὐθυωρίαν. Ἑκατέροι δὲ ἐλλειπῶς ἔγραψαν· ἐπειδὴ ἡ λέξις οὐ τῶν ἐν δηλουσῶν ἐστιν, ἀλλ᾽ ἐνθάδε μὲν τὴν συνέχειαν, ἐν δὲ τῷ Κατ᾽ [2] ἰητρεῖον, κἂν τῷ περὶ [3] καταγμάτων φησὶν, ἴξιν τοῦ ἕλκεος, ἢ τοῦ κατάγματος τὸ πέρας. Παρὰ τὴν ἄφιξιν κινηθεὶς, ἥτις ἐστὶ πέρας κινήσεως. Ἐν δὲ τῷ β΄ καὶ δ΄ τῶν [4] Ἐδημιῶν, τὴν ἴξιν ἀντὶ τῆς εὐθυωρίας τάττει.

Σιά-

[1] *κατίξιν coniunctim MS. D.* [2] *ἰητρίον MS. D.*

ſanguis συχνὸν multus prodierit. Et p. 274. v. 37. de menſibus: Et ſi quidem συχνὰ frequentes fuerint. Et p. 288. v. 2. Aromata vero συχνὰ multa in vnguentum iniicito. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 22. p. 309. v. 2. de Epicratis vxore: Minxit melius colorata, συχνὴν multam ſubſidentiam habentia. Et libro ſeptimo p. 367. v. 17. de Eudemo: Et συχνὰ multum deambularet (ſcilicet imperarunt medici). Tertio de fract. t. 8. p. 465. v. 35. Id, quo primo deligamus, συχνῷ multo latius ſit ipſo vlcere. Et t. 21. p. 466. v. 48. de ſpleniis: Συχνῷ multo vero longiora, quam vt ſemel (ſcilicet circumduci poſſint). Libro de vlceribus p. 513. v. 42. Superne vero ſuper ſpongiam folia ſint συχνὰ multa. Sic paſſim vertit Germanus interpres, et aliter quam Erotianus. EUST. Vide Foeſ. p. 602.

b. Verba adducta ſunt in primo de morb. vulg. com. 3. t. 20. p. 308. v. 21. de Herophonte: Doluit iuxta inguen, tumor primum σπληνὸς κατ᾽ ἴξιν e directo ſplenis. Et libro ſecundo, ſect. 3. p. 315. v. 28. Κατ᾽ ἴξιν e directo etiam laterum intentio doloroſa, et praecordiorum intentiones. Et libro quarto, p. 332. v. 34. Aurem κατ᾽ ἴξιν τοῦ σπληνὸς e directo ſplenis, et lateris dolebat. Et v. 40. de Lycino Grammatico: Poſtea etiam ſanguinis quid ex nare κατ᾽ ἴξιν e directo manauit. Et libro ſexto, com. 1. t. 6. p. 343. v. 22. de renum dolore: Torpor femoris κατ᾽ ἴξιν e directo. Et com. 2. t. 12. p. 344. v. 17. Κατ᾽ ἴξιν e directo, et laterum dolor, et praecordiorum intentiones, et ſplenis eleuationes, et e naribus eruptiones, et aures κατ᾽ ἴξιν e directo. Et t. 13. p. ead. v. 19. Vtrum igitur omnia, aut quae quidem ex infer-

Σπληνὸς κατ' ἴξιν) Bacchius in primo inquit, κατὰ συνέχειαν, hoc eſt[3] per continuationem. Glaucias vero ſecundum rectitudinem. Vterque vero imperfecte ſcripſerunt: Quandoquidem haec vox non eſt ex iis, quae vnum ſignificant. Sed hic quidem continuationem. In officina vero medica, et in libro de fracturis inquit, ἴξιν τῦ ἕλκεος, ἢ τῦ κατάγματος τὸ πέρας, hoc eſt, itionem vlceris, vel fracturae terminus; παρὰ τὴν ἄφιξιν κινηθεὶς, id eſt, motus ſecundum itionem, quae eſt terminus motionis. In ſecundo vero et quarto epidemiorum τὴν ἴξιν pro rectitudine ponit.

X 2 Σιά-

[3] σαγμάτων *MS. D.* [4] Ἐπιδημιῶν *MS. D. Euſt. et Iunta.*

infernis ſurſum κατ' ἴξιν e directo, qualia ſunt, quae iuxta maxillas, aut circa oculum, aut aurem? quae vero ex ſupernis deorſum, non κατ' ἴξιν e directo? Atqui et anginoſi rubores, et laterum dolores κατ' ἴξιν e directo. Et libro ſeptimo, p. 358. v. 15. Et Exarmodi famulus ſimiliter dolorem habebat ad femur, et non κατ' ἴξιν e directo vulneris. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 29. p. 369. v. 36. de ptiſana: Nuſquam enim adhaeret, neque ſecundum thoracis ἴξιν rectitudinem moram trahit. Quem locum Galenus exponens ait: Scire ſe Hippocratem appellare ἴξιν magna ex parte rectum tramitem, quandoque vero etiam lationem. Secundo de fract. t. 12. p. 460. v. 18. At vero ſana fiunt in viginti diebus perfecte omnia, exceptis his, quae cum tibiae oſſibus communionem habent, et cum ipſa τῇ ἴξει e directo. In cuius com. Galenus inquit: Volens ſignificare e regione, κατ' ἴξιν dixit, quam loquutionem ſaepius, variiſque in locis vſurpauit: ſed et paulo inferius eadem ter ex ordine vtitur, de crure pertractans, quum ait: nimirum t. 65. p. 463. v. 38. Femoris enim caput ſuperius, corpus fert: id autem ab interiori cruris parte ſitum eſt, et non ab exteriori, ſed κατὰ τὴν τῦ ἀντικνημίυ ἴξιν, e regione tibiae, tum quia pars altera corporis, τῇ ἴξει e regione huic propius accedit, quam ad exterius os, adde quod os interius plenius eſt, quam exterius, non ſecus atque in brachio, vbi os, quod κατὰ τὴν τῦ μικρῦ δάκτυλυ ἴξιν, e regione minimum digitum ſpectat, tenuius eſt, et longius. In cuius textus principio,

[c] [1] Σιάλοχοι) οἱ σίαλον [2] πικρὸν ἀθροίζοντες.

[d] Σπαργᾷ) [3] ὀρέγεται. Ἀντὶ τȣ̃ ἐπιθυμεῖ.

[e] [4] Σκορδίνημα) γράφεται καὶ [5] Κορδίνημα. Οὕτω δὲ [6] ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι τὸ [7] καρηβαρεῖν· ὡς καὶ Ἀριστοφάνης.

[f] Σὴψ) Σηπεδών.

Σπογ-

[1] *σιαλοχόοι apud Hippocr. Geſn.* [2] *Pro πικρὸν malim πυκνὸν* [3] *ὕρεται MS. D.*

cipio, nimirum v. 23. eiuſdem paginae inquit: Ceterum ferularum locationes vitare oportet κατά τε τῶν σφυρῶν τὴν ἴξιν ſecundum malleolorum rectitudinem. Et libro tertio t. 10. p. 465. v. 37. quem locum innuere videtur Erotianus: Itaque linteum iniicere oportet κατ' αὐτὴν τὴν ἴξιν τȣ̃ ἕλκεος ſecundum vlceris rectitudinem. Galenus exponens hunc locum ait: Ἴξιν ſemper intelligere Hippocratem e regione, modo in longitudinem corporis, modo in latitudinem, veluti nunc. Et t. 12. p. 466. v. 5. Si tamen ferulas appoſueris μὴ κατὰ τὴν ἴξιν τȣ̃ ἕλκεος non ſecundum rectitudinem vlceris appones. Vbi Galenus rurſus ait: E regione nunc intelligere in longitudinem, in hanc ſiquidem ferulae apponuntur. Hic aduertendum eſt, Erotianum haec verba ſubiungere, ἢ τȣ̃ κατάγματος τὸ πέρας, quae nuſquam inueni. Primo de officina medici, t. 15. p. 502. v. 34. Ad ſe ipſum vero, ſiquidem ſedeat, pedes ἐς τὴν ἄνω ἴξιν κατ' ἴθυ ſecundum rectitudinem ſurſum verſus, e directo ad genua ſint. In cuius com. Galenus inquit: Quum e regione accipi bifariam poſſit, modo in his, qui membrum in longitudinem extendunt, modo in his, qui ipſum recta deorſum continent, ſicuti vbi ſtamus, iure, deorſum ad rectam lineam, addidit: vt ſemper autem conſueuit, ſitum e regione ἴξιν appellat. Et libro ſecundo, t. 12. p. 503. v. 23. Deligare oportet dextras partes in ſiniſtras, et ſiniſtras in dextras, excepto capite: hoc vero κατ' ἴξιν ſecundum rectitudinem. Vide ea, quae ſcripſimus in annotatione dictionis εὐθυωρίδα. EUST.

c. Secundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 314. v. 18. Quibus vero etiam cum febre, hi multo magis, et difficulter ſpirabant, et διαλεγομένοισιν ἀλλοχόοι aliena loquebantur. Vaticanus codex habet διαλεγόμενοι σιαλόχοοι inter loquendum ſaliuam ex ore emittebant.

Σιάλοχοι) illi, qui congregant ſputum amarum.

Σπαργᾷ) appetit, pro deſiderat.

Σκοδίνημα) ſcribitur et σκορδίνημα. Sic autem antiquiores dicebant τὸ καρηβαρεῖν capite grauari, ſic et Ariſtophanes.

Σὴψ) putredo.

[4] σκοδίνημα *MS. D. et ſic Euſt. et Iunta.* [5] σκορδίνημα *MS. D.* [6] ἔλεγεν *MS. D.* [7] καραβαρεῖν *MS. D.*

tebant. Alii καὶ διαλεγόμενοι σιοιλοχόοι fortaſſe, et quidem rectius, καὶ διαλεγόμενοι σιηλοχόοι ſcriberetur. Caluus vero, vt coniicio, legit, ἀλλόχροοι, aut etiam ἀλλόχροιοι: vertit enim, delirabantque, diſcolorabanturque. Galenus in expoſ. t. 3. com. 1. in primum librum prorrh. ait: Linguam connatam, tum ex vaſis, tum ex glandulis, quas a fundenda ſaliua σιαλοχόυς vocant, humiditatem habere. Reperiuntur quaedam aliae dictiones parum a priori differentes Libro de carnibus p. 41. v. 42. A calido in neruos, et σίαλον ſaliuam, ac mucum tranſiuit. Tertio de morb. p. 160. v. 32. Verum hians decumbit σιαλοχέων ſaliuam fundens. Et p. 162. v. 33. Quod ſi τὸ σίαλον ſaliua non probe purgetur. EUST. Vide Foeſ. p. 564. Heſych. interpretatur τὺς προσραίνοντας σιαλὸν ἐν τῷ προσδιαλεγέσθαι.

d. Galenus in Exeg. interpretatur ὀργᾷ, turgeſcit. Secundo de morb. vulg. ſect. 6. p. 318. v. 29. Si ſuperni loci σπαργᾷ turgent, qui ſunt circa caput, vlcerum purgatio, vomitus, hydrops; quae expoſitio ab Erotiani ſenſu diuerſa eſt. EUST. V. Foeſ. p. 578.

e. Aliqui codices habent σκορδίνημα, ſcribitur et κορδίνημα. Secundo de morb. vulg. ſect. 3. p. 314. v. 46. Omnia talia corrumpunt, oſcitatio, tuſſis, ſternutatio, σκορδίνημα diſtentio cum oſcitatione. Sic vertit interpres Germanus. Caluus, caligationem, alii pandiculationem. Quae expoſitiones ab Erotiani ſenſu longe diſtant. Vide quae diximus in annot. dictionis κορδίνημα. EUST. Vide Foeſ p. 574.

f. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 50. p. 323. v. 6. Carbunculi per aeſtatem multi, et aliae, quae σὴψ putredo vocantur. Sic vertit Galeni interpres. Germanus vero ſeps ſcribit, et praeterea nihil dicit. Pro qua dictione Vaticanus codex habet σῆψις putrefactio. Reperio etiam

verbum

g [1] Σπογγοειδὲς) Οὕτως καλεῖ τὰς περὶ τὰ παρίσθμια γιγνομένας φλεγμονὰς μετά τινος [2] χαυνοτάτȣ πυρετȣ̃. Ἔνιοι δὲ καὶ τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ πιτυρώδη ἕλκη. Οἱ δὲ, τὰ ἐν αὐτῇ γινόμενα ὑποσόμφα οἰδήματα, καί τινας ἔχοντα κατατρήσεις.

Στλεγ-

[1] σπογγοὶ mauult Foeſ.

verbum σήψη putrefecit. Quarto de morbis p. 174. v. 28. Donec totum quidquid carnoſum eſt, σήψη putrefecerit. In quo etiam loco terreperitur σηπεδὼν putrefactio. EUST. Vide Foeſ. p. 562.

g. Pro inflammatione tonſillarum hanc vocem ab Hippocrate fuiſſe vſurpatam nuſquam reperio. Galenus in Exeg. habet σπογγοὶ tonſillae in faucibus, vt in quarto de morb. vulg. ſc. p. 328. v. 41. Erant autem et raucoſi, et fauces inflammatae, καὶ οἱ σπόγγοι καλεόμενοι, et glandulae iſtic ſpongiae appellatae intumeſcebant. Ad aliarum rerum naturam explicandam, vſum fuiſſe ea voce Hippocratem non me latet. Libro de vet. med. p. 11. v. 27. et 40. de figuris corporis: Aliae rarae et hiantes, aliae σπογγοειδέα ſpongiformes et molles, vt lienis, pulmo et mammae. Libro de glandulis p. 56. v. 21. Natura ipſis eſt σπογγῶδες ſpongioſa. Libro de nat. oſſium p. 59. v. 18. de renum ſubſtantia: Σπογγοειδὲς ſpongiforme enim eſt ipſorum corpus ad veſicam. Et p. 61. v. 38. de pulmone: Venis talibus exiſtentibus, et viſcere σπογγοειδέος ſpongiformi, ac multum humorem ſuſcipere potente. Primo de morb. mul. p. 248. v. 14. de ſplene: Vt qui rarus eſt, et σπογγοειδὴς ſpongiformis. Septimo de morb. vulg. p. 365. v. 2. de Nicolai filio: Quarta ab aqua mercurialis egeſſit ſtercoracea et liquida, oletula, ſubmucida, σπογγοειδέα ſpongioſaque demiſit. Sic Caluus vertit; nam Germanus interpres has duas dictiones praetermiſit. EUST. Excipiunt ſe inuicem apud eum: Σπογγοειδές. Σκεθρή. Σαπρά. Horum prius σπογγοειδὲς cum Foeſio refero ad epid. L.IV. p. 1121. E. poſterius σαπρὰ ad initium L. V. p. 1142. G. vbi legitur: ἀλλ' οἰδέȣσα σαπρὴ ἐγένετο: et paulo poſt: τῷ δὲ Φοίνικι ἐξετμήθη κύκλος σαπρός. Vtrumque locum reſpexiſſe videtur, notans σαπρὰ, σεσηπότα, namque et alibi accidit, vt capiti Gloſſae praefigat non proprie eum caſum, qui apud Hippocratem reperitur, ſed alium. Hinc vero concludo intermedia στλεγγίδα

Σπογγοειδὲς) ſic appellat inflammationes, quae fiunt circa pariſthmia cum lentiſſima quadam febre. Nonnulli vero et vlcera furfuracea in capite. Alii vero tumores quaſi fungoſos et habentes quaedam foramina.

² *χανοτάτου ſupraſcr. v. MS. D.*

γίδα et σκεθρὴ epid. L. IV. reperiſſe Erotianum, quod confirmat Heraclides ipſi adductus: quum enim ille ἐν β' Ἐξηγητικῷ τῆς δ' Ἐπιδημίας de voce στλεγγὶς egerit, quid potius ſtatuemus, quam eo libro, et quidem longiuſcule ab initio quaerendam eſſe? toto vero libro perlecto, nihil quo commode referatur, inuenio, niſi hunc locum, corruptiſſimum procul dubio p. 1133. Ἀσθματώδει οἰκέτιδι, ἔνθα, ὅταν ἐταγγεία ἠμοῤῥάγησε· τοῖσι ἐπιμηνίοισι ἐγένετο δὲ ἄσθματα. Ἐκεῖνα ἐπαύσατο. πυρετὸς ἐγένετο. μαζὸς ἐνεπύησεν ἀριϛερὸς ὕπερθεν, καὶ ἀπ' ἀρχῆς καὶ οὖς. Pro ἐταγγεία Foeſ. coniecerat ἔτ' ἀγγεῖα; et ἀγγεῖα illud arripuit etiam Lindanus, qui more ſolito ſua pro Hippocrateis audacter obtrudit. Ego ex ΣΤΛ·ΓΓΙΔΑ, littera ε oculos fugiente ΕΤΑΓΓΙΔΑ, ac dein ἐταγγεία ortum puto: quin ſi in loco deplorato audacius coniectare liceat, lubens hic legerim: Ἀσματώθει οἰκέτιδι, ἐπάνω τῶν ὤτων κατὰ ϛλεγγίδα ἠμοῤῥάγησε τοῖσιν ἐπιμηνίοισι. Ἐγένετο δὲ ἄσθματα, vel ſi hoc diſplicuerit, ἔνθα τὴν ϛλεγγίδα εἶχεν ἠμοῤῥάγησε τοῖσιν ἐπιμηνίοισι. Senſus in vtraque lectione erit idem: paſſam nempe hanc puellam puto id, quod ſaepius obſeruarunt medici, vt nempe menſtrua arctis nimis ac impeditis conſuetis viis, aliorſum ferantur, et haemorrhagias per nares, vel alibi producant: puto igitur, hanc de qua loquitur Hippocrates periodico menſtruorum tempore haemorrhagiam paſſam in capite eo loco, vbi ϛλεγγίδας geſtare conſueuerant. Hinc quoque facile explicatur aſthma illud, periodicum vt videtur, ortumque a ſanguine menſtruo verſus ſuperiora determinato, atque hinc pulmonem opprimente: quin et hoc confirmare videtur, quod ſub finem addit, καὶ ἀπ' ἀρχῆς καὶ οὖς, nempe ἐνεπύησεν, vnde ſc. patet ſanguinem impetu verſus caput latum, ibi abſceſſum excitaſſe, vnde nihil mirum ſi menſtrua quoque eamdem viam inſtiterint. Iam vero admiſſo hoc ſenſu, neceſſario ſimul probabitur explicatio Heraclidae Tarentini, quam reiiciebat Erotianus: nec enim video, quomo-

do

h [1] Στλεγγίδα) Ἡρακλείδης μὲν ὁ Ταραντῖνος διὰ τοῦ ρ´ [2] γράψας στρεγγίδα ἐν β´ Ἐξηγητικῷ τῆς δ´ [3] Ἐπιδημίας, χρυσᾶ φησὶ [4] τενίδια εἶναι, οἷς χρῶνται τινὲς τῶν θεωρῶν. Οὐ κατὰ λόγον νοήσας. Οὐ γὰρ διὰ τοῦ ρ´, ἀλλὰ διὰ τοῦ λ´ γράφεται· καὶ οὐκ ἔστι [5] χρυσοῦν τενίδιον, ὡς αὐτὸς οἴεται, ἀλλ' ἡ συνήθης ξύστρα· καθὼς καὶ Μένανδρος μέμνηται, καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀρχαίων.

k [6] Σκεθρά) [1] ὁμοία.

Σα-

[1] *στεγγίδα MS. D.* [2] *γράψαι MS. D.* [3] *Quidam β´. ἐπιδημίας. at ἐπιδημίων ex coni. St.*

do poſterioris ſententia, qua στλεγγίδα, vulgarem ſtrigilem explicat, ſubſiſtere poſſit: nec facile reiicienda Heraclidae auctoritas, medici magni nominis, et inter Empiricos facile principis. Videſis de eo D. Cleric. Hiſt. Med. P. II. L. II. c. 7. aduocat eum ipſe quoque Erot. in Praefat. et magni facit Galenus. Vide Cler. l. c. Sed alii forte feliciores erunt in hoc loco conſtituendo. HER.

h. In quibuſdam codicibus perperam legitur στεγγίδα. Tertio de rat. vict. morb. acut. t. 51. p. 376. v. 18. de balneo: Debent celeres perfuſiones fieri et ſpongiis vtendum eſt pro στλεγγίδος ſtrigili. EUST. Sed pergamus. Στλεγγίδα etc. Ita Erot. quae verba planiſſima ſunt, niſi quod pro τενίδια et τενίδιον legendum ταινίδια et ταινίδιον, prout citari video a magno Caſaubono ad Athen. L. XV. c. 4. Στλεγγὶς praeterquam quod *ſtrigilem* denotat, ſaepe etiam ſignificat *taeniam*, *qua caput euincire ſolebant.* Hoc ornamentum θεωροῖς tribuit Heraclides, i. e. vt Euſtach. et Foeſ. accipiunt, illis qui publicitus miſſi oracula conſulebant. Vide Erot. in Θεωρὸς, verum non his peculiare fuit hoc geſtamen: quippe Scholiaſt. Ariſtoph. Foeſio adductus, et ex eo Suidas, notant στλεγγίδα eſſe χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν τῶν γυναικῶν. Ἔλασμα vocant, quod Heraclides, ταινίδιον, et potuit vtrumque obtinere, vt nempe opulentiores laminis aureis hunc in finem vterentur, quae, quod figura incurua ſtrigilem referrent, στλεγγίδες dictae ſunt; cetera vero taeniis deauratis, vel et alius coloris. Ita Pollux L. VII. ſ. 179. ἔστι δὲ καὶ ἕτερόν τι στλεγγὶς, δέρμα κεχρυσωμένον, ὃ περὶ τὴν κεφαλὴν φοροῦσι: vnde liquet non ſemper aureas fuiſſe, quod

Στλεγγίδα) Heraclides quidem Tarantinus cum ϱ ſcribit στϱεγγίδα in ſecunda explicatione quarti de morbis vulgaribus, dicit eſſe quaſdam faſcias aureas, quibus vtuntur nonnulli τῶν θεωϱῶν, hoc eſt, oraculi conſultores: quod non recte intellexit. Neque enim per ϱ, ſed per λ ſcribitur, et non eſt faſciola aurea, vt ipſe opinatur, ſed conſuetus ſtrigil, ſicut et Menander meminit, et antiquorum reliqui.

Σκεθϱὴ) ſimilis.

[4] *τετυίδα MS. D.* [5] *χρυσοῦ MS. D.* [6] *σκεθρὴ MS. D. et Euſt. ſic et quaedam exempl. Hipp. verum vitioſe.*

quod recte monuit Caſaub. l. c. Locus Athenaei hic eſt: ἐν ταύτῃ (agit de Promachiis, feſto Laconum,) συμβαίνει τοὺς μὲν ἀπὸ τῆς χώρας καλάμῳ στεφανοῦσθαι ἢ στλεγγίδι, τοὺς δ' ἐκ τῆς ἀγωγῆς παῖδας ἀστεφανώτους ἀκολουθεῖν: quae verba et ipſa docent, non ſemper e materia pretioſa paratas fuiſſe τὰς στλεγγίδας. Lenas olim in theatrum inducebant purpurea taenia redimitas. Poll. L. IV. ſ. 120. Αἱ δὲ μαστροποὶ, ἢ μητέρες ἑταιρῶν, ταινίδιόν τι πορφυροῦν περὶ τὴν κεφαλὴν ἔχουσιν, iure hoc lenarum ornamentum στλεγγίδα πορφυρέαν dixeris, ſed his miſſis, agamus quod inſtat. Culpat Heraclidem Erotianus, quod στρεγγίδα ſcripſerit per ρ: recte puto, niſi tamen in vitioſum exemplar inciderit, et ſic iniuria eum criminetur. Verum id maioris momenti, quod Heraclidis explicationem penitus reiiciat, et quum ille capitis faſciam intellexiſſet, ipſe vulgarem ſtrigilem intelligat. Arbitrium interponere non licet niſi inſpecto loco Hippocratis, quem Gloſſa hac reſpexerat Erotianus. HER. Vide Ariſtoph. Scholiaſt. in ἱππεῦσι p. 222.

i. Legitur etiam β' ἰπιδημιας, fortaſſe autem ἐπιδημιῶν ſcribendum eſt. ST.

k. Galenus in Exeg. exponit diligenti. Primo de morb. mul. p. 236. v. 26. His igitur conſideratis, et animaduerſione σκέθρῃ diligenti expenſis, totum etiam corpus inſpicito. Quae interpretatio cum Erotiani expoſitione non conuenit. Vide infra in annot. dictionis σκεθροτέρης. EUST. Vide Foeſ. p. 570.

l. Non dubito quin corruptum ſit ὅμοια, ſed quid pro eo reponi poſſit non video. Quod autem ad σαπρὰ attinet, male poſt ὅμοια ponitur, quaſi vnum ex iis nominibus, quibus σκεθρὰ explicatur.

[m] Σαπρὰ) σεσηπότα. Ὡς καὶ Ἱππώναξ ἐν ά [1] Ἰάμβων φησὶ, [n] [2] μαδῶντα δὴ καὶ σαπρόν.

[o] Σῖτος πονηρὸς) νῦν τὸν σῖτον ἀντὶ τȣ̃ κοπρίȣ τέταχε.

[p] Στενυγρῶσαι) [3] ἀποστεγνῶσαι καὶ πυκνῶσαι τόπον τινὰ ἐν ᾧ ἡ ὑγρασία ἐςί.

Σκελε-

[1] *ἰάμβῳ MS. D. et Euſt.* [2] *μυδῶντα reponit St.*

Eſt enim vocabulum Hippocratis, quod per participium σεσηπότα exponitur. Ideoque ſcribendum Σαπρὰ) σεσηπότα. ST. Quod etiam vidit Euſtachius, quocum conſentit Iunta; vulgg. priori addunt.

m. Secundo de diaeta p. 96. v. 42. de carnibus: Verum antiqua, et σαπρὰ marcida, magis quam recentia aluum mouent. Primo de morbis p. 133. v. 21. de ſuppuratis: Purulento pulmone, ac σαπρȣ̃ putrido facto (ſcilicet, perit). Et libro ſecundo p. 144. v. 36. In naſo mucus craſſus, ac σαπρὴ putridus fuerit. Primo de morb. mul. p. 251. v. 29. de vlceribus vteri: Et breui σαπρὰ putrida fiunt. Quinto de morbis vulg. p. 335. v. 12. Verum Phoenici circulus σαπρὸς putridus exſectus eſt. Et p. 338. v. 12. de Malienſe: Et ad oſſa procedebat σαπρὰ putrida. Et p. 339. v. 13. de Ariſtionis ſerua: Et oſſa σαπρὰ putrida abſceſſerunt. Et libro ſeptimo, p. 366. v. 48. de Anaxenore: Liuefacta ſunt omnia circumcirca, et σαπρὰ putrida videbantur. Tertio de fract. t. 45. p. 469. v. 1. Et quibuſdam quidem ex veteri vulnere aliqua oſſa σεσάπρισαι emarcuerunt. Et v. 5. Aliqua eo quod diſcedunt reſiccata, et σαπρὰ marcida fientia, deſquamantur. In cuius com. Galenus ait: Oſſa, quae putreſcunt σεσάπρισαι dixit, verbo ducto a nomine σάπρȣ· nominant autem quaecumque corrupta ſunt σαπρὰ, idque non recte, quaecumque enim et vetuſta et diuturna ſunt, ab ipſo dicuntur σαπρά. In expoſitione etiam t. 20. libri ſecundi ait: Vocat item Hippocrates carnem, quae putreſcit, σαπρὰν, μυδῶσαν, σηπομένην, atque aliis etiamnum vocabulis. Libro de vlceribus p. 515. v. 48. Myſi quam leuiſſime tritum inſpergito in ea, quae humida ſunt, et σαπρὰ putrida. EUST.

n. Repono μυδῶντα. Nam μαδῶντα longe aliud ſignificare ſcimus, et apud Galenum legimus, λέγει ȣ̃ν αὐτὸς καὶ σαπρὰν σάρκα καὶ μυδῶσαν καὶ σηπομένην. ST.

o. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 32. p. 369. v. 37. Etenim

Σαπρὰ) putrida, ſicut et Hipponax in primo Iambo inquit: humectantem, et σαπρὸν, hoc eſt, putridum.

Σῖτος) nunc σῖτον pro ſtercore poſuit.

Στενυγρῶσαι) arefacere, et conſtringere aliquem locum, in quo humiditas eſt.

Σκελι-

[3] ἀπὸ σεγγῶσαι *MS. D.*

enim verbi cauſa quibus σῖτος cibus intus incluſus eſt, ſi quis non facta deorſum euacuatione, ſorbitionem dederit, etc. In cuius com. Galenus ait: Σῖτον cibum dixit, quod ἀπὸ τῶν σιτίων a cibariis in inteſtinis continetur excrementum, quod Graeci σκύβαλον et κόπρον, id eſt, ſtercus appellant. Et in ſexto de morb. vulg. com. I. t. 5. et 6. p. 343. v. 19. In renem dolor grauis, quum implentur σῖτε, cibo, etc. Galenus in com. ait: Dolores autem eo potiſſimum tempore in renibus excitari dicit, quo replentur σῖτε cibo. Quumque duo ab hac voce σῖτος cibus apud ipſum ſignificentur: in vtroque ſignificatu veridica oratio eſt: ſiue de aſſumtis cibariis, ex quibus ſanguinis multitudo creatur, ſiue de alimenti recrementis, quae in inteſtinis colliguntur, intelligas. Nonnumquam enim et iſta cibos nuncupat, vt in libro de rat. vict. in morb. acut. ita inquiens: Quibus enim σῖτος cibus in inteſtinis occluſus eſt, etc. EUST. Vide Foeſ. p. 568. Eadem ſignificatione eſt, apud Aretaeum de cur. acut. L. II. c. 4. παλαιὸς σῖτος.

p. Galenus in Exeg. exponit, in anguſtum redigere: aliqui vero claudere humorum exitus, et arefacere. Sexto de morb. vulg. com. 2. t. I. p. 344. v. I. Dilatare, σενυγρῶσαι conſtringere, alia quidem, alia vero non. In cuius com. Galenus ait: Secundam ſyllabam huius vocis σενυγρῶσαι cum tenui ſpiritu, non cum denſo, legendam eſſe: neque enim cum hac dictione ὑγρὸν, vt quis forſan putare poſſet, compoſita eſt, nam ignorat iſte ab Ionibus σενὸν, id eſt, anguſtum, σενυγρὸν appellari. Huius autem rei teſtis locuples Simonides fuerit in his carminibus ita ſcribens: *Non ſane quiſquam ſic vmbroſis in montibus Vir leonem timuit, neque pardalim, Solus* σενυγρῷ *anguſto occurrens in tramite.* Quo in loco σενυγρῷ idem ſignificat, quod σενῷ arcto. Primo de artic. t. 66. p. 478. v. 8. Nam et ſedes intercluditur, et lintea in hac σενυχωρίῃ loci anguſtia aceruata fiunt. Quem locum Galenus exponens ait: Loci anguſtiam dixit σενυχωρίην,

q [1] Σκελεφρεῦς) τοὺς λεπτοὺς καὶ σκελετώδεις.

r [2] Στόμαχος κύστεως) [3] οὕτως καλεῖ τὸν τῆς κύστεως τράχηλον, καὶ τὸν τῆς μήτρας ἐν α΄ Γυναικείων στόμαχον καλεῖ.

Συνασκήσει) συναρμόσει.

s [4] Στερίφνους) πυκνούς. Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι φησὶ — — στεριφνοὶ γέροντες, πρίνινοι, ἀτέραμνοι, μαραθωνομάχαι, καὶ σφενδάμνινοι.

Σομ-

[1] *σκελειφοὺς MS. D. ſed ſupraſcr. ε. σκελιφροὺς Euſt. et Iunta. σκεληφροὺς vulgg.*

χωρίην, quod nomen, vt quibuſdam placet, non componitur ex vocabulis *ὑγροῦ*, *στενοῦ* et *χώρας*, quae ſignificarent humidum anguſtum locum: ſed deducitur a voce *στενυγρὸν*, quae nihil amplius ſibi vult, quam *στενὸν*, quod ſignificat anguſtum: vnde quadam additione, (quam figuram *παραγωγὴν* dicunt) deducitur *στενυγροχωρίη*, quae nihil aliud ſibi vult, quam anguſtiam: quod ex iis euidenter colligitur, quae Simonides in ſupradictis carminibus ſcribit: Effertur autem ſecunda ſyllaba tenui ſpiritu. Et libro tertio, t. 8. p. 484. v. 10. de ſpina gibba: Multam igitur *στενοχωρίην* anguſtiam faucibus exhibet etiam hoc os intro vergens. EUST. Vide Foeſ. p. 586.

q. Galenus in Exeg. exponit, aridus, contractuſque. Libro de internis affect. p. 208. v. 11. de typho: Verum non intumeſcit, ſed tenuis, et *σκελιφρὸς* aridus eſt ac debilis. Libro de vulneribus, in ea parte addita, quae eſt pars libri de aere et aquis, p. 453. v. 4. Homines autem vegetes, et *σκελιφροὺς* ſiccos eſſe neceſſe eſt. Primo de art. t. 28. p. 474. v. 47. Et humidis ac excarnibus minus inflammantur, quam *σκελιφροῖσι* ſiccis ac carnoſis. EUST. Vide Foeſ. p. 570. Heſych. explicat, *οἱ ἰσχνοὶ καὶ λεπτοὶ τοῖς σώμασι.*

r. Haec vox Galeno teſte, quarto de vſu partium c. 1. ſignificat cuiuſlibet ventris aut caui ceruicem praepoſitam inſtar iſthmi: in eaque ſignificatione antiquitus fuit vſurpata. Poſt Ariſtotelis vero ſeculum, vt idem Galenus teſtatur, libro quinto de locis aff. c. 4. ad *οἰσοφάγον*, id eſt, gulam dumtaxat, haec ipſa tranſlata eſt. Deinde ſua aetate, vt ipſe ibidem teſtatur, ad os ventriculi, quod veteres *καρδίαν* dixerunt, transferri coepit. Libro de aere, locis et aquis, in ea

parte,

Σκελιφρὲς) graciles et inſtar ſceleti.

Στόμαχος κύστεως) ſic appellat collum veſicae: et collum vteri, in primo de morbis muliebribus ſtomachum appellat.

Συνασκήσει) hoc eſt, συναρμόσει, coaptabit.

Στεριφνὲς) ſtrictos ſeu difficiles, et Ariſtophanes ἐν Ἀχαρνεῦσι. Στεριφνοὶ γέροντες, hoc eſt, moroſi et difficiles ſenes, duri, indomiti, Marathoni pugnatores, funditores.

Σομ-

[2] ςόμαχον *MS. D.* [3] ἔτω *MS. D.* [4] ςρυφνὲς *exempl. ap. Hippocr.*

parte, quae in impreſſis codicibus in calce libri de vulneribus capitis poſita eſt, p. 456. v. 4. de calculo: Neque ςόμαχος τῆς κύςεος ſtomachus veſicae valde coardeſcit. Et v. 7. ςόμαχος ipſius inflammatur. Et v. 12. Et quum vrinam emittit, ad τὸν ςόμαχον τῆς κύςεος ſtomachum veſicae allabitur ab vrina impulſum. Primo de morb. mul. p. 235. v. 10. Vteri converſi ad κύςεος τὸν ςόμαχον veſicae ſtomachum adlabuntur. Vaticanus codex legit τὸ ςόμα os. Accommodat etiam Hippocrates hanc vocem collo vteri; Libro de ſuperfoetatione p. 48. v. 24. Quum pueri capite ex ςόμαχυ ſtomacho apparente, reliquum corpus procedere non vult. Et v. 25. ac 29. Et p. 49. v. 38. et 46. Et p. 51. v. 33. Primo de morb. mul. p. 232. v. 37. Maxime quum μῆτραι vteri ad ςόμαχον ſtomachum, qui neruoſus eſt, mulieri allapſi fuerint. Et p. 234. v. 19. Et p. 242. v. 38. Obtorquetur enim ςόμαχος τῦ αἰδοίυ, ſtomachus pudendi vel vteri, vt Germanus interpres vertit. Et p. 255. v. 30. 32. Et libro ſecundo p. 286. v. 34. Libro de ſterilibus, p. 292. v. 14. Et v. 16. Aut labium τῦ ςομάχυ ſtomachi ſibi ipſi incubuerit. Et v. 21. 22. et 39. Et p. 293. v. 10. Et p. 298. v. 21. EUST. Vide Foeſ. p. 289.

s. Hanc vocem non inuenio, ſed ςρυφνὲς, libro de ſalubri diaeta t. 6. p. 25. v. 41. Τὲς δὲ ςρυφνὲς verum duros et graciles, fuluos ac nigros humidiore diaeta maiore temporis parte victitare oportet. In cuius com. Galenus inquit: In libris de temperamentis, duros, quos ςρυφνὲς, et graciles, quos προσεςαλμένυς vocat: ſicut etiam nigros, ſicciore temperamento eſſe docuimus. EUST. V. Foeſ. p. 586. idem eſt ac ςέρφνιος.

[t] Σομφόν) τὸ χαῦνον.

[u] Σπεῖσαι) ποτίσαι.

[x] [1] Σικυώνην) τὴν ἄγριον συκῆν.

[y] Σοφίην) ὁτὲ μὲν τὴν τέχνην, ὁτὲ δὲ τὴν [2] περιεργίαν. Νῦν μέντοι τὴν τέχνην δηλῶν, φησὶ, σοφίην παιδεύεται.

[z] Σκέπαρνος) εἶδός ἐστι δεσμοῦ ὁ σκέπαρνος, ὅταν ὁ ἐπίδεσμος πλάγιος δεθῇ. Μαρτυρεῖ δὲ Ἀσκληπιάδης ἐν τῷ Ἐξηγητικῷ [3] τοῦ Κατ' ἰητρεῖον, λέγων, Ἔστι γὰρ ὁ σκέπαρνος, ὅταν ὁ ἐπίδεσμος ἐπιβάλλων αὐτὸς ἑαυτοῦ καὶ [a] [4] σχισμὴ, κλάσιν τινὰ [5] ποιῇ καὶ γωνίαν· οἷον ὅταν [6] ὀρθόλοξον ἐπιδεθῇ.

Συνο-

[1] *σικύην mauult Foeſ.* [2] *περιεργείαν MS. D.* [3] *ἰητρίου MS. D. εἰς τὸ κατ' Ἰητρ. Foeſ.*

t. Libro de locis in homine p. 64. v. 3. In nares autem non ineſt foramen, *σόμφον δὲ οἷον σπογγία* verum mollis laxitas velut ſpongia. In epiſtola ſecunda ad Damagetum p. 530. v. 29. Qui partim a *σομφῆς* laxa irruente terra oppreſſi ſunt. Secundo de morb. p. 147. v. 19. haec vox idem, quod obſcure, ſignificat. Vbi vero, inquit, reſpirationem facit, retrocedit: et loquitur *σομφὸν* obſcure, ſeu non clare. EUST. Vide Foeſ. p. 576.

u. Heſychius explicat *ἐκχύσαι, προσενέγκαι, θῦσαι θεῷ.*

x. Vide Foeſ. p. 566.

y. Locus quem citat Erotianus, eſt in libello de arte, p. 1. v. 14. Potens autem ob *σοφίην* artem, *ᾗ πεπαίδευται* qua eruditus eſt. EUST. V. Foeſ. p. 577. in voc. *σοφιζόμενοι ἰητροί.*

z. Galenus in Exeg. habet *σκεπαρνηδὸν*, effracte ſiue aſciatim: nam *σκέπαρνος* ipſe, faſcia, a fabrilibus aſciis nominatus eſſe videtur. Tertio de fract. t. 21. p. 467. v. 1. de faſcia: Et deinde *σκεπαρνηδὸν* aſciatim alternatione ipſorum facta, initia dimittere. In cuius expoſitione Galenus ait: Eſt *σκέπαρνος* aſcia, breuis ille circuitus, qui rectus incipiens, ad latus attrahitur, nondum eſt obliquus, definitque ad ſimilitudinem aſciae, qua fabri vtuntur, nam quae a recta linea paululum recedens curuatur, vnde nomen aſciae traxit. Secundo de art. t. 39. p. 481. v. 48. de fractura naſi: Ex deligationibus autem haec maxime varia eſt, et quae plurimas *σκε-*

πάρνας

Σομφὸν) laxum.

Σπεῖσαι) irrigare.

Σικυώνην) agreſtem ficum.

Σοφίην) aliquando quidem artem: aliquando vero curioſitatem. Nunc autem artem ſignificans, inquit, *σοφίην παιδεύεται*, artem docetur.

Σκέπαρνος) ſpecies vinculi eſt *ὁ σκέπαρνος*, quum vinculum oblique ducitur. Teſtatur autem Aſclepiades in expoſitione libri, qui officina medica inſcribitur, dicens: Eſt enim *ὁ σκέπαρνος* quando vinculum ſibi ipſi incumbens inſtar χ efficit quamdam flexionem et angulum, ſcilicet quum ſimul rectoblique ligatur.

Συνο-

[4] *σχιζέμενος MS. D. χιαζόμενος St. et Foeſ.* [5] *ποιεῖ MS. D.* [6] *ὀρθόλοξος St. et Foeſ.*

πάρνυς aſcias habeat, et interruptiones. Vbi Galenus inquit: *Σκέπαρνον* aſciam appellat, vbi faſcia a tranſuerſo circuitu recedens, paululum reclinatur, vt ſupra oſtenſum eſt. Secundo de officina medici t. 11. p. 503. v. 13. Species vero hae ſunt; ſimplex, rotunda, in orbem, *σκέπαρνον* aſcia. In cuius com. Galenus dicit: Quin *σκέπαρνον* id eſt aſciam intelligat, quod ſcilicet paululum inclinat. Aſciam enim fabri dicunt inſtrumentum quoddam extrema parte, qua ligna incidunt, modice incuruum, et labroſum in ſpeciem labri. Ab Hippocrate quidem appellatur *σκέπαρνον*, id eſt aſcia, genus quoddam circuitus ipſorum linteorum, namque vbi praecipit, vt panni in aſciae figuram imponantur, diducit ab orbiculari circuitu eum, qui fabrorum aſciae modo declinat. Non enim cenſet pannos ita oblique circumponendos, vt ab orbiculari circuitu nimium abſint, ſed paululum declinent, ſic vt fideliter comminuta oſſa contineant. EUST.

a. In MS. *αὐτὸς ἑαυτῷ, καὶ σχιεζέμενος.* Fortaſſe pro *σχιεζέμενος* ſcribendum eſt *χιαζόμενος*. Galenus certe *σκέπαρνον* ait vocari *ἐπίδεσμον τὸν ἐγκεκλισμένον ὀλίγον ἐκ τῆς ἐγκαρσίας ἐπιβολῆς.* Vbi animaduerte *ἐπιβολῆς* nomen verbale ab *ἐπιβάλλω*, quo Erotianus in eiuſdem vocabuli expoſitione vtitur. Sciendum eſt item *ὀρθόλοξος* in aliis codicibus haberi. ST.

b [1] Συνοχωκὸς) συνοχὴ, καὶ σύνοδος, καὶ οἷον σύμπτωσίς τις. Ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶ, Κυρτὼ ἐπὶ ςῆθει συνοχωκότε.

c [2] Σίδας) τȣ̃ τῆς ῥοιᾶς λέμματος.

d Σαυρίδιον) ἣν ἔνιοι Καρδαμίδα καλȣ̃σι. Καρδάμῳ ἐοικυῖαν. Ἔςι δὲ θερμαντικὸν τὴν δύναμιν.

e Σκύτα) τὸ μεταξὺ τῶν τενόντων καὶ τȣ̃ τραχήλȣ. Ὡς Πετρώνιος ἐν κάρῃ φησὶν, αἰγάδες [3] ὑπέκνεον. Καὶ πάλαι τὰ σχήματα εὐθὺς ἰδὼν καὶ τὰ σκύτα. Καὶ Ἀρχίλοχος, λέγων, πῶς ἀπέπρησε τὰν σκύταν. Τινὲς δὲ φασὶ σκύτα λέγεσθαι τὸν νωτιαῖον μυελόν. Οἱ δὲ, τὸ ἰνίον. Οἱ δὲ τὸν μεταξὺ τȣ̃ μετώπȣ, καὶ τῶν ὀφρύων [4] τόπον. Ὅπερ ἐπισκύνιον καλȣ̃μεν. Τίνες δὲ σκύτα εἶπον τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα. [5] Παρ' ὃ καὶ [6] ἡ Σκύτος εἴρηται.

f [7] Σκηρὸν καὶ σπογγῶδες) ἀντὶ τȣ̃ χαυνόσομφον.

g [8] Σπερχνόμενος) οἱ δὲ χωρὶς τȣ̃ ν' σπερχόμενος. Ἔςι δὲ ἐπειγόμενος.

Συεγγ-

[1] *συνοχωκὴ Euſt. et Iunta. συνοκοχῆς καὶ συνόδȣ legendum putat Foeſ. et reliqua verba καὶ οἷον σύμπτωσίς τις aliunde aſcita videntur, et in aliis exemplaribus deſiderantur.*
[2] *σίδης, quaedam exempl. et Euſt.*

b. De nat. oſſium p. 59. v. 39. de venarum diſtributione: Ramos a ſeipſa habet iuxta vnamquamque coſtam extentos, iuxta naturam, vſque ad pectoris *συνοχωκῆς* commiſſuram. Locus, quem ex Homero citat, eſt in ſecundo Iliad. de Terſite: Φολκὸς ἔην. *χωλὸς δ' ἕτερον πόδα. τὼ δέ οἱ ὤμω κυρτὼ. ἐπὶ ςῆθος συνοχωκότε, αὐτὰρ ὕπερθεν.* ***Strabo erat. claudus autem altero pede, et ipſius humeri Gibboſi, ad pectus contracti, et deſuper.*** EUST. Repone *συνοχωκή*. Hipp. de nat. oſſium *καὶ ἀποσχίδας ἀφ' ἑαυτῆς ἔχει παρ' ἑκάςην πλευρὴν παρατεταμένας κατὰ φύσιν ἄχρι ςήθεος συνοκωχῆς*. ST. Vide Foeſ. p. 599.

c. Galenus in Exeg. habet *σιδιοειδεῖς*, luteas, qualis eſt granati mali cortex. Septimo de morb. vulg. p. 352. v. 24. de Pythodoro: Decoctum *σιδίων* malicorii ſedauit ipſas. Libro de vlcerib. p. 514. v. 36. Sicca vero ſint, flos aeris, myrrha, *σίδιον αὖον* malicorium ſiccum. EUST. V. Foeſ. p. 565.

d. Ga-

Συνοχωκὴ, συνοχὴ, καὶ σύνοδος) concurſus, et quaſi contractio, ſicut et Homerus inquit: Gibboſi ad pectus *συνοχωκότε* contracti.

Σίδης) corticis mali Punici.

Σαυρίδιον) quam nonnulli *καρδαμίδα* appellant, naſturtio ſimilem, facultate calefactiuam.

Σκύτα) partem, quae eſt inter tendines et ceruicem, vt Petronius in Care inquit: *αἰγάδες ὑπέκνιον, καὶ πάλαι τὰ σχήματα εὐθὺς ἰδὼν καὶ τὰ σκυτά.* Et Archilochus inquiens: Quomodo ſecuit *τὰν σκύταν*. Nonnulli vero dicunt *σκύταν* appellari medullam ſpinalem; nonnulli vero occiput: nonnulli vero ſpatium inter frontem et ſupercilia, quod *ἐπισκύνιον* appellamus. Nonnulli vero *σκύτα* dixerunt capitis cutem, vnde *ἡ σκύτος* dicta eſt.

Σκηρὸν καὶ σπογγῶδες) hoc eſt, fungoſum, molle.

Σπερχνόμενος) nonnulli vero ſine *ν σπερχόμενος*, eſt autem properans.

Συριγ-

[3] *ὑπέκνιον MS. St.* [4] *τἆπε MS. D.* [5] *παρὶ MS. D.* [6] *ἡ σκύτη mauult Foeſ.* [7] *Totum hunc canonem omittit MS. D. at in margine legitur.*

d. Galenus in Exeg. exponit, naſturtium a ſimilitudine figurae dicitur, eadem herba cardamum nominatur. Libro de vlceribus p. 514. v. 15. *Σαυρίδιον* naſturtium, ſauridion a lacerti ſimilitudine appellatum. Vide Herm. Barbarum c. 168. ſui corollarii. EUST. Vide Foeſ. p. 561.

e. Galenus in Exeg. exponit, quae ſunt in articulo ceruicis. Secundo de art. t. 29. p. 481. v. 17. in alia ſumitur ſignificatione. In agglutinando vero, inquit, caro *σκύτεος* corii ad cutem vergat. In cuius com. Galenus ait: *Σκύτος* corium ſit ex pelle animalis duplicem naturam habente. Locus Petronii, quem citat Erotianus, ita deprauatus eſt, vt nihil ex eo elicere potuerim, quod ad rem praeſentem faceret. EUST. V. Foeſ. p. 575.

f. Heſych. hanc vocem interpretatur, *σκληρὸν, ταχύ*.

g. Vide Foeſ. p. 579. Heſych. interpretatur, *ταχὺς, σπουδαῖος, ἄγχυ ἐγκείμενος πρὸς τι, ἐπειγόμενος.*

h [1] Συριγγῶδες) κατατετρημένον.

i [2] Σάφα) σαφῶς. Ὡς Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ φησὶ, Μέν᾽ ὦ [3] ταλαίπωρ᾽ ἀτρέμα [4] τοῖς ἐν δεμνίοις. Ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν ὧν δοκεῖς σάφ᾽ εἰδέναι.

k Σκύλλης τὸν [5] κρῶδες). [6] ἀντὶ τοῦ τῆς ῥίζης τὸν χυλόν.

m Συκῆς [7] ἐῤῥιμμένου) τῆς ἀγρίας συκῆς.

n Σπουδὴ) κακοπάθεια. Ὡς καὶ Ὅμηρος, Σπουδῇ τ᾽ [8] ἐξήλασσαν, ἐπεί τ᾽ [9] ἐκορέσσατο φορβῆς.

o Σειρῇ) τῷ ἱμάντι.

p Σκυτίον ὑποκεφάλαιον) [10] δερμάτινον προσκεφάλαιον, ὅπερ καὶ [q] Πούλβιον.

Σίναι-

[1] συρηγγῶδες *MS. D.* [2] Σάφω *MS. D. ſuprascr.* α. [3] ταλαίπωρε *MS. D.* [4] σοῖς *MS. D.* [5] τὸ νηρῶδες *MS. St. et Euſt.* σκίλλης τὸ μυξῶδες *Foeſ.*

h. Libro de carnibus p. 41. v. 17. de corde: Facitque συριγγῶδες antroſum. Et p. 42. v. 31. de organo auditus: Iam vero ad ipſum os eſt cavitas συριγγώδης antroſa. Libro de corde p. 55. v. 34. de cordis auriculis: Corpuſcula circum ventriculos conſurgunt mollia, συριγγώδεα cavernoſa, quae auriculae appellantur. In his tribus locis impreſſi codices ſecundam ſyllabam huius vocis per α ſcriptam habent. Quinto de morb. vulg. p. 339. v. 13. de ſerua Ariſtionis: Et oſſa putrida facta abſceſſerunt, et prodibant paulatim συριγγώδεα fiſtuloſa. Et libro ſeptimo p. 353. v. 15. de dolore auris filii Cydis: Et συριγγῶδες fiſtuloſus et grauis odoris. Et p. 359. v. 28. de tuberculo circa anum Mneſianactis: Erupit ad inteſtinum, et foris συριγγῶδες fiſtuloſum fiebat. EUST. Vide Foeſ. p. 600.

i. Tertio de morb. p. 164. v. 24. de pleuritide: Progreſſu vero temporis morbus magis σάφα manifeſtus redditur. Quarto de morb. vulg. p. 331. v. 25. Non tamen σάφα clare noui. Et libro quinto p. 341. v. 44. de Androphane: Nihil autem poterat σάφα clare loqui. Quae verba repetit de eodem, libro ſeptimo, p. 364. v. 23. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 8. p. 368. v. 18. Ceterum numerum ſingulorum membrorum σάφα clare pronunciare volentes, non recte ſcripſerunt. Quarto de artic. t. 27. p. 496. v. 1. Verum illud σάφα clare noſſe oportet.

Et

Συριγγῶδες) perforatum.

Σάφα) manifeſte, ſicut Euripides in Oreſte inquit: Mane miſer quiete tuis in cubilibus: Vides enim nihil eorum, quae opinaris σάφα, hoc eſt, manifeſte videre.

Σκίλλης τὸ νηρῶδες) hoc eſt, ſcillae radicis ſuccus.

Συκῆς ἐῤῥιμένυ) agreſtis ficus.

Σπυδὴ) ingens labor, ſicut Homerus, σπυδῆ, hoc eſt, ingenti labore expulerunt, poſtea ſaturatus eſt pabulo.

Σειρῆ) loro.

Σκυτίον ὑποκεφάλαιον) pelliceum puluinar, quod etiam πύλβιον dicitur.

Y 2 Σίναι-

[6] *αὐτῇ MS. D. ſupraſcr. ι.* [7] *ἐρινέυ Geſn.* [8] *ἐξήλεσαν MS. D.* [9] *ἐκορέσατο MS. D.* [10] *δρυμάτινον MS. D.*

Et t. 28. p. ead. v. 8. Σάφα clare enim noſſe oportet. EUST. Vide Foeſ. p. 560.

k. Pro σκύλλης τὸν κρῶδες lego, σκίλλης νηρῶδες, ſcillae, quod ſuccoſum eſt, νηρὸν enim Varinus interpretatur τὸ κάθυγρον. GESN. Vide Foeſ. p. 575. Et Librum Hipp. de vlceribus p. 516. 12.

l. In MS. τὸ νηρῶδες. Sed legendum ſuſpicor τὸ ὑγρῶδες. ST.

m. Pro ἐῤῥιμένυ lego ἐρινέυ. GESN. Vide Foeſ. p. 593.

n. Secundo de morb. mul. p. 267. v. 5. Et quum aliquid σπυδάσῃ feſtinanter egerit, anhelatio ipſam inuadit. Secundo de fract. t. 5. p. 461. v. 5. de luxatione calcis: Pleraque tamen leniter colliduntur, neque magnum σπυδὴ ſtudium et diligentiam exigunt. Locus, quem ex Homero adducit, eſt in libro decimoquinto Iliadis. EUST. Vide Foeſ. p. 581.

o. Secundo de fract. t. 3. p. 459. v. 33. de ligno ſub ala imponendo in repoſitione humeri: Hinc atque illinc σειρῇ catena deligatum, vel loro, vel fune, vel habena. EUST. Vide Foeſ. p. 561.

p. Secundo de fract. t. 3. p. 459. v. 36. de fractura brachii: Suppoſito poſtea alio quopiam fulcimento, et σκύτιον ὑποκεφάλαιον coriaceo puluino, vno, aut pluribus ſubiectis. EUST. V. Foeſ. p. 576.

q. Latini puluinum dicunt, pro quo hic ſcribitur πύλβιον. ST.

r [1] Σίναιτο) μέμψαιτο, καὶ [2] διαβάλλοι καὶ βλάψοι.

Σεσιοῖ) σεσήποι.

s [3] Σεσήρισαι) σεσήπται, ἔφθαρται.

t Συνθεῖν) συντρέχειν.

u [4] Στρωτῆρα) δοκίδα.

x Σαρκάζειν) οἱ μὲν, σαρκοῦν, οἱ δὲ περιτείνειν τὸν ἄνω γνάθον. Τῷ εἴδει δὲ κέχρηται ἀντὶ τοῦ γένους. Ἔστι γὰρ εἶδος περιτάσεως τὸ σαρκάζειν.

Στερ-

[1] σινοιάτο ap. Hippocr. [2] διαβάλλει MS. D.

r. Tertio de rat. vict. morb. acut. t. 13. p. 374. v. 39. Talis autem egeſtio habet quidem et alia magna σίνεα nocumenta. In cuius com. Galenus ait: Eſt in more poſitum Hippocratis, vt noxas appellet σίνεα, vt in libris de fract. et artic. oſtendimus. Iones enim σίνειν pro laedere dicunt, et noxia ſaepe σινόμορα ipſe vocauit. Secundo de fract. t. 15. p. 460. v. 28. In omnibus circa articulos σίνεσιν laeſionibus, multa aqua calida affundenda eſt. Quo loco Galenus ait: Appellauit autem affectus σίνεα, quoniam affici σίνεσθαι dicit. Et t. 67. p. 463. v. 45. Amplior enim facta (ſcilicet extenſio femoris) nihil σίνοιτο laeſerit. EUST. Vide Foeſ. p. 576.

s. Hanc vocem non reperi, ſed σεσηρὸς et σεσηρέναι. Tertio de fract. t. 43. p. 468. v. 46. Coniecturam autem facere oportet iuxta vlceris formam, quo ſit quam minimum σεσηρὸς hians, et expanſum inter deligandum. In cuius com. Galenus ait: Hians, quod eſt σεσηρὸς, id eſt, ringens, de labiis oris dicitur. Hiare ſeu ringere, id eſt, σεσηρέναι, labra aperire dicimus, abſque vlla mandibulae motione, ita, vt dentes inter ſe coniuncti appareant. Quae expoſitio cum Erotiani ſenſu non conuenit. EUST. Vide Foeſ. p. 561.

t. Huic Gloſſae locum non aſſignauit Foeſius, at ope noſtrae regulae facile inuenire licet. Vox enim praecedens σεσηρίσαι legitur L. de fract. p. 774. A. Vide quae Foeſ. in oecon. monuit, ſequens στρωτῆρα de artic. p. 783. D. vnde liquet τὸ συνθεῖν vel in libro de fract. vel de artic. quaerendum eſſe. Ac pertinet omnino ad priorem p. 775. C. vbi legitur: εἰ δὲ ἀναγκάζοιο μὲν ἐμβαλεῖν ἐλπίζοις δὲ ἐμβάλλειν, καὶ μὴ πολλὴ ἡ παραλλάξεις ἢ τοῦ ὀστέου, καὶ μὴ συνδεδραμήκοιεν οἱ μῦες, Φιλέει-

Σίναιτο) reprehenderet, et accuſaret, et laederet.

Σεσιοῖ) putreſceret.

Σεσήρισται) putrefactum eſt, corruptum eſt.

Συνθεῖν) concurrere.

Στρωτῆρα) trabem.

Σαρκάζειν) nonnulli carnem inducere; nonnulli vero ſuperiorem maxillam extendere. Vſus autem eſt ſpecie generis loco. Eſt enim *τὸ σαρκάζειν* extenſionis ſpecies.

Y 3 Στερ-

[3] *σεσάπρισται Foeſ. ex coni.* [4] *στροτῆρα MS. D.*

Φιλέουσι γὰρ ξυνθεῖν καὶ μόχλωσις καὶ τούτοισι μετὰ τῆς κατάτασιος εὖ ἂν ξυλλαμβάνοιτο. Suſpectum Foeſio in his verbis eſt *τὸ ξυνθεῖν*, nec iniuria; quod vero reſcribere tentat *ξυντρέχειν*, id optime quidem ſenſum Hippocratis, non autem veram ſcripturam reſtituit: lege igitur ex Erotiano, *Φιλέουσι γὰρ ξυνθεῖν*: et habebis ipſam diuini ſenis manum. HER.

u. Primo de art. t. 20. p. 473. v. 49. Poſtea inter duas columnas *στρωτῆρα* trabem tranſuerſam probe alligare oportet, et deinde manum cum ligno ſupra *στρωτῆρος* trabem tranſmittere, quo manus ab altera parte ſit, corpus ab altera, *ὁ στρατὴρ* trabs vero ſub ala. Et poſtea ad alteram partem manum deorſum cogere, vna cum ligno circum *τὸν στρωτῆρα* trabem, ad alteram vero reliquum corpus. *Ὁ στρωτὴρ* trabs autem ea altitudine alligetur, vt reliquum corpus eleuatum ſummis pedum digitis innitatur. In cuius com. Galenus inquit: Columnas conſtat ab ipſo *στύλους* appellari, trabem vero, ſiue lignum tranſuerſum, quod ab vna columna ad alteram peruenit, *στρωτῆρα*. EUST. V. Foeſ. p. 592.

x. Galenus in Exeg. exponit, proprie labra mordendo ſubſannare. Hippocrates autem ſummis labiis contractis aliquid euellere. Primo de art. t. 28. p. 474. v. 37. Solipeda animalia, vtpote vtrimque dentata, poſſunt quidem *σαρκάζειν* dentes inter ſe committere, et ſub breuem herbam dentes ſubiicere queunt. Sic vertit Germanus interpres, alii vero vellere. In cuius expoſitione Galenus inquit: Vellere Hippocrates *σαρκάζειν* dixit, quo vocabulo nonnulli ſignificari volunt, labra vehementer inter ſe coniungere, ſic vt herbae partem auellant. Alii inferioribus dentibus cum ſuperiori

Στερρωθείη) [1] ὀρθωθείη, φησὶ Βακχεῖος, ἐν γ΄.

xx [2] Συμπορσύνει) συνδῶ.

y Συγκλέπτεται ἡ ῥαφὴ) ἀντὶ τοῦ παραλογίζεται, ὡς καὶ ἐν ε΄ Ἐπιδημιῶν φησὶν, Ἔκλεψαν δέ μου τὴν γνώμην αἱ ῥαφαὶ τοῦ βέλεος ἐν ἑαυταῖς ἔχουσαι τὸ σίνος.

z Σιναρὸν) σῖνος ἔχων καὶ βλάβην.

a [3] Σινόμωρα) πονηρά. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ σινωμεμορῆσθαι.

aa [4] Σκεθροτέραν) Βακχεῖος ἐν α΄ φησὶν ἀληθεστέραν, ἀλλ᾽ οὐκ ὀρθῶς. Κεῖται καὶ ὅτε μὲν ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς, ὅτε δὲ [5] ἀντὶ τοῦ ἀκριβοῦς λογισμοῦ τὸ σκεθρόν.

Ὡς

[1] *ὀρθωθεὶς MS. D.* [2] *συνπορσύνοι MS. D. et Euſt.* [3] *σινόμορα MS. D. et Euſt.*

ri labro idem efficere: nam qui derident (*σαρκάζοντες* graece dicuntur) dentibus labrum mordent. Verum illi quidem ſuperioribus dentibus mordent labrum inferius; animalia vero, quae ruminant, quum inferiorem tantum dentium ordinem habeant, eo ad mordendum vtuntur; ac propterea accipiunt alii vocabulum *σαρκάζειν* in illis, quae dentes inter ſe committunt, quoniam quae carnem vorant (*σαρκοφαγοῦντα* vocant) tam ſuperioribus quam inferioribus dentibus vtuntur: atque his videntur fauere verba Hippocratis, quum *σαρκάζειν* dixerit, non de his, quae ruminant, ſed de his, quae vtrimque dentes habent. Haec quidem paſcere exiguas herbas poſſunt, vt equi, muli, etc. atque ex his, quae ab vna parte tantum ſunt dentata, illa dumtaxat, quibus labri prominentia tenuis eſt: atque idcirco inter animalia, quae herbis veſcuntur, ſoli boues hyeme paſtu indigent: quoniam nequeunt exiguam herbam aut *σαρκάζειν*, id eſt, dentibus abſcindere, aut labris prehendere. EUST. V. Foeſ. p. 578. qui *σαρκάζειν* pro *σάρκας ἕλκειν* ſumi debere exiſtimat, ſi vera eſt lectio.

xx. Vide Foeſ. p. 595. Locus eſt in L. de art. p. 598. 12.

y. Superius in annotatione dictionis *κλέπτεται* de ſignificatione huius vocis abunde diximus. EUST. Vide Foeſ. p. 341.

z. Sexto de morb. vulg. com. 7. t. 16. p. 349. v. 46. Tuſſes laborioſae contingunt *σιναρῶν* locos laeſos, et maxime articulos. Tertio de fract. t. 45. p. 496. v. 7. Subnaſcentes enim iuxta *σιναρὸν* laeſam

Στεῤῥωθείη) dirigeretur, inquit Bacchius in libro tertio.

Συμπορσύνοι) concederet.

Συγκλέπτεται ἡ ῥαφὴ) id eſt, decepit ſutura, vt aït in quinto de morbis vulgaribus, ἔκλεψαν δὲ decepe-runt autem mentem meam ſuturae, iaculi laeſionem in-ſe continentes.

Σιναρὸν) nocumentum habens et damnum.

Σινόμορα) noxia. Dicta ſunt autem παρὰ τὸ σινωμεμορῆσθαι, quod eſt foedari.

Σκεθροτέρης) Bacchius in primo, verioris, ſed non recte. Ponitur enim σκεθρὸν aliquando pro veritate: aliquando autem pro diligenti conſideratione, ſicut Euri-

Y 4 pides

[4] σκεθροτέρης et ἀληθεστέρης Euſt. et Foeſ. et Chart. [5] ἀντὶ τῆς MS. D.

laeſam partem carnes, plerumque oſſa ipſa eleuant. Tertio de art. t. 70. p. 489. v. 37. Et propterea multo longius σιναρὸν laeſum crus apparet, quam ſanum. EUST. Vide Foeſ. p. 567. Heſych. exponit τὸ κεκακωμένον καὶ βεβλαμένον.

a. Aliqui codices habent σινόμορα. Galenus in Exeg. interpretatur maligna. In com. vero t. 44. tertii de rat. vict. morb. acut. ait: Noxia σινόμορα vel συνόμορα vel σινάμορα, vt habent alia exemplaria, ipſum vocaſſe. Tertio de art. t. 51. p. 488. v. 17. Quae in repandum emota ſunt, lethalia ſunt, ac σινόμωρα noxia, quae vero in gibbum ἀσινέα innoxia in totum. Et t. 54. p. ead. v. 25. Multa vero etiam alia in medicina quis videre poterit, ex quibus ea quidem, quae fortia ſunt ἀσίνεα innoxia ſunt, per ſe totam morbi iudicationem inducentia: quae vero debiliora σινόμωρα noxia, ita vt et diuturnos morbos progenerent. Σινωμεμορῆσθαι: Aliqui putant hanc vocem eſſe deprauatam, et debere ſcribi σιναμεμορῆσθαι. EUST. Apud Galenum quoque legitur σινόμωρα, et exponitur κακοήθη, item βλαβερά. Habetur autem apud Hippocratem cum alibi, tum in libro de art. Quod vero ad verbum σινωμεμορῆσθαι attinet, pro eo quidam codices σινωμεμονῶσθαι habent, cum manifeſta deprauatione. Qua tamen fortaſſe nec altera lectio prorſus caret. ST. Vide Foeſ.

aa. Tertio de art. t. 60. p. 488. v. 45. Quin et curatione σκεθροτέρης exactiore, tales indigent, ſi modo ſapiunt.

Quem

Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν [1] Ἀλκμαίωνι φησὶ, γυναῖκες ὁρμήθητε, μηδ' ἀτιμίαν σκεθρὴν τὶς ὑμῶν. [2] Ταύτης γὰρ σκεθρόβοραν ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.

[b] [3] Σχάσματα) σπάσματα τὰ ἐκ πληγῆς περὶ τὴν γένυν γιγνόμενα καὶ οἷον στρεβλώματα.

[c] Σποράδες νοῦσοι) αἱ μὴ ὅμοιαι μὴ δὲ συνεχῶς ἐν πολλοῖς τόποις καὶ ἀνθρώποις γινόμεναι.

[d] [4] Σπατάλη) τῶν ἅπαξ εἰρημένων. Κεῖται δὲ ἐπὶ διαῤῥοίαις.

Σκα-

[1] Ἀλκμαιων *MS. D.* [2] *ταῦτα quaed. exempl. Euſt. et Chart.*

Quem locum exponens Galenus inquit: Exquiſitiorem vbique appellat σκεθροτέραν, cui contraria eſt ſimplex, et quaeuis, quam φαύλην vocat. Et in com. t. 45. primi de fract. ait: Vocabulo φαῦλον opponi exquiſitum, quod Iones σκεθρὸν appellant. Sicut igitur exquiſitam victus rationem σκεθρὰν vocat, ita huic contrariam φαύλην. Ceterum quem locum citat ex Alcmaeone Euripidis, quia non exſtat illa tragoedia, reſtituere, quum maxime cuperemus, non potuimus. EUST. In MS. σκεθροτέρης et paulo poſt ἀληθεστέρας. Reperio autem σκεθροτέρης in hoc libro περὶ ἄρθρων loco, ἀτὰρ καὶ ἰήσιος σκεθροτέρης οἱ τοιοῦτοι δέονται, εἰ σωφρονοῖεν. Vbi Galenus τὴν ἀκριβεστέραν ἀεὶ λέγει σκεθροτέραν, ἀντικειμένην τῇ φαύλῃ. ST. Laudat hunc locum Barneſ. ad Eurip. p. 448. Γυναῖκες ὁρμήθητε μηδ' ἀθυμίᾳ σχεθῇ τὶς ὑμῶν· ταῦτα γὰρ σκεθρῶς ὁρᾶν. Paulo corruptius hic locus legitur apud Ioh. Meurſium in Ἀλκμαίων ex Erotiano citatus. Vide Foeſ. pag. 570.

b. Libro de vlceribus p. 517. v. 4. Si vero, vbi ſolueris, σχάσματα fiſſuras repereris inflammatas, et v. 5. Si vero vlceratae fuerint σχάσματα fiſſurae, ac eruperint. Et v. 20. Sin minus grumi in σχάσμασιν fiſſuris inhaerent. Et v. 21. Aceto autem omnia talia perluere oportet, et poſtea non humectare, neque in σχάσματα fiſſuras decumbere. Et v. 22. Verum aliquo medicamento, cruentis vulneribus deſtinato, σχάσματα fiſſuras illinere. Quae expoſitio cum Erotiani ſenſu non conuenit. EUST. In MS. σχέσματα, ſed σχάσματα legendum apud Hippocratem ἐν τῷ περὶ ἑλκῶν. ST. Vide Foeſ. p. 608.

c. Galenus in Exeg. exponit, differentes, quae non ſunt generis eiuſdem, quaeque

pides in Alcmaeone dicit: *Γυναῖκες ὁρμήθητε μηδ᾽ ἀτιμίαν σκεθρὴν τὶς ὑμῶν. Ταῦτα γὰρ σκεθρόβορον ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.*

Σχάσματα) conuulſiones, quae fiunt circa mentum ex percuſſione, et quaſi torturae.

Σποράδες νοῦσοι) morbi qui non ſunt ſimiles, neque continue multis in locis atque hominibus accidunt.

Σπατάλη) ex eorum numero eſt, quae ſemel dicta ſunt. Poſita autem eſt haec vox in diarrhoea.

[3] *σχέσματα MS. D. MS. St. et Chart. χάσματα ex emend. Foeſ.* [4] *σπατίλη ex coni. Foeſ.*

que aliae aliis conueniunt. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 9. p. 368. v. 29. Quum enim non peſtilentis morbi modus quis communis graſſatus fuerit, ſed *σποράδεες ἐώσιν αἱ νόσοι* ſparſi fuerint morbi, et non ſimiles, ab his morbis plures moriuntur. Codex Galeni habet *σποράδες*. In cuius expoſitione ipſe inquit: His omnibus morbis, id eſt, epidemiis et endemiis, aduerſantur *σποράδες*, hoc eſt, qui vage homines corripiunt, qui aegros varie fatigant, neque communi modo conſtant. Sed quid eſt quod ait: Sed morbi ſint *σποράδες* et ſimiles? contrarium enim erat dicendum, non ſimiles inquam inter ſe eſſe, ſi ipſa vtique morborum ſimilitudine endemum, epidemum, et peſtiferum iudicandum putavit. Ergo duorum alterum, vel melior habenda eſt haec lectio. Sed morbi et *σποράδες*, et non ſimiles ſint, vel oportet, etc. Et in Prooemio primi libri de morb. vulg. in hunc modum ſcribit: Conſueuit autem vtrumque morbi huiuſce genus, et commune, et paſſim graſſans nominare, ceteras vero aegritudines *σποραδικὰς*, hoc eſt, diſperſas, quae, inquam, non multos omnino, ſed vnumquemque ſeparatim adoriantur: hoc enim verbo *σπείρειν* graeci perſaepe pro diſpergere, atque inter ſe diſiungere vti ſolent. Qua etiam in ſententia Thucydides de iuuenibus dixit: Vere autem alii in alia ciuitatis parte diſperſi mortui ſunt. EUST. Vide Foeſ. p. 581.

d. Legendum videtur *σπατίλη*. Galenus in Exeg. exponit excrementum liquidum. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 22. p. 371. v. 28. de conſuetudine: Quod ſi praeterea coenauerint, ructus acidus, et *σπατίλη* alui leuitas, vel alui liquida egeſtio

e [1] Σκαμοειδές) Διοκλῆς οὕτω φησὶ καλεῖσθαι τὸν ἐν [2] ἀντικύρᾳ [3] ἐλλέβορον. Ἕτεροι δὲ πόαν τινὰ ἑτέραν.

f [4] Σπάδων) σπασμὸς σώματος.

g Σικύου πάλης) τοῦ ἐκ σικύου γιγνομένου λεπτοῦ ἀλεύρου.

h [5] Σκυῤῥωθῶσι) σκληρυνθῶσι, καὶ οἷον σκιῤῥωθῶσι. Ἐπειδὴ τὸν σκίῤῥον σκύῤῥον ὀνομάζει. Ὅτε φησὶ, καὶ ἢν σκυῤῥωθόωσιν, ἄρειον τὰ [6] δριμέα προστιθέναι. Ὀδάξοντα γὰρ καὶ λεπτὰ καὶ πυρώδη ἐόντα τὸν σκύῤῥον διακῆ. Ἢν δὲ λαπαχθῇ, μαλακοῖσιν ἰήσασθαι.

Σφα-

[1] *σηκαμόειδες Eust. quaedam exempl. et Foeſ. σησαμοειδὲς ex coni. Foeſ. et ſic vulgg.* [2] *ἀντικύρι MS. D.*

ſtio ſubſequitur. In cuius com. Galenus inquit: Nonnullis eorum, qui ita nutriti ſunt, ait *σπατίλην* alui leuitatem ſequi, hoc eſt, liquidam deiectionem. Verum in pleriſque exemplaribus non *σπατίλην* alui deiectionem liquidam ſcriptum reperies, ſed *ἄσσην*, vt eo vocabulo *ῥιπτασμὸν*, id eſt, proiectionem intelligamus corporis hominis huius, qui ita cibatus eſt: corporis, inquam, ob cibi multitudinem *ἀσσομένου*, id eſt, grauiter moleſteque habentis, atque implacidi, inquietique, dum in lecto iacet, et ſeſe permutantis. EUST. Vide Foeſ. p. 579. Heſych. *σπατίλη* interpretatur *τὸ ὑγρὸν διαχώρημα*. Cf. Ariſtoph. Schol. in *εἰρήνῃ* p. 436.

e. Aliqua exemplaria habent *σησαμοειδὲς*, et vt iudico, rectius. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 123. p. 384. v. 10. *Σησαμοειδὲς* ſeſamoides ſurſum purgat. Potio eius eſt drachma dimidia in acetomulſo trita. Quam ſententiam repetit in libello de veratri vſu, p. 534. v. 44. EUST. Legitur etiam *σηκαμοειδὲς*. At vero apud Hippocratem inuenio *σησαμοειδὲς, ἐν τῷ περὶ διαίτης ὀξ. νουσ.* Ita enim ſcribitur *σησαμοειδὲς ἄνω καθαίρει.* Sciendum eſt autem in nonnullis codd. legi *τὴν ἔναντι κυριελλέβορον*, pro quibus repoſui *τὴν ἐν ἀντικύρᾳ ἐλλέβορον.* Quam lectionem poſtea in aliis exemplaribus offendi. ST. Vide Foeſ. p. 569. et Dioſc. L. IV. c. 152.

f. *Σπάσδων.* Aliqui codices, et Galen. in Exeg. habent *σπάδων*, exponiturque conuulſio; et eſt nomen femininum. Primo de morb. p. 132. v. 34. de ſuppuratis: Si vero vena omnino quidem rupta non fuerit, verum *σπάδων* acutus tractus in ipſa fiat, etc. Sic vertit

Σηκαμοειδές) Diocles ſic inquit in Ancyra elleborum appellari. Nonnulli vero aliam quamdam herbam.

Σπάδων) corporis contractio.

Σικύυ πάλης) quae ex cucumere fit farina minuta.

Σκυῤῥωθῶσι) id eſt, σκληρυνθῶσι, hoc eſt, obduruerunt, et quaſi σκιῤῥωθῶσιν, quod idem eſt. Quoniam σκίῤῥον σκύῤῥον appellat, quum inquit: Si σκυῤῥωθέωσι, id eſt, obduruerint, melius eſt adhibere acria, mordacia enim et tenuia, et ignea exiſtentia adurunt ſcirrhum, et ſi molluerit, emollientibus medendum.

Σφα-

[3] ἐλέβορον *MS. D.* [4] σπάσδον *MS. D. et Euſt.* [5] σκιῤῥωθῶσι *MS. D.* [6] δριμαία *MS. D.*

vertit Germanus interpres. EUST. Vide Foeſ. p. 577.

g. Tertio de morb. p. 165. v. 35. Τῦτο δὲ σικύυ. Cucumeris peponis corio nudati πάλης pollinem ex aqua praebeto. Et v. 40. Ita vt ad ſingulos cyathos τῦ σικύυ πάλης τὴν ἐκ τῶν ὀρόβων πάλην, et cucumeris, et erui pollinem inſpergas. EUST. Vide Foeſ. p. 565.

h. Galenus in Exeg. habet σκύρος callus, et σκυρωθῶσι occaluerit. In Hippocratis codicibus vario modo haec vox ſcribitur. Locus, quem auctor citat, eſt in primo de morb. mul. p. 238. v. 44. Καὶ ἢν σκυρωθῶσιν, ἀρεῖον τὰ δριμέα τε προστιθέναι ἃ δήξονται. τὰ γὰρ λευκά καὶ πυρώδεα ἐόντα, τὸν σκύρον διαχέει. Ἢν δὲ λαπαχθῇ ὁ σκύρος, μαλθακοῖσιν ἰῆσθαι. hoc eſt, ſed et ſi in callum indurati fuerint, praeſtat acria apponere quae mordent. Quae enim tenuia et feruida ſunt, calli duritiam diffundunt. Si vero mollitus fuerit callus, mollibus curato. Vaticanus codex pro ἀρεῖον habet ἄριςον: pro, ἃ δήξονται, ἀδάξοντα non mordentia: et pro λευκὰ, λεπτά. Libro de nat. mul. p. 218. v. 20. Si humidius fuerit os vterorum, quam oporteat, acria apponito: quo morſum perreptet, et inflammatum valde durum fiat: ſi vero σκυῤῥώθῃ induratum fuerit, acria adhibeto. Et p. 223. v. 38. ἢν σκιῤῥώθωσιν. Si indurati fuerint vteri. Et v. 44. ἢν σκιῤῥωθέωσιν. Et libro ſecundo de morb. mul. p. 279. v. 4. ἢν σκυῤῥωθῶσιν. Et v. 10. ἢν αἱ μῆτραι σκιρωθῶσι. Si vteri velut in callum indurati fuerint. Et v. 19. σκληρυνθῶσιν. EUST. Locus Hippocratis, quem citat, habetur L. περὶ γυναικ. I. Sed ita legitur in Ald. edit. καὶ

ἢν

i [1] Σφαδάζει) χαλεπαίνει, δυσφορεῖ. Ἡ λέξις Ἀττική.

k [2] Σελαχίοισι) τοῖς μικροῖς ἰχθυδίοις, ἢ τοῖς ὀστρακοδέρμοις, οἷον καράβοις, καρκίνοις, κήρυξι. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Εὔπολις ἐν Αἰξὶ, λέγων, ὡς ἤ ποτε αὐτὸν ἢν κάμῃ τις, εὐθέως ῥεῖ πρὸς αὐτὸν [3] περιόνοι σελάχιον. Τί δὲ ἢν λύκον κεκράξεται, φρασεῖται πρὸς τὸν αἰπόλον.

m Στέατι μηλείῳ) ἀντὶ τοῦ προβατείῳ. Μῆλα γὰρ τὰ πρόβατα.

n Σικύου λέμματος) λεπίσματος.

o [4] Σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψαίροντες) οἱ μὴ εὔτονοι, ἀλλ' ἐκ διαλειμμάτων ἀσθενῶς πλήττοντες. Εἴρηται δὲ

[1] σφαλάξει *MS. D. et Euſt.* [2] ἀλαχίοισι *MS. D.* σελάχεσι *ap. Hipp. notante St.*

ἢν σκυρωθῶσιν ἄρειον τὰ δριμέα τε προστιθέναι ἃ δάξονται. Τὰ γὰρ λευκὰ καὶ πυρώδεα ἐόντα τὸν σκῦρον διαχέει. Ἢν δὲ μαλαχθῇ ὁ σκύρος, μαλθακοῖσιν ἰῆσθαι καὶ ὅ, τι μὴ δάξεται. Sic autem alibi apud eumdem in eadem editione legitur, ἢν δὲ σκυρωθῇ. Et alibi ἢν σκυρωθῶσιν αἱ μῆτραι. Sed non conſtanter ſeruatur haec lectio, nam lib. περὶ γυναικ. φυσ. legitur σκιῤῥωθῶσιν αἱ μῆτραι, cum ῥῥ et ι. Galenus autem σκύρος et σκυρωθῶσι habet infra. ST. Vide Foeſ. p. 575.

i. Σφαλάξει. Aliqui codices, et Galenus in Exeg. habent, σφαδάζει, quae vox reperitur in primo de morb. mul. p. 244. v. 1. Mulier acute febrit, et stomachi dolore vexatur, et dolet totum corpus, et σφαδάζει moleſte fert, et ad articulos manuum, et crurum et lumborum dolor procedit. EUST. Vide Foeſ. p. 603. Heſych. interpretatur μετὰ σπασμοῦ πηδᾷ, διασπάτει, διασείει, δυσαθανατεῖ, χαλεπῶς φέρει, δυσφορεῖ, ἀγανακτεῖ, μετὰ χολῆς ὀργίζεται, θυμοῦται, ταράττεται, ἀτακτεῖ, quae omnia cum Erotiani explicatione conueniunt.

k. Galenus in Exeg. habet, σελάχεσιν omnes piſces ſquamis carentes, et qui animal pariunt, ſic dicuntur. Quae expoſitio cum Erotiani ſenſu non conuenit. Secundo de diaeta p. 94. v. 7. de piſcibus: Vrticae autem maxime, et τὰ σελάχεα cartilaginoſi generis piſces humectant. Libro de int. paſſ. p. 195. v. 30. de tertia tabe: Et obſonium habeat

Σφαδάζει) iraſcitur, moleſte fert. Attica vox eſt.

Σελαχίοισι) minutis piſciculis, vel teſtaceam cutem habentibus, vt locuſtis, cancris, buccinis. Meminit huius vocis Eupolis in Capris, quum inquit: ὡς ἡ ποτὲ αὐτὸν ἦν κάμῃ τὶς εὐθέως ἐρεῖ πρὸς αὐτὸν πριόνοι σελάχιον, τὶ δὲ ἦν λύκον κεκράζεται, φράσεται πρὸς τὸν αἰπόλον.

Στέατι μηλείῳ) pro ouillo. Μῆλα enim oues dicuntur.

Σικύε λέμματος) corticis cucurbitae ſylueſtris.

Σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψαίροντες) non robuſti, verum per interualla imbecilliter pulſantes. Dictum eſt autem

[3] πρίω μοι ex emend. St. [4] σφιγμοὶ MS. D.

habeat σελάχια cartilaginea. Primo de morb. mul. p. 251. v. 6. Piſcibus σελάχεσιν cartilagineis cum cepis, et coriandro in muria dulci coctis. Et libro ſecundo p. 274. v. 8. Obſoniis autem vtatur piſcium σελάχεσιν cartilagineis omnibus, coctis aceto mulſo dulci. Locus Eupolis in Capris ita deprauatus eſt, vt male poſſit elici ſenſus: integra tamen ſententia eſt, quae noſtro inſtituto inſeruit, quae talis eſt: Statim dicet ad ipſum πριώ μοι (non πριόνοι) eme mihi σελάχιον piſciculum minutum teſtaceum. EUST. Apud Hippocratem σελάχεσι reperio, et eam lectionem agnoſcit Galenus: ſed σελαχίοισι diminutiui formam habet. ST. Vide Foeſ. p. 561.

l. Reponendum puto πριώ μοι et his verbis ὡς ἡ ποτὲ αὐτὸν aliquis ſubeſt error. ST.

m. Primo de morb. mul. p. 260. v. 28. 29. Aut elaterii potiones quatuor ςέατι μηλείῳ adipe ouillo admixto apponat. Et libro ſecundo p. 288. v. 23. Aut anſeris adipem, aut μήλειον ςέαρ ouillum adipem (ſcilicet apponat). EUST. Vide Foeſ. p. 584.

n. Secundo de morb. mul. p. 267. v. 9. de fluxu albo mulierum: Et σικύης λέμματα cucumeris ſylueſtris cortices ex tertia parte, reliqua ex paribus portionibus (ſcilicet ſubter ſuffito). EUST.

o. Secundo de morb. mul. p. 268. v. 26. Perfrigerationes et ſudor multus, σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψαίροντες pulſus ad manum accelerantes. Sic vertit Germanus Interpres. Caluus venarum pulſus

δὲ ἀπὸ τῶν ψαιρόντων p [1] ἀνέμων, ἃ δὴ οὐχ ὁμαλῶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων φυσώμενα, ὁτὲ μὲν χαλαροῦνται, ὁτὲ δὲ πληροῦνται.

q Σπερχνόν) συνεχές.

r Σκορδίου) βοτάνης ὄνομα.

s Στέαρ οἶος) τὸ τοῦ προβάτου.

t Σκαφίδα) τὴν ποιμενικὴν σκάφιν οὕτω καλοῦσιν Ἀττικοί.

u Σκυτίνην) [2] πεπιλημένην καὶ πεπυκνωμένην.

x [3] Συναρθμοῦται) συναρμόζεται, καὶ συνενοῦται. [4] Ἀρθμὸς γὰρ λέγεται [5] ἡ εὔνοια καὶ ἡ φιλία. Ὡς καὶ Καλλίμαχος φησὶν, [6] Ἀρθμὸν [7] δ᾽ ἀμφοτέροις καὶ φιλίαν ἔταμον.

Σμηκ-

[1] *ἀρεμένων alii, ἀρμένων ex emend. St. et eius ſimiae Chart.*
[2] *πεπλημένην MS. D. ſed in margine emendatum πεπιλημένην.*

pulſus lenes. Alii pulſus per interualla et imbecilliter pulſantes. Ex quo loco elicimus Hippocratem pulſum obſeruaſſe, quamuis eius obſeruationem in artem non redegerit. Vix enim credibile eſt, vt facultatis vitalis tenorem ſine pulſu cognoſcere valuerit. EUST. V. Foeſ. p. 601.

p. In aliis codd. ſcriptum eſt *ἀρεμένων*. Ego nec *ἀνέμων*, nec *ἀρεμένων*, ſed *ἀρμένων* legendum puto. ST. *Ἀρμένων* quoque Valckenar. reponi iubet, laudans hunc locum ad Eurip. Phoeniſſ. p. 472.

q. Galenus in Exeg. habet *σπερχνὴ* properans, ſedula. Libro de nat. mul. p. 224. v. 17. Morbus hic *σπερχνὴ* vehemens eſt, et lethalis. Sic vertit Germanus interpres. Quae verba repetit in ſecundo de morb. mul. p. 270. v. 49. Et libro primo p. 248. v. 1. de hydrope vterorum: Et dolor vehemens pudendi, et imum ventrem et ilia, et laterum mollitudinem, et lumbum, acutus, et *σπερχνὴ* vehemens. Et libro ſecundo rurſus p. 276. v. 26. Si vteri ad ſiniſtram partem aut coxam declinauerint, dolor acutus, et *σπερχνὴ* vehemens habet lumbos. EUST. Vide Foeſ. p. 579.

r. Vide Dioſc. L. III. c. 125.

s. Libro de int. affection. p. 195. v. 7. Deinde *τὸ στέαρ οἶος* ouis adipis a renibus detracti minae quadrantem admiſceas, ac ſimul coques.

Vati-

tem ἀπὸ τῶν ψαιρόντων ἀρμένων, hoc eſt, a velis, quae ſane a ventis non aequaliter inflata, aliquando quidem flacceſcunt, aliquando vero implentur.

Σπερχνὸν) continuum.

Σκορδίου) herbae nomen.

Στέαρ ὄϊος) ouis.

Σκαφίδα) paſtoralem ſcyphum ſic Attici appellant.

Σκυτίνην) conſtructam et condenſatam.

Συναριθμοῦται) coaptatur et coniungitur, ἀριθμὸς enim dicitur beneuolentia et amicitia, vt inquit etiam Callimachus, ἀριθμὸν δὲ, id eſt, beneuolentiam, et amicitiam cum vtriſque iniui.

Σμηκ-

[3] *συνκριθμοῦται MS. D. ſic quoque in ſcriptis codd. et Euſt. συναρθροῦται Foeſ. ex coni.* [4] *ἀριθμὸς MS. D.* [5] *ὤνιαν vulgg.* [6] *ἀριθμὸν MS. D.* [7] *δὲ MS. D.*

Vaticanus codex habet ὀϊὸς, in impreſſis haec vox deeſt. Aldinus legit ὀςέα οἱ. Libro de nat. mul. p. 221. v. 31. Στέαρ ὄϊος adipem ouillum. Primo de morb. mul. p. 253. v. 28. Et p. 263. v. 30. Et libro ſecundo p. 272. v. 48. Et p. 280. v. 5. Et p. 288. v. 20. 22. Libro de ſterilibus p. 298. v. 42. EUST. Vide Foeſ. p. 548.

t. Ab Atticis paſtoralem mulctram ſic vocari teſtatur etiam Galen. in Exeg. vt ſitulae et mulctralia facta, quibus vbera mulgebant. Hippocrates autem marinam concham longiorem vocat, quam mutilum quidam nominant. Secundo de morb. p. 115. v. 48. Ita, vt omnium cyathi parui, ſiue σκαφίδα conchae marinae ſit menſura. Et p. 156. v. 2. Singula aequis portionibus, vt in totum ſit σκαφίδα conchae marinae menſura, terat. Primo de morb. mul. p. 262. v. 26. Stercus bubulum velut σκαφίδα conchae teſtam efformato. Et libro ſecundo p. 273. v. 28. Cyperum tuſum praeparato, ὅσον σκαφίδα teſtae conchae menſura. EUST. Vide Foeſ. p. 570.

u. Hanc vocem in ſignificatione, quam dicit Erotianus, apud Hippocratem non inuenio, ſed pro coriaceo. Quarto de morb. p. 174. v. 39. Quemadmodum ſi quis vas olearium σκυτίνην coriaceum, anguſti oris, oleo impletum, in oſculum vertat e directo. EUST. Vide Foeſ. p. 576.

x. Aliqui codices habent συναρθμοῦται, et ἀρθμός. In Exe-

y [1] Σμηκτίδα γῆν) τὴν κιμωλίαν.

z Σκορόδου Φύσιγγα) τὸ ἔξωθεν λέμμα.

zz Σκυλάκια σιαλώδη) κύνεια κρέα [2] λιπαρά.

Συνέβησε) συνεβίβασεν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

a Τολμᾷν) ὑπομένειν. Ὅθεν καὶ Τολμηροὺς [3] τοὺς πάντα ὑπομένοντας λέγομεν.

b Τρύζειν) οἱ δὲ Στρύζειν. Ἔστι δὲ τὸ μετὰ ἀσήμου ψόφου διαχωρεῖν. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς [4] τρυγόνος, ὅτι ἀσήμως καὶ γογγυστικῶς φθέγγεται. Ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶν, Ὡς μή μοι [5] τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος. Ἀντὶ τοῦ, ἀσήμως, καὶ γογγυστικῶς [6] λαλῆτε. Ὁ μέν τοι Βακχεῖος ἐν β΄ φησὶ, τρύζειν εἶναι τὸ μετά τινος στροφώδους περιωδυνίας καὶ προθυμίας διαχωρεῖν.

Τρο-

[1] *σμηκτρίδα MS. D. et ſic apud Hipp.* [2] *λιπαρώ MS. D. λεπορὰ vulgg.* [3] *τὰς πάντα MS. D.*

Exegeſi etiam lectio varia eſt. Nam *συναριθμοῦται*, et *συναρθμοῦται*, et *συναρθροῦται* legimus. EUST. In ſcriptis codicibus legitur perperam *συναριθμοῦται*, item *ἀριθμός*. ST. Vide Foeſ. p. 196.

y. *Σμηκτρίδα*. Aliqui Erotiani et Galeni codices habent *σμηκτίδα*. Secundo de morb. mul. p. 284. v. 49. Aut *σμηκτρίδα γῆν* terram cimoliam cum vino aut roſaceo (ſcilicet illinat). Libro de fiſtulis p. 517. v. 47. Et podice ex *γῇ σμηκτρίδῃ* terra cimolia oblito, ſinito. EUST. Eſt et alia ſcriptura in Erotiani exempl. videlicet *σμηκτρίδα*, et hanc apud Hippocratem quoque inuenio, L. II. *περὶ γυναικ.* ST. Vide Foeſ. p. 576.

z. Galenus in Exeg. habet *Φύσιγρα*, pro qua voce legendum eſſe *Φύσιτρα* quidam aſſerunt. Eſt qui caulium exortus vocatur, et maxime concauus. Libro de fiſtulis p. 517. v. 36. Si vero iam aegrotantem ex fiſtula aſſumſeris, *σκορόδου Φύσιγγα* allii caulem recentem accipe. Et v. 37. *τὴν Φύσιγγα* caulem immitte. Et v. 38. Et fiſtulae profunditatem per *Φύσιγγι* caulem metire. Et v. 43. et 44. Quae expoſitio cum Erotiani ſenſu omni ex parte non conuenit. EUST. V. Foeſ. p. 574.

zz. Galenus in Exeg. habet *σιαλώδεα* pinguia, opimaque. Libro de ſteril. p. 292. v. 36. de ſtomacho vteri indu-

Σμηκτρίδα γῆν) cimoliam.
Σκέροδυ φύσιγγα) qui foris eſt cortex.
Σκυλάκια σιαλώδεα) caninae carnes pingues.
Συνέβησε) coniecit.

PRINCIPIVM T.

Τολμᾷν) ſuſtinere. Vnde τολμηρὺς eos, qui omnia ſuſtinent, appellamus.

Τρύζειν) nonnulli vero ςρύζειν. Eſt autem cum ſtrepitu obſcuro effluere. Dicitur autem ἀπὸ τῆς τρυγόνος, id eſt, a turture, quae obſcure et gemitus inſtar ſtrepit, vt inquit quoque Homerus: Vt ne mihi τρυζῆτε, hoc eſt, obſtrepatis hinc et hinc ſedentes, id eſt, obſcure et cum gemitu loquamini. Bacchius vero in ſecundo inquit, τρύζειν eſſe cum aliqua torminoſa circumdolentia et cupiditate egerere.

Τρο-

[4] τρυγώνος *MS. D.* [5] τρύζηται *MS. D.* [6] λαλεῖται *MS. D.*

induratо: Et edat σκυλάκια σιαλώδεα catulos pingues percoctos. Libro de ſuperfoet. p. 51. v. 6. Et edat σκυλάκια catulos coctos. Secundo de diaeta p. 93. v. 33. de carnibus: Σκυλάκια catulinae vero humectant, et ſecedunt. Libro de ſteril. p. 296. v. 1. 3. 4. EUST. Vide Foeſ. p. 575.

a. Primo progn. t. 11. p. 401. v. 21. de medici praecognitione: Quare τολμᾷν audebunt homines ſe ipſos medico committere. Quae expoſitio non omnino quadrat Erotiani interpretationi. EUST.

b. Secundo de morb. mul. p. 271. v. 7. Stercus cum violentia prodit exiguum, et vrina τρύζειν paulatim fluit, ſeu deſtillat, vt vertit Germanus interpres. Alii paulatim et ſine ſtrepitu, ſeu ſtridore. Et p. 253. v. 25. Si ventus in vteris fuerit, flatus exit, et τρύζει ſtridet, et tota intumeſcit. Libro de ſteril. p. 299. v. 19. Et vrina τρύζει paulatim deſtillat. Sic vertit Germanus. Secundo progn. t. 14. p. 403. v. 46. Si vero liquida fuerit egeſtio, conducit, neque τρύζειν ſtridere, neque frequentem eſſe, ac paulatim ſecedere. In cuius com. Galenus inquit: Haec diſtinguuntur, ſi non ſtrideat, quod ipſe dixit τρύζειν. Scriptum

[c] Τροφιωδέων) σποδιωδῶν. Τροφιὰ γὰρ ἡ σποδιὰ λέγεται.

[d] Τὸ θηριῶδες) οἱ μὲν ἔφασαν αὐτὸν ἐπὶ τῶν [x] κακοήθων ἑλκῶν τεταχέναι τὴν λέξιν, ἅπερ Θηριώματα λέγεται. Ἃ δὴ ὡς ἐπίπαν ἐν φθινοπώρῳ αὔξεται διὰ τὴν τοῦ ἀέρος ἀνωμαλίαν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῶν μικρῶν ἑλμίνθων

[x] *κακοηθῶν vulgg.*

ptum eſt autem et cum σ, et ſine σ. Eſtque verbum, vtrovis modo ſcribatur, a ſono, qui editur, effectum. Secundo prorrh. p. 415. v. 40. Si vero vrina paulatim *τρύζοι* ſtrideat, medicamentis hominem opus habere ſignificat. Aldinus codex habet, *τροίζοι*. Homeri locus, quem citat, eſt in primo Iliad. v. 311. EUST. Vide Foeſ. p. 626. Heſych. explicat *ψιθυρίζεσθαι, λογοποιεῖν, γογγύζεσθαι*.

c. Galen. in Exeg. habet *τροφιῶδες*, quod quaedam illata habent infixa *ἀπὸ τοῦ τρέφεσθαι*, quod eſt, infigi. Septimo de morb. vulg. p. 367. v. 29. de Philiſtide Heraclidae vxore: Vrinae *τροφιώδεα* compactis quibuſdam innatantibus paucae. Sic vertit Germanus interpres. Caluus ſumit hanc vocem pro craſſo. Quae expoſitio cum Erotiani ſenſu non conuenit. EUST. Secus explicat *τροφιῶδες* Galenus, vide in hac voce ST. Vide Salm. ad Heſych. Sic apud Hippocrat. *τροφιοδέων*) *σποδιοδέων*. Quae verba ita accepit Kuſterus, ac ſi Salmaſius ea omnia tamquam Hippocratea produceret, quae tamen numquam ipſi mens fuit: vult tantum gloſſam hanc (ap. Heſ.) deſumtam eſſe ex Hippocrate, verba autem allata leguntur in Erot. Lexico, vbi editur, *τροφιωδέων*) *σποδιοδέων*. Corrige *σποδοειδῶν*, vt apud Heſych. Omnino igitur conſtat Gloſſam hanc Hippocrateam eſſe, etſi enim neget Kuſterus, Hippocratem hoc ſenſu voce *τροφιώδης* vſum: liquet Erotianum ſaltem ita accepiſſe, cui accedit Heſychius. Quaenam autem explicatio vera ſit, an haec, an vero Galeni (in hac voce) non adeo ad Heſychium pertinet. Locus Hippocratis, quem reſpicit Erotianus, eſt prorrh. L. p. 81. C. *ἐκ τροφιωδέων ὑπόστασις ἰλυώδης ὑποπέλιος, κακή* vbi MS. *ἐκ ϛροφωδέων* habent: quin et tertiam lectionem ſubminiſtrare videtur gloſſa Heſychii, *ἐκ τεφρωδέων, ἐκ τεφροειδῶν*; quam ad eumdem pertinere iudico. Ego tamen, (quod ſolum addam) Galeno ſubſcribo. HER. Vide Foeſ. p. 625.

d. Haec vox apud Hippocratem

Τϱεφιωδέων) cinereorum. Τϱοφία enim cinis appellatur.

Τὸ θηϱιῶδες) nonnulli dicunt ipſum vocem hanc ad vlcera mali moris accommodaſſe, quae etiam θηϱιώματα appellantur, quae quidem vt plurimum in autumno augentur propter aeris inaequalitatem. Nonnulli vero ad

cratem ambigua eſt, et in varias ſignificationes ab eius expoſitoribus trahitur. Libro de locis in hom. p. 70. v. 42. Θηϱίον ferinum vlcus in corpore propterea venit. Libro de aere, aquis, et locis, p. 80. v. 37. de his, qui Europam incolunt: Quibuſque feritas, et θηϱιῶδες immanitas non mediocriter a natura ſint congenita. In coac. praenot. p. 431. v. 10. Modice feroces mentis emotiones malae, et θηϱιῶδες ferinae ſunt. Secundo de morb. vulg. ſect. 1. p. 311. v. 23. φθινοπώϱου μάλιϛα θηϱιώδεες, autumno maxime ferinum. Sic vertit Germanus interpres. Alii vero: Autumnus ſua feritate et malignitate interaneorum animalia maxime gignit. Et libro quarto p. 329. v. 40. de Eumenis vxore: Et θηϱιῶδες ferini in iudicationibus. Et libro ſexto com. 1. t. 14. p. 343. v. 33. Τὸ θηϱιῶδες φθινοπώϱου, ferinum autumno et oris ventriculi dolores, et horrores, et atra bilis. In cuius com. Galenus ait: Vtrum vermes, qui aſcarides dicuntur, an lumbricos, an elephantem, et cancrum, an tabem, vt quibuſdam placet, an quidquid malignum eſt, θηϱιῶδες, id eſt, ferinum appellarit, haec omnia autumno iure gignuntur, et propter praui ſucci redundantiam, quae eo tempore viget, et propter inaequalem caeli temperaturam. Et com. 2. t. 16. p. 344. v. 23. Aut tuſſis ſicca, non θηϱιώδης ferina. In quo loco Galenus inquit: Quum obſcuram quamdam tuſſibus conditionem adiunxerit, aliam quaeſtionem attulit, quaenam ferinae tuſſes ſint. Quidam lumbricos ad os ventriculi perlatos, oſque mordentes in cauſa tuſſium aridarum eſſe volunt. Nonnulli pro ferino, tabidos intellexerunt, quod eis vngues, non ſecus, quam veris incurveſcant, nonnulli ad malignum morbum traducunt. Et t. 24. p. 344. v. 38. Tuſſes ſiccae, parum irritantes, a febre adurente, non pro ratione ſiticuloſae, neque linguae torrefactae non τῷ θηϱιώδει feritate, ſed ſpiritu. Vbi Galenus in hunc modum ſcribit: Ait has non ferino, ſed vento excitari. Sunt qui non abſolute quidquid mali-

θων [e] [x] ἐνόμισαν. Τότε γὰρ καὶ αὗται γενῶνται. Ἔνιοι δὲ τὴν φθίσιν ἐνόμισαν.

[f] Τόνοι) τὰ περιτεταμένα σώματα ταῖς σαρξὶν, οἷον φλέβας, νεῦρα, καὶ τὰ ὅμοια, τόνους ὀνομάζει, ἀπὸ τοῦ περιτετάσθαι. Ἐνίοτε δὲ τὰ νεῦρα μόνον. Ἔνιοι δὲ τοὺς ὑμένας ἔφασαν.

[g] Τίτανος) ἡ κονία.

[h] Τυφώδεες) Τυφώδεις λέγονται πυρετοὶ, οἱ μετὰ νωθρείας

[x] *ὠνόμασαν quaedam exempl. et Chart.*

gnum eſt, ferinum ab ipſo dici putent, ſed alii quidem tabem, quia vnguibus incurveſcentibus in ea re feris ſimiles apparent: alii vero ferinum proprie vocari vlcus in pulmone arbitrantur. Alii denique, quum ad os ventriculi lumbrici aſcenderunt, cieri ab eis tuſſes volunt, quod neque ratione, neque experientia queunt demonſtrare. Quare melius eſt, vt θηριῶδες ferinum pro maligno accipiamus. Et com. 7. t. 7. p. 349. v. 34. Ventrium abundantiae turbationem ferunt, velut Poſidoniae, et τὰ θηρία quae animalcula in aluo inducunt. Quem locum exponens Galenus ait: Feras, ſiue animalcula appellat morbos ferinos, ac ſaeuos, quandoque etiam lumbricos. Primo prorrh. com. 1. t. 25. p. 409. v. 28. Modice feroces mentis emotiones θηριώδεες ferinae ſunt. Quam ſententiam repetit in coac. praen. p. 431. v. 10. Galenus in com. ita ſcribit: Ferinas autem deſipientias appellat, *in quibus* aegri calcitrant, *pedibus* feriunt, mordicus impetunt, et excandeſcunt eos, qui ingrediuntur, tamquam hoſtes exiſtimantes. In coac. praen. p. 432. v. 24. Oris ventriculi dolores cum tormine, ventris θηρία animalcula erumpere faciunt. EUST. Vide Foeſ. p. 270.

e. Legitur etiam ὠνόμασαν. ST.

f. Libro de loc. in hom. p. 60. v. 48. Δύο δὲ παχέες τόνοι, duo autem craſſi nerui a cerebro. Quam ſententiam repetit ſecundo de morb. vulg. ſect. 4. p. 317. v. 1. Et p. 316. v. 47. Hinc atque hinc ab arteria τόνον neruum habentes (ſcilicet arteriae). Primo de artic. t. 47. p. 476. v. 15. de glandulis alae: Sunt enim τόνοισι neruis maximi momenti vicinae. In cuius expoſitione Galenus inquit: Subiectos eſſe ait glandulis in ala neruos magnam vim habentes, quos nuncupauit τόνους. Ridicule igitur quidam

dam

paruos lumbricos referendum eſſe exiſtimarunt; tunc enim et ipſi generantur. Nonnulli vero φθίσιν eſſe putarunt.

Τόνοι) corpora extenſa cum carnibus, vt venas et neruos, et huiuſmodi τόνȣς appellat, ἀπὸ τȣ̃ περιτετάσθαι, quod eſt circumextendi, aliquando autem neruos ſolum, nonnulli autem membranas dixerunt.

Τίτανος) calx.

Τυφώδεες) dicuntur τυφώδεις febres, quae cum tem-

 pore

dam ex recentioribus medicis exiſtimant, neruos illos dumtaxat ab ipſo appellari τόνȣς, qui coniugati a cerebro oriuntur: quoniam in ſecundo de morb. vulg. quum dixit (Duo enim nerui a cerebro iuxta os magnae vertebrae) neruos appellauit τόνȣς, neruos enim ad brachia intendentes, et a ſpinae medulla dependentes, conſtat ab ipſo nominari τόνȣς, tum hic, ac deinceps bis, tum infra, vbi de ſpina agens, neruos appellat τόνȣς. Et t. 48. v. 18. Nec vero τόνȣς neruos vllo modo vulnerare oportet. Et v. 20. Οἱ δὲ τόνοι, nerui vero, quorum curam gerere oportet. Et libro tertio t. 31. p. 485. v. 25. Alii vero τόνοι νευρώδεες nervi neruoſi perpetuo annexi hinc atque illinc iuxta ipſa verticula porriguntur. Alii vertunt ligamenta neruoſa. In expoſitione cuius loci Galenus inquit: Nihil habeo quod ſcribam quam ob rem ligamenta, quae iuxta intendunt, neruoſa dixerit. Dicendum enim fuit non neruoſa, ſed nerui, niſi valida appellauit neruoſa. Et t. 35. p. ead. v. 30. Τόνοι nerui vero communes iuxta omnia, et in externis, et in internis partibus porriguntur. Vbi Galenus inquit: A poſteriori parte non reperiuntur nerui, quos nunc τόνȣς dixit, ſi nerui intelliguntur, qui motum voluntarium praeſtant. Et t. 59. p. 488. v. 39. Et τόνοι nerui a principaliſſimis in corpore partibus progreſſus habent. In quo loco Galenus iterum ait: Hippocratem neruos appellaſſe τόνȣς. Et t. 108. p. 494. v. 2. Caput enim femoris proxime his incumbit, ad praecipuos τόνων neruos. In impreſſis codicibus perperam legitur πόνων. In expoſitione cuius loci rurſus Galenus dicit: Neruos appellauit τόνȣς, eos intelligens, qui cum vena et arteria per inguen feruntur. EUST. Vide Foeſ. p. 619.

g. Vide Foeſ. p. 618.

h. Galenus in Exeg. habet τυφώδης, qui eſt de mentis ſtatu deturbatus, ceritus, quamuis

νωθρείας γιγνομένοι, καὶ [1] μετὰ ἐπιτάσεως ἐξιστάμενοι.

[i] Τριταιοφυεῖς) ὁ μὲν Ἱπποκράτης Ἴων τριταιοφυεῖς φησὶ λέγεσθαι τοὺς τριταίους, εὐφωνίας χάριν. Φιλωνίδης δὲ ὁ Σικελὸς τοὺς ἐν συνεχείᾳ παρανομίαν ἐμφαίνοντας. Τὸ δὲ παρανομίαν ἐπισημαίνειν ἐν εἰλικρινείᾳ γινομένης τῆς διαλείψεως ἴδιον ἦν τριταίου εὐλόγου [2] μὲν τοὺς παρανομίαν ἐπισημαίνοντας, μὴ ἔχοντας δὲ εἰλικρινὲς τὸ μεταξὺ [3] διάλειμμα οὕτως [4] ὠνόμασεν. [5] Ἐπειδὴ πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸν τριταῖον ἔχουσιν. Εἰσὶ δὲ οἱ λεγόμενοι μικροὶ ἡμιτριταῖοι.

[k] Τεῦχος) τὸ ἀγγεῖον ἀκουστέον τὸ περιέχον τὰς σάρκας καὶ τὰ νεῦρα. Δέρμα δὲ τὸ κάλυμμα τοῦ τεύχους ὀνομαστέον.

Τέγ-

[1] *μετεσιτάσεως MS. D. margo tamen μετ' ἐπιτάσεως.*
[2] *μὲν τοῦ παρανομίαν MS. D.*

quamuis aliqui codices habeant *τυφλώδης*, recte ne an ſecus, tu ipſe iudicabis. Secundo de morb. vulg. ſect. 5. p. 317. v. 40. Cui vena in cubito pulſarit, inſanus et iracundus eſt, cui vero quieuerit, *τυφώδης* ſtupidus. Impreſſi codices perperam habent *τυφλώδης*. Et libro quarto p. 328. v. 19. Vulnerato ab Antiphilo, vſto iudicatio facta eſt die ſeptima, bilioſo *τυφώδει* ſtupido. Et p. 329. v. 16. Poſt Pleiadum occaſum, ſeruus Attici a quartana correptus *τυφλώδης* ſtupidus ſedatus eſt. Et p. 334. v. 7. Vxor Emmyris modo non morboſo, abſque febre *τυφλώδης* ſtupida eſſe videbatur. In quibus locis λ ſuperfluum eſt, et legendum eſt *τυφώδης*. EUST. Vide Foeſ. p. 629.

i. Primo de morb. vulg. com. 1. t. 35. p. 302. v. 32. Sed quae *τριταιοφυέα τρόπον* iuxta naturae febris tertianae morem exacerbantur. Et com. 2. t. 25. p. 303. v. 25. At continuae quidem in totum nihil intermittentes, exacerbaſcentes autem omnibus *τριταιοφυέα τρόπον* ad naturae tertianae modum. Et libro quarto p. 330. v. 9. Circa Pleiadum occaſum auſtrina fortiter erant, ſanguinis eruptiones, et *τριταιοφυέες* febres tertianae naturam referentes et lenes. Et libro ſexto com. 2. t. 23. p. 344. v. 35. Quaecumque *τριταιοφυέες* tertianae naturam habent, his nox moleſta ante exacerbationem.

pore fiunt, et quibus laborantes cum vehementia alienantur.

Τριταιοφυεῖς) Hippocrates quidem Ionicus inquit τριταιοφυεῖς tertianas appellari, euphoniae cauſa. Philonides vero Siculus febres, quae continuae ſunt inordinationem oſtendentes. Indicare vero inordinationem in ſinceritate, facta intermiſſione, proprium eſt τριταίȣ tertianae, recte quidem indicantes inordinationem, non habentes ſincerum medium interuallum, ita nominauit: quandoquidem multam ſimilitudinem habet ad τριταῖον tertianam. Sunt autem febres, quae appellantur μικροὶ ἡμιτριταῖοι, hoc eſt, ſemitertianae paruae.

Τεῦχος) vaſculum intelligendum eſt, quod carnes et neruos continet. Cutis autem integumentum τȣ̃ τεύχȣς vaſis appellandum eſt.

 Τέγ-

[3] διαλείμα MS. D. [4] ὠνόμασαν vulgg. [5] ἐπειδὲ vulgg.

nem. Quem locum exponens Galenus inquit: Ex his, quae tertio quoque die exacerbantur τριταιοφυῆς, hoc eſt, tertianae naturam referens, ea ſola appelletur, quae prope ad integritatem peruenit. Quod ſi quis alias omnes acutas febres, quae tertio quoque die exacerbantur, τριταιοφυεῖς velit nominare, is ſane videbitur non temere in hanc veniſſe ſententiam: non tamen concedemus vllam earum, quae ad integritatem perueniunt, ſemitertianam ab Hippocrate nuncupari; quia illae periculo vacant, ſemitertiana vero periculoſa eſt, inter quas mediae ſunt, quae τριταιοφυεῖς dicuntur. Hippocrates in aphoriſmis nullam febrium facit mentionem, quae τριταιοφυεῖς vocantur. In coac. praen. p. 425. v. 20. Οἱ τριταιοφύεις febres tertianae naturam referentes, cum anxietudine, malignae ſunt. Et v. 25. Οἱ τριταιοφύεες febres tertianae naturam referentes, erroneae, in pares dies tranſlapſae, difficiles ſunt. Et v. 10. Τριταιοφυέα ῥίγεα rigores velut in febre tertiana, ſi in media inordinata febre exacerbantur, valde maligni ſunt. EUST. Vide Foeſ. p. 622.

k. Sexto de morb. vulg. com. 2. t. 3. p. 344. v. 6. Attenuare, craſſefacere τεῦχος vas, vel corpus totum, cutem, carnes, et alia. Sic vertit Germanus interpres. In cuius com. Galenus ait: Quum τεῦχος vas dicit, totum

[l] Τέγξις) διάβρεξις.

[m] [1] Τὰ Φηρέα) οἱ μὲν συνεσταλμένως ἀναγινώσκοντες, ῥίζαν φασὶν εἶναι πυκνωτικὴν, οἱ δὲ ἐξέτειναν τὸ ἔσχατον πρῶτον, ἵνα ᾖ ὄνομα Αἰολικὸν τοῦ [2] ταφηρίες. Ἰδίως δὲ τὰ [3] Φήρατα λέγει, ἀντὶ τοῦ Φάρεα· ἅπερ εἰσὶν ἱμάτια.

[n] Τετάρσωται) πεπλάτυνται, ἐκτέταται.

[o] Τράμιν) τὸν ὄῤῥον· ὅνπερ καὶ ἱππόταυρον καλοῦμεν. Ὡς καὶ [4] Ἱππώναξ φησὶν, [5] Ἐκτίλλοι τὶς αὐτοῦ τὴν τράμιν ὑποργάσαι. Μέμνηται καὶ Ἀρχίλοχος. Λυσίμαχος δὲ τὸν [6] σφυκτῆρα.

Τετραμ-

[1] *ταφηρέα coniunctim Euſt.* τὰ Φηρεῖα *in vulgg. ex Hipp.* Φήρεα *Gal. Et haec quoque habet Chart. non de propriis.*
[2] ταφηρίας *MS. D.*

tum corpus intelligendum eſt. Vere autem pro vaſculo poſuit, libro de ſteril. p. 294. v. 26. Hanc cucurbitam ſic formatam ἐς τεῦχος vaſi circumponito, τὸ τεῦχος vaſe vino impleto. Libro de loc. in hom. p. 66. v. 17. Magis autem ſuperna τεῦχεα vaſa humida ſunt. EUST. Vide Foeſ. p. 627. Heſych. explicat ἄγγος, σκεῦος.

l. Galenus in Exeg. habet τέγγειν, eſt humectare. EUST. Vide Foeſ. p. 612. Loca ſunt, de vlcer. p. 512. 30. aph. ſ. 8. aph. 25. epid. L. VI. de cap. vulner. p. 449. 30. de vlcer. p. 514. 13. 30.

m. Galen. in Exeg. habet Φήρεα, eminentiae glanduloſae oblongae ſub auribus, quales habent ſatyri, quidam φῆρες, et ϑῆρες appellantur, vt dictum ſit perinde, ac ſi ferinas dixiſſet. Sexto de morb. vulg. com. 3. t. 14. p. 345. v. 35. de vi frigidi: Et conſtringit, velut τὰ Φηρεῖα pherea, eminentiae oblongae, et rotundae, et gongronae. Sic vertit interpres Germanus. In quo loco Galenus ait: Frigidum in membris neruoſis tumores gignit, atque in neruis quidem ea, quae ganglia nominantur, aliaſque nonnullas diſtentiones, tum longiores, tum vero rotundiores: egoque puto longiores vocari ab ipſo Φηρέα pherea, rotundiores vero gongronas, vt Φηρέα vocarit eas, quae aliquam Φηρεῶν (vel, quod rectius videtur, Φηρῶν) ſimilitudinem habeant: ita enim quidam Iones vocant Satyros, quos oblongis ad aures eminentiis pingunt et fingunt. Et parum infra ſubiungit Φήρεα pherea neque apud vllas gentes dici audiui, neque aliquem, qui

Τέγξις) madefactio.

Τὰ Φηρέα) nonnulli contracte legentes, radicem eſſe aiunt condenſantem. Alii vero vltimum ᾶ produxerunt, vt ſit Aeolicum nomen τῦ ταΦηρίες. Proprie autem τὰ Φήρατα dicit pro Φάρεα, quae ſunt veſtimenta.

Τετάρσωται) dilatatum eſt, extenſum eſt.

Τράμιν) caudam, quam ἱπποταύρον appellamus, ſicut inquit Hipponax: Euellat aliquis ipſius τὴν τράμιν, hoc eſt, caudam, ita vt ſe ſtercore foedet. Meminit huius etiam Archilochus. Lyſimachus vero σΦιγκτῆρα podicem, ceu conſtrictorem.

Z 5 Τεθραμ-

[3] Φύρατα *Euſt. et Iunta.* [4] Ἱππόναξ *MS. D.* [5] ἐξτιλλοι *MS. D.* [6] σΦιγκτῆρα *Euſt.*

qui audiuerit vnquam, noui. Et tamen quidam interpretes Φήρεα ab Hippocrate vocari volunt, quae in Peloponneſi ciuitate Φηραῖς pheris abundant. Quidam vero per ε et Φ primam ſyllabam ſcribentes, aiunt Φέρεα dici, quae in vrbe Theſſaliae Φέραις Pheris ſaepenumero oriuntur. Ceterum Φήρεα vocari oblongas eminentias atteſtari videtur id, quod in ſeptimo vulgarium morborum ſcriptum eſt his verbis: Vulgabantur, inquit, tuſſes, praecipue autem pueris pleriſque circa aures talia, qualia in ſatyris fiebant. Quae expoſitio ab Erotiani ſenſu longe eſt diuerſa. Vnde ſuſpicandum eſt, aliquod in eius exemplari ſubeſſe mendum. EUST. In vulgaribus editionibus Hippocr. legitur τὰ Φηρεῖα. At Galenus legit τὰ Φήρεα, vt hic, niſi quod accentum ponit in prima. Affert autem aliam explicationem, de qua vide Annot. ad Galen. ſub hac voce. ST. Vide Foeſ. p. 653. cui totus canon, et quidem non iniuria, ita corruptus videtur, vt ſine melioris exemplaris ope emendari nequeat.

n. Galenus in Exeg. habet τετάρσονται, ſunt dilatata, omne enim quod dilatatum eſt, ταρσὸς dicitur. EUST. Vide Foeſ. p. 193. Locus procul dubio indicatur περὶ ὀςέων Φύσ. p. 61. 15. felici Foeſii ingenio in integrum reſtitutus.

o. Hanc vocem apud Hippocratem non inuenio, ſed apud Ruffum, libro primo, de partium hum. corp. appellationibus, c. 12. Genitalium porro membrorum, inquit, quae in maribus ſunt, propendens particula, colis, ac ſtema eſt: quae autem non pendet, ſedimentum collumque

p [1] Τετραμμένον) πεπηγότα. [2] Τρέψαι γὰρ Ἀττικοὶ τὸ πῆξαι ἔλεγον, καὶ Τρόφαλιν τὸν πεπηγότα τυρόν.

q [3] Τάχει) ταχέως.

r [4] Τύρβη) ταραχή.

s [5] Τιμωρέυσα) βοηθῦσα. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Οἴνῃ φησὶν, Ἐγὼ δὲ πατρὸς αἷμ' ἐτιμωρησάμην Σὺν τοῖς ἐφηβήσασι καὶ τῶν ὀλωλότων.

t [6] Τυχεσσάμενον) ςοχασάμενον.

Τηλο-

[1] *τεθραμμένον MS. D. Euſt. et ſic legendum coniicit Foeſ.* [2] *θρέψαι MS. D. et ſic legi debere exiſtimat Foeſ.* [3] *τάχα Euſt. Iunta et Foeſ.*

que veſicae: lineam per medium diſcurrentem apud Graecos τραμὶς tramida, alii ὄῤῥον orrhon appellarunt. Aliqui codices pro σφιγκτῆρα habent σφυκτῆρα. EUST. V. Foeſ. p. 622. Pollux ſic explicat: τὸ ῥαφῇ μὲν ἐοικὸς ὑπὸ τὸν καυλὸν διὰ τῦ ὄσχέυ μέσυ, ὑπὸ τὸν ὀνομαζόμενον ταῦρον, εἰς τὸ δακτύλιον καταλῆγον, περίναιον ὀνομάζεται, καὶ τράμις, καὶ ὄῤῥος. Heſychius interpretatur: τὸ ῥῆγμα τῆς ἕδρας, καὶ ὄρος, τινὲς ἔντερον, οἱ δὲ ἰσχίον.

p. Libro de loc. in hom. p. 64. v. 25. de venarum diſtributione: Quaedam vero infra ad corpus τετραμμέναι conuertuntur. Quod exemplum Erotiani expoſitioni non quadrat. EUST. Vide Foeſ. p. 616.

q. Primo de morb. p. 130. v. 25. Quaecumque etiam τάχα citius, ſiue in meridie, ſiue veſperi, ſiue noctu curentur, intempeſtiue curantur. Et libro tertio p. 159. v. 22. Τάχα cito perit. Et p. 159. v. 37. Τάχα cito moritur. Libro de int. affect. p. 198. v. 37. Τάχα γὰρ velociter enim etiam, ſic ſtercus ſubuacuari poterit. Germanus interpres vertit, fortaſſis. In epiſtola ad Philopoemenem p. 526. v. 14. de regione caelorum: In quam τάχα fortaſſis etiam Democritus prae ſapientia tranſmigrauit. In epiſtola ſecunda ad Damagetum p. 528. v. 48. Et ego adhortabar ipſos, vt conſiderent, tamquam τάχα fortaſſis nihil eſſet mali. EUST. Vide Foeſ. p. 612.

r. Vide Foeſ. p. 629. Vide L. de fract. p. 558. 41.

s. Vt coniicio, poſt dictionem βοηθῦσα, hoc eſt, auxilians, deeſt, ποτὲ δὲ κολάζυσα, id eſt, aliquando vero vindicans, ſicut et Euripides, etc. Vt haec vox duo ſignificet, auxiliari ſcilicet, et vindicare, quod ex iis, quae primo de art. t. 51. Galenus ſcribit, clare patet. Primo de

Τεθραμμένον) coagulatum. Θρέψαι enim Attici coagulari dixerunt, et τρόφαλιν caſeum coagulatum.

Τάχα) velociter.

Τύρβη) perturbatio.

Τιμωρέουσα) auxilians, ſicut et Euripides ἐν Οἴνῃ inquit: Ego autem patris ſanguinem ἐτιμωρησάμην, vltus ſum cum pubeſcentibus et mortuorum.

Τυχασάμενον) ſcopum attingentem.

Τηλο-

[4] *τύρβην et ταραχὴν Foeſ.* [5] *τιμωρέουσας et βοηθέουσας ex coni. Foeſ. τημωρέουσα vulgg.* [6] *τυχάσαμενον meliora exempl. ap. Hipp. quam lectionem et Euſtach. agnoſcit, vnde Erotiani lectio ſuſpecta videtur.*

de rat. vict. morb. acut. t. 31. p. 369. v. 37. Siquidem igitur non περιτιμωρήσῃ operam tulerit quis, quantum opus eſt. In cuius expoſitione Galenus ait: Verbum τιμωρῆσαι, hoc eſt, conferre, tum apud veteres, tum apud Hippocratem ſaepe pro verbo auxiliari dictum eſſe, in aliis etiam libris oſtenſum eſt nobis in iis commentariis, quas in eos conſcripſimus. Et t. 39. p. 370. v. 7. Atque ſic mutuam opem ad malum inter ſe τιμωρέουσι conferunt. Quem locum exponens Galenus inquit: Verbum τιμωρεῖν ſignificare auxiliari, et apud priſcos, et apud Hippocratem, ſupra dictum eſt nobis ſaepe, ac nunc quidem dixit, alterum ab altero viciſſim ad malum adiuuari, pro eo, quod eſt, opitulari, et prodeſſe. Et libro ſecundo t. 35. p. 372. v. 26. Porro huiuſmodi aliquam partem ſermoni contrario τιμωρητέον opitulari oportet. Vbi Galenus inquit: Hoc verbum τιμωρητέον ſignificat patrocinari oportere, ſiue opitulari. Primo de art. t. 51. p. 476. v. 24. Extra vero alam duo ſolum loci ſunt, vbi quis cruſtas inurere queat, huic affectioni τιμωρεύσας auxiliantes. Vbi Galenus ait: Vſus eſt vocabulo τιμωρεῦσαι, quo conſtat ipſum non aliud ſignificaſſe, quam auxiliantes; quod fecit etiam Euripides, quum Oreſtem induxit haec loquentem: Ἀνόσια μὲν ὁρᾷν, ἀλλὰ τιμωρεῖν τῷ πατρί. *Se quidem impium eſſe, ſed patrem vindicare.* Differunt autem inter ſe τιμωρῶν, et τιμωρούμενος, quod vocabulum cum accuſandi caſu iungitur, hoc ſiquidem ſignificat crucians. Eadem ratione et Menandri fabula inſcribitur: Ἑαυτὸν τιμωρούμενος. EUST. Vide Foeſ. p. 618.

t. Vide Foeſ. p. 629. Heſychius etiam τυχάζεσθαι agnoſcit, et explicat στοχάζεσθαι. Τυχάζω autem pro τυγχάνω aſſequor, eſt poſitum.

[u] Τηλοτέρω) μακροτέρω.

[x] Τύρσις) Βακχεῖος ἐν ά φησὶ, σκυνὴ, ἢ πύργος, ἢ προμαχών.

[y] [1] Τραχέων ἐρέων) ἐρέων ῥακῶν.

[z] Ταλαιπωρίῃσιν) ἐνεργείαις.

[a] [2] Τέκμαρσις) σημείωσις.

[b] Τέτραμος) ὁ τρόμος.

[c] Τάφις) ἡ ταφίς.

Τραυ.

[1] *τρυχίων εἰρινέων Foeſ. ex coni.*

u. Ex *τηλόθι* aut *τηλόθεν* ortum vocabulum, quod ſignificat procul aut eminus.

x. Galenus in Exeg. interpretatur turrim, eamque praeſertim, quae in muris eſt. Tertio de art. t. 23. p. 485. v. 5. Scala ita praeparata attrahenda eſt ad *τύρσιν* turrim altam, vel ad culmen domus. In cuius expoſitione Galenus inquit: Turrim dixit *τύρσιν*: culmen vero domus *ἀέτωμα*. Et t. 25. p. ead. v. 9. Vbi vero a *τύρσιος* turri demittas, vel a malo, qui carcheſium habeat annexum, commodius adhuc rem parabis. EUST. Vide Foeſ. p. 629. Heſychius explicat: *πύργος, ἔπαλξις, προμαχών*. Suidas *περίβολος, τοῦ τείχους*.

y. Vide Foeſ. p. 622. Locus eſt in L. de art. p. 659. 28.

z. Secundo de nat. hom. t. 1. p. 22. v. 44. Quicumque morbi a *ταλαιπωρίης* labore fiunt, quies ſanat; qui autem ab otio gignuntur, *ταλαιπωρίη* labor ſanat. In cuius com. Galenus ait: Labores hoc loco vocaſſe *eos*, quos motiones immoderatae pariunt. Libro de ſalubri diaeta t. 12. p. 26. v. 4. Et t. 14. v. 10. Et t. 29. p. 27. v. 7. Et t. 30. v. 10. Et t. 32. v. 15. Libro de genitura p. 27. v. 45. Libro de aere, aquis et locis, p. 77. v. 21. 37. 44. Libro de int. affection. p. 189. v. 46. Et p. 190. v. 35. Et p. 200. v. 30. Si vero aqua intercus innaſcatur, et rumpatur in ventrem, iiſdem medicamentis et potibus, et cibis, et *ταλαιπωρίῃσιν* laboribus, quibus priores curato. Et p. 203. v. 43. de ſpleneticis. Et p. 204. v. 26. 32. Primo de morb. mul. p. 232. v. 8. Et p. 234. v. 43. Et libro ſecundo p. 277. v. 24. Ἐξ *ταλαιπωρίης ἐπὴν ταλαιπωρήσῃ*, ex fatigatione quum laboraverit. Septimo de morb. vulg. p. 362. v. 17. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 51. p. 373. v. 42. Πολλὰ *ταλαιπωρήσειεν*, multum fatigauerit. Et v. 43. Ταῦτα *ταλαιπωρήσειεν* ita ſe fatigaſſet.

Et

Τηλοτέρω) longiori.

Τύρσις) Bacchius in primo interpretatur ſcenam vel turrim, vel propugnaculum.

Τραχέων ἐρέων) laneorum fragmentorum.

Ταλαιπωρίησιν) actionibus.

Τέκμαρσις[a]) ſignificatio.

Τέτραμος) tremor.

Τάφις) vua paſſa.

Τραυ-

[a] *τέκμαρσιν et σημείωσιν Foeſ. ex coni.*

Et t. 53. p. ead. v. 49. Ἐκ πολλῆς ταλαιπωρίης ex multo labore. Et libro quarto t. 111. p. 383. v. 12. Secundo prorrh. p. 415. v. 1. Τεταλαιπωρηκὼς ὀυδὲν nullo labore fatigatus. Et v. 10. 12. καὶ ταλαιπωρέειν ἰσχυρῶς, et fortiter laborare. Et v. 17. 24. 28. Tertio de artic. t. 94. p. 492. v. 14. Et t. 103. p. 493. v. 17. Et t. 104. v. 38. In epiſtola ſecunda ad Damagetum, p. 531. v. 6. Ἐξαγγέλλων ταλαιπωρίην θνητῶν, ad mortalium miſeriam declarandam. EUST. Vide Foeſ. p. 610.

a. Secundo de humor. t. 17. p. 115. v. 30. Quae prodeunt, non multitudine τεκμαίρεσθαι aeſtimare oportet, ſed quamdiu prodeant, qualia oportet, et facile aeger ferat. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 11. p. 368. v. 8. Et quaedam valde commoda ad τέκμαρσιν coniecturam. In quo loco Galenus inquit: Cognitio, quae ex eo fit, quod τεκμήριον, id eſt, propriae notae argumentum dicitur, et τέκμαρσις, hoc eſt, coniectura. Et t. 3. p. ead. v. 9. Quum autem ad τέκμαρσιν coniecturam dicatur, quomodo ſingula curare oporteat. In cuius expoſitione Galenus inquit: Quum multa, quae ad coniecturalem cognitionem vtilia ſunt, a Gnidiis medicis praetermiſſa dixerit, quam τέκμαρσιν coniecturalem cognitionem vocet, ipſe deinceps declarauit. Secundo prorrh. p. 413. v. 41. Verum ſigna ſcribam, ex quibus, et ſanos futuros homines, et morituros, τεκμαίρεσθαι coniectare oportet. Tertio de officina medici, t. 20. p. 504. v. 24. Natura in operibus eſt, operis actione quid illa velit, τεκμαρτέον coniectandum eſt. EUST. Vide Foeſ. p. 613.

b. Galenus in Exeg. habet τετραμένει tremit, et τέτρομος tremor cum rigore coniuncto. EUST.

c. Hanc vocem non reperio apud Hippocratem, ſed ςαφὶς et ἄςαφις, de qua voce in dictione ἀσκαρίζει Erotianus

[d] Τραυλισμός) [1] ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις ἀπό τινος ποιοῦ ψόφου.

[e] Τὸ χρῶμα ἀφυῶδες καὶ τὸ πρόσωπον μετάρσιον) ἀφυῶδες μὲν χρῶμα λέγεται τὸ λευκοπέλιον, ἀπὸ τῆς Ἀφύης τοῦ ἰχθυδίου [2] ὠνομασμένον. Μετάρσιον δὲ, [3] κυρίως μὲν τὸ ὑψηλὸν λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ ἐπηρμένον εἰς ὄγκον ὠνόμασεν.

[f] Τοὺς ὀδόντας [4] ἐρείρωται) ἀντὶ τοῦ, [5] ἐρηρεικότας τοὺς ὀδόντας καὶ ἐσφιγμένους [6] ἔχει.

[g] Τὸ τέρθρον τοῦ πάθους) ἀντὶ τοῦ τὸ τέλος. Τέρθρον γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔσχατον καὶ ἐπὶ τέλει. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ ποιεῖ τὸν Ἡρακλέα λέγοντα οὕτως, Πέμψεις δ᾽ εἰς ᾅδου ζῶντα καὶ οὐ τεθνηκότα. Καί μοι τὸ τέρθρον δῆλον εἰσπορεύομαι. Καὶ Ἀπολλό-

[1] ὀνοματοπεποιήται *MS. D.* [2] ὀνομασμένου *MS. D.* [3] κυρίως μὲν κυρίως τὸ *MS. D.*

nus meminit. Secundo de diaeta p. 95. v. 47. Ficus et *σταφίδες* vuae paſſae aeſtuoſae ſunt, ſed aluum mouent. Tertio de morb. p. 161. v. 25. de frigefactoriis potionibus in febre ardente: Proſunt et vina alba aquoſa *σταφίδιοι* ex vuis paſſis, proſunt et *στεμφυλίτιδες σταφιδευταὶ* vuarum paſſarum expreſſarum retrimenta aquoſa. Et v. 26. *Τοῦτο δὲ ἄσταφυς λευκὴ* vuarum paſſarum albarum exemtis vinaceis heminam. Libro de nat. mul. p. 222. v. 45. Ciceris albi partes duas tritas, *σταφίδος* vuae paſſae tertiam partem affuſa aqua ad dimidias coquito. Et p. 226. v. 3. Si ex partu fluxus corripiat, et cibi in ventre non maneant, *ἀσταφίδος* vuam paſſam nigram etc. EUST. Vide Foeſ. p. 612.

d. Hanc vocem apud Hippocratem non reperi, ſed *τραυλοί*. Primo de morb. vulg. com. 2. t. 78. p. 305. v. 46. Aut alta voce, aut gracili, aut aſpera praediti, *τραυλοὶ* balbi, iracundi. Et libro ſecundo ſect. 6. p. 318. v. 2. 3. 5. Sexto aphor. t. 32. p. 398. v. 33. *Τραυλοὶ* balbi ab alui profluuio longe maxime corripiuntur. In cuius com. Galenus ait: Sicuti *ἰσχνίζεσθαι*, id eſt, balbutire, prolationis vitium eſt, non vocis, ſic et *τραυλίζειν*, eiuſdem ſignificationis verbum, non potente lingua exquiſite eas dearticulare voces, quae per T et R proferuntur: qualis eſt, traulus, trepidus, tremuit, tradit, trochus,

Τραυλισμὸς) vox effecta a quodam ſtrepitu.

Τὸ χρῶμα ἀφυῶδες, καὶ τὸ πρόσωπον μετάρσιον) Ἀφυῶδες μὲν χρῶμα dicitur λευκοπέλιον, hoc eſt, color albus et plumbeus, dictus ab ἀφύης aphya piſciculo. Μετάρσιον autem proprie quidem elatum dicitur, abuſiue autem, quod in tumorem elatum eſt, nominauit.

Τὰς ὀδόντας ἐρήρωται) inhaerentes et ſtrictos dentes habet.

Τὸ τέρθρον τοῦ πάθεος) id eſt, finis. Τέρθρον enim dicebant veteres vltimum et in fine, vt etiam Euripides in Euriſteo Herculem hunc in modum loquentem facit: Mittes viuentem ad inferos, et non mortuum, et mihi τέρθρον, id eſt, finem certum ingrediar. Et Apollodorus,

[4] *ἐνείρωται quaedam editt. St. notante etiam Chart. ἐρείρυται quidam, ἐρήραται alii. ἐρήρωται Euſt.* [5] *ἐριρεικότας MS. D.* [6] *ἔχειν MS. D.*

trochus, triſtis, et ſimilia. Hae ſiquidem omnes exigunt linguam ſe ampliantem, et prioribus dentibus ſe innitentem. EUST. Vide Foeſ. p. 622.

e. Secundo de morb. mul. p. 264. v. 39. Vbi vero multus ſanguis diſceſſit τό τε χρῶμα et color eſt ἀφυῶδες cinereus, ſeu exalbidus, et τὸ πρόσωπον facies μετάρσιον eleuata, ſeu tumida, et ſub oculis tumores laxi etc. Et p. 266. v. 39. Lachrymoſi ſunt oculi ac hebetes, et color corporis ἀφυῶδες exalbidus, ſeu cinereus, ac puſtuloſus. EUST. Vide Foeſ. p. 213.

f. Secundo de morb. mul. p. 270. v. 6. Si vero ad hepar fuerint conuerſi vteri, mulier de repente voce deſtituitur, et τοὺς ὀδόντας ξυνερήρισται dentes inhaerentes et ſtrictos habet. Interpres Germanus vertit, conſerti ſunt. Caluus cohaerent. EUST. Pro ἐρείρωται legitur etiam ἐνείρωται. ST. Vide Foeſ. p. 439.

g. Galenus in Exeg. habet τέρθρον ſummitas antennae proprie dicitur, et τέρθριοι rudentes inde ad ſummum velum pertingentes. Hippocrates autem in ſecundo de morb. mul. ἐπὴν ἐνθάδε, inquit, τὸ τέρθρον ᾖ τοῦ πάθεος, hoc eſt, quum hic τέρθρον fuerit morbi, ſummum et ſupremum, et curationis maxime egens ſignificat. Haec Galenus. Qui locus eſt p. 269. v. 26. et quidem in omnibus exemplaribus deprauatus. Sic enim in iis, quae ad manus

Ἀπολλόδωρος [1] ὁ τὰς ὕμνας γράψας, φησὶ, Τίς τοιῇδε ὥρῃ ἦλθεν ἐπὶ τέρθρον θυράων. Ἀντὶ τῦ, ἐπὶ τέλει τῶν θυρῶν. [2] Καὶ οἱ περὶ ναῦν ἔμπειροι [3] τερθρίαν κάλως [4] ὀνομάζουσι τὰς ἐπὶ τέλει τῦ ἱςῦ.

[h] Τὰ λέγνα τῆς [5] ὑςέρας) ἀντὶ τῦ τὰ περιττά. Λέγνα γὰρ ἐκάλουν οἱ ἀρχαιοὶ τὰς τῶν ἱματίων ὤας· ὡς καὶ Καλλίμαχος φησὶ, λέγων, [6] τούτων [i] κανόνων ἐπιπερὶξ [7] λεγνωτὸν χιτῶνα. Ἐντεῦθεν δηλῶν [8] ὡς τὸ [9] λέγνον τὴν ὤαν σημαίνει καὶ οἷον τὸ πέρας.

[k] Τὰ ἐπιμήνια [10] ἐπηλυγάζονται) ἀντὶ τῦ ἐπέχονται καὶ ἐμποδίζονται. Ἠλύγη γὰρ παρ' Ἀττικοῖς ἡ σκιὰ λέγεται· ὡς καὶ Θουκυδίδης ἐν ς' φησὶν, Ἵνα τῷ κοινῷ φόβῳ τὸ σφέτερον ἐπηλυγάζωνται. Ἀντὶ τῦ [11] συσκιάζωνται.

[l] Τάμισον) τὴν πιτύαν. Ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν [12] Θηριακοῖς.

[m] Τριχιάσηται) Τριχίασις λέγεται ἡ περὶ τὰς μαςὰς [13] ἀπόςασις.

Τὰ

[1] ὁ τὰς ὁ τὰς ὕμνας *MS. D.* [2] καὶ περὶ, *omiſſo* οἱ *MS. D.* [3] τερθρίας *MS. St. et Chart.* [4] ὀνομασὰς τὰς *MS. D.* [5] ὑςέρης *Euſt. et ex emend. St. et ſic Chart. optima fide.* [6] τὸν τῶν *MS. D.* [7] λεγνοτὸν *MS. D.*

nus meas peruenerunt, legitur. Quum ad praecordia allapſi ſtrangularint (ſcilicet vteri) ἐπὴν ἐνθάδε τὸ ςερεὸν ᾖ τῦ πάθεος. Germanus interpres vertit: Vbi hic fuerit affectionis ſoliditas. Caluus vero haec verba omnino praetermiſit. Nos Galeni et Erotiani teſtimonio nixi, pro ςερεὸν reponendum eſſe τέρθρον conſtanter aſſeueramus. EUST. In MS. τερθρίας. ST. Vide Foeſ. p. 615.

h. Galenus in Exeg. dicit, λέγνα oris vuluae extrema, per tranſlationem a veſtimentorum extremitatibus: has vero alibi ἀμφίδεα appellat. Secundo de morb. mul. p. 277. v. 10. Sin minus τὰ λέγνα τῆς ὑςέρης, ſummas vteri oras, (id eſt, extrema vuluae,) deraſas et ablutas, picato cerato illinito. Callimachi locus, quem Erotianus adducit, omnino deprauatus eſt, et reſtitui non poteſt. EUST. Rectius ὑςέρης Ionica terminatione, quae tamen ſaepe in locis hic citatis non obſeruatur. ST. Totum locum ſic refingit Foeſ. p. 377. ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι, λέγων, τὸν τὴν

dorus, qui hymnos ſcripſit, ait: Et quae nam hora venit ἐπὶ τέρθρον θυράων, id eſt, in fine portarum. Praeterea rei nauticae periti τερθρίες κάλες appellant eos, qui in ſummitate mali ſunt.

Τὰ λέγνα τῆς ὑςέρης) id eſt, ſuperflua. Λέγνα enim veteres veſtium extremitates appellabant, vt teſtatur etiam Callimachus, quum inquit, τὸν τῶν κανόνων ἐπιπέριξ λεγνωτὸν χιτῶνα. Hinc declarans, quod τὸ λέγνον oram ſignificat, et velut extremitatem.

Τὰ ἐπιμήνια ἐπηλυγάζονται) detinentur et impediuntur, ἡ λυγὴ enim apud Atticos vmbra dicitur, ſicut et Thucydides in ſexto inquit, vt communi timore proprium ἐπηλυγάζονται, hoc eſt, obumbrent.

Τάμισον) coagulum, ſicut et Nicander in Theriacis.

Τριχιάσηται) dicitur τριχίασις ſciſſura in mammillis.

Τὰ

[8] ἐκ τὸ MS. D. [9] λέγναν, ſuprascr. o, MS. D. [10] ἐπιλιγάζονται MS. D. ἐπηλυγίζονται apud Hipp. [11] συσκιάζωνται vulgg. et ſic MS. D. [12] θηριακῇ MS. D. [13] ἀποσχάσις mauult Foeſ.

τὴν ὤαν ἔχοντα ἐπιπερίξ, λεγνωτὸν χιτῶνα. Ἐντεῦθεν δηλῶν ὡς τὸ λέγνον τὴν ὤαν σημαίνει καὶ οἷον τὸ πέρας. Et pro verbis omnino certe deprauatis τέτων κανόνων ἐπιπερίξ, τὸν κροσσωτὸν ἐπιπερίξ ſcribi poſſe exiſtimauit, κροσσωτὸς enim ſimpliciter, χιτῶνα κροσσωτὸν ἢ λεγνωτὸν, hoc eſt, tunicam fimbriatam ſeu villis praetextam ſignificat.

i. Subeſt deprauatio his verbis, τέτων ἐπὶ περὶ etc. Reperio quidem apud Callimach. λεγνωτὸν χιτῶνα initio hymni in Dianam 3. v. 12., ſed alium locum citat Erotianus. ST.

k. De hac voce ab Erotiano et a nobis ſatis dictum eſt in dictione ἐπιλυγάζονται. EUST. Vide Foeſ. p. 223.

l. Galenus in Exeg. exponit eodem modo. Locus Nicandri in Theriacis poſt mediam libri partem hic eſt: Ἐν δὲ τίθει τάμισον σκίνακος νεαροῖο λαγοῦ. *Impone coagulum petulci iuuenis leporis.* EUST. Vide Foeſ. p. 610.

m. Hanc vocem apud Hippocratem non reperio, ſed τρηχὺς. Secundo de morb. mul. p. 284. v. 32. Quum mulieri

a [1] Τὰ διαφανέα σιδήρια) τὰ διάπυρα καυτήρια.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

a Ὑποφάσιας) τὰς ὑποφαινομένας ὀφθαλμῶν κινήσεις.

b Ὕσματα) ἀντὶ τοῦ ὕματα, ὅ ἐστι βρέγματα. Ὕειν γὰρ τὸ βρέχειν. Τέτακται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ὑετοῦ.

c Ὑπόβρυχα) τὰ κατὰ βάθος κείμενα, καὶ οἷον ὑποβύθια. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν καταδυομένων [2] πλοίων.

d [3] Ὑδατόχροα οὖρα) τὰ ὕδατος ἔχοντα χροιάν.

Ὑδα-

[1] σιδηρέα *Euſt.* [2] πλείων *MS. D.*

lieri mamma τρηχὺς aſpera facta fuerit, ſtoebes, aut rubi fructum cum aqua et oleo coquito. Ariſtoteles ſeptimo de hiſt. anim. c. 11. afferens τριχίαν eſſe morbum pilarem, opinionem vulgarem comprobare videtur. Sic enim ſcribit: Vbera tota fungoſa ita ſunt, vt ſi in poculo pilum forte hauſerit mulier, dolor moueatur in mammis, ὃ καλοῦσι τριχίαν, id eſt, quod malum pilare appellant, nec ſedatur donec pilus vel preſſus exeat ſponte, vel cum lacte exſugatur. EUST. Vide Foeſ. p. 623.

n. Aliud exemplar habet σιδήρια. Primo de artic. t. 43. p. 476. v. 1. σιδηρίοισι ferramentis autem talia vrere oportet, non craſſis, neque valde rotundis, ſed oblongis. Et t. 44. p. ead. v. 3. Oportet autem διαφανέσι candentibus vrere. In cuius expoſitione Galenus ait: Candentia eſſe voluit ferramenta, quae ad alam admouentur, quod expreſſit vocabulo διαφανῆ. Libro de haemorrh. p. 520. v. 11. Iubeo autem praeparari σιδηρία ferramenta ſeptem aut octo. Et v. 15. Καὶ διαφανέα τὰ σιδήρια ferramentaque candentia facito ac vrito. Et p. 521. v. 5. 6. Sin minus vrito, cauendo, ne contingas σιδήρῳ ferro, ſed prope admotis τὰ σιδήρια ferramentis reſecato. Et p. 521. v. 8. Et in ipſum σιδήριον ferramentum probe congruum adaptare. Et v. 9. Deinde indita in ſedem fiſtula διαφαῖνον τὸ σιδήριον ferramentum candens immittere. EUST. V. Foeſ. p. 160. Heſych. quoque διαφανὲς λαμπρὸν, διαπυρὸν exponit.

a. Sexto aphoriſm. t. 52. p. 399. v. 6. Conſiderare vero oportet etiam ὑποφάσιας ſubapparitiones, ſiue ſuſpectiones oculorum in ſomnis. Si enim albae partis quid ſubappareuerit, non commiſſis palpebris,

Τὰ διαφανέα σιδηρέα) ignita cauteria.

PRINCIPIVM Υ.

Ὑποφάσιας) ſubapparentes oculorum motus.

Ὕσματα) id eſt, ὕματα, quae ſunt madefactiones, ὕειν enim pluere; ducta eſt autem vox ἀπὸ τοῦ ὑετοῦ, id eſt, pluuia.

Ὑπόβρυχα) in profundo poſita, et quaſi ὑποβύθια, hoc eſt, profunda. Dicitur autem ἀπὸ τῶν καταδυομένων πλοίων, hoc eſt, a ſubmerſis nauibus.

Ὑδατόχροα οὖρα) aquae colorem habentes.

[3] *ὑδατόχλοα apud Hipp. et ſic Chart. id eſt ὑδατώδη Euſt.*

pebris, etc. Quam ſententiam repetit in primo progn. t. 11. p. 402. v. 3. In cuius com. Galenus inquit: A verbo ὑποφαίνεσθαι, quod eſt, ſuſpici, nomen ὑπόφασιν deduxit, cuius numerus multitudinis eſt ὑποφάσεις, et Ionica diuiſione ὑποφάσιες. Neſcio autem quid Artemidorum Dioſcoridemque impulerit, vt ὑποφύσιας per υ ſcripſerit, quum id, quod ab Hippocrate dicitur, planum ſit: ſiquidem quid illo nomine intelligat, declarauit, quum ait: Perque ſomnum palpebrae non committuntur, ſed inter has ex albo oculorum aliquid apparet. Quod autem Erotiani expoſitio ab hac diuerſa ſit, clare patet. EUST. Vide Foeſ. p. 643.

b. Primo de morb. vulg. com. 1. t. 6. p. 301. v. 43. Ver autem auſtrinum, frigidum, paruae ὕσματα pluuiae. Et com. 2. t. 60. p. 304. v. 34. Circa aequinoctium autem, et vſque ad Pleiada, auſtrinae ὕσματα pluuiae paucae. Et v. 35. Ver aquilonium, ſqualores, ὕσματα pluuiae paucae, frigidae. EUST. Vide Foeſ. p. 647.

c. Heſych. ὑποβρύχια exponit ex Hom. Od. ε. v. 319. V. Hipp. L. περὶ ὀστέων φυσ. p. 62. 25. αὐτὴ δὲ παρὰ τὸν γλουτὸν ἵεται, διὰ τοῦ μυὸς ὑπὸ τῷ μηρῷ ὑποβρύχη.

d. Has dictiones ſimul iunctas non reperi, ſed ὑδατόχολα et ὑδατόχλοα. Galenus in Exeg. habet ὑδατόχλοα, quod eſt dicere, in aquae modum viridia. Quae expoſitio exemplis ab Hippocrate ſumtis non omnino quadrat, nec iis, quae alibi ipſe dicit, conſentit. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 27. p. 310. v. 8. de Clazomenio: Ab aluo vero ab initio, et vſque ad decimam quartam tenuia multa ὑδατόχροα aquei

[e] Ὑδαταινούσῃσιν) [1] ὑδρωπισίαις.

[f] [2] Ὑπερινωμένος) ὑπερκαθαιρόμενος. Ἴνησις γὰρ ἡ κάθαρσις λέγεται.

[g] [3] Ὑδερῶν) τὸν ὕδερον. Ἐπικλῆς δέ φησι τὸ ὑδρηλὸν [4] χωρίον εἰρῆσθαι, οὐ νοήσας ὅτι ἐπὶ τοῦ ὕδρωπος τάσσει τὴν λέξιν.

Ὑγιη-

[1] *ὑδρωπιώσαις MS. D. et ſic ex emend. St. et Euſt.* [2] *ὑπερύνομενος MS. D.*

coloris prodibant. Et libro tertio com. 3. t. 73. p. 324. v. 31. Aluus turbata ex multis tenuibus *ὑδατοχόλοις* aquoſis, bile permixtis. In cuius com. Galenus inquit: Quae vero in propoſita oratione ſeparatim ſcripta ſunt, alui excrementa, *ὑδατόχολα*, quidam per *χ* et *λ* ſcribunt, quidam per *χ*, *ο*, et *λ*, voluntque ita eſſe tenuia, vt aqua eſt, (nam tenue vtrumque nomen ſignificat) ſed colore diuerſo, vt *ὑδατόχλοα τῆς χλοῆς*, id eſt, graminis colorem reddant, *ὑδατοχόλα* vero *τῆς χολῆς*, id eſt, bilis. Iam tertia quoque eſt ſcriptura per *χ* et *ρ*, vt ſit *ὕδατος χρόα*, id eſt, aquae color, quae nec in antiquis, nec in fidelibus exemplaribus inuenitur, eſtque plane mendoſa, nam aquoſae vrinae, vt nomen indicat, et materiam tenuem, et colorem album repraeſentant. Et t. 87. p. 327. v. 43. Et ſequentibus multa *ὑδατόχλοα* aquoſa cum virore pallida prodibant: ſeu aquoſa, quae bilem referebant. Primo prorrh. com. 2. t. 49. p. 410. v. 36. In febribus ardentibus, ſuperfrigerantibus, egeſtionibuſque alui *ὑδατοχόλοις* bilioſis aquoſis, frequentibus, oculorum diſtorſio, ſignum malum eſt. In coac. praenot. p. 426. v. 3. Quibus in febre, dolore lateris ſiente, aluus multa *ὑδατοχόλα* aquoſa bilioſa egerit, hic alleuatur. Et p. 427. v. 28. Qui ex febribus ardentibus, aliquantulum perſrigerantibus, cum egeſtionibus alui *ὑδατοχόλοισι* aquoſis bilioſis laborant, oculis malum eſt. Et p. 443. v. 32. Tenuis ſpumoſa alui eiectio *ὑδατόχλοον* aquoſam cum virore pallidam habens ſubſidentiam, mala eſt. EUST. Vide Foeſ. p. 632. cui locus Erotiani ſuſpectus videtur.

e. Galenus in Exeg. exponit, aquam inter cutem habentibus, ſanguinem in aquam mutantibus, et aquoſa purgantibus. Inuenio praeterea in eodem libro, *ὑδατώδεας* hydropicos. Secundo de morb. vulg. ſect. 1. p. 312. v. 30. Et morbi regii ab hepate ad ſubalbidum colorem vergunt, et *ὑδαταινόμενοι*, qui ex aqua inter

Ὑδατοταινέσησι) hydropiſiis.

Ὑπερινωμένος) eximie purgatus, ἴνησις enim purgatio dicitur.

Ὑδερῶν) hydropem. Epicles vero dicit, aquoſum locum appellari, quum non viderit hanc vocem de hydrope dici.

[3] *ὕδεροον nonnulli apud Hipp. ὕδερον Foeſ. ὑδρῶν Chart.*
[4] *χωρεῖ MS. D.*

inter cutem, et ex pituita alba laborant. Et libro ſexto, com. 1. t. 7. p. 343. v. 24. Muliebria, ſiue menſtrua, ὑδαταινέσησιν aqua laborantibus, diu perdurant. In cuius com. Galenus ait: Sunt qui ὑδαταινέσας aqua laborantes intelligant eas, quae aptae ſunt, vt aqua inter cutem corripiantur. Sunt qui eas, quarum ſanguis tenuis, aquoſuſque natura eſt. Poteſt autem de vtriſque intelligi: ſed potius conuenit iis, quae ſuapte natura ſanguinem tenuem habent, nec vlla alia morboſa affectio corpus infeſtet, in iis enim menſtrua purgatio, quam ipſe muliebria vocauit, diu perdurat. EUST. Pro ὑδρωπισίαις repone ὑδρωπιώσαις, vt in aliis codicibus legitur. Hippocr. epid. VI. γυναικεῖα τῇσιν ὑδαταινέσησιν ἐπιπολὺ παραμένει. Vbi Galenus ſcribit nonnullos ὑδαταίνουσας expoſuiſſe τὰς ἐχούσας ἐπιτηδείως ἁλῶναι τῷ κατὰ τὸν ὕδερον πάθει. Alios autem τὰς φύσει λεπτὸν καὶ ὑδατῶδες ἐχούσας αἷμα. Poſſe autem in vtraque ſignificatione accipi. Sed potius tamen accipiendum tamquam dictum ἐφ' ὧν φύσει τὸ αἷμα λεπτόν ἐςι, μηδεμιᾶς νοσώδους διαθέσεως ἑτέρας ὑποςρεφομένης ἐν τῷ σώματι. ST. V. Foeſ. p. 632.

f. Galenus in Exeg. habet ὑπερινὸς, homo vltra modum inanitus, et euacuatio modum excedens. Aliqui autem ſic exponunt: Et ſupra modum attenuatur, ſed et longum ſpirans, et breui ſpirans ſic dici duobus modis videtur. EUST. Apud eumdem Hippocratem legitur ὑπερίνησιος in L. περὶ τόπων τῶν κατ' ἀνθ. cum η priore loco, ι autem poſteriore, contra quam hic ἴνησις ſcriptum ſit. At Galenus ὑπέρινος habet, non ὑπερινωμένος. Ceterum pro ὑδερῶν inuenitur ſcriptum etiam ὑδρῶν. ST. V. Foeſ. p. 636.

g. Libro de int. affect. p. 209. v. 4. de voluulo: Huic quandoque ὕδερος aqua intercus fit in ventre. Si igitur facta fuerit, ſecare ipſum non oportet, moritur enim: ſed iiſdem curare, quibus eum,

h Ὑγιηρὸς γόνος) ἀντὶ τοῦ ὑγιηρὸν σπέρμα.

Ὑπερτέρη) ὑπερβάλλουσα καὶ ὑπεράγουσα.

i [1] Ὕποφρον) [2] κρυφαῖον, ὥς φησιν ὁ Ταραντῖνος. Μαρτυρεῖ γὰρ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σμηριγόνῃ, λέγων, νῦν δ' εἰρὴ ὕποφρος ἐξ αὐτῶν ἕως ἀπώλεσέ τε καὶ αὐτὸς ἐξαπώλετο. Μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ. Καὶ ὁ Ἱπποκράτης δὲ σαφὲς ποιεῖ, λέγων, οὐθὲν [3] ὅττι καὶ ὕποφρον, καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας. Εἰ οὖν αἱ καταδύσεις, θαλάμαι λέγονται, εἰκότως πᾶν τὸ σκεπόμενον, κρυφαῖόν ἐστι καὶ ὕποφρον.

k [4] Ὑπόξηρα) τὰ ἐκ πλάτους εἰς μύουρον ἠγμένα.

Ὑπο-

[1] ὑποφόρον, cauernoſum et foraminulentum, quaedam exempl. notante Foeſio. [2] κρυφίον MS. St. Euſt. et Chart. κρυφαῖον MS. D.

eum, qui a ſplene ὑδεριῶντα aqua inter cutem laborat. In coac. praen. p. 438. v. 15. Ὑδεριῶντι hydropico febrienti, vrina parua et turbata pernicioſa eſt. Et v. 18. Ὕδερος hydrops, qui ad curationem remiſit recurrens, deſperatus eſt. EUST. V. Foeſ. p. 632.

h. Libro de aere, aquis et locis, p. 77. v. 4. Quum enim γόνος ſemen genitale ab omnibus corporis membris procedat, a ſanis quidem ὑγιηρὸς ſanum, a morbidis morboſum, etc. Reperio etiam ὑγιηρὰ καταμήνια ſani menſes. Libro de ſteril. p. 291. v. 14. Et ἐπιμήνια ὑγιηρὰ menſes ſani p. 292. v. 43. EUST. Vide Foeſ. p. 630.

i. Locus, quem Erotianus adducit, vt coniicio, eſt in libro de arte, p. 3. v. 34. licet verba nonnihil diuerſa ſint. Erotianus enim habet, οὐθὲν ὅτι καὶ ὕποφρον, καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας, hoc eſt, nihil eſt occultum, et quod habeat circa ſe cellulas. Hippocratis vero exemplaria habent: Καὶ τούτων οὐδὲν, ὅ, τι οὐχ ὕπαφρον ἐστι καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας, id eſt, vt Germanus interpres vertit: Et horum nullum eſt, quod non ſubſpumoſum ſit, et circa ſe forulos habeat. Numquid autem legendum ſit ὕποφρον occultum, an ὕπαφρον ſubſpumoſum, an ὑποφορον circumcauernoſum, vt aliqui docti viri ſuſpicantur, ſtudioſi per otium iudicare poterunt. Ceterum Sophoclis locus omnino corruptus eſt, et reſtitui non poteſt. EUST. Vide Foeſ. p. 644. ſic emendat vitioſum hunc locum ex Hipp. καὶ τούτων οὐθὲν ὅ τι οὐχ ὕπαφρόν ἐστι, καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας.

k. Ga-

῾Υγιηρὸς γόνος) id eſt, ſemen ſanum.

῾Υπερτέρη) ſupereminens, et ſuperagens.

῾Υπόφρον) latens, vt inquit Tarantinus. Confirmat hoc etiam Sophocles in Smerigone, quum inquit: Nunc autem εἰςὴ[3] ὕποφρος, hoc eſt, clam ex ipſis, donec perdidit, et ipſemet periit. Huius meminit etiam in Iphegenia. Et Hippocrates plane declarat, quum ait: Nihil eſt ὕποφρον, hoc eſt, occultum, et quod habeat circa ſe θαλάμας, id eſt, cellulas. Si igitur latibula θαλάμαι appellantur, iure omne, quod regitur, appellatur κρύφιον et ὕποφρον.

῾Υπόξηρα[4]) ex latitudine in caudam muris, id eſt, in anguſtum ducta.

[3] *ὕττι quaed. exempl. ὅτι MS. D.* [4] *ὑπέξυρα St. et Chart.*

k. Galenus in Exeg. longe aliter ac Erotianus exponit, hoc eſt, quae ſubcaua, aut humiliora ſunt, et ὀπόξηρος adunco naſo, quod quae circumcirca ſunt, humiliora quam ſummitas ſint. Item ὑποξήρας humiliores et contractos, ita de ventribus, in maiore de praed. loquutus eſt. Sunt qui putent eo in loco ſcribendum eſſe, ὑπέξυρα, quoniam Galenus ἔξυρα in anguſtum redacta, quae et μύοπα dicuntur, exponit. Sumi etiam hanc vocem pro ſicco et arido, exempla, quae adduco, patefaciunt. Sexto de morb. vulg. com. 8. t. 36. p. 351. v. 14. Scio quod difficile eſt ratiocinari, ac cognoſcere vias, veluti ſi ſit acuto capite, ſimus, ὑπόξηρος, ſubaridus, bilioſus. Et libro ſeptimo p. 356. v. 24. Prodromi filius aeſtate ſublaeſus, aeſtuoſus, lingua ipſi ὑπόξηρος, ſubarida, obſcura. In coac. praenot. p. 434. v. 37. In anginis ſputa gracilium ὑπόξηρα ſubarida malum. Et v. 48. Ex angina ὑποξήρα ſubarida frequentia ſputa, cum tuſſi, lateris dolorem inducentia pernicioſa. Primo de fract. t. 34. p. 458. v. 9. Τὰ δὲ ὑπόξηρα extremitates autem ſubaridas, et in acutum abeuntes, ſpleniis obuolutis, curare oportet. Sic vertit Germanus interpres. Alii, quae in extremitate tenuantur. Alii ſubſiccanea. Quem locum exponens Galenus inquit: Tenuantur membrorum extrema, quae dixit ὑπόξηρά. Quarto de art. t. 61. p. 500. v. 21. Femora ipſa natura ſunt curua: ſuperne enim carnoſa ſunt, et inter ſe ſociata; inferne

l [1] Ὑπονησαμένη) ὑποσωρεύσασα, [1] ἀπελθοῦσα.

m Ὑποκρίσεται) ἀφίσαται καὶ διανίσαται.

[2] Ὑπένδοθεν) ἀντὶ τοῦ κάτωθεν.

n Ὕπομβρον ὀσέον) [3] ὑπονόμον καὶ κάθυγρον γέγονος.

o [4] Ὑπηλάτω) τῷ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντι. Παρὰ τὸ ὑπελαύνειν εἰρημένον.

Ὑποκρινέσθω) [5] ἀποκρινέσθω.

p Ὑποτεῖναι) ὑποθεῖναι, καὶ [6] Ὑποτεταμένον τὸ ὑποκείμενον ξύλον, τὸ οἷον βάθρον, ὡς καὶ Φρυνίχος ἐν [7] Κρόνῳ φησί. Κείνη μεμνήσθω με ξύλον ὑποτεταγός

Ὑπενέγκασθαι) ὑποβιβάσαι.

Ὑποτοπέεσθαι) ὑπονοεῖν.

Ὑπερεόντας) μετακινοῦντας.

q [8] Ὑποφθάλμιον) τὸ κοῖλον τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ὑπείλ-

[1] *ὑπελθοῦσα mauult Foeſ.* [2] *ὑπένδεθεν MS. D.* [3] *ὑπόπυον forte Foeſ.* [4] *ὑπηλάτη Euſt. et Iunta. ὑπηλάτων) τῶν τὴν κ. κ. καθαίροντων παρὰ τὸ ὑπηλαύνειν εἰρημένων, ex emend. Foeſii.*

ferne vero ὑπόξηροι ſicca. In mochlico p. 509. v. 8. de femore luxato: Quae autem intro luxarunt, et vtriculis ἐς τὸ ὑπόξηρον τοῦ μηροῦ ſubcoxae ſiccam partem datis, reduces. Sic vertit Caluus. Libro de veratri vſu, p. 534. v. 31. de ineptis ad pharmacum. Sed et ὑποξήρους ſubſiccos, et balbos ac blaeſos (ſcilicet vitare oportet). EUST. Fortaſſe ſcribendum eſt ὑπέξυρα. Vide apud Galen. ἔξυρα. ST. Vide Foeſ. p. 640.

l. Galenus in Exeg. exponit, quae ſubnatauit, quae ſubiit. EUST.

m. Et hic locus Foeſio p. 659. ſuſpectus videtur.

n. Galenus in Exeg. exponit, ſubhumidum, purulentum, ſubpingue. EUST. V. Foeſ. p. 659.

o. Quarto de morb. p. 177. v. 40. Sed et medicamenta ὑπήλατα aluum ſubducentia, ſi in potu ſumantur, extra ventrem procederent. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 11. p. 370. v. 49. de curatione pleuritidis: Sedant item alia multa ὑπηλάτων aluum ſubducentia medicamenta. Et p. 371. v. 1. Et ea, quae in for-

Ὑπονησαμένη) quae accumulauit, quae ſubiit.

Ὑποκρίσεται) ſeiungitur, et attollitur.

Ὑπένδοθεν) pro infra.

[4]Ὑπομβρον ὀσέον) concauum et humidum factum.

Ὑπηλάτη) inferiorem ventrem purganti, παρὰ τὸ ὑπελαύνειν, hoc eſt, a ciere dictum.

Ὑποκρινέσθω) reſpondeat.

Ὑποτεῖναι) ſupponere, et ὑποτεταμένον ſuppoſitum lignum, et quaſi fundamentum, vt Phrynichus in Saturno inquit: Ipſa memoria teneat lignum ὑποτεταγὸς, hoc eſt, ſuppoſitum.

Ὑπενέγκασθαι) deponere.

Ὑποτοπέεσθαι) ſuſpicari.

Ὑπερέοντας) commutantes.

Ὑποφθάλμιον) concauum oculi.

[5] *ἀποφινέσθω MS. D.* [6] *ὑπετεταγμένον MS. D.* [7] *Χρόνῳ vulgg.* [8] *ὑποφθάλμια et τὰ κοῖλα mauult Foeſ.*

ſorbitionibus exhibentur ὑπήλατα aluum ſubducentia medicamenta opitulantur. EUST. Vide Foeſ. p. 636.

p. Inuenio ὑποτεταμένον et ὑποτιθέναι. Primo de fract. t. 18. p. 457. v. 39. de fractura radii: Partim quod ſanum (ſcilicet os vlnae) ὑποτεταμένον ſubtentum, fundamenti loco ipſi eſt. Primo de artic. t. 30. p. 475. v. 10. Sub alam vero lanam mollem, puram conuolutam ὑποτίθεναι ſubiicere oportet, ad cauitatem explendam. EUST. V. Foeſ. p. 642.

q. Primo de morb. mul. p. 236. v. 40. Et τὰ ὑποφθάλμια concaua oculorum liuida ſunt, et inflata. Et libro ſecundo p. 264. v. 40. Et color eſt exalbidus, et facies eleuata, et in ὑποφθάλμοισιν concauis oculorum tumores laxi. Et p. 266. v. 37. In facie ſunt tumores albi, et ὑποφθάλμια concaua oculorum tument. In coac. praen. p. 427. v. 33. de lethargicis: Et τὰ ὑποφθάλμια concaua oculorum eleuata habent. Interpres Germanus vbique vertit, partes ſub oculis. Caluus vero, oculorum inferiora. EUST.

[r] Ὑπείλλει) ὑποςρέφει. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Οἰδίποδι φησὶν, Οὐρὰν ὑπείλλει [1] ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

[a] Φύσαν) νῦν μὲν ἐν Ἀφορισμοῖς καὶ ἐν ά καὶ δ' Ἐπιδημιῶν, [b] [2] τὴν δι' ἕδραν δυσωδίαν πνοὴν λέγει. Ἐν δὲ τῷ Περὶ φυσῶν καὶ ἐν τῷ Περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς, τὰ ἐν ἡμῖν πνεύματα. Ἐν δὲ τῷ [3] Περὶ χυμῶν, τὸ ἐμφύσημα λέγει.

[c] Φακῶν [4] ἐρέγματα) ἀντὶ τοῦ διαιρήματα. Καὶ γὰρ ἐρεγμὸς κυρίως λέγεται ὁ δίχα διῃρημένος κύαμος.

Φλενο-

[1] *υπολεοντόπουν coniunctim in MS. D.* [2] *τὴν δι' ἕδρας δυσώδη πνοὴν Chart. ex St.*

r. Sunt qui putant ſcribendum eſſe ὑπίλλειν, vel ὑπειλεῖν. Galenus in Exeg. habet ὑπειλληθέωσιν, vel vt aliis placet ὑπειληθέοσιν, in ſe ſubuoluantur. EUST.

a. Locus primus ab Erotiano adductus, eſt in quarto aphoriſm. t. 73. p. 395. v. 31. Si non φύσαι flatus, ſiue crepitus erumpant. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 1. p. 306. v. 49. Φῦσαι flatus ſilentes, ſtrepentes. Et libro quarto p. 332. v. 19. Et φύσαι flatus cum crepitu prodierunt. Secundo de diaeta p. 92. v. 14. de maza: Quod vero intus manet, φύσαν flatum inducit, et partim ſuperne eructatur, partim inferne ſecedit. Et v. 23. 24. Et libro tertio p. 103. v. 26. Secundo de morb. p. 156. v. 14. et p. 157. v. 3. 4. Libro de affection. p. 187. v. 14. et pluries vſque ad 42. Secundo de morb. mul. p. 269. v. 23. et p. 283. v. 25. Secundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 313. v. 39. de Lycia. Et ſectione 3. p. 314. v. 47. Et libro quinto p. 337. v. 26. 28. de Eudemo in Lariſſa. Libro de iudicationibus p. 387. v. 34. Libro de fiſtulis p. 517. v. 31. Pro ſpiritu ſumitur haec vox libro de flatibus, p. 118. v. 22. quem locum innuit Erotianus. Ac ſpiritus quidem inquit, qui in corporibus ſunt, φύσαι flatus vocantur, qui vero extra corpus exiſtunt, aer. Et p. 119. v. 23. Per vniverſum corpus permeant φύσαι flatus. Et v. 27. Et p. 120. v. 5. 11. 14. Primum quidem caput ipſum propter φυσέων flatus incluſos aggrauatur. Et p. 120. v. 37. 40. Et p. 121. v. 2. de apoplexia. Et p. 121. v. 40. An vero in libro de veteri arte medendi vtatur hac

voce

Ὑπείλει) voluebat, vt Euripides etiam in Oedipo inquit: Οὐρὰν ὑπείλει, caudam voluebat ſub inceſſu leonino.

PRINCIPIVM Φ.

Φῦσαν) nunc quidem, et in aphoriſmis, et in primo et quarto de morbis vulgaribus, graueolentem ſpiritum ab ano emiſſum dicit. In libro vero de flatibus, et de veteri arte medendi, eos, qui in nobis ſunt, ſpiritus. In libro autem de humoribus inflationem appellat.

Φακῶν ἐρέγματα) id eſt, diuiſiones; etenim ἐρεγμὸς proprie dicitur ſeorſim faba diuiſa.

Φλενο-

[3] *περὶ χυρῷ MS. D.* [4] *ἐρέματα MS. D.*

voce Hippocrates pro ſpiritu, qui in nobis eſt, anceps ſum, p. 11. v. 45. de figuris membrorum ſpongiformibus: Quaecumque autem φῦσαν flatum et reuolutiones operantur in corpore, ea in cauis, et amplis, veluti ventre ac pectore ſtrepitum ac ſonitum facere ſolent. Et p. 12. v. 6. Velut hepar, quod propter denſitatem quidem ac latitudinem reſiſtit, ac non cedit, φῦσα flatus vero ſubiens augeſcit, ac fortior euadit. Neſcio etiam an Hippocrates in libro de humoribus hac voce pro inflatione vtatur. Primo de humor. t. 16. p. 114. v. 37. Aut eruptio puſtuloſa, aut φῦσα flatus, aut cibus. Et t. 18. p. ead. v. 41. Caſtigatio per vomitum, inferne per exitum, aut ſputum, mucum, tuſſim, ructum, ſingultum, φύσης flatum, vrinam, ſternutationem. Et t. 19. v. 45. de his, quae ſuperne erumpunt: Cruenta, ἄφυσα flatus expertia, cruda, cocta, ſicca. Et libro ſecundo t. 1. p. 115. v. 5. Signa haec ſunt, odores corporis, oris, ſeceſſus, auris, φύσης flatus, vrinae, vlceris, ſudoris, ſputi, naſi. Et t. 5. p. ead. v. 11. Item tot, et talia, veluti ſunt φῦσαι flatus, vrina, qualis, et quanta, et quando. Puto ego pro inflatione ab Hippocrate vſurpari, ſecundo de morb. p. 157. v. 2. de morbo ructuoſo: Vbi hoc factum fuerit, melius habere ſibi videtur, et venter φυσᾶται inflatur, ac durus fit. Secundo de morb. mul. p. 278. v. 42. Si inflati fuerint vteri, venter attollitur, et φυσᾶ inflatur, et ſonitum edit. KUST. Vide Foeſ. p. 669.

b. Lege δι' ἕδρας δυσώδη πνόην. ST.

c. V. Foeſ. p. 650. Locus eſt in coac. praen. p. 444. v. 26.

d [1] Φλενοδώδη) Φλενοδώδη οὖν ἐκάλουν τὰ μετὰ φλυαρίας καὶ πνευματώδους ταραχῆς ἐκκρινόμενα. Ἄλλοι δέ φασι μὴ δεῖν γράφειν [2] Φλενοδώδη, ἀλλὰ Φλεβονώδη, ὡς εἶναι τὰ [3] μετὰ ἀλγήματος οἰδήματα. Οἱ δὲ τὰ [4] μετὰ σφυγμοῦ, οἱονεὶ [5] Φλεβονώδη εἶναι, τοῦ Ἱπποκράτους μηδ᾽ ὅλως ὀνομάσαντος ἄλγημα. Ἔστιν οὖν τὰ ἐν κινήσει καί τινι ταραχῇ [6] ὄντας. Φλέβας γὰρ οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὰς ἀρτηρίας ἐκάλουν. Φησὶ γὰρ αὐτὸς, Τὰ οὖν γινόμενα ῥίγεα μεθ᾽ ἡμέρην καὶ κατὰ νύκτα ἐπιπαροξυνόμενα ἀγρυπνίην ποιέει, καὶ τὰς Φλέβας δονέει καὶ [7] ταράσσει, καὶ πυκνότατον καὶ σφοδρότατον τὸ κίνημα ποιέει. Φλέβας δὲ οὐ τὰς [8] συνήθεις λεγομένας, ἀλλὰ τὰς ἀρτηρίας ὠνόμασε. Καὶ ὁ Δημόκρι-

[1] *Φλενωδώδεα Euſt. et Iunta, et in ſq. Φλεδονώδη mauult Foeſ. St. et Euſt.* [2] *Φλεδονώδη Foeſ.* [3] *μετ᾽ Foeſ.* [4] *μετὰ φλυγμοῦ MS. D.*

d. Vario modo ſcriptam reperio hanc vocem. Galenus in Exeg. habet φλεδονώδεα, qui nugantur, φλεδόνες enim nugae ſunt. Inuenio etiam φλεβονώδεα. Quarto de morb. vulg. p. 333. v. 30. Praecordium intentum apparuit inflammati, φλεβονώδεα, venarum intentarum modo. Sic vertit Germanus interpres. Lego etiam φλεβονώδεα primo prorrh. com. 3. t. 9. p. 411. v. 18. Superuenientes rigores, et nocte magis quodam modo exacerbantes cum vigiliis, φλεβοδονώδεα et venarum agitationibus in ſomnis. Germanus interpres vertit, cum delirio. Quem locum Galenus exponens inquit: In praeſenti dictione φλεβοδονώδεα nouum peregrinumque nomen fecit, venas agitari, quantum ex voce eſt, oſtendens: vel etiam, vt quidam nomen ſcripſerunt, per φλεβοτονώδεα venas extendi, etc. deinde ſubiungit. Ambiguitates ergo huiuſmodi quidam effugere volentes pro φλεβοδονώδεα, φλεδονώδεα inquiunt, nomen ἀπὸ τῶν φλεδόνων facientes, quod autem φλεδόνας et nugas, et deliramenta quidam veteres nominauerint, non te praeterit. Affectiones igitur, inquit, cum vigiliis exiſtentes, et in ſomnis delirantes, vrinam inconſulto excernentes. Eſt et vox φλεβοτομηθέντα. Quarto de morb. vulg. p. 334. v. 41. Tuſſient ſiccam tuſſim, qui teſtes affectos habent, et ex tuſſi φλεβοτομηθέντα vena ſecta

φλενοδώδεα) igitur φλενοδώδεα appellauit, quae excernuntur cum nugis et perturbatione flatuoſa. Alii vero dicunt non eſſe ſcribendum φλενοδώδεα, ſed φλεβονώδεα, ita vt ſint tumores cum dolore. Alii vero cum pulſatione venarum, quum Hippocrates nullibi nominauerit dolorem. Sunt igitur, quae in motu et perturbatione quadam verſantur, etenim antiqui arterias venas appellabant; inquit enim ipſe: Rigores, qui ſunt die noctuque dum augentur, vigiliam faciunt, et φλέβας venas quatiunt, et perturbant, et frequentiorem ac vehementiorem motum efficiunt: φλέβας autem non dici ſolitas, ſed arterias

[5] *φλεδόνωδη Foeſ.* [6] *ὄντα Foeſ.* [7] *ταράσσει, καὶ σφοδρότερον καὶ πυκνοτέρον τὸ κιν. MS. St.* [8] *συνήθως St. ex emend.*

fecta ad teſtem ſolutio fit. Quae autem harum lectionum melior ſit, nihil certi habeo. Suſpicor tamen pro φλενοδώδεα reponendum eſſe φλεβοδονώδεα, vel φλεβονώδεα, vel potius φλεδονώδεα. EUST. Apud Hippocrat. alicubi quidem φλεβενώδεα (poſteriore ε, vt opinor, poſito pro ο,) ſcriptum in vulgg. editt. reperio, videlicet epid. L. IV. alibi autem φλεβοδονώδεα prorrh. L. I. et 3. Item in coac. progn. Et hanc ſcripturam etiam agnoſcit Galenus quibuſdam in locis. Nam in hunc Hippocratis locum prorrh. L. III. τὰ ἐπιῤῥιγοῦντα καὶ ἐς νύκτα μᾶλλόν τι παροξυνόμενα, ἄγρυπνα, φλεβοδονώδεα ὄντα ἐν τοῖς ὕπνοις, etc. annotat, φλεβονώδεα nouum et auribus peregrinum vocabulum ſignificare φλεβὰς δονουμένας ſubiungens quoſdam ſcripſiſſe φλεβονώδεα, id eſt, τὰς δεινομένας φλέβας. Sed legendum videtur φλεβοτονώδεα, vt habetur apud eumdem aliquanto poſt, at infra in ἐξηγ. γλ. Ἱππ. habes φλεδονώδεα, φλύαρον. Φλεδόνες γὰρ αἱ φλυαρίαι, quum tamen in illo quem dixi loco non φλεδόνες, ſed φλεβοιδόνας veteres φλυαρίας καὶ λήρους appellaſſe dicat. Heſychius autem illi non huic ſcripturae aſſentitur. Apud eum enim ſcriptum eſt, φλέδων, φλυαρία, καὶ ὁ ἀλάζων εὐήθης. Item φλεδονώδη, φλύαρα ληρώδη. Item φλεδονεῖ, ἀναισθητεῖ, φλυαρεῖ, καὶ φλεδονεύεσθαι τὰ αὐτά. ST. Vide Foeſ. p. 657.

dd. Suſpicor mendoſum eſſe genitiuum φλυαρίας. ST.

μόκριτος δὲ [1] φλεβοπαλίαν καλεῖ τὴν τῶν ἀρτηρίων κίνησιν.

[e] Φλαῦρος) πανταχοῦ τὸ φλαῦρον ἐπὶ κακοῦ [2] τάσσεται.

[f] Φωναὶ [3] κατειλλοῦσαι) ἀντὶ τοῦ κατεχόμεναι. [4] Εἰλεῖν γὰρ τὸ συνέχειν καὶ [5] συγκλείειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν· ὁ δὲ Βακχεῖος οὐ καλῶς ἐξηγήσατο τὴν λέξιν, παρεγκεκλιμένας φήσας. Ὁ δὲ Φακᾶς [6] Διοσκουρίδης, Κατίλλειν φησὶν εἶναι τὸ καθείργειν καὶ κατακλείειν. Ὡς δηλοῦσθαι τὸ βραχὺ τῆς φωνῆς καὶ μόλις ἀκουόμενον.

Φολλι-

[1] φλεβοπαλία *MS. D.* [2] τάσσει *MS. St.* [3] κατειλοῦσαι *Euſt. et Foeſ.*

e. Primo de morb. mul. p. 235. v. 13. Si mulier corpore φλαύρως male habuerit. Et v. 25. 42. Si enim corpus φλαύρως male habuerit. Libro de ſterilibus p. 298. v. 35. Si vero ſtomachus ſic habeat, menſes autem non prodeant, aut φλαύρως vitioſe, aut minus. Primo de morbis vulg. com. 2. t. 80. p. 306. v. 9. Si etiam alia φλαύρως pernicioſe non habeant. Et libro ſexto com. 1. t. 21. p. 343. v. 42. Et com. 2. t. 38. p. 345. v. 10. Secundo de rat. vict. morb. acut. t. 50. p. 373. v. 32. Et libro tertio t. 33. p. 375. v. 25. Sexto aphoriſm. t. 52. p. 399. v. 8. Primo prorrh. com. 2. t. 11. p. 410. v. 2. Et com. 3. t. 24. p. 411. v. 41. Et t. 61. p. 413. v. 1. In coac. praen. p. 430. v. 20. Et p. 438. v. 11. Primo de artic. t. 62. p. 477. v. 9. Multos igitur noui medicos alias non φλαύρως malos, qui grauiter afflixerunt, tales humeros reponere conantes. EUST. Vide Foeſ. p. 656.

f. Tertio de morb. vulg. com. 3. t. 32. p. 322. v. 35. Φωναὶ voceſque multis ſignificationem de ſe praebebant, quod eſſent vitiatae et κατειλοῦσαι impeditae ac inuolutae. Sic vertit Germanus interpres. Caluus vero, vocem laeſam et diſſolutam. Impreſſi codices habent κατατιλλοῦσαι. Galenus hunc locum exponens, inquit, Hippocrates claris vocabulis, quae rhetores ciuilia vocant, eſſe vſus videtur, at ἰλλαίνειν huius generis non eſt, ac multo minus κατιλλαίνειν, vel κατιλλαίνουσαι, praecipue quum de voce non de palpebris dicitur, itemque quia forma dictionis actiua eſt, non paſſiua. Rectius enim (ſiquidem hoc nomen voci accommodare volebat)

erat,

terias nominauit. Et Democritus etiam *φλεβοπαλίην* appellat arteriarum motum.

Φλαῦρος) vbique *τὸ φλαῦρον* ad prauum refert.

Φῶναι κατείλουσαι) id eſt, occupatae ſeu contentae, *εἴλλειν* enim continere, et claudere Attici dicunt. Bacchius vero non recte vocem eſt interpretatus *παρεγκεκλιμένας* demiſſas dicens. Phacas vero Dioſcorides *κατείλλειν* inquit eſſe cohibere, et claudere, ita vt ſignificet vocis tenuitatem, et quae vix audiatur.

Φολι-

[4] *εἰλεῖν MS. D.* [5] *συγκλείη MS. D.* [6] *δισκελήσεις MS. Dor.*

erat, ſi *κατιλλούμεναι*, non autem *κατείλουσαι* ſcripſiſſet: ac multo etiam melius, ſi *κατιλλαινόμεναι*: nam a verbo *ἰλλαίνειν*, ita participium deducas. Atqui nullus ſit ſenſus, ſi de vocibus dicatur *κατειλοῦσαι*, vt quidam intelligere nos interpretes voluerunt, tamquam tendat verbum *ἰλλαίνειν* ad diſtorquere, nam *κατεῖλουσαι* ſignificat diſtorquentes; *κατειλουμέναι* vero diſtortae. Multi itaque vna in dictione errores commiſſi videntur, dum *κατειλοῦσαι* accipere, vt multis eſt viſum interpretibus, volumus: quaſi a dictione *ἰλλαίνειν* deſcenderit, etenim actiuum eſt, *ἰλλαίνουσαι*, *ἰλλαινόμεναι* paſſiuum, et adiecta praepoſitione *κατιλλαίνουσαι*. Atqui *εἰλοῦσαι*, et *κατειλοῦσαι* ab *ἰλλαίνω* deriuari non videtur: nec vero et *εἰλουμέναι* et *κατειλουμέναι*. Perraro autem inuenias apud veteres, hoc genus verba, et nomina, *ἰλλαίνειν* dico, et *ἰλλὸς*, a quo videtur Sophron comparatiuum feciſſe *ἰλλότερον τὸν κύονα*. Quare rectius dixeris, ſiquidem de his velis nugari, non *ἀπὸ τῆς ἰλλώσεως*, deductum *εἰλοῦσαι*, ſed ab alio quodam, quod Plato et Antipho vſurpaſſe videtur. Plato quidem in Timaeo ſic inquit: Quia vero ſenſim impellebatur ab aeris frigore intro iterum *ὑπὸ τὸ δέρμα εἰλούμενον κατεῤῥιζοῦτο*, id eſt, ſub cutem coactum firmabatur. Videtur enim pro concluſum, vel repulſum in altum *εἰλούμενον* hic vſurpaſſe, quo ſignificatu videtur etiam haec ab eo eſſe ſcripta oratio. Terram vero nutricem noſtram *εἰλουμένην*, id eſt, quae reſtringitur ad rationem in perpetuum conſtitutam. Eſt item apud Antiphontem in ſecundo libro de veritate inuenire hoc vocabulum eo loco: Vbi ergo in aere imbres et venti ſibi mutuo aduerſantur, ibi cogitur aqua, et multum

ſpiſſa-

[ff] [1] Φολλικώδη) τὰ ἐφιλλώδη καὶ λεπρώδη. Οἱ γὰρ παλαιοὶ Φολλικὰς ἐκάλυν τὰς ψωρώδεις τραχύτητας.

[g] Φλεγμονὴ ὑπολάπαρος) ἡ χωρὶς συντάσεως γινομένη.

[h] Φοξοὶ) οἱ ὀξυκέφαλοι, καὶ προμέτωποι.

[i] [2] Φλιδᾷν) διϊκνεῖσθαι καὶ [3] διαπηδᾷν καὶ διαπίνειν.

Φαρμάκῳ ἰσχητηρίῳ) ἀντὶ τῦ ἰσχαίμῳ.

Φρέ-

[1] *φυλλικώδη quaedam exempl. vitioſe. Euſt.*

ſpiſſatur. Quod autem eorum, quae committuntur, ſuperius ſit, hoc denſatur, et cogitur *ὑπὸ τε τῦ πνεύματος εἱλέμενον, καὶ ὑπὸ τῆς βίας*, id eſt, a vento contortum, et a vi. Hic concluſum vel contractum in ſe denotare, per dictionem *εἱλέμενον* videtur. Numquid igitur in hoc libro, qui de vocibus ſcripſit *κατειλῦσαι*, tale quid ſignificari innuit, voces quaſi occluſas, et coactas oſtendens? vt accipiamus de vocibus eſſe dictum, quae exire nequeunt: quod accidit iis, qui gracili ſunt voce. Et paulo poſt inquit: Liquet porro rectius fuiſſe, ſi *κατειλέμεναι* ſit ſcriptum, quam *καταλῦσαι*: qui quidem communis eſt omnis expoſitionis lapſus. Nam quidquid ſtatuas in dictione *κατειλῦσαι* ſignificari, actionem ſignificat, non paſſionem, vnde maxime ſuſpiceris Hippocratis non eſſe dictionem, videtur enim paſſionem quamdam vocis indicari; ſignificatur tamen non paſſio, ſed actio: paſſio vtique ſignificaretur, ſcripto vocabulo *κατειλῦμεναι*. Praeterea ſi vel *κατειλῦμεναι* ſcribamus, non eſt Hippocratis inſtitutum inuſitatis et infrequentibus vti nominibus. EVST. In vno exemplari ſcriptum eſt *ἐφιλώδη* vnico λ, ſed reponendum puto *ἐφηλώδη* non ſolum ablato vno λ, ſed et repoſito η in locum ι. ST. V. Foeſ. p. 673.

ff. De hac voce in annotatione prooemii verba fecimus, nunc exempla adducenda ſunt. Galenus in Exeg. exponit, tamquam folliculoſa et laxa. Quarto de morb. vulg. p. 330. v. 17. Τὰ δὲ *φολλικώδεα*. At vero ſquamoſo modo exaſperata puſtuloſa erant, velut Acanthio Lapyto. Germanus interpres vertit laxa. Et p. 332. v. 4. Anicula apud Soſileum alba pituita referta, tibiae duris tumoribus albis, *φολλικώδεσι* ad modum ſquamae aſperis, itemque pedes, verum minus. Germanus interpres vertit laxis. Aldinus codex habet *φολλικωδέσι*. Baſilienſis vero *φολλιδώδεσι*, ſed perperam. EVST. Vide Foeſ. p. 676.

g. Pri-

Φολλικώδεα) hoc eſt, τὰ ἐφηλώδη καὶ λεπρώδη, id eſt, ſquamoſa et aſpera. Antiqui enim φόλλικας appellabant ſcabioſas aſperitates.

Φλεγμονὴ ὑπολάπαρος) inflammatio, quae fit ſine tenſione.

Φοξοὶ) acutum caput habentes, et προμέτωποι frontem eminentem.

Φλυδᾶν) pertranſire, et laſciuire, et propinare.

Φαρμάκῳ ἰσχητηρίῳ) pro ſanguinem cohibente.

Φρέ-

[2] φλυδᾶν *St. et Euſt.* φλοιδᾶν *paſſim in exempl.* [3] διαποδᾶν *MS. D.*

g. Primo de morb. vulg. com. 3. t. 29. p. 310. v. 33. Praecordii dextri dolor, φλεγμονὴ ὑπολάπαρος, inflammatio ſubmollis, ex interna parte. EUST. V. Foeſ. p. 660.

h. Sexto de morb. vulg. com. 1. t. 3. p. 343. v. 15. Οἱ φοξοὶ acutum habentes caput, qui quidem validam habent ceruicem, robuſti ſunt, tum alias, tum oſſibus. Et com. 8. t. 36. p. 351. v. 14. Scio quod difficile eſt ratiocinari ac cognoſcere vias, veluti ſi ſit φοξὸς acuto capite. EUST. Vide Foeſ. p. 664. Phyſiogn. vett. gr. p. 179.

i. Aliqui codices habent φλιδᾶν, et pro διαπίνειν propinare, διαπονεῖν laborare. Galenus in Exeg. legit φλυδᾷ, humidum redditur, computreſcit, et φλυδάρην humectam. Quae expoſitio cum Erotiani ſenſu non conuenit. Libro de morbo ſacro p. 127. v. 15. de viuenti: Neceſſe eſt ab auſtris quidem ſolui, ac φλυδᾶν humectari cerebrum, et venas laxiores reddi. Impreſſi codices habent, φλοιδᾶν. EUST. Inuenio etiam ſcriptum, φλυδᾶν per υ in Erotiani exempl. Apud ipſum Hippocratem φλοιδᾶν in hoc libri περὶ ἱερῆς νούσου loco, ἀνάγκη τοῖσι μὲν νοτίοισι λύεσθαί τε καὶ φλοιδᾶν τὸν ἐγκέφαλον. Heſychius autem φλοιδούμενος exponit ταρασσόμενος, at φλιδᾶν illi eſt σήπεσθαι. Habet vero et φλιδάνει, quod exponit διαπίπτει et διαῤῥεῖ. At φλυδᾶν per υ explicat διαχεῖσθαι. Galenus in Exegeſi φλυδᾷ exponit ὑγραίνεται et μυδᾷ: item φλυδαρὴν, ὑγράν. Sciendum eſt praeterea hic pro διαπίνειν legi in nonnullis codicibus διαπονεῖν, quam lectionem reponendam cenſeo. ST. V. Foeſ. p. 663.

[k] Φρένας) ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι τὸ διάφραγμα.

[l] Φιλεῖ) εἴωθεν.

Φολίδα χαλκοῦ) τὴν λεπίδα.

[m] Φαλακροῖσι) περιφερέσι.

[n] Φαρμακοῖσι) πλατυοφθάλμοις. Οὕτω φησὶ καλεῖσθαι Ἐπικλῆς [1] τὸ στίμμι καὶ Νίγρος.

[o] [2] Φλιαὶ) τὰ ἑκατέρωθεν [p] [3] τοῦ βάθους ὄρθια ξύλα [4] ἐν οἷς ἄξονες περιέχονται.

Φορι-

[1] *τὸ στίμι MS. D.* [2] *φλίας Foeſ. ex coni.*

k. Libro de oſſium natura p. 63. v. 12. de venarum diſtributione: Quae vero a capite ſplenis ad ſpinam accedunt, *διὰ τῶν φρενῶν* per ſeptum tranſuerſum penetrant. In coac. praen. p. 440. v. 6. Moriuntur maxime ex vulneribus, ſi quis cerebrum ſauciatus fuerit, aut ſpinalem medullam, aut hepar, aut *φρένας* ſeptum tranſuerſum. EUST. V. Foeſ. p. 665.

l. Primo de nat. hum. t. 42. p. 22. v. 34. Ὀφείλει conſueuit igitur, quum haec ita ſe habeant, vt morbi, qui hyeme incrementum capiunt, aeſtate deſinant. Quem locum exponens Galenus inquit: Initium huius orationis ſcribitur duobus modis: quidam ſcribunt *ὀφείλει*, id eſt, debent, quidam vero *φιλεῖ*, hoc eſt, conuenit, nam hoc verbo quandoque pro conuenit vtuntur. EUST. Vide Foeſ. p. 656.

m. Primo de art. t. 43. p. 476. v. 2. Ferramentis autem talia vrere oportet, non craſſis, neque valde *φαλακροῖσιν* rotundis, ſed oblongis. In cuius com. Galenus inquit: Ferramenta extremitate rotunda appellauit *φαλακρά*, cuiuſmodi ſunt capitulata illa, quibus ad alas vtuntur (*πυρίνες*, vel *διαπύρινα* nuncupantur), atque item ſpathae capitulatae. EUST. Vide Foeſ. p. 650.

n. Hanc vocem apud Hippocratem reperio, ſed non in ea ſignificatione, quam Erotianus ei tribuit. Libro de vſu humid. p. 112. v. 10. Nam et ferramentis, et aeramentis optima (ſcilicet aqua potabilis) et *φαρμάκοισι* medicamentis plurimis inueteratis communiſſima. Libro de int. affect. p. 196. v. 31. Curetur autem *φαρμάκοισι* pharmacis, et iiſdem omnibus, quibus et prior. Primo aphor. t. 20. p. 390. v. 45. de iudicatione: Neque *φαρμακίοισι* medicamentis, neque aliis irritamentis vti. Et t. 24. p. ead. v. 49. In acutis affectionibus raro etiam in principiis *φαρμακίη-σι*

Φρένας) vocabant veteres ſeptum tranſuerſum.

Φιλεῖ) conſueuit.

Φολίδα χαλκȣ̃) ſquamam.

Φαλακροῖσι) rotundis.

Φαρμακοῖσι) medicamentis, quae latos reddunt oculos. Sic inquit Epicles appellari *τὸ ςίμμι* antimonium, et Nigrus.

Φλιαὶ) ligna recta, quae ſunt in vtraque parte liminis, in quibus axes, id eſt, cardines continentur.

Bb 2 *Φορι-*

[3] *τȣ̃ βάθρȣ MS. D.* [4] *ἐν οἷς οἱ ἄξονες MS. D.*

σι medicamentis vti oportet. Et libro ſecundo t. 36. p. 391. v. 45. Sana habentes corpora, dum *Φαρμακίησι* medicamentis purgantur, cito exſoluuntur. EUST. Legitur etiam *Φαρμακȣ̃σι.* Sed vtramque lectionem ſuſpectam habeo, nec dubito, quin inter *πλατυοφθάλμοις* et *ȣ̃τω* deſiderentur aliquot verba. ST.

o. Galenus in Exeg. dicit ligna recta e regione fixa, vt et neruorum *Φλιαὶ* paraſtatas, ſiue *Φλέβας* venas. Tertio de artic. t. 49. p. 487. v. 23. de luxatione coſtarum: Poteſt etiam aſellis extenſio fieri, aut iuxta lignum defoſſis, aut in ipſo ligno aſellorum *Φλιαὶς* poſtibus conſtructis. Et libro quarto t. 51. p. 498. v. 42. Deinde *Φλιὰς* poſtes aſelli breues, robuſtos vtrimque inaptatos habere. In cuius com. Galenus ait: Nominat axes *ἐνίσκȣς*: poſtes vero quae ſunt ligna, quibus axis ſuſtinetur, *Φλιάς*. Et t. 55. p. 499. v. 11. Si enim lignum hoc magnum, habeat in medio a lateribus duos *Φλιὰς* poſtes pedales, eius altitudinis, quae conferre videtur, alterum hinc, alterum illinc. Deinde lignum tranſuerſum, velut ſcalae gradus *Φλιῆσιν* poſtibus impoſitum ſit: atque ita ſano crure inter *Φλιέων* poſtes tranſmiſſo, laeſum crus ſupra gradum adaptatum habeat. Quem locum exponens Galenus, inquit: Poſtes nominari ab Hippocrate non ea ligna tantum, quibus axis ſuſtinetur, aperte ex hac oratione colligi. Et paulo poſt addit: Conſtat autem integrum hominis crus ſuper gradum habendum eſſe inter *Φλιὰς*, ſic enim vocauit poſtes, ligna intelligens, quae gradum ſuſtinent, quorum vtrimque vnum ſtruit in ipſo ſcamno. Hippocratem vero vſum tranſlatione a portarum poſtibus, ita nominare ligna, quae in ſcamno ſunt, perſpicuum eſt. EUST. Vide Foeſ. p. 662.

p. In MSS. *τȣ̃ βάθρȣ*, quod malo. Item *οἱ ἄξονες*. ST.

[q] [1] Φορινȣ͂ς) [2] πυκνῆς φησίν. Οὕτως Ἀριϛοφάνης ὁ Γραμματικός.

[r] Φλαῦρον ξυναλθέεται) κακῶς ὑγιάζεται.

[s] Φῶδες) ἔϛι μὲν ἡ λέξις Δωρικὴ, καλȣ͂σι δὲ φῶδας τὰ ἐκ τȣ͂ πυρὸς [t] γινόμενα, μαλίϛα δὲ ὅταν ἐκ ψύχȣς ἐν τῷ πυρὶ καθίσȣσι ϛρογγύλα ἐπιφλογίσματα. Ἐσχημάτιϛαι δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τȣ͂ φωτὸς καὶ ἐρεύθȣς· ὡς Διοκλῆς ὁ Καρύϛιος φησίν. Ὅτε δὲ καὶ ἐξανθήματα [3] φοινικᾶ, οἷον φῶδες περὶ τὸν θώρακά πȣ [u] γινόμενα. Καὶ Ἱππῶναξ δέ φησι, Πρὸς τὴν μαρίλην τȣ̀ς [x] παῖδας θερμαίνων ȣ̓ παύεται. Καὶ Ἀριϛοφάνης ἐν [4] Κωκάλῳ φησὶ, Παρέσο κατέτριβεν ἱματία. Κᾆπειτά πως [5] φῶδες τοιαύτας εἶχε τὸν χειμώναυλον. Ἔνιοι δὲ τὰς φλυκτίδας ἐξεδέξαντο.

[y] Φθοΐσκȣς) καὶ [6] φθοῖς. Ἔϛι δὲ ποπάνων ἢ πλακȣ́ντων εἶδος, ȣ̔́τω καλȣμένων παρ᾽ Ἀττικοῖς, ᾧ χρῶνται εἰς τὰς θυσίας. Ἔϛι δὲ τῷ σχήματι ὅμοιον [7] κάρδη.

[z] [8] Φαρκιδῶδες) ῥυτιδῶδες. Φαρκὶς γὰρ λέγεται ἡ ῥυτίς.

[zz] Φῶρας ἐλαίης) τῆς μὴ πεπείρȣ, ἀλλὰ δι᾽ ὠμότητα τραχείας.

ΑΡΧΗ

[1] *φορινῆς Euſt. et Foeſ. ex coni.* [2] *πυκνῆς φύσιν MS. D.* [3] *φοινικὰ MS. D.* [4] *κολάκῳ MS. D.*

q. Galenus in Exeg. habet *φορίνη* pellis vel cutis, quae expoſitio ab Erotiani ſenſu longe diuerſa eſt. Quarto de rat. vict. morb. acut. t. 102. p. 383. v. 1. de ſuillis carnibus: Edere ipſas oportet abſque *φορινῆς* pelle, et ſubfrigidas. EUST. Pro *φορινȣ͂ς* inuenio etiam ſcriptum *φορικῆς*. ST. V. Foeſ. p. 663.

r. Pro *φλαῦρον* in quodam veteri codice legitur *φλαύρω*, omiſſo videlicet per incuriam σ. Nam *φλαύρως* ſcribendum fuit. ST.

s. Galenus in Exeg. habet *φωΐδες* ab igne in cruribus exſurgentes circuli rubri, de quibus dictum eſt. EUST. V. Foeſ. p. 671.

t. Repone *γινόμενα*, et in ſequentibus *καθίσωσι*. ST.

u. MS. *γινόμεναι*, quod repono. ST.

x. Pro *παῖδας* ſcribe *πόδας*. ST.

y. Vario modo ſcribitur

haec

Φορινῆς) denſae, ſic inquit Ariſtophanes Grammaticus.

Φλαῦρον ξυναλθέεται) aegre ſanatur.

Φῶδες) eſt quidem vox Dorica. Appellant autem φῶδας notas rotundas ex igne contractas, praeſertim quum ex frigore apud ignem ſederint. Ducta eſt autem vox a luce et rubore, vt Diocles Caryſtius inquit: Aliquando vero et puſtulae rubrae velut φῶδες, quae in thorace naſcuntur. Hipponax vero inquit: Ad μαρίλην cinerem calidum pedes calefacere non deſinit. Et Ariſtophanes in Aſſentatore inquit: Ades, conterebat veſtes, et poſtea, quomodo φῶδας maculas rubras in cruribus tantas habebat tota hyeme. Nonnulli vero eſſe putarunt φλυκτίδας, hoc eſt, bullas ſeu ampullas.

Φθοΐσκους, καὶ φθοῖς) eſt autem ſpecies farciminis vel placentarum, quas ſic Attici appellant; quibus etiam in ſacrificiis vtuntur forma ſimilibus καρδάμῃ.

Φαρκικῶδες) rugoſum: φαρκὶς enim dicitur ruga.

Φωρᾶς ἐλαίης) non maturae, verum ob immaturitatem aſperae.

[5] φῶδας τοσαύτας *MS. St.* πῶς φῶδας *MS. D.* [6] καὶ φθοῖς *MS. D.* [7] καρδάμῳ *MS. St.* καρδάμῃ *Euſt.* [8] φαρκικῶδες *Euſt.* φαρμακικῶδες *MS. D.*

haec dictio. Reperio enim φθοΐσκους et φθοΐδας. Primo de morb. mul. p. 246. v. 25. Καὶ ποιήσας φθοΐσκους ὅσον δραχμιαίους placentulas ac paſtillos drachmales formato. Et p. 254. v. 22. Καὶ πλάσαι φθοΐσκους ὅσον δραχμιαίους, et paſtillos drachmales efformato. Et libro ſecundo p. 289. v. 12. Haec in φθοΐσκους ποιήσας ὅσον δραχμιαίους paſtillos drachmales efformato. Et p. ead. v. 37. Haec omnia terito, φθοΐδας πλασάμενον formatas inde placentulas, ſiue paſtillos ſuffito. Et v. 38. Et vnguento affuſo φθοΐδας placentulas formato. EUST. V. Foeſ. p. 657.

z. Aliud exemplar Erotiani et Galenus in Exegeſi habet φαρκιδῶδες, hoc eſt, quod rugas habet. EUST.

zz. φῶρας non reperio. Suſpicor ψώρας eſſe legendum, quia deae haec vox accommodatur. Secundo de morb. mul. p. 267. v. 9. de fluxu albo: Subter autem ſuffito

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

[a] [1] Χλοώδει) χλωρῷ καὶ ἰκτερώδει. Πεποίηται ἡ λέξις ἀπὸ τῆς χλοῆς.

[b] Χάριτες) αἱ χαραί· ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν ἐλεγείᾳ· Μέμνηται καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ Περὶ Θεῶν. Φησὶ [2] δὲ αὐτὰς κληθῆναι [3] ἀπὸ μὲν τῆς χαρᾶς, Χάριτας. Καὶ γὰρ πολλάκις οἱ ποιηταὶ τὴν χάριν χαρὰν καλοῦσιν. Ἔνιοι δὲ χάριτας εἶπον τὰς [4] πιθανότητας· λέγοντες ὅτι ἄχρι νῦν οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἀπειθεῖν Ἀχαριστεῖν λέγουσι.

[c] [5] Χλωρός) χλωρίασις.

Χέ-

[1] *χλοώδεις χλοροὶ καὶ ἰκτερώδεις mauult Foeſ.* [2] *Verba δὲ αὐτὰς ignorat MS. D.*

ſuffito zeam, et groſſos hybernos, et *ἐλαίης* oleae folia, et *ψώρας* ſcabiem eiuſdem. Et p. 278. v. 31. Si commoti vteri aliquo allapſi fuerint, et dolorem exhibuerint, *ἐλαίης ψώραν* oleae ſcabiem etc. ſubdito. EUST.

a. Galenus in Exeg. habet *χλοῶδες* vireſcens. Quarto de morb. vulg. p. 331. v. 8. de Temenae filio: Vt *χλοώδης* viridantis palloris eſſet ad dorſum: ad manus *χλοώδης* viridantis palloris. Et v. 15. Quum autem *χλοώδεος* viridans pallor cito deſineret, manus et humeri doluerunt. EUST. V. Foeſ. p. 679.

b. Libro de aere, aquis et locis, p. 79. v. 45 et 46. Si ſaltem *χαίρουσιν* gaudent Dii in hominum admiratione conſtitui, et pro hoc *χάριτας* beneficia hominibus retribuunt. Sexto de morb. vulg. com. 4. t. 8. p. 346. v. 43. Aegrotantibus *χάριτες* gaudia ſiue gratificationes, velut eſt, pure praeparare cibos ac potus, et ea, quae videt. EUST. Vide Foeſ. p. 675.

c. Sunt qui velint ſcribendum eſſe *χλῶρος* et *χλωρίασις* viriditas. Quarto de morb. vulg. p. 330. v. 13. Ad ſubditam glandem ſexta die ſubierunt mala *χλωρὰ* cum pallore viridia. Et libro ſexto com. 5. t. 14. p. 347. v. 31. Linguae *χλωραὶ* virides cum pallore biliosae. Primo progn. t. 7. p. 401. v. 38. Et color totius faciei *χλωρὸν* pallidus, ſeu viridis, aut etiam niger, et liuidus, aut plumbeus. Quem locum exponens Galenus, inquit: Coloris mutatio peſſima eſt, quae in nigrum vergit, moderatior vero quum ad *χλωρὸν* vertatur. Veteres enim ſolent ita quandoque palli-

PRINCIPIVM X.

Χλόωδει) viridi et icterico. Ducta eſt autem vox ἀπὸ τῆς χλόης, id eſt, herba.

Χάριτες) gaudia, vt et Sophocles in Elegia. Meminit et Apollodorus in ſecundo de Diis, appellarique inquit ipſas χάριτας, hoc eſt, gratias, ἀπὸ μὲν τῆς χαρᾶς, id eſt, a gaudio. Poetae enim ſaepe τὴν χάριν, χαρὰν, id eſt, gaudium appellant. Nonnulli vero χάριτας perſuaſiones nominarunt dicentes, quod vſque in hanc aetatem Attici τὸ ἀπειθεῖν non perſuadere ἀχαριστεῖν dicunt.

Χλώος) viriditatis.

[3] *καὶ ἄπολλο MS. D. ſed puncta literis tribus vltimis addita, eaſdem delendas eſſe indicant.* [4] *πιθανότατας MS. D.* [5] *χλώος MS. D. et Euſt. ac Iunta.*

pallidum colorem appellare, quandoque vero ita, vt vulgus braſſicas et lactucas virides vocant, qui color eſt rubro nigrior. Et libro ſecundo t. 20. p. 404. v. 4. At vero aquoſum valde, aut album, aut χλωρὸν admodum pallidum, aut ſpumoſum ſtercus egerere: Haec omnia mala ſunt. Vbi Galenus ait: Quae deiectio admodum habet eum colorem, quem χλωρὸν vocat, quoniam id nomen duorum colorum eſt, vt ante dixi, altera ſignificatione pallidam bilem copioſam eſſe admiſtam, altera vero aeruginoſam ſignificat. Et t. 47. p. 404. v. 45. Malum eſt et quod χλωρὸν viride eſt valde. In cuius expoſitione Galenus inquit: Dictum ſaepiſſime eſt χλωρὸν dici conſueuiſſe de pallido, quod ab aliquibus aeruginoſum nominatur. Primo prorrh. com. 3. t. 7. p. 411. v. 15. de Aſpaſii filio: Vbi diutius aegrotaſſet, ori putrefacto χλωρὴ viridis ſuperuenit. In quo loco Galenus inquit: Quod neque quamnam dicat putredinem viridem manifeſte cognoſcitur, quoniam χλωρὰ, et quae aerugineum, et quae pallidum habent colorem, vocitant. Praeterea in commento t. 22. ſecundi de rat. vict. morb. acut. dicit: Qui diminute cibum ſumſerunt, viſcera videri pendere ait, eoſque tum calidum, tum χλωρὸν viride meiere: calidum dicens, id eſt, ſolito calidius, χλωρὸν viride vero, hoc eſt, pallidum, more quodam Aſiaticorum Graecorum, qui hodie quoque ſeruatur:

[d] [1] Χέδροπα) τὰ ὄσπρια οὕτω καλοῦσιν οἱ Ἀττικοί. Ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ κ γράφουσι κέδροπα. [2] Ἀριστοφάνης δὲ ὁ Γραμματικὸς διὰ τοῦ χ γράφων, φησὶ χέδροπα τὰ παρ' ἄλλοις ὄσπρια. Εἴρηται γὰρ παρὰ τὸ τῇ χειρὶ αὐτὰ δρέπεσθαι. Ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν [3] Γεωργικοῖς φησὶ, Χειροδρόποι δ' ἵνα φῶτες ἄνευ [4] δρεπάνοιο [5] λέγωνται.

[e] [6] Χαλκεῖον) [7] χαλκοῦν ἀγγεῖον, ἢ ἄρμενον.

[f] [8] Χαραδρώδεσιν) ἀντὶ τοῦ τελματώδεσιν. [9] Χαράδραι γὰρ λέγονται οἱ τελματώδεις τόποι.

[g] Χοληγόν) χολῆς ἀγωγόν.

Χρηστῶς) καλῶς.

[h] [10] Χέλωμα) χάλασμα φησὶν Ἀπολλόδωρος.

[i] Χαμαιζήλου) ταπεινῆς. Ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν [11] Θηριακοῖς φησὶ, Φράζεσθαι δ' ἐπέοικε χαμαιζήλοιο κονύζης.

Χλαί-

[1] χώδροπα *MS. D. ſuprascr.* ε. [2] Ἀριστοφάνης ὁ γρ. *MS. D.* [3] Θηριακοῖς *Foeſ. ibi enim v. 652 haec verba leguntur.* [4] δρεπανίο *MS. D.* [5] λέγοντες *MS. D.* [6] χαλκίον *Euſt.*

quum enim pallidos quoſdam vident, rogant, quid cauſae ſit, cur ita *χλωροὶ* virides ſint: nihil intereſſe vtrum *χλωρὸν* viride, an *ὠχρὸν* pallidum dicant, exiſtimantes, quumque aliquem vidèns ſeipſum *χλωρότερον* viridiorem, pro eo, quod eſt *ὠχρότερον* pallidiorem dicunt. EUST. Lego *χλῶρος*. Nam *χλῶρος* eſt ſubſtantiuum, at *χλωρὸς* adiectiuum, quae differentia etiam eſt inter *ὦχρος* et *ὠχρός*. Homer. Iliad. *γ'.* — *ὦχρός τε μὴν εἷλε παρείας*. In hoc autem Erotiani loco quoddam exemplar habet *χλοὸς χλωριάσεως*, perperam. ST.

d. Libro de natura pueri, p. 30. v. 28. Quin et *χέδροπα* legumina, et frumenta, (ſcilicet ſpiritum habent.) EUST. Vide Foeſ. p. 676.

e. Pertinet huc locus Hippocr. p. 291. 15. *παιδίοις γὰρ ἐοῦσιν ἔτι νηπίοις, αἱ μήτερες χάλκεον τετεχνημένον ἢ ἐπ' αὐτῷ τουτέῳ διάπυρον ποιέουσαι πρὸς τὸν μαζὸν τιθέασι τὸν δεξιὸν, καὶ ἐπικαίεται.* Sed Euſtachius *χαλκίον* legit, quod praetereo. Emendo itaque apud Hippocratem *αἱ μητέρες χαλκίον τετεχνημένον ἐπ' αὐτῷ τουτέῳ διάπυρον ποιέουσαι*: matres inſtrumentum ad hoc ipſum paratum et igne

cande-

Χέδροπα) legumina. Sic enim Attici appellant. Nonnulli vero per κ ſcribunt, κέδροπα. Ariſtophanes Grammaticus per χ ſcribens, inquit, χέδροπα, quod apud alios ὄσπρια, id eſt, legumina. Dicta ſunt autem παρὰ τὸ τῇ χειρὶ αὐτὰ δρέπεσθαι, id eſt, quod manu ipſa carpantur, vt etiam Nicander in Georgicis, χειροδρόποι manu carpentes, vt homines ſine falce colligant.

Χαλκίον) aeneum vas, vel velum.

Χαραδρῶσιν) id eſt, lutoſum. Χαράδραι enim dicuntur lutoſa loca.

Χολῆγον) bilem ciens.

Χρηστῶς) bene.

Χέλωμα) iactum interpretatur Apollodorus.

Χαμαιζήλου) humilis, vt inquit Nicander in Theriacis: Decet conſiderare χαμαιζήλοιο, hoc eſt, humilis conyzae.

[7] χαλκοῦ *MS. D.* [8] χαραδρώσιν *MS. D. et* τελματώσιν *quaedam exempl.* χαραδρωθέωσιν *et* τελμαδωθῶσιν *ex emend. Foeſ.* [9] χαρ. *etc. haec deficiunt in MS. D.* [10] χώλωμα *ex coni. Euſt. et Foeſ.* [11] θηριακῆς *MS. D.*

candefactum mammae dextrae apponunt etc. HER. V. Foeſ. p. 674.

f. Vide Foeſ. p. 674. Locus eſt de flatibus p. 120. 25. Heſychio χαράδραι exponuntur αἱ χάραξεις τοῦ ἐδάφους, καὶ οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὕδατων.

g. Vide Foeſ. p. 683. Indicatur locus de mul. L. I. p. 240. 33. In libro de loc. in hom. p. 70. 18. χοληγαγικὸν ſic vſurpatur.

h. Sunt qui putent ſcribendum eſſe χώλωμα. Quarto de artic. t. 11. p. 495. v. 22. de ſuendis linteis: Ἀλλὰ γὰρ ἄλλης τῶν χωλωμάτων, alia enim deprauatio aliam ſuſpendendi viam poſtulat. In cuius com. Galenus ait: Deprauationem, quam χώλωμα dixit, commune nomen omnium prauitatum accipito. EUST. Vide Foeſ. p. 677.

i. Tertio de fract. t. 61. p. 470. v. 13. Verum ſiquidem foras, aut intro luxentur, hominem in χαμαιζήλου humili aliquo ſedili ſedere oportet. Primo de artic. t. 62. p. 477. v. 8. Nam quum os auulſum emineat, ſuperna humeri pars χαμαιζήλη humilis et caua apparet. Locus Nicandri, quem Erotianus citat, non longe

[k] Χλαίνας) τὰ καινὰ ἱματία.

[l] [1] Χεῖαι) Ἐπικλῆς φησὶ [m] ψυχαί· οὐκ ὀρθῶς. Χεῖαι γάρ εἰσιν [2] ὑποδήματος γυναικείου εἶδος. Καθά φησιν Ἐρατοσθένης καὶ Καλλίστρατος ἐν ς΄ Συμμίκτων.

[3] Χέλισκον) τρυβλίον.

[n] Χειρωνάκται) χειροτέχναι.

[o] [4] Χηραμίδα) τὴν κοίλην κόγχην, ἣν Μύακα καλοῦμεν. Παρὰ τὸν [5] Χηραμὸν δ' εἴρηται, [6] ὅσπερ ἐστι κοῖλος τόπος. Ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν [7] Θηριακοῖς φησὶ, [8] Τοῖς δὴ χηραμὰ κοῖλα καὶ [p] [9] ὑληωρέας εὐνάς.

[q] [10] Χυτλάζηται ἄλφιτα) χύτλα γὰρ λέγονται τὰ μετὰ πολλοῦ ὕδατος καὶ ἐλαίου [11] ἀλείμματα.

ΑΡΧΗ

[1] χῖαι *Euſt. et Foeſ.* [2] ὑποδήματα *MS. D.* [3] χέλυσκον *Foeſ.* [4] χηραμύδα *MS. D. et Euſt.* [5] χειραμὸν *MS. D.* [6] Ὥσπερ *MS. D.*

longe a principio libri diſtat, qui talis eſt: *Φράξεσθαι δ' ἐπέοικε χαμαιζήλοιο κονύζης, Ἄγνου τεβρυὰ λευκά. Decet conſiderare humilis conyzae, Et agni caſti muſcos albos.* EUST. V. Foeſ. p. 675.

k. Sunt veſtes, quae ceteris veſtimentis ſuperindui ſolent.

l. Reperio χῖαι. Quarto de art. t. 12. p. 495. v. 23. Calceum inſuper plumbeum facere oportet, extra deligationem adalligatum, qualem modum χῖαι chiae crepidae habebant. In cuius com. Galenus inquit: Quaenam fuerit chiae crepidae forma, non ſatis patere, quoniam neque Hippocratis ſeculo in vſu erat, atque idcirco inquit: Ad eam formam, quam chiae crepidae habebant, quum potuiſſet dicere, habent. EUST. Foeſ. p. 676. dicit: Chiae crepidae ſunt calceamenti quoddam genus ad pedis diſtortionem curandam accommodatum.

m. Non dubito, quin ψυχαὶ pro alio nomine mendoſe ſcriptum ſit. ST.

n. Primo de rat. vict. morb. acut. t. 16. p. 369. v. 1. Nam in acutis morbis in tantum inter ſe differunt χειρωνάκται artifices, vt quae alter exhibet, optima eſſe putans, ea alter iam mala eſſe exiſtimet. Aldinus codex habet χειρωνάκτες. Et libro ſecundo, t. 48. p. 373. v. 27. Talia vero faciunt, vt χειρωνακτέων artifices maxime ab hominibus vituperentur. EUST. V. Foeſ. p. 676.

o. Reperitur etiam χηραμίδα. Tertio de morb. p. 162. v. 37. Dato ari magni κόγχην χηραμίδα conchulam maiorem

Χλαίνας) noua pallia.

Χεῖαι) Epicles inquit: animae, non recte: χεῖαι enim ſunt muliebris calceamenti ſpecies, quemadmodum inquit Eratoſthenes, et Calliſtratus in ſexto Miſcellaneorum.

Χελίσκον) ollula.

Χειρωνάκται) artifices.

Χηραμίδα) concham cauam, quam μύακα appellamus. Dicta eſt autem παρὰ τὸν χηραμὸν, qui concauus eſt locus, vt etiam inquit Nicander in Theriacis: Quibus quidem χηραμὰ, id eſt, antra concaua, et frondoſa cubilia.

Χητλάζηται ἄλφιτα) dicuntur enim χήτλα vnctiones, quae multa aqua et oleo fiunt.

PRIN-

[7] θηριακοῖσι *MS. D.* [8] τοῖς δὲ οἱ χηραμὰ *MS. D.* [9] πληρέας *MS. D.* [10] χητλάζηται *MS. D. et Euſt.* χυτλάζηται, ἀλείφηται *Foeſ. ex coni.* [11] ἀλείματα *MS. D.*

rem. Et v. 39. Ari χηραμίδα conchulam maiorem (ſcilicet praebeto). Et p. 164. v. 10. Ari magni radicis χηραμίδα conchulam maiorem (ſcilicet dato). Et v. 13. Et tepefacta in χηραμίδι conchula maiore infundito. Libro de natura mul. p. 218. v. 24. Et fructus ſambuci χηραμίδα conchae teſtam maiorem (ſcilicet bibat). Et p. 219. v. 20. Et netopi χηραμίδα teſtam conchae maiorem admiſceto. Primo de morb. mul. p. 242. v. 8. Paeoniae radicis, aut etiam ſeminis χηραμίδος teſtam conchae maioris dimidiam. Et p. 260. v. 12. Semen hyoſcyami ὅσον χηραμίδα chemae menſura in vino nigro ad triduum bibat. Et libro ſecundo p. 275. v. 35. Bibat autem paeoniae grana nigra quinque, et ſambuci fructus in taedis ὅσον χηραμίδα conchae teſtam maiorem. Et p. 286. v. 33. Et farinae puriſſimae χηραμίδα chemam, ſiue conchae teſtam maiorem, (ſcilicet ad vteri ſtomachum apponat.) Nicandri locus, quem Erotianus citat, non longe a libri principio diſtat. EUST. V. Foeſ. p. 678. Χηραμίδες Heſychio dicuntur τὰ κοῖλα καὶ ἔχοντα κενώματα.

p. Habent quidem Erotiani exemplaria πληρέας, ſed legendum conſtat ὑληωρέας, vt eſt apud ipſum Nicandrum. Nam cum πληρέας ne ſtat quidem verſus. ST.

q. Vide

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

[a] Ψαυόμενον) ἁπτόμενον.

[b] [1] Ψάγδας) μύρου εἶδος, οὗ μέμνηται καὶ Εὔπολις ἐν [c] [2] Μαρίᾳ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

[a] Ὤιξα) ἀνέῳξα, ἔτεμον. Ὡς καὶ Ὅμηρος φησὶ, Πᾶσαι δ᾽ ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ᾽ ἔσσυτο λαός. Καὶ πάλιν, [3] Ὤιξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκνα ποιητοῖο.

[b] Ὡρέοντα) χρονίζοντα. Ὧρος γὰρ ὁ χρόνος, καὶ Ὡρογράφοι οἱ [4] περὶ χρόνου γράψαντες.

Ὠτίδα

[1] ψάδα *MS. D. et MS. St. et Euſt.* [2] Μαρίκᾳ *Euſt.*

q. Vide Foeſ. p. 686. Χυτλάζειν Heſych. exponit τὸ ἀλείψαι μετὰ τοῦ λούσασθαι, ἢ μετ᾽ ἐλαίου λούσασθαι.

a. Libro de ſeptimeſtri partu, p. 46. v. 32. Non rident autem, etiam ſi ψαυόμενα titillentur ac irritentur. Secundo de morb. p. 142. v. 13. Et capitis cutis ipſi craſſeſcit, et ψαυόμενον ad tactum cedit. Et p. 143. v. 34. Et capitis cutis attenuatur, et ψαυόμενος contactu gaudet. Et p. 147. v. 7. Et pars ſub ipſa et externa ψαυόμενον ad tactum dura eſt. Secundo de morb. mul. p. 265. v. 23. de rubro fluxu: Venter imus attollitur, et attenuatur, et impotens fit, et indureſcit, et ψαυομένη ad contactum dolet. Secundo de morb. vulg. ſect. 2. p. 313. v. 46. de anginoſis: Et collum forinſecus conſpicuam cauitatem intro habebat, et in hac parte ψαυόμενος ad contactum dolebat. Et libro quarto p. 332. v. 22. Tumor ψαυόμενον ad contactum ſuppurato ſimilis erat. Primo de fract. t. 17. p. 457. v. 37. Nam periti manum admotum, ne os quidem eminens ψαυόμενον in contactu latere poterit. Et libro tertio t. 63. p. 470. v. 45. Manifeſtus eſt etiam articulus ψαυόμενον ad contactum. Tertio de art. t. 47. p. 486. v. 17. de vertebris: Quia vnum quodque ex his oſſibus ψαυόμενον ad contactum rotundum apparet. Et v. 27. Sed et ſi quis ipſos ψαύῃ contingat, ea parte repandi cedunt, et locus vacuus ac mollis hac parte ψαυόμενον ad contactum apparet. EUST. Vide Foeſ. p. 688.

b. Galenus in Exeg. habet ψάγδας, vnguenti genus quod-

PRINCIPIVM Ψ.

Ψαυόμενον) tactum.

Ψάδα) vnguenti ſpecies, cuius meminit Eupolis in Marica.

PRINCIPIVM Ω.

Ὤϊξα) aperui, incidi, vt et Homerus inquit: Omnes autem ὠΐγνυντο, id eſt, apertae ſunt portae, et impetuoſe egreſſus eſt populus. Et rurſus: Ὤϊξε, id eſt, aperuit autem portas thalami affabre facti.

Ὡρέοντα) inueterata; ὧρος enim tempus, et ὡρογράφοι, hiſtorici, qui de temporibus ſcribunt.

Ὠτίδα

[3] ὤϊξε *MS. D.* [4] περὶ χρόνου *MS. D.*

quoddam. EUST. MS. ψάδα. Sed Galenus quoque habet alteram lectionem videlicet ψάγδας. At apud Heſychium legimus, ψαδάς, ψαγδῆς, μύρον ποιόν. ST. Vide Foeſ. p. 688. Heſych. quoque exponit *μύρον ποιόν*.

c. Suidas in prouerb. μικρὸν ὀβολῶ τιμίον, Eupolidis comoediam μαρίκαν appellat. ST.

a. Primus locus Homeri, quem Erotianus citat, eſt in ſecundo Iliadis, v. 809. Secundus eſt in primo Odyſſeae, v. 436. Eſt et alter locus in vigeſimo quarto Odyſſeae, vbi in hunc modum ſcribit: Ὤϊξας δὲ θύρας, ἐκ δ' ἤιον, ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς. *Aperuerunt autem ianuas, et exiuerunt, praeiuit autem Vlyſſes.* EUST.

b. Galenus in Exeg. habet ὡρεόντων eorum, qui curant, nam ὤρα cura eſt. Quae expoſitio ab Erotiani ſenſu longe eſt diuerſa. Quod autem ὧρος tempus ſignificet, vt ipſe dicit, patet ex his, quae ſcribuntur. Libro de aere, aquis et loc. p. 75. v. 2. Quicumque artem medicam integre aſſequi velit, primum quidem τὰς ὥρας temporum anni rationem habere debet. Primo de diaeta p. 87. v. 38. Propterea quod neque in ὡρέων temporum anni maximis mutationibus etc. Tertio aphor. t. 1. p. 392. v. 20. Mutationes ὡρέων temporum maxime pariunt morbos, et in ὥρῃσιν temporibus magnae mutationes frigoris. Et t. 3. p. ead. v. 23. Et aetates quaedam ad ὥρας tempora, et regiones, et victus. Et t. 4. p. ead. v. eod. In ὥρῃσιν temporibus, quum eadem die modo calor, modo frigus fit. EUST. V. Foeſ. p. 639.

[c] Ὠτίδα καὶ ὠτίδος) ἑκατέρως γὰρ γράφεται. Ἔστι δὲ ὀρνέου εἶδος, ὃ πλεῖστον μάλιστα ἐν [1] Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ εὑρίσκεται.

Ὠτίδα καὶ Ὀτίδος) vtroque enim modo ſcribitur. Eſt autem auis ſpecies, quae vt plurimum in Thracia, et Macedonia inuenitur.

[1] *θράκῃ MS. D.*

c. Vide annotationem dictionis ὀτίδος. EUST. Lege ὠτίδος καὶ ὀτίδος, et vide infra obſeruat. ad Galen. in voce ὀτίδος. ST. Vide Foeſ. p. 694.

II

GALENI
OBSOLETARVM HIPPOCRATIS VOCVM EXPLANATIONES
GRAECOLATINAE.

Γαλήνου

Τῶν Ἱπποκράτους [a] γλώσσων ἐξήγησις.

[1] Τὸ προοίμιον.

Τὰς παρ' Ἱπποκράτει [2] γλώττας, ὦ Τεῦθρα, βουληθέντι σοι διὰ βραχυτάτων [3] ἡμᾶς ἐξηγήσασθαι, προθύμως ὑπήκουσα τοῖς τοιούτοις ἐπιθυμήμασιν ὑπηρετεῖσθαι [4] κάλλιστα, κάλλιστον εἶναι νομίζων. Ἔσται δὲ, ὡς αὐτὸς [5] ἐκέλευσας, ἡ τάξις τοῦ λόγου κατὰ τὴν τῶν γραμμάτων τάξιν, ἀφ' [6] ὧν γλῶτται τὴν ἀρχὴν ἔχουσι· [7] πρότερόν γε [8] διορισαμένοις ἡμῖν, ὅπη διαφέρει τοῦ πᾶσαν ἐξηγήσασθαι τὴν Ἱπποκράτους λέξιν, τὸ τὰς γλώττας [9] μόνας. Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δ' οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα [10] γλώττας καλοῦσι, [11] καὶ ταύτας [12] ἐξηγησόμενος ἔρχομαι· [13] τὰ δὲ ἄλλα πάντα, ὅσα ζητήσεως μὲν [14] οὐχ ἥττονος προσδεῖται, συνήθη δέ ἐστιν εἰς τάδε κατὰ τὰς τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν ἐξηγήσεις ἄμεινον ἐπισκοπεῖσθαι. Τίς γὰρ ἡ κρίσις, καὶ τί τὸ θεῖον, καὶ τὶ τὸ [b] ἀρτίως, καὶ [15] τίς [16] ἡ [17] ἐπ' ἄκρων εὐεξία, καὶ πάνθ' ὅσα τοιαύτα, λόγου μὲν παμμήκους εἰς ἐξήγησιν δεῖται, συνήθη δέ ἐστιν οὐδὲν [18] ἧττον ἢ βιός, καὶ

[1] *Haec v. ignorat MS. D.* [2] γλώσσας *MS. D. et ſic cod. Moſq.* [3] ἡμῖν *MS. D. et cod. Moſq. at Corn. retinet* ἡμᾶς. [4] *quaedam exemplaria inſerunt* τε, *et ſic quoque MS. D. et cod. Moſq. ſed Corn* ὑπηρετεῖσθαι τὰ κάλλιστα. [5] ἐκέλευσες *MS. D. ſupraſcripto tamen* α. [6] *poſt* ὧν *quaedam ex. addunt* αἱ. *In Aldina editione interpunctio mala.* [7] πρότερόν τε *MS D. et cod. Moſq.* γε *retinet Corn.* [8] διωρισάμενοις *MS. D. et ſic Iunt.* [9] μόνον *ed. Iunt.*

a. Henr. Stephanus eodem modo, quo in Erotiano explicando, hic progreditur, eiuſque animaduerſiones et hic cum quibuſdam ab Heringa profectis addemus, noſtris quoque

LINGVARVM GALENI
hoc eſt
OBSOLETARVM HIPPOCRATIS VOCVM EXPLANATIONES.

Prooemium.

Quum volueris, o Theutra, linguas, (hoc eſt, voces obſoletas,) quae apud Hippocratem reperiuntur, quam breuiſſime fieri poſſet, a nobis exponi, libenter et prompte tibi paruimus, huiuſmodi ſtudiis pulcherrime morem gerere, pulcherrimum exiſtimantes. Erit autem, vt ipſe iuſſiſti, ordo orationis noſtrae ex ordine litterarum, a quibus ipſae linguae initium capiunt: ſi prius tamen illud definierimus, inter expoſitionem omnium verborum Hippocratis, et ſolarum ipſius linguarum, quid interſit. Quaecumque igitur voces antiquis temporibus erant in vſu, nunc autem non amplius ſunt, huiuſcemodi voces linguas vocant, et ad has exponendas accedimus. Alias vero omnes, quaecumque inquiſitionem quidem non minorem deſiderant, vſitatae tamen in hunc vſque diem ſunt, in ipſorum librorum expoſitionibus ſuper his inſpicere commodius fuerit. Quidnam iudicium, et quid diuinum, et quid integre, et quis in ſummo bonus habitus, et omnia, quae talia ſunt, oratione quidem longiſſima ad explanandum

[10] *τῆς γλώττας MS. D.* [11] *part. καὶ deeſt in MS D.* [12] *ἐξηγησάμενος vulgg. editt. at Corn. Stephanum ſequitur.* [13] *τὰ δ'ἄλλα cod. Moſq.* [14] *ἥττονος εἰ. ταῦτα προσδεῖται MS. D. ἐστιν. ἐστι καὶ εἰς τόδε MS. D. cod. Moſq. et ſic quoque Aldina editio. τάδε retinet Corn. ἐχ ἥττονος εἰ ταῦτα προσδεῖται Συνήθη δέ ἐστιν· cod. Moſq.* [15] *τὶ Iunta.* [16] *ἡ ἐπ' ἄκρον δεξιῶ cod. Moſq.* [17] *ἄκρον MS. D. Iunta, St. et vulgg.* [18] *ἥττον βίω MS. D. et cod. Moſq. ἥτττον βίος Ald. ed. ſed Corn ἣ retinet.*

quoque notis huc et illuc adiectis.

b. Non *ἀρτίως* ſed *ἀπαρτίως* exponitur infra. Ceterum pro *ἄκρων* repono *ἄκρον*. ST. Charterius pro ſtudio ſuo egregio Stephanum imitandi etiam mauult *ἀρτίως*.

καὶ βραχὺς, καὶ τέχνη, καὶ μακρὰ, καὶ καιρὸς, καὶ ὀξύς· [1] καίτοι καὶ τούτων ἔνια δεῖταί τινος ἐξηγήσεως. Ὅθεν ἔμοι γε καὶ θαυμάζειν ἐπῆλθε τῶν ἅπασαν ἐξηγεῖσθαι τὴν Ἱπποκράτους λέξιν ἐπαγγειλαμένων, εἰ μὴ [2] συνίασιν, ὅτι πλείω παραλείπουσιν, [3] ὧν διδάσκουσιν. [4] Πολλὰ γοῦν βιβλία Διοσκουρίδης γράψας, [5] οὐχ ὁ ἐπικληθεὶς Φακᾶς, ὁ [6] Ἡροφίλειος, ἀλλ᾽ ὁ νεώτερος ὁ [7] κατὰ πατέρας ἡμῶν, οὐχ ὅπως τὸ ἥμισυ μέρος, ἀλλ᾽ οὐδὲ τὸ τρίτον ἢ τέταρτον ἐξηγήσατο τῆς ὅλης λέξεως. Τούτῳ μέν γε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ δύο ταῦτα ἐξ ἐπιμέτρου καθ᾽ ὅλον πεπλημμέληται τὸν λόγον, ὀνομάτων [8] τε σαφεστάτων μνημονεύειν, μὴ ὅτι πολλῆς, ἀλλὰ μηδὲ ἐλαχίστης ἐξηγήσεως δεομένων, καὶ τούτων αὐτῶν πλεονάκις. Ταῦτά τε οὖν ἡμεῖς [9] περιίδωμεν, καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τὸ διηγεῖσθαι τὴν ἰδέαν ἑκάστου φυτοῦ καὶ βοτάνης, καὶ τῶν μεταλλευομένων· ἤδη δὲ καὶ τῶν ἰχθύων καὶ τῶν ζώων ὅλων [10] ὅσων ἂν ἑκάστοτε τύχῃ μεμνημένος ὁ Ἱπποκράτης, ἅπερ ὁ [11] Διοσκουρίδης οὐκ αἰδεῖται μεταγράφων ἐκ τῶν Νίγρου τε καὶ Παμφίλου, καὶ Διοσκουρίδου τοῦ [12] Ἀναζαρβέως, καὶ [13] πρὸ τούτων [14] Κρατεύα τε καὶ Θεοφράστου, καὶ Ἡρακλείδου τοῦ Ταραντίνου καὶ ἄλλων μυρίων. Οὕτως δὲ καὶ πόλεων ὀνόματα διηγεῖται γνωριμωτάτων, καὶ ἄστρων ὁμοίως ἐπιφανεστάτων, ἃ [15] μηδὲ ἂν παῖς [16] ἀγνοήσειεν. Ταῦτά δε καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἐξηγησαμένων [17] ἁμαρτάνουσιν. Εἰ τοίνυν ταῦτά τις περιέλοι πάντα, τὰς [18] γλώττας ἂν [19] ἐξηγήσαιτο

[1] ἔνια καὶ τοι καὶ τούτων ὅσα *MS. D.* [2] *Ald. poſt* συνίασιν *habet* εἰ μὴ *pro* ὅτι, *ſed Corn.* ὅτι *recipit.* [3] διδάσκουσι *cod. Moſq.* [4] πολλὰ οὖν *MS. D. Ald. def.* πολλὰ, *et poſt* γράψας *def.* οὐχ ὁ. *Verba ſic,* διδάσκουσι γοῦν βιβλία Διοσκουριδ. γράψας ἐπικλειθεὶς ἐκεῖνος ὁ Ἡροφίλιος, ἀλλ᾽ ὁ νεώτερος ὁ κατὰ πατέρας ἡμῶν οὐχ ὅπως *etc.* πολλὰ *hic deeſſe quaedam Cornarius cenſet.* [5] ὁ Ἀναζερβεὺς ἐπικληθεὶς ἐκεῖνος ὁ Ἡροφίλειος *MS. D.* Διοσκ. γράψας ὁ Ἀν. ἐπ. ἐκ ὁ Ἡροφίλος, ἀλλ᾽ *cod. Moſq. Pro* ἐκεῖνος *quod etiam fuit in exempl. Cornarii, ſubſtituendum exiſtimat, vacat, reliqua autem vſque ad* ἀλλ᾽ ὁ νεωτ. *delendum eſſe mauult.* [6] Ἡροφίλιος *Iunta.*

dum indigent, in communi tamen vſu verſantur nihilominus, quam vita, et breuis, et ars, et longa, et opportunitas temporis, et velox: quamquam et harum vocum nonnullae expoſitionis alicuius egent. Ex quo mihi in mentem venit admirari eos, qui omnia Hippocratis verba ſe expoſituros pollicentur, ſi quidem non intelligunt, plura ſe praeterire, quam docere. Dioſcorides quidem, non Herophilius ille cognomento, Phacas, ſed iunior quidam patrum noſtrorum memoria multis libris ſcriptis, non modo dimidiam, ſed ne tertiam quidem, aut quartam partem omnium verborum Hippocratis exponit. Ac praeter alia multa, cumulus etiam accedit horum duorum, quae ab eodem in toto opere peccantur: primum quia de manifeſtiſſimis notionibus mentionem facit, ad quae intelligenda non modo multa, ſed ne minima quidem explanatione opus eſt: deinde, quod hoc ipſum non ſemel tantum, ſed ſaepiſſime facit. Haec igitur nos contempſimus, et propter haec etiam omiſimus exponere formam vniuſcuiuſque arboris, et herbae, et eorum, quae ex metallicis fodinis eruuntur, tum autem et piſcium, et animalium omnium, de quibus frequenter mentionem facit Hippocrates. Quae quidem Dioſcorides is, de quo loquor, non erubeſcit tranſſcribere ex libris Nigri, et Pamphili, et Dioſcoridis Anazarbaei, atque ante hos Crateuae, et Theophraſti, et Heraclidae Tarentini, et aliorum innumerorum. Idem quoque notiſſimarum vrbium nomina exponit, ſimiliterque aſtrorum manifeſtiſſimorum, quae ne puer quidem ignorare poſſet. Atque in his exponendis non hic ſolus, ſed etiam alii complures peccant. Haec igitur omnia ſi quis amputet, linguas explanauerit

 ſolas,

[7] *τὺς πρᾶς MS. D.* [8] *τε σαφεϛάτων τε MS. D.* [9] *πεϱίδομεν vulgg.* [10] *deeſt apud Iuntam.* [11] Διοσκϱϱίδ[illegible] *MS. D.* [12] Ἀναζαρβέυ *cod. Moſq.* [13] *καὶ πρὸς τύτων MS. D.* [14] Κρατεύας τε *cod. Moſq.* [15] *μὴ δὲ diſiunctim Iunta.* [16] *ἀγνοήσειε MS. D. ταῦτα.* Ταῦτα δὲ *cod. Moſq.* [17] *ἁμαρτάνυσι MS. D.* [18] *γλώσσας MS. D. et cod. Moſq.* [19] *ἐξηγήσατο MS. D. cod. Moſq. et ſic vulgg.*

γήσαιτο μόνας, ὥσπερ ὁ Ἡρόφιλος [1] ἐποίησε καὶ Βακχεῖος, [2] Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ τὸ πλῆθος [3] αὐτῶν τῶν παραδειγμάτων ἀθροίσαντος, [4] ὥς φασιν. Ἡμεῖς δὲ, ὡς οἶσθα, πλείω κἀκείνων [5] ἐκλείψαντες ἐν ὑπομνήμασιν ἔχομεν. Ἃ τάχα ἂν, εἰ βουληθείης, καὶ αὐτὰ διὰ μακροτέρας διεξόδου συνθείημέν σοι. Νυνὶ δὲ τὸ [6] κεκριμένον καὶ δι' ἐκείνων τῶν μακρῶν ὑπομνημάτων [7] ἀποδεδειγμένον, [8] ἀξιώσαντί σοι διὰ κεφαλαίων ἔχειν ὁ λόγος ὅδε σύγκειται περιέχων οὐ μόνον ὅσα τοῖς ἄλλοις παλαιοῖς [9] ὑπάρχοντα συνήθη τῶν ὀνομάτων, [10] οὐκέτι ἐστὶν ἐν ἔθει νῦν, ἀλλὰ καὶ ὅσα κατά τινα τρόπον ἴδιον αὐτὸς ἐποίησεν ὁ Ἱπποκράτης, ἢ μετενεγκὼν ἀπὸ τοῦ συνήθους, ἢ σχῆμα περιθεὶς ἕτερον, ἢ τὸ [11] σημαῖνον ὑπαλλάξας. Ὅτι γὰρ ἐποίουν οἱ παλαιοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων αὐτοῖς, δέδεικται μὲν ἱκανῶς καὶ πρὸς Ἐρατοσθένους ἐν τοῖς περὶ ἀρχαίας κωμῳδίας. [c] [12] Δείξαιμι δ' ἄν σοι κἀγὼ νῦν διὰ βραχέων ἐπὶ παραδειγμάτων, ὀλίγων [13] ἐχόντων γινώσκειν ἐναργέστερον, οἷον [14] μέν τι ἡ γλῶττά ἐστιν, οἷον δέ τι καὶ τὸ παραπλήσιον αὐτῇ, τὸ γεγονὸς ὑπό τινος τῶν παλαιῶν. [15] Νομίζω δή σοι τὰ ὑπὸ Ἀριστοφάνους ἀρκέσειν, τὰ [16] ἐκ τῶν [d] [17] Δεταλέων ὧδέ πως ἔχοντα. Πρὸς ταῦτά [e] [18] σοι [19] λέξων Ὅμηρε, [20] γλώττῃ τινὶ καλοῦσι [21] κόρυκα. Προβάλλει γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ δράματι ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν [22] Δεταλέων

[1] *ἐποιήσε Βάκχιος cod. Moſq. Iunt. et Ald.* Βέκχιος *vulgg. ex operarum vitio.* [2] Ἀριχάρχου *MS. D.* [3] αὐτῶν *Iunt.* αὐτῶν — ἀθροίσαντες *Corn.* [4] ὡς φησὶν *MS. D.* [5] ἐλλείψαντες *MS. D. et cod. Moſq.* [6] κεκρυμμένον *MS. D. et cod. Moſq. Verba de* καὶ δι' ἐκείνων *vſque* ἀξιώσαντι *deſunt in pleriſque, at Stephanus, Iunta, Aldus ea agnoſcunt.* [7] ἀποδεδεῖκται *MS. D.* [8] ἀξιῶσαν ἑῶ τίσοι *MS. D.* [9] *Edd. vulgg. habent* ὑπερέχοντα. [10] οὐκ ἔστι αὖ ἐν ἔθει, ἀλλὰ *etc. cod. Moſq.*

c. Hoc in loco, vbi codices graeci impreſſi habent: *ἐπὶ παραδειγμάτων ὀλίγων ἐχόντων γινώσκειν ἐναργέστερον* *οἷον μέν τι* etc. manuſcripti duo habent *ἐπὶ παραδειγμάτων ὀλίγων ὑπὲρ τοῦ γινώσκειν* etc. vt et ſic poſtea vertatur: Sed

ſolas, vt Herophilus fecit, et Bacchius, cui Ariſtarchus Grammaticus multitudinem exemplorum congeſſit, vt aiunt: nos autem (vt ſcis) plura etiam, quam illi, excerpſimus, eaque in commentariis habemus. Quae celeriter, et ipſa, ſi volueris, latiore enarratione colligemus tibi. Nunc autem, quod iudicatum eſt, et longioribus illis commentariis demonſtratum, roganti tibi, vt per capita habeas, praeſens liber compoſitus eſt, complectens non ſolum omnia nomina, quae quum ab aliis antiquis vſurpata fuerint, nunc amplius in vſu non ſunt, ſed etiam quaecumque ipſe Hippocrates proprio aliquo modo ſibi fecit, vel transferens a conſuetudine, vel figuram accommodans aliam, vel ſignificationem mutans: namque antiquos multa ſibi nomina feciſſe oſtenſum quidem ſatis eſt ab Eratoſthene in libris de antiqua comoedia: Sed ego quoque idem tibi paucis per exempla poſſum demonſtrare, quum pauci admodum facultatem habeant euidentius diſcernendi, quidnam lingua ſit, et quid linguae ſimile ab antiquo aliquo factum. Puto autem tibi Ariſtophanis exempla ex Daedaleis abunde ſatiſfactura, quae fere ad hunc modum habent: Ad haec tu dic, Homere, quanam lingua vocant *κόρυκα*. In illa enim fabula ſenex quidam

 ex

[11] *σημαινόμενον MS. D. et cod. Moſq.* [12] *Δείξαιμι δὲ ἂν cod. Moſq.* [13] *et ſic ed. Ald. vulgg. ὀλίγων ὑπὲρ τȣ̃ γινώσκειν. ἔχοντων ὑπὲρ τοῖς MS. D. et cod. Moſq.* [14] *μὲν τοι MS. D.* [15] *νομίζω δὲ cod. Moſq. et ſic Corn.* [16] *ed. Ald. legit ἐκ τῶνδε τελέων, et poſt Ὅμηρε leg. γλῶττα ϛικὰ καλȣ̃σι.* [17] *ſic et ed. Ald.* [18] *συ Iunt.* [19] *λέξον MS. D. λέξων Ὅμηρε γλώττά τι καὶ καλȣ̃σι κόρυβα cod. Moſq.* [20] *γλώττά τι MS. D. τινὶ Corn.* [21] *κόρυβα MS. D.* [22] *δετιλέων MS. D.*

Sed et ego quoque nunc tibi breuiter poſſum per pauca exempla oſtendere, quo euidentius cognoſcas, quidnam lingua etc. I.

d. Scribe *Δαιταλέων* hic et paulo poſt. ST.

e. Forte *λέξον* in imperatiuo. ST.

λέων πρεσβύτης τῷ ἀκολάσῳ υἱεῖ, πρῶτον μὲν τὰ [1] κόρυκα τί [2] ποτ' ἐϛὶν ἐξηγήσαϑαι, μετὰ δὲ [3] τοῦτο τί καλοῦσιν ἀμενηνὰ κάρηνα. Κἀκεῖνος μέντοι ἀντιπροβάλλει [f] τὴν ἐν τοῖς Σόλωνος [4] [g] ἄξωσι [5] γλῶττον εἰς δίκας [6] διαφέρουσας ὡδί πως. Ὁ μὲν οὖν σὸς, [7] ἐμὸς δὲ οὗτος ἀδελφὸς φρασάτω τι καλοῦσιν, ἰδοῦσί τε. Ἐφεξῆς προβάλλει, τί ποτέ ἐϛι τὸ εὖ ποιεῖν. Ἐξ ὧν δῆλον, ὡς ἡ γλῶττα [8] παλαιόν ἐϛιν ὄνομα τῆς συνηθείας ἐκπεπτωκός. Ὅτι δὲ καὶ αὐτὸς ἕκαϛος [h] [9] περὶ [10] λόγους ἐχόντων ἠξίου ποιεῖν ὀνόματα καινὰ, δηλοῖ μὲν [11] καὶ Ἀντιφῶν ἱκανῶς, ὅς γε, ὅπως αὐτὰ ποιητέον, ἐκδιδάσκει. Δηλοῖ δὲ καὶ [12] αὐτὸς οὗτος ὁ Ἀριϛοφάνης ἐν [13] ταὐτῷ δράματι διὰ τῶνδε· Ἅλις, [14] ὀρέλη καὶ μύρον, καὶ [15] ταινίαι, εἶτα ὁ πρεσβύτης ἐπισκώπτων· [16] ἤδου σωρέλη. Τοῦτο παρὰ [17] Λυσιϛράτου. Πάλιν δὲ αὐτοῦ τοῦ ἀκολάϛου [18] υἱέως εἰπόντος, [19] Ἡμῶν ἴσως οὐ καταπληγήσῃ τῷ χρόνῳ. Καὶ τοῦϑ' υἱοῦ ὁ πρεσβύτης [20] ἐπισκώπτων ἐρεῖ τὸ καταπληγήσῃ τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων. [21] Εἶτ' αὖϑις ἐκείνου φάντος, [22] Ἀποβήσεταί σοι ταῦτα ποῖ τὰ ῥήματα· πάλιν ὁ πρεσβύτης καὶ τοῦτο σκώπτει, παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο ἀποβήσεται. Καὶ μέν γε καὶ ὁ υἱὸς οὐδέπω παυόμενος, οὐδὲ αἰδούμενος τὸν γέροντά, φησὶ, Τί ὑποτεκμαίρῃ, καὶ καλοὺς ἄνδρας [23] λέγοις [24] καλοκἀγαϑίαν ἀσκοῦντας· Εἶτα ὁ πρεσβύτης, [25] οἶμαι, ὦ Θρασύμαχέ, τις τούτων τῶν ξυνηγόρων [26] τερύεται·

Δῆλον

[1] κορύβα MS. D. [2] ποτέ ἐϛιν MS. D. et cod. Moſq. [3] τοῦ, τὸ MS. D. [4] ἄξωσι MS. D. ἐν Σολῶνος αἄξωσι cod. Moſq. [5] γλώτταν Corn. et vulgg. ed. Ald. ἄξωσι γλώτον. [6] διαφερούσαν MS. D. et cod. Moſq. [7] ἐμοὶ MS. D. [8] παλαιὸν ἐϛὶ MS. D. [9] τῶν περὶ MS. D. et cod. Moſq. [10] Ed. Ald. παραλόγως, et pro ἠξίου ποιεῖν, ἔξει οὐ ποιεῖν. ἕκαϛος τῶν παραλόγως ἐχόντων, ἔξει οὐ ποιεῖν Corn. [11] καὶ ὁ Ἀντιφοῦν MS. D. [12] αὐτὸς οὗτος ὁ MS. D. et cod. Moſq. οὗτος deeſt in quibuſd.

f. ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξοσι γλωτ- Legendum videtur τῶν τῶν. Sed et reliqua deprauatione non carent. ST. Quo-

cum

ex Daedaleis proponit procaci filio primum, *κόρυκα* quid ſint, vt exponat: poſtea vero, quid vocent *ἀμενηνὰ κάρηνα*: Et ille quidem viciſſim proponit linguam, quae in tabulis Solonis eſt ad cauſas differentes hoc modo: Tuus quidem, meus autem hic frater dicat, quid vocent, *ἰδοῦσί τε*. Deinceps proponit, quidnam ſit bene facere: ex quibus manifeſtum eſt, linguam antiquum eſſe nomen, quod ex conſuetudine decidit. Quod autem vnuſquiſlibet eorum, qui in ſtudiis doctrinae verſabantur, putabat licere ſibi facere noua vocabula, ſatis indicat et Antiphon, qui, quomodo ea facienda ſunt, edocet. Indicat etiam, et ipſe Ariſtophanes in eadem fabula his verbis *ἄλις, ὀρέλη, καὶ μύρον καὶ ταινίαι*. Poſtea ſenex irridens, *ἤδους σωρέλη* iſtud eſt ab Lyſiſtrato. Rurſus autem quum procax filius dixiſſet, fortaſſe a nobis non perterreberis tempore: et hoc filii dictum ſenex irridens, ait hoc perterreberis a rhetoribus eſt: tum rurſus quum ille dixiſſet, quo tandem tibi haec verba euadent. Rurſus ſenex, et hoc, euadent tamquam ab Alcibiade ſumtum carpit, ac filius quidem nondum deſinens, neque referens ſenem, quid coniectas? Etiam malos viros diceres eos, qui exercent probitatem. Poſtea ſenex, o Thraſymache, quis horum patro-

[13] *ἐν αὐτῷ τῷ MS. D.* [14] *Ed. Ald. ὀρέλη, et pro ἤδους ὀρέλη habet ἤδου σωρέλη. Fortaſſe reponi debet ἴδου pro ἤδου et ante τοῦτο expungi diſtinct. nota, ſed an ὀρέλη, an σωρέλη vtrobique ſcribendum ſit ambigo. St. Religioſe omnia Charterius retinet, quae Stephanus dixit.* [15] *ταινίαι MS. D. ἐπισκόπτον MS. D.* [16] *ἤδουσ' ὀρέλη MS. D.* [17] *Λυσιστράτῳ MS. D.* [18] *υἱέος MS. D.* [19] *ὑφ ὑμῶν Corn.* [20] *ἐπισκόπτων MS. D.* [21] *Εἶτα αὖθις MS. D. et cod. Moſq.* [22] *ἀποθήσεται cod. Moſq.* [23] *λέγεις MS. D. et cod. Moſq.* [24] *Ed. Ald. καλοκαγαθῶν.* [25] *οἴμοι Corn.* [26] *Ed. Ald. τερεύεται. vulgg. στερύεται et ſic Corn.*

cum omni fide conſentit Charterius.

g. Aliqui codd. habent, εἰς δικὰς διαφέρησαν, id eſt, ad iudicia, ſ. cauſas ſpectantem. I.

h. ἐπὶ λόγους. I.

Δῆλον οὖν ἐκ τούτων οἶμαί σοι [1] γεγονέναι, ὡς εἶπον, εἶναι τρόπον τῶν γλωττῶν ἢ τοῦ κοινοῦ πᾶσιν ὀνόματος ἐκπεσόντος τῆς ἐπικρατούσης συνηθείας, ἢ τοῦ γενομένου πρός τινος τῶν παλαιῶν, μὴ [2] παραδεχθέντος ὅλως εἰς τὴν συνήθειαν. Οὕτως οὖν καὶ Ἱπποκράτης τὰ μὲν ἐκ τῶν ὄντων [3] οὐ συνηθῶς ὀνομάτων παραλαμβάνει, τὰ δὲ αὐτὸς ποιεῖ, τὰ δὲ καὶ τοῖς [4] σημαινομένοις ὑπαλλάττει, καὶ δίκαιον [5] ἕκαστον αὐτῶν ἡμᾶς ἐξηγεῖσθαι μετὰ τῶν γλωττῶν, ὅταν γε φαίνηται τοῦ νῦν ἔθους ἐκπεπτωκός. Οὕτως οὖν εἰ καί τινος [6] ὀνόματος φυτοῦ, καὶ ζώου, καὶ πόλεως [7] ἀσαφὲς ἱκανῶς εἴη, καὶ τοῦτό σοι ἐν ταῖς γλώτταις ἐξηγησόμεθα, καὶ καθόλου στοχασόμεθα, [8] ὡς μή σοι μόνον, [9] ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τὰ πρῶτα γράμματα μεμαθηκόσι χρήσιμόν [10] ἔσται τὸ βιβλίον Εἰ δέ τις οὐκ οἶδε, τί [11] ποτ᾽ ἐστὶν, [12] ἀνερήσομεν, καὶ ἀπὸ [13] πρόσω, καὶ ἄμφω, καὶ ἀμφίεσμα, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα τοιαῦτα, πρὸς Διοσκουρίδην τε καὶ τοὺς ὁμοίους [14] ἀποπέμψομεν, ὡς ἂν οὐκ [15] ἀξιοῦντες οὐδὲ [16] ταῦτα [17] ἐκδιδάσκειν. [18] Διωρισμένου δὴ σαφῶς, τί μέν ἐστι γλῶττα, τί δὲ λέξις, εἰρημένου δὲ, [19] καὶ ὅτι χωρὶς ἀποδείξεως αὐτὸ μόνον [20] ἠξίωσα γραφῆναί σοι τὸ [21] κεκριμένον τε καὶ ἀποδεδειγμένον ἡμῖν ἐν ἑτέροις, ἐπὶ τὴν ἐξήγησιν ἤδη τῶν γλωττῶν ἀφιξόμεθα, πάντων τῶν Ἱπποκράτει [22] ἐπιγεγραμμένων βιβλίων ἐκλέγοντες αὐτὰς, οὐκ ἐκ τῶν γνησίων μόνον. Ὅτι δὲ πολλαὶ [23] τῶν Βακχείῳ παραλελειμμένων ἐνταῦθά εἰσι [24] γεγραμμέναι, καὶ ὅτι μηδεμίαν ἡμεῖς γλῶτταν [25] παρελίπομεν, αὐτὸ διδάξει

[1] *γεγονέναι δ᾽ εἶπον MS. D.* [2] *παραδείχθεντος MS. D. et cod. Moſq.* [3] *συνηθῶν MS. D. omiſſa partic. οὐ. συνήθως cod. Moſq. om. οὐ, ſed Corn. admittendum οὐ cenſet. Sed Ald. tuetur priorem.* [4] *σιμαινομένοις Steph. ex operarum errore.* [5] *ἕκαστου MS. D.* [6] *ὄνομα Corn. Ed. Ald. ἐκ καί τινες ὀνόματος, φυτοῦ etc. Iunt. ὄνομα.* [7] *ἀσαρφὲς MS. D.* [8] *τοῦ μὴ σοὶ MS. D. et cod. Moſq.* [9] *ἀκοὰ MS. D.* [10] *ἐστι τὸ MS. D. et cod. Moſq. et Corn.* [11] *ποτὲ ἐστὶν MS. D.* [12] *ἀνερήθομεν MS. D.*

patronorum te liberat? Manifeſtum igitur puto ex hoc tibi factum eſſe, vt dixi, eſſe modum linguarum, quum nomen commune omnibus a conſuetudine ſuperante cecidit, vel factum ab aliquo antiquorum, non omnino receptum fuit in conſuetudinem. Sic igitur, et Hippocrates, ex nominibus, quae vſitata non ſunt, aliqua aſſumit, aliqua ipſe facit, aliqua autem nouis adiunctis ſententiis mutat, quorum vnum quodque vna cum linguis exponendum cenſemus, quum ex conſuetudine, quae nunc eſt, cecidiſſe videbitur. Sic igitur, ſi cuius etiam ſtirpis nomen, vel animalis, vel vrbis valde obſcurum fuerit, hoc tibi inter ipſas linguas exponemus; et omnino hoc ſpectabimus, vt non tibi ſoli, ſed etiam aliis, qui modo primas litteras attigerint, liber vtilis exiſtat. Si vero quiſpiam neſcit, quid ſit *ἀνερήσομεν*, et *ἀπὸ πρόσω*, et *ἄμφω*, et *ἀμφίεσμα*, et alia, quaecumque talia ſunt, ad Dioſcoridem eum, et ad illius ſimiles remittemus, vt ad eos, qui talia docere non indignum putant. Quum igitur aperte definitum ſit a nobis, quidnam ſit lingua, quid vox vſitata, et quum dictum ſit exiſtimaſſe nos id ipſum, quod indicatum eſt a nobis, et demonſtratum in aliis libris, hic tibi ſolum ſine demonſtratione eſſe ſcribendum, ad explanationem iam ipſarum linguarum accedamus, eligentes ipſas ex omnibus libris non ſolum vere Hippocraticis, ſed etiam ex iis, qui Hippocrati quoquo modo ſunt inſcripti. Quod autem multae a Bacchio praetermiſſae linguae hic ſcriptae ſunt, quodque nullam nos praetermi-

 ſimus,

[13] *πρόσω MS. D. per compendium ſcriptum πατρός.* [14] *ἀπέμψομεν MS. D.* [15] *ἀξιοῦντας MS. D. et cod. Moſq.* [16] *ταῦτας MS. D.* [17] *ἐδιδάσκειν MS. D.* [18] *διωρισμένας MS. D. et cod. Moſq. εἰρημένου δὲ καὶ Corn.* [19] *ὅτε καὶ MS. D. et vulgg. καὶ ὅτε καὶ χωρ. cod. Moſq.* [20] *ἠξιώσας MS. D. et cod. Moſq.* [21] *κεκρυμμένον MS. D. et cod. Moſq.* [22] *ὑπογεγραμμένων cod. Moſq.* [23] *τῶν ἐν τοῖς βακχείας MS. D. ἐκ τῆς Βακχείου παραλελημμένων cod. Moſq.* [24] *γεγραμμένα MS. D. et Corn.* [25] *παρελείπομεν cod. Moſq.*

δάξει τὸ βιβλίον, ὥσπερ καὶ ὅτι κατὰ τὴν χρείαν τοῦ λόγου, [i] πότε μὲν παραγράφομεν αὐτὴν τὴν ῥῆσιν, ἐξ ἧς ἂν [1] ἐξηγησώμεθα τὴν γλῶτταν, ἐν πλείστοις δὲ παραλείπομεν, [2] ὅταν καὶ [k] χωρὶς ἐκείνης [3] ἐλπίζωμεν ἔσεσθαι σαφῆ τὴν ἐξήγησιν.

[1] ἐξηγησόμεθα vulgg.

i. Id eſt, aliquando quidem adſcribemus ipſam orationem, ex qua exponemus linguam. I.

ſimus, ipſe liber docebit, quemadmodum et illud, quod prout videtur oratio poſtulare, aliquando quidem interpretamur ipſam loquutionem, qua quum expoſuimus linguam, in plurimis autem id facere negligimus, quum ſine interpretatione ſperamus ipſam explanationem fore manifeſtam.

[2] *ὅταν εἰ καὶ MS. D. et Ald. ſed particulam εἰ Corn. delendam cenſet.* [3] *ἐλπιζομέν MS. D. Iunta et vulgg.*

k. χωρὶς ῥήσεως. I.

GALE-

Γαλήνȣ

Τῶν Ἱπποκράτȣς γλώσσων ἐξήγησις.

* ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

[a] [1] Ἀγκυλιδωτὸν) ἀγκύλην ἔχον· εἴρηται δὲ ἐπὶ [1] [b] κυρτώματος.

[c] Ἀγκυρομήλη) [2] ἄγκιςρον.

[d] [3] Ἀγγλιθὲς) τὰ μόρια τȣ͂ σκορόδȣ τῆς κεφαλῆς.

[4] Ἀγλίη) ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος ȣ̓λὴ, καθάπερ ἐν τῷ μείζονι Προῤῥητικῷ· καὶ οἱ λευκανθίζοντες ἐπίπαγοι, ὡς ἐν Κωακαῖς προγνώσεσιν.

Ἀγρίη [5] κολοκύνθη) ἡ κολοκυνθὶς, ὡς καὶ Κρατεύας, καὶ Διοσκȣρίδης, καὶ Πάμφιλος.

Ἄγροφον) [6] ὀρεινόν.

Ἄγυια) [7] ἀσθενῆ

[8] Ἀγχόμενος) πνιγόμενος.

Ἀδάξασθαι) δάκνεσθαι κνησμωδῶς.

[9] Ἀδηνέως) [10] ἀφροντίςως.

Ἀέτωμα) [11] τὸ εἰς [12] ὕψος ἀνατεταμένον τῆς ὀροφῆς, ὥσπερ τρίγωνον.

Ἀθέλ-

[1] *ἅρματος MS. D. et cod. Moſq. Ed. Ald. ἢ κυρτ. def.* [2] *Ed. Ald. ἄγκυςρον.* [3] *ἄγλιθες MS. D. et Corn.* [4] *Haec gloſſa deficit hic loci in MS. D. et in cod. Moſq. vt et in verſione. Ed. Ald. infra habet ſed ἀγλίης.* [5] *κολοκύνθα MS. D. κολοκύνθις Corn., Ald. κολοκύνθη.* [6] *ὀρινὸν cod. Moſq.*

* Codex Moſquenſis habet ἀρχὴ τῶν λέξεων τȣ͂ Ἄλφα.

a. Quaſi dicas anſulatum, vel annulatum, ea forma, qua ἁλυσειδοτὸν catenatum, et χειριδοτὸν monicatum dicimus. I.

b. Codex H. Stephani, viri graecae et latinae linguae peritiſſimi, habet κηρτώματος, i. e. gibboſitate. I. Pro κυρτώματος in vulgg. editt. legitur ἅρματος. ST. In quibuſdam ἐπὶ ἅρματος ἢ κυρτώματος. Vnum vel alterum gloſſema eſſe videtur a librario textui intruſum. Vltimam vocem libenter extruderem, quum et Foeſius eamdem apud Hippocratem non legerit.

c. Quo

GALENI
VOCVM HIPPOCRATIS EXPOSITIO.
PRINCIPIVM A.

Ἀγκυλιδωτὸν) anſulam vel annulum habens, dictum eſt autem de curru.

Ἀγκυρομήλη) ſpecium ſiue ſpecillum hamatum.

Ἀγλιθὲς) partes capitis allii.

Ἀγλίη) eſt cicatrix ſubalbida in oculis, ſic in maiori prorrhetico, et albeſcentes humores concreti, vt in praenotionibus coacis.

Ἀγρίη κολοκύνθη) colocynthis, id eſt, agreſtis cucurbita, vt Crateuas, et Dioſcorides, et Pamphilus.

Ἄγροφον) montanum, ſylueſtre.

Ἄγρια) imbecillia, (quaſi membris carentia.)

Ἀγχόμενος) qui ſuffocatur.

Ἀδάξασθαι) morderi cum pruritu.

Ἀδηνέως) negligenter, ſine cura.

Ἄετωμα) pars tecti in ſublime erecta, vt triangulus.

Ἀθέλ-

7 *Ald.* ἀθενεία, *ſic quoque in textu ſuo habuit Cornarius. Cf. Hipp. de mul. L. I. p. 240. 16.* 8 ἐγχόμενος *MS. D.* 9 *Ald.* ἀδυνέως. 10 ἀφροντίστως *nonnulli, quod tamen cum vera lectione Corn. permutauit, et recte.* 11 τὸ ὕψος *MS. D.* 12 *Ald.* ὕψος ἀνιστάμενον τῆς ὀροφ. ὥσπερ περιστερεῶν, *ſed Corn.* ἀνατεταμένων *retinet, et pro* περιστερεῶν *dat* τρίγωνον. *Cf. Gal. ad Hipp. de arte p. 615. 10.*

c. Quo medici vulnera, vel vlcera pertentant. I.

d. Vulgo ſpicas vocant. Scribitur ἄγλιθες vnico γ, infra ad vocem Δαίτιδες et ad Μώλυζα. Apud Graecos Lexicographos vtraque ſcriptura inuenitur. Nam legitur apud Heſychium ἄγγλιθες, et exponitur, ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ συνέστηκε τῶν σκορόδων. Apud Etymologicum autem, ἄγλιθες, ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ τοῦ σκορόδου σύγκειται. Ἢ σκορόδων κέφαλαι. ST. Foeſius p. 2. legendum eſſe cenſet ἄγλιθας, vel ἄγγλιθας, ex Hippocr. περὶ γυναικ. L. II. p. 274. 19. Heſych. interpretatur ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ συνέστηκε τῶν σκορόδων.

ʼΑθέλγεται) [1] παρέεται, διεκλύεται.

ʼΑθὴρ) τό τε τῆς κριθῆς ὀξὺ, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νόσων τῷ μικροτέρῳ· καὶ [e] [2] τοῦ ἐν τῇ ἀκίδι [3] πώγονος τὸ ἄκρον, ὡς ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν ἐπιδημιῶν.

[4] ʼΑθώρηκτος) ὁ μὴ μεθύων.

Αἰγοκέρας) ὅπερ καὶ βουκέρας καὶ [5] τίλις.

Αἰγύπτιον ἔλαιον) ὅπερ αὐτοὶ καλοῦσι, κίκινον. Οἱ μέν τοι παλαιοὶ [6] τῆς κίκι καὶ κίκινον.

Αἰγύπτιον ἔλαιον λευκὸν) τὸ ἀπὸ τῶν κρίνων σκευαζόμενον, ὅπερ καὶ Κρίνινόν τε καὶ Σούσινον ἔλαιον ὠνόμασαι.

[f] Αἰγύπτιον μύρον λευκὸν) ὅπερ καὶ Μενδήσιον ὠνόμασαι, σκευαζόμενον διά τε κρίνων καὶ ἀρωμάτων. Διὰ τοῦτο καὶ [7] μύρον, οὐκ ἔλαιον προσαγορεύεται. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ Κρινόμυρον καὶ Σούσινον μύρον ὠνόμασαι.

Αἰγύπτιον μύρον) τὸ [8] διὰ τῆς Αἰγυπτίας μύρον ἀκάνθης τοῦ ἄνθους, ὅπερ καὶ [9] Μετώπιον ὠνόμασαι.

Αἰγύ-

[1] *παρηθεῖται MS. D. et Corn. v. Hippocr. 49. 2. 16. Ald. η, et leg. παρεῖται, al. παρίεται.* [2] *ἀκίδι καὶ πώγ. MS. D. et cod. Moſq.* [3] *Ald. πώγωνος.* [4] *ἀθώρικτος MS. D. poſt hanc gloſſam ſequitur ἀγλίη, de qua ſupra, vbi ἀγλίης MS. D. et cod. Moſq. ἀγλίης ἢ ἐν τοῖς Corn. αἰγίς Hipp. 180. 2. 32.* [5] *et ſic Ald. τῆλις MS. D. Iunta et vulgg.*

e. Verba a τοῦ ἐν τ. vſque ad ἐπιδημιῶν linea ſubducta in exemplari Cornarii diſtincta fuere, et ad marginem del. τοῦ πέπονος ſcriptum.

f. Dum hunc librum prae manibus haberem, Melchior Guilandinus, rei herbariae profeſſor celebris, haec ad me de hoc vnguento ſcripſit, duplex hoc loco error elucet, tum quia vnguentum Aegyptium non eſt Metopium: tum quia Metopium haudquaquam conficiebatur ex floribus ſpinae Aegyptiae: quam ſpinam Dioſcorides Acaciam nuncupat. Ceterum vnguentum Aegyptium idem eſſe, quod Stacten, quam Sacrae

He-

'Αθέλγεται) remittitur, reſoluitur.

'Αθὴρ) et tuberculi, quod in palpebra oculi natum a ſimilitudine hordei Crithe dicitur, pars acuta eſt, vt in ſecundo de morbis minore, et eius partis ſummam, quae in cuſpide ſagittae πώγων, hoc eſt, barba appellatur, vt in quinto de morbis popularibus.

'Αθώρηκτος) qui non ebrius eſt.

Αἰγοκέρας) quod et βουκέρας, τῆλις, id eſt, foenugraecum.

Αἰγύπτιον ἔλαιον) Aegyptium oleum, quod ipſi vocant cicinum, veteres quidem ex ricino ricininum.

Αἰγύπτιον ἔλαιον λευκὸν) Aegyptium oleum album, quod ex liliis conficitur, et lilinum, et ſuſinum nominatum eſt.

Αἰγύπτιον μύρον λευκὸν) Aegyptium vnguentum album, quod et Mendeſium nominatum eſt, confectum ex liliis, et aromatibus, proptereaque vnguentum non oleum vocatur, idemque lilinum vnguentum, et ſuſinum vnguentum appellatum eſt.

Αἰγύπτιον μύρον) Aegyptium vnguentum ex flore Aegyptiae ſpinae, quod et metopium nominatum eſt.

Αἰγυ-

[6] *κίνον cod. Moſq. καὶ σούσινον idem. ſic et Ald. ἐκ τῆς κίκεως vulgg. παλαιοὶ καλοῦσι τῷ MS. D. cum noſtra conſ. Corn. ad marginem tamen κικέως cum v. del.* [7] *Vox καὶ deeſt in MS. D. et cod. Moſq.* [8] *et ſic Ald. leg. τὸ μύρον διὰ τοῦ ἄνθους τῆς ἀκάνθης Αἰγ., ὅπ. etc. vulgg. Αἰγυπτίας τοῦ ἄνθους ἀκάνθης MS. D. et cod. Moſq. ſic et Corn.* [9] *μετώπινον MS. D. Corn. μετώπιον vocat νετωπον, Hipp. 22. 2. 26.*

Hebraeorum litterae Guttam vocant, teſtis eſt Didymus apud Athenaeum δειπνοσοφιστῶν decimo quinto. Vnde vero conſtaret, quod Metopium dicebatur, perſpicue docet Dioſcorides, Paulus ceteri. Haec Melchior.

Αἰγυπτίην σύπτηρίαν) ἣν δὴ καὶ Σχίστην καὶ [1] Τρισχίστιν ὀνομάζομεν.

Αἰεὶ) σημαίνει ποτὲ παρὰ τῷ Ἱπποκράτει καὶ τὸ ἕως, καὶ παρὰ πολλοῖς τῶν παλαιῶν.

[2] Αἰθάλη) ὅπερ καὶ Λιγνύς.

[3] Αἰθιοπικὸν) ὑπακουστέον τὸ κύμινον.

ff [4] Αἰθύλικες) οἱ ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος συνιστάμενοι κύκλοι, ὅμοιοι τοῖς ἀπὸ πυρὸς, ἀπὸ τοῦ αἴθειν ὠνομασμένοι, καὶ Αἰθυλικώδεα δηλονότι τὰ τούτοις ὅμοια, g ἃ οἱ πολλοὶ προσαγορεύουσιν [5] Αἰμάλωπα.

[6] Αἱματοφλοιβοιστάσιες) οὕτως μὲν οἱ περὶ τὸν Διοσκουρίδην [7] γράφουσι, τὰς ἐπισχέσεις τοῦ ὑπεροιδοῦντος αἵματος [8] ἡγούμενοι δηλοῦσθαι. Ὅτι καὶ ἀλλαχοῦ φησιν, Ἐν [9] τῇσι [10] φλεξούσῃσι αἱμοῤῥαγίῃσι σχῆμα εὕρετόν. Οἱ πλείους μέντοι γράφουσιν αἱματοφλεβοιστάσιες, [11] καὶ δηλοῦσθαι νομίζουσιν ἐκ τοῦ ὀνόματος [12] τὰς πλήρεις αἵματος κεκυρτωμένας φλέβας. h

Αἱμο-

[1] *Ald.* τρισχιστὴν. [2] Αἰθαλὸν *Aldus et quidam. Sed Corn. quoque* αἰθαλ/. [3] Αἰθοπικὸν *MS. D.* [4] *et ſic Chart.* αἰθύλικες θόλικες. *Ald. pro* αἰθολικώδεα *leg.* αἰθιλικώδεα, *et pro* αἱμαλώπας *vulgg. leg.* αἱμαλώπα. δέρματος κύκλοι, ὅμοιον τοῖς ἀπὸ πυρος συνισαμένοις ἐρυθροῖς κύκλοις, ἀπὸ τ. *etc. vulgg.* δέρματος ὅμοιοι ἀπὸ π. σ. ἐ. κ. *MS. D.* τοῦ δέρματος. ὅμοιοι τοῖς ἀ. π. σ. καὶ ὑδροῖς κύκλοις ἀπὸ τοῦ αἴθειν τὰ τούτοις ὅμοια. *cod. Moſq.* [5] αἱμάλοτα *vulgg.* αἱμάλωτα *Corn.* [6] αἱματοφλυβοιστάσιες *MS. St. et Chart.* αἱματο, φλοισβοιστάσιες *Iunt. et Corn.* αἱματοβλιβοιστάσιες, *quid.* αἱματοβλέβοις, τάσιες *MS. D.*

ff. Apud Erotianum et Etymologicum legitur *αἰθόλικες*, quae differentia parui momenti eſt. At vero apud Heſychium habemus manifeſtam deprauationem; apud eum enim legimus *αἴθυκας, φλυκταίνας*. Quin etiam Hippocratis exemplaria hinc emendanda ſunt. Nam apud eum *ἐν τῷ περὶ ὑγρῶν χρύσιος* habemus *θύληκας*, et poſitum *η* pro *υ*, et omiſſa ſyllaba *αι* in principio. Cuius omiſſionis occaſionem dediſſe videtur praecedens participium *ἐοῦσαι*, vtpote in eamdem ſyllabam *αι* deſinens. Ceterum

rum

Αἰγυπτίην συπτηρίην) Aegyptium alumen, quod et ſciſſile, et triſciſſile nominamus.

Αἰεὶ) ſignificat aliquando, apud Hippocratem etiam donec; et apud multos alios antiquos.

Αἰθάλη) idem quod (fumus vel) fuligo.

Αἰθιοπικόν) ſubaudiendum eſt cuminum.

Αἰθύλικες) in ſumma cute circuli; ſimiles circulis rubris, qui ab igne excitantur, ab αἴθειν, quod eſt vrere, nominati, et αἰθυλικώδεα. Videlicet his circulis ſimilia, quae multi vocant αἱμάλωπα.

Αἱματοφλοισβοιςάσιες) ſic enim Dioſcorides ſcribit, compreſſiones ſupertumeſcentis ſanguinis exiſtimans ſignificari. Quoniam et alibi ait, in inflammatis ſanguinis effuſionibus retentio opportuna. Plures tamen ſcribunt αἱματοφλεβοιςάσιες, et venas inflatas ſanguinis plenas ex nomine ſignificari putant.

Αἱμο-

[7] γράψαντες *MS. D. et cod. Moſq.* [8] ἐγκμένοι *MS. D.* [9] τοῖσι *MS. D.* [10] φλοιζέσησι *MS. St. et Chart.* φλυζέσησιν *MS. D. et cod. Moſq. ac Foeſius, qui ex coni. mauult* αἱματοφλυζεςάσιες *aut* αἱματοφλοιζοιςάσιες *ex Hipp. Epid. L. II. ſ. 3. aut* αἱματοφλιοςάσιες, *aut* αἱματοφλεβαζοςάσιες, *aut* αἱματοφλευοςάσιες. [11] *et ſic Ald. et ſeqq.* αἱμόνας, ἐπιάξας; ἀμύξας. *Vocem* καὶ *omittunt quaedam exemplaria.* [12] τάσιν πλήρεις *MS. Doru.*

rum ſciendum eſt, in quibuſdam veteribus codicibus haberi dumtaxat pro expoſitione illius vocis haec verba οἱ ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος συνιςαμένοι κύκλοι. ST. αἰθάλικες et αἰθαλικώδεα quidam apud Hipp. legunt.

g. Poſt hanc vocem noua gloſſa in MS. D. incipit αἱμαλὸς, ὃν οἱ πολλοὶ προσαγορεύουσιν αἱμάλοπα. Et ſic quoque in cod. Moſq.

h. Poſt hanc gloſſam in MS. D. ſequitur αἱμήνας, ἐκπιάξας, ἀμύξας, quae in editis paulo inferius leguntur. Et ſic quoque Codex Moſquenſis habet, qui in pleriſque cum Doruilliano conſentit, vnde ſuſpicare licet, eum vel eſſe ipſius autographum vel apographum. Cornarius quoque animaduertit quoſdam legere αἱμόνας, ἐπιάξας, pro quibus veram lectionem reſtituit.

[i] [1] Αἱμοκέρχνα) ἐπὶ αἵματος ἐκχύσει κέρχνον [1] ἐμποιοῦντα. Τοῦτο δέ ἐστι δῆξίς τις ὑπότραχυς ἐρεθίζουσα κατὰ τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν.

Αἰνιάτης) [2] ὁ ἀπὸ Αἴνου τῆς ἐν [3] Θράκῃ πόλεως. Τὸν δὲ αὐτὸν καὶ [k] [4] Αἰνιοπικόν ἐστιν ὅτε καλεῖ.

[5] Αἰολᾶσθαι) τὸ οἷον πλάζεσθαι καὶ πλανᾶσθαι.

Αἰὼν) ὁ βίος.

Ἀκαλήφη) [6] ἤπερ καὶ κνίδη.

Ἀκεστὰ) τὰ ἰατά. Καὶ γὰρ ἄκη, τὰ ἰάματα.

[7] Ἀκήρατος) [8] ἀδιάφθορος.

Ἀκὶς) οὕτως ὀνομάζεται τὸ [9] σίδηρον τοῦ βέλους.

[10] Ἀκόνην) ἐν τοῖς [11] προσκειμένοις τῷ Περὶ διαίτης οὕτως ὠνόμασε τὴν θυΐαν. Ὡσαύτως δὲ αὐτῷ καὶ ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ [12] φυτῶν ὀγδόῳ.

[l] Ἄκουσα) [13] πεπληρωμένη.

[14] Ἀκράλεα) ἄκρεα.

[l] Ἀκρέσπερον) ἄκρας ἑσπέρας, τουτέστι, πρώτης καὶ ἀρχομένης.

[l] Ἄκρητον) τὸ ἄκρατον. [15] Οὕτως γὰρ ὀνομάζεται πᾶν τὸ [16] ἀμιγὲς ἑτέρου, καὶ τὴν [17] αὐτοῦ φύσιν [18] διασωζόμενον εἰλικρινῆ.

[19] Ἀκρητοχόλους) τοὺς ἄκρατον ἀθροίζοντας χολήν.

[20] Ἀκρητόχολον) οὕτως [21] ὀνομάζει ὅνπερ καὶ ἀκρόχολον.

[a] Ἀκρι-

[1] ἐμποιοῦντος MS. St. ἐμπνεῦντος MS. D. Chart. ἐμποιοῦντος, ſic ed. Ald. et pro ἐστι, ἐστιν. [2] MS. D. et cod. Moſq. omittunt part. ὁ. [3] Θράκι MS. D. [4] αἰνιοτικὸν MS. D. Chart. αἰνιόπικον) αἰνιστηκὸν. Ed. Ald. αἰνιάτης ἀπὸ αἴνου τῆς etc. et pro αἰνειότικον leg. αἰνιόκον. [5] Ald. αἰόλασθαι. [6] ὅπερ cod. Moſq. [7] ἀκκήρατος MS. D. [8] MS. D. hic inſerit art. ὁ conſ. cod. Moſq. et Aldus. [9] σιδήριον MS. D. [10] ἀκόνη MS. D. Ald. ἀκόην, et Corn. ἀκόην ἐν τοῖς προσκειμένοις ἐν τῷ Π. vel ἀκόνη ἢ θεία legendum, — ergo ἀκόνην.

i. Vide quae hac de voce monuit Heringa ad Erotian. p. 51. not. h.

k. Legitur etiam Αἰνιτικὸς pro Αἰνιοπικόν. ST.

l. Non

Αἱμοκέϱχνα) in ſanguinis effuſione aſperitatem inducentia, hoc autem eſt morſus quidam ſubaſper irritans in aſpera arteria.

Αἰνέιατης) ab Aenea ciuitate Thraciae, quem eumdem, et αἰνεειοτικὸν aliquando vocat.

Αἰόλαϑαι) quaſi vagari, et errare.

Αἰὼν) vita.

Ἀκαλήφη) quae quidem, et vrtica.

Ἀκεϛὰ) curabilia, nam αἴκη medicamenta ſunt.

Ἀκήϱατος) incorruptibilis.

Ἀκὶς) ſic nominatur ferrum ſagittae.

Ἀκόνην) in adiunctis libro de ratione victus, ſic nominauit mortarium, ſimiliterque Theophraſtus in libro de ſtirpibus octauo.

Ἄκουσα) repleta.

Ἀκϱάλεα) filia femina, Minerua, Venus.

Ἀκϱέσπεϱον) ſumma veſpera, hoc eſt prima, et incipiente.

Ἄκϱητον) impermiſſum. Sic enim nominatur omne, quod cum altero miſtum non eſt, et puram ſuam ſeruat naturam.

Ἀκϱητοχόλους) puram contrahentes bilem.

Ἀκϱητόχολον) ſic nominat eum, quem et ἀκϱόχολον, hoc eſt, qui purat, congregat bilem.

11 προκειμένοις *MS. D. et ſic cod. Moſq. qui omittit v.* τῷ. 12 φυτοῦ *cod. Moſq.* 13 πεπληρωμέναν *cod. Moſq.* 14 ἀκράκλεα *MS. D.* ἀκραλεία *Chart.* ἄκρεα *qu.* 15 οὕτω *MS. D. et cod. Moſq.* 16 *Ald.* τὸ αἱμίγε, *et poſt* εἰλικρ. *add. immediate* τοὺς ἄκρατον ἀϑροίζοντας χολὴν. *Def. igitur* ἀκρητόχολους, *praeſente explicatione.* πᾶν τὸ ἀμίγε οὕτερου. 17 αὐτὴν *MS. D.* 18 διασωζομένην *MS. D. et cod. Moſq.* 19 *Deficit haec vox in MS. D. in cod. Moſq. quoque deeſt, praeſente tamen explicatione.* ἄκρητους *Corn.* 20 *Deficit haec gloſſa in MS. D. et cod. Moſq.* ἀκρητόχιλος *in MS. D. ſupraſcr.* ο. 21 *Ald. add.* δὲ.

1. Non caret ſuſpicione tem ἀκραλέα. ST. mendi hoc ἄκουσα. Scribe au-

[1] Ἄκριτον πάγος) τὸ [a] οἷον ἀδιάκριτον. [3] Εἴρηται δὲ ἐν τῷ Περὶ [4] ἑβδομάδος ἐπὶ τοῦ μετὰ τὸν κόσμον ἤτοι ἀπείρου, ἢ οἷον [5] ἀδιατυπώτου κενοῦ.

[m] [6] Ἀκρόπλοα) [7] τὰ ἐπιπολαίως [8] οἷον ἐπ᾽ [n] ἄκρου ἐμπλέοντα. Οὕτως δὲ καὶ οἱ ἀκρόπλοοι.

[o] [9] Ἀκροαπὶς γλῶσσα) οὕτως εἴρηται ἐν τῷ ἑβδόμῳ τῶν ἐπιδημιῶν, ἡ οἷον [10] ἄκρα ἑαυτῆς [11] μὴ διατυποῦσα, τουτέστιν, ἢ [12] ἀδιάρθρωτος ὑπὸ [13] δυσκινησίας.

[p] [14] Ἀκροσαπὲς) [15] τὸ [pp] ἐπιπολῆς [16] μεταβεβληκός.

Ἀκρόψιλον) τὸ ἐπὶ τοῦ ἄκρου ψιλὸν, [17] τουτέστι, γυμνόν.

Ἀλαία) Φθίσις οὕτως ὠνόμασται ἐν τῷ Περὶ τόπων τῶν κατὰ ἄνθρωπον, ἡ οἷον τυφλὴ καὶ [q] ἀόρατος.

Ἀλά-

[1] ἄκριτος πάγος ὁ οἷον ἀδιάκοτος *MS. St.* [2] ἄκρητον *MS. D.* ἀδιάκριτος *MS. D.* ὅ οἷον ἀδίκριτος. Εἴρηται δὲ ὡς ἐν *cod. Moſq.* τὸ *etiam Corn. et pro* μετὰ, κατὰ *ht.* [3] εἴρητο *MS. D.* [4] ἰβδομάδων *MS. St. vt legitur infra ad voc.* αὐτόδρομον. ἑβδομάδιόν *MS. D.* [5] *Ald.* ἀδιατυπτὸν κενοῦ. [6] *Chart.* ἀκρόλοα ἐπιπολῆς. *Ald.* τὰ ἐπιπολὺ, τὰ οἷον ἐπ. *etc. Corn. retinet* ἐπιπολαίως. [7] ἐπιπολῆς *MS. St.* ἐπὶ πολῆς *MS. D. diuiſim.* τὰ ἐπιπολῆς τὸ οἷον *cod. Moſq.* [8] τὰ οἷον ἐπ᾽. *MS. D.*

m. Reſpicitur ad locum in praed. L. II. p. 95. E. *Τοῖσι δὲ γέρουσι τῶν μὲν τοιουτοτρόπων φυμάτων, οὐδὲν ἐπιγίνεται. Οἱ δὲ καρκῖνοι οἱ κρυπτοὶ καὶ οἱ ἀκρόπαθοι γίνονται.* Cancros in binas diuidit claſſes, *κρυπτοὺς* ſcilicet, quod eadem hac pagina explicatur, per *ὑποβρυχίους*, altius demerſos et *ἀκροπάθους*, qui igitur cum prioribus opponantur, ſunt cancri exteriora magis obtinentes. Sed ſuſpecti admodum ſunt cancri illi *ἀκρόπαθοι*, illa enim vox graeca vix videtur, nec vſquam quantum ſcio occurrit, niſi ſemel adhuc L. de ſuperfoet. p. 263. 49. ſed qui locus nec ipſe citra vitii ſuſpicionem eſt, quum ibi MSS. legant *ἀκρόπλοος*: atque id omnino tam hic quam illic reponendum. Lege itaque: *οἱ δὲ καρκῖνοι οἱ κρυπτοὶ καὶ οἱ ἀκρόπλοοι γίνονται.* Ita legit procul dubio Galenus in Exeg. *ἀκρ.* etc. Duplicem ibi, vt vides, locum notat, in quorum altero legitur *ἀκρόπλοα*, in altero vero *ἀκρόπλοοι.* Priorem iam indicavit

vit

Ἄκριτον πάγος) velut immenſum ſpatium. Dictum autem eſt in libro de hebdomade de eo, quod eſt extra mundum, vel infinito, vel inani, quod cogitatione informari non poteſt.

Ἀκρόπλοα) ſuperne et tamquam in ſummo nauigantia, ſic et ἀκρόπλοοι, in ſummo nauigantes.

Ἀκροαπίς) lingua ſic dicta eſt in ſeptimo de morbis popularibus, tamquam ſua ipſius extrema non informans, hoc eſt, inarticulata propter motus difficultatem.

Ἀκροσαπές) in ſuperficie mutatum.

Ἀκρόψιλον) in ſummo glabrum, hoc eſt, nudum.

Ἀλαΐα φθίσις) incomprehenſibilis * corruptio. Sic nominata eſt in libro de locis in homine, tamquam caeca et inuiſibilis.

* tabes.

[9] *Chart. ἄκροπις, in quibuſd. ἀκρατῆς, ἀκραπὶς. Corn. retinet ἀκραπίς.* [10] *ἄκρεα MS. D. et cod. Moſq.* [11] *coni. μὴ ignorat MS. D. et cod. Moſq. μὴ διατυπῶσα Corn.* [12] *ἀδιόρθοτος cod. Moſq.* [13] *δισκινησίης MS. D.* [14] *Chart. ἀκροσαπὲς ἐπιπολῆς. Ald. τὸ ἐπιπολὺ μεταβεβηκὸς.* [15] *τὸ ἐπὶ βραχὺ MS. D. et cod. Moſq. et Corn.* [16] *μεταβλημὸς cod. Moſq.* [17] *Ald. τυτέσιν.*

vit Foeſius in oeconomia, exſtat nempe L. I. de morb. p. 351. 38. poſterior non diuerſus eſt ab eo, quem hic tractamus. Fraudi vero fuit librariis ſimilis plane litterarum ductus in ΑΚΡΟΠΛΟΟΣ et ΑΚΡΟΠΑΘΟΣ. HER.

n. ἐμπλέοντα, quam dictionem alii vertunt, natantia, vel fluitantia. I.

o. In vulgg. editt. Hippocratis legitur ἄκροπις, epidem. L. VII. γλῶσσα ξηρὴ, ἄκροπις, τρηχύτης ἐπῆνθει. In quibuſdam huius ἐξηγήσεως exemplaribus ſcriptum inueni ἀκραπὶς ſine ο, item ἄκρεα pro ἄκρα. ST.

p. Apud Hippocratem habes ἐν τῷ περὶ τροφῆς. Pro ἐπιπολῆς autem legitur in quibuſdam huius ἐξηγήσεως exemplaribus ἐπὶ βραχύ. ST.

pp. ἐπιπολῆς eſt in aliquibus codd. vt vertit interpres, in aliis ἐπὶ βραχὺ, id eſt, parum. I.

q. Poſt hanc gloſſam ſequitur αὔτως ματαίως, quae in editis legitur paulo inferius. HER.

Ἀλάπτης) ὁ [1] ἐξ Ἀλάπτων. Χωρίον δέ ἐστι τῆς [2] Θράκης τὰ Ἀλαπτά.

Ἀλάστορες) αὐτοί τε οἱ ἄνθρωποι οἱ τὰ [3] ἄληστα [4] ἐργασάμενοι, καὶ οἱ [5] τιμωροὶ αὐτῶν δαίμονες.

Ἀλγήματα) πολλάκις καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ νοσήματος [6] ἐπιφέρει τοὔνομα. Καὶ τὸ ἀλγεῖν ὁμοίως, ἀντὶ τοῦ νοσεῖν τι καὶ πάσχειν, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ.

[7] Ἀλεάζειν) θερμαίνειν.

r [8] Ἄλιον ὕδωρ) τὸ ἠθροισμένον ἐξ ὄμβρου ἀθρόου.

[9] Ἀλέιον) τὸ ἠθροισμένον, ἀθρόον.

[10] Ἀλεξητήρια) βοηθήματα. Καὶ γὰρ [11] Ἀλέξασθαι, βοηθεῖν ἐστιν.

Ἀλέουσιν) ἀθροίζουσι.

[12] Ἄλειφα) ἔλαιον, ἢ στέαρ.

Ἀλέως) ἀθρόως.

Ἀλεότητα) ἄθροισιν.

[13] Ἀληθέωσι) πλανηθῶσιν. Εἴρηται δὲ καὶ παρὰ τὴν ἄλην.

[14] Ἀλθεῖν) [15] ὑγιάζειν.

[16] Ἄλθεξις) ἡ ἴασις.

[17] Ἀλθήσκειν) ὑγιάζειν.

Ἄλκαρ) βοήθημα.

Ἀλλογνοῶν) ὁ παραφρονῶν, ὁ οἷον ἄλλα γινώσκων παρὰ τὰ ὄντα. [18] Οὕτω δὲ καὶ τὸ [19] Ἀλλοφρονήσας εἴρηται πρὸς αὐτοῦ.

rr [20] Ἀλλοιοτροπεῖται) τρέπεται ποικίλως.

Ἀλλό-

[1] ἐλάπτων *MS. D.* ἐξ ἀλάπτων *Corn. diuiſim.* [2] Θράκιο *MS. D.* [3] ἀλιτήρια *Corn. Ald.* ἀλάστειας. [4] *Poſt* ἐργασάμενοι *quaedam addunt* παρὰ τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν, ἐφ' οἷς ἐστιν ἀλαστῆσαι καὶ στενάξαι. [5] τιμοροὶ *MS. D.* [6] ἐπιφέρειν *Foeſ.* [7] ἀλαιάζειν *Ald.* [8] Ἄλιον τὸ ἠθρ. *MS. St. alii* τὸ *omittunt.* [9] Ἀλείαν, *haec gloſſa in editis ante duas praecedentes ponitur.* ἀλαῖον *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [10] ἀλλεξητήρια *MS. D.*

r. Poſt ἀλεάζειν θερμαίνειν legitur in quodam veteri codice, ἅλες τὸ ἁλμυρὸν φλέγμα παρ' Ἱπποκράτει ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νούσων, καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ. ST.

rr. A-

Ἀλάπτης) qui eſt ex Alaptis. Alapta enim oppidum eſt Thraciae.

Ἀλάστορες) et ipſi homines, qui talia perpetrant, ob quae cruciari mereantur, et vindices Dei, qui eos perſequuntur.

Ἀλγήματα) (aegrotationes, nam) ſaepe et de ipſa aegrotatione nomen inducit, et τὸ ἀλγεῖν ſimiliter pro aegrotare, et aliquid pati, et alia ab ipſo.

Ἀλεάζειν) calefacere.

Ἀλίον ὕδωρ) aqua conferto imbre congregata.

Ἀλίον) congregatum, confertum.

Ἀλεξητήρια) remedia, et auxilia, quae malis arcendis adhibentur, nam et ἀλέξασθαι auxiliari eſt.

Ἀλέουσι) congregant.

Ἄλειφα) oleum, vel adeps.

Ἀλέως) collectim.

Ἀλεότητα) congregationem.

Ἀληθέωσι) decipiant, imponant. Dictum eſt autem, et in errore.

Ἀλθεῖν) curare, ſanare.

Ἄλθεξις) curatio, ſanatio.

Ἀλθίσκειν) curare, ſanare.

Ἄλκαρ) remedium, auxilium.

Ἀλλογνοῶν) deſipiens, et tamquam alia percipiens, quam quae ſunt, ſic et ἀλλοφρονήσας dictum eſt ab ipſo, de eo, qui mente alienata eſt.

Ἀλλοιοτροπεῖται) vertitur varie.

 Ἀλλό-

[11] *τὸ Ἀλέξασθαι MS. D.* [12] *Ἄλεφα MS. D. Haec gloſſa poſt ἀλέϊον ſequitur in MS. D.* [13] *ἀληστεύουσι MS. D. ἀληθέωσι quidam. ἀλητέωσι Foeſ.* [14] *ἀλθαίνειν MS. D. St. et Aldus.* [15] *ὑγιάγειν MS. D.* [16] *Ἄλεξις MS. D.* [17] *Ἀλθίσκειν MS. D. et vulgg. Sed haec lectio monente Foeſio praeferenda.* [18] *οὕτω δὲ omiſſo καὶ MS. D. οὔτ' ἄλλο Chart.* [19] *ἀλλοφρονήσας MS. D. ἀλλοφρόνησεν MS. St.* [20] *ἀλλοιοτροπεῖ MS. St. MS. D. et cod. Moſq. conſ. Chart. qui et ἀλλοιοτροπέει. Aldus ἀλλοιοτροπῇ. Corn. tuetur ἀλλοιοτροπεῖται.*

Ἀλλόκοτον) ἀσαφὲς καὶ ἄγνωστον.

[1] Ἀλλοφάσσοντες) παραπαίοντες, [2] παραφρονοῦντες.

[3] Ἀλαὸς) ὁ τυφλός.

Ἁλυκὸν) ἁλμυρόν.

[4] Ἀλύζει) ἀπορεῖ, ῥιπτάζεται. Οὕτως δὲ καὶ τὸ ἀλύζει ἐπὶ τοῦ μέλλοντος εἴρηται.

Ἀλυσμὸν) ὅπερ καὶ [s] [5] ἄλυσίν τινα καὶ ἀπορίαν, ὃ δὴ καὶ ῥιπτασμὸν καλοῦσι. Καὶ ἡ [6] ἀλυχὴ δὲ ταυτὸν τοῦτο.

Ἄλφιτα) οὐ μόνον τὰ ἀπὸ τῶν κριθῶν οὕτως καλεῖται. [7] Ἔν τε γὰρ τῷ πρώτῳ τῶν γυναικείων ἄλφιτα πύρινα εἴρηται. Ἔν τε τῷ Περὶ νούσων δευτέρῳ τῷ μείζονι, καὶ φακῶν, καὶ ὀρόβων [rr] [8] πεφρυγμένων. Ἄλφιτα [9] τοίνυν παντὸς ἀληλεσμένου καρποῦ τὸ σύμμετρον τῷ μεγέθει [10] θραῦμα ὀνομάζεται. Τὰ μὲν γὰρ μείζω, [11] κρίμνα, τὰ δὲ ἐλάττω, ἄλευρα.

[12] Ἄλφιτα προκώνια) τὰ πρὸ τῆς τοῦ κώνου στάσεως, τουτέστι, [13] τὰ ἐκ τῶν νέων ἔτι καὶ ἁπαλῶν κριθῶν. Κῶνος γάρ τις ἐν ταῖς [t] [14] ἅλωσιν ἔτι καὶ νῦν ἵσταται, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ἐπόμβροις χώραις ξύλον ὀρθὸν, [15] ἐφ' ᾧ συντίθενται οἱ καρποὶ κωνοειδῶς.

Ἀμαλδύνεται) [16] αὐτῷ σύνηθες, τὸ οἷον [u] ἀφανίζεται,

[1] ἀλλοφράσοντες *MS. D.* [2] *Poſt hoc verbum ſequitur in MS. D.* αὔτως, οὕτως ὁμοίως, *et ſic cod. Moſq.* [3] ἀλαὸς — ἀλαοὶ, τυφλοὶ ὅτι καὶ ἀλαὸς ὁ τυφλὸς *MS. D. Sequitur deinceps* ἀκρητόχολον *etc. quae ſupra deſiderabantur; et ſic cod. Moſq.* [4] ἀλύζειν *MS- D.* ἀλύζει, ἀπορεῖ, ἀλύκτει, ἀσᾶται, ἀπορεῖ *MS. D. et cod. Moſq.* ἀλυκτὶ, ὡσαύτως ἀπορεῖται, ῥιπτ. *Ald.* ἀλύζει *Corn.* [5] ἀλύνασιν τιν *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* ἄλυσιν *Corn.* [6] ἀλυχὸς ταῦτον τοῦτο *Ald.*

rr. Apud Hippocratem legitur ἀλλοιοτροπεῖ, niſi quod ſine contractione ἀλλοιοτροπέει in libro περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, Εὐθὺς οὖν τὸ σῶμα ἀλλοιοτροπέει, καὶ γίνεται ὠχρόν. ST. Heſychius exponit μεταθεῖναι.

s. Legendum puto, ἄλυσιν τινὲς, καὶ ἀπορίαν, οἱ δὲ καὶ ῥιπτασμὸν καλοῦσι. ST.

ſſ. In

Ἀλλόκοτον) obſcurum et incognitum.

Ἀλλοφάσσοντες) deſipientes, inſanientes.

Ἀλαοί) coeci, quod et ἀλαός coecus eſt.

Ἀλυκόν) ſalſum.

Ἀλύζει) fluctuat, iactatur: ſic et ἀλύζει in futuro dictum eſt.

Ἀλυσμόν) quod et fluctuationem quamdam, et haeſitationem, quin et agitationem vocant, et ἄλυξις hoc idem.

Ἄλφιτα) non ſolum ex hordeo farinae ſic vocantur; nam in primo de morbis mulierum ἄλφιτα πυρινά, hoc eſt, farinae triticeae dictum eſt: in ſecundo autem de morbis maiore, et lentium, et eruorum ſiccatorum. Omnis igitur moliti grani mediocri magnitudine fragmentum ἄλφιτα appellant, nam maiora fragmenta, κρήμνα, hoc eſt, craſſiores farinae, minora autem ἀλεύρα, hoc eſt, tenuiores farinae nominantur.

Ἄλφιτα προκώνια) quae ante coni ſiue metae conſtructionem fiunt, hoc eſt, ex recentibus et teneris hordeis: conus enim quidam in areis nunc erigitur, et maxime in pluuioſis regionibus, lignum rectum, circa quod componuntur fructus in coni, vel metae formam.

Ἀμαλδύνεται) ipſi vſitatum eſt, quaſi offuſcatur, et

[7] ἐν τῷ MS. D. [8] πεφριγμένα MS. D. et Chart. [9] μὴ ὅτι ἓν παντὸς MS. D. et Chart. [10] θραῦσμα ὅτως MS. D. et cod. Moſq. ὅτως quoque inſerit Chart. ſed Corn. delet. [11] κρίμνα MS. D. et vulgg. et Corn. κρέμνα quaedam: [12] ἄλφιτον προκώνιον MS. D. προκώνυ Ald. ſed Corn. προκώνια retinet. [13] τὰς ἐκ τῶν MS. D. [14] ἄλωσιν MS. D. et ſic Aldus. ἐκ τοῖς ἄλ. Chart. ἐν τοῖς MS. D. et cod. Moſq. [15] ἐφ᾽ ὧν MS. D. [16] τῷ τότε συνηθ. MS. D. et cod. Moſq.

ſſ. In MS. πεφρυγμένα ἄλφιτα, μὴ ὅτι ἓν παντὸς, etc. Ibidem additum eſt ὅτως ante ὀνομάζεται. ST.

t. In MS. τοῖς ἄλωσιν. Forte melius ταῖς ἄλωσιν. ST.

cui adſtipulatur fidus ille comes Charterius.

tt. Heſychius non ſolum explicat hanc vocem per ἀφανίζειν, ſed etiam per μαραίνειν tabefacere.

ται, καὶ τὸ οἷον [1] ἀμαυροῦται. Καθάπερ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων, [2] ὄμματα ἀμαλδύνεται.

[u] Ἁμαλῶς) τό, τε [3] ἁπαλῶς, ὅπερ ἴσον δύναται τῷ μετρίως, ὡς [4] ἐν τῷ Περὶ [5] ἐμπύων, Τοῦτο δὲ ἁμαλῶς [6] ἐπαλλέουσι. Καὶ τὸ ῥαδίως, ὥσπερ ἐν [7] τῷ πρώτῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι, [8] καὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν οὐχ [9] ἁμαλῶς ὁρᾶ. Καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ μείζονι, καὶ τὰ σιτία οὐχ ἁμαλῶς προσίεται.

[x] [10] Ἀμαμηλίδας) εἶδός τι μεσπίλου πλεῖστον ἐν Ἰταλίᾳ [11] γινόμενον, ὡς καὶ Διοσκουρίδης λέγει. [12] Τινὲς δὲ τὰς ἐπιμηλίδας [13] φασὶν εἶναι μῆλα [14] σμικρὰ ἄγρια.

[15] Ἄμβη) ὀφρυώδης ἐπανάστασις.

[y] [16] Ἀμβλυωσμὸς) ἤτοι ἔκτρωσις, παρὰ τὸ [17] ἀμβλίσκειν. [18] Ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ἀμβλυωπία, ὡς ἐν τῷ μείζονι [19] Προῤῥητικῷ.

[z] [20] Ἀμβλυωπώτερα) τὰ ἀμβλύτερον [21] ὁρώμενα, τουτέστιν, ἀμυδρότερον.

[a] [22] Ἀμίρων) [23] ἀφαιρῶν καὶ λαμβάνων.

Ἀμε-

[1] καὶ ἀμαυροῦται MS. D. om. τὸ οἷον, et cod. Moſq. [2] ὄμματα lego ἔμβρυα 101. 2. 8. Corn. [3] ἁπλῶς MS. D. et cod. Moſq. [4] ἐν τῶν περὶ MS. D. [5] forte ἐνυπνύων Corn. [6] ἐπαλέουσι MS. D. ὁμαλῶς MS. D. Aldus et vulgg. ἁμαλῶς Corn. vide ἀλέουσι, vel lege ἐπαλείφουσι Corn. [7] τ. πρώτῳ τῷ cod. Moſq. [8] καὶ πᾶσιν ὀφθαλμοῖσιν οὐχ. MS. D. καὶ πᾶσι τὰ οὐχ cod. Moſq. [9] ὁμαλῶς vulgg. ſed Corn. cum Steph. vbique facit. [10] ἀμαμηλίδες MS. D. ἀμαμιλίδες Aldus. [11] γιγνόμενον MS. D. et cod. Moſq.

u. Apud Hippocratem non ἁμαλῶς ſed ὁμαλῶς habemus: ſed non dubito, quin ex hoc loco reponendum ibi ſit ὁμαλῶς. Viciſſim autem inde ſumendum eſt ὁρᾷ, quod in locum τοῦ ὅρα ſubſtituatur. S T. Iunta verſus finem ad marginem habet ἀμολῶς. Lectio vero τοῦτο δὲ ἀμ. Foeſio ſuſpecta videtur, qui ita legi iubet: τοῦτο δὲ ἁμαλῶς ἐπαινέουσι, hoc eſt, hoc autem molliter laudant, quod eſt, moderate aut frigide. Heſychii explicatio cum Gal. conuenit, μετρίως, εὐκόλως, ἀσθενῶς.

x. Dioſcor. L. I. c. 181. ἐπιμηλὶς et σιτάνιον vocatur.

Heſy-

quaſi obſcuratur, vt in ſecundo de morbis mulierum, oculi offuſcantur.

'Αμαλῶς) et molliter, quod idem valet, quod non valde, vt in libro de purulentis. Hoc autem molliter vitant: Et facile, vt in primo de morbis maiore: Et oculis non facile videt; et in ſecundo maiore: Et cibos non facile recipit.

'Αμαμηλίδας) genus quoddam meſpili, plurimum in Italia naſcens, vt Dioſcorides ait, quidam autem 'Επιμηλίδας aiunt eſſe poma parua ſylueſtria.

'Αμβη) altior eminentia.

'Αμβλυωσμός) ſcilicet abortio, ab eo, quod eſt, abortire, ſed et 'Αμβλυωπία, hebetudo viſus, vt maiori de praedictione.

'Αμβλυοπώτερα) obtuſius videntia, id eſt, obſcurius.

'Αμέρων) auferens, et accipiens.

'Αμε-

[12] *τινὲς διὰ MS. D. et cod. Moſq. ſed δὲ Corn.* [13] *ἃς δεῖ MS. D. δεῖ εἶναι cod. Moſq.* [14] *μικρὰ MS. D.* [15] *ἄμμη Aldus et vulgg. ἄμβη Corn.* [16] *ἀμβλυωγμὸς MS. D. et Aldus.* [17] *ἀμβλύσκειν MS. D. ἀμβλώσκειν cod. Moſq.* [18] *ἀλλὰ MS. D. ἀλλὰ καὶ ἡ ἀ. cod. Moſq. et MS. D.* [19] *προείρηται MS. D. et cod. Moſq. ſed Corn. placet προῤῥητικῷ.* [20] *ἀμβλυοπώτερας MS. D. et cod. Moſq.* [21] *δρώμενα MS. D.* [22] *ἀμέρων Iunta. ἀμήρων MS. D. et cod. Moſq.* [23] *ἀμφαιρῶν MS. D.*

Heſychius vocat ἄπιυ γένος, ἢ μήλυ, ἢ μεσπίλυ.

y. In MS. ἀμβλυωγμὸς, et ita legitur etiam apud Hippocr. in progn. et prorrh. 1. At in 2. legitur et ἀμβλυωσμῦ. ST. Procul dubio ἀμβλώσκειν vera eſt lectio, et tunc ἀμβλωσμὸς pro ἀμβλυωσμὸς, et ἀμβλώσσω pro ἀμβλυώσσω, et ἄμβλωμα et ἄμβλωσις τῶν ὀφθαλμῶν ἀντὶ τῦ ἀμβλυωσμῦ ex Foeſii coniectura legendum, ferri quoque poteſt ἀμβλύσκειν, quod Heſychius explicat ἐκτιτρώσκειν.

z. Scribe ἀμβλυωπότερα Hippocr. περὶ ἱερῆς νύσυ, Τὸν δὲ ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τὰ ἄςρα πυλὺ ἀμβλυωπότερα καθίςησι τῆς φύσεως. ST. Foeſ. mauult τὰ ἀμβλύτερα et ἀμυδρότερα.

a. MS. ἀμήρων. Sed ſcribendum cenſeo ἀμείρων. Nam Heſy-

[b] Ἀμενηνὸν) ἀσθενές.

[c] Ἀμῆ) κατά τινα τρόπον, [1] ἔκ τινος μέρους, μετρίως.

[2] Ἀμήνας) ἐκπιάζας, ἀμύξας.

[d] Ἀμοίη) οὕτως ἐν [e] τῷ κατ' ἰητρεῖον [f] Διοσκουρίδης γράφει, ἀμοίη [3] ὅτι [g] [4] πιέζει [5] παραλλάξαν, ἐκκλίνει ἐς τὴν αὔξησιν καὶ ἀνάπλασιν τῶν σαρκῶν ποιήσεται, οἱ δὲ ἄλλοι γράφουσιν, ἀλλοίη· φησὶ δὲ Διοσκουρίδης τὸ ἀμοίη, μέτρια εἶναι, μαρτυρίον δὲ οὐδὲν παρατίθεται.

[6] Ἀμυστὶ) ἀθρόως, ἄνευ τοῦ μῦσαι τοῖς χείλεσι.

[7] Ἀμφιβραγχίων) τῶν περὶ τὰ παρίσθμια καλουμένων χωρίων.

[h] [8] Ἀμφίδεον) [9] τοῦ στόματος τῆς μήτρας τὸ ἐν κύκλῳ ἄκρον, ὅπερ καὶ [10] σικύας [11] χείλεσιν ἔοικε κατὰ μεταφορὰν [12] ἀπὸ τῶν γυναικείων [13] ψελλίων [14] ὠνομασμένον, ἃ καὶ αὐτὰ [15] ἀμφίδεα καλοῦνται, ἀπὸ τοῦ περιλαμβάνειν ἐν κύκλῳ καὶ οἷον [16] ἀμφιδεῖν.

Ἀμφι-

[1] *ἐκ τινὸς MS. D.* [2] *ἀμήνας ſupra legitur MS. D. in cod. Moſq. hic deeſt.* [3] *ὅ τῇ MS. D.* [4] *πύξει MS. D.* [5] *παραλάξαν MS. D.* [6] *ἀμυσὶ MS. D. ἀμασὶ Aldus et quaedam, vel ἀμυθὶ ego, ἀμυστὶ Corn.* [7] *ἀμφιβραχίον MS. D. ἀμφιβραχίων Ald.* [8] *ἀμφίδιον MS. D. ἀμφίδεμον Aldus et quaedam. Corn. cum Steph. conſ.*

Heſychius habet *ἀμείροντες, στερίσκοντες, ἀφαιρούμενοι*, et *ἀμείρεσθαι, στερεῖσθαι*. A quo compoſitum eſt *ἀπαμείρειν*. Factum eſt autem *ἀμείρειν* ex *μείρειν*, quod eſt *μερίζειν*, praefixo *α* priuatiuo. ST. Apud Nicandr. Theriac. v. 686. Schol. *ἄμερσεν* per *ἔλαβε* explicat.

b. Foeſ. p. 38. dicit *ἀμενηνὰ* dictionem eſſe Homero familiarem, qui dicit Odyſſ. *κ'*. et λ. *ἀμενηνὰ καρηνὰ* viribus exhauſta capita et euanida.

c. Foeſius mauult *ἀμῆ*, vt ſit idem quod *ἀμῶς* et *ἀμοῖ*.

d. Foeſ. p. 39. ex Hippocr. ita emendat, *ἀμοίῃ τῇ πιέξει παράλλαξαντα*.

e. De iis, quae in medicatrina fiunt. I.

f. Codices quidem omnes graeci, quos viderim, habent Dioſcorides. Galenus tamen in prooemio libri de iis, quae in medicatrina fiunt, citat librum Dioclis de iis, quae in medicatrina fiunt. I.

g. MS.

ʼΑμενηνόν) inualidum.

ʼΆμη) quodam modo, ex aliqua parte, mediocriter.

ʼΑμήνας) qui eliſit, et laniauit.

ʼΑμοίη) ſic in libro de iis, quae ad chirurgiam pertinent, Dioſcorides ſcribit: Mediocri preſſu viciſſim declinent ad augmentum, et reformationem carnium faciant. Ceteri autem ſcribunt ἀλλοίη. Ait autem Dioſcorides ἀμοίη, mediocria eſſe, ſed teſtimonium nullum apponit.

ʼΑμυςὶ) totum ſimul, ſine clauſione labrorum.

ʼΑμφιβραγχιών) locorum, quae ſic vocantur, circa tonſillas.

ʼΑμφίδεον) oris vuluae rotunda extremitas, quae labris cucurbitulae ſimilis eſt, per metaphoram a mulierum armillis nominata, quae et ipſae ἀμφίδεα vocantur ab eo, quod eſt comprehendere circulariter, et tamquam circumligare.

ʼΑμφι-

9 *τὸ τῦ ςομίυ MS. D. et cod. Moſq. et MS. St.* 10 *σικήας MS. D.* 11 *χείλη MS. D. χείλει cod. Moſq.* 12 *τὴν ἀπὸ τῶν MS. D. τῶν ἀπὸ τῶν cod. Moſq. ſed τὴν Corn. delet.* 13 *ψελίων MS. D. et cod. Moſq.* 14 *ὠνομιμένων MS. D.* 15 *ἀμφίδια MS. D. et Aldus.* 16 *ἀμφίδεσμοι MS. D.*

g. MS. πιέξεις. Sed vtrumque deprauatum eſt, vt patet ex loco Hippocratis, ex quo emendare quaedam hic depravata, et viciſſim hinc quorumdam in eo peruerſe ſcriptorum emendationem petere licebit. Ita igitur vulgatae editt. libri, quem citat Galenus, habent, Τὰ δὲ μινυθήματα πολὺ προσλαμβάνοντα τῦ ὑγιέος ἐπιδεῖν, ὡς ἂν ἐξ ἐπιδρομῆς τὰ συντακέντα πλέονα ἢ αὐτόματα ἐμινύθη, ἢ ἄλλη, ἢ τῇ ἐξ ἐπιδέσει παραλλάξαντα ἐκκλίνει ἐς τὴν αὔξησιν καὶ ἀνάπλασιν τῶν σαρκῶν ποιήσεται. Vbi inter cetera vide quodammodo ἀμοίη vel potius ἀλλοίη τῇ ἐπιδέσει, (nam ita legit Galenus in com. in eum locum,) deprauatum ſit in ἄλλη ἢ τῇ ἐξ ἐπιδέσει. Viciſſim autem vt pro τῇ ἐπιδέσει hic corrupte ſcriptum ſit ὅτι πιέξει. Eſt autem difficillimus hic locus Hippocratis, et in quo explicando ſe torſit Galenus, licet non ita tunc deprauato. s t.

h. Rufus Epheſ. περὶ τῶν ἀνθρ. μόριων ἀμφίδων dici Hip-

Ἀμφιδέξιος) ἢ οἷον ἀμφοτέρωθεν δεξιὰ, τουτέστιν, ἡ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὡς δεξιᾷ χρωμένη. Τοιοῦτος γὰρ καὶ ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ Περιδέξιος. [1] Οὕτως δὲ καὶ ὁ Ἱππῶναξ ἔλεγεν, Ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι, καὶ οὐχ ἁμαρτάνω. Τινὲς δὲ ἀμφιδέξιον ἀκούουσιν, οὐ καλῶς, τὴν [2] ἐν τοῖς δεξιοῖς μέρεσι τῆς μήτρας κυουμένην.

i Ἀμφιμήτριον σημεῖον) οὕτως ὠνόμακεν [3] ἐν τῷ β΄. τῶν ἐπιδημιῶν τὸ δηλωτικὸν τῶν περὶ τὰς μήτρας διαθέσεων.

[4] Ἀμῶς) κατά τινα τρόπον, ἔκ τινος μέρους, μετρίως.

[5] Ἀναγνῶναι) μεταπεῖσαι, μεταδιδάξαι.

Ἀνάκαρ) εἰς τὸ ἄνω μέρος, ὥσπερ k [6] Ἐπίκαρ, εἰς τὸ κάτω, ἐξ [7] ὀρέων.

l [8] Ἀνακικίουσιν) ἀναπηδῶσιν.

m Ανακῶς) φυλακτικῶς.

[9] Ἀνακωχὴ) ἀνωχὴ, ἀναβάσταξις.

n [10] Ἀναλδὲς) ἄτροφον, ἀναυξές.

Ἀνάλμυροι) ἄναλοι ἢ οὐχ ἁλμυροί. Διοσκουρίδης [11] οὕτως, διαιροῦντες δὲ ἀναγινώσκουσιν οἱ πολλοί.

[12] Ἄναλτον) τό, τε χωρὶς ἁλῶν καὶ οὐχ [13] ἁλμυρόν.

Ἀνα-

[1] οὕτω MS. D. [2] ἐν τοῖς MS. D. [3] ἐν τῷ ϛ΄ MS. D. ἐν τῷ ἕκτῳ cod. Moſq. abſque numeri nota. [4] ἀμῶς MS. D. et Aldus. [5] ἀναγνῶσαι MS. D.

Hippocrati ſcribit τραχήλου τὸ ςόμα καὶ πρῶτον πόρον, vteri colli oſculum et primum meatum, ſic autem dici ἀπὸ τῶν κυκλοτέρων σιδηρίων τῶν πρὸς τοῖς ἀράτροις a rotundi ferri ſimilitudine, quo praefiguntur aratra.

i. Heſychius non addit σημεῖον, ſed potius ſimpliciter ἀμφιμήτριον, et explicat, τὸ σημαντικὸν τῶν περὶ τὴν μήτραν παθῶν. Sed omiſſum hic eſſe σημεῖον puto. ST. Apud Hippocr. eſt ἀμφίδμητον, ſed hanc lectionem falſam eſſe docuit Foeſ. p. 43. ex Heſychio, qui ſcribit: ἀμφιμήτριον, τὸ σημαντικὸν τῶν περὶ τὴν μήτραν παθῶν, Ἱπποκράτης.

k. Heſych. ἐπὶ κὰρ explicat εἰς κεφαλὴν in praeceps ad Homeri Il. π΄. v. 392. ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ. Quo reſpexiſſe Galenus Foeſio videtur, quum

Ἀμφιδέξιος) tamquam vtrimque dextra: hoc eſt, vtriſque manibus, vt dextra vtens: talis enim eſt et apud poetam ambidexter, ſic Hipponax dicebat: ambidexter etiam ſum et non pecco. Quidam ἀμφιδέξιον intelligunt, non recte, eam, quae in dextris partibus vuluae * concepit.

Ἀμφιμήτριον σημεῖον) ſic nominauit in ſecundo de morbis popularibus, quod affectionum vuluae ſignificativum eſt.

Ἀμῶς) quodam modo, ex quadam parte, mediocriter, ἄμη, de quo ſupra dictum eſt.

Ἀναγνῶναι) ſententiam mutare, veteribus dediſcendis noua diſcere.

Ἀνάκαρ) in ſuperiorem partem, vt ἐπίκαρ, in inferiorem partem ex montibus.

Ἀνακικίουσιν) reſiliunt.

Ἀνακῶς) caute, vel apte ad cuſtodiendum.

Ἀνακοχή) intermiſſio, dilatio.

Ἀναλδὲς) quod non alitur, quod non augetur.

Ἀνάλμυροι) inſulſi, vel non ſalſi, Dioſcorides ſic, Multi diuidentes legunt.

Ἄναλτον) ſine ſalibus, et non ſalſum.

Ἀνα-

* concepta eſt, vide etiam 7. aphor. 43.

[6] *ἐπίκαρος Aldus.* [7] *ὀρέων MS. D. addit ἐπὶ ἐπίκαρε cod. Moſq. ἐπίκαρι et Ald.* [8] *ἀνακυκίουσιν MS. D. et cod. Moſq.* [9] *ἀνοχὴ Aldus.* [10] *ἀναυδὲς MS. D. ἀναλθὲς MS. St. et Ald.* [11] *αὕτως MS. D.* [12] *ἄναλτα MS. D. et cod. Moſq. ἄναλτοι Ald.* [13] *ἀλμυρὰ vulgg.*

quum ἐξ ὀρέων addidit, niſi εἰς τὸ κάταντες et decliue indicare voluerit.

l. Heſych. explicat ἀναφλέρεται, et Suidas ait ἀνακηκιεῖ aut ἀνακηκίει ἀναπηδᾷ, vnde Foeſius coniicit apud Galenum legendum ἀνακηκίασιν ſatis probabili ratione.

m. Heſych. ἐπιμελῶς, πεφροντισμένως.

n. MS. ἀναλθὲς, quod et apud Hippocratem inuenio. Vide annot. in Erotian. p. 59. l. x. s т. Heſych. ἀνίατον, ἀνυγίαστον et ἀναίσθητον interpretatur.

o [1] Ἀναπλάζεις) διαπλάζεις.

p Ἀναπρῆσαι) ἀνατρῆσαι, [2] ἐκτρῆσαι.

Ἀνάῤῥινον) [3] τὸν διὰ τῶν ῥινῶν παλίσσυτον ἰόν. Ἔνιοι δὲ q διαιρεῦσιν, [4] ἀνὰ ῥινὸν εἶναι, ἀνὰ τὸ δέρμα.

r Ἄναυδος) διαλέγεσθαι ἀδύνατος, [5] ἄφωνος δὲ, ὁ φωνεῖν μὴ δυνάμενος. Ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἐπιδημιῶν ἐφεξῆς ἀλλήλων ἐπὶ [6] Πυθίωνος εἴρηται. Οὕτως ἔχει [7] καὶ τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπὶ τῦ ἵππυ· Αὐδήεντα δ᾽ ἔθηκε θεὰ [8] λευκώλενος Ἥρη.

[9] Ἀναφέρειν) δηλοῖ ποτὲ [10] καὶ τὸ [11] ὑπολύζειν ἀναπνέοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νέσων τῷ μικροτέρῳ, Καὶ ἀναφέρειν ὥσπερ τὰ παιδία τὰ πεπαυμένα, κλαίοντά τε [12] καὶ εἰς τὰς ῥῖνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα. Τῦτο ταυτόν [13] ἐστι τὸ πνεῦμα προσπίπτειν ἐν τῇ ἔξω [14] φορῇ, ἔμπαλιν [15] τῇ διπλῇ εἴσω [16] ἐπανακλήσει.

s [17] Ἀναχαίνεται) ἀναξαίνεται.

[18] Ἀναχελύνεται) ἀναξηραίνεται.

Ἀνδρογένειαν) τὴν κατὰ ἄνδρας διαδοχὴν τῦ γένυς. Ἡ μέν τοι κατὰ τὰς γυναῖκας διαδοχὴ τοιῦτον ἕτερον ἐδὲν [19] ὄνομα κέκτηται ὅμοιον.

t [20] Ἀμβήξατο) μετὰ βηχὸς ἀνέπτυσεν.

[21] Ἀνειλήματα) τὺς ςρόφυς.

Ἀνειλιθῶσιν) εἰς τὸ ἄνω [22] εἰλιθεῖσαι συςραφῶσιν.

Ἀνει-

[1] ἀναπλάζεις, διαπλάζεις MS. D. et cod. Moſq. et ſic Ald. et Corn. et MS. St. [2] ἐκπρῆσαι MS. D. et St. ἐκπρεῖσαι Ald. et vulgg. ἀνατρίσαι Aldus. [3] τὸ διὰ MS. D. et cod. Moſq. [4] ἀνάῤῥινον MS. D. et cod. Moſq. ἀνάῤῥωον Ald. [5] φωναῖς MS. D. [6] Πυθιῶνι MS. D. et cod. Moſq. ἐπὶ Πυθίων Ald. [7] καὶ παρὰ MS. D. ἔθηκας θεὰ Aldus. [8] λευκώμενος MS. D. [9] ἀναφέλειν MS. D. [10] καὶ εἰς Corn. [11] ὑποκλύζειν MS. D.

o. MS. ἀναπλάζεις, διαπλάζεις. Sed ſuſpicor legendum διπλάζεις, aut διπλάξεις prouti praecedens verbum in praeſenti aut in futuro ſcribes. ST. Vide Foeſ. p. 51.

p. Scil. ab ἀνατεράω per ſyncopen. Heſych. ἀναπρῆσαι ἀναφυσῆσαι explicat ab ἀναπρήθω.

q. Lego τὸ διά. ST.

r. Vide Foeſ. p. 54.

s. MS.

Ἀναπλάξεις) illinitiones, inunctiones.

Ἀναπλῆσαι) forare, perforare.

Ἀνάῤῥινον) per nares retro verſum iens. Quidam diuidunt ἀνὰ ῥινόν, vt ſit per cutem.

Ἄναυδος) qui bene et apte verba facere nequit: ἄφωνος autem, qui omnino vocem emittere non poteſt. In tertio morborum popularium deinceps, inuicem de Pythione dicta ſunt: ſic habet et illud apud poetam de equo. Loquentem autem fecerat Dea alba vlnas Iuno.

Ἀναφέρειν) ſignificat interdum, et ſubſingultire reſpirantem, vt in primo de morbis minore, et ἀναφέρειν, vt pueri cubantes, flenteſque, et in nares retrahentes ſpiritum: hoc idem eſt, quum ſpiritus in aliquid impingens, dum extra fertur, retro duplici reuocatione atque intro recipitur.

Ἀναχαίνεται) ſuſcitatur.

Ἀναχελύνεται) reſiccatur.

Ἀνδρογένειαν) per virum ſucceſſio generis: nam per mulieres ſucceſſio tale aliud nullum nomen habet ſimile.

Ἀμβήξατο) cum tuſſi exſpuit.

Ἀνειλύματα) tormina, ϛρόφοι.

Ἀνειλιθῶσιν) ſurſum verterint, conuoluerint.

Ἀνει-

[12] καὶ τὰς *MS. D. et cod. Moſq. et Aldus.* [13] ἐϛὶ τῷ *MS. D.* [14] Φορᾷ *MS. D. et cod. Moſq.* [15] τὸ διπλῶς *MS. D.* τὸ διπλοῦς *cod. Moſq.* τὸ διπλῆ ἔσω ἐπανάκλοσιν *Ald.* [16] ἐπανάκλησις *MS. D. et cod. Moſq.* [17] ἀναχηνῆσαι) ἀναξαινῆσαι *Chart.* [18] ἀναχελίσσεται *MS. D. et cod. Moſq. et* ἀναχελίσκεται *Aldus.* [19] ὅμα κέκται *MS. D.* [20] ἀμκήξατο *vulgg.* ἀνεκήξατο *ſic recte interpretor Corn.* [21] ἀρειλήματα *MS. D.* ἀνειλήμματα *Corn.* [22] εἰλιωθῶσι *Corn.* ἀνειλιωθῶσιν *Ald.*

s. MS. ἀναχηνῆσαι, ἀναξαινῆσαι. Item pro ἀναχελύνεται MS. ἀναχελίσσεται. Legitur etiam ita ἀναχελίσκεται, ἀναξαίνεται. S T. Conuenit cum ἀναχαλᾶσθαι.

t. MS. ἀμβρήξατο. Quae lectio contemnenda non eſt, quum ſupra βρῆγμα exponatur τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτυόμενον. S T. Alio loco in vulgg. inſerta eſt haec gloſſa.

Ἀνειρυθέωσιν) ἀνασπαθῶσιν.

[1] Ἀνείσας) ἐν ὕψει [2] ἀνωτάτω [3] κρεμάσας. Σύγκειται γὰρ [4] ἐκ τοῦ ἄνω, καὶ [5] τοῦ εἴσας.

Ἀνεμοῦται) [6] ἐμπνευματοῦται.

[u] Ἀνερίκτων) [7] ἀδιασείστων.

Ἀνεστραμμένα) ἀνατεταραγμένα. Εἴρηται δὲ ἐπὶ οὔρων.

[x] [8] Ἄνεως) ἄφωνος, καὶ τὸν νοῦν [9] ἐμπεπληγμένος.

[xx] Ἀνήνιος) ἄλυπος, καὶ ἀβλαβής.

[y] [10] Ἀνηρίκτῳ) μὴ διῃρημένῳ εἰς λεπτὰ, ἀλλ' ἐξ ἄκρων κρίμνων συγκειμένῳ.

Ἄνθεα) οὐ μόνον ταῦτα τὰ εἰς τὰ [z] [11] στέφανα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα πάντα οὕτως ὀνομάζει. Καὶ τὰ σπέρματα δὲ ὡσαύτως ἐνίοτε καλεῖ, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων· ἀλλὰ καὶ τὰ ἐρυθήματα, ὡς ἐν κωακαῖς [12] προγνώσεσι. Καὶ πτύσματα δὲ ἀνθηρὰ, τὰ ἐρυθρὰ καὶ ὕφαιμα [13] λέγει ἐν τῷ ϛ' τῶν ἐπιδημιῶν.

[a] [14] Ἀνθίνην οἶνον) ἤτοι τὸν [b] [15] ἀνθοσμίαν ὀνομαζόμενον, ἢ τὸν ἐκ τῶν [16] ἀνήθων ἡδυσμένον. Ὥσπερ καὶ κυκεῶνα ἀνθινὸν ὠνόμασεν ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι.

[c] [17] Ἄνθινον ἔλαιον) τὸ κρίνινον καὶ [18] ἴρινον λέγεται. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Σούσινον καλεῖται.

Ἀνθι-

[1] ἀνείσες *MS. D.* [2] ἀνωτάτῳ συγκ. *cod. Moſq.* [3] κρεμάσας *abeſt a MS. D.* [4] ἐκ τῆς *MS. D. et cod. Moſq.* [5] τῆς ἴσας *MS. D. et cod. Moſq.* τοῦ ἴσας *Aldus.* [6] ἀναπνευματοῦται *MS. St. cod. Moſq. et Chart.* ἐκπνευματοῦται *MS. D.* [7] ἀδιασείστω *Ald.* [8] ἄνεος *MS. D. et Iunta.*

u. *ἀνερείκτων* emendat Foeſius, ſed forma quoque eſt *ἀνέρεκτος, ἀνέρεικτος, ἀνήρεικτος.*

x. *ἄνεω* dicuntur Heſychio *ἄφωνοι καὶ ἐκπλήξει ἡσυχὰ* voce defecti, qui attoniti ſtupeſcunt et quieſcunt.

xx. Heſych. *ἀνάνιος, ἀβλαβὴς, ἄλυπος, ὑπερήφανος.* Suid. *ἄνευ ἀνίας καὶ λύπης.*

y. Forte ſcribendum *ἀνηρείκτῳ.* ST.

z. MS. *στεφάνια*, quam lectionem reponendam cenſeo. Eſt enim *στέφανος* maſc. genere, corona: *στεφάνιον* neutro genere, corolla. ST. Locum autem

Ἀνειρυϑενῶσιν) euulſi fuerint.

Ἀνείσας) in ſublime maxime ſurſum pendens, compoſitum eſt ex ſurſum, et profectus.

Ἀνεμοῦται) inflatur.

Ἀνερίκτων) inconcuſſorum.

Ἀνεστραμμένα) perturbata, dictum eſt de vrinis.

Ἄνεος) mutus, et mente perculſus.

Ἀνήνιος) carens moleſtia, et illaeſus.

Ἀνηρίκτῳ) non diuiſo in minuta, ſed ex vltimis farinae craſſioribus partibus compoſito.

Ἄνθεα) flores non ſolum hos ad coronas, ſed ad alia omnia ſic nominat: ac ſemina ſimiliter aliquando vocat, vt ſecundo de morbis mulierum: ſed et rubores, vt in coacis praenotionibus, et ſputa ἀνθηρὰ rubra, et ſubcruenta dicit in ſexto de morbis popularibus.

Ἀνθίνην οἶνον) hoc eſt, florulentum, quod ita nominatur vel ex floribus grato odore praeditum; quemadmodum et κυκεῶνα ἄνθινον, hoc eſt, potionem quamdam floribus conditam nominauit in ſecundo de morbis maiore.

Ἀνθινὸν ἔλαιον) lilinum, vel irinum dicitur, quod ipſum etiam Suſinum vocatur.

Ee 2 Ἀνθι-

ἐκπεπληγμένος *Corn.* ἐμπεπλησμένος *Ald.* [10] ἀνηρείκτο *forte Chart.* [11] στεφάνια *MS. D. et cod. Moſq. et Chart.* [12] προγνώσεσι *abeſt a cod. Moſq. et MS. D.* [13] λέγει ἂν ἐν. *cod. Moſq.* [14] ἄνθινὴν *etc. haec deſiderantur in MS. D. vſque ad* ὥσπερ. [15] τὸν ἀνθεσμίον *cod. Moſq.* ἀνθισμένον *vulgg.* ἠνθισμένον *Corn.* [16] ἀήθων *vulgg.* ἀνθῶν *Corn.* [17] ἀνθείνον *cod. Moſq. et MS. D.* [18] ἔριον *Ald. et vulgg.* λίρινον *Corn.* καὶ λείρινον λέγεται *MS. St.*

autem de mulier. ex lapſu memoriae poſitum cenſet Foeſ. pro περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, pag. 195. 19.

a. Pro ἀνθισμένον, quod vulgatae editt. habent, ἀνθοσμίαν repoſuimus ex veteri codice. Item ἀνήθων pro ἀήθων. ST.

b. Heſych. εὔπνους καὶ ἄνθος ἔχων, fragrantiſſimum et flores habens. Vel ex ἄνθος et ὀσμὴ vel ἀπὸ τόπου ἀνθοσμίου, vel a certo vuae genere.

c. Huius olei crebra eſt mentio de mul. L. I. p. 260. 45. 47. 48.

[1] Ἀνθινὸν μύρον) ὅπερ καὶ Σούσινον μύρον, καὶ κρίνινον μύρον. Διαφέρει δὲ τοῦ [2] ἀνθινοῦ ἐλαίου τοῦ προγεγραμμένου, τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἀρωμάτων.

Ἀνέυθυντο) ἦγουν εἰς τὸ ἄνω [cc] ἀπεύθυντο.

[d] [3] Ἀνωργισμένον) τὸ ἀναμεμαλαγμένον. Ἐπειδὴ καὶ τὸ μαλάξαι [4] ὀργᾶσαι, καὶ τὸ οἷον [5] σπαργοῦν, καὶ ὀργοῦν, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι.

[e] [6] Ἀντικοντώσιος) τῆς διὰ τοῦ κοντοῦ ἀντερείσεως· ὅπερ καὶ [7] σκήμπων καλεῖται.

[f] [8] Ἀντίῤῥινα) πόα τις, ἣν καὶ [9] βουκράνιον καὶ λυχνίδα ἀγρίαν ὀνομάζουσιν.

[g] [10] Ἄορτρον) τὸ [11] ἀπηρτημένον τοῦ πνεύμονος μέρος ἑκατέρωθεν, ὡς ἐν τῷ Περὶ νούσων τῷ μείζονι. Ἔτι δὲ καὶ [12] ἄορτριν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐνίοτε καλεῖ, ὡς Διοσκουρίδης οἴεται· οὐ [13] πάνυ δὲ σαφές ἐστιν.

Ἀπαρτίως) ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς. Διοσκουρίδης δὲ ἔφη, [14] ὅτι καὶ πᾶν τὸ ἐναντίον δηλοῖ, ὡς ἐν τῷ Περὶ διαίτης ὀξέων, ἐν οἷς φησι, Καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ [15] ἀπαρτίως ἐν τοῖσι τοιούτοισι καιροῖσι μεταβάλλουσιν εἰς τὰ ῥοφήματα. Ἐμοὶ δὲ καὶ ταύτῃ δοκεῖ τὸ [16] ἀπηρτισμένως τε καὶ ἀκριβῶς δηλοῦν. [h] [17] Τῷ [18] δὲ καὶ οἱ

[1] ἄνθεινον *cod. Moſq. et MS. D.* [2] ἀνθεινοῦ *MS. D. et cod. Moſq.* [3] ἀνοργασμένον *vulgg.* [4] ὀρίσσαι *MS. D.* ὀριάσαι *cod. Moſq. et Ald.* [5] σπαργᾶν καὶ ὀργᾶν *vulgg.* [6] ἀντικοντάσιος *Ald.* ἀντικοντώσιος *Corn.* [7] σκύμπων *MS. D.* σκίμπων *Corn. et ſic Foeſ. aut* σκίπων. [8] ἀντίρινα *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* ἀντίῤῥινον *Corn.* [9] βουκρανον *Ald.* [10] ἄορτον *MS. D.* ἀορτρήν *MS. St.*

cc. MS. St. ἀνέθυνται καὶ ἀπεύθυνται. Sed ἀνίθυνται aut ἀνίθυντο legendum puto. ST.

d. Lubens Foeſ. ſubſcribo dicenti, ipſi viſum eſſe Galenum ἀνωργασμένον legiſſe, atque in ſeqq. σπαογᾶν et ὀργᾶν ſubſtituit. Galeni autem librum περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν intelligi exiſtimat, vti p. 199. 13. ſic ἵνα γοῦν ὠργισμένον τὸ σῶμα ᾖ πρὸς τὴν φαρμακοποσίην. Ὀργᾶν vero Heſychio eſt, τὸ ἐπί τι παρασκευάζεσθαι καὶ ὁρμᾶν, et ὀργάσαι, ἑτοιμάσαι, φυράσαι, βρέξαι, ἀναδεῦσαι.

e. Vi-

Ἀνθινὸν μῦρον) quod et Suſinum vnguentum, et lilinum vnguentum. Differt autem a florato oleo ante ſcripto varietate odoramentorum.

Ἀνίθυντο) videlicet ſurſum direxerunt.

Ἀνωργισμένον) quod eſt et remollitum: quoniam *ὀργᾶσαι* eſt mollire, et tamquam ſubactum, et emollitum, vt in ſecundo de morbis maiore.

Ἀντικοντώσιος) reuerberationis eius, quae remo fit, quod et *σκήμπων* vocatur.

Ἀντίῤῥινα) herba quaedam, quam bucranion, et lychnida agreſtem vocant.

Ἄορτρον) pulmonis pars ſeparata ex vtraque parte, vt in libro de morbis maiore: praeterea *ἀορτρὶν*, hoc idem aliquando appellat, vt Dioſcorides arbitratur: ſed hoc non ſatis conſtat.

Ἀπαρτίως) perfecte et exacte. Dioſcorides autem ait, hoc verbum totum contrarium ſignificare, vt in libro de ratione victus acutorum, vbi ait: Et plerumque perfecte in talibus temporibus tranſeunt ad ſorbitiones. Mihi autem et hoc loco videtur perfecte, et exacte ſignificare:

 atque

[11] *ἀπηρτησμένον MS. D.* [12] *ἀορτρὴν MS. D. MS. St. et cod. Moſq. et Chart. ἀορθρὶν καλεῖται Ald. ἀορτρὸν Corn.* [13] *πάνυ σαφὲς MS. D. et cod. Moſq. ἐ πάνυ σαφές ἐστιν Corn.* [14] *ὃ καὶ π. MS. D. et cod. Moſq.* [15] *ἀπάρτι MS. D. cod. Moſq. et Ald. ἀπαρτίως Corn.* [16] *ἀπηρτησμένον MS. D. ἀπηρτισμένον cod. Moſq. τὸ ἀπητισμένον τε Ald. ἀπηρτισμένως Corn.* [17] *ὅτι δὲ καὶ MS. D. cod. Moſq. et MS. St. et Chart. τὸ δὲ καὶ οἱ Ald. τῷ Corn.* [18] *δὲ omittit MS. D. cod. Moſq. et Ald.*

e. Vide Hippocr. L. de arte p. 629. 44. 637. 35. et in Mochlico p. 508. 16.

f. Nomen habet a vituli narium ſimilitudine, quam ſemen prae ſe fert, dicitur quoque ſilueſtris anagallis.

g. Vide doctam Foeſii p. 67. animaduerſionem.

h. Pro *τῷ δὲ* in MS. eſt *ὅτι δὲ*, quod in *ἔτι δὲ* lubenter mutauerim. Nam harum particularum alteram alterius locum occupare aliquando, in meis annotationibus in Xenophontem nuper docui. Optime autem hic conueniret *ἔτι δὲ*. Ferri tamen vtcumque poſſit *ὅτι δὲ*, ſed expungendo *δὲ* poſt *μυρία*. ST.

οἱ Ἀττικοὶ τὸν αὐτὸν τρόπον χρῶνται τῷ ὀνόματι. Μυρία δὲ παραδείγματα διὰ τῶν [1] σμικρῶν ὑπομνημάτων ἔχεις.

[i] [2] Ἀπεβράσσετο) ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν ἐπιδημιῶν [3] οὕτως Διοσκουρίδης γράφει, καί [4] φησιν αὐτὸς δηλοῦσθαι [5] τῷ ἀπεβράσσετο, [6] τὸ ἀπεβήσσετο· [7] τῶν ἄλλων σχεδὸν [8] ἁπάντων ἀπεβήσσετο γραφόντων. Ὁ γάρ τοι Διοσκουρίδης [9] οὗτος, [10] καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος, καὶ ὁ ἐπικληθεὶς Καπίτων, ἐκ τοῦ συνήθους τοῖς ἄλλοις [11] ὀνόματα πολλὰ [12] μετεκόμισαν, οὐδὲν ἀλλοιότερον [13] δηλοῦντα τῆς ἀρχαίας γραφῆς· [14] ὧν ἀνάγκην ἔχομεν καὶ ἡμεῖς μνημονεύειν.

Ἀπιλλήθη) συνεκλείσθη. [15] Ἴλλειν γὰρ τὸ συγκλείειν.

[16] Ἀπερχθῇ) ἀποκλεισθῇ.

[k] Ἀπόγονα) τὰ γόνιμα. Ἔνιοι δὲ ἤκουσαν τὰ ἄγονα.

[17] Ἀποκεκαρπωκὸς) ἀποβεβλαστηκός.

Ἀποκεκριμένῃσι) κεχωρισμέναις.

[l] Ἀποκηδέστερον) ἀφροντιστότερον.

Ἀποκναίειν) μάλιστα μὲν τὸ ἀποξύειν, ἤδη δὲ καὶ τὸ καταφθείρειν καὶ τὸ [18] κατισχναίνειν.

[19] Ἀπομυλήνας) [20] προβάλων τὰ χείλη [21] συνημμένως.

[m] Ἀπονενοημένως) ἀνεπιστρέπτως.

Ἀπο-

[1] *μικρῶν MS. D. et cod. Moſq.* [2] *ἀπεβρήσετο MS. D. ἀπεβρήσσετο cod. Moſq.* [3] *οὕτω MS. D. et cod. Moſq. οὗτος Corn.* [4] *φησι Ald.* [5] *τὸ ἀπεβρ. MS. D.* [6] *καὶ pro τὸ Ald.* [7] *τῶν ἄλλων σχεδὸν MS. D.* [8] *ἁπαντ. ἀπ. γρ. haec deſiderantur in MS. D.* [9] *οὕτως MS. D.* [10] *δὲ ὁ MS. D. et cod. Moſq.* [11] *ὀνόματος MS. D.*

i. Foeſ. coniicit Dioſcoridem legiſſe vel ἀποβρήσσετο pro ἀποβήσσετο.

k. Vide L. II. epidem. p. 316. 11. et L. VI. epid. aph. 6. ſ. 8.

l. He-

atque hoc modo Attici hoc nomine vtuntur: cuius plurima exempla in paruis commentariis habere poſſis.

'Απεβϱάσσετο) in quinto de morbis popularibus ſic ſcribit Dioſcorides, et ait ipſe hoc ἀπεβϱάσσετο verbo ſignificari et ἀπεβήσσετο, quum alii fere omnes ἀπεβήσσετο, hoc eſt, euenit, ſcribant. Dioſcorides enim, et Artemidorus cognomine Capito, ex eo quod aliis vſitatum erat, nomina multa tranſmutauerunt, nihil diuerſum ab antiqua ſcriptura indicatiua: quorum nobis quoque neceſſe eſt meminiſſe.

'Απιλλήθη) excluſus fuit, ἰλλεῖν enim claudere.

'Απεϱχθῆ) excluſus eſt.

'Απόγονα) foecunda, quidam intellexerunt infoecunda.

'Αποκεκαϱπωκὸς) quod omni fructu exhauſtum eſt.

'Αποκεκϱιμένῃσι) ſeparatis.

'Αποκηδέστεϱον) negligentius.

'Αποκναίειν) maxime quidem abradere, ſed et corrumpere, et extenuare.

'Απομυλήνας) protendens labra compreſſim.

'Απονενοημένως) ſine reuerſione, (ſiue irreuertibiliter, vt ita dicam.)

[12] *μετεκοσμήσαν MS. D. et cod. Moſq. ſed μετεκομίσαν Corn.* [13] *δεικνύντα MS. D. δεικνῦντα cod. Moſq.* [14] *ὧν καὶ ἀνάγκην MS. D.* [15] *ἰλλεῖν MS. St. et Chart.* [16] *ἀπερχνῇ MS. D. et cod. Moſq.* [17] *ἀποκεκαρπωκὲν) ἀποβεβλάστηκεν MS. D. et cod: Moſq. MS. St. et Chart.* [18] *κατ' ἰσχναίειν Ald.* [19] *ἀπομολήνας MS. D.* [20] *προσβαλὼν MS. D. προβαλλὼν vulgg.* [21] *συνηγμένως MS. D. cod. Moſq. et Ald.*

l. Heſychius quoque ἀποκηδήσαντες, ἀφροντιστήσαντες exponit.

m. Sic Hippocr. aegr. 2. L. II. epid. poſt ſt. peſtem in extremo ciborum faſtidio ſcribit πρὸς δὲ τὰ γεύματα ἀπονενοημένως εἶχεν.

[1] Ἀποπαλλήσιος) ἀποπάλσεως. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ [n] [2] ἀποπαλλώσεται, ποτὲ μὲν τὸ ἐνεργητικὸν τὸ ἀποπάλλειν σημαίνει, καθάπερ [3] ἐν πρώτῳ τῶν γυναικείων· ἔστιν [4] ὅτε δὲ καὶ τὸ παθητικὸν τὸ [5] ἀποπαλλήσεται, ὡς ἐν τῷ Περὶ Φύσεως ἀνθρώπου.

Ἀπορέγει) προτείνει.

Ἀποσαεὶς) [o] ἀποσβεσθεὶς.

Ἀποσιτικὰ) ἀποσιτίας καὶ ἀνορεξίας ποιητικά.

[p] [6] Ἀποσκήψεις) τὰς [7] ἀποσχάσεις, ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι.

[8] Ἀποσκληρύνει) [9] ἀποσκελετεύει.

[q] [10] Ἀποσπαρθάζουσιν) [11] σπαίρουσιν ἢ σφύζουσιν, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ [12] νούσων.

[r] [13] Ἀπόσφαγμα) τὸ τρυγῶδες παρήθημα, ὃ καὶ ὑπόσφαγμα.

[s] Ἀπτίστων) ὁλοσχερῶν, [14] εἰς ὁλοσχερῆ ἄλευρα [15] διηρημένων, [16] ἐλλιπῶς κεκομμένων, μὴ [17] ἀποβεβρασμένων τὸ πιτυρῶδες.

[t] [18] Ἀπυρομήλη) τῇ [u] [19] πυρῆνα μὴ ἐχούσῃ, [20] τουτέστι, τῇ [21] μηλοτρίδι. Ἀρα-

[1] ἀποπαλήσιος *MS. D. et cod. Moſq.* [2] ἀποπαλλάσσεται *MS. D.* ἀποπαλώσσεται *cod. Moſq.* [3] ἐν τῷ πρώτῳ *MS. D.* [4] ὅτι δὲ τὸ *MS. D. et cod. Moſq.* ὅτι καὶ τὸ *Ald.* ὅτε *Corn.* [5] ἀποπαλλάσσεται *MS. D. et cod. Moſq.* [6] ἀπόσκηψις *MS. D. et cod. Moſq.* ἀποσκήψει *Ald.* ἀποσκήψεις *Corn.* [7] ἀπόσχασις *MS. D. et cod. Moſq.* [8] ἀποσκηρύνει *Ald. ſed Corn. cum St. conſ.* [9] σκελετεύει *MS. D. et cod. Moſq. Sequitur* ἀπτίστων, ὁλοσχερῶν. [10] ἀποσπαρθάξουσι *MS. D.* [11] ἀσπαίρουσιν *Ald. ſed Corn. conſ. cum St.*

n. Foeſ. ſubſtituere mauult ἀποπαλλώσεσθαι vel ἀποπαλλώσασθαι.

o. ἀποσβεστεὶς eſt apud Foeſium haud dubie ex operarum errore.

p. Suſpectus eſt locus Foeſio, qui ἀποσκίμψαι vel ἀποτύψαι, et pro ἀποσχάσεις ἀποσχάσαι legi iubet, prouocando ad L. II. de morb. p. 147. 6. et p. 153. 47.

q. Heſychius ἀποσπαράσσουσι legiſſe videtur, quum eamdem Galeni adhibeat lectionem.

r. Cf. Plin. L. XXVIII. 14. hic enim intelligi poteſt ſanguis,

'Αποπαλλήσιος) expulſionis, hinc et ἀποπαλλώσεται, id eſt, expelletur, aliquando quidem actiuum ἀποπάλλειν idem expellere ſignificat, vt in primo de morbis mulierum: aliquando et paſſiuum ἀποπαλλήσεται expelletur, vt in libro de natura hominis.

'Αποῤέγει) porrigit.

'Αποσαεὶς) exſtinctus.

'Αποσιτικὰ) quae faſtidium cibi, et inappetentiam faciunt.

'Αποσκήψεις) ſcarificationes (ſiue venarum ſectiones) vt in primo de morbis maiore.

'Αποσκληρύνει) exſiccat, indurat.

'Αποσπαῤθάζουσιν) palpitant, vel ſaliunt, vt in ſecundo de morbis.

'Απόσφαγμα) foeculenta colatura, quod et ὑπόσφαγμα dicitur.

'Απτίςων) integrorum, in integras farinas diuiſorum, imperfecte fractorum, parte furfuracea non ſecreta.

'Απυρομήλη) acumen non habenti, hoc eſt, auricu lario ſpecillo.

[12] *Sequuntur nunc in MS. D. reliquae gloſſae,* ἀπτίςων, ἄλευρα, *etc.* [13] ἀποσφάλμα *MS. D. et cod. Moſq.* περὶ ἥθημα *id. Reliqua verba omittit MS. D. vſque ad* ὑπόσφάγμα, *ſed in margine ita exhibentur* τὸ τρυγῶδες περιήθημα, ὁ καὶ ὑποσφάλμα. [14] εἰς ὁλοσχ. *haec deſunt in MS. D. et in cod. Moſq. ſed aliquot lineis infra ſequuntur ſeorſim.* ὁλοσχερῆ *Ald.* [15] διηρημμένα *cod. Moſq.* ἄλευρα διηρημένων *delet Aldus.* [16] ἐλιπῶς *MS. D.* [17] ἀποβεβρασμένα *MS. D. et Ald.* ἀποβρασμένων τὸ *Corn.* [18] ἀπορομύλη *MS. D.* ἀπυρωμήλη *Ald. et Corn.* [19] πυρὰν *MS. D. et cod. Moſq.* πυρίνα *Ald. et Corn.* [20] τετέσι *etc. deſunt in cod. Moſq.* [21] μῦ *MS. D.* μιλοτρίδι *Ald.* μιλοτίδι *Corn.*

guis, qui ſuppoſito vaſe pecudi iugulatae defluit et excipitur, et in cibum varia conditura formatur.

s. Heſychius, ἀπτίςων ἀκόπτων, hoc eſt, μὴ κεκομμημένων.

t. Eſt ἀπυρομήλη pro ἀπυρηνομήλη aut ἀπύρηνος μήλη, vt recte Foeſ. p. 88. obſeruauit.

u. In

Ἀρακίδας) [1] πυρίνους [2] ἀρακίσκους. Ὀσπρίον δέ ἐστιν ὁ ἄρακος.

x [3] Ἀρβύλαι) ὑποδήματα τὰ βαθέα.

y [4] Ἄργης) ὄφις τις οὕτως [5] ὀνομαζόμενος.

Ἄρδας) ῥύπος τὶς καὶ ἀκαθαρσία. Καὶ ἀρδαλῶσαι, τὸ ῥυπᾶναι.

Ἀρθρικὸν) τὸν τοῖς ἄρθροις ἁρμόττοντα.

z Ἀρικύμων) ἡ ταχέως ἐγκύμων γινομένη.

a Ἄρις) οὐ μόνον τὸ ὄργανον, ἀλλὰ καὶ βοτάνη τις οὕτως ὀνομάζεται.

b Ἄρκτιος) ὁ [6] ἀπὸ τῆς ἄρκτου πνέων. Ἔνιοι [7] δὲ ἄρκτιον ἄντικρυς γράφουσιν.

c [8] Ἄρμης) τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ ῥαφῆς.

d [9] Ἀρμίως) παραχρῆμα. Δώριος δὲ ἡ λέξις.

e [10] Ἀῤῥοίας) ἐποχῆς ἐμμήνων.

Ἀρτίζωα) ὀλιγοχρόνια.

f Ἀρτίσομα) πανταχόθεν [11] ὁμαλά.

Ἀσκαρίδες) ἕλμινθες ἰσχναὶ καὶ [12] μακραὶ ἐν τῷ ἀπευθυσμένῳ ἐντέρῳ [13] γεννώμεναι.

Ἀσκοὺς) [14] κεράμεις, οὓς καὶ [15] Πυριατοὺς καὶ Φακοὺς ὀνομάζουσιν.

Ἀσα-

[1] *πυρήνας MS. D. et MS. St.* [2] *ἀρακίδας, εἶδος ὀσπρίου quaed. ἀρακοῖσκους MS. D. ἀρακοίσκους Ald. ἀρακίσκους Corn.* [3] *ἀρβύλαι deſideratur in MS. D.* [4] *ἄργης deſideratur in MS. D.* [5] *ὀνομαζόμενον MS. D.* [6] *ἀπὸ ἄρκτου MS. D. et cod. Moſq.* [7] *δὲ καὶ ἄρκτιον MS. D.* [8] *ἀρὶς Ald.*

u. In MS. *πορῆνας*. Legitur etiam ita: *Ἀρακίδας, εἶδος ὀσπρίου*. S T. Galenus autem agit de hoc, de aliment. facult. L. I. c. 17. et 27.

x. Sunt Latinorum perones aut ſocci. Vnde, quod iis per lutum ingrediantur, vt arcte conſtrictis, *ἀρβύλαι πηλοπάτιδες* aut *πηλοβάτιδες* dicuntur.

y. Vide L. V. epid. p. 342. 11. et Foeſ. in oecon. p. 90.

z. Heſychius exponit hanc vocem per *εὐσύλληπτος*.

a. Notat vel inſtrumentum fabrile aut ſcobinam fabri, vide Plin. L. VII. c. 37. aut *ὄργανον τεκτονικὸν* Suidae, aut herbam, quam *ἀρίσαρον* vocant.

b. Forte ſcribendum eſt *ἄρκτον*

Ἀρακίδας) triticea legumina minuta: legumen enim eſt aracos.

Ἀρβύλαι) calcei alti.

Ἄργης) ſerpens quidam ſic nominatus.

Ἄρδας) ſordes quaedam, et ſpurcitia, et ἀρδαλῶσαι, foedare.

Ἀρθρικὸν) articulis accommodatum.

Ἀρικύμων) quae cito praegnans fit.

Ἀρὶς) non ſolum inſtrumentum, ſed etiam herba quaedam ſic nominatur.

Ἄρκτιος) a ſeptemtrione ſpirans, quidam autem ἀρκτιοιν omnino ſcribunt.

Ἄρμης) ſuturae in capite.

Ἀρμίως) ſtatim, Dorica vox.

Ἀῤῥοίας) ſuppreſſiones menſtruorum.

Ἀρτίζωα) paruo tempore viuentia.

Ἀρτίςομα) vndecumque plana, aequalia.

Ἀσκαρίδες) vermes tenues, et longi in recto inteſtino geniti.

Ἀσκὲς) figulinas ollas, quas et πυριάτες, et Φακὲς nominant.

Ἀσα-

9 ἀρμίων MS. D. ἀρμίω Ald. ἀρμῶ Corn. [10] *ἀῤῥοίης MS. D. et cod. Moſq. Corn. ἀῤῥοίας 32. 40.* [11] *ὁμαλεῖα Aldus. ὁμαλᾶ Corn.* [12] *μικραὶ vulgg.* [13] *γενώμενοι cod. Moſq.* [14] *κεράμης MS. D. et cod. Moſq. κεράμες ex coni. Corn.* [15] *πυριατῆρας MS. D. MS. St. et cod. Moſq. et Chart. πυριάτες Ald.*

ἄρκτον pro ἄρκτιον. Sic alibi oſtendere volens vocabulum, quo vox contextus exponitur, ipſummet in contextu a nonnullis ſcribi, vtitur aduerbio ἄντικρυς. S T. Foeſius ſcribi mauult ἀρκτεῖος, vel ἄρκεος, et intelligere videtur ventum, qui dicitur ἀπαρκτίας, ὁ ἀπὸ τε πόλε κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων.

c. ἄρμης non inuenit Foeſ. apud Hippocrat. vnde ſuſpicatur Galen. legiſſe ἄρμας pro ἀρμονίας in L. περὶ ὀςέων Φύσ. p. 61. 15. ἄρμη autem Heſychio exponitur, σύνοδος, σώματος ἀρμογή.

d. Apud Hipp. περὶ καρδίης p. 56. 16. ἀρμῷ ſcriptum eſt.

e. Contendit Foeſius vel ἀῤῥοίης aut ἀῤῥοίην legendum eſſe.

f. Locus indicatur περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων p. 747. 48.

Ἀσᾶται) τό, τε [g] [1] πυροῦται, [2] ὡς ἐν πρώτῳ γυναικείων· καὶ τὸ προσκόρως καὶ ἐπαχθῶς διατίθεται, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι.

Ἀτέραμνα) τὰ δυσκατέργαστα καὶ σκληρά.

[h] Ἄτρακτον) οὐ μόνον [3] τὸν εἰς τὸ ἱερουργὸν χρήσιμον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξύλον τοῦ βέλους.

Ἀττικὸν ἀγγεῖον) Ἀττικὴν χύτραν. Καὶ [i] [4] μήν ποτε τὸν καλούμενον ἐχῖνον.

[5] Αὐαντὴ [6] ἢ αὐαψὴ) τὶς ξηραντικὴ νόσος.

Αὐτίτην [7] οἶνον) τὸν [8] αὐτοετίτην, τὸν ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους.

Αὐτόδρομον) αὐτοκίνητον· ὡς ἐν τῷ Περὶ ἑβδομάδων.

[k] [9] Αὔτως) ματαίως.

Ἀφὰς) τὰ ἅμματα, παρὰ τὸ [10] ἅψαι.

Ἀφασσόμενα) [11] ψηλαφώμενα. Καὶ [1] ἀφησσαμένη, ψηλαφήσασα.

Ἀφράζει) ἀφραίνει, [12] ἀσυνετεῖ.

Ἀφροῦντα) ἀφρίζοντα, [13] πομφολυγώδη.

[m] Ἀφύει) ἀπολευκαίνεται, καὶ ὥσπερ ἀφύης τὸ

χρῶμα

[1] *πληροῦται MSS. duo Iuntae MS. D. MS. St. cod. Moſq. et Chart.* [2] *ὡς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν γ. MS. D. et cod. Moſq. γυναικῶν Ald.* [3] *τὸν εἰς τὴν ἱερουργίαν MS. D. et MS. St. et Chart.* [4] *μή ποτε MS. D. cod. Moſq. et Ald. et Corn.* [5] *ἀναντὴ MS. D. et cod. Moſq. et Corn. αὐαντὶ ἢ etc. Ald.* [6] *Verba ἢ ἀναψή τις ignorat MS. D. et cod. Moſq.* [7] *τὸν οἷον MS. D. et cod. Moſq. ſed οἶνον Corn.*

g. In MS. *πληροῦται* pro *πυροῦται*. Hippocrates *περὶ ἱερῆς νούσου*, Ἀνιᾶται δὲ καὶ ἀσάται παρὰ καιρὸν ψοχομένου τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ξυνισαμένου παρὰ τὸ ἔθος. Vbi animaduerte copulata *ἀνιᾶται* et *ἀσᾶται*, ſicut copulavit Sappho *ἄσαισι* et *ἀνίαισι* in hoc odae initio, Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα, Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε, Μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα Πότνια θυμόν. Quem locum ideo profero, quod quidam quid *ἄσαισι* valeret ignorantes, in *ἄταισι* perperam mutauerint, quam depravationem ſero mihi veteres codices detexerunt. ST. Ἀσάται legendum eſſe docet Foeſ. propter alphabeti ſeriem.

h. Lo-

Ἀσᾶται) et igneſcit, vt in primo de morbis mulierum, et faſtidioſa ſatietate, ac grauiter affectus eſt, vt in ſecundo de morbis maiore.

Ἀτέραμνα) difficilia ad conficiendum, et dura.

Ἄτρακτον) non ſolum eum, qui ad lanificium vtilis eſt, hoc eſt, fuſum, ſignificat, ſed etiam lignum ſagittae.

Ἀττικὸν ἀγγεῖον) Atticam ollam, aliquando quoque echinum appellatam.

Αὐαντή, vel αὐαψή) quidam deſiccans morbus.

Αὐτίτην οἶνον) vinum huius anni, praeſentis anni.

Αὐτόδρομον) quod per ſe mouetur, vt in libro de hebdomadibus.

Αὔτως) ſtulte.

Ἀφάς) vincula, παρὰ τὸ ἄφαι, id eſt, ab eo, quod eſt vincire.

Ἀφασσόμενα) fricata, et ἀφησαμένη, quae fricauit, vel contrectauit.

Ἀφάζει) deſipit, intelligendi expers eſt.

Ἀφρεῦντα) ſpumantia, bullae modo tumeſcentia.

Ἀφύει) dealbatur, et tamquam aphyae colorem

[8] αὐτοετέτην *MS. D. et cod. Moſq.* τὸν οἶνον αὐτοετίτην *Ald.* [9] αὔτως ματαίως *deſideratur in MS. D.* [10] ἄπτεσθαι *Corn.* [11] ψηλαφῦμενα καὶ ἀφησαμένη *MS. D. et cod. Moſq. conſ. Ald.* [12] ἀσυνετῶς *Ald. et vulgg. Corn. c. St. facit.* [13] πομπομφολυγώδη *MS. D.* πομφολυγγώδη *cod. Moſq.*

h. Locus ſubindicatur περὶ ὄψιος p. 522. 5.

i. Repono καὶ μήποτε, quo genere loquendi vtetur infra in voce παρθένιον. Vſus eſt et Erotianus ſupra p. 180. ST.

k. Deficit haec gloſſa in editione Aldi.

l. Forte legendum eſt ἀφασσαμένη. Habes etiam ἐσαφάσας et ἐσαφᾶσαι in παραφᾶσαι. ST.

m. Hippocr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, καὶ ἀλγέει τὰς κορὰς τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ἀφύει. Vbi notandum obiter vulgatas editiones habere χώρας pro κόρας. Idem Hippocrat. περὶ γυναικ. L. II. καὶ γλαμυροὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀμβλυώσσοντες, καὶ τὸ χρῶμα ἀφυῶδες, καὶ φλυκταινοειδές. Ceterum haec expoſitio verbi ἀφύει in vulgatis

χρῶμα ἴσχει. [1] Οὕτως δὲ καὶ [2] ἀφυῶδες [3] καλεῖ τὸ ἀφύης χρώματι ἐοικός.

Ἀχιλληϊάδας κριθὰς) τὰς εὐτραφεῖς καὶ μεγάλας, ἀπό τινος Ἀχιλλέως ὠνομασμένας, [4] ὥς φασι, [5] γεωργοῦ [6] Βαβρωνίου.

[n] Ἀψίῤῥοον) εἰς τοὐπίσω ῥέον.

Ἀψυχεῖ) [7] λειποθυμεῖ. Καὶ Ἀψυχίη, ἡ λειποψυχία.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

[a] [8] Βάχαρις) Λύδιόν τι μύρον.

[b] Βαλβὶς) κοιλότης παραμήκης.

[9] Βαλοῖος) ὁ ἀπὸ Βαλοίας πόλεως Μακεδονικῆς.

[c] [10] Βδέλλω) ἐν τῷ μείζονι προῤῥητικῷ καὶ [11] δευτέρῃ [12] πρός τινων [13] ἐπιγραφομένων τὴν κιρσώδη φλέβα [14] φησὶν οὕτως ὠνομάσθαι [15] Διοσκουρίδης. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ κυρίως εἰρῆσθαι τοὔνομα κατ' αὐτοῦ τοῦ ζώου. Καὶ γὰρ [16] παρέτυχον ποτὲ τούτου κατὰ [17] τὸ βιβλίον ἐκεῖνο λεγομένου καὶ ἀπορουμένων γε πολλῶν ἐπὶ τῶν [18] γινομένων, προέγνων ἐγὼ μόνος, ἐκ τοῦ γράμματος ὁρμηθεὶς, τἀληθές.

Βη-

[1] οὕτω καὶ *MS. D. et cod. Moſq.* [2] ἀφύες *Corn.* [3] καλεῖται τὸ *MS. D. et cod. Moſq.* καλεῖτο τὸ ἀφύες *Ald.* τὸ ἀφυεῖ *Corn.* [4] ὡς φησὶ *MS. D.* [5] γεωργὸς *MS. D. et cod. Moſq.* [6] Βαβαρῶν *MS. D.* Βαρῶνίου *cod. Moſq.* [7] λυποθυμεῖ *MS. D.* ἀφυχὶ λιποθυμὶ *Ald. et vulgg. ſed Corn. recipit lect. St.* [8] βάκχαρις *Iunta,* λίδιον τι μῦρον *Ald.* βάκαρις *Corn.* [9] βαλοίης *cod. Moſq.* Βαλεῖος *Corn. et quaedam exemplaria ſic habere aſſerit Foeſ.*

gatis editionibus deprauatiſſima eſt: nam ἀφυὲς et ἀφυεῖ habent pro ἀφύης, vt ex veter. cod. auctoritate repoſuimus. Porro pro καλεῖ legitur etiam καλεῖται. Sed malim καλεῖ ſub. ὁ Ἱπποκράτης. ST.

n. Sic et Hom. Il. σ. verſ. 399. ἀψοῤῥόου ὠκεανοῖο, quod Heſychius interpretatur ἀνάπαλιν ῥέοντας καὶ ταχυῤῥόου.

a. Melius fortaſſe βάκχαρις. Ab hoc autem fit adiectiuum βακχάριον, vt ἔλαιον βακχάριον apud Hippocr. περὶ γυναικ. φύσ. et alibi. ST.

Occurrit

rem habet, ſic et ἀφυῶδες vocat aphyae colore ſimile.

Ἀχιλληϊάδας κριθάς) bene nutrita hordea, et magna a quodam Achille nominata, vt aiunt, agricola Babronii.

Ἀψίῤῥοον) retrofluens.

Ἀψυχεῖ) animo deficit, et ἀψυχίη animi defectus.

PRINCIPIVM B.

Βάκχαρις) Lydium quoddam vnguentum.

Βάλβις) concauitas oblonga.

Βαλοῖος) qui ex Valoea vrbe Macedoniae.

Βδέλλω) in maiori de praedictione, et ſecundo, vt quidam inſcribunt, varicoſam venam ait ſic nominari Dioſcorides: mihi autem videtur proprie dici nomen de ipſo animali: etenim affui olim quum hoc diceretur in eo libro, et dubitantibus multis de his, quae fierent, ſolus ego ex ſcripto aggrediens praecognoui veritatem.

Βη-

[10] *βδέλλα cod. Moſq. βδέλλαν vulgg.* [11] *δευτέρω MS. D. et cod. Moſq. et Corn.* [12] *πρός τινος MS. D. et cod. Moſq.* [13] *ἐπιγραφομενῷ Corn.* [14] *φασὶν MS. D. et cod. Moſq. et Ald.* [15] *Διοσκουρίδην Ald. Διοσκουρίδη Corn.* [16] *παρέτυχεον MS. D. παρέτυχε cod. Moſq.* [17] *art. τὸ omitt. MS. D. et cod. Moſq.* [18] *γιγνομένων cod. Moſq.*

Occurrit etiam forma Βάκκαρις. Baccar autem ex Dioſc. L. III. c. 51. et Plin. L. XXI. c. 6. eſt herba odorata et coronaria, radice odorata, quibuſdam nardus ruſtica dicta vnguentaque ex ea radice fieri ſolita apud antiquos Ariſtophanes priſcae comoediae poeta teſtis eſt, ea autem falſo barbarica dicta et cinnamomo odore proxima.

b. Heſych. dicitur ἡ ἄφεσις τῶν ἵππων, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς εἰσόδου καὶ ἐξόδου. Pollux c. 30. L. III. καμπτῆρ, τέλος καὶ τέρμα eſſe dicit, et Schol. Ariſt. τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον ἐγκαρσίως ξύλον. Heſych. vero etiam βαθμὸς καὶ ἔρεισμα dicitur.

c. Locus hic Foeſio p. 120. admodum laborare videtur. Nam βδέλλαν non de vena varicoſa dici poſſe videtur, ſed proprie de animali. Ex ipſo loco prorrh. II. p. 419. 26. ſuam firmat ſententiam, et aſſerit ſe

ex

[c] Βηκίοις) προβατίοις.

[d] Βησσιακῇ) τῇ ἀπὸ Βησσῶν ἐν Θράκῃ. [2]

[e] Βλακεύειν) ὀλιγωρεῖν.

Βλαβερᾷ) ὑγρᾷ, [3] μυξώδεις.

[4] Βληχρὸν) ὄσπριόν τι, [5] ὃ καὶ βλήχιον γράφεται.

[6] Βοάνθεμον) τὸ [7] βϑφθαλμον. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ χρυσάνθεμον ὀνομάζεται. [8]

[f] Βόλβιον) οἷον ἐστὶ τὸ αὐτὸ, Ἱπποκράτης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν [9] γυναικείων διδάσκει. Κακῶς ἂν τινὲς [10] τὸν νάρκισσον ᾠήθησαν δηλοῦσθαι διὰ [11] τὸν βολβόν.

[g] Βολβιτία) τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν [12] βομβύλια προσαγορευόμενα. Γένος δὲ ἐστι τοῦτο μικρῶν πολυπόδων.

Βολιτὸν) βόλβιτον.

[h] [13] Βομβύλιον) ἔκπωμά τι στενὸν ἔχον τὸ στόμα, ἢ πῶμα, παρὰ τὸ [14] βομβεῖν ὠνομασμένον.

[i] Βοὸς θαλασσίου) σελαχώδης ἐστὶν ὁ [15] ἰχθῦς οὗτος.

[16] Βοτράχου) τοῦ βατράχου [17] λέγει. Τινὲς δὲ [18] αὐτίκρυς βατράχου γράφουσιν.

[k] [19] Βουβάλιος) [20] συκῆ ἄγριος.

Βουκέ-

[1] *βηκείοις MS. D.* [2] *οὕτως addit MS. D. cod. Moſq. et Ald. ſed Corn. delet.* [3] *μυξώδη Ald.* [4] *βληχροίη MS. D. βληχροίη, ὄσπριόν τι ὃ καὶ βληχρὸν γράφεται MS. St. et Chart. βλῆχρον λέγεται cod. Moſq.* [5] *Aldus delet ὃ κ. βλ.* [6] *βοάνθιμον MS. D.* [7] *βοόφθαλμον MS. D. et cod. Moſq.* [8] *Sequitur in MS. D. βούβαλιον τὴν ἀγριοσυκήν.* [9] *γυναικῶν Ald.* [10] *τὸν ἄρκισσον MS. D.*

ex Galeno oſtendiſſe in prorrh. 2. annotationibus, quomodo hirudo cruentarum faucium cauſſa eſſe poſſit.

d. Foeſ. locum ſubnotari conicit epid. L. VII. p. 366. 3. *τῇ γραίῃ βηχικῇ περὶ ἐνάτην*, vetulae tuſſiculoſae ſub nonum diem; Vbi *βησσιακῇ* pro *βηχικῇ* Galenum legiſſe exiſtimat.

e. Heſych. interpretatur, *διατρίβει, ληρεῖ, μωραίνει, νωθρῶς τι ποιεῖ, ῥαθυμεῖ, μαλακίζεται*, et a *βλάκος* piſce deductum ſcribit.

f. Locus eſt de mul. II. p. 284. 12.

g. *Βολίταινα* quae et *ὄζολις* dicitur ab Ariſtot. H. A. L. IV. c. 1. ob grauiorem odorem, apud Athen. autem L. VII. *βολβοτίνη* dicitur polypodis ſpecies *παρὰ τῷ βολβίτῳ*,

Βηκείοις) ouibus.

Βησσιακή) ex Beſſis in Thracia.

Βλακεύειν) paruipendere.

Βλαβερα) humidae, mucoſae.

Βληχόον) legumen quoddam, quod et βλήχιον ſcribitur.

Βοάνθεμον) bouis oculus, quod item chryſanthemon nominatur.

Βόλβιον) quale ipſum eſt, Hippocrates docet in libro * de morbis mulierum. Male igitur quidam bulbi nomine narciſſum ſignificari putauerunt.

Βολβίτια) quae a multis βομβύλια appellantur, genus autem eſt hoc paruorum polypodum.

Βολιτόν) ſtercus boum.

Βομβύλιον) poculum quoddam anguſtum os habens, vel potio, ſiue poculum a reſonando dictum.

Βοὸς θαλασσίȣ) bouis marini, cartilaginoſus eſt hic piſcis.

Βοτράχȣ) ranae dicit, quidam autem omnino βατράχȣ ſcribunt.

Βȣβάλιος) cucumer agreſtis.

Βȣκέ-

* ſecundo.

[11] τὸν βολβόν *Aldus.* [12] ὀσμυλία *MS. D.* ὡς μηλία *Ald.* βομβυλία *ex coni. Corn.* [13] βομμυλίον *Ald.* βομβύλιον *Corn.* [14] βολβεῖν *Ald.* βομβεῖν *retinet Corn.* [15] ἰχθὺς *Ald.* [16] βατρ. *haec gloſſa in MS. D. poſt* ἀρτηρίας *ponitur, et ſic in cod. Moſq.* [17] λέης *MS. D.* [18] ἀντικρυς *MS. D.* [19] βȣβάλις *MS. D.* [20] σίκυος ἄγριος *MS. D.* σίκυ ἄγριος *cod. Moſq.* σίκυς *Corn.*

βίτῳ, a ſtercoris bubuli graviſſimo odore.

h. Suidas exponit σκεῦος ϛρογγυλοειδὲς, et Pollux deducit παρὰ τὸ βομβεῖν ἐν τῇ πόσει. Heſychius interpretatur, ποτηρίȣ γένος κατὰ μικρὸν ποτὸν ϛάξαντος, ὅθεν διὰ τὸν ἦχον ȣ̈τω κεκλῆσθαι. Cf. Paulus L. III. c. 9.

i. Hos piſces planos vocat Plinius H. N. L. IX. 24. Ariſtot. H. A. L. V. 5. VI. 12.

k. Heſychius exponit ἄγριος σίκυς παρὰ τῷ Ἱπποκράτει, et γυναικὸς μόριον, pudendum muliebre.

[1] Βουκέρας) ἡ [l] [2] τῆλις. [m] [3] Μενηθεὺς ἐν ταῖς ὀνομασίαις τῶν φαρμάκων, καὶ τὴν [4] ἀναγαλλίδα οὕτως προσαγορεύεσθαί φησι.

[n] [5] Βουπρέστης) τό, τε ζῶον τὸ τῇ [6] κανθαρίδι παραπλήσιον, [7] ἔτι δὲ καί [8] τι λάχανον ἄγριον, οὗ μέμνηται [o] [9] Διοσκουρίδης [10] ἔν τε τῷ πρώτῳ τῶν ὑγιεινῶν [11] καὶ ἐν τῷ Περὶ λαχάνων.

Βρῆγμα) τὸ μετὰ βηχὸς [12] ἀναπτυόμενον, ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι. Καὶ [13] βρήσσειν, τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτύειν. [14] Ἔνιοι δὲ ταῦτα χωρὶς τοῦ ρ΄ γράφουσιν.

[p] [15] Βρόγχης) τῆς χονδρώδους ἀρτηρίας.

[q] Βρυγμὸς) ὁ ἀπὸ τῶν ὀδόντων [16] συγκρουομένων ψόφος. Καὶ [17] βρύχειν, τὸ οὕτως ψοφεῖν.

[18] Βύζην) ἀθρόως ἢ [r] πυκνῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

[a] [19] Γαλιάγκωνες) οἱ [20] σμικρὸν μὲν καὶ ἄτροφον ἔχοντες τὸν βραχίονα, τὰ δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα, [21] ὀγκωδέστερα, ὥσπερ καὶ αἱ [22] γαλαῖ. Οἱ δὲ φάσκοντες γαλλὸν

[1] *βουκέρων MS. D.* [2] *τιλις Ald.* [3] *Μενοθεὺς δὲ ἐν MS. D. μὲν Ὀθεὺς δὲ ἐν cod. Moſq.* [4] *ἀγαλλίδα οὕτω cod. Moſq.* [5] *βούπρησις MS. D. et Ald. βουπρήστης cod. Moſq.* [6] *κανθερίδι παραπλήσιον, κατά etc. MS. D.* [7] *ἔτι δὲ ignorat MS. D. καί τε cod. Moſq.* [8] *τε λάχανον ἄγρ. Ald. κατὰ τὶ Corn.* [9] *Διοκλῆς MS. D. et cod. Moſq.* [10] *ἔν τι τῷ MS. D.* [11] *καὶ τῷ MS. D. omiſ. ἐν, et cod. Moſq.*

l. Plinius H. N. L. XXIV. 19. telin vocari ſcribit, aliis carphos, aliis buceras, aliis aegoceras, quoniam corniculis ſemen eſt ſimile nobis ſiliciam.

m. Infra ad vocem Ἰνδικὰ vocatur Μενεσθεύς. ST. Μενηθεὺς eſt in impreſſis, quamquam inferius in dictione Indica legitur in impreſſis μενεθεὺς. Illic tamen in MSS. legitur μενεσθεὺς. I.

n. Bupreſtin animal eſſe ſcarabaeo longipedi ſimillimum, ſcribit Plinius L. XXX. c. 4., quod fallat inter herbas boues maxime, deuoratumque ita inflat vt rumpat. Laudat quoque bupreſtin Graecos

Βȣκέρας) foenum graecum. Menithaeus in appellationibus medicamentorum, et anagallidem ſic appellari ait.

Βȣπρέϛης) eſt animal cantharidi ſimile, eſt et quoddam olus agreſte, cuius mentionem facit Dioſcorides in primo de ſanitate tuenda, et in libro de oleribus.

Βρῆγμα) quod cum tuſſi exſpuitur, in primo de morbis maiore, et *βρήσσειν* cum tuſſi exſpuere, quidam haec ſine litera ϱ ſcribunt.

Βρόγχης) cartilagineae arteriae.

Βρυγμὸς) ſtridor, qui ex dentibus colliſis efficitur, et *βρύχειν* ſic ſtridere.

Βύζην) cumulate, vel denſe.

PRINCIPIVM Γ.

Γαλιάγκωνες) qui paruum et gracile habent brachium, partes autem circa cubitum turgidiores, vt mu-

[12] *ἀναπτιόμενον Ald.* [13] *βήσσειν MS. D. et cod. Moſq.* [14] *ἔνιοι ταῦτα MS. D.* [15] *βόγχης MS. D.* [16] *συγκρυόμενος MS. D. et cod. Moſq. et Ald.* [17] *βρέχειν Aldus.* [18] *βύζειν MS. D. βυθίζειν cod. Moſq.* [19] *γαλλιάγκωνες MS. D. et cod. Moſq. Ald. cum duplici γ.* [20] *μικρὸν MS. D.* [21] *οἰαδέϛερα MS. D.* [22] *γάλον cod. Moſq.*

Graecos repoſuiſſe in cibis L. XXII. c. 22. Bupreſtis oleris meminit Theoph. in hiſt. plant. L. III. c. 8. Infeſtantur quoque equi ab his animalculis. Vide Hippiatric. L. II. p. 219.

o. Codd. duo vetuſtiſſimi graeci habent in loco Diocles, cuius Galenus ſaepius meminit in libris de Alimentorum facultatibus, citans librum eius de ſanitate tuenda, et in quarto de articulis, comm. 23. citans librum de oleribus. I.

p. Locus eſt *περὶ ἀνατομῆς* p. 54. 29. vbi tamen exiſtimat Foeſ. *βρογχίης* legendum eſſe.

q. *βρήσσειν* quod et *βήττειν*. Locus eſt ſupra p. 448. lit. d. adductus. v. Reineſ. varr. lectt. L. II. c. 10. p. 207.

r. *πυκνῶς*, quam dictionem aliqui vertunt frequenter. I.

a. Apud Hippocratem priore loco male *γαλιάγκωνες*, poſte-

γαλλὸν τὸν [1] χονδὸν ὀνομάζεσθαι, καὶ [2] τοῦτό γε κεῖσθαι τῷ ὀνόματι, τάχα ἂν δόξειαν παρακούειν. Οὐ γὰρ [3] γαλιάγκωνας, ἀλλὰ [4] γαλιοβραχίονας ἐχρῆν [5] αὐτὸ ὀνομάζεσθαι.

Γαμψοὺς) καμπὰς ἔχοντας τινάς.

[b] Γαυσὸς) κυρτὸς [6] εἰς τὰ ἔξω.

[c] [7] Γιγγλύματα) ἀντεμβαίνουσιν εἰς ἀλλήλους, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς θύραις οἱ [8] γιγγλυμοί.

[d] Γῆ σμηκτίδι) τῇ κιμωλίᾳ.

Γῆ [9] κεραμίτιδι) τῇ [10] ἀργίλῃ.

[e] [11] Γῆ χαλκίτιδι) οὐδὲν πλέον δηλοῖ τοῦ [12] χαλκίτεως.

Γήχυτον) τὸ ἔξωθεν μέρος τῆς γῆς, τὸ [13] μαλακὸν καὶ ἥκιστα λιθῶδες.

[f] Γλαμυροὶ) γλημώδεις καὶ ὑγροί.

[g] Γλοιάζειν) τὸ ἐπιμύοντας [h] [14] παραδίνειν τοὺς ὀφθαλμούς. Καὶ τὸ [15] γλοιωδῶς ἀνάλογον, [16] ὡσεὶ καὶ νυστακτικῶς [17] ἔλεγον.

[i] Γλυκύμης) βοτάνης τῆς [18] γλυκυῤῥίζης καλουμένης.

Γόγ-

[1] κονδὸν *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* χωλὸν *Foeſ.* χολὸν *vulgg.* κονδὸν, κόνδυλον *vide* κύβιτον. *Corn.* [2] διὰ τοῦτο συγκεῖσθαι τοὔνομα *Foeſ. et vulgg.* [3] γαλλιάγκωνας *MS. D. et cod. Moſq.* [4] γαλλιοβραχίονας *MS. D. et cod. Moſq.* [5] αὐτοὺς *MS. D.* [6] εἰς τὸ *MS. D. et cod. Moſq.* εἰς τὸ ἔσω *Ald.* [7] γεγιγγλύματα *MS. D.* γιγγίγλυματα *vulgg. et Ald.* [8] γιγγλυσμοί. *Corn. retinet St. lect. v. Hipp. 28. 2. 7.* [9]. κεραμήτιδι *MS. D.*

poſteriore recte γαλιάγκωνες ſcriptum eſt in locis valde vicinis ἐν τῷ περὶ ἄρθρων. S T. Foeſ. χῶλον, mutilum, decurtatum quaſi μυοῦρον pro κόνδον ex coniectura ſat feliciter reponit.

b. Heſychius interpretatur σκαμβὸν, στρεβλόν.

c. Recte Foeſius aſſerit γεγιγγλύμωνται ſcribendum eſſe propter alphabeti ſeriem et propter locum Hippocr. de artic. p. 617. 18.

d. Apud Hippocratem habemus σμηκτρίδι. Sic tamen infra in hac voce σμηκτίδα γῆν ſine ρ ſcribet, et ita ſcripſit Erotianus quoque ſupra p. 352. Quantum autem ad ἀργίλη more Latino ſcribi λλ deberet. S T.

e. Vi-

ſtellae: qui autem aiunt γαλὸν brachium nominari, et hoc poſitum eſſe nomine, fortaſſis videri poſſint male intelligere, non enim γαλιάγκωνας, ſed γαλιοβραχίονας oportebat ipſos nominari.

Γαμψὸς) curuaturas habentes quaſdam.

Γαυσὸς) curuatus in partem exteriorem.

Γιγγλύματα) contrario modo ineunt inter ſe, vt in ianuis cardines.

Γῆ σμηκτίδι) cimoliae, id eſt, albae cretae.

Γῆ κεραμιτίδι) argillae.

Γῆ χαλκίτιδι) nihil plus ſignificat, quam chalcitis lapis.

Γήχυτον) exterior pars terrae, quae mollis eſt, et minime lapidea.

Γλαμυροὶ) aquoſi, et humidi.

Γλοιάζειν) conniuentes verſare oculos, et γλοιώδως per ſimilitudinem, dormitantes, (vt eo vtar vocabulo) dicebant.

Γλυκύμης βοτάνης) glycyrrhizae, vel dulcis radicis appellatae.

10 ἀργιλώδη *MS. D. et cod. Moſq.* 11 χαλκίτις *MS. D. et cod. Moſq.* 12 χαλκίτε *MS. D. et cod. Moſq.* 13 μακανὸν *Aldus.* 14 περιδίνειν *MS. D. cod. Moſq. et Chart.* 15 γλοιὸς *MS. D. cod. Moſq. et vulgg.* 16 ὡς εἰ *MS. D.* ὁσεὶ *vulgg.* 17 ἔλεγε *MS. D.* 18 γλυκυρίζης *MS. D. et Ald.* γλυκυσίδης *Chart. ap. Hipp.*

e. Vide Hippocr. de fiſtulis p. 519. 15.

f. Hippocr. περὶ γυναικ. 2. καὶ γλαμυροὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀμβλυώσσωντες. Ibidem καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγροὶ γλαμυροί. ST. Heſ. γλαμᾷν per λημᾷν explicat et Ariſtophanis Scholiaſtes ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ἀκαθαρσίας ὁ λημῶν in concion. p. 491. Suid. quoque ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διύγρους ἔχων.

g. Heſych. exponit τὸ καταφερόμενον εἰς ὕπνον ὑπομύειν τοῖς ὄμμασιν, καὶ καπιλλωπεῖν, ἢ διεγγελᾷν.

h. Scribendum puto παραδινεῖν, aut potius περιδινεῖν. ST.

i. Apud Hippocr. in vulgg. editt. γλυκυσίδης, non γλυκύμης inuenio ἐν τῷ περὶ ἐπικυήσεως, Καὶ πινέτω γλυκυσίδης ῥίζαν. ST. Qua de vide Dioſc. L. III. c. 157.

[k] Γόγγρωνα) [1] βρογχοκήλην, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πρέμνοις τῶν δένδρων ἐπιγινομένων ϛρογγύλων ἐξοχῶν, ὡς καὶ Θεόφραϛος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ φυτῶν, ὡδὶ λέγων, Ἔνια δὲ καὶ ἴσχει τὰς καλουμένας ὑπό τινων γόγγρους, ἢ τὸ [l] ἀνάλογον, οἷον ἡ ἐλαία.

[m] [2] Γογγύλιον) [3] ϛρογγύλον, καὶ [4] γογγυλίδια, τὰ [5] σμικρὰ σφαιρία, ὥσπερεὶ καταπότια.

[n] Γριφόμενα) ἐπανειλούμενα. [6] Παρὰ τὸν γριφὸν, τὸ ἁλιευτικὸν δίκτυον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

[a] [7] Δαΐτιδες) [8] μεγάλαι λαμπάδες [b] καιόμεναί τε [9] καλοῦνται. Καταχρωμένοις δέ ποτε σημαίνει καὶ τὴν τοῦ σκορόδου κεφαλὴν, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἀγλίθων συγκειμένην, παραπλησίως συνδεδέσθαι ταῖς [10] λαμπάσιν.

[c] Δακτύλιος) κύκλος, τροχίσκος, ἐν τῷ Περὶ ἀφόρων.

Δε-

[1] βρογχηκήλην MS. D. et in fine ἐλάα Ald. [2] γογγυλὶς MS. D. et cod. Moſq. [3] ϛρογγυλὴ MS. D. ϛρογγύλιον Aldus. [4] γογγυλίδι MS. D. [5] μικρὰ MS. D. et cod. Moſq. [6] περὶ Aldus.

k. Apud Hippocr. epid. VI. legitur αἱ γόγγρωναι, vbi Galenus γογγρώνας vocari ait τὰς περιφερεστέρας ἐξοχὰς μετὰ σκληρότητος, οἷαίπερ εἰσὶν αἱ γινόμεναι τισὶ τῶν δένδρων ἐπιφύσεις, ἃς καλοῦσι γόγγρους, quibus verbis idem Theophraſti teſtimonium ſubiungit. Addit etiam ſe inueniſſe qui dicerent ſe inueniſſe quoſdam γογγρώνας appellantes eiuſmodi σκληρότητας, ὅταν ἐν τραχήλῳ συϛῶσι. At hic legitur γογγρώνα tamquam a nominat. γόγγρων. Heſych. γογγρώνη, ἀποϛήμα ἐν φαρύγγι. ST.

l. ἢ τὸ ἀνάλογον, id eſt, vel quod proportione reſpondeat, ſ. gongris. I.

m. MS. γογγύλιον, ϛρογγύλον. Γογγυλὶς, ϛρογγύλη. Καὶ γογγύλια, τὰ μικρά. In L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν legitur καὶ γογγυλίδας διέφθους ποιέων. ST.

n. Vide Foeſ. p. 142.

a. Inuenitur et alia lectio huic contraria, δαΐτιδα μίκραν λαμ-

Γόγγρωνα) tumorem * gulae (ab eminentiis rotundis, quae in truncis arborum naſcuntur, vt Theophraſtus in primo de ſtirpibus, ſic inquiens: Nonnullae autem gongros a quibuſdam vocatos habent, vel quod pro arboris natura reſpondeat,) vt olea.

Γογγύλιον) rotundum, et γογγυλίδια, parui globuli, vt pillulae.

Γριφόμενα) quae inuoluuntur, dictum a gripho, quod eſt rete piſcatorium.

PRINCIPIVM Δ.

Δαΐτιδες) magnae lampades, ardenteſque vocantur, abutentibus autem aliquando ſignificat etiam allii caput, eo quod ex multis ſpicis compoſitum colligatur, vt lampades.

Δακτύλιος) circulus, rotula, in libro de ſterilibus.

* bronchocelen.

[7] *δαιτίδαι MS. D. δατίδα vulgg. et Aldus.* [8] *μικραὶ MS. D. cod. Moſq. Corn. vel cum St. vel mauult δαιτίδα μικρὰν λαμπάδα.* [9] *δαῖται MS. D. et cod. Moſq. δεῖται Aldus.* [10] *λαμπάσι cod. Moſq.*

λαμπάδα. Ac certe δαιτὶς diminutiuum eſſe videtur a δαιτὴ, ideoque ratione non caret haec lectio. Sed et haec verba καιόμεναί τε καλοῦνται, quae dimidium hexametrum efficiunt, mihi ſunt ſuſpecta. Ac videri poſſint duo haec vocabula καιόμεναί τε reliquiae eſſe verſus Homerici, quem citaui ſupra p. 132. p. Quod ſi verum eſt, omiſſa hic aliquot verba fuerint. ST. Haec gloſſa in MS. Doru. poſt δακτύλιος poſita, adeoque eſt ſecunda, quum in editis prima ſit, et ſic quoque Iunta edidit.

b. καιομένεται δεῖται eſt in impreſſis Aldinis, MSS. quidam codd. habent καιόμεναι-ται δαιταὶ, id eſt, ardentes lampades. Locus Homeri Iliados λ et ρ. I.

c. Mauult δακτύλιον, κύκλον et τροχίσκον Foeſius ex Hipp. περὶ γυναικ. φύσ. pag. 230. 46.

d [1] Δίεδρος) διαφανὴς, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι.

[2] Διακνέει) ὅπερ καὶ ἀποκναίει. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ διακναίει λέγεται.

Διαπεπληγμένα) τὰ ἐπὶ πολὺ κατὰ τὴν [3] πληχάδα διεστῶτα. [4] Πληχὰς δὲ τὸ μεταξὺ τῶν σκελῶν τῆς ἐκφύσεως.

Διάστημα) τὴν ὥσπερ ἐρίοις ἐοικυῖαν [5] αὐτῶν τῶν σωμάτων σύνθεσιν.

e [6] Διαστομωτρίδα) μήλην τὴν [7] διαστέλλουσαν.

Διαφλύξιες) ὑπερβλύσεις.

f [8] Διαφλυχθεῖσα) διαχυθεῖσα, [9] ὑγρανθεῖσα.

Διαφλυχθὲν) ὑγρανθέν.

Διαφλύοντα) ὑγραίνοντα.

Δίαφρος) ἀφρίζων.

Διὰ χωρὶς) ἀπὸ διαστήματος.

g [10] Διδύμη) ῥίζα τῆς βοτάνης, ἥτις καὶ [11] ὄρχις [12] ὀνομάζεται.

Διεβλήθησαν) ἐξηπατήθησαν.

Διῆσαι) h διασεῖσαι. Ἐν δευτέρῳ τῶν γυναικείων δηλοῖ καὶ τὸ [13] διηθῖσαι καὶ τὸ [14] διελεῖν.

[15] Διΐδρος) i [16] νοτηρὰ καὶ διΐδροῦσα.

Δίκλειδος) k [17] διμερὴς· ὡς δύνασθαι τοῦ κάτω μέρους [18] κεκλεισμένου τὸ ὑπερκείμενον ἀνοῖξαι.

Δί-

[1] *διάνδρος MS. D. et Aldus. διάναρος cod. Moſq. Corn. cum St. fecit.* [2] *διακναίει MS. D. et cod. Moſq.* [3] *πλεχάδα MS. D. et Aldus.* [4] *πλεχὰς MS. D. et Aldus.* [5] *αὐτοῦ τῶν MS. D. et cod. Moſq. αὐτῷ Aldus.* [6] *διαστομωτρίδα μάλιστα Ald.* [7] *διαστέλουσαν MS. D.* [8] *διαφλυθεῖσα MS. D. et Aldus. διαφλυχεῖσα Corn.* [9] *ὑγρανθεῖα cod. Moſq.*

d. Fortaſſe non δίεδρος ſed δίυδρος legendum. ST. Aut δίαιθρος, aut δίαιρτρος propter alphabeti ſeriem ex Foeſ. ſententia et loco περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 201. 16. Heſychius interpretatur, διαφανὲς, καθαρὸν, δίυγρον.

e. Eſt proprie ſpecillum, quo os clauſum diducitur, vi etymi.

f. Hae gloſſae vſque ad δία-

Διεδρος) tranſpareus, in ſecundo de morbis maiore.

Διακνέει) idem quod moerore afficit, quod ipſum et διακναίει dicitur.

Διαπεπληγμένα) multum circa crurum exortum divaricata, πληχὰς enim, quod inter exortum crurum intereſt.

Διάσημα) tamquam lanis ſimilem corporum ipſorum compoſitionem.

Διαςομωτρίδα) ſpecillum dilatans.

Διαφλύξιες) effuſiones.

Διαφλυχθεῖσα) perfuſa, humectata.

Διαφλυχθέν) humectatum.

Διαφλύοντα) humectantia.

Διαφρος) ſpumans.

Διὰ χωρὶς) ex interuallo.

Διδύμη) radix herbae, quae et ὄρχυς nominatur.

Διεβλήθησαν) decepti fuerunt.

Διῆσαι) concutere, in ſecundo de morbis mulierum ſignificat tranſcolare, et diuidere.

Διίδρος) humida, exudans.

Δικλειδος) bipartitus, vt poſſit inferiore parte clauſa ſuperpoſitam aperire.

10 διδύμȣ *MS. D. et cod. Moſq.* 11 *ſic et MS. D. et cod. Moſq.* ὄρχυς *Iunta.* 12 λέγεται *MS. D.* 13 διηθῆσαι *MS. D. et cod. Moſq.* 14 διρθεῖν *MS. D.* διελθεῖν *cod. Moſq.* 15 δίερδρος *MS. D.* διίδρος *Chart.* 16 νοτρὰ *cod. Moſq.* νοτέρα *Chart.* 17 διμερȣ̃ς *Chart.* 18 κεκλυσμένον *MS. D.*

διάφρος in quibuſdam editionibus coniunctae ſunt.

g. Sic nominatur, quia gemina ſit radice bulboſa, duplici et teſticulis ſimili, vnde διδύμιος Heſychio dicitur.

h. Fortaſſe poſt διασείσαι ponenda dumtaxat hypodiaſtole, at vero τελεία ςιγμὴ poſt γυναικείων. ST. Διῆσαι ἢ διασῆσαι legiſſe Galenum coniicit Foeſius.

i. Reponendum puto νοτερὰ, vt cum apud alios, tum apud Hippocratem legitur περὶ φύσ. παιδ. ST. In loco Hippocr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν eſt δίϋδρος p. 201. 16.

k. Repono διμερȣ̃ς. Exponit enim δίκλειδος θύρης, quod eſt

l [1] Δίκρουν) τὸ οἷον δίκρανον, ὅπερ καὶ [2] δυσχιδὲς ὀνομάζουσι. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ [3] ἤδικρον δηλοῖ.

m [4] Δίοπτος) νεὼς [5] ἐπιμελητής. Παρὰ τὸ διοπτεύειν ἢ διέπειν τὰ ἐν αὐτῷ.

n [6] Διορώσιος) τῆς εἰς τὸ ὀῤῥῶδες καὶ ὑδατῶδες μεταβολῆς.

o [7] Δίπνος) [8] τρήματα τῶν εἰς τὰ κενὰ [9] συντετρημένων, καὶ οἷον κατὰ δύο στόματα ἀναπνεόντων.

p [10] Δόρπου) τοῦ δείπνου.

q [11] Δραπτὰ) [12] ἐσπαραγμένα.

r [13] Δυσανίης) Κριτίας ἐν τῷ περὶ Φύσεως [s] ἔρωτος ἢ [14] ἀρετῶν οὕτως ἐξηγεῖται [15] τοὔνομα. [16] Δυσανίης δὲ ἐστιν ὅς τις ἐπὶ τοῖς [17] σμικροῖς ἀνιᾶται, καὶ ἐπὶ τοῖς μεγάλοις μᾶλλον [18] ἢ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἢ πλείω χρόνον.

[tt] Δυσήνιος) ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος. Ἔστι δὲ καὶ ὁ δυσχαλίνωτος ἢ ὁ δυσκολώτατος.

ΑΡΧΗ

[1] *δίκραιον Corn. 28. 2. 4.* [2] *δισχιδὲς MS. D. et cod. Moſq.* [3] *ἢ δίκρουν MS. D. et cod. Moſq. ἤδικρον Chart.* [4] *διοπτὸν τὸ διαφαινόμενον Aldus.* [5] *ἐπιμελεῖται MS. D. et cod. Moſq. ἐπιμελειτὴς Ald. διοπτὸς, διαφαινόμενος vulgg.* [6] *διορώδιος MS. D. διωῤῥώσιος vulgg.* [7] *δίπνοον MS. D.* [8] *τρημάτιον MS. D. et cod. Moſq.* [9] *συντετρημμένων cod. Moſq. συντετραμένων vulgg.*

eſt apud Hippocratem *ἐν τῷ περὶ ἄρθρων*. Sed fieri poteſt, vt ita ſcripſerit Galenus, *δικλεὶς θύρα, ἡ διμερής*. ST. Vide Foeſ. p. 165.

l. Legimus *δικροῦν* apud Hippocr. *ἐν κωακαῖς προγν.* Alibi autem *δίκραιον*, pro quo fortaſſe hic perperam ſcriptum eſt *ἤδικρον*. ST. Vide Foeſ. p. 166.

m. In MS. *Δίοπτον, τὸ διαφαινόμενον*. Adſtipulatur tamen Erotianus expoſitioni, quam habemus, niſi quod *διοπτῷ* ſine *τ* ſcribit, ſupra p. 118. ST. Lectionem *δίοπος* praefert Foeſius, et in fine mavult *ἐν αὐτῇ*.

n. Fortaſſe *διοῤῥώσιος* ſcribi debet. ST. Sic et *διοῤῥοῦσθαι* et *διοροῦσθαι* et *διουρέειν* et *διουρεῖσθαι* ab Hippocrate vſurpatur pro ſanioſum aut ſeroſum fieri, ſero dilui ac veluti permingi.

o. Quaedam exempl. *δίπνοα τρήματα*) cum Foeſio. Apud Heſychium non *τρήματα*, ſed *δίπνοια τραύματα, ἐς κενὰ*

Δίκρȣν) tamquam biceps, quod et bifidum dicitur, quod ipſum etiam ἤδικρον ſignificat.

Διοπτος) templi curator, παρὰ τὸ διοπτεύειν ἢ διέπειν, id eſt, a diſpiciendo, vel curando, quae ſunt in ipſo,

Διοῤῥώσιος) in ſeroſum, et aquoſum mutationis.

Δίπνον) foramen paruum eorum, quae ad vacua perforata ſunt, et tamquam duobus oribus reſpirant.

Δόρπȣ) coenae.

Δραπτὰ) dilacerata.

Δυσανίης) Critias in libro de manu amoris, vel virtutum, ſic exponit nomen, δυσανίης autem eſt quicumque propter parua triſtatur, et propter magna magis, quam alii homines, vel diutius.

Δυσήνιος) qui non facile triſtatur, eſt autem et difficulter frenabilis, et moroſiſſimus.

ΑΡΧΗ

[10] *δόρπȣ ignorat MS. D. et cod. Moſq.* [11] *δραπτὸ MS. D. δερπτὰ MS. St. et Chart.* [12] *ἐσπαργμένα MS. D.* [13] *δυσήνιος in MS. D. praecedit δυσανίης vt et in cod. Moſq.* [14] *ἀρωτῶν MS. D.* [15] *τὸ ὄνομα MS. D.* [16] *δυσανίως MS. D.* [17] *μικροῖς MS. D.* [18] *ἢ οἱ ἄλλοι MS. D. et cod. Moſq. ἢ ὁ δυσκ. cod. Moſq. haec non habet Corn.*

κενὰ τραύματα explicantur, quaſi hiſpita vulnera, quae ad vacuum penetrant et tranſadiguntur.

p. Sic etiam coena, quae veſperi ſumebatur, dicitur Homero Iliad. ή. v. 370. 380. 476.

q. Pro δραπτὰ in MS. eſt δερπτά. ST. Quo cum quaedam conſentiunt exemplaria.

r. Δυσάνιος legi debere mauult Foeſ. ex Hippocr. epid. L. III. aegr. 11. Heſychius exponit δυσάνιον τὸν δυσχερείᾳ χρώμενον, δυσάρεστον. Eidem autem δυσήνιοι ſunt ἀπειθεῖς δυσάγωγοι, ἐπὶ πολὺ σκυθρωποὶ, ἐπὶ μικροῖς μεγάλα ὀργιζόμενοι, ἀνυπότακτοι.

rr. Vide Erotianum p. 116. m. et annotationem meam in eum locum. ST. Expoſitio Galeni ſuperioribus ſignificationibus videtur contraria, niſi μὴ εὐκόλως, μὴ ἠπίως, ἀλλὰ δυσαρεστῶς καὶ ἐπαχθῶς ſignificet, vt iudicat Foeſius, ita vt indicetur, qui non moderate moerorem fert, ſed qui implacide et grauiter angitur.

s. Eumdem librum duas inſcriptiones tam diuerſas habere veriſimile non eſt. Vel igitur de natura ἔρωτος, id eſt,

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

[a] Ἐβλημάθη) ἐμαλάχθη.

[b] Ἐγγαστρίμυθοι) οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, διὰ [1] τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς [2] φθέγγεσθαι.

[c] Ἐγγέλῃ) [3] ἀνερείσῃ.

[4] Ἐγκάμψει) ἐνερείξει. Καὶ ἐγκεκαμμένοι, οἱ [5] ἐνηρεικότες καὶ [6] γρυποί. Εἴρηται δὲ [7] ἐπὶ ὀνύχων.

[d] Ἐγκὰς) ἐν βάθει.

Ἐγγενὲς) συγγεγεννημένον, οἰκεῖον.

[e] Ἐγχαλίνωται) χαλινοῖς ἐμφερῶς περίκειται.

[8] Ἐκγλευκισμένος) [f] ὁ [9] ὑπόγειος, πεπαυμένος τοῦ λεῦκος εἶναι.

Ἔγρησις) ἡ ἐγρήγορσις.

[11] Ἐέρχαται) [12] ἐναπολαμβάνονται.

[g] [13] Ἔθραυσεν) ἔνυττεν, ἐκέντει.

Ἐκ-

[1] τῷ δοκεῖν *MS. D. et cod. Moſq.* καὶ ἡ *MS. D.* [2] φθέγγεσθαι *ignorat MS. D. et cod. Moſq. et Aldus.* [3] ἐνερίσῃ *MS. D. et cod. Moſq. qui totam ſic:* Ἐγγέλῃ) ἐνερίσῃ. Καὶ ἐγκεκαμμένοι οἱ ἐνηρικότες καὶ γρυπτοί. Εἴρηται δὲ περὶ ὀνύχων. *Corn. cum Steph. facit.* [4] ἐγκάμψει, ἐνερείξει *ignorat MS. D.* [5] εὐηρικότες *MS. D.* [6] γρυπνοὶ *Aldus.*

eſt, amoris tantum legendum eſt, vel de natura ἀρετῶν, id eſt, virtutum, prior tamen lectio videtur probabilior. Error eſt in nominis ſimilitudine: et alterum videtur eſſe gloſſema. I.

a. Heſychio βλημάζειν dicitur τοὺς μαστοὺς ὑποθλίβειν mammas leniter premere et attrectare, exponit autem quoque, στηθολαβεῖν, οἱονεὶ θλίβειν ἢ βαστάζειν, καὶ τὸ τοὺς ὄρνιθας ἐν τῶν στηθῶν πειράζειν, rectis manibus attrectare aut premere, quod faciunt, qui aues ex pectoris amplitudine aeſtimant.

b. In MS. ἐγγαστρίμυθος ἡ κεκλεισμένου στόματος φθεγγομένη, καὶ δοκοῦσα ἀπὸ γαστρὸς φθέγγεσθαι. ST. Et ſic Charterius.

c. In MS. Doruilii ſequuntur ἐγκὰς καὶ ἐγγενὲς, deinde ἐγκέλῃ. In Aldina et Iuntina deeſt quoque ἐγκέλῃ, et Foeſ. cenſet legendum ἐγκέλλῃ aut ἐνκέλσῃ et ἐνερείσῃ.

d. Ἐκὰς legitur apud Hippocr. de vuln. cap. p. 446. 31. cui loco gloſſa optime quadrare

PRINCIPIVM E.

Ἐβλημάθη) mollificatus eſt, molle factum eſt.

Ἐγγαϛρίμυθοι) qui clauſo ore loquuntur, quia videntur ex ventre loqui.

Ἐγκέλῃ) offirmet, ſuprafulciat, apprimat.

Ἐγκάμψει) innixi, et ἐγκεκαμμένοι inflexi, innitentes, incumbenteſue, et adunci, dictum eſt autem de vnguibus.

Ἐγγενὲς) congenitum proprium.

Ἐγκὰς) in profundo.

Ἐγχαλίνωται) frenis velut circumdatus eſt.

Ἐκγλευκισμένος) qui ſubterreſtris, et ſubliuidus eſt, qui deſiit albus eſſe.

Ἔγρησις) vigilantia.

Ἐέρχαται) conſtringunt.

Ἔθρασσεν) pungebat, ſtimulabat.

Ἐκ-

[7] περὶ *MS. D.* [8] ἐκγεγλευκισμένος *Corn. Hipp. p.* 155. 2. 50. ἐγλευκισμένος *Ald.* [9] ὑπογείως *MS. D.* [10] γλεῦκος *alii.* [11] ἔρχαται *MS. D.* [12] ἐν ἄλλοις εἰσέρχονται *MS. D.* εἰορχονται *cod. Moſq.* [13] ἔθρασεν *vulgg. et* ἐκίνετει *vulgg.*

re poteſt ex ſententia Foeſii, ſi ἐγκὰς ſubſtituatur, ſicvt ῥωγμαὶ dicantur ἐγκὰς ἐοῦσαι καὶ ἐῤῥωγότος ὀϛέȣ, quae fiſſo oſſe alte deſcendunt, quae oculis deprehendi nequeunt.

e. Pro ἐγκεχαλίνωται ST. Aldus habet ἐγχαλύνωται, Foeſius ἐγκεχαλίνωνται et περικεῖνται mauult ex loco περὶ ὀϛέων φύσ. p. 63. 16.

f. Vide num legendum ſit ὁ ὑπόγυιος, ȣ͗ πεπαυμένος τȣ͂ γλεῦκος εἶναι. Quod ſi ἠγλευκισμένος legeretur (tamquam ab ἀγλευκίζομαι habente α privatiuum) ſcribendum cenſerem ὁ ὑπογυιως πεπαυμένος τȣ͂ γλεῦκος εἶναι. ST. Firmandae huius ſententiae cauſa Foeſ. laudat locum epid. L. VII. p. 362. 6.

g. Pro ἔθραυσεν in MS. eſt ἔθρασσεν, quae genuina eſt, vt opinor, ſcriptura. Nam ἔθραυσεν eſt aor. prior verbi θραύω, qui non ſignificat pungere, ſed frangere. Adde quod aoriſtus per verbum praeteriti imperfecti non exponeretur: At vt hic legitur in veteri codice ἔθρασσεν, ſic infra ἐνθράσσει exponitur ἐγκειμένον νύττει. Et paulo poſt

θράσ-

Ἐκβρήσσει) [h] ἐκβάλλει, [1] ἐκβράσσει.

Ἔκδεξιν) διαδοχήν.

[i] Ἐκκολύψας) ἀπολεπίσας.

[k] [2] Ἐκλούσθω) σημαίνει ποτὲ καὶ τὸ προσκλυζέσθω, ὡς ἐν τῷ Περὶ ἀφόρων καὶ τοῖς [3] προσκειμένοις τοῖς [4] περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ [5] τρωμάτων.

Ἔκμαγμα) τό, τε συνεστραμμένον φύραμα, καὶ τὸ κροκόμαγμα, ὡς ἐν τῷ Περὶ ἀφόρων.

[l] [6] Ἐκμάξαι) καὶ τὸ ἀναπλάσαι. Ἔστιν ὅτε δὲ [7] ἀλλοιῶσαι, [8] ὡς ἐν τῷ Περὶ ἀφόρων, [9] δακτύλῳ ἐκμάξαι. Τουτέστιν, [10] ὡς τὸ κυκλίσκον ἀναπλάσαι. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκθλίψαι, ὡς ἐν τῷ Περὶ νούσων τῷ πρώτῳ τῷ μείζονι, ἐπί τε σπόγγου καὶ τῆς λινοζώστιδος καὶ [11] ἀκτῆς τῶν φύλλων.

Ἐκματεῖσθαι) ἀναζητεῖν.

[m] [12] Ἐκμιαίνεται) [n] ἀποκρίνει τὸ σπέρμα.

[o] Ἐκνεφίας ὄμβρος) ὁ μετὰ ἡλίου γινόμενος.

[p] Ἐκνεφίας πυρετὸς) [13] ὁ ὑγρὸς ἅμα καὶ πυρώδης· [14] ὥσπερ καὶ ὁ ἥλιος ἐκνεφίας.

Ἔκνυξεν) ἐψόφει. Ὠνοματοπεποίηται δὲ ἀπὸ τοῦ ψόφου.

Ἐκνύ-

[1] *ἐκαράσει vulgg. ἐκβράσσουσι Corn. ex coni.* [2] *ἐκλουέσθω vulgg.* [3] *προκειμένοις MS. D.* [4] *περὶ deeſt in MS. D. et Aldo.* [5] *τραυμάτων MS. D.* [6] *ἐκμάξαι cod. Moſq.* [7] *ἠλλοιώσε MS. D. et cod. Moſq. ἠλλιώσις τῷ περὶ ἀφόρων ὡς ἔντε vulgg. ἀλλιῶσαι ὡς ἐν τῷ περὶ ἀφόρων Corn.*

θράσσεται explicatur *νύσσεται*, ſicut *ἔθρασσεν* hic *ἔνυττεν, ἐκέντει*; quod poſterius verbum eſt primae coniugationis contractum, quum *κεντᾶται*, quo in illo altero loco vſus eſt, ſit ſecundae. S T.

h. Quidam addunt *ἐκβράσσει, οὕτω δὲ καὶ ἐκφλύει*, quod infra occurrit.

i. Mauult Foeſ. legiſſe Galenum *ἐκκολάπτειν*, exſculpere, extundere, tundendo eximere, quod et *ἐκλέπειν* ſignificat, quod eſt corticem aut putamen detrahere, tranſlatione ab auibus ſumta, quae roſtro pertuſis ouis pullos excludunt aut excudunt.

k. Foeſ. cenſet Hipp. *ἐκλοῦσθαι* pro *ἐκλούσασθαι* legiſſe, et pro *προσκλύζεσθαι* ſumſiſſe, quod eſt

Ἐκβρήσσει) eiicit, expellit.

Ἔκδεξιν) ſucceſſionem.

Ἐκκολύψας) qui corticem detraxit.

Ἐκλέσθω) ſignificat aliquando, et inundetur, vt in libro de ſterilibus, et in adiuncto libro de vulneribus capitis.

Ἔκμαγμα) et ſubacta maſſa, et crocomagna, vt in libro de ſterilibus.

Ἐκμάξαι) et formare: aliquando etiam aliud facere, et mutare, vt in libro de ſterilibus, digito formare, hoc eſt, tamquam rotulam effingere, ſed et exprimere, vt in libro de morbis primo maiore, de ſpongia, et mercuriali herba, et ſambuci foliis.

Ἐκματεῖσθαι) inueſtigare.

Ἐκμιαίνεται) emundat ſemen.

Ἐκνεφίας ὄμβρος) imber cum ſole factus.

Ἐκνεφίας πυρετὸς) humida ſimul et inflammata febris, quemadmodum et ſol, cum quo ſimul imber fit.

Ἔκνυζεν) ſtrepebat, nomen formatum eſt a ſtrepitu.

Ἐκνύ-

[8] *ὡς ἐν ignorat MS. D. et cod. Moſq.* [9] *ὡς ἐν δὲ δακτύλῳ MS. D. τε cod. Moſq.* [10] *ὡς omiſſo τὸ MS. D. et cod. Moſq.* [11] *ἐκτῆς MS. D.* [12] *ἐκμίενται MS. D. et Ald.* [13] *ὁ deeſt in vulgg.* [14] *ὥσπερ ὁ ἥλιος MS. D.*

eſt proluere, aut irrigare, et perfundere, aut pro λουέσθω ἐκλέσθω legit. Vide L. περὶ ἀφορ. p. 298. 28. 32. et 299. 25. et 298. 30.

l. Alibi μασᾶσθαι exponit ζητεῖσθαι. ST. Vide Foeſ. p. 188.

m. Alias ὀνειρώττειν explicatur, Veneris ludibriis aut ſeminis effluuio inquinari, quum inter ſomniandum Veneris ac libidinis imagines ſe offerunt. Hinc Ariſtoph. interpr. in βατράχοις p. 160. ἐκμιαίνεσθαι ſignificare ſcribit τὸ ἀποσπερματίζειν ὡς οἱ ὀνειρώττοντες.

n. Pro ἀποκρίνει habet ὑποκρίνει τὸ σπέρμα, id eſt, excernit ſemen, haec vox plerumque a Cor. perperam apud Hippocratem transfertur, et Caluo vt libr. de foetat. et ſuperfoet. I.

o. Heſych. exponit βροχὴ ἀπὸ νεφῶν.

p. Alias ἐκνέφελος quoque dicitur.

[p] Ἐκνύπη) ἐξηπλωμένη.

[q] [2] Ἐκπεπλημένον) ἐκτετραμμένον.

[3] Ἐκρήγμασαν) ἀποσχίσμασι ῥακῶν.

[r] Ἐκσυριγγοῦνται) ἀναστομοῦνται.

[s] Ἐκτόμου) [4] ἐλλεβόρου μέλανος.

[t] [5] Ἔκτριψιν) τὴν εἰς τὰ σπλάγχνα οὖσαν [5] παράλλαξιν.

Ἐκφινθάνει) ἐξορμᾷ.

[u] Ἐκβράσσει) οὕτω δὲ καὶ τὸ [6] ἐκφλύει.

[x] Ἐκχύμωσις) χυμῶν ἔκχυσις.

[y] [7] Ἔλαιον Ῥόδινον) τὸ μὴ ἠρωματισμένον.

Ἐλατήριον) οὐ μόνον τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγρίου σικύου γιγνόμενον, ἀλλὰ [8] (καὶ πᾶν τὸ τὴν κάτω κοιλίαν καθαῖρον.

Ἔλεια) ἄγρια.

[z] [9] Ἐλιθερὲς) τὸ ὡς ἀπὸ) ἡλίου θερμόν.

[10] Ἐλιθερείσθω) ἡλιούσθω.

[a] Ἐλιννύειν) ἡσυχάζειν.

[b] [11] Ἐληχενευσάμην) ἐπὶ πλεῖστον διελέχθην.

Ἑλκυ-

[1] *ἐκνύτη MS. D. ἐκρύπτη vet. Corn.* [2] *ἐκπεπληγμένου MS. D.* [3] *ἔκρηγμα, ἀποσχίσμα ῥάκους Corn. ἐκρήγμασιν, ἀποσχήσμασι Aldus.* [4] *ἐλεβόρου MS. D.* [5] *παράλαξιν Aldus.* [6] *ἐκφύει producit germinat Chart.*

q. In gl. *σεσηρὸς ἐκπεπληγμένον* pro eadem ſignificatione ſcriptum eſt. Erotianus autem ſupra p. 158. *ἐκπεπληγμένον* exponit *ἐξεπτυγμένον*. At p. 104. tradit quoſdam *πληρῶδες* (quod apud Hippocratem legebatur pro *βλιχῶδες*) explicuiſſe *ἐξεπτυγμένον*. Fortaſſe autem *ἐκπεπλεγμένοι* legi apud Erotianum debet. ST.

r. h. e. aperiuntur, velut fiſtulae longos habent ductus aut cauitates, in fiſtulas tranſeunt, aut fiſtulas contrahunt.

s. Vide Dioſc. L. IV. c. 51. apud Plin. L. XXV. c. 21. *ἔντομον* vocatur. Heſ. *ἐκτομὸν ἐλλέβορος καὶ ἄτμητος λιβανωτός*.

t. Foeſ. ex Hipp. *κατ' ἰητρεῖον* p. 672. 14. ſic refingit hanc gloſſam *ἔκτρεψιν, τὴν ἐς τὰ πλάγια παράλλαξιν*.

u. Fuſius Foeſ. p. 196.

x. Vide Dioſc. L. IV. cap. 155.

y. Scribitur et *ἔλαια*, eſt quoque Heſychio *ἐλαίη ἄγρια νόσος*, agreſtis aut ferus morbus.

z. Ma-

Ἐκνύπη) explicata, explanata.

Ἐκπεπληγμένον) detortum.

Ἐκρήγμασιν) ſciſſuris pannorum.

Ἐκσυριγγοῦνται) aperiuntur.

Ἐκτόμου) veratri nigri.

Ἔκτριψιν) ad viſcera mutationem.

Ἐκφινδάνει) erumpit.

Ἐκβράσσει) ſic autem et ἐκφλύει, id eſt, ebullit.

Ἐκχύμωσις) effuſio humorum.

Ἔλαιον ῥόδινον) oleum roſarum, quod aromatibus conditum non eſt.

Ἐλατήριον) non ſolum ex agreſti cucumere factum, ſed etiam omne, quod deorſum ventrem purgat.

Ἔλεια) agreſtia.

Εἰλιθερὲς) tamquam a ſole calidum.

Εἰλιθερείσθω) inſoletur.

Ἐλιννύειν) quieſcere.

Ἐληχνευσάμην) plurimum diſſerui.

Ἐλκυ-

[7] ἔλεον *MS. D.* [8] *Vncinis incluſa deſiderantur in MS. D.* [9] ἐλιθορὲς *Corn.* ἐλιθερὲς *Aldus.* [10] ἐλιθερείσθω *MS. D. et Aldus.* [11] ἐληχνευσάμην *Iunta et Corn.*

z. Malim εἰληθερὲς ſcribere ab εἵλη, item εἰληθερείσθω. Eamdem autem dat explicationem τῷ θαλερὸν p. 480, quam hic τῷ εἰληθερές. ST. Heſychio εἰληθερεῖν exponitur ἐν ἡλίῳ θερμαίνεσθαι, εἵλην γάρ φασι τὴν τοῦ ἡλίου αὐγὴν, et εἰληθερῶν, ἡλιαζόμενος.

a. Heſychius explicat σχολάζειν, λήγειν, ὀκνεῖν, ἀναπαύεσθαι, διατρίβειν. Suidas autem ἡσυχάζειν, ἀναπαύεσθαι, βραδύνειν, ἐγχρονίζειν, ἐνδιδόναι, διατρίβειν.

b. Non dubito quin ſcribendum ſit ἐλεσχηνευσάμην, vt apud Erotianum legitur λεσχηνευομένου, quod exponitur ὁμιλοῦντος. Nam fateor quidem variare ſcripturam huius verbi apud Hippocratem (vt docui antea in annot. p. 244. u.), ſed eius deriuatio certos de vera et genuina eius ſcriptura nos reddit. Nec enim dubium eſt, quin a λέσχη deriuetur, in ea videlicet ſignificatione ſumto, quam habet in hoc loco, qui eſt ex Callimachi epigr. ſumtus — — ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν — — Significat enim

[c] Ἑλκυστῆρι) τῷ ἐμβρυουλκῷ.

[d] Ἔλυτρα) σκεπάσματα.

[e] Ἐμβάφιον) [1] ὀξύβαφον.

[f] [2] Ἔμιαι) ἔμετοι. Ἀττικὸν τὸ ὄνομα.

Ἔμπλην) πλησίον.

Ἐμπύους μοτοὺς) τοὺς στρεπτοὺς, ἢ τοὺς [3] λημνίσκους.

Ἐμυκώθη) Διοσκουρίδης μέν φησι, τὸ [4] συνέμυσεν· οἱ πλεῖστοι δὲ τὸ, ἐπιφύσεις ἔσχε πλαδαρὰς, ὥσπερ καὶ οἱ μύκητες.

Ἐμυλώθη) ἐσκληρύνθη.

[5] Ἐμυλήθη) [6] κατεμαράνθη.

[g] [7] Ἐνθλάσσει) [8] ἐνθλᾷ.

[9] Ἐνθράσσει) ἐγκείμενον νύττει.

[h] Ἐξαλίπτης) [10] κονιάτης, χρίστης.

[i] Ἐξαλίζοιτο) ἐκκενοῖτο.

[k] Ἐξάντης) ὑγιής.

Ἐξάραγμα) σύντριμμα.

[l] [11] Ἐξαρύαται) ἐκκενοῦται, ἐκθλίβεται. Τινὲς δὲ τὸ [12] ἐξορμᾶται καὶ ἀπειλὴν ποιεῖται.

Ἐξά-

[1] ὀξυβάφιον vulgg. et Ald. [2] ἔμεαι MS. D. [3] λημνήσκους MS. D. [4] συνέμυσιν MS. D. [5] ἐμωλήθη MS. D. et cod. Moſq. [6] κατεμωράνθη Ald.

enim hic longiorem otioſorum confabulationem: vnde Galenus rectiſſime ἐλεσχηνευσάμην exponit non ſimpliciter διελέχθην, ſed ἐπὶ πλεῖστον διελέχθην. Exſtant autem haec Callimachi verba apud Diog. Laertium in vita Heracliti: ſed in vulgg. eius editt. (nam hoc obiter annotaſſe me non poenituerit) mendoſe legitur ἐμνήσθη pro ἐμνήσθην, et ἠέλιον pro ἥλιον, item κατελύσαμεν pro κατεδύσαμεν. Quin etiam hoc addam, mihi plane videri Virgilium ad hunc aut ſimilem quempiam locum reſpexiſſe, atque adeo huiuſmodi graeca verba exprimere voluiſſe, vbi ita canit — — *ſaepe ego longos Cantando puerum memini me condere ſoles.* Nam καταδύειν ἥλιον aptius et elegantius latine dici non poterat, quam *condere ſolem.* Ceterum hoc quoque ſciendum eſt, poſt expoſitionem verbi ἐλεσχηνευσάμην haec ſequi in vno veteri codice, Ἕλκεα ἐν τῷ περὶ ἑλκῶν τὰ πρόσφατα Ἱπποκράτης

Ἐλκυϛῆρι) inſtrumento quodam ad infantem ex vtero extrahendum.

Ἔλυτρα) velamenta.

Ἐμβάφιον) acetabulum.

Ἔμιαι) vomitus, Atticum nomen.

Ἔμπλην) prope.

Ἐμπύȣς μοτȣ̀ς) linamenta concepta, (quae circumvoluuntur, et vulneribus induntur, ad ſaniem purgandam,) vel lemniſcos.

Ἐμυκώθη) Dioſcorides quidem ait, concluſit, plurimi autem, adnaſcentias habuit humidas, vt et fungi.

Ἐμυλώθη) induruit.

Ἐμυλήθη) contabuit.

Ἐνθλάσσει) infringit.

Ἐνθράσσει) vrgens pungit.

Ἐξαλίπτης) illitor, vnctor.

Ἐξαλίζοιτο) exinaniretur.

Ἐξάντης) ſanus.

Ἐξάραγμα) confractio, colliſio.

Ἐξαρύαται) euacuatur, exprimitur. Quidam vero, hoſtiliter aggreditur, minas facit.

[7] *ἐνθλάσει cod. Moſq. et Ald.* [8] *ἐνθρᾷ Ald.* [9] *ἐνθράσει Ald.* [10] *κοινιάτης MS. D.* [11] *ἐξαρίαται MS. D.* [12] *ἐξώρμησαν omiſſo καὶ MS. D. ἐξώρμησεν cod. Moſq. et Ald.*

της καλεῖ, ἐν δὲ τῷ περὶ τραυμάτων τὰ χρόνια. ST.

c. Vide Paul. L. VI. 74. et Foeſ. p. 201.

d. Heſych. ἔλυτρα κυρίως τὰ ἐνειλήμματα, ἢ τὰ καλύμματα, et ἔλυτρον exponit δέρμα, θήκην, λέπυρον, ἐνείλημα, κάλυμμα, σκέπασμα.

e. Heſychio ſunt ἐμβαφίαι λεπάδες βαθεῖαι ἀπὸ τȣ̃ βαπτεῖν ἐν βάθει; Polluci vero κελάρια, λεκάνια, τρυβλία et ὀξύβαφα.

f. Apud Hippocratem legitur ἐμεσίαι.

g. Heſych. exponit ταράττειν, ἐνοχλεῖν.

h. Malim ἐξαλείπτης. ST. Foeſius cum eo conſentit.

i. Heſychius exponit κυλίσαι, ἐκκομίσαι, euoluere, euomere, exportare.

k. Heſychio dicitur ὁ τῆς νόσȣ ἔξω ὤν, qui morbo defunctus eſt, et ἐξάντες τὸ ὑγιές.

l. Vide Foeſ. p. 215.

[m] [1] Ἐξάρυσις) ἀπάντλησις.

[n] Ἐξαϛίας) ἔνιοι μὲν τὰ ἐπανιϛάμενα ἐξ ἄκρων τῶν σχιθέντων ὀθονίων λίνα, καὶ ἀπὸ τῶν ῥακῶν τὰς κρόκας. [2] Ἐμοὶ δὲ καὶ τὰ πρὶν [3] σχισθῆναι προὔχοντα τὸν αὐτὸν τρόπον ὀνομάζειν δοκεῖ.

[o] Ἐξητριασμένον) τὸ [4] διὰ ἠτρίου ἠθημένον. Λεπτὸν [5] δέ τι [6] ὕφασμα [p] τὸ ἤτριον.

Ἐξι-

[1] *ἐξείρυσιν, ἐπήντλησεν MS. D. et cod. Moſq. St. et Chart.* [2] *ἐμὴ δὲ MS. D.* [3] *σχιθῆναι MS. D.*

m. MS. *ἐξείρυσεν, ἀπήντλησεν.* ST. Quaedam *ἐξαρύσαι, ἀπαντλῆσαι.*

n. Apud Hippocr. *κατ' ἰητρ.* p. 685. 17. occurrit vox *ἐξεϛίας*, vbi Galenus ſic, *τὰς ἐξεϛίας, αἵ τινες ἐν τοῖς ὑφαινομένοις συμβαίνουσιν,* dictas velut exſtantias aut exſtantes in textilibus partes, et oblongas eminentias, quae interdum dedita opera, interdum etiam temere contingunt, quandoque ex ipſo ſubtegmine, quandoque e purpura intertexta, vt in iis, quas *παρυφὰς* vocant et praetextas, et cuiuſmodi ſaepe mulieres in ſuis operibus efficere conſueuerunt.

o. Tranſeo ad locum Galeni in *Ἐξητριασμένον*, vbi ait *Ἐξητριασμένον, τὸ διὰ ἠτρίου ἠθημένον. Λεπτὸν δέ τι ὕφασμα τὸ ἤτριον.* Locum Hippocratis, ad quem pertinet haec gloſſa, non indicauit in ſua oeconomia Foeſius: et ſane, aut valde fallor, aut fruſtra in noſtris editionibus quaeretur. Galenus tamen (ne longior ſim,) illud vocabulum reperit in Lib. I. de morb. mul. vbi iam ſic editur p. 632. 22. *ἐμεσάτω, καὶ ῥοφέειν ἄλευρον δοῦναι, καὶ ἐπιπιεῖν οἶνον εὐώδεα παλαιὸν ἐξηθριασμένον.* Nullum eſt dubium, quin ibi legerit *οἶνον εὐώδεα παλαιὸν ἐξητριασμένον*: atque ſatis commoda eſt illa lectio, ſolebant enim veteres vina turbida, vel etiam generoſa per colum traiicere, illa quo defaecarentur, haec vero vt mitiora euaderent, ac caput minus tentarent: vnde etiam *caſtrari* dicebantur vina ita percolata. Videſis Foeſium, qui in Oeconomia plura hic pertinentia collegit. Vnum adducam Lucretium, L. II. v. 391. ita canentem: *Et quamuis ſubito per colum vina videmus Perfluere: at contra tardum cunctatur oliuum, Aut quia nimirum maioribus eſt elementis: Aut magis hamatis inter ſe, perque plicatis.* In quorum verſuum ſecundo pro *cunctatur* parum abeſt, quin corrigam cunctanter,

Ἐξάρυσις) exhauſtio.

Ἐξαςίας) quidam lina exſurgentia a ſummis linteis ſciſſis, et a pannis vilibus fila, mihi autem etiam antequam ſcindantur exſtantia eodem modo videtur appellare.

Ἐξητριασμένον) panno tenui colatum, eſt autem ἤτριον, tenuis quidam et agreſtis pannus.

[4] *διὰ τȣ̃ ἠτρίȣ MS. D.* [5] *τε καὶ MS. D.* [6] *ὑφήμενον τὸ ἠτριτέον τε καὶ ἄγριον cod. Moſq. τε καὶ ἄγριον delet Corn.*

ter, quod τῷ ſubito opponatur. Sed hoc miſſo, miror omnino Lambinum ad hunc Lucretii locum notantem, *Colum* eſſe ***vas ad colandum aptum, ex lapide, aut argilla:*** quae confutari non merentur. Sacco enim lineo vina colabant, non lapide vel argilla; hinc Horat. ex perſona Catii, ſerm. L. II. ſ. 4. 53. ***at illa*** (Maſſica ſc.) ***Integrum perdunt lino vitiato ſaporem.*** Vbi commentator Cruquianus annotat: ***per ſaccum lineum colata:*** quae ideo adſcripſi, quod idem plane doceant atque Galenus, quum Ἐξητριασμένον explicat: τὸ διὰ ἠτρίȣ ἠθημένον. Ἤτριον itaque ſecundum Galenum eſt ſaccus ille colatorius, panno lineo conſtans, (addit enim ἤτριον eſſe λεπτόν τι ὕφασμα,) atque inde formatur verbum ἐξητριάζω. Ceterum Graecis colum tale dicebatur ὑλιςὴρ, τρύγοιπος, quin et σάκκος, quod ab aliis mutuo ſumſerunt Latini. Poll. L. X. ſ. 75. καὶ ὁ τρύγοιπος, καὶ ὁ σάκκος ἐπὶ τȣ̃ τρυγοίπȣ εἰρημένος, καὶ ὁ ὑλιςήρ· Ἱππώναξ δέ φησι, Στάζȣσιν ὥσπερ ἐς τροπηΐον σάκος. Obiter noto MSS. Pollucis exhibere σάκος ſimplici κ: atque eam ſcripturam veram eſſe, et antiquiſſimis temporibus receptam liquet ex Anonymo Pythagoreo inter opuſcula a Galeno edita p. 725. ἐγὼ δὲ ȣ̓ πράγματος τοσȣ́τω προςεθέντος ἀλλοιȣ̃σθαι δοκῶ τὰ πράγματα, ἀλλ᾽ ἁρμονίας διαλλαγείσας· ὥσπερ Γλαῦκος καὶ γλαυκὸς, Ξάνθος καὶ ξανθὸς, Ξȣ̃θος καὶ ξȣθὸς· ταῦτα μὲν τὴν ἁρμονίαν ἀλλάξαντα διήνεικαν. Τὰ δὲ μακρῶς καὶ βραχυτέρως ῥηθέντα, Τύρος καὶ τυρὸς, σάκος καὶ σάκκος, κ. τ. λ. Attamen et ibi male editur σάκκος καὶ σάκος, plane contra auctoris mentem; qui paulo poſt addit: ἐπεὶ ὧν ȣ̓κ ἀφαιρεθέντος ȣ̓δενὸς τοσȣ̃τον διαφέρει, τί δὴ αἴ τις ἢ ποτιτιθεῖ τι, ἢ ἀφαιρεῖ. Id enim vult σάκος denotare res diverſiſſimas pro varia prioris ſyllabae quantitate; quae ſi

q [1] Ἐξεινοῖ) ἐκκενοῖ.

[2] Ἔξερα) εἰς ςενὸν συνηγμένα, ἃ δὴ καὶ [1] μύοπα ὀνομάζεσιν.

Ἔπαχρα) [3] τὰ εἰς ςενὸν τελευτῶντα, ἅπερ καὶ ἔξερα. s [4] Ἐπιτάττεται καὶ ἐπὶ τῦ μᾶλλον.

t Ἐπαλύνων) ἐπιπάσσων.

Ἐπικέρας) τῆλιν. Ἔνιοι δὲ ἄλλην τινὰ βοτάνην ὕτως ὀνομαζομένην.

u Ἐπικτένιον) ἐπὶ μὲν τῶν [5] γυναικῶν τὸ [6] ἐπίσειον καλύμενον, ἐπειδὴ ὑπὲρ τὸν [7] κτένα ἐςίν· ἐπὶ δὲ τῦ x [8] ςυπείυ ἢ τῦ λίνυ, τὸν τῷ [9] κτενὶ [10] προσιζάνοντα χνῦν ἐν τῇ ἐργασίᾳ.

y Ἐπιμηλίδα) Διοσκυρίδης μὲν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ὕλης

[1] *ἐξείνει Ald. et vulgg.* [2] *ἔξυρα, poſt hanc vocem MS. D. habet ἐπαλύνων, ἐπιπάσσων, ἐπιπάττεται, καὶ ἐπὶ τῦ μᾶλλον. Sed et cod. Moſq.* [3] *τὺς εἰς MS. D.* [4] *Verba vſque ad finem deſunt in vulgg. et addita ſunt in fine gloſſae ſequentis.*

breuis eſt, *ſcutum* ſignificat, ſi longa, *ſaccum:* quemadmodum Τύρος priore breui vrbis nomen eſt; τυρὸς eadem producta *caſeum* notat. Iam vero in plerisque veterum locis σάκκος perperam legitur, vt ex dictis liquet. Satis itaque probabilis, (vt eo redeam,) eſt Galeni lectio in loco Hippocratis, nec dubitarem eam reſtituere, ſi conſtaret omnia ἀπόγραφα Galeni tempore ita legiſſe: quia vero plures loci a Criticis antiquis interpolati ſunt, vereor ne et hic ex eorum numero ſit, quippe altera illa ſcriptura ἐξηθριασμένον aeque bene locum tueri poteſt. Solebant enim et vina aeri exponere, quo illa attenuarent et emendarent. Horat. loco ante adducto, v. 51. *Maſſica ſi caelo ſupponas vina ſereno, Nocturna, ſi quid craſſi eſt, tenuabitur aura, Et decedet odor neruis inimicus.* ad verbum ἐξαιθριάζειν procul dubio reſpexit, quod vix melius verteris, quam *caelo ſereno ſupponere;* eſt enim ἐξαιθριάζω ab αἰθρία. Hanc vero ſcripturam et illud ſtabilit, quod Hippocrates alibi quoque eamdem vocem adhibet: ſic L. de intern. affect. p. 551. 44. ταῦτα ὁκόταν λειφθῇ διηθήσας ἐξαιθριάσαι, vbi nullus locus alteri lectioni, ob praecedens διηθήσας. Vide et epid. L. II. p. 1020. A. Quaenam ergo vera Hippocratis

Ἐξεάνει) euacuat.

Ἔξυρα) in anguſtum contracta, quae et μύοπα nominat.

Ἔπακρα) in anguſtum deſinentia, quae et ἔξυρα.

Ἐπαλύνων) ſpargens: apponitur autem, et ad magis.

Ἐπικέρας) foenum graecum, quidam aliam quamdam herbam ſic nominatam.

Ἐπικτένιον) in mulieribus pubes, quae vocatur, nam ſupra pectinem eſt, in ſtuppa autem, vel lino pectini inſidentem puluerem in opificio.

Ἐπιμηλίδα) Dioſcorides quidem in primo de materia,

[5] *γυναικείων MS. D. et cod. Moſq.* [6] *ἐπίσιον MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [7] *τὰ τεκνὰ quidam. τὰς κτένας vel τὸν κτένα exem. Corn.* [8] *ςυπτεὶν MS. D.* [9] *κτηνὶ cod. Moſq.* [10] *προσιζάνοντα Foeſ.*

cratis fit manus, aliis decidendum relinquo, mihi variam lectionem e Galeno indicaſſe ſuffecerit. HER.

p. Poſt τὸ ἦτριον in vulgatis editt. ſequitur καὶ ἄγριον, quae duo verba veteres codices non agnoſcunt. ST. Suidas τὰ ἦτρια explicat per ςήμονας.

q. Heſych. cum Galeno conſentit, Pollux τὸ κενῶσαι διὰ καθάρσεως dicit.

r. Pro μύοπα forſitan legendum eſt μύυρα. ST. Sic quoque cenſet Gorraeus in def. med. et Foeſius, ex cuius coniectura etiam μείυρα legi poſſet.

s. Pro ἐπιτάττεται vide num ſcribendum ſit ἔτι τάττεται, ſed et ſequentia verba ſuſpicione mendi non carent. ST.

t. Crediderim ſcribendum eſſe ἐπιπαλύνων. Hom. Od. κ'. v. 526. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνειν. Vbi ἄλφιτα ἐπιπαλύνειν eſt ἄλφιτα ἐπιπάσσειν. Vtitur autem et ſimplici παλύνειν, vt Iliad. σ'. v. 560 ſq. αἱ δὲ γυναῖκες Δεῖπνον ἐρίθοισι λεῦκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον. Item Od. ξ'. v. 77. ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν. Rurſus eodem L. v. 428. diuerſa conſtructione, καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε παλύνας ἀλφίτε ἀκτῇ. Ex his autem locis manifeſtum eſſe puto reponi hic debere ἐπιπαλύνων. ST.

u. Pro pube occurrit de mul. L. I. p. 247. 40. pro pulviſculo autem ib. eod. p. 253. 34. et p. 261. 27.

x. Scribe potius ςυππεὶν. ST. Conſentit Foeſius.

y. Foeſius ſuſpicatur Galenum

ὕλης εἶδος μεσπίλου, τὸ καὶ σιτάνιον ὀνομαζόμενον· ἔνιοι δὲ τὰ μῆλα τὰ [1] σμικρὰ τὰ ἄγρια, ἅπερ καὶ [2] ἀμαμηλίδες ὀνομάζονται.

[z] [3] Ἐπιμυλίδα) τὴν ἐπιγονατίδα, τὴν μύλην.

Ἐπισκληροῖς) τοῖς κατεσκληκόσι.

[a] Ἐπίσημος) ἐπισατικὴ, [4] σύννους, [5] ἐφεκτική.

[b] Ἐπίχυουν) ἐπίπαγον, χνοώδη.

[c] [6] Ἐπορεξάμεναι) ἐπεκταθεῖσαι.

[7] Ἐπόσχιον) κλῆμα, ἐξ οὗ πέφυκέ τι, ὥσπερ καὶ τῆς σικυώνης.

[d] [8] Ἐπῶδες) δυσῶδες, τὸ οἷον ἐπόζον.

[e] [9] Ἐπωκεστέρη) τῷ ὄζει πλέονι κεχρημένη.

[f] [10] Ἐρυγγάνει) ἀποβάλλει.

[11] Ἐρεύγη) ἐρύγνιον, ἀπόβλημα.

[g] Ἐρίκιδες) αἱ ἀδρομερῶς διηρημέναι κριθαί. Τινὲς δὲ τὰς διχῆ διηρημένας. Καὶ γὰρ τὸν [12] ἐρεγμὸν ἀπὸ τοῦ διχῆ [13] διηρῆσθαί φασιν ὠνομάσθαι. Ἐμοὶ δὲ παρὰ τὸ [14] ἐρείκειν πάντα τὰ τοιαῦτα δοκεῖ γεγονέναι· ὅπερ

οὐ

[1] *μικρὰ MS. D.* [2] *ἀμαμηλίδης Ald. ἀμαμηλίδας Corn.* [3] *ἐπιμηλίδα Corn. ἐπιμιλήδα Ald.* [4] *σύνους MS. D.* [5] *ἐφυκτικὴ vulgg.* [6] *ἐπορηξάμενη Ald.*

num in L. I. de mul. p. 245. 28. ἐπιμηλίδες pro ἀμαμηλίδες legiſſe, eamque explicaſſe, vnde ipſi videtur legendum ἐπιμηλίδες, ἐπιμηλίδα Διοσκ. aut cenſet affinitate vocis ἐπιμυλίδα Galenum fuiſſe deceptum.

z. Vide ſuperius in dictione ἀμαμηλίδας. I. Pollux L. II. hanc dictionem Hippocraticam eſſe ſcribit: τὸ δὲ ἔξωθεν ἐπικείμενον πλατὺ καὶ περιφερὲς ὀστοῦν, ὥσπερ φράγμα τοῦ γόνατος, ἐπιγονατὶς, κόγχη, κόγχος, μύλη, καὶ ἐπιμυλὶς κατὰ Ἱπποκράτην.

a. In Aldina ed. voci ἐπίσημος adiectum eſt hoc ſignum * et noua inchoatur Gloſſa hunc in modum Ἐπισατικὴ) σύνους ἐφυκτική.

b. Heſychius exponit ἐπιχνοῦν, περισπωμένως, ἐπεσκοτισμένον, obtenebratum, tenebris deſuper opertum.

c. Heſychius interpretatur, ἐφορμήσας, ἐπιλαβόμενος.

d. Pro ἐπῶδες eſt in MS. ἐποειδές. s T. Charterius pro egregio ſuo Stephanum imitandi ſtudio ſic quoque dat.

e. Locum reſpexit Galenus ex L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 199.

ria, genus meſpili σιτάνιον etiam appellatum, quidam autem mala parua ſylueſtria, quae et ἀμαμηλίδεις nominantur.

Ἐπιμυλίδα) os, ceu conchula quaedam genu tegens, latum et rotundum, quo genuum commiſſura obtegitur, vulgo patellam vocant.

Ἐπισκληροῖς) induratis.

Ἐπίσημος) cunctatrix, cogitabunda, haeſitans.

Ἐπίσχυον) humorem concretum lanuginoſum.

Ἐπορυξάμεναι) extenſae, in longum porrectae.

Ἐπόχιον) palmes, ex quo natum eſt quippiam, vt ex colocynthide.

Ἐπῶδες) foetens, et tamquam male olens.

Ἐπωκεστέρη) aceto multo vtens.

Ἐρυγάνει) abiicit, repudiat.

Ἐρεύγη) ructus, eiectio.

Ἐρίκιδες) in craſſiores partes diuiſa hordea, quidam bifariam diuiſa, nam et ἐρεγμὸν, hoc eſt, legumen freſum ab eo, quod eſt bifariam diuidi, aiunt nominatum eſſe: mihi autem παρὰ τὸ ἐρείκειν, id eſt, ab eo, quod ſcinduntur omnia talia, videtur nomen factum eſſe, quod

 non

[7] *ἐπόσχεον MS. D. et cod. Moſq.* [8] *ἐπόειδες MS. D. et cod. Moſq. ἐπίειδες Ald.* [9] *ἐπωκτέρη MS. D. et Ald.* [10] *ἐρυγάνει MS. D. et cod. Moſq. in Ald. deeſt.* [11] *haec gloſſa deficit in MS. D. et cod. Moſq. ἐρευγῆ Ald. et Iunt.* [12] *ἐραγμὸν MS. D. ἐρεγμὸν cod. Moſq. ἐριγμὸν Ald.* [13] *διηρεῖσθαι Ald.* [14] *ἐρίκειν MS. D. cod. Moſq. et Ald.*

p. 199. 12. ἐν δὲ τῇσι πρώτῃσι τῶν ἡμερέων, ῥοφήμασι διαχρεέσθω, φακῇ ἑφθῇ, ἐπωκεστέρῃ τῷ ὄξει.

f. Legitur ἐρυγγάνη in prorrh. II. p. 415. 10. et 16. in libro de mul. II. p. 287. 6. de diaeta L. III. p. 104. 3. Foeſius tamen exiſtimat hanc gloſſam melius transferri poſſe ad epid. L. VII. p. 352. 20. σιτίον περὶ τὰς πρώτας ζ' ἐρύγμει καὶ ἀπήμει, vbi Galenus pro ἐρύγμει legerit ἐρυγγάνει, aut pro ἐρυγγάνει legendum ſit ἐρύγμει, quidquid lubet, ſenſus non immutatur.

g. Malim ἐρεικίδες, ſi verum eſt ab ἐρείκειν deduci. ST. Calculum ſuum Stephano adfecit quoque Charterius.

ὐ [1] τὸ διχῆ διαιρεῖν, ἐςὶν, ἀλλὰ [2] τὸ θραύειν ἁπλῶς. Ὅθεν καὶ τὸ ἴτρίον [3] ἐρείκιον [4] ὀνομάζεται καὶ αὐτὸ, διότι [5] εὔθραυςον.

h [6] Ἐρὶξ) εἴρηται μὲν [7] καὶ ἐπὶ τῦ ἥπατος, γέγραπται [8] δὲ ἐν τοῖς πλείςοις μὲν [9] θρὶξ, δηλοῖ δὲ τὸ μέρος τῦ ἥπατος τὸ ἄνω, καθ' ὃ ἀπ' ἀλλήλων [10] σχίζονται οἱ λοβοί.

i Ἐρυγματώδης) ἡ [11] ἐρυγμῶν ἀπεργαςικὴ νόσος, ἡ πνευματῦσα.

k Ἐρυθρῦν ςέαρ) τὸ ἔναιμον.

l Ἐσαφάσας) [12] εἰς τὸ ἔσω [13] χαλάσας, ὥςε [14] μαθᾶσθαι, ὅ ἐςι [15] ζητεῖσθαι.

m Ἐσφηκωμένα) συνδεδεμένα, συνεσφιγμένα.

[16] Ἐς χεῖρα) [17] δηλοῖ [n] καὶ τὸ πλησίον.

o Ἔτνος) πᾶν τὸ [18] ἀπὸ ὀσπρίυ [19] ἐρηρειγμένον ἕψημα.

p [20] Εὐάνθεμο) ὅπερ καὶ [21] ἀνθεμὶς λέγεται, καὶ χαμαίμηλον.

[22] Εὐθεσίην) τὴν ἐγγενετὴν τῦ σώματος ἕξιν, ὥς πυ καὶ ἐνιαυτὸς [23] εὐθεσίης καλεῖται, ὁ εὐφορίας ἀπεργαςικός.

Εὐκάρδιον) εὐςόμαχον.

[24] Εὐνὴ) ὐ μόνον [25] δηλοῖ τὴν κοίτην, ἀλλὰ καὶ τὴν συνυ-

[1] τῷ *Ald.* [2] τῷ *Ald.* [3] ἐρίκιον *MS. D. et Ald.* [4] ὀνομάζυσι *MS. D. et cod. Moſq.* [5] ἄθραςον *MS. D.* ἀθραυςον *cod. Moſq.* ἔνθραυςον *Corn.* [6] ἐριξ *def. in Ald.* [7] καὶ *abeſt a MS. D. et cod. Moſq.* [8] δὲ *abeſt a MS. D.* [9] θρὶξ *def. ap. Ald.* εἶναι ἡ θρὶξ *MS. D. et cod. Moſq.* [10] χωρίζονται *MS. D.* [11] ἐρυγκῶν *MS. D.* [12] ἐς τὸ *MS. D.* [13] μαλάσας *MS. D.*

h. Ad loca L. de nat. mul. p. 226. 5. et L. I. de mul. p. 245. 10. et p. 260. 6. Galenum reſpicere exiſtimat Foeſius, vbi tamen τῦ ἥπατος ἡ σύριγξ τέτρωται ſcriptum reperitur, vnde Gal. pro σύριγξ legiſſe videtur ἐρίξ.

i. In MS. ἐρευγματώδης. ς τ. Conf. Hipp. L. II. de morb. p. 156. 48.

k. Ex Cornarii opinione huc pertinere infra ſcripta Gloſſa haec ἐρυσίπελας, πῦρ ἄγριον, videtur.

l. Vi-

non biſariam diuidere eſt, ſed frangere ſimpliciter, vnde placenta etiam ipſa ex ſeſamo et melle ἐρείκιον nominatur, quoniam facile frangitur.

Ἐρίξ) dicitur quidem et de iecinore, ſcriptum eſt in plurimis Θρίξ, ſignificat autem partem hepatis ſuperiorem, qua iecinoris fibrae a ſe mutuo diuiduntur.

Ἐρυγματώδης) ructuum effectiuus, morbus flatuoſus.

Ἐρυθρὸν ςεὰρ) ſanguinolentus adeps.

Ἐσαφάσας) ad interiorem partem molliens, vel aperiens, vt μασᾶσθαι, quod eſt, quaeratur.

Ἐσφηκωμένα) colligata, conſtricta.

Ἐς χεῖρα) ſignificat et prope.

Ἔτνος) omne ex legumine fracto decoctum.

Εὐάνθημον) quod et ἄνθεμις dicitur, et chamaemelum.

Εὐθεσίην) ingenitum corporis habitum, quemadmodum alicubi, et annus εὐθεσίης vocatur, qui fertilitatem efficit.

Εὐκάρδιον) ſtomacho vtile.

Εὐνὴ) non ſolum ſignificat lectum, ſed et coitum, vt

[14] *μασσᾶσθαι MS. D.* [15] *ζητῆσαι Ald.* [16] *ἐσχεῖρα Ald.* [17] *δῆλον MS. D.* [18] *ἀπὸ τοῦ ὀσ. cod. Moſq.* [19] *ἐρηριγμένου MS. D. et ſic Corn. ἐριριγμένον Ald.* [20] *εὐάνθημον Ald.* [21] *ἀνθεμὲς MS. D. τ' ἄνθημες Ald.* [22] *εὐεσίην MS. D.* [23] *εὐεσίης MS. D. et cod. Moſq.* [24] *εὐνὴν MS. D. et Ald.* [25] *τὴν κοίτην δηλοῖ MS. D. et cod. Moſq.*

l. Vide Foeſ. p. 244. qui plurima loca congeſſit.

m. Heſych. ex Hom. Il. ρ'. v. 52. ἐσφήκωντο exponit, ἐδέδεντο, ἐσφιγμένοι ἦσαν, συνεσφιγμένοι, colligati erant et conſtricti, hoc eſt, in cuneum et anguſtum contracti, hinc etiam ἐσφηκωμένον, ἐσφιγμένον, conſtrictum et contractum in anguſtum exponit, et ἐσφήκωνται, καταπεπλεγμένοι ἦσαν καὶ συνεσφιγμένοι, complicati et conſtricti erant.

n. Vett. codd. non habent καὶ poſt δηλοῖ. Ac certe ſi relinquatur, indicium omiſſionis aliquot verborum erit. ST.

o. Vide Foeſ. p. 246.

p. Huius mentionem fecit Hipp. L. I. de mul. p. 257. 45. in potione ad educendas ſecundas.

συνουσίαν, ὡς [1] ἐν δευτέρῳ τῶν γυναικείων· Καὶ [2] ἄχθη [q] [3] τὰ σφοδρότατα εὐνήν.

[r] Εὐοργητοτέρα) εὐτροπωτέρα. Ὀργαὶ γὰρ οἱ τρόποι.

[4] Ἔφλυβον) ἐχαλάσθησαν.

[s] [5] Ἐχέτρωσις) ἡ λευκὴ βρυωνία.

[t] [6] Ἕψημα) ὅπερ καὶ [7] σίραιον. [8] Ἑψητὸν δὲ εἶδος ἰχθύων.

ΑΡΧΗ

[1] *ἐν τῷ δ. MS. D.* [2] *ἄχθεται σφ. vulgg.* [3] *τὴν σφοδροτάτην MS. D. et cod. Moſq.* [4] *ἔφλυμον Ald* [5] *ἐχέτλωσις MS. D. cod. Moſq. et vulgg. ἐχέγγλωσις Corn.*

q. Foeſius ſuſpicione laborare haud leui exiſtimat verba haec, *ἄχθη τὰ σφοδρότατα τὴν εὐνήν*, quum in L. II. de mul. p. 283. 27. legatur: *καὶ σφόδρα ἄχθεται τὴν εὐνήν.*

r. Locus eſt in Libro de artic. p. 228. 40. vbi ſic, *καὶ τὰ ἔθνεα τῶν ἀνθρώπων ἠπιώτερα καὶ ἐνεργότερα.* Pro *ἔθνεα* melius cum Galeno *ἤθεα* legetur. Sed non video, quomodo mores eorumdem hominum poſſint eſſe *ἤπιοι* et *ἐνεργοί*, hoc eſt, mites et tamen efficaces, quae me iudice pugnant. Quum igitur quidam MSS. legant, *εὐεργότερα*, non dubito quin emendandum ſit *εὐοργητοτέρα*. Vnde huc Galeni haec gloſſa referenda. Vere autem notat Galenus *ὀργὰς* eſſe mores, vel potius animi affectus, ac plus ſemel ea notione hoc libro occurrit. Ita p. 283. 3. *λαμπρόφωνοί τε οἱ ἄνθρωποι, ὀργήν τε καὶ ξύνεσιν βελτίους εἰσὶν τῶν πρὸς βορέην·* nec non p. 290. 34. *ἀφ' ὅτων εἰκὸς τὴν ὀργὴν ἀγριοῦσθαι.* Heſychius, Ὀργὴ, *τρόπος, μανία, θυμός.* Idem, Εὐοργητὸς, *ὁ τῇ ὀργῇ εὖ χρώμενος.* Suidas: Εὐοργήτως, *ἀντὶ τοῦ εὐτρόπως. Ὀργὴ ὁ τρόπος παρὰ Θουκυδίδῃ.* Exſtat *ὀργὴ* hac notione apud Thucydidem, L. I. c. 140. *Καίπερ εἰδὼς τοὺς ἀνθρώπους οὐ τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπειθομένους τε* (forte *τοῦ*) *πολεμεῖν, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοντας.* Conſule ibi Scholiaſtem et praeprimis Cl. Waſſium. Eodem libro, c. 122. *ἐν ᾧ (πολέμῳ) ὁ μὲν εὐοργήτως αὐτῷ προσομιλήσας, βεβαιότερος· ὁ δὲ ὀργισθεὶς περὶ αὐτὸν οὐκ ἐλάσσω πταίει* Vbi quod maxime ad Hippocratem facit, vnus codex mendoſe *εὐεργήτως* habebat. Nec aliter capiendum hoc Herodoti, L. VI. c. 128. *διεπειρᾶτο αὐτέων τῆς τε ἀνδραγαθίης, καὶ τῆς*

ὀργῆς

vt in ſecundo de morbis mulierum, et oſtenditur vehementiſſime coitu.

Εὐοργητοτέρα) moratior, ὀργαὶ enim mores ſunt.

Ἔφλυβον) depreſſi fuerunt.

Ἐχέτρωσις) alba Bryonia.

Ἔψημα) quod et σίραιον, hoc eſt, mulſum ad tertiam partem decoctum, id eſt, ſapa.

Ἐψηλόν) autem genus piſcium.

PRIN-

[6] *ἑψητὸν MS. D. cod. Moſq. ἑψηλὸν Ald. Cum MSS. conſentit Corn. vel mauult ἕψημα.* [7] *σίρεον MS. D. et Ald.* [8] *ἑψηλὸν Iunta et Ald.*

ὀργῆς παιδεύσιός τε καὶ τρόπȣ. Vide etiam Foeſii oec. voc. ὀργᾷν, vbi e veteri ſcholio, neſcio vnde hauſto, Alcmanis verſum profert. Εὐόργητος itaque eſt is, qui facilibus ac mitibus moribus eſt praeditus, quod optime conuenit cum ἤπιος. HER.

s. In MS. ἐχέτλωσις. Sed in vulgg. editt. Hippocratis legitur ἐχέτρωσις L. I. περὶ γυναικ. item ἐν τῷ περὶ γυναικ. φύσιος. ST. Prior locus exſtat p. 263. 4. 25. cui adde L. II. p. 275. 1. poſterior legitur p. 222. 2. Cornarius quoque notauit vetus exemplar Hipp. habere ἐχέτρωσις fol. 113. 2. 6. 26.

t. In vulgg. editt. legitur: Ἕψημα, ὅπερ καὶ σίραιον. Ἐψηλὸν δὲ, εἶδος ἰχθύων, at in quibuſdam Manuſcriptis habetur, Ἕψηλον, ὅπερ καὶ σίραιον. Ἕψητον δὲ, εἶδος ἰχθύων. Nos ex duabus hiſce malis lectionibus vnam, quam vides, fecimus. Nam quod ad ἕψημα attinet, quae vox apud Hippocratem exſtat libro περὶ διαίτης II. a Galeno aliis in locis itidem exponitur σίραιον, vt in epidem. L. VI. com. 6. καὶ τὸ σίραιον, ὅπερ ἕψημα καλȣ̃σιν οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀσίαν Ἕλληνες. Et com. 3. in L. de morbis acut. καὶ μέντοι καὶ τὸ καλȣ́μενον ἕψημα, καὶ σίραιον, ἐκ τȣ̃ γλεύκȣς ἑψομένȣ γιγνόμενον. Appellatur autem σίραιον etiam σίρινος οἶνος. At quod ad ἑψητὸν attinet, certum eſt quidem melius legi quam ἑψηλὸν, nam haec ſcriptura ratione prorſus caret, ſed malim tamen ἑψητὸς aut ἑψητοί. Nam ἑψητὸς, vt tradit Athenaeus, L. VII. ἐςὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυδίων. Ab eodem libro VIII. recenſentur cum alii piſces, tum hi, θυννὶς et θύννος, item ἀκαρνὰν, et ἀφύη, et κιβωτίς. Nam poſt haec verba ἡ δὲ ἀφύη, βαρεῖα ἐςι καὶ δύσπεπτος, addit ὧν ἡ λευκὴ καλεῖται

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

[a] [1] Ζέιας) ὀλύρας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

[2] Ἡγκίστρευται) [a] [3] ἐγκαταπέπλεκται.
Ἠγκυροβόληται) ἐγκαταπέφυκεν [4] ἀγκύρᾳ ὁμοίως.
Ἠδὲ) ἔτι δέ.
Ἠδέλφισται) [b] [5] οἰκείωται.
[6] Ἡδυντὴν πίσσαν) [7] τὴν ἠρωματισμένην· [8] Ἕψεται δὲ ὕδατι καὶ ἀρώματι.
[c] [9] Ἡδυντὸν στέαρ) τὸ ἐν ὕδατι καὶ [10] ἀρώματι ἑψηθέν. Καὶ τὰ [11] ἀρώματα, καὶ ἡδύσματα.

Ἡμίο-

[1] ζείαι *MS. D.* [2] ἠκίστρευται *MS. D.* ἠγκρίστευται *cod. Moſq.* [3] ἐγκαταπέφυκεν *MS. D. et cod. Moſq.* [4] ἐγκύρᾳ *MS. D.* ἤγκυρον *C. Hipp. 27.47.* [5] ὠκείωται *cod. Moſq.* [6] ἡδὺν τὴν πίσσαν *MS. D. contracte Corn.* ἡδὺν, τὴν πίσσαν ἠρ. *Ald.*

ται κιβωτίς. Subiungit autem, καὶ ὁ ἑψητὸς δὲ τὸ μικρὸν ἰχθύδιον τοῦ αὐτοῦ γένους ἐστί. Sed tamen in illo altero loco L. VII. non multo poſt ea, quae inde attuli verba, addit, πληθυντικῶς δὲ λέγουσιν ἑψητοὺς κατὰ τὸ πλεῖστον. Et quum alia exempla profert, tum hoc ex Menandri Perinthia, τὸ παιδίον δ' εἰσῆλθεν ἑψητοὺς φέρον. Quem locum exprimens Terentius, (ſcimus enim ex ipſo prologo, eum quae conuenere, in Andriam ſuam ex Menandri Perinthia tranſtuliſſe,) verbum Graecum duobus Latinis reddidit. Ita enim legimus in Andria Act. II. ſc. 2. — *etiam puerum inde abiens conueni Chremis, olera et piſciculos minutos ferre obolo in coenam ſeni.* Quae Terentiana interpretatio facit, vt ſuſpicer ἑψητοὺς aliquando generaliter de omnibus minutis piſcibus dici, non de certa quadam ſpecie. Appellari autem ἑψητοὺς exiſtimo, quod ſolerent ἕψεσθαι, non autem ὀπτᾶσθαι, videlicet ἐπ' ἀνθράκων, aut ταγηνεύεσθαι, ſeu τηγανεύεσθαι. Hi enim tres erant, vt et hodie ſunt, apparandorum piſcium modi. Vnde etiam apud Athenaeum quidam piſces ἑφθοὶ dicuntur, nonnulli οἱ ἀπ' ἀνθράκων, vel ἐξ ἀνθράκων, alii οἱ ἀπὸ τηγάνου. Denique ἑψητοὺς Terentius interpretans piſciculos minutos, plane expreſſit noſtratem

PRINCIPIVM Z.

Ζείας) * farris.

PRINCIPIVM H.

Ἠγκίϛρευεται) implicatus eſt.

Ἠγκυροβέληται) intus adhaeſit, vt in anchora.

Ἠδὲ) inſuper.

Ἠδέλφιϛαι) amicus familiaris, et tamquam frater factus.

Ἡδυντὴν πίσσαν) odoribus conditam picem, coquitur autem cum aqua, et aromatibus.

Ἡδυντὸν ϛεαρ) adeps in aqua, et aromatibus coctus, et aromata, et vnguenta odorifera.

* Olyrae. Ἠμιο-

[7] *MS. D. omittit artic.* τὴν *et cod. Moſq.* [8] δὲ αὐτῇ ὑδ. *MS. D. et cod. Moſq.* [9] ἡδυντον, ϛ. *Ald. diſt. per comma.* ἡδὺν τὸ ϛέαρ *MS. D.* [10] ἀρώμασι *MS. D. et Ald.* [11] ἀρώμασιν *MS. D. et cod. Moſq. v. Hipp. II. 2. 9. Corn.*

tem vocem *menuiſe*, quae ad verbum ſonat minutias: et habemus prouerbium, cui hoc vocabulum adhibetur, quum dicimus: non es filius piſcatoris; ignoras enim quid ſit *menuiſe*. Quin etiam ἐψητὸς, vt ex antiquis auctoribus docet Euſtathius, vocabatur edulium quoddam ex minutis piſcibus, videlicet ἐξ ἀφύης, aut ἀθερίνης, vel τριγλίδων, ſeu σηπιδίων, et καρκινιδίων. ST. Codex quidam habet ἔψυτον, quae lectio et a viris doctis probatur. De hac etiam voce plura habet H. Stephanus. I. Iunta et Aldus cum aliis vitioſe habent ἐψηλὸν pro ἔψητον. Heſychius vero ſic: ἔψημα ὅπερ ἔνιοι σίραιον καλοῦσι, ἄλλοι γλυκύ.

a. Foeſius ad locum περὶ ἐπικυήσιος, p. 52. 32. reſpici ait, et ζείας dici pro ζέας. Eſt autem tritici genus olyra, et ſiligo dicitur. Heſychius interpretatur, σίτου εἶδος, aliis ὀλύρας.

a. Pro ἐγκατεπέπλεκται in MS. ἐγκατεπέφυκεν. Sed haec fortaſſis lectio ex ſequenti verſu irrepſit. ST.

b. Scribe ᾠκείωται. ST. Vide locum περὶ ἀγμῶν, p. 568. 42 vbi ἠδελφίϛαι, ὡμοίωται, καὶ κοινωνεῖ, καὶ συγγένειαν ἔχει exponit Galenus, ſimilitudinem, cognationem, aut communionem et familiaritatem inter ſe habent.

c. Locus eſt de mul. L. II. p. 288. 27.

d [1] Ἡμίοπον) ἥμισυ.

e [2] Ἡμιτύβιον) ὀθονὶς παχέος μέρος.

[3] Ἧναι) κόψαι. Καὶ ἡνίων, τῶν κεκομμένων.

Ἠοίας) τὰς πρωΐας.

[4] Ἠραχνίωκεν) λεπτοῖς ἅμα καὶ [5] πολλοῖς φλεβίοις, ὥσπερ ἀράχνης [6] ὑφάσματα [f 7] διαπέπλωκε.

g Ἠρμᾶσθαι) ἐρηρεῖσθαι, ἢ ἡρμόσθαι.

h Ἧσαι) ἠθίσαι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

a [8] Θαλερὸν πνεῦμα) θερμὸν ὡς ἀπὸ ἡλίου. Παρὰ γὰρ τὸ θέρεσθαι γέγονε τοὔνομα.

Θέρετρον) τόπος [9] ἐν διατρίβειν θέρους ἐπιτήδειος. Ἔνιοι δὲ θέντρον γράφουσι.

b Θημὼν) σωρός.

c Θηρίον) τήν τε ἕλμινθα καὶ τὸ ἄγριον ἕλκος, ὡς ἐν τῷ Περὶ τόπων τῶν κατὰ ἄνθρωπον· Θηρίον ἐπὶ τὸ σῶμα ἐπέρχεται διὰ τόδε. Καὶ ὁπόταν ἀφίκηται ὁ ἰχὼρ d [10] ἀπορέων, σήπει καὶ μετεωρίζει. Ἐν μέντοι τῷ Περὶ χυμῶν, ὅθεν [11] ἀλθαίνεται προσπεσὼν, [12] εἶτα ἐν

[1] ἡμίοτον MS. D. et cod. Moſq. [2] ἡμιτύμβιον MS. D. et cod. Moſq. [3] εἶναι MS. D. at in marg. ἦναι. [4] ἠράχνωκεν MS. D. [5] Hipp. 27. [6] ὑφάσματι MS. D. et cod. Moſq.

d. Vide Hipp. περὶ ἀφόρων, p. 293. 28.

e. Pollux L. VII. c. 16. ἡμιτύμβιον, legit, intelligitque veſtem lineam Aegyptiacam, σουδάριον a quibuſdam dictam, quocum conſentit Aretaeus de curat. morbb. diutt. L. I. c. 3. et c. 4. Ariſtoph. in Pluto 76. B. vbi Schol. σουδάριον ῥάκος ἡμιτριβὲς, λινοῦν. Καὶ Σαπφὼ, ἡμιτύβιον σταλάσσων. Ἡμιτύβιον, λινοῦν ἔνδυμα, ἢ συνδόνιον δίκροσσον.

f. Legendum puto διαπέπλοχε. ST. Conſentit Foeſius et Charterius, at Aldus habet διαπέπλοχεν. Ad locum reſpici putat Foeſ. περὶ ὀστέων φύσιος, p. 63. 10.

g. Vide quae docte de hac dictione commentatur Foeſ. p. 264.

h. Formatum eſt ab ἤθω pro ἠθέω aut ἠθίζω, colo, ſaccello.

a. Aldus habet θαλερὸν πνεῦμα, μέγα καὶ δεδιωγμένον, vide

Ἡμίσπον) dimidium.

Ἡμιτύβιον) lintei craſſioris pars.

Ἧναι) percutere, et ἡνίων, percutientium.

Ἠοίας) matutinas horas.

Ἠραχνίωκεν) tenuibus ſimul, et multis venulis, cuiuſmodi ſunt aranearum telae, implicauit.

Ἠρμᾶσθαι) firmatum eſſe, innixum eſſe, vel aptatum eſſe.

Ἤσας) conſueuiſti.

PRINCIPIVM Θ.

Θαλερὸν) calidum vt a ſole, nam ab eo, quod eſt θέρεσθαι, hoc eſt, calefieri, nomen factum eſt.

Θέρετρον) locus ad commorationem aeſtatis idoneus, quidam θέντρον ſcribunt.

Θημὼν) aceruus.

Θηρίον) lumbricum, et ſaeuum vlcus, vt in libro de locis hominis, ſaeuum vlcus in corpus aduenit propter hoc, et quum aduenerit ſanies defluens, putrefacit, et tumefacit, quum in libro de humoribus, vnde curatur, ante dixiſſet:

[7] διαπέπλωχεν *MS. D.* διαπέπλοχε *cod. Moſq. et vulgg.* [8] θοαλερὸν *vulgg.* θολερὸν *Corn.* [9] ἔνθα διατρίβειν *MS. D. et cod. Moſq.* [10] ἀποῤῥέων *MS. D. et cod. Moſq.* [11] ἀθαίνεται *Aldus.* [12] εἴτε *MS. D. et cod. Moſq.*

vide infra, deinde autem ſeorſim venit θολερὸν, θερμὸν etc. quocum quaedam exemplaria conſentiunt. At in MS. Dorvillii ſequitur demum poſt τεῦνομα, θαλερὸν πν. Sic et θολερὸν explicauit Schol. ad Hom. Il. β'. v. 266. θολερὸν δακρὺ, θερμὸν καὶ ἀκμαῖον, calidam ac vigentem lacrymam, quae magna vbertate ex oculis profunditur, nec ſiceſſit, ſed velut frondes ex arboribus promanat. Heſych. exponit τὸ πολὺ, καὶ μὴ ξηραινόμενον, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀεὶ θάλλον.

b. Heſychio dicitur θήμων, πᾶν τὸ σεσωρευμένον οἷον ἀχύρων ἢ πυρῶν, omnis rerum ſimul congeſtarum aceruus ſeu cumulus, vt acerum aut tritici.

c. Vide locum de locis in hom. p. 72. 42. et 46. et περὶ χυμῶν p. 114. 37. Vide et Corn. 30. 2. 25.

d. ἀπορέων ſcribe ἀποῤῥέων,

ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ θηρίον εἰπὼν, τὰ ἐν τοῖς ἐντέροις συνιστάμενα δηλοῖ, τὰς [1] ἕλμινθας δηλονότι, καὶ τὰς ἀσκαρίδας. [d] Ὥσπερ καὶ ὅταν εἴπῃ, [e] [2] Φθινοπώρων τὸ θηριῶδες, ἀπό τινος τῶν εἰρημένων ὀνομάζει. Δοκεῖ δὲ ἐνίοτε καὶ τὸ φθινῶδες [3] οὕτως προσαγορεύειν. [f]

[4] Θλάσιν) [5] τὸν ἐμβρυοθλάστην, ὅπερ καὶ [6] πίεστρον καλεῖται. Τοὔνομα [7] ἐν πρώτῳ τῶν [8] γυναικείων.

[9] Θλασπόσιος) ἀντὶ τῆς θλάσπεως τῆς οὕτως ὀνομαζομένης βοτάνης.

Θράνον) [g] δίφρον ἀφοδευτικόν.

[h] Θολερὸν πνεῦμα) μέγα καὶ [10] δεδιωγμένον.

[i] Θράσσεται) νύσσεται, [11] κεντᾶται.

[k] Θρίξ) γράφεται [12] δὲ καὶ [13] τρίξ. Τρίχας δὲ [14] καλοῦσιν οἱ θύται [15] ἐπειδὰν [16] φανῇ κατὰ τὰ σιμὰ τοῦ ἥπατος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ λοβοῦ φλέβιον στενὸν, εὐθὺ, [17] μέλαν.

[l] Θύη) θυμιάματα, [18] ἀρώματα.

[m] [19] Θύματα) θυμιάματα.

[n] Θυμβραίαν) οὕτως ὀνομάζει τὴν θύμβραν.

Θύμβ

[1] ἕλμιθας MS. D. [2] φθινοπώρου MS. D. et cod. Moſq. [3] οὕτω cod. Moſq. [4] θλάστην mauult Foeſ. [5] τῷ ἐμβρυοθλάστῃ MS. D. et cod. Moſq. ἐμβριθιάστῃ Ald. [6] ἐκπίεστρον MS. D. ἐκπίηστρον cod. Moſq. ἐκτίστρον Iunta. [7] ἐν τῷ πρ. MS. D. [8] γυναικῶν Ald. [9] θλάσπης MS. D. [10] διωγμένον cod. Moſq.

ρέων, vt legitur apud Hippocratem. Sed hoc quoque ſciendum eſt, poſt διὰ τόδε non ſequi continuo καὶ ὁπόταν ἀφίκηται, ſed tribus lineis interiectis. ST.

e. Foeſius animaduertit lectionem Stephani in omnibus Galeni exemplaribus eſſe, et locum ſubindicari cenſet epid. L. II. p. 311. 23. vbi tamen θηριώδεις male legitur, aut locum epid. L. VI. aph. 13. ſ. 1. aut certe per φθινοπώρων vtramque lectionem ſubnotare voluiſſe Galenum exiſtimandum eſt.

f. In Aldina immediate ſequitur γράφεται δὲ καὶ θρὶξ, quod et Cornarius animaduertit. Vide infra θρίξ. Apud Hippocr. L. I. de mul. p. 259. 49. p. 260. 30. legitur θλάσπιος.

g. MS. θράνον, ἀφοδευτικὸν θρόνον. ST. Conſentit

Iunta

dixiſſet: Poſtea in aliis, tum θηρίον dixerit, animalia in inteſtinis conſiſtentia ſignificat, lumbricos ſcilicet, et aſcaridas, quemadmodum et quum dixerit autumnorum τὸ θηριῶδες, ab aliquo dictorum nominat: videtur autem et aliquando φθινῶδες, ſic appellare.

Θλάσιν) Foetus infractorem, quod et πίεστρον vocatur, nomen in primo de morbis mulierum.

Θλασπόσιος) pro Thlaſpis, ſic appellatae herbae.

Θολερὸν πνεῦμα) ſpiritus magnus, et impellens.

Θράνον) ſedem vtrimque peruiam.

Θράσσεται) pungitur, ſtimulatur.

Θρὶξ) ſcribitur et τρὶξ, pilos vocant ſacerdotes, quum apparuerit in ſimo iecinoris in dextra pinnula venula anguſta, recta, nigra.

Θύη) ſuffitus, odoramenta.

Θύματα) ſuffimenta.

Θυμβραίαν) ſic nominat ſatureiam.

[11] *κωτᾶται MS. D.* [12] *part. δὲ omittit MS. D. et cod. Moſq.* [13] *θρὶξ.* Τριχὸς *MS. D.* [14] *ὃ καλ. MS. D.* [15] *ἐπειδ' ἂν Ald.* [16] *φᾶναι Ald. φανῆ Corn.* [17] *μελανῦν MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [18] *ἀρωματικὰ MS. D.* [19] *θυῆται MS. D. et cod. Moſq.*

Iunta et Charter. ἀφοδευτικὸν autem eſt qua vtuntur ad deiiciendam aluum. In Ald. ed. haec gloſſa deeſt.

h. Conf. Foeſ. p. 271.

i. Suidas etiam θράσσειν exponit νύσσειν, Heſychius autem ταράττειν, ἐνοχλεῖν.

k. Videtur hoc nomine ſignificari ſuperior hepatis pars iuxta quam fibrae inter ſe diuiduntur, quae ἐρὶξ et θρὶξ Galeno dicitur.

l. Heſychius eodem fere explicat modo, niſi quod θύματα pro θυήματα ponit. Θυήματα vero ei ſunt τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιτα εἰς θυσίαν, hoc eſt, mola qua in ſacrificiis litabatur. Et Homero Il. ζ. v. 270. τὰ θύεα dicuntur τὰ θυμιάματα καὶ θυσίαι ſuffimenta et ſacrificia.

m. Hippocr. L. II. de mul. p. 290. 14. habet θυώματα pro odoramentis ad ſuffiendum idoneis et aromatis. Heſych. θύωμα, μύρον, ἄρωμα explicat, at Foeſius coniicit in loco noſtro legendum eſſe θυήματων.

n. Apud Hipp. L. de nat. mul. p. 220. 24. legitur θυμβρίην.

[o] Θύμου) τοῦ ἀπὸ Θύμων. [1] Ἔθνος δέ ἐστι [2] τοῦτο Θρακικόν.

[3] Θώρηξις) οἴνωσις, [4] ἤτοι ἡ μέθη.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

[a] Ἰλλοῦται) λοξοῦται, συνιζάνει.

[b] [5] Ἰθαγενὲς) γνήσιον, [6] καθάπερ φησὶν ὁ [c] σοφὸς, ἀλλά [7] με ἶσον [8] ἰθαγένεσιν ἐτίμα.

[9] Ἴκταρ) ἐγγὺς [10] παρὰ γοῦν τοῖς Ἀττικοῖς· παρὰ δὲ τῷ Ἱπποκράτει [11] ἐν δευτέρῳ τῶν [12] γυναικείων, τὸ τῆς γυναικὸς [13] αἰδοῖον καλεῖται.

[14] Ἰλλαίνειν) [d] διαστρέφειν τοὺς ὀφθαλμούς.

[e] Ἱμερωθεῖσαι) [15] ἀντὶ τοῦ, τῆς ἐπιθυμίας τυχοῦσαι, ἀνδρὶ μιγεῖσαι.

[f] [16] Ἰνδικὰ) οἱ μὲν γράψαντες [17] τὰς ὀνομασίας τῶν φαρμάκων, καθάπερ [18] Μενεσθεύς τε καὶ Ἀνδρέας ὁ τοῦ Χρύσαρος, καὶ Ξενοκράτης καὶ Διοσκουρίδης ὁ Ἀλεξανδρεὺς Ἰνδικὸν ὀνομάζουσι τὸ [19] ζιγγίβερι πλανηθέντες [20] ἐκ τοῦ τινὰς οἴεσθαι ῥίζαν αὐτὸ τοῦ πεπέρεως ὑπάρχειν.

[1] *ἔτνος Ald.* [2] *pron.* τοῦτο *ignorat MS. D.* [3] θόριξις *MS. D. et cod. Moſq.* [4] ἤτοι ἡ *ignorat MS. D. et cod. Moſq.* [5] ἰδαγενὲς *vulgg.* [6] καθάπερ φ. ὁ σ. *haec verba ignorat MS. D. et cod. Moſq. pro* σοφὸς *ex coni. Corn.* Σοφοκλῆς. [7] μὲν *cod. Moſq.* [8] ἰθαγενέεσιν *MS. D. et ſic recte.* [9] ἰκτάρη *MS. D.* [10] παρὰ τοῖς *MS. D. et cod. Moſq.*

o. In MS. eſt θύμης. S T.

a. Vide L. I. de mul. p. 236.

13. Heſych. ἰδνώθη exponit ἐκάμφθη, ἐτανύσθη.

b. Heſychius exponit αὐτόχθων, γνήσιος. Idemque apud Hom. ἰθαγενέεσσι γνησίοις τέκνοις καὶ καθαροῖς, οὐ ἐκ παλλακίδος exponit, hoc eſt, genuinis et puris foetibus, neque ex pellice ortis. Eſt enim ἰθαγενὴς, vt exponit Euſtathius, γνήσιος, ὁ ἐκ τῆς κατ' ἰθὺ, τουτέστι κατ' εὐθύτητα νόμου γεννήσεως, καὶ μὴ πλαγίως πως τῷ γένει ἐπεισαγόμενος, genuinus foetus, et qui recto ordine, aut legitima generatione non oblique in familiam accitus eſt. Poſt ἰθαγενὲς verba vſque ad σοφὸς in Ald. deſunt.

c. Per

Θύμȣ) ex Thymis, gens autem eſt haec ex Thracia.
Θώρηξις) vinolentia, vel ebrietas.

PRINCIPIVM I.

Ἰδνȣ̃ται) obliquatur, in ſe reſidet.

Ἰθαγενὲς) ingenuum, vt ait ſapiens; ſed me aeque, atque ingenuos honorabat.

Ἴκταρ) prope apud Atticos. Apud Hippocratem vero in ſecundo de morbis mulierum, mulieris teſticulus vocatur.

Ἰλλαίνειν) diſtorquere, vel circumagere oculos.

Ἱμερωθεῖσαι) cum viro miſtae.

Ἰνδικὸν) qui ſcripſerunt nomina medicinarum, vt Mneſthaeus, et Andreas Chryſaris, et Xenocrates, et Dioſcorides Alexandrinus Indicum nominant Zingiberi, decepti ex eo, quod quidam putant ipſum piperis radicem

 eſſe,

[11] *ἐν τῷ δ. MS. D. et cod. Moſq.* [12] *γυναικῶν Ald.* [13] *αἰδοίων δὴ κ. Ald.* [14] *ἰλένειν Ald. noſtram retinet Corn. v. 94. l.* [15] *Verba ἀντὶ τ. τ. ἐ. τυχȣ̃σαι deſiderantur in MS. D. et in cod. Moſq.* [16] Ἰνδικὸν *MS. D.* [17] *τῆς ὠνομασίας MS. D.* [18] Μενεθεὺς *Ald.* [19] *ζυγγίβερι MS. D. ζυγγύβερι Ald.* [20] *ὅτι ἐκ τȣ̃ MS. D. et cod. Moſq. ſed ὅτι delet Corn. quoque.*

c. Per *σοφὸν* Homerum intelligit, apud quem haec exſtant Odyſſ. ξ'. v. 203. ſed *ἰθαγενέεσιν* ibi legitur, vt hic reponendum eſt. ST.

d. Foeſius mauult *διαςρέφεσθαι*, quia *ἰλλαίνειν*, oculis diſtortis et peruerſis eſſe apud Hippocratem ſignificat, vnde hoc verbum pro neutro eſt accipiendum, quod firmatur ex Polluce L. II. Ἱπποκράτης *δὲ ὀφθαλμὸν ἰλλαίνειν φησὶ τὸν διάςροφον γενόμενον.*

e. Heſychius explicat *ἱμείρεται, ἐρᾷ, ἐπιθυμεῖ, ποθεῖ.* Locus eſt in Hipp. de mul. L. I. p. 239. 27.

f. In MS. Ἰνδικὸν, quod malim, nam et poſtea ſequitur. ST. Hippocrates in ſecundo de morb. mul. prope finem haec verba habet. Indicum (quod Perſae piper vocant, et in hoc eſt rotundum, quod vocant, Myrtidanum,) cum lacte etc. Vide etiam infra in dictione *μυρτίδανον*, et dict. *ςρογγύλον*. I. Locus eſt de mul. L. II. p. 288. 28.

ἄρχειν. Ἀλλὰ [1] Διοσκουρίδης ὁ Ἀναζαρβεὺς σαφῶς διώρισέ τε καὶ ἀπεφήνατο περὶ [2] ζιγγιβέρεως καὶ [3] πεπέρεως. Ὁ τοίνυν Διοσκουρίδης ὁ νεώτερος ὁ γλωττογράφος, φυτὸν εἶναί φησιν ἐν Ἰνδίᾳ παραπλήσιον τῷ τοῦ πεπέρεως, οὗ ὁ καρπὸς ὀνομάζεται μυρτίδανον, ὅτι μύρτῳ ἔοικεν.

g [4] Ἰνέει) κενοῖ. Καὶ [5] ἰνηθμὸς, κένωσις. [6] Καὶ [7] ἰνεῖται, κενοῦται.

[8] Ἰξάλην) h τελείου αἰγὸς δέρμα.

i Ἰξίαι) κιρσοί.

k Ἶξιν) εὐθυωρίαν ἢ [9] ἄφιξιν.

l [10] Ἰξίον) φύλλον τοῦ λευκοῦ χαμαιλέοντος.

m Ἰξύας) [11] τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων καὶ τῆς ὀσφύος.

n [12] Ἶπος) ἡ πόσις, ἐν μοχλικῷ.

o [13] Ἱππόφεως) τοῦτο οὐ μόνον ἱπποφαὲς ὀνομάζεται, ἀλλὰ καὶ κνάφον καὶ [14] στύβον.

p [15] Ἰσάλλην) διφθέραν, δέρμα.

Ἰσευ-

[1] Δ. τε ὁ Ἀναζαρβὲς *MS. D. et cod. Moſq.* δὲ *Ald. quod Corn. delet.* [2] ζυγγιβερέως *MS. D.* [3] πεπείρεως *Ald.* [4] ἰνέοι *MS. D.* [5] ἴενι ἰθμὸς *MS. D. et cod. Moſq.* [6] *haec vſque ad finem deſunt in MS. D. v. 30. 2. Corn.* [7] ἰενιεῖται *MS. D. et cod. Moſq.* [8] ἰξάλλην *MS. D.*

g. Apud Erotianum ſcriptum eſt ἰνηθμὸς, ſic et apud Hippocratem cum alibi, tum ἐν τῷ περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρ. aliquot locis. ST. Heſych. quoque ἰνηθεῖσα explicat per καθαρθεῖσα et κενωθεῖσα.

h. Repone τελείας ex Erotiani p. 190. ST. Cf. Hom. Il. δ'. v. 105.

i. Pollux L. IV. c. 25. ἰξίαν quoque κιρσὸν appellat ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πίτυσι τῆς πίτυος ὁμοίων συστροφῶν, et Heſych. quoque per κιρσὸν explicat, κιρσὸς inquit πάθος τι περὶ τὸ σῶμα ὅπερ τινὲς ἰξίαν καλοῦσιν, ἄλλοι κιρσόν.

k. Vide Foeſ. p. 284.

l. Ἰξίου φύλλου. ST. Dioſc. L. III. c. 10. ἰξίας χαμαιλέων λευκὸς, διὰ τὸ ἔν τισι τόποις ἰξὸν εὑρίσκεσθαι πρὸς τὰς ῥίζας αὐτῶν. V. Plin. L. XXII. c. 18. Quaedam exempl. in loco noſtro ἰξίων et φυλλῶν legunt. Alia ἰξίον, ſed φύλλα pro φύλλον habent. Meliora autem Foeſio videntur, quae ἰξίου et φύλλου legunt.

m. Vide Foeſ. p. 284.

n. Lo-

eſſe, ſed Dioſcorides Anazarbaeus aperte diſtinxit, et definiuit de zingibere et pipere. Dioſcorides igitur iunior, qui linguas ſcripſit, ſtirpem eſſe ait in India ſimilem ſtirpi piperis, cuius fructus appellatur Myrtidanum, quia myrto ſimilis eſt.

Ἰνέει) euacuat, et ἴνηθμος, euacuatio, et ἰνεῖται, euacuatur.

Ἰξάλην) perfectae caprae corium.

Ἰξίαι) varices.

Ἴξιν) rectum progreſſum, vel acceſſum.

Ἰξίον) folium albi chamaeleontis.

Ἰξύας) pars, quae eſt inter vertebras coxarum, et lumbum.

Ἶπος) potio in curatione oſſis luxati.

Ἱππόφαιως) hoc non ſolum lappago nominatur, ſed et carduus, et ſtybum.

Ἰσάλλην) pellem caprae, corium.

[9] ἄφεξιν *MS. D.* [10] ἴξιυ φύλλα *MS. D. et cod. Moſq.* [11] τὸ μεταξὺ τῆς ὀσφύος καὶ τῶν ἰσχίων *MS. D. et cod. Moſq.* [12] ἴππος *MS. D.* [13] ἱππόφεω *MS. D. et cod. Moſq.* ἱπποφέως *Foeſ.* ἱπποφέον, εἶδος βοτάνης ὀνομάζεται δὲ καὶ *Chart.* [14] σίλβον *quidam.* [15] ἰξάλην *Chart.*

n. Locus ille Foeſio laborare videtur, quum ἶπος non legatur in mochlico, ipſique videtur locum de art. Galenus indicare p. 621. 53. et ἶπωσιν, hoc eſt, preſſum aut preſſuram, onus ac velut lignum, quo mures opprimuntur, quod etiam ἰπὲς Heſychio dicitur τὸ ἐμπίπτον τοῖς μυσὶ ξύλον.

o. MS. ἱππόφεον, εἶδος βοτάνης. Ὀνομάζεται δὲ καὶ κν. etc. ST. Dicitur et ἱπποφαὲς, ἱπποφανὲς, et ἱππόφυον Theophraſto, Plinio Hippophyes, L. XXI. c. 15. Hippophaes L. XXII. c. 12.

p. Pro ἰσάλλην ſuſpicor legendum ἰξάλην, Hippocr. περὶ ἀγμῶν, Ἰξάλην δ᾽ αἰγὸς χρὴ ὑποτετάσθαι. Vbi Galenus εἴτ᾽ αἰγὸς δέρμα προσαγορεύεται ἰξάλη, εἴτε κατ᾽ ἄλλου τινὸς ὑποφέρεσθαι δύναται τοὔνομα, περιττὸν ἐν τῇδε τῇ διδασκαλίᾳ ζητεῖν. Habes et apud Erotianum ἰξάλην ſupra p. 190. l. 1. At enim quum praeceſſerit initio huius paginae ἰξάλην, eodem modo expo-

q [1] Ἰσεννύουσαι) ἰσάζουσαι, μεσήλικες οὖσαι.

r [2] Ἰσχαλέαι) ἰσχναί. Καὶ [3] ἰσχαλέον, τὸ ἰσχνόν.

s Ἰχθυήματα) λεπίσματα φλοιῶν.

[4] Ἰχθύην) [5] ῥίνης t θαλαττίας δέρμα ξηρόν. Δύναται δὲ καὶ τὸν σιδηροῦν ὄνυχα δηλοῦν, [6] ὧπερ εἰς τὰς [7] ἐμβρυουλκίας καὶ ἐμβρυοτομίας χρώμεθα, διὰ τὴν πρὸς τὰς λεπίδας τῶν ἰχθύων ὁμοιότητα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

a [8] Καθαπτόμενοι) αἰσθανόμενοι σφοδρῶς.

b Καθετῆρι) τῷ στρεπτῷ μοταρίῳ, ἀπὸ τοῦ καθίεσθαι, ἐν [9] δευτέρῳ [10] γυναικείων; [11] μοτοῦν [12] ὠμολίνων καθετῆρι.

c Κακαγγελίη) κακορρημοσύνη, κακολογία.

d [13] Κακοήθεα) κακοήθη.

Κακο-

[1] *Ισενίουσαι MS. D. Ισενύουσαι Ald.* [2] *Ισχαλαῖαι MS. D. Ισχαλαία Ald.* [3] *Ισχήλυον MS. D. Ισχηλίον cod. Moſq. Ισχνόλοον Ald.* [4] *ἰχθύης MS. D.* [5] *ῥίνας θαλαττίης MS. D. θαλάττης Ald.* [6] *ᾧ περὶ MS. D. ᾧ περὶ τὰς ἐμβρυοτομίας χρ. cod. Moſq.*

expoſitum, quo apud Erotianum, quorſum hic repeteretur, praeſertim quum hic non ſit propria eius ſedes? Certe ſi *ἰσάλλην* legi non poſſe pro certo habeamus, veriſimile eſſe dicemus *ἰξάλην* primo quidem ob diuerſas explicationes bis poſitum, poſtea vero alterum horum vocabulorum in *ἰσάλλην* deprauatum. Nec tamen quidquam pronuntio. S T. Nonnulli *ἰξάλην* ſcribunt, ſed Foeſio videtur Galenus per hanc diuerſam ſcripturam variam loci de fract. p. 566. 2. lectionem indicare voluiſſe.

q. Foeſio magis placet cum Varino et Iunta *ἰσενύουσαι* legere, ex loco de mul. L. II. p. 265. 4. vbi falſo eſt *ἴσαι νῦν οὖσαι*.

r. Heſychius interpretatur *λεπτὸν, ξηρὸν, ἰνῶδες*.

s. Sic apud Hippocr. *περὶ ἑλκῶν* p. 515. 6. 7. 8. 9. *ἰχθυήματα τοῦ λωτοῦ* corticis loti arboris ramenta occurrunt.

t. MS. *θαλαττίης*, et melius. S T. Locum *περὶ ἐπικυήσιος* p. 48. 34. indicari cenſet Foeſius atque *ἰχθύην* idem cum *ὄνυχα* eſſe exiſtimat, deſumta ſimilitudine ab hamo piſcatorio, vnde vnguem aut

vncum

Ἰσεῦσαι) adaequantes, mediae aetatis exiſtentes.

Ἰσχαλέαι) tenues, et ἰσχαλέον, tenue.

Ἰχθυήματα) ſquamulae corticum.

Ἰχθύην) ſquatinae marinae pellem aridam: poteſt etiam ferreum vnguem ſignificare, quo in extractione, vel ſectione infantis immaturi adhuc in vtero exiſtentis vtimur, propter ſquamarum piſcis ſimilitudinem.

PRINCIPIVM K.

Καθαπτόμενοι) ſentientes vehementer.

Καθετῆρι) tortili linamento vulnerario, ab eo, quod demittatur in vulnus, in ſecundo de morbis mulierum, in vulnus indere tortile linamentum ex linteis factum.

Κακαγγελίη) maledicentia, procacitas.

Κακοήθεα) maligna.

7 *ἐμβρυυλ. del. in Ald.* καὶ *ignorat MS. D.* 8 *καθαπτομαινοι Iunta.* 9 *δευτέρῳ τῶν MS. D.* 10 *γυναικῶν Ald.* 11 *μοτῷ MS. D. cod. Moſq. et Chart.* 12 *ὠμολίνῳ καθετῆρ MS. D. et cod. Moſq. ὀμολίνον Ald.* 13 *κακοήθης Ald.*

vncum ferreum intelligit, quem pollici affigi iubet ad extrahendum foetum.

a. Repone αἰσθανόμενοι, legitur tamen in vulgg. editt. vt hic. ST. Inprimis haec vox de phreniticis vſurpatur, qui ad ſtrepitus tumultuantur aut perturbantur. Cornarius laudat Protr. 87. 29.

b. Aliud inſtrumentum chirurgicum etiam ſic appellatur, de quo Galen. meth. med. L. V. p. 86. 38. et 87. 47.) MS. μοτῷ. Eſt autem μοτάριον diminutiuum ἀπὸ τοῦ μοτοῦ, ſicut habes μοτοὺς ſupra pag. 466. Sed ſciendum eſt in vulgg. editt. Hippocratis legi, μοτοῦ ὠμολίνῳ καθετηρίῳ. ST. Iunta in margine hoc quoque notauit.

c. Apud Hipp. in L. περὶ τέχνης p. 1. v. 8. obſeruante Foeſio eſt καταγγελίη, et ſic legitur quoque apud Phauorinum h. v.

d. Suſpectus mihi eſt hic locus, quis enim putet Galenum vocem Hippocratis eadem voce, mutata dumtaxat terminatione, explicaturum fuiſſe? ST. Foeſius emendat κακήθεα. Sic enim κακήθεα τἀπιμήνια dicuntur Hipp. L. II. de mul. p. 276. 32.

e [1] Κακοσινώτατα) [2] ἐπιβλαβέστατα.

f [3] Καλλίφυτον) ὅπερ καὶ καλλίτριχον καὶ ἀδίαντον ὀνομάζεται.

g Καλλιωνύμου) ἰχθύος τινὸς οὕτως ὀνομαζομένου.

h Κάμμορον) τό, τε τῇ [4] σμικρᾷ καρίδι ἐοικὸς ζῶον, καὶ ἀπὸ τῆς πρὸς τοῦτο τῶν ῥιζῶν ὁμοιότητος, τὸ ἀκόνιτον· Ἀλλὰ οὐδέτερον αὐτῶν [5] ἀκοῦσαι δυνατὸν, ἐν τῷ Περὶ τόπων τῶν κατὰ ἄνθρωπον· [6] Καυσομένων, παραλαμβανομένου τοῦ καμμόρου. Ὅθεν καὶ i [7] Ἐρωτιανὸς οὐ μόνον αὐτὸ τὸ ζῶον κάμμορον, ἀλλὰ καὶ τὸ περικείμενον αὐτῷ βρύον, οὕτως ὀνομάζεσθαί φησι. [8] Ζήνων δὲ ὁ [9] Ἡροφίλειος τὸ [10] κώνειον· Ζεῦξις δὲ, φάρμακον [11] ψυκτικόν.

k [12] Κακόνιαι) ὀρθοὶ καὶ προσεσταλμένοι τὰς γαστέρας.

l [13] Κάρικον) καρικόν τι [14] ἔδεσμα οὕτως ὀνομάζει, οὗ καὶ [15] τὴν σκευασίαν ἐν τῷ Περὶ ἑλκῶν γράφει.

Καρυ-

[1] *κακοσινώτατος MS. D. et cod. Moſq.* [2] *ἐπιβλαβέστατος MS. D. et cod. Moſq.* [3] *καλλίφυτα Ald.* [4] *μικρᾷ MS. D.* [5] *ἀκροῦσαι MS. D.* [6] *καυσουμένων MS. D. et cod. Moſq. ἐπὶ τῶν καυσ. forte Corn.* [7] *Ἐρωτινῶν Ald.*

32. maligna menſtrua, mali moris, et parciora quam antea, in vteris tranſuerſis et obliquatis.

e. MS. *κακοσινώτατος, ἐπιβλαβέστατος.* Inuenio autem *κακοσινώτερον* in libro *περὶ ἀγμῶν* p. 577. 3. ST.

f. Recte emendat Foeſius *καλλίφυλλον*, quod eſt adianti genus trichomanes dictum, de quo epid. L. VII. p. 361. 29. cf. Galen. de comp. medic. ſec. loc. L. II. c. 2.

g. Vide Xenocrat. de alim. ex piſcib. c. 9. et Gloſſar. noſtrum in Xenocr. in voce *ἀφανοσκόπος*.

h. Scribitur etiam *κάμμαρον* et *κάμαρον*. Vide Dioſcor. L. VI. c. 7. et L. VII. c. 77. Nicandr. in Alexiph. v. 41. Plin. H. N. L. XXVII. c. 3. v. Corn. 30. 2. 14.

i. Hoc ego non inuenio in Erotiano, codex Aldinus habet *Ἐρωτινῶν* * cum aſteriſco. Aliqui MSS. *Ἐρωτινός*. Aliqui *Ἐρωτιανὸς*, vt etiam Henr. Stephanus. Germanicus *Ἡρόφιλος*. I. Foeſius quoque vel Erotion, vel Herophilus legi iubet.

k. Legitur quidem *κακόνιαι*, et apud Erotianum ſupra p. 210. ſed eadem opera hunc

et

Κακοσινώτατα) nocentiſſima.

Καλλίφυτον) quod et capillus Veneris, et adiantum nominatur.

Καλλιωνύμου) piſcis cuiuſdam ſic vocati.

Κάμμορον) et animal paruae ſcillae ſimile, et aconitum, ab eo quod illius radices ſunt huius animalis ſimiles, ſed neutrum horum intelligi poteſt in libro de locis hominis, inflammatis aſſumto cammoro, vnde Erotianus non ſolum ipſum animal cammoro, ſed adhaerentem ipſi muſcum, ſic vocari ait: Zeno autem Herophylius cicutam: Zeuxis autem medicinam refrigerantem.

Κανόνιαι) qui rectis et promiſſis ventribus ſunt.

Καρικὸν) edulium quoddam ex nucibus ſic nominat, cuius et confectionem ſcribit in primo* libro de vlceribus.

Καρυ-

* Delenda eſt haec dictio *primo*, quum nec etiam in Grr. codd. inueniatur. I.

[8] *Ζώνη MS. D. et cod. Moſq. Ζένων Ald.* [9] *Ἡροφίλιος MS. D. et Ald. Ἡρόφιλος cod. Moſq.* [10] *κώνιον MS. D.* [11] *ψυκτόν cod. Moſq.* [12] *κανόνιαι MS. D. et Corn.* [13] *κάρυον MS. D. cod. Moſq. et MS. St.* [14] *ἔδεσμα deeſt apud Ald.* [15] *σύνθεσις σκευασίας ἐκ κ. MS. D. et cod. Moſq. σύνθεσίν τινα vel καρικόν τι ἔδεσμα Corn.*

et illum locum emendandum puto ex vet. cod. in quo κανονίαι legitur. Quae vox ſecundum Alphabeti ſeriem locum ſuum hic habet; quod tamen parum me mouet. At hoc potins ad probandam hanc ſcripturam me impellit, quod Anthol. epigr. Graec. L. II. legitur in Nicaearchi epigrammate, — — γέγονον δ' ὀρθότερος κανόνος. Pro προεσαλμένοι autem videndum, num legendum ſit προσεσαλμένοι, quod participium habemus infra in voce, σκελιφρὸς, σιφραὶ et ὑποξύρου. ST. Hanc lectionem laudat quoque Iunta. Foeſio κανονίαι dici videntur proceri et magni, quorum proceritas reliquis canon eſſe poſſit, et veluti ad regulam directi et exacti. Corn. 24. 2. 49.

I. καρικὸν) καρικόν τι ὥστως ὀνομάζει, eſt in Aldino. In Germanico autem et aliis, vti Stephanus edidit, ſed iudicio meo non recte: in libro enim de vlceribus, medicamenti cuiuſdam efficacis καρικοῦ appellati confectio deſcribitur, non edulii: arbitror ergo legendum καρικὸν φάρμακον

[m] Καρυκοειδέα) [1] ὕφαιμα. Καλοῦσι δὲ [2] αὐτὸ ἰδίως οἱ [3] ἰατροί.

[4] Καρύκη) Λύδιον ἔδεσμα ποικίλον, ἐξ αἵματος σκευαζόμενον.

[n] [5] Καρχήσιον) [6] τῷ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἱστίῳ τῷ [7] ἔχοντι τροχηλίαν. Καὶ καρχήσιοι, [8] ἐπ' αὐτοῦ κάλοι οἱ τεταμένοι.

[o] Καταβλακεύουσιν) κατολιγωροῦσι.

[p] Κατάβλημα) περίβλημα ἐξ ἐπιμελήσεως ἕνεκα τοῦ [9] σύγχειν τὰ ὑποκείμενα.

[q] Καταγυιοῖ) εἰς ἔσχατόν ἀχρηστίας ἢ ἀσθενείας ἄγει.

Κατακορέα) καλεῖ [10] μὲν οὕτως καὶ [r] [11] τὰ τῆς ἀκράτου χολῆς διαχωρήματα· Καὶ συνήθεα κατακορέα, τὰ τοῦ τοιούτου χυμοῦ γεννητικά· τινὲς μέντοι τὰ λάσια [12] ἤκουσαν. Ἀλλὰ καὶ κατακορεῖς ἀνθρώπους ὁμοίως ὀνομάζει. [s] Φάρμακον μέντοι κατακορὲς, ἢ διὰ τὸν κενούμενον ὑπ' αὐτοῦ χυμὸν, ἢ διὰ τὴν ἰδίαν χρόαν. Ὀνο-

[1] ὕφασμα *Ald.* [2] αὐτὰ *MS. D. et cod. Moſq.* [3] ἰητροὶ *MS. D. et deinde addit* Γδ'. *conſ. cod. Moſq.* [4] καρύηκη *cod. Moſq.* καρύκκη δὲ *Ald.* κάρυον *MS. St.* [5] καρχήσιος *MS. D.* [6] τὸ ἐπ' *MS. D. et cod. Moſq. et Corn.*

ιάκον τι οὕτως ὀνομάζει, vt llic habetur. l. Huius compoſitionis aut vnguenti apparatum Hipp. L. de vlcer. deſcribit, p. 515. 27. Pro ἔδεσμα autem σκεύασμα aut ἄρτυμα aut aliud quid tale ex Foeſio reponendum. Nonnulli ſcribunt καρυκὸν, a nucibus dictum, ſed falſo, nam nulla hic ſit nucum mentio.

m. Ex his duabus gloſſis unicam facere iubet Foeſius, et per καὶ coniungere, καὶ καρύκην Λύδιον. Heſychio exponitur καρύκη, περίεργος ζωμός. Βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, ἀφ' οὗ τὸ συνταράττειν καὶ ἀναδεύειν, καρυκεύειν φασί. Suidas ſcribit βρῶμα Λύδιον ἐκ πολλῶν ἡδυσμάτων συνεστηκὸς, καὶ αἵματος. Et εἶδος ὑποτρίμματος ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον, vnde καρυκεύειν τὸ ταράττειν. Idem dicit καρύκην ἕψημά τι ἐκ πολυτελοῦς σκευασίας συγκείμενον.

n. Vide Foeſ. p. 311.

o. He-

Καρυκοειδέα) ſanguinea, vocant autem id proprie medici.

Καρύκη) Lydium edulium varium ex ſanguine confectum.

Καρχήσιον) in ſummo velo habens rotulam, *καρχήσιοι* in ipſo funes extenti nominati.

Καταβλακεύουσιν) paruipendunt.

Κατάβλημα) indumentum data opera factum ad tegendum ſubiectas partes.

Καταγυίοι) ad extremum inutilitatis, vel imbecillitatis ducit.

• *Κατακορέα*) vocat ſic et nimis biliofa excrementa, et pectora *κατακορέα*, talis humoris generatiua: quidam piloſa intellexerunt, ſed et *κατακορεῖς ἄνθρωποι* ſimiliter nominat: pharmacum quidem *κατακορές*, vel propter euacuatum ab ipſo humorem, vel propter proprium colorem:

[7] *ἔχει δὲ MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [8] *ἐπ' αὐτῆς καλοῦνται MS. D. et cod. Moſq.* [9] *σφύγγειν Foeſ.* [10] *μὲν οὕτω καὶ MS. D. et cod. Moſq.* [11] *τὰ ἄκρατα τῆς χολῆς MS. D. et cod. Moſq. vel τῆς ἀκράτου χολῆς, vel vt Corn. et alii nobiſcum. τὰ ἄκρατα χολῆς δ. Ald.* [12] *ἤκασαν MS. D.*

o. Heſychius *καταβλακεύειν, καταβλακεῖν, ῥαθυμεῖν, ἢ δαπανᾶν ῥαθύμως.* In mochlico p. 508. 11. ſubſtituitur *κατοκνεῖν*, pigrari et ſegniorem eſſe in aliquid agendo.

p. Circumiectum data opera vinculum aut amiculum, ad ea quae ſubiecta ſunt conſtringenda, hic notatur. Vide L. de arte p. 604. 40. ex quo loco Foeſius pro *σύγχειν* ſubſtituit *σφύγγειν*.

q. Vide Hipp. de rat. vict. in morb. acut. p. 77. 10.

r. MS. *τὰ ἄκρατα τῆς χολῆς.* At in vulgg. editt. *τὰ ἀκρατοχολῆ.* s t. Conf. Foeſ. p. 315. qui multa loca egregie de hac voce congeſſit.

s. *κατακορέα χολὴν*, ſinceram bilem in hepatis morbis dicit Aret. de morb. diut. L. I. c. 13. vnde *κατακορὲς φάρμακον* erit eiuſmodi medicamentum, meracam admodum bilem deiiciens.

Ὀνομάζει δὲ καὶ δίψαν τοῦ κατακορῆ, τὴν ἤτοι διὰ τὸν τοιοῦτον χυμὸν γεγονυῖαν σφοδρὰν, [1] ἢ εἰς ἄκρον ἐπιτεταμένην, ὥσπερ οὖν καὶ [2] ἐκλύειν, κατακορεῖν.

[t][3] Κατακούρην) τοῦ [4] ξηροῦ τὴν τομήν. Οὕτως ἄμεινον γράφειν ὁ Διοσκουρίδης [5] φησίν· οὐ κατὰ κορυφὴν [6] κουρηδέην τομὴν, καὶ τὸ [7] κείρειν ἐντεῦθεν. Καὶ παρὰ τῷ Θεοφράστῳ ἡ [u][8] κουριζομένη ἐλάτη, ἀντὶ τῆς τεμνομένης.

[x][9] Κατακρούειν) κατασχίζειν.

Καταλείφειν) καταχρίειν.

[y][10] Καταμώσας) καθεὶς ἕνεκα τοῦ ζητῆσαι. Γέγονε γὰρ ἡ λέξις παρὰ τὸ ματεύειν, ὥσπερ καὶ τὸ καταματούμενος.

[z][11] Καταναισιμοῦται) καταναλίσκεται.

Κατά-

[1] *καὶ εἰς ἄκρον MS. D.* [2] *ἐνλύειν Ald. voces ὥσπερ οὖν καὶ ἐκλύειν delet Corn.* [3] *κατακορεῖς MS. D. κατὰ κουρὴν diuiſim Iunta et Corn.* [4] *ξηροῦ MS. D. om. τοῦ.* [5] *φησὶν τὴν κατὰ vulgg. Corn. inſerit vocem δηλονότι.*

t. Foeſius dat diuiſim *κατὰ κούρην*, cui videtur Galenus per *κουρὴν* non tam comae per nouaculam raſuram, quam cultri tonſorii ſectionem ex Dioſcoride ſignificare velle. Locus eſt de medico, p. 13. 43. vbi pro *κατακρούειν, κατὰ κούρην* legiſſe Galenus videtur.

u. Id eſt, tonſilis, quae attonderi ſolet, et deputari, ſic Theophr. de hiſt. plant. L. II. c. 2. *κουριζομένη κυπάρισσος*, cupreſſus tonſilis, aut caedua, quae ſucciſa regerminat. V. Plinius H. N. L. XVI. c. 33.

x. Foeſius interpretatur, ſcalpellum adigere aut defigere, cutem pertundere, ac ſcalpello diſcindere, et laudat loca ex L. de vlcer. p. 516. 46. et 47. et *περὶ ἰητροῦ* p. 13. 43. et 45. quo in extremo loco interpp. ſcarificare dixerunt, ex quo coniicit eos *κατασχάζειν* pro *κατασχίζειν* legiſſe.

y. MS. *καταμύσας*, ſed non ſine manifeſto mendo. Nam *μῶσθαι* ſignificat *ζητεῖν*, a quo imperatiuus *μωέο*, quo vtitur Epicharmus in hoc verſu, *ὦ πόνηρε μὴ τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκλήρ' ἔχῃς.* Quare neſcio

colorem: appellat autem, et ſitim quodam in loco *καταϰορεῖ*, quae ſiue propter talem humorem facta eſt vehementior, vel ad ſummum intenſam, ſic igitur, et eneruare *καταϰορεῖν*.

Κατὰ ϰȣ́ρην) nouaculae tonſuram, ſic melius eſt ſcribere, inquit Dioſcorides, *κατὰ κορυφὴν ϰȣρηδέην τομὴν*, id eſt, in vertice puellarum tonſuram *τὸ κείρειν*, id eſt, tondere, hinc et apud Theophraſtum *ϰȣριζομένοι*, id eſt, tonſa, abies profecta.

Καταϰρȣ́ειν) diffindere, vel diſcindere.

Καταλείφειν) illinere, vel inungere.

Καταμώσας) qui demiſit cauſa quaerendi, facta enim eſt vox a quaerendo, quemadmodum et qui quaeritur.

Κατανεσιμȣ̃ται) conſumitur.

Κατά-

[6] *ϰȣριδίην MS. D. et cod. Moſq.* [7] *κείρην MS. D.* [8] *κοριζομένη MS. D. et cod. Moſq.* [9] *καταϰρόνειν MS. D.* [10] *καταμύσας Chart.* [11] *κατανεσιμȣ̃ται MS. D. et Ald. κατανεσημȣ̃ται cod. Moſq.*

neſcio quid ſibi velit Galenus dum hoc participium *καταμώσας* a *ματεύειν* deducit: nam ab hoc eſſet *ματεύσας*, et in compoſitione *καταματεύσας*, non *καταμώσας*. At infra *μάτος* explicat *ἡ ζήτησις*, et *ματίσαι* itidem *ζητεῖν*. ST. Ex Foeſii quoque ſententia *καταμάσσας* legi poteſt, a *μάσσω*, quod eſt, palpo et attrecto, vnde et *μᾶσσαι* eſt Heſychio *ζητεῖν*, et *μασσᾶσθαι ἐφάψασθαι*, attrectare, aut explorando inueſtigare, et attrectando explorare. Quae omnia a *μάω* deduci videntur, vnde etiam *καταμώσας* erui poteſt. Καταματȣ́μενος autem expreſſum videtur ex L. *περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν*, p. 192. 30. vbi tamen *καταματευόμενος* legitur, aut p. 194. 48, vbi etiam *καταματτόμενος* eſt. Pro quo forte quaedam exemplaria *καταμώσας* adſcripſerunt.

z. Vide L. *περὶ ἀδένων* p. 56. 37. Heſychius *ἀναισιμȣ̃ν*, *δαπανᾶν*, *ἀναλίσκειν* exponit, et *ἀνασιμώματα ἀναλώματα* expenſas, impenſas, ſumtus. Suidas etiam *αἰσιμόω* per *τὸ καταναλίσκω* interpretatur.

Κατάστημα) [a] τὸ οἷον καταστήριγμα καὶ [1] ἀποσκήμμα, ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐπιδημιῶν. Καὶ [2] καταστῆσαι, τὸ [3] ἀποσκῆψαι.

Καταφρονέοντα) [b] τὸν [4] ἀνετέως αἰσθανόμενον, ἐν τῷ μείζονι προῤῥητικῷ.

[c] [5] Κατάχλοα) ἄγαν χλοώδη.

[d] [6] Κατιαλλόμεναι) συνδεδεμέναι.

[e] [7] Κατηνόει) ἐσωφρόνει, [8] ἠσθάνετο.

[f] Κατεπλήσσετο) [9] ἀποπληκτώδης [10] ἐγίνετο.

[g] Κατηβολίσι) [11] περιοδικαῖς ἀρχαῖς παροξυσμῶν.

[h] [12] Κατήρτητο) καθειστήκει, ἐσωφρόνει.

[13] Κατ᾽ ἰητρεῖον) [i] τὰ κατὰ τὴν [14] χειρουργίαν.

[k] [15] Κατοπτῆρι) τῷ καλουμένῳ [16] ἑδροδιαστολεῖ· ὥσπερ γε καὶ [17] δίοπτρα, ὁ [18] γυναικῶν διαστολεύς.

Κατω-

[1] ἀπόσκεμμα *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [2] καταστῆ *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [3] ἀποσκήπτον *Ald.* [4] ἐνέτει *MS. D.* ἐν ἔτει *cod. Moſq. et Ald.* [5] κατὰ τὰ χλόα *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [6] κατιλλομέναι *vulgg.* [7] κατενόει *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [8] αἰσθάνετο *Ald.* [9] ἀποπλεκτόδες *MS. D.*

a. Tota lectio Foeſio ſuſpecta videtur, quia neque L. II. epid. legatur, et pro ἀπόσκημμα, ἀπόσκεμμα quidam legant. Idem καταστῆσαι exponit decumbere, delabi. Eſt et καταστῆσαι ſiſtere, reprimere, moderari, vt καταστῆσεσθαι ſiſti, retundi, moderari, reprimi, quod de bile dicitur L. I. de mul. p. 241. 14. quae medicamento refrigerante et adſtringente reprimitur.

b. MS. τὸν ἐν ἔτει αἰσθανόμενον. Ego τὸν ἀνέτως αἰσθανόμενον malim. ST. Vide prorrh. L. II. p. 418. 19. καταφρονέειν autem de mentis et ſenſuum integritate reſtituta dicitur Hippocrati, et reſipiſcere ad ſeque redire ſignificat, in his qui ſenſibus capti, ſibi reſtituuntur L. περὶ γυν. Φυσ. p. 214. 19.

c. Locus Foeſio indicari videtur ex epid. L. VII. p. 356. 1. vbi tamen κατάχολα legendum eſſe coniicit.

d. Hanc gloſſam refert Foeſius ad L. III. epid. ſt. peſt. p. 422. 48. ſuſpecta tamen ipſi videtur ſcriptura; vnde κατιλλόμεναι aut κατιλλαόμεναι ſubſtituit, ab ἴλλω aut ἰλλάω, quod eſt δεσμεύω, vincio, igitur in loco laudato voces κατιλλόμεναι, vinctae, colligatae,

Κατάστημα) confirmatio, et animaduerſio, in ſecundo de morbis popularibus, et καταστῆσαι animaduertere.

Καταφρονέοντα) remiſſe ſentientem, in maiori de praedictione.

Κατάχλοα) valde virentia.

Κατιαλλόμεναι) colligatae.

Κατηνόει) reſipiſcebat, quaſi expergiſcebatur.

Κατεπλήσσετο) ſtupidus factus eſt.

Καταβολίσι) circularibus initiis paroxyſinorum.

Κατήρτητο) placidum, et temperantem reddebat.

Κατ᾽ ἰητρεῖον) ad chirurgiam pertinentia.

Κατωπτῆρι) eo inſtrumento, quod ἑδροδιαστόλην, id eſt, ſedem dilatans vocant, vt et διόπτρα inſtrumentum, quo mulierum naturale dilatatur, et inſpicitur.

Κατω-

[10] ἐγένετο *MS. D. et cod. Moſq.* [11] περιοδικεῖν *MS. D.* ἀρχῶν *Ald.* [12] κατήντητο *MS. D.* [13] κατ᾽ ἰητρίον *MS. D.* [14] χερεργίαν *MS. D.* [15] κατεπτῆρι *MS. D.* κατωπτῆρι *St. Iunta et Ald.* [16] ἑδροδιαστόλῳ *MS. D. et cod. Moſq.* [17] διώπτρα *MS. D.* [18] γυναικεῖος *MS. D. et cod. Moſq.*

gatae, praepeditae, et ex deſtillatione interceptae ſunt.

e. Vide epid. L. V. p. 339. 8. vbi tamen κατενόει legitur.

f. Foeſius habet κατεπλέσσετο ex operarum errore.

g. Καταβολῇσι mauult Foeſius cum Varino, quia Budaeus καταβολὴν pro acceſſionis principio dici Galeno annotat.

h. Fortaſſe rectius ſcriberetur, κατήρτυτο, aut κατήρτισο. S T. Κατηρτίζεσθαι autem dicitur proprie de luxatis artubus, quae ſibi reſtituuntur, et in locum ſuum reconduntur, vnde tranſlate epid. L. I. aegr. 8. de redeunte ad ſe ex mentis perturbatione dicitur. Sic et de ſtudio animum emendandi vſurpatur in SS. tabulis N. F. Gal. VI. 1.

i. Vide L. κατ᾽ ἰητρεῖον p. 666. 52. epid. L. I. p. 353. 11.

k. Speculum ani et matricis chirurgi vocant. Vide Hipp. de fiſt. p. 517. v. 44. et de haemorrh. p. 520. 46. Paulo ex Leonide L. VI. c. 78. διόπτριον dicitur inſtrumentum, quo ſedes dilatatur, quodque ἑδροδιαστολεὺς vocatur, quo etiam ad ſinum muliebrem diducendum vtebantur.

[l][1] Κατωμοσαδέω) ὑπακουστέον κώμης, ὥσπερ Κατωσωσιλέω.

Καυλὸς) [2] ἡ μὲν ῥίζα τῆς πόας σίλφιον ἰδίως ὀνομάζεται, καυλὸς δὲ [3] καὶ ὁ ὀπὸς, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων. Γράφει γοῦν αὐτὸς ἐν τῷ Περὶ διαίτης ὀξέων, ἢ σίλφιον, [4] ἢ [m] ὁ ὀπὸς, ἢ καυλός. [n] [5] Ἔστι καὶ καῦλος, τὶς τόπος.

Καύσωμα) τὴν πύρωσιν, ἐν τῷ πρώτῳ [o] Περὶ νούσων τῷ [6] σμικροτέρῳ.

[p] Καυτῆρα [7] χάλκεον) καλαμίσκον τινὰ τετρημένον κατὰ τὸν πυθμένα, δι᾽ οὗ καίειν ἐστὶ καυτηρίδιον διαφανὲς [8] καθιέν.

[q] [9] Κάχρυος ῥίζαν) τῆς λιβανωτίδος. Ὅταν δὲ πληθυντικῶς εἴπῃ τὰς [r] [10] κάχρυς, τὰς πεφρυγμένας κριθὰς ἀκουστέον.

[s] Κέδματα) τὰς ἐκ ῥεύματος χρονίους διαθέσεις, ἤτοι περὶ τὰ ἄρθρα σύμπαντα, ἢ ἐξαιρέτως περὶ τὰ κατ᾽ ἰσχίον. [t] Ἰδίᾳ δέ σοι τοῦτο [11] ἐξηγησόμεθα, ὥσπερ καὶ ἄλλας τινὰς λέξεις.

Κεκω-

[1] *κατομηδασαδέω MS. St. κατωμησαδέω Ald. et Iunta.* [2] *οἱ μὲν MS. D.* [3] *καὶ τόπος MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [4] *ἢ ὀπὸς MS. D.* [5] *Haec verba vſque ad finem deſunt in MS. D. et cod. Moſq.*

l. In L. IV. epid. p. 333. 24. et 38. eſt ὁ δὲ κατὰ Μηδοσαδέω, qui ad Medoſadem vicum habitabat. Et p. 332. 3. quoque legitur κατὰ Σωσιλέω.

m. ὁ ὀπὸς Cornarii ad marginem ſcriptum forte et huc pertinere videtur.

n. Vide Hipp. de rat. victus in morb. ac. p. 62. 26. Verba ἔστι καὶ καῦλ. abſunt a vulgg. edd. neque Iunta habet in interpretatione. Caulum, Caulon, et Aulon dicitur, et eſt oppidum in prima Italiae fronte. Plin. L. III. 10. Stephano Καυλωνία πόλις Ἰταλίας, ἔστι καὶ ἄλλη Σικελίας. Vide Melam L. II. c. 4. 80. p. 191.

o. Quiſnam ſit liber de morbis minor, Foeſium multoſque alios prorſus latet.

p. Cauterium v. Hippocr. de haemorrh. p. 521. 7.

q. Vide Hipp. περὶ γυναικ. φυσ. p. 220. 21. Dioſc. L. III. c. 87. Theophr. Hiſt. plant. L. IX. 12. Plin. XXIV. c. 11.

r. Sui-

Κατωμησαδέω) ſubaudiendum eſt vici, vt Κατωσωσιλέω.

Καυλός) radix quidem herbae ſilphium proprie vocatur, caulis autem, et ſuccus vt aliorum. Scribit igitur ipſe in libro de ratione victus acutorum, vel ſilphium, vel caulis, vel ſuccus, eſt et Caulus locus quidam.

Καύσωμα) inflammationem, in primo de morbis minore.

Καυτῆρα) aeneum calamulum quemdam perforatum in fundo, per quem cauteriolum apparens demiſſum vrere poteſt.

Κάγχρυος ῥίζαν) thureae radicem: quum autem pluraliter dixerit τὰς κάγχρυς, toſta hordea intelligenda ſunt.

Κέδματα) ex fluxu diuturnas affectiones, vel in omnibus articulis, vel praecipue circa vertebrum coxarum: proprie autem tibi hoc expoſuimus, ſicut et alia quaedam verba.

[6] *μικροτέρῳ MS. D.* [7] *χάλκιον MS. D. καυτῆρα) χάλκεον cod. Moſq. et Iunta.* [8] *καθιέντες MS. D. καθιέντην cod. Moſq.* [9] *κάγχρυος MS. D. Iunta et Ald.* [10] *κάγχρυς MS. D.* [11] *ἐξηγησάμεθα MS. D. et cod. Moſq.*

r. Suidas explicat τὰς κριθὰς, καὶ τὰς ἀληλεσμένας κριθὰς, hordea, et hordea molita, et Euſtath. πεφρυγμένας κριθὰς quoque ſcribit, et Ariſtoph. Schol. in Ἱππεῦσι p. 203. dicit τὰς λελεπισμένας κριθὰς ἀφ' ὧν ἡ πτισσάνη. Vide Hippocr. περὶ γυν. φυσ. pag. 220. 17. de morb. II. p. 156. 29. et III. pag. 165. 33. et Theophr. de cauſ. plant. L. IV. c. 17.

s. V. Hippocr. aph. 21. ſ. 5. L. VI. epid. p. 129. 40. de aere, loc. et aqu. p. 79. 30. et p. 80. 5. de loc. in hom. p. 66. 40. 42. 45. epid. L. VII. p. 367. 43. Foeſius notat in Scholio quodam MS. Hippocratis eſſe κέδμα ἡ χρονία περὶ τὰ ἄρθρα νοσώδης διάθεσις. Τινὲς δὲ καὶ τὴν περὶ τὰ γεννητικὰ μόρια κέδμα. Heſychius quoque κέδματα αἱ χρονιώτεραι διαθέσεις, νόσοι περὶ τὰ ἄρθρα αἱ δὲ περὶ τὰ γεννητικὰ μορία. Ἱπποκράτης.

t. Id eſt, ſeparatim. I.

[u] Κεκωμῶσθαι) ἐν κώματι εἶναι.

[x] [1] Κερχναλαῖον) [2] κέρχνου ποιητικόν. Οὕτως δὲ ἥ τε τραχύτης [3] ὀνομάζεται τῆς φάρυγγος, καὶ ὁ ἐν τῷ πνεύμονι ψόφος. Καὶ τὸ [4] κέρχνον δὲ καὶ τὸ κέρχνεται, καὶ οἱ κερχνασμοὶ, τὸ ἀνάλογον [5] δηλοῦσιν.

[6] Κεφαλοειδοῦς) κεφαλὴν ἐχούσης.

[z] [7] Κιγκλισμὸς) [8] βραχεῖα συνεχὴς κίνησις· ἀπὸ τοῦ [9] κίγκλου τοῦ ζώου.

[10] Κιθαρὸν) θώρακα.

[a] [11] Κίων) [12] τὸ ἐκ τῶν θηριδίων ἄθροισμα τῶν τὸν σῖτον διαβιβρωσκόντων, ὧν ἕκαστον [13] κίων ὀνομάζεται. [14] Ἐπὶ τελευτῆς [15] τοῦ δευτέρου τῶν γυναικείων τοὔνομα.

Κλήϊ-

[1] *κερχαλαῖον MS. D. cod. Moſq. et Ald. κερχαλέον apud Hipp.* [2] *κέρχου MS. D. et cod. Moſq.* [3] *ὀνομάζηται cod. Moſq.* [4] *κέρχον — κέρχεται Ald.* [5] *δηλοῦσι MS. D.* [6] *κεφαλοειδὴς MS. D. et cod. Moſq.* [7] *κιγαλισμὸς MS. D. κιμηλισμὸς Chart.* [8] *βραχίων συνεχὴς κεκλημένος Ald.*

u. Forte *κεκοιματῶσθαι*. ST. Locum indicari cenſet Foeſius ex L. II. de morb. p. 141. 35. vbi pro *κεκωφῶσθαι* ſubſtituit *κεκωμῶσθαι*.

x. Scribendum potius eſſet *κερχναλέον* quam *κερχναλαῖον*. Apud Hippocratem autem non ſolum cum *ε* in penvltima ſed et ſine *ν* ſcribitur *κερχαλέον*, epid. 7. Ibidem vero et *βὴξ κερχαλέη*. ST. Cerchni effectiuum, ſic autem tum aſperitas nominatur faucium: tum ſtrepitus, qui in pulmone fit. Sic et *τὸ κερχνέται* et *κερχνασμοί* proportionale ſignificant. His ſubiicit Cornarius *ὃ γὰρ ἐν τῷ περὶ ἄρθρων κέρχνον, τοῦτο περὶ διαίτης ὀξέων ῥέγχος ὠνομάσε*. Galen. Symp. 103. 2. 8. et Gal. II. Symp. pharm. c. 16. Locus indicatur epid. L. VII. p. 354. 9.

z. MS. *κιμηλισμὸς* pro *κιγκλισμὸς*, et *κιμήλου* pro *κίγκλου*. Sed Erotianus *κιγκλισμὸς* legit p. 226. et ita in vulgg. quoque Hippocratis editionibus in L. de art. *μικρὸς γὰρ ὁ κιγκλισμὸς τοῦ ἄρθρου*. Heſychius quoque teſtatur *κίγκλον* eſſe auem, quae identidem caudam motitat: vnde et *κιγκλίζειν* factum ſit pro concuti. Quin etiam apud Theognin legimus, v. 303. *οὐ δεῖ* (vulg. *χρὴ*) *κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ᾽ ἀτρεμίζειν*. Vbi etiam manifeſta eſt huius verbi ſignificatio ex oppoſito illi *ἀτρεμίζειν*.

Κεκωμῶσθαι) in ſomno eſſe, vel veterno.

Κεγχναλέον) aſperitatis effectiuum: ſic et aſperitas nominatur gutturis, et in pulmone ſtrepitus, et aſperum, et aſperari, et aſperationes ſimiliter ſignificant.

Κεφαλοειδοῦς) caput habentis.

Κιγκλισμός) breuis, continuata motio, a cinclo animali.

Κιθαρὸν) pectus.

Κίων) beſtiolarum congregatio, quae triticum comedunt, quarum vnaquaeque cion nominatur, in fine ſecundi de morbis mulierum nomen eſt.

[9] *κύγκλȣ MS. D. κίγκλȣ Chart.* [10] *κιδαρὸν MS. D.* [11] *κικὴ Chart.* [12] *τὸν vulgg.* [13] *κίκον Ald.* [14] *ἐπὶ τελευτῇ MS. D. et cod. Moſq.* [15] *τῶν ἐν τῷ δευτέρῳ γυναικείῳ MS. D. et cod. Moſq. δευτέρȣ γυναικῶν Ald.*

μίζειν. Non ſolum autem *κιγκλισμὸν* ſed et *κίγκλισιν* vſurpat Hippocrates pro eodem. Galenus autem *κιγκλισμὸν* exponit *τὴν βραχεῖαν κίνησιν*, at vero *κίγκλισιν*, *τὴν ἐπὶ βραχὺ γιγνομένην διακίνησιν*, nullam tamen, vt opinor, differentiam, inter haec duo conſtituere volens. ST. Auis autem Latinis dicitur *Motacilla*, quod continuo pennas, quas in cauda habeat, moueat aut agitet, ideoque *σεισοπυγίδα* dicitur. Heſychius *κιγκλὸν* exponit *ὄρνεον πυκνῶς τὴν ȣ̓ρὰν κινȣ̃ν.* Et Suidas *ὄρνεον πολλὰ τὸν ὀσφὺν κινȣ̃ν.* Vnde Heſychio eſt *κιγκλίζειν διασείεσθαι, σαλεύειν, μοχλεύειν, κινεῖν.*

a. Hippocr. in fine libri *περὶ γυναικείων* II. *ἢν κιὼν ἐν τοῖσιν αἰδοίοισιν ἐγγένηται, ὀδύνη ἴσχει.* In veteri quodam exemplari huius *ἐξηγήσεως* inuenio *κικὼν* pro priore *κίων*, at *κικὸν* pro poſteriore. Ac certe, vtut legendum hic ſit, hoc ſaltem nemo non videt, eamdem appellationem non recte vnicuique animalium et eorum multitudini tribui: vt *μύρμηξ* vtrumque non ſignificat, ſed *μύρμηξ* formicam, *μυρμηκιὰ* formicarum multitudinem. Quomodo autem haec Galeni expoſitio illi Hippocratis loco conuenire poſſit, alii viderint; ego namque omiſſa hic eſſe aliquot verba crediderim. Heſychio autem *κίκη* eſt *συνȣσία*, item *ἡ ἀπὸ αἰδοίων δυσοσμία.* ST. Locus eſt de mulier. L. II. p. 290. 26. vbi *κιὼν* oxytonos ſcribitur. V. Aret. cur. acut. aff. L. I. c. 8. Actuar. *περὶ διαγν. παθ.* L. II. c. 18.

[b] Κλήιθρον) ὁ περὶ τὴν κατάποσιν [1] τόπος ὑπὸ τοῖς παρισθμίοις.

[c] [2] Κλιμακείου) [3] τοῦ πλαγίου ἐν τοῖς [4] κλίμαξι ξύλου. Ἔνιοι δὲ κλιμακίου γράφουσι χωρὶς τοῦ ε. Καὶ ἡ διὰ τοῦ κλιμακίου ἑτέρη τὶς τοιαύτη.

[d] Κλισμὸν) κλίνην, ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων.

[e] [5] Κνημέου) τοῦ τῆς κνήμης. [6]

[f] Κνήματα) ξύσματα. Καὶ κνῆσαι, τὸ ξύσαι.

[g] Κνήστρῳ) τῷ [7] τυροκνήστῃ. Ἔστι δὲ [8] μαχαιρίδιόν τι, ᾧ ξύεται ὁ τυρός. [9] Λέγεται δὲ καὶ κνέωρον.

[h] Κνιδώσιες) νύξεις τινὲς [10] κνισμώδεις, οἷαι καὶ ἀπὸ κνίδης γίνονται.

[i] Κνιπότητα) [11] κνισμόν· Ἔνιοι δὲ τὴν ξηροφθαλμίαν ἤκουσαν.

[k] Κνύμα) ὠνοματοπεποίηται μιμήσει τοῦ ψόφου. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἠρέμα στενάζων, [l] [12] κνυζούμενος. Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, καὶ ὁ ἐπὶ τῶν κυνῶν [m] [13] κνυζηθμός.

Κόγ-

[1] τόπος τοῖς cod. Moſq. [2] κλιμακέου MS. D. et cod. Moſq. [3] παλαιοῦ MS. D. et cod. Moſq. παλαιῶς Ald. πλαγίου vel ἐγκαρσίου Corn. [4] τῇ κίμαξι MS. D. τῇ κλίμακι cod. Moſq. [5] κνημαίου MS. D. et cod. Moſq. κνημέου Ald. [6] κνῆστρον) ὅπερ καὶ κνεύρον addit. in cod. Moſq.

b. Vide de morb. L. II. p. 146. 33. 40.

c. Vide L. de arte p. 584. 8. ſic etiam vox κλιμακτὴρ vſurpatur ibidem v. 13. et p. 585. 12 et p. 656. 56.

d. Vide L. II. de mul. p. 278. 11. Heſychio dicuntur κλισμοὶ, θρόνοι ἢ ἀνάκλιντρα. Cf. Hom. Il. θ'. v. 438. et ι. v. 200. vbi Scholiaſtes κλισμοὺς exponit καθέδρας ἀνακλίσεις ἐχούσας, ſellas recubitorias.

e. Forte pro κνημαίου, ſic enim exemplaria meliora legunt.

f. Quaedam exemplaria legunt κνήσματα ex L. περὶ φύσ. παιδίου p. 32. 15. Sic κνῆσαι exſtat L. περὶ τῶν ἐντὸς παθ. p. 209. 9. In codice Doru. editione Aldina et vulgatis ſequitur κνῆστρον, ὅπερ καὶ κνέωρον, vbi Aldus dat κνίστρον.

g. Foeſius cenſet Galenum κνήστρῳ pro πιέστρῳ ex quibuſdam codicibus legiſſe L. I. περὶ γυν. p. 252. 23. τυροκνή-

σει

Κληΐθρον) in gula locus ſub tonſillis.

Κλιμακέου) tranſuerſi in ſcalis ligni: quidam autem κλιμακίου ſcribunt, ſine ε, et per climacium, altera quaedam talis.

Κλισμόν) lectum, in ſecundo de morbis mulierum.

Κνημέου) τοῦ τῆς κνήμης, cruralis, ſi ita dici poſſet.

Κνήματα) raſurae, et κνῆσαι radere.

Κνήστρω) cultello quodam, eſt autem cultellus quo raditur caſeus. Dicitur et κνέωρον inſtrumentum ſcalptorium.

Κνιδώσιες) puncturae quaedam vellicationis modo, quales ab vrtica herba fiunt.

Κνιπότητα) vellicationem: quidam autem ariditatem oculorum intellexerunt.

Κνύμα) factum nomen eſt ad imitationem ſtrepitus. Sed et leniter ſuſpirans, κνυζόμενος dicitur ab eodem, et in canibus mugitus, κνυζιθμός, id eſt, gannitus.

[7] *τυροκνήστει MS. D. τῇ τυρ. cod. Moſq.* [8] *μαχαίριόν τι MS. D. τι ὁ ξύεται ὁ τυρὸς cod. Moſq.* [9] *Verba λέγεται δ. κ. κν. abſunt a MS. D.* [10] *κνησμώδεις MS. D.* [11] *κνησμὸν MS. D.* [12] *κνηζόμενος MS. D. hoc delet Corn.* [13] *κνυζηθμὸς MS. D. et cod. Moſq.*

στει quoque mauult idem. Κνήστρον autem per ſyncopen eſt pro κνηστήριον, quod idem eſt ac κνῆστις, id eſt, τυροτόμος μάχαιρα. Heſychio vero κνῆστις eſt κοπὶς σιδηρᾶ, ξυστὴρ ἐν ᾧ ξύουσι τὸν τυρόν.

h. Vide prorrh. II. p. 422. 29. 32. et 39. in quibuſdam locis legitur κνηδώσιες, ſed κνιδώσιες praeferendum, quamquam apud Heſych. κνῆδαται legatur, quod eſt δάκνεται, nam κνίζειν eſt vrticae proprium, cum dolore pungere aut vrere.

i. Vide C. 29. 27. Vide locum de loc. in homine p. 67. 17.

k. Suidae κνῆμα exponitur ὁ ἠρεμαῖος κνησμὸς leuis pruritus aut ſcalptura. Vide de mul. L. II. p. 272. 49.

l. A voce κνηζόμενος noua Gloſſa in Codice Doruillii incipit.

m. Rectius ſcribetur κνυζηθμός. S T. quod et mauult Foeſius. Heſychio autem κνηζυθμὸς eſt ἰδίωμα ἤχου φωνῆς καὶ κλαυθμός.

[n] Κόγχην) [1] κεραμίδα. Οὐδὲν πλέον δηλοῖ [2] τῆς κεραμίδος.

[o] Κόγχον) τὴν κόγχην, τὴν [3] χημήν.

[p] [4] Κόκκαλον) οἱ μὲν πλεῖστοι τὸν πυρῆνα τοῦ στροβίλου· Διοσκουρίδης δὲ τὸν Κνίδιον κόκκον, ὑποκοριστικῶς.

[q] Κόκκωνα) κόκκον [5] τὸν κοινῶς ὀνομαζόμενον, οὐ [6] τὸν Κνίδιον, ὃν καὶ αὐτὸν ἔστιν ὅτε κοκκον ἄνευ προσθήκης [7] ὀνομάζει.

[r] Κόλλικας) τοὺς [8] τροχίσκους, Καὶ τὸ ἐν Ἀχαρνεῦσι, Κολλικοφάγε Βοιώτιε, ἐπὶ τῶν [9] σμικρῶν ἀρτίσκων εἴρηται.

[10] Κολοκύνθην ἀγρίην) τὴν κολοκυνθίδα.

[s] Κοπρίων) μελικηρῶν. Οἱ δὲ [11] πλεῖστοι γράφουσι κηρίων· δηλοῖ δὲ [12] τῶν ἀποπιεσμάτων [13] τοῦ κηροῦ.

[t] [14] Κορὴν) τὴν [15] πόαν, ἥτις καὶ ὑπερικὸν ὀνομάζεται. Ἔχει δὲ τὸν καρπὸν κορίῳ ὅμοιον.

[u] Κόρους) τὰς ἀπὸ τῶν κλάδων παραφύσεις, τὰ νέα βλαστήματα.

[x] Κορυφάδων) τῶν κορυφῶν τῆς [16] πρὸς τῷ ὀμφαλῷ συναγωγῆς. Κο-

[1] *χυραμύδιον MS. D.* χηραμίδιον *cod. Moſq.* [2] τοῦ χειραμυδίου *MS. D.* χηραμιδίου *cod. Moſq.* τοῦ κεραμύδου *vulgg.* τῆς κερχμήδος *Corn.* [3] χείμην *MS. D.* χιμὴν *Ald.* [4] κόκαλον *MS. D.* [5] τὸ κοινῶς *MS. D.* [6] τὸν κνίδον ὃ *Ald.* [7] ὀνομάζειν *Ald.*

n. Vas figlinum ſic dici cenſent primae notae viri, vt ollam ſeu teſtam conchae ſimilem, aut concham teſtaceam ſeu figlinam. Sed Foeſio placet κόγχην χηραμίδα ſubſtituere, quae nihilo plus ſignificat, quam ſi χηραμίδα vocem ſolam poſuiſſet, quae menſurae genus eſt, et quantum conchae teſta maior capere poteſt, indicat. Vide de morb. L. III. p. 162. 36. 39. p. 164. 10. 19.

o. χήμη eſt etiam menſurae genus apud Hippocratem et duplicis generis, maior pendet drachmas tres et vigeſimam partem cotyles, minor duas drachmas et triceſimam partem cotyles.

p. Heſychius interpretatur, ῥόμβος, στρόβιλος, πεύκη.

q. Locus eſt περὶ γυναικ. L. I. p. 243. 45. Dioſcoridi L. IV. dicuntur κόκκοι τῆς ῥοίας grana mali punici. Heſychius explicat οἱ κόκκοι τῆς ῥοιᾶς,

Κόγχην κεραμίδα) hoc eſt, figlinum vas, nihil plus ſignificat, quam κέραμις, id eſt, figlinum vas.

Κόγχον) concham hiatulam.

Κόκκαλον) plurimi nucleum nucis pineae. Dioſcorides autem Cnidium coccum diminutiue.

Κόκκωνα) coccum communiter appellatum, non Cnidium, quod ipſum aliquando coccum ſine additione nominat.

Κόλλικας) rotulas, et illud (Ariſtophanis) in Acharnenſibus, κολλικοφάγε, id eſt, rotuliuora Boeotiole, de paruis panniculis dictum eſt.

Κολοκύνθην ἀγρίην) colocynthidem.

Κοπρίων) favorum; plurimi autem ſcribunt κηρίων. Significat autem expreſſorum.

Κορὴν) herbam, quae hypericon nominatur: habet autem fructum κορίῳ ſimilem.

Κόρες) ex ramis adnaſcentias, nouas germinationes.

Κορυφάδων) orarum contractionis ad vmbilicum.

[8] τροχίσκες καὶ τὰ μικρὰ ἀρτίδια καὶ τὸ ἐν *Corn.* [9] μικρῶν *MS. D.* [10] κολοκύντην *MS. D.* ἀγρίαν *Ald.* [11] πλεῖσον *MS. D.* κηρίον *vulgg.* [12] τὸν ἀπὸ πιεσμ. *cod. Moſq.* [13] *Verba* τῦ κηρῦ *deſunt in MS. D. et apud Ald.* [14] κόρη *MS. D. et cod. Moſq.* [15] ῥόην *Ald.* [16] πρὸς τὸ *MS. D.* τῷ ὀφθαλμῷ *Ald.*

ῥοιᾶς, καὶ ὅθεν ἴξος, mala grani punici, et vnde viſcum fit.

r. Erotianus quoque κόλλικας ſcribit cum ι, habent tamen κόλληκας vulgatae editt. Hippocratis. ST. Varinus quoque, κόλλικας dici ait παρὰ τῷ Ἱπποκράτει τὲς τροχίσκες, ἢ τὰ μικρὰ ἀρτίδια. Ariſtophanis Scholiaſt. εἶδος ἄρτε περιφερῦς, quam κόλλαβον alii vocant. Corinthus, κόλλιξ εἶδος ἄρτε περιφερῦς, ἐξ ὗ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίκια. Vide Aegin. L. I. c. 27.

s. Vide Hippocrat. περὶ γυναικ. p. 254. 27. et p. 288. 26.

t. Plures ſignificatus vide apud Foeſ. p. 349.

u. Κορὸς Heſychio eſt νεὰ βλαςήματα, Suidae κλάδος.

x. Admodum ſuſpecta Foeſio videtur huius gloſſae lectio.

[y] Κοτίδι) τῷ [1] ἰνίῳ, τῇ παρεγκεφαλίδι.

[z] [2] Κότινον) ἀγρίαν ἐλαίαν.

Κοτυλίδα) τὴν κοτύλην τοῦ ἰσχίου, ἔν τε τοῖς [3] [a] προκειμένοις τῷ μοχλικῷ, κἀν τῷ δευτέρῳ [b] Περὶ νούσων τῷ μείζονι, [4] Κοτυληδόνας δὲ, τὰ στόματα τῶν εἰς τὰς μήτρας [5] καθηκόντων ἀγγείων, ὡς κἀν τοῖς [6] περὶ τῆς Ἱπποκράτους ἀνατομῆς ἀποδέδεικται.

[c] Κοχώνην) τὴν σύζευξιν [7] τὴν ἐν τοῖς ἰσχίοις, [8] τὴν πρὸς τὴν ἕδραν, δι' ἣν καὶ πᾶς ὁ περὶ τὴν [9] ἕδραν τόπος οὕτως ὀνομάζεται.

Κράδαι) συκῆς [10] οἱ ἀκρέμονες.

[d] [11] Κραίνουσι) λήγουσι.

[e] Κραμβίῳ) κράμβης ἀφεψήματι.

[f] [12] Κρέκην) ὠνοματοπεποίηται τὸν μισητὸν [13] ἦχον, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι.

[g] [14] Κρήγυον) [15] τὸ ἀγαθόν.

[h] Κρημνοὶ) τὰ χείλη τῶν ἑλκῶν, ὡς [16] ἐν τῷ Περὶ [17] τόπων κατὰ ἄνθρωπον· καὶ τὰ [i] πτερυγώματα τοῦ [18] γυναικείου αἰδοίου.

Κρη-

[1] *Ινύω Ald. παρακεφαλίδι Corn.* [2] *κότνιαν vulgg. κότνιον Corn.* [3] *προσκειμένης Corn.* [4] *κοτυληδόνα MS. D. et cod. Moſq.* [5] *καθικόντων MS. D.* [6] *παρὰ vulgg.* [7] *τῶν ἐν MS. D. et Ald.* [8] *τῶν πρὸς MS. D. et cod. Moſq.* [9] *ἕδρων MS. D.*

y. Vide L. II. de morb. p. 140. 34. p. 144. 39. 45. 48. vbi notante Foeſio MSS. quaedam regia male ex ſcbolio quodam adſcribunt *κότις ἐστὶ τῆς κεφαλῆς ἡ κορυφή*. Heſychio *κότις, κότος* eſt et *ὀργή*.

z. De morb. L. III. p. 164. 7. *κότινος* oleaſtri baccam ſignificare videtur.

a. Legendum puto *προσκειμένοις*, vt infra habemus in voce Σφακέρος *προσκειμένοις τοῖς περὶ τῶν* etc. ST.

b. Liber de morbis maior notat apud Galenum librum *περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν*.

c. Locus eſt *περὶ γυναικ.* L. I. p. 235. 23. vbi per *κοχώναν* non ſolum vtriuſque coxendicis, ſed omnium, quae ſunt circa ſedem partium connexionem ſic dici ait Cordaeus. Heſychio *κοχῶναι* dicuntur *τὸ ἱερὸν ὀστοῦν τὸ τῆς ῥάχεως πρὸς τῷ δακτυλίῳ*, ſed etiam ſic nominantur *τὰ τοῦ ἱεροῦ ὀστέου τὰ ἑκατέρωθεν μέρη*,

Κοτίδι) neruo ceruicis, cerebello.

Κότινον) ſylueſtrem oleam, ſiue oleaſtrum.

Κοτυλίδα) concauitatem vertebri coxae, et ita adiunctis libro * de curandis luxatis, et in ſecundo de morbis maiore.

Κοτυληδόνας) ora vaſorum in vuluas deſcendentium, vt in libro de Hippocratis anatome demonſtratum eſt.

Κοχώνην) iuncturam in vertebris coxarum ad ſedem, propter quam omnis locus circa ſedem ſic vocatur.

Κράδαι) fici rami maiores.

Κραίνουσι) deſinunt.

Κραμβίω) crambes decocto.

Κρέκην) nomen factum eſt, odioſum ſonum, in ſecundo de morbis maiori.

Κρήγιον) bonum.

Κρημνοί) labra vlcerum, vt in libro de locis hominis, et alae pudendi muliebris.

Κρή-

* Mochlico, et ita inferius.

[10] *Artic. οἱ omittit MS. D. et cod. Moſq.* [11] *κρέαινουσι Ald. λέγουσι Foeſ.* [12] *κρέκην deeſt in cod. Moſq. vacuo tamen ſpatio, et poſt legitur κραίνουσι) λήγουσι.* [13] *ἔχους MS. D. ἤχους cod. Moſq. ἦχου Ald.* [14] *κρίγυον Ald.* [15] *art. τὸ omittit MS. D. et cod. Moſq.* [16] *ἐν τῶς MS. D.* [17] *τῶν κατὰ MS. D. et cod. Moſq.* [18] *γυναικώδους Ald.*

μέρη, et ponitur etiam pro *ἰσχίῳ*. Ariſtophanes in Ἱππεῦσι *τὰς κοχώνας* et *τὰ κόχωνα* dixit, vbi Scholiaſtes *κοχώνην* interpretatur *τόπον ὑπὸ τοῦ αἰδοίου καὶ τῶν μηρῶν καὶ τῶν ἰσχίων*.

d. Alibi *τελευτῶσι* exponit Galenus. Heſych. *πληροῦσι, παρέχουσι, τιμῶσι, βασιλεύουσιν*.

e. Vide L. II. *περὶ γυν.* p. 268. 38. Heſych. *κώνειον* exponit.

f. Foeſ. cenſet Galenum pro *κρέκειν*, *κέρχνειν* legiſſe, ipſique videtur locus ſubnotari *περὶ τῶν ἔνθος παθῶν* p. 199. 43. *κρέκειν* eſt *κρούειν* et quidem proprie *τὴν κιθάραν κρούειν*, hinc *κρέκει* Heſychio *κιθαρίζει* eſt.

g. Heſychio *ἀγαθὸν, ὠφέλιμον, ὑγιές*.

h. Vide de loc. in hom. p. 70. 42. et p. 74. 8.

i. MS. *πτερύγια*. Ceterum Erotianus non *κριμνοὶ* ſed *κρήμνη*

k [1] Κρησέρα) ἡ τοῦ [2] ἀλεύρου πτίσις ὀνομαζομένη. [3] Μάρσιππος δέ τίς ἐστιν αὐτὴ [l] λίνους.

m [4] Κρίμνα) τὰ ἁδρομερέστερα τῶν ἀλφίτων. [5] Ὅταν δ' εἴπῃ· Κρίμνα ἀλφίτου ἁδρὰ, τὰ μέγιστα τῶν ἀλφίτων δηλοῖ.

n Κρότωνας) τὰ ἐν τῷ πνεύμονι χονδρώδη [6] βρόγχια, ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νούσων.

[7] Κρότωνος ῥίζα) τοῦτο οἱ Αἰγύπτιοι o [8] κίκιον ὀνομάζουσι.

p Κυάμου καρπὸν) ὁ μὲν Διοσκουρίδης ὑοσκυάμου φησὶ λέγειν αὐτόν· Οὕτως ἐν τῷ πρώτῳ τῶν γυναικείων, ἔνιοι δὲ τοῦ Αἰγυπτίου ἀκούουσιν.

r Κύαρ) τὸ τῆς βελόνης τρῆμα.

s Κύβιτον) τὸ ὀλέκρανον, ὅπερ καὶ ἀγκών. Διοσκουρίδης δὲ τὸν κόνδυλον τοῦ βραχίονος οὕτως ὠνομάσθαι φησί.

Κύ-

[1] *κνησέρα MS. D. cod. Moſq. et vulgg.* [2] *ἡ ἀλευροπτίσις MS. D. ἡ ἀλευροπύσσης cod. Moſq.* [3] *μάρσιπος MS. D. et cod. Moſq.* [4] *κρίμνον Ald.*

κρήμνη habet. Apud Hippocratem autem legimus κρημνῶν in genitiuo plurali in libro περὶ τόπων τῶν κατ' ἀνθρ. ST.

k. Apud Erotianum legitur κνησέρα. ST.

l. MS. λινοῦς, et ita repone. ST. Apud Galenum ex Foeſio legendum ἡ ἀλευροτησις, aut ἡ ἀλεύρου σῆσις, vt ſit vas illud et excuſſorium lineum, per quod farina cribratur et excutitur, aut ſacculus quidam lineus, per quem farina tranſcolatur.

m. Vide Dioſc. L. II. c. 112. multa loca huc pertinentia congeſſit Foeſius p. 355.

n. Vide L. II. de morb. p. 152. 46.

o. περὶ γυναικ. L. II. p. 287. 15. Heſychius legit κίκυ.

p. Codd. quidem omnes Graeci, quos viderim, habent Dioſcorides. Scio tamen Galenum citare libros Dioclis de morbis mul. VI. epid. ſ. 2. com. 44. I. Vide L. I. περὶ γυν. p. 260. 11. vbi eſt ὑοσκυάμου καρπὸς de faba autem accipitur L. II. περὶ γυν. p. 284. 10.

r. Heſych. τὸ τῆς ῥάφιδος τρῆμα, et τὸ τῆς κύπης τοῦ μύλου, manubrii foramen in mola truſatili. Pollux L. II. in aure aſſerit κύαρ vocari τὸ

ἐντὸς

Κρήσερα) farinae tritici euolatio, quam vocant, et ſacculus quidam lineus.

Κρίμνα) craſſiores farinas: quum autem dixerit, *κρίμνα ἀλφίτου ἀδρὰ* craſſiſſimas farinas ſignificat.

Κρότωνας) in pulmone cartilagineae concauitates. In primo de morbis.

Κρότωνος ῥίζα) crotonis radix: hoc Aegyptii cicyon nominant.

Κυάμου καρπόν) fabae fructum. Dioſcorides ait ipſum hyoſcyami dicere: ſic enim in primo de morbis mulierum. Quidam autem Aegyptiae intelligunt.

Κύαρ) acus foramen.

Κύβιτον) os cubiti, qui et cubitus. Dioſcorides autem nodum bracchii ſic nominari ait.

Κύ-

[5] *Verba ab ὅταν vſque ἀλφίτων deſiderantur in MS. D.* [6] *βρόχια MS. D.* [7] *κρότωνος MS. D. et Corn. Haec tota gloſſa deeſt in cod. Moſq.* [8] *κικὶ Corn.*

ἐντὸς κατὰ τὸ τρύπημα τοῦ ὠτὸς μέρος. V. Hippocr. de rat. vict. in morb. ac. p. 116. 47. de morb. L. II. p. 147. 23. 24.

s. In veteri codice legitur *κύβιτος*, et *ὠλέκρανον* per ω, quo etiam apud Pollucem ſcriptum eſt modo, qui hanc a Galeno praeteritam differentiam tradit, *ὠλέκρανον* partem eſſe *ἀγκῶνος* exterius prominentem. Obſeruandum eſt autem vocem cubitus ſiue cubitum mere Graecam eſſe, quum tamen eam vulgus mere Latinam eſſe autumet, tamquam a ſupino verbi cubo deductam. At Hippocrates ſcilicet a Romanis voces emendicare coactus fuerit. Ceterum neutro genere *κύβιτον* apud eum legitur, cum alibi, tum in libro *περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρ.* ST. Loc. p. 65. 21. legitur. Pollux L. II. *κύβιτον* apud Hippocr. ſignificare ait *κατὰ τὴν ἔξωθεν συμβολὴν τοῦ πήχεως ὑπὸ τῷ βραχίονι*, quam et *ἀγκῶνα* et *κύβωλον* appellari aſſerit. *Ὠλέκρανον* quoque explicat, extra exſtantem in brachii commiſſura gibbum, etſi quibuſdam *ὠλέκρανον* vocari ſcribit *τοῦ πήχεως τὴν ὑπὸ τῷ βραχίονι συμβολήν, κατὰ μὲν τὴν ἔνδοθεν κοιλότητα.* Additque *Δωρικὸν εἶναι τοὔνομα τῶν ἐν Σικελίᾳ Δωριέων.* Ei quoque *ἡ γωνία τοῦ ἄρθρου ἐφ' ἣν κλινόμενοι στηριζόμεθα, ἀγκών, ἢ ὠλέκρανον* eſſe dicitur.

[t] Κύκλοι προσώπȣ) τὰ μῆλα, ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νȣ́σων τῷ μείζονι.

[u] [1] Κυγχνίδα) τήν τε [2] σμικρὰν κύλικα, καὶ τὴν ἰατρικὴν [3] πιθάκνην.

[x] Κυρβασίην) [4] πῖλον ὀξὺν, [5] ὅνπερ καὶ [6] τιάραν.

[y] [7] Κυρήβια) [8] ἄχυρα. [9] Δηλοῖ δὲ καὶ τὰ [10] πίτυρα, καὶ τὰ τῶν κριθῶν ἀποβράσματα.

[z] [11] Κυρίῃσιν) [12] ἡμέραις ταῖς τὰ τοιαῦτα [13] κρίνειν πεπιστευμέναις.

Κύρσεον) [14] [a] πρωκτόν.

Κύ-

[1] *κυνχίδα MS. D. κυνχνίδα cod. Moſq. κυχνίδα et κυλιχνίδα quidd.* [2] *μικρὰν MS. D.* [3] *πήθακνην MS. D.* [4] *πῆλον Ald.* [5] *ὅπερ MS. D. et cod. Moſq.* [6] *τέραν MS. D.* [7] *κυρήκια Ald.*

t. Foeſ. laudat L. II. de morbis p. 152. 2. et addit ſunt et τὰ κύκλα τῶν ὀφθαλμῶν oculorum orbes et cauitates, quae oculos ambiunt Hippocr. epid. L. VII. p. 353. 48. τὰ κύκλα τῶν ὀφθαλμῶν ἐπώδεε, oculi in orbem intumeſcebant. Et κύκλα Ionice eſſe pro κύκλȣς: verum hoc eſſe lubens concedo: namque Scholiaſtes Apollonii Rhodii ad L. III. v. 137. notat: Ἰωνικῶς δὲ τὰ κύκλα ἀντὶ τȣ̀ς κύκλȣς, ὡς λύχνα καὶ δίφρα. Et plurima talia reperiuntur apud Homerum, Nicandrum, alioſque. Sed deſidero aliquem, qui κύκλα τῶν ὀφθαλμῶν dixerit: hunc donec repererim emendare licet τὰ κύλα τῶν ὀφθαλμῶν. Κύλα vel vt ſaepius apud Hippocr. legitur κοῖλα ſunt cauitates ſub oculis. Heſych. κύλα τὰ ὑπὸ κάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα, τὰ ὑπὸ τȣ̀ς ὀφθαλμȣ̀ς μῆλα, τὰ ὑπώπια. Hinc κοιλοιδιᾷν, quaſi τὰ κύλα οἰδεῖν dicitur is, cui tument illae partes. Conſule omnino Foeſ. in oec. v. κοῖλα et Commentatores ad Polluc. L. II. ſ. 66. vbi Iungermannus obſeruat MS. pro κύλον habuiſſe κύκλον eodem errore, quem in Hippocratis loco commiſerunt. Vnicum tantum locum adiicio e L. II. de morb. mul. p. 642. 49. καὶ τὰ κοῖλα τῶν ὀφθαλμῶν ἐπανοιδέει, quae emendationem noſtram haud parum firmant; ſed et ibi malim κύλα reſcribere: ac parum abeſt, quin id vbique pro κοῖλα ſubſtituendum putem, vbi de oculis ſermo eſt. HER. Vide et Meurſii Spicil. ad Theocrit. p. 5.

u. Vera ſcriptura ex ſententia Foeſii eſt κυλιχνίδα.

Κυ-

Κύκλοι προσώπȣ) malae, in primo de morbis maiori.

Κυλιχνίδα) et paruum calicem, et vaſculum medicinale.

Κυρβασίην) pileum acutum, quem et tiaram.

Κυρήβια) paleae, ſignificat et furfures, et hordei purgamenta.

Κυρίησιν) diebus, quibus ad talia iudicanda creditur.

Κύρσεον) podicem.

Κύ-

[8] ἄχυμα *MS. D.* [9] δηλοῖ καὶ *MS. D. et cod. Moſq.* [10] πύτηρα *Ald.* [11] κυπρίησι *MS. D.* κυρίησι *cod. Moſq.* [12] ἡμερῆσι *Ald.* [13] κινεῖν *cod. Moſq.* [14] πρωκτὸν *MS. D. et ſic Corn.*

Κυλιχνὶς enim et κυλίχνη, aut κύλιχνος et κυλικὶς, paruus calix et pyxis medicamentaria eſt. Heſychio κυλίχνη exponitur ἰατρικὴ πυξὶς καὶ φιάλη. Idem κυλιχνίδας quibuſdam eſſe ſcribit κύλικας, aliis κεράμεα ἀγγεῖα, aliis pyxidas ἰατρικὰς, aliis λιβανωτρίδας.

x. Sequendo quoddam vetus exemplar Galenus non dicet eſſe κυρβασίην, ſed videri eſſe πῖλον ὀξύ. Ita enim in eo legitur, πῖλον δοκεῖ εἶναι ὀξὺ, ὅπερ καὶ τιάρα. ST. Suidas explicat περικεφαλαίος εἶδος καὶ πίλȣ. Heſychius κορυφὴ ἀλέκτορος, καὶ ὀρθὴ τιάρα. Pollux L. VII. c. 13. κίθαρις καὶ πῖλος et L. V. c. 16. aeque τιάρα, eſt pilei acuti genus, qua Perſarum reges vtebantur. Vnde ὀρθὴ τιάρα dicebatur, ad diſcrimen τῆς ἐπικεκλιμένης τιάρας, tiarae inclinatae, quam ἐπτυγμένην καὶ προβάλλȣσαν εἰς τὸ μέτωπον, complicatam et in frontem inclinatam aut prominentem dicit Ariſtoph. Schol. in Auibus, eaque omnibus Perſis vti licuiſſe ſcribit, erecta ſolis regibus relicta.

y. Suidas κυρήβια exponit τὰ ἄχυρα καὶ τὰ πίτυρα τῶν πυρῶν. Cornar. mauult κυβήρια ex Hipp. 40. 40.

z. Vide Hippocr. de morb. L. I. p. 132. 4. p. 133. 1. p. 137. 23. p. 138. 18. et L. I. περὶ γυν. p. 238. 38.

a. Exſtat et alia ſcriptura longe diuerſa, videlicet τρωκτόν. Eſt autem τρωκτὸν teſte Galeno τὸ ὠμὸν ἐσθιόμενον, id eſt, quod crudum comeditur. Sed ego alteram lectionem ſequor. ST. Foeſius mauult κύσσαρον, quod pro κυσὸν poſitum eſt, et quod Heſychius per πυγὴν explicat.

[b] Κύστιγγα) κύστιν [1] σμικράν.

[c] [2] Κώδεις) κώδυα.

[d] Κωλεὸς) τὸ κῶλον ἐν τῷ [3] τρώματι καὶ [4] βέλτιον ἐξαιρέσιος.

[e] Κῶμα) καταφορά. Γέγραπται δὲ, ὡς οἶδα, ἡμῖν περὶ [5] τούτου βιβλίδιον.

[f] Κωνίαν) οἶνον τὸν πισσίτην· [6] Ἐσβάλλεται σὺν τῷ φλοιῷ τῆς πεύκης. [7] ἡμικοτύλιον εἰς τὸ [8] κεράμειον, καὶ οἱ μὲν [9] ἀπηθοῦσι μετὰ τὸ ζέσαι, οἱ δὲ καταλείπουσιν.

[g] [10] Κωφοὶ) οἱ ἀμαυροὶ καὶ ἀσθενεῖς. Τὸ δὲ κατὰ τὴν τρίτην συζυγίαν ῥῆμα προσώπου τρίτου τὸ Κωφοῖ, ἀμαυροῖ καὶ ἀμβλύνει δηλοῖ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

[a] Λαβὴ) [11] ἐπισημασία, μάλιστα [12] δὲ ἡ ἐκ περιόδου.

[b] [13] Λαγνείη) δηλοῖ ποτὲ καὶ αὐτὸ τὸ σπέρμα, ὡς ἐν τῷ Περὶ [14] παίδων φύσεως. Οὕτως δὲ καὶ τὸ [15] λάγνευμα.

[c] [16] Λάμπυρος) ἡ λαγονάτη καλουμένη βοτάνη.

[d] Λαμπτὴρ) ὃν οἱ πολλοὶ [e] φανὸν ὀνομάζουσιν, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι. Παρὰ μέντοι τοῖς ἄλλοις καὶ μάλιστα τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν ᾧ ξύλα τε κατεκαίετο

[1] μικρὰν MS. D. [2] κάδων, κώδια MS. D. κώδην cod. Moſq. [3] τρώματιοις MS. D. et cod. Moſq. [4] βελῶν MS. D. βελᾶ cod. Moſq. [5] τούτων ſupraſcript. ου MS. D. et Ald. [6] ἐμβάλλεται MS. D. et cod. Moſq. [7] ἡμικοτύλη MS. D. et cod. Moſq. [8] κεράμιον MS. D. et ſic Corn. κεράμα Ald. [9] ἀποθοῦσι Ald.

b. Vide Foeſium p. 366.

c. MS. pro κώδεις, κώδων. ST. Quaedam exemplaria κωδία, κώδυα.

d. Suſpecta eſt lectio Foeſio. Forte κωλεὼς idem eſt quod κωλεὰ et κωλή. Heſych. explicat μέρος κρέατος, ἀγκαλῶ δεσμὴ χόρτου, σκέλος ὑὸς ὄπισθων, Περσικῆς τὸ ἐδώδιμον.

e. Vide Foeſ. p. 367.

f. κωνίαν οἶνον) mauult Foeſius. Dicitur autem κωνίας, quod κῶνος ſit τῆς πίτυος καὶ τῆς πεύκης καρπὸς, vel potius fructus inuolucrum, στρόβιλος etiam nominatur.

g. Hipp.

Κύϛιγγα) veſicam paruam.

Κώδεις) capita papaueris.

Κωλεὸς) concauum in vulnere, aliter membrum in vulnere, καὶ βέλτιον ἐξαιρέσιος.

Κῶμα) καταφορὰ, ſomni vehementis impetus. Scriptus eſt autem, vt ſcis, a nobis de hoc libellus.

Κωνίαν) vinum picatum, iniicitur cum cortice piceae ſemihemina in vas figlinum: et aliqui quidem excolant, poſtquam ebulliuit, alii vero praetermittunt.

Κωφοὶ) languidi, inualidi, κωφοῖ vero verbum tertiae perſonae tertiae coniugationis, languefacit, et retundit, ſignificat.

PRINCIPIVM Λ.

Λαβὴ) initium acceſſionis febris, maxime autem ex circuitione.

Λαγνείη) ſignificat aliquando etiam ipſum ſemen, vt in libro de natura pueri, ſic, et τὸ λάγνευμα, id eſt, ſemen.

Λαγόπυρος) lagonate appellata herba.

Λαμπτὴρ) quem multi φανὸν, hoc eſt, pharum, vel lampadem nominant, in ſecundo de morbis maiore. Apud alios, et maxime Atticos, in quo ligna comburebantur

10 κωροὶ *MS. D.* 11 ἐπιδημασία *MS. D. et cod. Moſq.* 12 δὲ ἐκ, *om.* ἡ *MS. D. et cod. Moſq.* δὴ *Ald.* 13 λαγνείην *MS. D. et cod. Moſq.* 14 παιδίυ *MS. D. et cod. Moſq.* 15 λάγνυμα *MS. D.* 16 λαγώπυρος *MS. D. et ſic Corn.*

g. Hipp. περὶ φυσῶν p. 121. 30. περὶ σαρκῶν p. 43. 19.

a. Vide Foeſium p. 372.

b. Vide L. de nat. pueri p. 34. 43. plures ſignificatus collegit Foeſius p. 371.

c. MS. λαγώπυρος. ST. Vide de vlceribus p. 515. 17. Plin. H. N. L. XXVI. c. 26. Dioſc. L. IV. c. 17.

d. Repone λαμπτὴ vt in veteri codice. In quibuſdam tamen legitur etiam λαπτηρὰ pro λαμπυρὰ, et λάπτη pro λάμπη. ST. Vide L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 201. 17.

e. φανὸς eſt lucerna aut lampas, aut pharus, qui in turribus ſuſpenditur, vt nauigantibus praeluceat.

καίετο παρέξοντα φῶς. Ἀλλὰ καὶ ὁ δάδος καὶ ὁ λύχνος ἐστὶν ὅ, [1] τε λαμπτὴρ ὀνομάζεται.

Λαπαχθῆναι) κυρίως μὲν τὸ [f] κενωθῆναι, [2] διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ μαλαχθῆναι.

[g] [3] Λαμπηρὰ) τὰ ἀφρώδη. [4] Λάμπει γὰρ ὁ ἀφρός.

[h] Λάσιον) σινδόνην.

[i] Λεβηρίδα) τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας. Ἔνιοι δὲ κόγχην κενήν.

[k] Λέγνα) [5] τὰ ἄκρεα τοῦ στομίου τῆς ὑστέρας, ἐκ μεταφορᾶς. [6] Οὕτως γὰρ [7] τὰ περὶ τὰς ὤας [8] καλεῖται τῶν ἱματίων. Ὀνομάζει δὲ [l] ἀλλαχόθεν τὰ ἄκρεα ταῦτα καὶ [9] ἀμφίδεα.

[m] Λέκιθον) φακῶν τὸ ἔνδον τοῦ λέπους.

[n] Λεπάδες) αἱ ταῖς πέτραις [10] προσεχόμεναι κόγχαι. [11]

[o] Λεπτὰ) οὕτως [12] ἐνίοτε καλεῖ τὰ ἀραιά, ὡς ἐν τῷ Περὶ τόπων τῶν [13] κατ᾽ ἄνθρωπον.

[p] Λευκὴν ῥίζαν) [14] τὴν τοῦ δρακοντίου.

[q] Λευκοίου καρπὸν) [15] τὸ τοῦ [16] ἴου λευκοῦ σπέρμα φησὶν οὕτως εἰρῆσθαι ὁ Διοσκουρίδης.

Λεῶς) παντελῶς, [17] ἅπαν.

Λιβα-

[1] *Coni.* τε *omittit MS. D.* [2] ἀπὸ τούτου δὲ *MS. D. et cod. Moſq.* [3] λαπτῆρα *MS. D. et cod. Moſq.* λαμπύρα *Iunta.* [4] λάπτη *MS. D. et cod. Moſq.* [5] ταὶ ἄκρα *MS. D.* [6] οὕτω γὰρ *MS. D. et cod. Moſq.* [7] τὰ παρὰ *MS. D. et cod. Moſq.* [8] καλεῖ *MS. D. et Ald.*

f. MS. κενωθῆναι, ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὸ μαλ. ST. Vide Hipp. de rat. vict. in morb. acut. p. 109. 42. 43. περὶ ἀρχαίης ἰητρ. p. 7. 35.

g. Vide Foeſ. p. 373.

h. Λάσιον ab hiſpiditate ſic dictum eſſe exiſtimat Foeſius.

i. Heſychio exponitur τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας, ὃ ἀποδύεται, ſerpentis ſenium quod exuit.

k. Heſychius λέγνα exponit τὸ ἔσχατον, ipſi autem λέγνη dicitur τὸ παρυφαινόμενον τῇ περιστροφῇ, διόπερ ἦν παχὺ περὶ τὴν ὤαν ἐκ ῥάμματος, quod extremae veſtis orae attexitur, vt fimbria aut inſtita,

tur praebentia lumen. Sed et fax, et lucerna aliquando λαμπτὴρ nominatur.

Λαπαχϑῆναι) proprie quidem euacuari, propter hoc autem, et μαλαχϑῆναι, id eſt, mollire.

Λαμπηρά) ſpumoſa, ſplendet enim ſpuma.

Λάσιον) ſindon, linteum.

Λεβηρίδα) ſerpentis exuuium. Quidam autem concham vacuam.

Λέγνα) extremitates oris vuluae ex tranſlatione: ſic enim vocantur, ab extremitatibus indumentorum: nominat et alibi extremitates has ἀμφίδεα.

Λέκιϑον) quod eſt inter lentis corticem.

Λεπάδες) petris adhaerentes conchae.

Λεπτά) ſic aliquando vocat rara, vt in libro de locis in homine.

Λευκὴν ῥίζαν) albam radicem dracunculi.

Λευκοΐȣ καρπὸν) albae violae ſemen ſic vocari ait Dioſcorides.

Λεῶς) omnino, omnia.

[9] *ἀμφιδία MS. D. et cod. Moſq.* [10] *προσχόμεναι MS. D. προσερχόμεναι Ald.* [11] *Sequitur in MS. D. λυπρὰ etc. quae infra in editis leguntur.* [12] *ἐνίοτε καλȣ͂σι MS. D.* [13] *κατὰ Ald.* [14] *τὴν δρακοντίαν MS. D. et cod. Moſq.* [15] *τὸν Ald.* [16] *ὅȣ MS. D.* [17] *ἅπαντα MS. D. et cod. Moſq.*

inſtita, quod ex futura circa extremum limbum craſſeſcat.

l. Repone ἀλλαχόϑι. S T.

m. Foeſius legendum cenſet λεκίϑῳ φακῶν) τὸ etc. ex L. I. περὶ γυν. p. 246. 31. ἐπιπάσσε δὲ λεκίϑῳ φακῶν, lentium farinae, aut lentium lomento (mali punici ſuccum) aſpergito. Cornarius hanc lectionem ſequutus, cui λεκίϑος φακῶν dicitur κυαμίνη λεκίϑος et πτισσάνης λεκίϑος. Quidam codd. λεκύϑον per υ ſcribunt.

n. Heſychio ſunt τὰ πρὸς ταῖς πέτραις κεκολλημένα κογχύλια ὀςρέων ἐλάττω.

o. V. p. 66. 36.

p. V. L. περὶ γυν. φύσ. p. 219. 43. et p. 221. 9. de morb. L. II. p. 151. 26.

q. V. L. περὶ γυν. φύσ. p. 219. 7. 27. 24. p. 222. 33. p. 229. 38. p. 231. 3. περὶ γυν. L. II. p. 285. 43.

[r] Λιβανωτοῦ καρπὸν) αὐτὸν ἴσως τὸν ὀνομαζόμενον [1] οὕτως λιβανωτόν· ἐπεὶ τό γε σπέρμα τοῦ φυτοῦ οὐ γινώσκομεν εἰς χρῆσιν ἀγόμενον.

[s] [2] Λιβηρῷ) ὑγρῷ.

[t] [3] Λίβος) [4] ἐπίσαγμά τι τῶν ὀμμάτων [5] ἐγχυματιζόμενον· Γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ [u] [6] λίβειν, ὃ κυρίως δοκεῖ τὸ στάζειν δηλοῦν.

[x] [7] Λιγνυώδης) ἡ μελαίνουσα, καὶ γὰρ ἡ λιγνὺς μέλαινα.

[y] Λίθον [8] μέλαινα) ὃν καὶ μυλίτην ὀνομάζουσι κόχλακα.

[z] Λιμακώδεις) οἱ ὑγροὶ καὶ βοτανώδεις.

[a] Λίπα) τὸ ἔλαιον. [9] Ἐν δευτέρῳ τῶν [10] γυναικείων.

[b] Λίριον) τὸ [11] κρίνον. Τὸ δ᾽ ἔλαιον τὸ ἀπ᾽ αὐτοῦ, οἱ μὲν λίρινον μετὰ τοῦ ν γράφουσιν, οἱ δὲ χωρὶς τοῦ ν λίριον. Καλεῖται δὲ οὐ μόνον κρίνινον, ἀλλὰ καὶ σούσινον καὶ [12] ἀνέθινον.

[c] Λοῦν) οὐ μόνον τὸ λούειν, ἀλλὰ καὶ τὸ [13] αἰονᾷν. [14] Οὕτως δὲ καὶ τὸ λοῦσθαι δύο σημαίνει παρ᾽ αὐτῷ, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια.

[d] Λυπρὰ) ψιλὰ καὶ ξηρὰ χωρία.

[e] Λύσιας) διαστάσεις, καθ᾽ ἃς ἀπολέλυται ἀλλήλων τὰ ἄρθρα.

Λυῶ-

[1] οὕτω *MS. D.* [2] λίβῃ, ὑγρῷ *Ald.* [3] λίβης *MS. D.* λιβυρῷ *Iunta.* [4] ἐπισαγμάτι *Ald. coniunctè.* [5] ἐγχυτιζομένη *vulgg.* [6] λείβειν *MS. D. et cod. Moſq.* [7] λιχνυώδης *vulgg.* λιχνιώδης *Ald.*

r. Λιβανωτὸς Suidae dicitur ὁ καρπὸς τοῦ λιβάνου, atque adeo λιβανωτὸς ἀντὶ τοῦ λιβάνου hic ſumitur. V. Hippocr. περὶ γυν. L. II. p. 286. 35.

s. Vide L. κατ᾽ ἰητρεῖον p. 692. 7.

t. Sic λίβος idem eſt quod λιβάς.

u. Repone λείβειν. ST.

x. Vide aegr. 12. L. III. epid. poſt ſt. peſt. in Lariſſaea virgine febre ardente laborante.

y. Vide L. περὶ ἀφόρων p. 294. 27.

z. Legitur λειμακώδης per ει in L. de aere, loc. et aqu. p. 28. 13. et p. 80. 37. vnde Foeſius

Λιβανωτȣ̃ καρπὸν) ipſum forte appellatum ſic thus, quoniam ſemen thuris arboris in vſum venire neſcimus.

Λιβηρῷ) humido.

Λίβος) deſtillatio quaedam oculorum fluida, facta eſt autem vox *παρὰ τὸ λίβειν*, id eſt, ab eo, quod eſt ſtillare, quod proprie videtur ſignificare guttatim cadere.

Λιγνυώδης) denigrans, *λιγνὺς* enim nigra.

Λίθον μέλανα) quem et molarem vocant, cochleam.

Λιμακώδες) humidi et herbacei.

Λίπα) oleum, in ſecundo de morbis mulierum.

Λίριον) lilium. Oleum autem ex eo aliqui *λίρινον*, cum litera *ν* ſcribunt, aliqui vero ſine *ν λίριον*. Vocatur autem non ſolum *κρίνινον*, id eſt, lilinum, ſed ſuſinum, et anethinum.

Λȣ̃ν) non ſolum lauare, ſed et humectare: ſic *λȣ̃θαι*, id eſt, lauari, duo ſignificat apud ipſum: et alia ſimilia.

Λυπρὰ) nuda, et arida loca.

Λυσίας) interualla, quibus articuli inter ſe diſiuncti ſunt.

[8] *μέλαινα MS. D.* [9] *ἐν τῷ δ. MS. D. et cod. Moſq.* [10] *γυναικῶν Ald.* [11] *κρινίνον MS. D. et cod. Moſq.* [12] *ἀνήθινον cod. Moſq. et Ald. ἀνθίνον Corn.* [13] *αἰονεῖν MS. D. et cod. Moſq.* [14] *ȣ̃τω δὲ MS. D.*

Foeſius coniicit apud Galenum legendum *λειμακώδης*, *ὑγρὸς καὶ βοτανώδης*.

a. L. I. *περὶ γυν.* p. 242. 23. et L. II. p. 272. 33. p. 277. 39. interdum *ἔλαιον* additur ib. p. 278. 4. Vide Hom. Il. *κ'*. v. 577. et Heſiod. dier. v. 520.

b. Malim *λείριον*. ST. De hoc ſupra dictum eſt in litera *ἀνθίνην*: vnde hic legendum puto *ἀνθίνον*, non autem *ἀνεθήνον*. I. *Λείρια* Heſychio et Suidae ſunt *τὰ ἄνθη*.

c. Vide Foeſ. p. 389.

d. Heſychius explicat *λεπτὴν*, et exiſtimat Foeſius Galenum in loco de aere, loc. et aquis p. 80. 48. vbi *λεπτὰ* exſtat, legiſſe *λυπρά*.

e. Vnde *λυσιγυῖα* eſt membrorum fractio et diſſolutio in L. de loc. in homine p. 68. 27.

f [1] Λυῶδες) παρακοπτικόν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

a Μαγίδα) [2] τό, τε οἷον μάγμα καὶ φύραμα, καὶ τὴν χειροπληθῆ μαγδαλίαν.

b Μακρόπνους) ἤτοι μακρὸν ἀναπνέων, ἢ διὰ μακροῦ.

c [3] Μαλακίοισιν) [4] οὕτως καλεῖται ὅσα τῶν ἐνύδρων [5] ἄκανθαν οὐκ ἔχει, καθάπερ ὁ πολύπους [6] καὶ τευθὶς, καὶ [7] σηπία, καὶ [8] ἀκαλήφη· Ταῦτα δὲ καὶ ἄναιμα καὶ ἄσπλαγχνά ἐστι.

d [9] Μαλθώδεα) μαλακτικὰ ἢ κηρώδη. Μάλθη γὰρ ὁ κηρὸς, [10] καὶ μάλιστα ὁ μεμαλαγμένος.

e Μαρίλη) ἣν οἱ πολλοὶ θερμοσποδίαν ὀνομάζουσιν.

Μάσθλης) f θέρμης.

Μάσ-

[1] *Haec gloſſa deſideratur in MS. D. et cod. Moſq.* [2] τό τε οὖν *MS. D.* [3] μαλακείοισιν *Ald. et Iunta.* [4] οὕτω καλεῖ *MS. D. et cod. Moſq.* [5] ἀκάνθας *MS. D. et cod. Moſq.*

f. Λυσσῶδες multi legunt apud Galenum, quod eſt furibundum et ad inſaniam adigens, λύσσα enim ἡ μανία dicitur παρὰ τὸ λύειν τὸν νοῦν. Mauult tamen apud Gal. Foeſius λυώδεες et παρακοπτικοὶ ex L. de arte.

a. Vide Hippocr. περὶ γυν. L. II. p. 274. 21. περὶ ἀφόρων p. 297. 43. Dioſc. L. I. p. 129. Polluci autem μαγὶς dicitur mactra ad panificium conficiendum L. VI. et VII. c. 70. et L. X. c. 24. Hunc Galeni locum laudat Reineſ. varr. lectt. L. II. c. 8. p. 184. Μαγδαλιὰς vero et ἀπομαγδαλιὰς veteres vocarunt offas e farina non diſcreto furfure, quos manibus detergendis coci, et canibus proiicere ſolebant: τὰ τῶν ἀλφίτων ἀποβλήματα. Ariſtoph. Schol. in Equitt. Hinc medicis forma emplaſtrorum ceratorum, aliarumue maſſarum medicamentariarum rotunda et oblonga, *magdalion, magdalis,* μαγδαλεὼν nuncupatur. Scrib. Largus, *redactum in rotundas ampliores quas magdalidas dicunt.* Noſtrates, *eine Rolle.*

b. Vide Hipp. epid. L. I. p. 315. 27. aph. 9. ſ. 2. L. VI. epid.

c. Vide locum περὶ γυν. φύσ. p. 214. 12. vbi pro μαλθακοῖσιν Galenus legiſſe videtur μαλακίοισιν, vt cibos molles, polypos, alioſque piſces ex mollium genere in vteri hydrope conſulat Hippocrates. Et ſic quoque emen-

Λυῶδες) inſaniens.

PRINCIPIVM M.

Μαγίδα) et velut offam, et maſſam, et magnam magdaliam.

Μακρόπνυς) ſcilicet valde ſpirans, et per longum interuallum ſpirans.

Μαλακείοισιν) ſic vocantur quaecumque aquatilium * ſpinam non habent, vt polypus, et loligo, et ſepia, et vrtica: haec enim, et ſanguine et viſceribus carent.

Μαλθώδεα) mollientia, ** et velut cerea, *μάλθη* enim cera eſt, et maxime mollita.

Μαρίλη) quam multi *θερμοσποδιὰν*, id eſt, cinerem calidum vocant.

Μάθλης) caloris.

* Al. ſpinas.

** *ἢ κηρώδη*, id eſt, vel cerea.

[6] *καὶ ἡ τ. MS. D.* [7] *σηπίως Ald.* [8] *ἀκαλίφη vulgg.* [9] *μαλδώδα MS. D. et cod. Moſq.* [10] *καὶ deeſt in MS. D.*

mendandus eſt locus Hippocr. L. I. de mul. p. 247. 38.

d. Vide de vlcer. p. 516. 11. 12. Heſychio *μάλθη* exponitur *μεμαλαγμένος κηρὸς* et *μαλακία καὶ τρυφερή*. Polluci *μάλθη* inter iudiciaria vaſa reponitur, et ceram ſignificat, qua tabellae iudicum illinebantur. L. X. autem eidem pro cera ſumitur, qua tabellae ſcriptoriae inducuntur. Feſtus notat Graecis maltham dici picem cum cera mixtam. Latinis eſt permixtio picis liquida, cum vnguine aut axungia ſiue calce, ad ſtrigmenti craſſitiem, qua ciſternarum, piſcinarum vel puteorum rimas aut lacunas cementant. Plinius Libr. XXXVI. 24. malthae quoddam genus deſcribit, compoſitio autem exſtat apud Palladium de R. R. L. I. 17.

e. Suidas explicat *ἀμαυρὸν πῦρ*, et *ὁ χνοῦς καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων*. Heſ. *τὸ ἀπόψημα τῶν ἀνθράκων*. Pollux L. VII. 24. *ὁ χνοῦς τῶν ἀνθράκων*. Ariſtophanis Schol. *ἡ ἀνθράκων τέφρα καὶ σποδιά*.

f. Foeſius mauult *δέρμα*, quod et Cornarius vidit, vide loc. de morb. L. II. p. 154. 38. Heſychius conſentit explicans *τὸ δέρμα, διφθέραν, ἰνίαν*, et *ὑπόδυμα φοινικοῦν*.

Ari-

[g] [1] Μάσσειν) οὐ μόνον τὸ ἀναδεύειν, ἢ φυρᾷν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκθλίβειν, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι.

[h] Μᾶσσον) πλέον, [2] ἐν τῷ μείζονι προῤῥητικῷ.

Μάτος) ἡ [3] ζήτησις. Καὶ τὸ ζητεῖν, [4] ματίσαι.

[5] Μαχαιρίδι ὀξυβελεῖ) τῷ φλεβοτόμῳ.

Μαχαιρίδι [i] στηθοειδεῖ) τῷ [6] σμιλίῳ ἰατρικῷ γαστρώδει.

[k] Μέλαινα) [7] λέγεταί τε καὶ ἡ νόσος οὕτως ἀπὸ μελαίνης χολῆς συνισαμένη.

[l] [8] Μέλαιναν ῥίζαν) τὴν τοῦ ἀσπαλάθου [9] τοῦ ἀρωματικοῦ καλουμένου.

[m] Μελαῖνις) [10] περισπωμένως ὁ Διοσκουρίδης ἀναγινώσκειν ἀξιοῖ, [11] μελαῖνις αἲξ καὶ [12] βοῦς μελαῖνις. Καὶ δηλοῦσθαί φησι τὴν ἐκ Μελαινῶν. Πόλις δὲ αὕτη κατὰ τὸ [13] Κρισαῖον πεδίον [14] προκειμένη τῷ [15] Κριφίῳ, νομὰς ἀγαθὰς [16] ἔχουσα καὶ [17] εὐγαλάκτους, ὥς φησιν ὁ Διοσκουρίδης.

[n] Μελάνεον) τὸ ἐν τῷ προγνωστικῷ· τινὲς μὲν ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσιν, ἵν' ᾖ τὸ μελανοῦν· ἔνιοι δὲ διαιροῦσι, χλωρὸν ἢ μέλαν ἐὸν, ἀντὶ τοῦ ὄν.

[o] Μέλανι φαρμάκῳ) τοῦτο πῶς σκευάζεται, [18] ἐν τῷ Περὶ ἑλκῶν αὐτὸς ἐδίδαξεν.

Μέλαν

[1] *μάσσον MS. D.* [2] *ὡς inſeritur a vulgg.* [3] *ζήτησις ὅτι καὶ MS. D. et cod. Moſq. μάτος, κτήσιος καὶ τὸ etc. Ald.* [4] *ματᾶσθαι MS. D. et cod. Moſq. ματεῖσθαι vel ματεῖσαι Corn. ματίσθαι Ald.* [5] *μαχχρύδι Ald.* [6] *σμυλίῳ omiſſo τῷ MS. D. et Ald. σμιλίῳ cod. Moſq.* [7] *λέγεται καὶ νόσος MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [8] *μέλανα MS. D.* [9] *τὴν τῆς ἀρωματικῆς καλουμένης MS. D. cod. Moſq. et Ald.*

Ariſtoph. Schol. in Nubb. ὁ *μεμαλαγμένος λῶρος.*

g. Non *μάσσειν*, ſed *ἐκμάσσων* eſt in laudato loco, p. 143. 26. Heſych. exponit *φυράσαι, καθαρίσαι.*

h. p. 415. 17. huius prorrh. *μᾶλλον* legitur.

i. Quidam pro *στηθοειδεῖ*, *ξιφοειδεῖ* ſubſtituunt. Latum videlicet ſcalpellum exciſorium,

Μάσσειν) non ſolum miſcere vel ſubigere, ſed etiam exprimere, vt in primo de morbis maiori.

Μάσσον) plus, in maiori de praedictione.

Μάτος) quaeſtio, et inquirere *ματᾶσθαι*.

Μαχαιρίδι ὀξυβελεῖ) cultello acuto, phlebotomo.

Μαχαιρίδι ϛηθοειδεῖ) ſcalpello medico ventroſo.

Μέλαινα) dicitur et morbus ſic ex nigra bile conſtans.

Μέλαιναν ῥίζαν) aſphalathi aromatici appellati radicem.

Μελαῖνις) cum accentu circumflexo Dioſcorides legendum putat, *μελαῖνις* capra, *μελαῖνις* vacca, et ſignificari ait ex Melaenis. Vrbs autem ipſa ad Chryſaeum campum ſita ante Criphium, paſcua bona habet, et bonum lac gignentia, vt inquit Dioſcorides.

Μελάνεον) quod eſt in prognoſtico. Quidam coniunctim legunt, vt ſit denigrans: quidam autem diſtinguunt, viride vel nigrum ἐὸν, pro eo, quod eſt exiſtens.

Μέλανι φαρμάκῳ) nigro medicamento: hoc quomodo paretur in libro de vlceribus ipſe docuit.

Kk 5 Μέλαν

[10] *περισπῶντας MS. D. et cod. Moſq.* [11] *μελαίνης αἰγὸς MS. D. et cod. Moſq.* [12] *μελαίνης βοὸς MS. D. et cod. Moſq.* [13] *Κρισσαῖον MS. D. et cod. Moſq.* [14] *προσκειμένη MS. D.* [15] *Κριφύῳ cod. Moſq.* [16] *εὔχυσα vulgg.* [17] *εὐγάλακτος MS. D.* [18] *ἐν τῷ διὰ τοῦ περὶ Ald.*

rium, aut pectoroſum et ventroſum, nouacula.

k. Vide L. II. de morb. p. 157. 48.

l. Vide L. II. de mul. p. 285. 21.

m. Vide L. de mul. L. I. p. 245. 13. et p. 226. 8. Ex Dioſcoride mauult Foeſ. legi βοὸς Μελαινίδος γάλα, aut *μελαινοῦς* a recto *μελαινεὺς*, quod eſt *ἐκ* Μελαίνων. Criſaeus autem campus in Phocide ſitus eſt. Stephano *Μέλαιναι* ſunt Arcadiae vrbs et Lyciae, ex qua Μελαινεὺς et Μελαινίτης popularis dicitur.

n. Locus eſt in prorrh. p. 121. 38.

o. Variae deſcriptiones huius medicamenti exſtant in L. de vlc. et in Noth. L. I. *περὶ γυν.* p. 300. v. 10. ſed eius incerta eſt compoſitio, quum non in libro de vlceribus reperiatur, vnde cenſet Foeſius

[p] Μέλαν τὸ Κύπριον) τὴν Κυπρίαν,[1] σποδὸν, ᾗ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς χρώμεθα.

[q] Μελεδαίνοντι) ἐπιμελουμένῳ, θεραπεύοντι. Καὶ [2] μελεδὼν, [3] ἡ ἐπιμέλεια, οὐχ ὡς παρ' Ὁμήρῳ ἡ λύπη.

[r] Μελιηδέα) οὐ μόνον τὸν ἡδὺν, ἀλλὰ [4] καὶ τῷ μέλιτι μεμιγμένον, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι. Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ καὶ [5] μελίχρουν ὀνομάζει καὶ τὸν τοιοῦτον οἶνον.

[s] [6] Μεμύρηκεν) συνείληκεν. Ἀπὸ τῶν μυριομένων ἐρίων.

[t] Μεμιασμένον) [7] μεμολυσμένον· ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ.

[u] Μεμολυσμένους) ἔνιοι μὲν τοὺς κατεψυγμένους, ἔνιοι δὲ τοὺς [8] ἐσκιῤῥωμένους καὶ λιθώδεις ᾠήθησαν.

[x] Μεμωρωμένα) τὰ ἀναίσθητα.

[9] Μεσόδμη) ἡ καθ' ἕνα οἶκον εἰς δύο μεμερισμένον διορίζουσα τοῦ δοκοῦ [10] εἶρξις, [y] οἷον μεσοδμή τις οὖσα. Τινὲς δὲ καὶ τὸ ὑπερκείμενον στέγος μεσόδμην καλοῦσι.

Μεσό-

[1] *σποδὴν MS. D. et Ald.* [2] *μελαιδὼν Ald.* [3] *ἡ ἐπιμέλα vulgg.* [4] *καὶ τὸ MS. D. καὶ τὸν Foeſ.* [5] *μελίχρους MS. D.*

ſius hunc librum corruptum eſſe. Cf. tamen de vuln. cap. p. 449. 30. et Paul. L. VI. c. 90.

p. Locus notatur haud dubie *περὶ γυν.* L. I. p. 243. 40. Cornarius ibi atramentum et ſpodium Cyprium vertit, vſus eſt autem eo Hippocrates ad peſſum, vt medicamenti deſiccantis, et ſine acrimonia et morſu adſtringentis.

q. Vide prorrh. II. p. 413. 29. p. 414. 24. Heſychius explicat *Φροντίζειν*.

r. Vide L. II. de morb. p. 145. 21. ſic et apud Hom. Il. *ζ'*. v. 258. et Il. *μ'*. v. 320. et Il. *σ'*. v. 545.

s. Videntur in *μεμύρηκεν* permutatae eſſe litterarum *υ* et *η* ſedes, ac ſcribi debere *μεμήρυκεν*. Nam *μηρύεσθαι* legimus, et *μηρύσασθαι* apud Heſiodum, a quo verbale *μήρυμα*, quo vtitur eleganter Syneſius in hymnis. Et quemadmodum Galenus hoc *μεμύρηκε*, vt hic quidem ſcriptum eſt, exponit *συνείληκεν*, ita et Euſtathius de araneo dicit, *μηρύεται κατά τινα συνείλησιν*. Ceterum ſi *μεμήρυκεν* legendum, itidem *μηρυο-*

Μέλαν τὸ Κύπριον) Cyprium cinerem, quo ad oculos vtimur.

Μελεδαίνοντι) curam habenti, curanti, et μελαιδὼν, cura, non vt apud Homerum triſtitia.

Μελιηδέα) non ſolum ſuauem, ſed et cum melle miſtum, vt in primo de morbis maiori, in eodem autem, et μελίχρεν nominat huiuſmodi vinum.

Μεμύρηκεν) conuoluit, a lanis, quae nentur.

Μεμιασμένον) foedatum, vt eſt apud poetam.

Μεμολυσμένες) quidam refrigeratos, quidam autem induratos, et lapideos putauerunt.

Μεμωρωμένα) carentia ſenſu.

Μεσοδμὴ) obſtaculum trabis ligneae ſeparans in vna domo in duas partes diuiſa, tamquam columna quaedam in medio poſita, quidam autem, et ſuperpoſitum tectum μεσοδμὴν vocant.

Μεσό-

[6] *μεμυρήκε MS. D.* [7] *μεμαγμένον MS. D. μεμολισμένον ὡς καὶ Ald.* [8] *ἐσκιρωμένες Ald.* [9] *μεσοδομὴ St.* [10] *Poſt vocem εἶρξις in MS. D. additur μόκωσις, in cod. Moſq. μοηύσις.*

ρυομένων. ST. Legitur quidem μεμύρηκεν περὶ ὀς. Φυσ. p. 62. 32. ſed falſo Foeſ. quoque μεμήρυκεν et μηρυομένων ἐρίων emendat.

t. Locus eſt de morbo ſ. p. 123. 33.

u. Vide Hipp. de aer. aqu. et loc. p. 283. 47. σπλῆνας μὲν ἀεὶ μεγάλες εἶναι καὶ μεμυωμένες. Optime Foeſius obſeruat huc reſpicere Galenum in hac Gloſſa. Verum quod Galenum ex Hippocrate emendare vult non laudo; niſi enim fallor, vterque corruptus eſt: adeoque vtrobique coniicio legendum μεμυλωμένες, a μυλόω, quod induro notat. Hinc eſt ἐμυλώθη, quod Galenus exponit ἐσκληρύνθη, Erotianus vero ἐτυλώθη, qui addit: Μύλον γὰρ καλεσι οἱ ἰατροὶ τὸν ἐν τῇ ὑσέρᾳ γινόμενον σκίρρον. HER.

x. Vide prorrh. p. 197. 53. et coac. praen. p. 429. 15.

y. Legendum ſuſpicor οἷον μεσοδομή τις. Certe μεσοδμὴ hic ſtare non poteſt. Abſurdum enim hoc eſſet, μεσόδμη dicitur quaſi μεσοδμὴ, perinde ac ſi differentiam in accentu dumtaxat poneret. Imo vero mutatus in hoc poſteriori

z [1] Μεσόβλημα) [2] ὡσεὶ καὶ [3] μεσέντη ἔλεγεν.

a [4] Μετακύρας) ἐν τῷ Περὶ διαίτης ὀξέων, τὸ γαλακτῶδες [5] σύγκραμα.

b Μηκώνιον) [6] τὸν πεπλὸν καλούμενον. [c] Ὃν καὶ μηκωνίτην ὀνομάζει.

[7] Μήλην διαστομωτρίδα) [8] τὸν [c] διαστολέα.

Μήλην

[1] *μεσόκλειον MS, D. et cod. Moſq.* [2] *ὡς εἰ MS. D.* [3] *μεαυτέριον MS. D. in margine μελαντέριον. cod. Moſq. μεσεντέριον St.* [4] *μετακύραι MS. D.* [5] *συγκράμμα MS. D. et cod. Moſq. ἓν κράμμα Ald.*

ſteriori vocabulo *μεσοδμὴ* accentus, mutationis quae facta fuerat in ſcriptura, veluti veſtigium manſiſſe videtur. Sic infra in voce *Περσύας οἷον περισύας τις ὤν.* ST. Foeſius cum Stephano et Cornario facit, aut *μεσοδομήσις οὖσα* legit, vt medium quemdam murum aut aedificium, vel mediam potius ſtructuram intelligat. Heſychio dicuntur *μεσόδμαι* et *μεσόδματα, τὰ μεσόστυλα*, vel *τὰ τῶν δοκῶν διαστήματα.* Et in nauibus *μεσόδμη* eſt *ἡ ὀπὴ δι' ἧς ὁ ἱστὸς ἐνείρεται, ἢ τὰ μέσα ξύλα τῆς σχεδίας καὶ τοῦ πλοίου*, aut *ἡ ἱστοδόκη, ὅπου τίθεται ὁ ἱστὸς καὶ κλίνεται.*

z. MS. *μεσόκλειον, ὡς εἰ καὶ μεσεντέριον ἔλεγεν.* ST. Neque hanc probat lectionem Foeſius, qui ſic legendum coniicit *μεσοκώλων, ὡς εἰ καὶ μεσεντερίων ἔλεγεν.* Prouocat ad aph. 6. ſ. 4. l. VI. epid. atque exiſtimat Hippocratem cenſuiſſe hominis inteſtina craſſiora, quae illic *κῶλα* dicuntur, ex meſocolis dependere, quaſi meſenteriis dixerit, hoc eſt, medianis quibuſdam membranis ac velut interſtitiis, quae *μεσόκωλα* dicuntur. Nam *μεσεντερίων* nomen generalius eſſe ſcribit Galenus, et tam ad tenuia inteſtina, quam craſſa pertinere, et corpus illud membranoſum craſſum inteſtina connectens indicare. *Μεσόκωλον* vero nomen *εἰδικώτερον* eſſe, et ad craſſiora tantum inteſtina ſpectare; velut ſi quis eam meſenterii partem, quae tenuia inteſtina connectit, *μεσονήστιον* vocaret, ſi vſus ferret, quod tamen *μεσοραῖον*, quaſi in medio tenuium inteſtinorum aut ventre poſitum, dici poteſt, quum ſit *ἀραίη* Heſychio *γαστὴρ καὶ λεπτὰ ἔντερα.*

a. Vitioſam hanc lectionem Foeſius aſſerit et *μετάκερας* aut *μετακέρασμα* mauult, quia omnia exemplaria in L. de rat. vict. in morb. acut. p. 84. 12. ſic exhibent, *μετάκερας* autem Heſychio eſt *τὸ εὔκρατον ὕδωρ, ἢ χλιαρόν.*

b. No-

Μεσόβλημα) vt ſi *μεσέντη*, dixiſſet.

Μετακύρας) in libro de ratione victus acutorum, lactea commiſtio.

Μηκώνιον) peplum vocatum, quem et ſuccum papaveris nominat.

Μήλην διασομώτριδα) ſpecillum ad diducendum, adaperiendumque idoneum.

Μήλην

[6] *τὸ πεπλον MS. D.* [7] *διασοματίδα MS. D. et cod. Moſq. δ' ἀσρωματίδα Ald. διασομωτρίδα Corn.* [8] *διασόλα δηλοῖ MS. D. διασολέα δηλοῖ cod. Moſq.*

b. Notatu digna ſunt, quae hic habet Heringa emendans ſimul Heſychium, ſic enim dicit c. 24. p. 208. *Βηκώνιον, εἶδος βοτάνης.* Sero mihi perſuadebit Heſychius *βηκώνιον* fuiſſe nomen alicuius herbae: immo nullus dubito, quin vocem hanc formauerit ex *μηκώνιον* confuſis *μ* et *β*. *Μηκώνιυ* vero herbae non ſemel meminit Hippocrates et ex eo Galenus in Exeg. vide Foeſ. in oec. qui tamen male, me iudice, accipit vltima verba Hippocratis de vict. rat. in morb. acut. p. 407. 36. quare non poſſum non, quin paucula de iis moneam. Ita igitur Cous ſenex: *Καὶ τὸ μηκώνιον τρίβων, ὕδωρ ἐπιχέων, καὶ διηθέων, ἄλευρον Φυρῶν, ἴτριον ὀπτῶν, μέλι παραχέων, τοῖσι ὑδροπικοῖσι τρώγειν δίδυ — — — τὸ δὲ ἀπὸ τῶν κοπρίων μηκώνιον ξυλλέγων, ταμιεύυ καὶ θεράπευε.* Notum eſt *μηκώνιον* quoque dici excrementa, quae infantes recens in lucem editi emittere ſolent, ac de iis Foeſius intelligit *τὸ ἀπὸ τῶν κοπρίων μηκώνιον*; ſed quum antecedentia, *τὸ μηκώνιον τρίβων* omnino de herba *πεπλίῳ* intelligenda ſint, quomodo quis aliam hic vocis *μηκώνιον* rationem quaerere potuerit, miror: ita vero vertenda ſunt vltima illa: ***peplum vero e ſterquiliniis collige, in vſum reconde.*** Solent aliquando plantae pro diuerſo ſolo natali habitu et viribus multum variare, quod et in peplo obſeruaſſe videtur Hippocrates, adeoque illud commendat, quod in ſterquiliniis proueniebat. *Κοπρία* enim, niſi mutato accentu *κοπριὰ* ſcribendum, ſterquilinium notat, et in hoc Hippocratis loco, et apud Strattidem Comicum e quo ſenarium ſequentem adducit Poll. L. VII. ſ. 134. *ὐδ' ἐν κοπρίᾳ θησαυρὸν ἐκβεβλημένον.* Conſule ibi notas.

c. In vulgatis editionibus legitur *διάσολον*, nos ex veteri codice repoſuimus *διασολέα*,

Μήλην ἐξωτίδα) τὴν μηλωτίδα.

Μήλην [1] ἰσχυρὴν) τὴν τραυματικὴν μήλην.

[d] [2] Μήλῃ πλατείῃ) τῇ [e] [3] σπαθομήλῃ.

Μήλης τῷ [4] πλάτει) [5] τῷ κυαθίσκῳ τῆς ὀφθαλμικῆς μήλης.

[f] [6] Μῆλα) [7] τὰ πρόβατια.

[g] Μηλίας) ἡ [8] ἀπὸ Μήλης τῆς νήσου.

[9] Μηλιάδος ὠμῆς) [h] τῆς ἀπὸ [10] Μήλου χαλκίτεως, ἢ [11] στυπτηρίας.

[i] Μηλιάδα) ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ νούσων τῷ σμικροτέρῳ, τῇ Μηλιάδι λέγει τῇ ἀπὸ Μήλου τῆς νήσου.[12]

[k] Μήτρη) [13] κάλυμμα καὶ οἷον ἔλιγμά τι ἢ ἐπιδιδυμὶς ὀνομαζομένη. Ἔστι δὲ [14] κιρσώδης τὶς ὄγκος κατὰ τὴν [15] κορυφὴν ἐπικείμενος τῷ διδύμῳ.

Μη-

[1] ἰσχυρῆς *MS. D.* [2] μήλην πλατείην *MS. D.* πατείαν *cod. Moſq.* πλατύνη *Ald.* [3] τὴν σπαθομήλην *MS. D. et cod. Moſq.* [4] πλάτει *Ald.* [5] κυθίσκῳ *MS. D.* [6] μήλεια *MS. D.* μηλία *Corn.* [7] τὰ *deeſt in MS. D. et cod. Moſq.* [8] ἀπὸ μήλου *MS. D. et cod. Moſq.*

λέα, quod et antea dixerit γυναικεῖος διαστολεύς. S T. Sic quoque Foeſius, v. L. II. περὶ γυν. p. 279. 17. p. 224. 1. 23. p. 281. 3. περὶ ἀφόρων p. 292. 48.

d. Vide L. de rat. vict. in morb. ac. p. 117. 13. vbi μηλαὶ τρεῖς τὸ πλάτει ſquamae aeris ſpecilla tria lata, aut ſpecilla auerſa tria. His enim verbis menſurae genus cyathiſcum in ſpecilli extremitate cauatum continens deſignatur, quo vtebantur ad ocularia inſtrumenta.

e. Σπαθομήλη eſt ſpecillum, quod ſiue alterum caput, ſiue vtrumque latum habet, cui aliquid imponi, et vulneribus applicari, immitti, infundi et inſpergi poteſt. Nam Spatha, quae et *tudicula, rudicula*, et τορύνη, ἐοργὴ ſeu εὐέργη, appellatur, inſtrumentum eſt, quo agitantur in vaſis, quaecumque miſceri volumus. Μήλη ἀπὸ μήλου a *pomo* dicta, quod globoſo capitello inſtar pomuli praefixa ſit; ἀμφισμήλη, vtrimque capitatum ſpecillum ad ſinus vlcerum, vulnerumque explorandos. v. Gal. de admin. anat. L. VI. Reineſ. in varr. lectt. L. II. c. 8. p. 192.

f. MS. μηλεία, τὰ προβάτεια. Quam lectionem ſequi debemus, altera reiecta. Nam προβάτια, per quod μῆλα expli-

Μήλην ἐξωτίδα) ſpecillum auricularium.

Μήλην ἰσχυρήν) ſpecillum vulnerarium.

Μήλῃ πλατείῃ) ſpecillo lato in modum rudiculae.

Μήλης τῷ πλάτει) cyathulo oculari ſpecilli.

Μῆλα) ouiculae.

Μηλίας) ex Mele inſula.

Μηλιάδος ὠμῆς) chalcitidis, vel aluminis ex Melo.

Μηλιάδι) in primo de morbis minore, Μηλιάδι inquit, a Melo inſula.

Μήτρη) tegmen, et tamquam inuolucrum quoddam ἐπιδιδυμὶς nominata: eſt autem varicoſus quidam tumor in ſummo imminens didymo.

Μη-

[9] *MS. D. addit ἀλλὰ καὶ μηλείαν λέγει, et νόσȣ vulgg.* [10] *μήλις cod. Moſq.* [11] *μηλιάδος MS. D. et cod. Moſq. et paulo poſt μικροτέρῳ MS. D.* [12] *τῇ κιμωλίᾳ MS. D. κημελίᾳ cod. Moſq. τῇ κιμήλῃ vulgg. μηλιάδι Corn.* [13] *κάλυμμά τι καὶ MS. D. ἔλιγμα ἢ MS. D. et cod. Moſq.* [14] *κιρώδης MS. D.* [15] *ſic quoque MS. D. ſed margo habet τὴν κοφηφήν.*

explicatur, diminutiuum eſt, quum μῆλα nihil minus ſit quam diminutiuum. Μῆλον enim dicitur ouis, non ouicula, ſed ab eo fit adiectiuum μήλειος, vnde μήλεια κρέα apud Hippocratem, cum alibi, tum περὶ νȣσων L. II. σιτίοισι δὲ χρῆσθαι κρέασι μηλείοισι. Sic dicitur βοεία κρέα. ST. Vide L. περὶ παθῶν p. 188. 23. L. II. de morb. p. 151. 31. p. 152. 12. p. 157. 10. περὶ γυν. φύσ. p. 221. 29. L. II. περὶ γυν. p. 288. 23.

g. Si ſcribas μηλίας genitiuus erit, a nominatiuo μηλία, quum Galenus tamquam nominatiuum exponat. Mutata igitur ſede accentus reponendum eſt μηλιὰς, cuius genitiuus erit μηλιάδος. Ceterum in vno codice poſt ἢ ἀπὸ Μύλης τῆς νήσȣ, ſcriptum eſt ἀλλὰ καὶ μηλίαν λέγει. ST. Iunta obſeruat alios habere μήλεια.

h. Legendum videtur Μηλιάδι in dandi caſu, quia ſequitur τῇ Μηλιάδι λέγει τῇ etc. Sciendum eſt autem in quodam exemplari pro hoc τῇ Μηλιάδι legi τῇ κιμωλίᾳ. ST. Vide L. de vlcer. p. 515. 16.

i. Non parum hic locus de mendo ſuſpectus Foeſio videtur.

k. Foeſius mauult μύτρη, atque clarius ſic deſcribit: eſt

[l] [1] Μηεῖειν) μασσᾶσθαι, ἐσθίειν.

[m] Μήκη) μύσις.

[n] [2] Μυοχάνη) ἐπίθετον [3] χασκούσης. Εἰ δὲ [4] μυριοχαύνη γράφοιτο, ἡ ἐπὶ μυρίοις ἂν εἴη [5] χαυνουμένη.

[o] Μύῤῥαν) [6] Αἰολεῦσι [7] σμύρναν, [8] δὶς τὸ ῥ γράφεται.

Μυρτίδανον) οἱ πλεῖστοι μὲν τὸ πέπερι, Διοσκουρίδης δὲ ὁ Αναζαρβεὺς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ὕλης ἐπίφυσιν ἀνώμαλον καὶ ὀχθώδη περὶ τὸ τῆς [9] μυρσίνης πρέμνον. Ὅγε μὴν Ἱπποκράτης τὸν καρπὸν οὕτως ὀνομάζει ἐκ τοῦ φυτοῦ, ὅπερ αὐτός φησιν [p] [10] ὑπὸ ἑτέρων [11] ὠνομάσθαι πέπερι.

[q] Μύτις) καλεῖται μὲν οὕτως καὶ τὸ ἐν [12] τῷ σηπίας [13] στόματι μέλαν, [14] ἀλλὰ καὶ ἰχθῦς τὶς ὑπὸ τοῦ Ἱπποκράτους δηλοῦται.

[r] Μυττωτὸν) ὑπότριμμα Διοσκουρίδης [15] εἶναί φησι σκορόδων ἢ [16] κρομμύου.

Μώ-

[1] *μηῖειν MS. D.* [2] *μηοχάνη MS. D.* [3] *χασχούσης Ald.* [4] *μύριοχάνη MS. D. μυιοχάνη Ald.* [5] *χαινομένη Corn.* [6] *αἰολιοθαὶ ſuprascript. ι, id eſt, αἰολιοθὶ MS. D. αἰολικὲς cod. Moſq. αἰολικὸν Corn. αἰολικὴν Ald.* [7] *τὴν σμύρναν MS. D. et cod. Moſq.* [8] *τὸ ῥῥ MS. D. διτταὶ αἱ Corn.* [9] *μυῤῥίνης MS. D. et cod. Moſq.*

eſt varicoſus quidam tumor, teſticulo circa verticem incumbens. Plures ſignificatus etiam apud eumdem vna cum laudatis locis conſpicere licet.

l. MS. *μηῖειν*. ST. Duo antiqui codices exhibent *μηείην*. l. Heſychius *μίειν* explicat *ἐσθίειν*. Locus tamen admodum laborat, nec facile ſanandus eſt.

m. MS. *μύκη*. ST. Proprie fungum haec vox ſignificat. Μύκητες vero vocantur in partibus vlceratis excreſcentiae quaedam ex humorum craſſitie enatae, velut tuberoſae quaedam eminentiae, quas in palpebris, pudendis ac reliquis exulceratis partibus oriri et *μυκήτας* vulgo dici ſcribit Galenus com. 3. in L. III. epid. p. 426. 31. et alibi paſſim.

n. Si *μυριοχαύνη* ſcribitur indicat *τὴν ἐπὶ μυρίοις χαυνομένην*, quae inter ſexcentas eſt, et ſic eſt in epid. L. II. p. 312. 38.

o. Vbi-

Μηνίειν) mandere, edere.

Μύκη) praecluſio, ſuffocatio.

Μυοχάνη) epitheton hiantis. Si autem *μυϱιοχάνη* ſcribatur, in millibus fuerit hians.

Μύῤῥαν) apud Aeoles *σμύϱναν*, id eſt, myrrham, duplici *ϱ* ſcribitur.

Μυϱτίδανον) plurimi quidem piper, Dioſcorides autem Anazarbaeus in primo de materia, adnaſcentiam inaequalem, et tumidam circa myrti ramum. Atque Hippocrates fructum ſic nominat ex arbore, quam ipſe ait ab aliis appellari piper.

Μύτις) vocatur quidem ſic, et in ore ſepiae atramentum, et piſcis quidam ab Hippocrate ſignificatur.

Μυττωτὸν) intritum Dioſcorides eſſe ait alliorum vel ceparum.

Μω-

10 *Verba ab οὕτως — ἑτέϱων deſunt in MS. D. eorumque loco ſcribitur ππ. et in cod. Moſq. πεπεϱέως vulgg.* 11 *ὠνομάσαι MS. D. et cod. Moſq.* 12 *τῇ σηπίᾳ MS. D τῇ σήπι vulgg.* 13 *Verba ςόματι μέλαν quidem abſunt a MS. D. ſed relinquitur ſpatium vacuum.* 14 *ἐνωονέχος vulgg.* 15 *Verba εἶναί Φησι σκοϱόδων quoque deſiderantur in MS. D. cod. Moſq. et Corn. 32. 29.* 16 *κϱομμύου MS. D. κϱομύυ Ald.*

o. Vbique apud Hippocratem *σμύϱνα* audit.

p. Ad locum *πεϱὶ γυναικ.* p. 288. 29. haec referenda eſſe exiſtimat Foeſius, et vt lectio Galeni Hippocratis lectionem referat propius, pro *ἑτέϱων, ὑπὸ Πεϱσῶν* legendum cenſet, et *ὅνπεϱ* pro *ὅπεϱ* ſubſtituit cum omnibus interpretibus, qui ad *καϱπὸν* referunt, quae Hippocrates et Galenus vti conſtat ad *Φυτὸν* retulere. Conſulendus quoque eſt Plinius, L. XV. 31. vbi dicit veteres, antequam piperis vſum haberent, loco eius baccas myrti vſurpaſſe. Vide Hieron. Mercurial. varr. lectt. L. I. c. 12. p. 30.

q. Ariſtoteli H. A. L. IV. c. 1. 2. *μύτις* eſt in mollibus piſcibus viſcerum loco, ſub ore, et per eam gula tendit. *Μυττὶς* Heſychio ſcribitur et exponitur *τὸ μέλαν τῆς σηπίας ὅπεϱ ἐν τῷ ςόματι ἔχουσα ἐκκϱίνει.*

r. Vide Foeſium ad hanc vocem.

[s] Μῶλυζα) σκόροδον ἁπλῆν τὴν κεφαλὴν ἔχον, καὶ μὴ διαλυομένην εἰς [1] ἄγλιθας· Τινὲς δὲ τὸ μῶλυ.

[t] Μωλυόμενα) κατὰ βραχὺ ἀπομαραινόμενα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

[a] Ναυσιώσιες) αἱ [2] παρεκχύσεις τοῦ αἵματος, ἃς δὴ καὶ ἐκχυμώσεις ὀνομάζει, [3] μετενήνεγκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐπὶ ταῖς ναυτίαις ἐμέντων [4] αἷμα τοὔνομα.

Νεῖον) τὸ νέον.

[b] Νεόμενον) τὸ νηχόμενον, [5] παραγινόμενον [6] ἀπὸ τοῦ νεῖσθαι, [7] ἐν πρώτῳ τῶν γυναικείων ἄμφω· τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ χορίου, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου.

[8] Νηπέλει) ἀδυνατεῖ.

[c][9] Νυκτάλωπες) οἱ τῆς νυκτὸς ἀλαοί.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

[a] Ξηρῇ [10] σηπεδονώδη) ἤτοι τῇ γαγγραίνῃ, ἤ τινι ταύτης γενικωτέρῳ.

[b][11] Ξύμη) ὃ καλεῖται κνησμός.

ΑΡΧΗ

[1] *ἄγλυθας MS. D.* [2] *παρείσχείσεις* vulgg. *παρεισχύσεις Corn.* [3] *μετενήνεκται MS. D.* [4] *Vox αἷμα abeſt a MS. D. et cod. Moſq.* [5] *MS. D. et cod. Moſq. addit παρὰ τὸ νεῖν, qui poſterior habet ν̃.*

s. Foeſius legit ἁπλὴν τὴν κεφαλὴν ἔχον.

t. Vide epid. L. I. p. 364. 37.

a. Reſpicitur ad locum de fract. p. 546. 49.

b. Foeſius in medium affert locum περὶ γυναικ. L. I. p. 245. 46. vbi pro χεόμενον Galenum νεόμενον legiſſe cenſet, hoc ſenſu: et vteri ſecundam ſurſum retrahunt, vtpote lubricam et innatantem, et in ſe ipſis detineat, et lapſus facilis a χεόμενον in νεόμενον aut νηχόμενον fuit. Vulgata tamen χεόμενον tolerari poteſt, quae ſecundam per vterum diffuſam neque adhaereſcentem indicat.

c. Scribe pro vulg. νυκτάλωπες. S T. Vberius hanc vocem explicat Actuar. in L. II. Meth. c. 7. νυκτάλωπας δ' ἐαρινοὺς φασιν οἱ ὑπὲρ γῆν μὲν ὄντος τοῦ φωτὸς βλέπουσι, δυομένου δὲ ἀμβλυώττουσι· νυκτὸς δ' ἤδη καταλαβούσης, οὐδὲν ὁρῶσι· λεπτῶν δ' ἄρα τοῦτο ὑγρῶν σύστημα, ὃ τὴν μὲν ἡμέραν τῇ τοῦ

Μώλυζα) allium ſimplex caput habens, et non diuiſum in ſpicas: quidam autem moly herbam.

Μωλυόμενα) paulatim extabeſcentia.

PRINCIPIVM N.

Ναυσιώσιες) effuſiones ſanguinis, quas et ἐκχυμώσεις appellat: tranſlatum eſt autem nomen ab iis, qui in nauſea ſanguinem vomunt.

Νεῖον) nuper, vel nouum.

Νεόμενον) natantem, aduenientem, ab eo, quod eſt νεῖσθαι, hoc eſt, venire, in primo de morbis mulierum, vtrumque, alterum in loco (chorio), alterum in partu imperfecto.

Νηπέλει) impotens eſt.

Νυκτάλωπες) per noctem non videntes.

PRINCIPIVM Ξ.

Ξηρῆ σηπεδονώδῃ) videlicet gangraena, vel aliquo hoc generaliori morbo.

Ξύμη) quod vocatur pruritus.

[6] τὸ παραγόμενον *MS. D. et cod. Moſq.* [7] ἐν τῷ πρώτῳ *MS. D.* [8] νηπόλει *MS. D.* [9] *Sic quoque MS. D. et Corn.* οἱ τῇ νυκτὶ *cod. Moſq.* νυκτάλωψ *Ald.* [10] σηπεδόνι *MS. D.* [11] ξυσμὸς *vel* ξυσμὴ *Corn.*

τοῦ Φωτὸς περιουσίᾳ δυναστεύεται, νυκτὸς δὲ συνεπισκοτεῖ τὴν ὄψιν. Luſcioſos vero vernos appellant, qui interdiu cernunt, ſed ſole occiduo hebetius, noctu autem nihil vident. Vitium gignitur ex tenuium humorum colluuie, quam interdiu quidem luminis copia euincit, ſed noctu viſioni tenebras offundit. v. Paul. L. III. c. 22. Aet. Tetrab. II. ſ. III. c. 46. Luſcioſi etiam ſunt qui parum propter oculorum vitium vident. Hippocrati prorrh. II. p. 422. 29. qui noctu melius cernunt, interdiu deterius. Et Auctori defin. med. p. 400. 5. nyctalops dicitur oculorum affectus abſque manifeſta cauſa, quum ſic affecti interdiu quidem nihil cernunt, noctu vero vident.

a. MS. ξηρῇ σηπεδόνι, et rectius. ST. Vide L. V. epid. p. 335. 10. Corn. ξηρωδέες addit in protr. 103. 2. 21.

b. Foeſius recte emendat ξυσμή auctoritate Erotiani, qui

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

[a] [1] Ὄα) τὰ πρὸς τῶν πολλῶν οὖα καλούμενα.

Οἰναρίῳ) ἀμπέλῳ.

[b] Οἰναρίδων) ἀμπέλου [2] κλημάτων.

[c] Οἴσπη αἰγὸς) ὁ [3] παρὰ ταῖς θριξὶ τῆς αἰγὸς ἐγγινόμενος ἐν τῇ ἕδρᾳ ῥύπος, [4] καὶ μάλιστα ταῖς κατὰ τὴν ἕδραν συνιστάμενος ῥύπος.

[d] [5] Οἰσοφάγος) ὁ τῆς γαστρὸς στόμαχος, οἷον οἰσοφάγος τὶς ὤν.

[6] Οἰσυπίδας) προβάτου ῥύπον, [7] ἤγουν ἔριον ῥυπαρόν.

[8] Οἰσυπίδες) προβάτου [9] ῥύποι συνεστραμμένοι. Δηλοῖ δὲ καὶ ἐρίου ῥυπαροῦ [e] [10] μαλίον.

[f] Ὄρχις) ἐξοχὴ προμήκης.

Ὀλε-

[1] ὅσα *MS. D.* [2] κλιμάτων *vulgg.* [3] περὶ *MS. D. et cod. Moſq.* [4] *Voces* καὶ μάλιστα *vſque* ῥύπος *deſiderantur in MS. D. cod. Moſq. et in Corn.* [5] *Haec gloſſa in MS. D. poſt ſequentem legitur, prorſus autem deeſt in cod. Moſq.*

ꝑui habet ξυσμὸς, vt et Heſychius vult, quid quod et ipſe Hippocrates ξυσμὴ exhibet L. II. de morbis p. 153. 17. et p. 154. 26. ξυσμός. Corn. ξυσμὸς 29. 2. 30. 31. ξυσμὴ 44. 26.

a. Vide L. II. περὶ διαίτης, p. 95. 41. Sunt autem τὰ ὄα ſorba et arboris fructus, quae etiam ὄα et ὄη, Latinis ſorbus dicitur, et adſtringentis virtutis eſt. v. Dioſc. L. I. c. 174. Heſychius explicat δένδρον κάρπιμον. Καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ οὕτω καλεῖται ὄα, καὶ ἡ μηλωπή. Suidae ὄα ἀκροδρύων εἶδος exponitur, μήλοις μικροῖς ἐμφερὲς ὀπώρα ἢ ὄα.

b. Vide L. II. περὶ γυναικ. p. 289. 35. vbi ἐπὶ οἰναρίδων legitur, ſuper ſarmenta vitium.

c. Lego οἰσύπη, vt habemus apud Erotianum, item apud Hippocratem ipſum. Sicut et οἰσηπηρὰ, item οἰσυπώδεα: item hic legimus οἰσυπίδας. S T. Occurrit et οἴσυπος, et οἴσυπις, quae eſt lanarum pinguitudo et ſordes, quas ſub alis feminibus, et in collo e ſudore pecudum fieri laudatiores prodidere. Sic Q. Seren. c. 54. *glomeramina, quae gerit intus clauſa aries inter geminae coxendicis vmbras* diluere iubet et propinare ſomno inducendo. Ea ſunt villis feminum parte domeſtica

PRINCIPIVM O.

Ὄα) quae a multis οὖα vocantur, id eſt, ſorba.

Οἰναρίῳ) viti.

Οἰναρίδων) palmitum vitis.

Οἴσπη αἰγὸς) ſordes inter pilos caprae naſcens, et maxime in eis, qui circa ſedem ſunt, conſiſtens.

Οἰσοφάγος) ventris ſtomachus, tamquam guttur quoddam exiſtens.

Οἰσυπίδας) ouis ſordem, hoc eſt, lanam ſordidam.

Οἰσυπίδες) ouis ſordes conglobatae, ſignificat et lanae ſordidae vellus.

Ὄκρις) eminentia oblonga.

[6] *οἰσυσίδας Ald.* [7] *ἢ ἔριον MS. D. et cod. Moſq. ἔριον ῥυπαρὸν Corn. totam gloſſam delendam cenſet Corn.* [8] *οἰσυπίδας MS. D. et Ald.* [9] *ῥύπον συνεσραμμένον MS. D. et cod. Moſq.* [10] *μαλὸν MS. D.*

meſtica et ſede adhaerentes ſpurcities. cf. Reineſ. varr. lectt. L. II. c. 8. p. 196. Heſychio οἴσπαι dicitur προβάτων κόπρος, ῥύπος, et Suidae, οἴσπη, ῥυπαρῶν προβάτων ἔρια.

d. In poſteriore loco falſa eſt haec ſcriptura οἰσοφάγος, ſed quae vera ſit, vix coniicere poſſum: niſi forte dicamus, eum ſcripſiſſe οἶον οἰσοφάγος, id eſt, quaſi ſolus comedens. Similis error oſtenſus fuit paulo ante in μεσόδμη. At contra infra περσύας, οἷον περισύας τις ὤν. Legitur autem οἰσοφάγος apud Hippocratem cum alibi, tum ἐν τῷ περὶ τόπων τῶν κατ' ἀνθρ. vbi ſcribit ἡ δὲ κοίλη φλὲψ περαίνεται μὲν ὡς ὁ οἰσοφάγος, πέφυκε δὲ μεταξὺ τοῦ τε βρόγχου καὶ τοῦ οἰσοφάγου. ST. Vide Hipp. περὶ ἀνατομῆς p. 54. 35.

e. Foeſius mauuit μάλλιον, vt concinnata et carpta lana ac velut promiſſior concinnata accipiatur.

f. Ὄκρις a Galeno in gloſſ. Hippocr. exponitur ἐξοχὴ προμήκης: hinc proprie de verticibus montium dicitur, atque a Graecis ad Latinos tranſiit. Vide Feſtum. Hinc ὀκριόεις acutas prominentias habens, aſper. Vide Foeſium in oecon. Hippocr. Verum plerique libri praeferunt ὀκρύοεις. Ita paſſim Homerus, Apollon. Rhod. L. II. v. 739. et ipſe Quintus L. I. v. 537. ἀπὸ μόθων ὀκρυόεντα, et L. III. v. 637. πᾶσα δ' ἄρ' ὀκρυόεσσα πέτρη, ποταμῶν τε ῥέεθρα.

[g] Ὀλερὸν) δυσῶδες ἢ μέλαν, [1] ἀπὸ τοῦ τῶν σηπιῶν [2] ὄλου,

[h] Ὀλιθράζοντα) ὀλιθαίνοντα.

[i] [3] Ὑλοκωνίτης) βοτάνη τις ἀγρία λαχανώδης.

[k] Ὄλον) τὸ μέλαν τῆς σηπίας.

[l] Ὀλώδεα) θολερὰ ἢ μέλανα.

[4] Ὀλοφλυκτίδες) φλύκταιναι.

[m] Ὀνεύεσθαι) [5] ἤγουν δι' ὄνων ἐπιστροφῆς τείνειν. Ὄνοι δὲ [6] καὶ [n] ὀνίσκοι, οἱ ἄξονες· Γράφεται δὲ κατονεύεσθαι.

[o] Ὅπλα) κάλοι ἀπὸ [p] [7] στύπειου ἢ λίνου, ἢ [8] καννάβεως.

Ὀπὸς

[1] *ἀπὸ τῆς σηπίης MS. D. et cod. Moſq. omittunt vulgg.* [2] *ſic et MS. D. et cod. Moſq. ὅλῳ Iunta.* [3] *ὀλοκωνίτης MS. D.* [4] *ὀλοφλοκτίδες, φλυκτέναι MS. D. et Ald.* [5] *ἤγουν MS. D. et cod. Moſq. ignorant.*

θρα. Vide et Oppian. Cyneg. L. II. v. 452. Eodem tamen in Libro v. 598. οὐκ ἐρέω κρυερὸν γένος ὀκριόεντος ἐχίνου, et ſane analogum magis eſt ὀκριόεις, nec dubito quin aliquando alterum huius locum occupauerit: quod tamen damnare penitus, tot ſubnixum teſtimoniis, non ſuſtineo. Verum, vtut ſit, optime conuenit ὀκριόεις loco Calabri L. XII. v. 131. quum enim per metaphoram omnia dura aſpera ac horrida ὀκριόεντα vocentur, iure etiam ferrum, ſiue ſerra intelligatur, ſiue ſecures, aliaue inſtrumenta, σίδηρος ὀκριόεις dicitur. HER. Foeſius mauult ὀκρὶς. Heſychius exponit ὁ τραχὺς λιθὸς, lapis aſper.

g. Sepiae atramentum ὀλὸν, aut ὀλὸς aut θολὸς dicitur. Vide Hippocr. L. I. περὶ γυναικ. p. 144. 44.

h. Foeſius exiſtimat Galenum in locis, vbi vulgo legitur ὀλιθαίνοντα, legiſſe ὀλιθράζοντα. v. c. L. de fract. p. 575. 9. et de art. p. 641. 24.

i. Quidam Dulichinum eſſe exiſtimant. v. L. I. περὶ γυν. p. 257. 49.

k. Foeſius pro μέλαν dat μέλας, et ὅλος in hac ſignificatione apud Heſychium occurrit, ſed Galenum legiſſe ὀλὸν pro θολὸν cenſet L. II. de morb. p. 157. 49. et L. IV. epid. p. 330. 26.

l. Vide L. de art. p. 295. 4. τὰ δὲ ὕδατα κρηναῖά τε καὶ στάσιμα πίνοιεν καὶ ὀδώδεα.

Non

Ὀλερὸν) male olens, vel nigrum, a ſepiarum atramento.

Ὀλιϑράζοντα) labentem.

Ὀλοκωνίτης) herba quaedam agreſtis oleracea.

ᵐὌλον) atramentum ſepiae.

Ὀλώδεα) turbida vel nigra.

Ὀλοφλυκτίδες) puſtulae, quae ſubito erumpunt.

Ὀνεύεϑαι) per * axium conuerſionem extendere; ⁿὄνοι enim et ὀνίσκοι axes, ſcribitur, et κατονεύεϑαι.

ᵒὍπλα) fūnes ex ſtuppa, vel lino, vel canabe.

* Forte axem legendum.

6 καὶ deeſt in Ald. 7 σύπτει MS. D. σύπυ Ald. 8 κανάβεως MS. D.

Non dubito quin a mala manu vltimum ſit hoc; ac pro ὀλώδεα irrepſerit: nihil facilius confuſione τῶν Λ et Δ. Hinc male ſcripſere ΟΔΩΔΕΑ pro ΟΛΩΔΕΑ. Huc igitur referenda Galeni gloſſa ολώδεα. Nec enim vox ὀλώδεα in vulgatis libris vllibi, quantum ſciam, legitur, vnde et Foeſius in oecon. locum illi aſſignare nequiit. HER.

m. Foeſius exhibet, ὀνεύεϑαι ἢ κατονεύεϑαι δι' ὅ.

n. Ὄνισκοι etiam porcelliones vocantur apud Cael. Aurelianum tard. paſſ. L. I. c. 4. animalia, quae humectis aut aquoſis locis ſaepe naſcuntur, populariter ſuculae quoque dicuntur et millepedae.

o. Belle hunc in locum commentatur Reineſ. varr. lectt. L. III. c. 6. p. 440. ὅπλα ſunt, quos *nauium armamenta* appellat Plin. XIX. 2. funes ſeu rudentes in naui. Hippocr. L. de artic. diuerſa vinculorum genera chirurgo neceſſaria recenſens nominat δεσμὰ τὰ ἱμάντινα, σιδηρέα, ὅπλα, καὶ σχοινία: vbi Gal. com. 4. extr. per ὅπλα proprie τὰ ἐν τῇ νηῒ σχοινία, *rudentes nauticos*, per σχοινία vero reſtes in vrbibus et agris vſitatas ſignificari docet. Navigaturo praeceptum Heſiodi L. II. opp. et dier. v. 245. Ὅπλα δ' ἐπαρμένα πάντα τεῷ ἐνικάτϑεο οἴκῳ. Deinde ὅπλα quoque res quaeuis in domo, inſtrumenta artificum et operum quorumcumque dicuntur. Vide Hippocr. L. de art. p. 615. 23. Confer Corn. 30. 3. 2.

p. Malim συπτεὶς, vt et antea admonui. ST. Sic et Foeſius et Chart.

[q] 'Οπὸς) [1] ὁ τῦ σιλφίυ κατ' ἐξοχὴν, ὥσπερ καὶ [2] καυλός. Καλεῖ δὲ [3] σίλφιον [4] καὶ τὴν ῥίζαν μόνην.

[r] 'Οπῦ καρπὸν) σιλφίυ σπέρμα· ὅπερ καὶ φύλλον ἑνικῶς, καὶ [5] μαγύδαρις ὑπό τινων καλεῖται.

[s] 'Οργάσασθαι) ἀναμίξαι, συγκεράσαι.

[t] 'Ορθοπρίονι) τῇ χοινικίδι.

[u] [6] 'Ορoκωνίτιδος) ἑτέρα γραφὴ τῆς ὀλοκωνίτιδος, περὶ ἧς ἔμπροσθεν εἴρηται· Φησὶ δὲ Διοσκυρίδης τὴν [7] ἐν ὄρει [8] γεννωμένην [9] ὀροκωνίτιδα ὀνομάζεσθαι.

[x] [10] 'Ορῤῥωδέων) τῶν ἄχρι τῦ [11] ὄῤῥυ ἐκτεινομένων. Ὄῤῥος δὲ, τῦ ἱερῦ [12] ὀςέυ τὸ πέρας· ὅπερ καὶ [13] ὀῤῥοπύγιον καλεῖται.

[y] [14] Ὄρχεα) ὄσχεες.

[15] 'Οσχίῳ) τῇ περὶ τὸ ςόμα τῆς μήτρας [16] ἑλικοειδεῖ ἐπαναςάσει· [z] Ὄσχος γὰρ καὶ μόσχος, τὰ [17] κλήματα καὶ αἱ ἕλικες. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ [18] ἀμφίδεον ὀνομάζει καὶ λέγνα.

[22] [19] 'Οτίδος) τῦ ὀρνέυ, ὃ 'Αριςοτέλης ὠτίδα [20] διὰ τῦ ω καλεῖ, Ξενοφῶν δὲ [21] ἐν τῷ πρώτῳ Κύρυ ἀναβάσεως ὀτίδα [22] διὰ τῦ ο γράφει.

ΑΡΧΗ

[1] *ὁ ignorat MS. D.* [2] *καυλὸν Ald.* [3] *σύλφιον MS. D.* [4] *καὶ deeſt in MS. D. et cod. Moſq.* [5] *ματίδαρις MS. D. μάνδαρις vulgg. μάγδαρις MS. St. Voces ab ὅπερ ad μάνδαρις deſunt in Aldo.* [6] *ὀροκωνπίδιον MS. D. ὀροκωνπίδιος cod. Moſq. ὀροκόνιτιδι ἑτέρᾳ Corn. ὀροκόνπιδι Ald.* [7] *ἐμόρι MS. D.* [8] *γενομένην MS. D.* [9] *ὀροκωνίτην MS. D. et cod. Moſq. ὀρεκονίτον Ald. MSS. et noſtram tuetur Corn.* [10] *ὀῤῥωδίων MS. D.*

q. V. de rat. victus in morbis acutis p. 62. 26. L. II. de morb. p. 149. 8. 15. epid. L. VII. p. 362. 23. et L. *περὶ τῶν ἐντὸς παθ.* p. 200. 8. 19. p. 202. 5. et alibi.

r. V. L. I. *περὶ γυν.* p. 257. 1.

s. Vide Hipp. epid. L. VI. aph. 6. ſ. 2.

t. Haeſitat Foeſius an ad locum in L. de vuln. capitis referenda ſit haec gloſſa pag. 451. 28. *χοινικὶς* autem eſt modiolus aut terebra caua, qua in ſecandis caluariae oſſibus vtebantur antiqui, eademque *ὀρθοπρίων* nominatur.

u. Sumta eſt lectio ex L. I. *περὶ γυν.* p. 257. 49.

x. Vide L. de vict. rat. in

morb.

Ὀπὸς) ſuccus ſilphii per excellentiam, quemadmodum et thyrſus: vocat autem ſilphium etiam radicem ſolam.

Ὀπȣ̃ καρπὸν) ſilphii ſemen, quod et folium ſingulariter, et magydaris a quibuſdam vocatur.

Ὀργάσασθαι) commiſcere, contemperare.

Ὀρθοπρίονι) cibo tamquam in diem ſatis ſit.

Ὀροκομπίδιον) alia ſcriptura ὀροκωνίτιδος, de qua ante dictum eſt: ait autem Dioſcorides in monte natam ὀροκωνίτιδα nominari.

Ὀῤῥωδέων) vſque ad caudam extenſorum.

Ὄῤῥος) ſacri oſſis extremitas, quod etiam ὀῤῥοπύγιον vocatur.

Ὄρχεα) ſacculus teſticulorum.

Ὀσχίῳ) circa os vuluae flexuoſa extuberantia. Ὄσχος enim et μόσχος, palmites, et clauiculae: idem autem et ἀμφίδεον, et λέγνα nominat.

Ὀτίδος) auis. Ariſtoteles ὠτίδα per ω vocat, Xenophon autem in primo Cyri expeditionis ὀτίδα per ο, ſcribit.

[11] ὄρȣ *MS. D.* [12] ὀςȣ̃ *MS. D. et cod. Moſq.* [13] ὀῤῥοπήγυον *Ald.* [14] ὄρχεος, ὄρχεα *MS. D. et cod. Moſq.* [15] ὄσχεον, *niſi oculi me fallunt, Corn.* [16] ἰλικοειδεῖ *vel* ἑλκοειδεῖ *Ald.* [17] κλίμακα *MS. D.* [18] ἀμφίδαιον *Ald.* [19] ὠτίδος *Chart.* [20] διὰ τȣ̃ ω̄ μεγάλȣ καλεῖ *MS. D. et cod. Moſq.* [21] ἐν τῇ περὶ κ. *MS. D. et cod. Moſq.* [22] διὰ τȣ̃ ο̄ μικρȣ̃ γρ. *MS. D. et cod. Moſq.*

morb. acut. p. 108. 27. Ariſtoph. Schol. ὀῤῥωδῶν exponit εὐλαβȣ́μενος, ἀπὸ τȣ̃ τὸν ὀῤῥὸν τὸν δειλὸν ἰδίειν. Plures ſignificatus huius aeque ac vocis ὄῤῥος ſuppeditat Foeſius.

y. Foeſius ὄσχεα mauult, quae et ὄσχη dicitur, v. L. περὶ γυν. φύσ. p. 277. 1. p. 288. 17. Heſychius ὄσχεα exponit μαρσύππια, ἢ τὸ τῶν διδύμων ἀγγεῖον.

z. ὄσχος et μόσχος palmitem, ſurculum aut malleolum viteum ſignificat, et ramum tenellum ſeu ſarmenta et pampinos. Vnde ὀσχοφόρια dicuntur feſta, quibus ramulos vitis racemis onuſtos pueri geſtabant apud Athenienſes quaſi ramalia. Heſychius exponit κλήματα βοτρύων πλήρη.

zz. Mirum eſt Galenum affir-

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

[1] Παλίνοπτα) τὰ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπεστραμμένα.

[a] Παλύναι) ἐπιπάσαι.

[b] Παράλαμψις) ἡ ἐν τῷ μέλανι τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιλάμπουσα οὐλὴ, διὰ τὸ ἡσυχῇ [2] παχυτέρα εἶναι τῆς αἰγίδος.

[c] Παράλιον) εἶδος [3] τιθυμάλλου. Καλεῖται δὲ καί τι κράμβιον παράλιον.

Παραστάτας) τὰς ἐπιδιδυμίδας, ἐν τῷ Περὶ Φλεβῶν, ὃ πρόκειται [d] τῷ μοχλικῷ.

[e] [4] Παραφᾶσαι) [5] παράψασθαι [6] μετὰ καθέσεως, ὥσπερ τὸ [7] ἐσαφάσασθαι, [8] εἰσβάλοντα τὴν χεῖρα ἅψασθαι. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ τοὺς κρυπτοὺς τόπους τοὺς κατὰ τὸ γυναικεῖον [9] αἰδοῖον, παραφάσιας [10] ὀνομάζουσι.

Παρα-

[1] *πάλιν ὁ MS. D.* [2] *παχυτέραν vulgg. vel καὶ βαθυτέραν Corn.* [3] *τιθυμάλου MS. D.* [4] *παραφάσθαι MS. D. et cod. Moſq.* [5] *παραψέσθαι vulgg.*

affirmare Xenophontem ſcripſiſſe ὀτίδα per ο, quod in eius exemplaribus ita ſcriptum inueniſſet: quaſi librariis non minus fidei quam ipſi autographo adhibendum eſſet, quos partim incuria partim inſcitia huiuſmodi multa, imo etiam longe grauiora peccare, innumera exempla docent. Futile ſane teſtimonium affert, et cui contrarium afferre facillimum eſt, nimirum exemplarium contrariam ſcripturam habentium. In omnibus enim, quae mihi videre contigit ἀναβάσεως Xenophontis ἀντιγράφοις, vidi autem quinque minimum, ex quibus duo magnam vetuſtatem prae ſe ferebant, ὠτίδες per ω ſcriptum exſtat. Quin etiam Athenaeus L. IX. citans eum Xenophontis locum, habetur autem editionis meae p. 151. in fine, eamdem ſcripturam ſequitur. Sic et ὦτος, quod idem valet, cum ω apud eumdem legitur. Suſpicor autem ὠτίδα ſiue ὦτον appellatam hanc auem, quod circa ὦτα, id eſt, aures, duo πτερύγια habeat, teſte Ariſtotele. Quod ſi hoc ſit nominis huius etymum, quin per ω ſcribi debeat, nulla dubitatio relinquitur. Noſtrates vocem Graecam imitantes *outarde* appellant. Ceterum Erotianus

PRINCIPIUM Π.

Παλίνοπτα) a ſole auerſa.

Παλῦναι) inſpergere.

Παράλαμψις) in nigro oculorum ſplendens cicatrix, eo quod aliquando craſſior ſit aegide.

Παράλιον) ſpecies tithymali. Vocatur autem et quaedam braſſicula παράλιον marina.

Παράςατας) quaedam vaſa ſpermatica, in libro de venis, qui adiectus eſt libro de curandis luxatis.

Παραφᾶσαι) aberrante manu attingere, cum deceptione, vt, et ἐσαφᾶσαι iniicientem manum attingere; hinc et occulta loca iuxta muliebre pudendum παραφάσιας nominat.

Παραι-

[6] μετὰ καθιέως *Ald.* [7] ἐσάφασα *MS. D. et cod. Moſq.* [8] εἰσβάλλοντα *MS. D.* [9] *Poſt* αἰδοῖον *MS. D. exhibet* παραφρονεῖν ὡς καὶ ἀλλοφάθειν. αἰδοῖον *deeſt apud Ald.* [10] ὠνόμασε *MS. D. et cod. Moſq.*

nus duplicis et ipſe ſcripturae meminit, ſed mendoſe legitur apud eum ὠτίδα καὶ ὠτίδος, pro ὠτίδα καὶ ὀτίδα, vel ὠτίδος καὶ ὀτίδος. Quod enim ſubiungit ἑκατέρως γὰρ γράφεται non dubitatio eſt, quin diuerſitatem hanc, videlicet per ω et ο, ſignificet. Porro ſi quis miratur Galenum in deprauata exemplaria incidiſſe, legat quemdam mearum in Xenophontem annotationum locum, in quo idem ipſi quoque Theopompo vſu veniſſe doceo. ST. Vide Hippocr. de morbo ſacro p. 122. 32.

a. Plutarch. Symp. qq. L. II. qu. 4. παλῦναι explicat συμπάσαι, καταπάσαι.

b. Vide prorrh. II. p. 420. 17. vbi παραλήψις notante iam Foeſio vitioſe ſcribitur.

c. Eſt etiam παράλιος τιθύμαλος Dioſcor. L. IV. c. 165. ὅτι φύεται ἐν παραθαλασσίοις τόποις, quem tithymalida aut meconida quidam appellant. Cf. Theophraſt. hiſt. plant. L. IX. c. 2. et Plin. L. XXVI. c. 8.

d. Locus non exſtat in mochlico, quod vidit Foeſius, ſed in L. περὶ ὀςέων φύσ. p. 62. 7.

e. MS. παράφασις, ἀλλοφρόνησις. ST. Locus indicatur περὶ γυν. L. II. p. 282. 23. Vberius haec vox notat: ſenſim admota manu, ac velut fallente et aberrante contingere, et leuiter contrectare, idque

Παραφάσσειν) παραφρονεῖν, ὡς καὶ ἀλλοφάσσειν. Ψιλῶς δ᾽ ἀναγνωστέον, οὐχ ὥσπερ τὸ πρὸ αὐτοῦ παραφᾶσαι. Ἔγκειται γὰρ ἐν ἐκείνῳ τὸ τῆς ἀφῆς ὄνομα.

f Παρθένιον) τὸ [1] σμικρόφυλλον. Καλεῖται [2] δὲ παρθένιον καὶ ἡ ἀνθεμὶς καὶ ἡ ἑλξίνη, καὶ ἡ λινόζωστις, καὶ τὸ ἀμάρακον. Ἀλλὰ καὶ Διοσκουρίδης, μήποτέ, φησιν, [3] ἀκουστέον ἤτοι τῆς ἑλξίνης, ἢ τῆς λινοζώστεως τὸ εἶδος τὸ [4] σμικρόφυλλον.

g [5] Πασπαλέτης) ὁ [6] κεγχραλέτης. [7] Πάσπαλος γὰρ ὁ κέγχρος.

h Πασσαλίσκῳ) τῷ [8] σμικρῷ πασσάλῳ, ὑποκοριστικῶς.

i Παφλάζουσιν) ὠνοματοπεποίηκε, τοὺς [9] πταίοντας, καὶ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι δηλῶσαι [10] βουλόμενος.

k Πέζαι) [11] ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων οὕτως [12] γέγραπται· Καὶ οἱ πόδες οἰδίσκονται, αἱ [13] πέζαι μάλιστα. Ζηνόδοτος μὲν οὖν ἐν ταῖς ἐθνικαῖς λέξεσι, πέζαν φησὶ τὸν πόδα καλεῖν Ἀρκάδας καὶ Δωριεῖς. Ὁ δὲ Ἱπποκράτης ἔοικεν ἢ τὸ [14] πεδίον καλούμενον [15] τοῦ ποδὸς οὕτως ὠνομακέναι, ἢ τὰ σφυρά.

Πέλλα

[1] *μικρόφυλλον MS. D.* [2] *δὲ ignorat MS. D. et cod. Moſq.* [3] *ἀκουστέον ἐστὶν ἤτοι MS. D. et cod. Moſq.* [4] *μικρόφυλλον MS. D.* [5] *πασπαλέστης MS. D.* [6] *κεγχραλέστης MS. D.* [7] *πασπάλη MS. D. et cod. Moſq.* [8] *μικρῷ MS. D.* [9] *πτέονας — ἐπαναλαμβάνοντες Ald.*

idque dicitur de contrectatis locis muliebribus, vbi os vteri diſtortum, aut in iſchion prolapſum retorquetur et revellitur. Παραφᾶσαι autem non ſecus ac ἐσαφᾶσαι dicitur, quod eſt immiſſa manu, aut immiſſo digito contingere et contrectare. Quae omnia in muliebribus morbis admodum ſunt familiaria.

f. Parthenium, herba thymia cutis, quae glandem degit perſanans. Arbitratur Foeſius reſpici ad locum de vlceribus p. 515. 15. Vocatur quoque ab Dioſcoride L. III. c. 155. et L. IV. c. 191. anthemis et linozoſtis. Perdicium apud Celſum L. II. c. 33. artemiſia Plinio L. XXV. 7. ab Artemiſia Mauſoli vxore denominata, quae antea Parthenis dicebatur.

g. Pro

Παραφάσσειν) deſipere, vt et ἀλλοφάσσειν, tumultuari, cum tenui autem legendum eſt, non vt quod eſt ante ipſum παραφᾶσαι, ineſt enim in eo τῆς ἀφῆς, id eſt, tactus nomen.

Παρθένιον) millefolium, vocatur autem παρθένιον, et anthemis, et helxine, et mercurialis, et amaracum, ſed et Dioſcorides * numquam ait intelligenda eſt vel helxines, vel mercurialis ſpecies parua habens folia.

Πασπαλέτης) panis vel farina milii ſubtilis. Πασπάλη, vel πάσπαλος enim milium eſt.

Πασσαλίσκῳ) paruo palo, diminutiue.

Παφλάζειν) nomen fecit, errantes, et reſumentes in diſſerendo ſignificare volens.

Πέζαι) in ſecundo de morbis mulierum ſic ſcriptum eſt, et pedes tumeſcunt pueri maxime. Zenodotus quidem in gentium vocabulis πέζαν ait pedem vocare Arcades, et Dores. Hippocrates autem videtur vel planitiem appellatam pedis ſic nominaſſe, vel talos pedum.

Πέλλα

* μηποτὲ, id eſt, numquid per interrogationem, I,

[10] βυλόμενος δηλῶσαι MS. D. [11] οἱ πόδες ἐν τῷ δ. vulgg. [12] γέγραφε MS. D. et cod. Moſq. [13] πέζαι. Μάλιςα μὲν ὖν Ζην. MS. D. et cod. Moſq. μάλιςα delet Corn. [14] παιδίον MS. D. et Ald. [15] παιδίυ Ald.

g. Pro πάσπαλος in MS. eſt πασπάλη. ST. Quidam vocem πασπαλέτην miliaceum interpretantur. Πασπάλη apud Suidam eſt ἀλευρότησις, τὸ λεπτὸν τῦ ἀλεύρυ, tenuiſſima farina, quae et παιπάλη dicitur. Heſychio πασπάλη eſt τὸ τυχὸν res vulgata et minima, additque οἱ δὲ κέγχρον, ἢ ἄλευρα κρίθινα, quidam milium aut farinam hordeaceam.

h. Vide περὶ γυν. L. II. p. 287. 39. 44. Πασσαλίσκος autem et πασσάλιον, palum aut clauum ligneum ſignificat.

i. Vide Hipp. L. II. epid. p. 387. 22. et περὶ κρισίων p. 387. 19. παφλάζω idem eſt ac ἀναζέω, et dicitur proprie de maris aeſtuantis aut fluctuantis ſonitu. Heſychius παφλάζοντα exponit ἠχῦντα, ἀναβράζοντα, θερμαίνοντα. Aretaeus autem de morb. ac. L. I. c. 7. de balbutientibus et inter loquendum haeſitantibus adhibet.

k. Cornarius pedum extremitates

[l] Πέλλα) πελία, ὑπόκιῤῥα. Τὰ [1] δὲ αὐτὰ καὶ [2] πελιρὰ ὀνομάζει. Ζηνόδοτος δὲ ἐν ταῖς ἐθνικαῖς λέξεσι, [3] Σικυωνίους φησὶ τὸ κιῤῥὸν [4] πέλλον ὀνομάζειν.

[m] [5] Πεμφιγώδεες) [6] ἤτοι νοτίδος μεστοὶ καὶ ὑγρότηδος, ἢ καὶ πνευματώδεις.

[n] Πέπλιον) ὅπερ καὶ [7] πέπλις καὶ ἀνδράχνη ἀγρία.

[o] Πέπλος) τὸ αὐτὸ καὶ [8] χαμαισύκη καὶ [9] μήκων ἀφρώδης, καὶ [p] μηκώνιον.

Περητηρίῳ) [q] τρυπάνῳ τῷ εὐθεῖ καὶ ὀξεῖ· Ἔστι γὰρ καὶ ἕτερον [10] ἡ χοινικίς.

[r] Περιεστέλλετο) τοῖς περιβολαίοις ἑαυτὸν ἔσκεπεν.

[11] Περικεκαλμένοι) περικεκαμμένοι, γρυποὶ, καὶ ἐπικαμπεῖς.

[s] [12] Περινήματος) [13] περικλύσματος.

Περινεῖ) περικλύζει, περινήχεται.

[t] [14] Περινῷ) περινέῳ. Ἔστι δὲ ὁ τόπος ὁ μεταξὺ τοῦ ὀσχέου, καὶ τῆς ἕδρας, ἔνθα τῆς κύστεως ὁ τράχηλος.

[u] [15] Περιξύσας) ἐν κύκλῳ περιαμύξας.

Περι-

[1] δ' αὐτὰ *MS. D.* [2] πελληρὰ *MS. D. et cod. Moſq.* [3] σικυωνίας *MS. D. ſupraſcr.* ου. [4] πέλον *cod. Moſq.* [5] πεμφιγγώδεες *MS. D.* [6] ἤτει *vulgg.* [7] πέπλης *MS. D.* [8] χαμαισύας *MS. D.* χαμαισίκη *Ald.*

mitates intelligit. Locus a Galeno laudatus legitur pag. 281. 48. Pollux ait: πέζα τὸ ὑπὸ τῇ κνήμῃ μέρος, καλεῖται σφυρὸν καὶ πέζα.

l. Vide progn. p. 124. 28. Heſychius πελλὸν exponit φαιὸν χρῶμα, ἐμφερὲς τῷ πελιδνῷ et πελλὴν, κυφὴν καὶ φαιὰν τῷ χρώματι. Conf. Plin. L. X. c. 60. Ariſtot. H. A. L. IX. c. 1.

m. Vide Foeſ. p. 492.

n. V. Dioſc. L. IV. c. 169. et Plin. L. XX. c. 20.

o. V. Plinium L. XXVI. c. 12.

p. Cuius medicamenti purgatorii ſaepius habetur mentio ab Hippocrate, vt in fine libri quarti de diaeta acut. et in libro de fiſt. et in 7 epid. non procul a fine. l.

q. Vide Hipp. περὶ τῶν ἐντὸς παθ. p. 200. v. 3. Vbi videtur Foeſio Galenus legiſſe τρυπάνῳ περητηρίῳ vt terebra acuta ad os traiiciendum et viam aquae inter cutem faciendam vſus fuerit, non

Πέλλα πελιὰ, ὑπόκιῤῥα) liuores ſubfului, haec eadem et πελιῤὰ vocat. Zenodotus autem in vocabulis gentium Sicyonios ait giluum πέλλον nominare.

Πεμφιγώδεες) vel humore, et humiditate pleni vel ventoſi.

Πέπλιον) quod et peplis, et portulaca agreſtis.

Πέπλος) idem, et humilis ficus, et papauer ſpumeum, et ſuccus papaueris.

Περητηρίῳ) terebro recto, et acuto: eſt enim, et aliud choenicis.

Περιςέλλετο) indumentis ſe ipſum tegebat.

Περικεκαλμένοι) inflexi, adunci: et curuati.

Περινήματος) circuminundationis.

Περινεῖ) circuminundat, circumnatat.

Περινῷ) perineo, eſt autem locus inter ſcrotum et anum, vbi veſicae collum eſt.

Περιξύσας) qui circumlacerauit.

Περι-

[9] *μήκη MS. D. et cod. Moſq.* [10] *ἢ σχοινικὶς Ald.* [11] *Verbum περικεκαλμένοι ignorat MS. D.* [12] *περινεήματα MS. D. περινήλματος Ald.* [13] *περικλύσματα MS. D. et cod. Moſq.* [14] *In margine MS. D. legitur περίνεον.* [15] *vel περιαμύξας, ἐν κύκλῳ περιξύσας Corn.*

non terebra caua, quae ad paruula oſſa, non ſpatioſa, adaptatur. Et in ſequentibus legit τλωγλητηρίῳ aut τρογλυτυρίῳ, quod τρώγλη, τρύπην, foramen ſignificet, eoque nomine terebellum indicetur, quod cauernam pectoris ſubeat, aut foramen faciat, potius quam cauum aut foratum.

r. Vide epid. L. II. p. 313. 39. et epid. L. III. aegr. 3. et aegr. 15. poſt ſt. peſt.

s. Quaedam exemplaria addunt περινήματα) περικλύσματα.

t. Vide Cael. Aurelian. paſſion. tard. L. V. c. 3. Hippocr. L. de arte et L. IV. aph. 80. περὶ γυναικ. L. I. p. 255. 14. Heſychius περίνεα et περίνεον τὸ αἰδοῖον dici vult, ἀφ' ἃ καὶ τὸ περαίνεσθαι.

u. Praeprimis de circumradendo, de circumſcarificando adhibetur.

[x] Περιποδίην) τὴν ἐν κύκλῳ ὑπὸ πόδας οὖσαν καὶ κάτω.

[y] [1] Περιῤῥηδὲς) περικεκλασμένον ἐφ' ἑκατέρα.

[z] [2] Περηναὶ) μελαίνουσαι, πελιδνοῦσαι.

Περόνην) ποτὲ μὲν ὀστοῦν ὅλον [3] κώλου, ποτὲ δὲ ἐπίφυσιν ὀστοῦ, ποτὲ δὲ ἐπιφύσεως ἐπανάστασιν.

Περσύας) ὁ [a] [4] περισυνὸς οἶνος, οἷον [5] περισύας τις ὢν, ὡς καὶ αὐτίτην ὀνομάζει τὸν αὐτοετίτην.

Πήρινα) [6] τὸν περίναιον. Ἐν δὲ τῷ [b] Περὶ [7] αἱμοῤῥοΐδων καὶ συρίγγων καὶ τὴν ἕδραν [8] λέγειν δοκεῖ.

[c] Πιέστρῳ) τῷ [9] ἐμβρυοθλάστῃ καλουμένῳ.

[d] Πικέριον) βούτυρον.

Πιτυΐδι) [e] πιτυίνῃ ῥητίνῃ.

[f] Πιτύλοις) εἰρεσίαις ἢ κώπαις.

Πλα-

[1] περιῤῥήδες, περικεκσασμένου Ald. [2] περκναὶ MS. D. et cod. Moſq. [3] κῶλον MS. D. et cod. Moſq. [4] περυσινὸς MS. D. et cod. Moſq. [5] περυσίας MS. D. et cod. Moſq.

x. Foeſio videtur Galenus τὴν ἐπιδέσιν intelligere, et deligationem, quae pedi accommodetur, qualem περὶ τὸν πόδα περιβαλλομένην vocat in L. de fract. p. 545. 46. calcis deligationem catagmaticam, aut qualem pedi luxato ad directionem ſupponi velit, vt quae pedi optime quadret. Περὶ πόδα enim dici ſcribit Heſychius τὸ ἁρμόζον, quod optime quadrat et convenit, velut pedi calceus, ſumta inde tranſlatione, et περίποδος ponitur ἀντὶ τοῦ ἁρμόζοντος, et περὶ πόδα τὸ ἡρμοσμένον exponitur ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων. Et Pollux L. VII. c. 21. περίποδα dici ſcribit ὑποδήματα ἁρμόζοντα.

y. Vide Hippocr. de arte p. 598. 14. vbi etiam in commentario Galenus habet περικεκλασμένον.

z. In MS. περκναὶ pro περηναί. Item πελιδναὶ οὖσαι pro πελιδνοῦσαι. ST. Pro περηναὶ lego περκναί. Nam et Erotiano περκνὸν eſt μέλαν. Etſi apud Varinum περιναὶ legitur per ι. GESN. Pro radio ſumitur, qui cubito in brachio iungitur. Vide L. de loc. in hom. p. 65. 16. 17. 18. 22. 23. pro fibula περὶ ὀστέων φύσ. p. 59. 9. 12. de art. p. 642. 42. pro oſſe tibiae exteriori in L. de fract. p. 549. 9. pro epiphyſi de loc. in hom. p. 65. 15. 18. 20. pro appendice et eius extuberantia ib. 39.

a. Ma-

Περιποδίην) circulariter ſub pedibus exiſtentem, et infra.

Περιῤῥῆδες) perfractum vtrimque.

Περηναί) nigricantes, et liuentes.

Περόνην) aliquando quidem os totum coli, aliquando quidem adnaſcentiam oſſis, aliquando adnaſcentiae tumorem.

Περσύας) anni praeteriti vinum, tamquam περισύας, hoc eſt, anni praeteriti quoddam exiſtens, vt αὐτίτην nominat τὸν αὐτοετίτην, id eſt, eiuſdem anni.

Πήρινα) perineum, in libro autem de haemorrhoidibus, et fiſtulis, et ſedem dicere videtur.

Πιέςρω) inſtrumento, quod foetus imperfecti infractorem vocant.

Πικέριον) butyrum.

Πιτυίδι) picea reſina.

Πιτύλοις) remigationibus, vel remis.

Πλα-

⁶ *τὸ περιν. MS. D. et cod. Moſq.* ⁷ *αἱμοῤῥοΐδος Ald.* ⁸ *Bina verba λέγειν δοκεῖ abſunt a MS. D. et cod. Moſq. Ald. et Corn.* ⁹ *ἐμβρυοθλάςην Iunta.*

a. Mauult Foeſius περυσινὸς et περυσίας ex coniectura, quod πέρυσι anno praeterito, anno proxime elapſo ſignificet, et περυσινὸς καρπὸς fructus anni ſuperioris dicatur Theophraſto hiſtor. plant. L. III. c. 12. Πέρυσι etiam ὁ παρεληλυθὼς χρόνος exponitur Heſychio.

b. Locus in Hippocr. non inuenitur, ergo vitium ſubeſſe videtur. Cf. Foeſ. p. 504.

c. Vide Hipp. περὶ γυν. L. I. p. 252. 22. Cornarius vocat contuſorium, Caluus preſſorium. Eſt inſtrumentum chirurgicum, quo vtitur Hippocrates ad contundenda oſſa capitis in extrahendo foetu mortuo, quod Paulus L. VI. c. 74. ὀδοντάγραν et ὀςάγραν vocat, et συνθλᾶν δι' ὀδοντάγρας ἢ ὀςάγρας ipſi idem eſt, quod Hippocrati ξυμφλάσαι τῷ πιέσρῳ.

d. Vide Hippocr. περὶ γυν. L. I. p. 249. 22. L. II. p. 268. 16. et 40. et p. 282. 35. p. 263. 6. et p. 268. 40.

e. Πιτυΐνῃ ῥητίνῃ in ſuffitu ad vterum vſurpat Hippocr. περὶ γυν. L. II. p. 288. 3.

f. Πίτυλος proprie eſt ſonitus ſeu ſtrepitus aquae remo percuſſae, aut quum vno conſenſu

Πλαταμὼν) [1] ἔφαλος [g] πέτρα [2] λεῖα, ταπεινὴ, περὶ ἣν πλατύνεται τὰ κύματα.

[h] Πλεκτανέων) πλεγμάτων, [3] ἀπαρτημάτων περιπλεκτικῶν.

[i] [4] Πλεννεραὶ) μυξώδεις. Καὶ πλέννα, ἡ μύξα.

[k] [5] Πλευμοὶ) [6] πλευμώδη γίνεται, ἢ φθίνει.

Πλεῦμος) φθόη, ἢ τὸ πλευμῶδες πάθος.

[l] Πλήμην) τροχȣ̃ χοινικίδα.

[m] Πλήϛιγγας) νάρθηκας, παρὰ τὸ [7] πλήσσειν.

[8] Πνευματώδης) ὅ, τε ἐμπεφυσημένος καὶ ὁ δύσπνȣς. Λέγει γὰρ πολλάκις καὶ αὐτὴν τὴν δύσπνοιαν, πνεῦμα.

[9] Ποίη) τὰ πρωτογάλακτα τὰ ἐξ ἑαυτῶν πηγνύμενα.

Ποίην) [10] τὴν ἔχȣσαν [11] τὸ φύλλον ὅμοιον [n] οἰνάρῳ τὴν φύσιν, ὡς τὸ τῆς κισσαμπέλȣ καλȣμένης εἶδος.

Πολυγράῳ) πολυφάγῳ. [12] Καὶ γόνος [o] αἰρηῶν ἔγρασε κηδεμόνα, Καλλίμαχος, ἀντὶ τȣ̃ [13] κατέφαγε.

Πολύ-

[1] ὔφαλος *MS. D. et cod. Mosq.* ἐπιθαλάσσιος *Corn.* [2] λέα *vulgg.* [3] ἀπειρτημάτων *Ald.* [4] πλενεραὶ *MS. D.* πλεννεραὶ *Ald.* [5] πλεῦμαι *MS. D. et Ald.* [6] πλευμώδεις *MS. D.* πλευμώδης *cod. Mosq.* [7] πλείσσειν *MS. D.* [8] πνευματώδεις ὅ, τε ἐπεφυσημένος *Ald.*

ſenſu et remorum impulſu ſonitum in aqua cient nautae. Heſychius exponit *πιτύλοις ταῖς καταφοραῖς τῶν ὑδάτων, καὶ τοῖς ψόφοις τῶν ὑδάτων.*

g. Poſt *πέτρα λεία* in vno exemplari in principio lineae MS. *πλατινὴ, ἔνθα πλατύνεται τὰ κύματα*, tamquam videlicet haec verba *ἔνθα πλατύνεται* etc. eſſent pro expoſitione vocis *πλατυνὴ* poſita. Sed et *πλατυνὴ* potius ſcribendum eſſet, et ne ſic quidem mihi placeret haec lectio, ſuſpectam hic illius codicis fidem habenti. ST. Heſychio *πλαταμὸς* eſt *τόπος πλατὺς καὶ μέγας ἐπιθαλάττιος*, quibuſdam etiam *λεωπετρία*, et *ὀλιθηρὰ πέτρα* dictus. Dicitur etiam de litore amplo et lato, aut fouea maritima, proprie tamen teſte Suida *ἐπὶ θαλάσσης ἐχȣ́σης καὶ πέτρας ὑποκειμένας.*

h. Vide L. *περὶ ὀςέων φύσ.* p. 62. 4. cirros intelligit circumplicantes apprehenſiones, et veluti circumplexus quoſdam. *Πλέκταναι* etiam dicuntur vteri cornua, aut ſurſum

verſus

Πλαταμὼν) eminens in mari petra laeuis, et humilis, circa quam dilatantur fluctus.

Πλεκτανέων) cirrhorum, apprehenſionem circumplicantem.

Πλεννερα̃ι) mucoſae, et πλέννα mucus.

Πλευμοι̃) pulmonarius fit, vel tabeſcit.

Πλευ̃μος) corruptio, vel pulmonaris affectio.

Πλήμνη) modiolus rotae.

Πλήϛιγγας) ferulas, ab eo, quod eſt πλήσσειν, id eſt, percutere.

Πνευματώδης) et inflatus, et difficulter ſpirans: vocat enim ſaepe, et ipſam difficultatem ſpirandi, ſpiritum.

Ποίη) primae lactis partes ex ſe ipſis coagulatae.

Ποίην) quae habet folium ſimile viti natura, vt ciſſampeli appellatae ſpecies.

Πολυγράω) multiuorae, καὶ γόνος αἰζηω̃ν ἔγρασε κηδεμόνα. Callimachus pro eo, quod eſt, deuorauit.

 Πολύ-

[9] *Gloſſa ποίη deficit in MS. D. et cod. Moſq.* [10] *Voces τὴν ἔχουσαν ignorat MS. D. cod. Moſq. Ald. et Corn.* [11] *τὸ φύλλῳ MS. D. et cod. Moſq.* [12] *κ. γ. ζειω̃ν· ἔγρασκε δὲ μόνα MS. D. et cod. Moſq. αἰζίων ἔγρα σκηδειμόνα Ald. αἰζήων ἔγρασε κηδεμόνα Corn.* [13] *κατέφαγον vulgg. κατέφαγεν Corn.*

verſus vtrimque proceſſus mammillares, cirrhis polyporum ſimiles, quaque illic reuoluta implicantur vaſa exterius vterum ſuſtinentia. Pollux L. II. ait, τη̃ς δὲ μήτρας αἱ ἐπὶ τὰ ἄνω καὶ τὰ πλάγια ἐκφύσεις, κεραι̃α καλου̃νται καὶ πλεκτάναι.

i. Πλένναι etiam Heſychio dicuntur μύξαι.

k. L. II. de morb. p. 151. 9. πλευμα̃ν eſt pulmonis laborare vitio, ex eoque tabeſcere vide Aret. περὶ χρ. παθ. L. I. c. 12.

l. Quaedam exemplaria teſte Foeſio exhibent πλήμνην, et Euſtathius affirmat πλήμνην per pleonaſmum του̃ ν factum eſſe. Hippocrates habet hanc vocem de fract. p. 549. 55. p. 550. 1. 33. 35. 45.

m. Vocantur quoque πλαϛίγγια.

n. Non ſatis ſibi conſtant exemplaria notante Foeſio, quum quaedam ἄρῳ pro οἰνάρῳ legant, quod vitis pampinum aut folium ſignificat.

o. Mihi videor alicubi hunc pentametrum cum αἰζηω̃ν legiſſe. ST.

[q] [1] Πολύκαρπον) τὸ [2] κραταιόγονον ὀνομαζόμενον.

[3] Πομφοὶ) ἐπαναστάσεις τȣ̃ δέρματος [r] [4] ὀχθώδεις τε ἅμα καὶ βλαδαραὶ καὶ ἐνερευθεῖς.

[s] Πόσω) ὀλίγω.

[t] [5] Ποταίνια) τὰ πρόσφατα οἱ Δωριεῖς. [6]

[u] Πότι) πότε.

Πρὸς) [7] πρὸς δέ.

[x] [8] Πράμνιος) οἶνός τις ȣ̃τως ὀνομάζεται μέλας καὶ αὐστηρός.

[y] Πρηνὲς) τὸ πρὸς τὴν γῆν νενευκός.

[z] Πρῆσμα) ἐμφύσημα, καὶ Πρήσιως, τῆς ἐμφυσήσεως, καὶ Πρηστικώτατον, τὸ ἐμφυσητικώτατον.

[a] Προαυξέας) νόσȣς τινὰς ȣ̃τως ὀνομάζει, τὰς τοῖς προβεβηκόσι κατὰ τὴν ἡλικίαν γινομένας· ὅτι καὶ αὐτȣ̀ς ȣ̃τως ἐνίοτε καλεῖ τȣ̀ς προβεβηκότας.

[b] [9] Πρόκα) ἐξαίφνης.

[c] Προκώνια) τὰ ἐκ τῶν νέων κριθῶν ἄλφιτα. [10] Τινὲς δὲ τὰ ἐκ τῶν ἀφρύκτων μόνα.

Προ-

[1] *πολύκαρπος MS. D. et cod. Moſq.* [2] *κρατέγονος MS. D. κρατέγονον cod. Moſq. κρατόγονον Ald.* [3] *πολφοὶ MS. D.* [4] *ὀρθώδη Ald.* [5] *ποτένια Ald.*

q. Hippocrati *περὶ γυν.* L. I. p. 250. 16. ad abluenda et detergenda vteri vlcera vſurpatur.

r. Foeſius habet *ἰχθώδεις*, indicari autem locum cenſet *περὶ γυν.* L. II. p. 267. 12.

s. Pro *πόσω* repono *ποσῶ*. Sed et poſt *ὀλίγω* additum reperio *τινὶ*, in vno exemplari ς τ. Hanc lectionem quoque Foeſius praefert.

t. V. Hipp. de rat. vict. in morb. acut. p. 62. 35. *περὶ γȣν. φύσ.* p. 217. 9. p. 220. 12. p. 227. 9. *περὶ γυν.* L. II. p. 290. 28. *περὶ διαίτης* L. II. p. 95. 15.

u. Ποτὶ alias apud Hippocratem ſignificat praeterea, inſuper maxime, praecipue, et ſignificationem auget.

x. Nicandri Schol. *οἶνον πράμνιον* dici ſcribit *ἀπὸ ἀμπέλȣ πραμνίας, ἣν καὶ ψιθίαν τινες καλȣ̃σιν.* Meminit eius Hom. Il. λ΄. v. 638. Hipp. *περὶ γυν.* L. I. p. 246. 33. p. 268. 12. L. II. p. 285. 8. et p. 286. 39.

y. Heſychio *πρηνὴς* eſt *ὁ ἐπὶ τὸ πρόσωπον πεπτωκώς.* Loca huc pertinentia ſunt in mochl. p. 507. 16. de fract. p. 528. 58. p. 527. 57. p. 575. 51.

z. He-

Πολύκαρπον) crateogonon appellatum, genus herbae.

Πομφοὶ) puſtulae cutis tumentes, ſimul et liuidae, et rubentes.

Πόσῳ) modico.

Ποταίνια) recentia Dores.

Πότι) aliquando.

Πρὸς) praeterea autem.

Πράμνιος) vinum quoddam ſic appellatur, nigrum, et auſterum.

Πρηνὲς) ad terram pronum.

Πρῆσμα) inflatio, et πρησίως inflationis, et πρησικώτατον maxime inflatiuum.

Προαυξέας) morbos quoſdam ſic nominat, qui in prouectis aetate fiunt, nam et ipſos ſic aliquando vocat aetate prouectos.

Πρόκα) repente.

Προκώνια) ex nouis hordeis farinas: quidam autem ex non ſiccatis ſolas.

[6] *vulgg. addunt* Φησί. [7] προσδὶ *MS. D. vide Hipp. 208. 28. vbi Gal.* πρὸς δὲ, *Hippocr. vero* ποτί. *Corn.* [8] πράμνιον *MS. D.* [9] πρόκει *MS. D.* [10] τινὲς τὰ *MS. D.*

z. Heſychius quoque πρῆσαι per Φυσῆσαι exponit.

a. Foeſius laudat aphor. 25. ſect. 5. L. VI. epid. vbi Galenus προαυξέας νόσυς ex quibuſdam legit exemplaribus, vbi tamen in comm. ἐπαυξέας dederit. Epidem. autem L. II. p. 312. 22. προαυξήσιες ſunt corporis adauctae moles, ex quibus de totius temperamento aeſtimatio fieri debet, vbi et προαυξεῖς dicuntur, quibus ea corporis moles increuit.

b. Heſychius quoque habet πρόκα, εὐθὺς, ἐξαίφνης.

c. Vide περὶ γυν. L. II. p. 264. 29. farina ſic dicta eſt, quod ex hordeo recenti prius fieret, quam in conos componeretur, ideoque exponit τὰ πρὸ τῆς τῦ κώνυ ςάσεως, priuſquam in conos exſtrueretur. Κῶνος enim dicitur Galeno ſtrues illa, quae ex ligno erecto in areis componitur, maximeque humidis in locis, circa quam in metae et coni figuram fructus adornantur. Alteram ſignificationem Pollux habet τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν, et Heſych. τὰ ἐκ τῶν μὴ πεφυρχμένων κριθῶν ἄλφιτα. Alias ſignificationes quoque Foeſius addidit.

[d] [1] Προκίδι [2] μαχαιριδίῳ) τῷ φλεβοτόμῳ.

[e] Προμυλλαίνει) [3] προεπεπτώκει, προέχει εἰς [4] τοὔμπροσθεν.

[f] [5] Προμυλήνας) προτείνας ἔξω τὰ χείλη.

[ff] Προσέχει ἡ νοῦσος) ἀντὶ τοῦ παραμένει, ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νούσων τῷ μείζονι.

[g] Προτρέπεσθαι) μεταβάλλειν.

[h] Προσωδέστερον) δυσωδέστερον ἄνευ τοῦ ι, [6] τὸ δὲ μετὰ [7] ι τοῦ προσωδεστέρου, παρὰ τὸ οἴδημα γεγονὸς, τὸ ὀγκωδέστερον [8] δηλοῖ, ὡς ἐν δευτέρῳ Περὶ νούσων [9] τῷ μείζονι.

Προτιθέμενοι) προτείνοντες.

[i] Πρόφυσιν) βλάστημα.

Πυθμενόθεν) [k] οὐδὲ ὅλως. Γέγονε δὲ τοὔνομα παρὰ τὸν πυθμένα τῶν ἀγγείων, [10] ὡς εἰ καὶ ὁλοκλήρως [11] ἔλεγεν, ἢ τελέως, ἢ παντάπασιν, ἢ ἐξ ἀρχῆς, ἢ παντελῶς. [12]

[l] Πυρίας) [13] τοὺς διαπύρους [14] κόχλακας, ἢ [15] θρύμματα διακαῆ ἀπὸ σκωρίας σιδήρου.

Πυρή-

[1] *προμήκει MS. D. et Ald. προμήκη μαχαιρίδι al.* [2] *μαχαιρίδι MS. D.* [3] *προπεπτώκει MS. D. et Ald.* [4] *τοὔπροσθεν MS. D.* [5] *προμυλλήνας cod. Moſq. et Iunta. προμυλλαίνη Aldus.* [6] *τὰ δὲ MS. D.* [7] *ι τοῦ προσωδεστέρου τοῦ ι προσωδεστέρον MS. D. μετὰ τὸ ύ ι προσωδεστέρον — ἐν τῷ δευ. cod. Moſq. προσωδεστέρου, δυσωδεστέρου Ald.*

d. In MS. προμήκει pro προκίδι. Hippocrates de articulis p. 590. 42. σιδηρίοισι δὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα καίειν μὴ παχέσι, μηδὲ λίην φαλακροῖσιν, ἀλλὰ προμήκεσι, vbi etiam lege Galeni com. ST. Totum tamen locum ſuſpectum habet Foeſius, et ignorat, qua ratione ipſi ſit medendum.

e. Vnde ἀπομυλλαίνειν προβάλλειν τὰ χείλη συνηγμένως ſignificat, labra adducta protendere.

f. Vide L. περὶ ἀρχ. ἰητρ. p. 11. 32.

ff. Vide L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 194. 29. p. 192. 41. p. 208. 27. p. 210. 2. p. 212. 42.

g. Vide quae adiecta L. de nat. hum. p. 20. 21. vbi προτρέπεσθαι eſt contrariam tum medicamentorum tum victus rationem inſtituere.

h. Nihil de hac re loco allegato

Προκίδι μαχαιριδίῳ) phlebotomo.

Προμυλλαίνει) procidit, prominet in anteriorem partem.

Προμυλλῆνας) protendens extra labra.

Προσέχει ἡ νȣ̃σος) pro eo, quod eſt permanet morbus, in ſecundo de morbis maiore.

Προτρέπεσθαι) mutari.

Προσωδέςερον) graueolentius ſine iota, cum iota autem προσωδέςερον a tumore facto tumidius ſignificat, vt in ſecundo de morbis maiori.

Προτιθέμενοι) protendentes.

Πρόφυσιν) germinationem.

Πυθμενόθεν) non omnino. Factum eſt autem nomen a fundo vaſorum, tamquam ſi integre, diceret, vel perfecte, vel plane, vel ab initio, vel omnino.

Πυρίας) feruentes panes, vel fragmenta accenſa ex ſcoria ferri.

[8] δῆλον ὡς *Ald.* [9] τῷ μεῖζον *MS. D.* [10] ὡσεὶ *vulgg.* [11] ἔλεγον *Ald.* [12] *Quae ſupra defecerat gloſſa in MS. D. et cod. Moſq. hic ponitur,* πύη τὰ πρῶτο γάλακτα τὰ ἐξ ἑαυτῶν πηγνύμενα *MS. D.* ποίη *vulgg.* [13] τὰς *cod. Moſq.* [14] ἀκόχλακας *quidam.* [15] θρύματα *cod. Moſq.*

legato legitur, vnde mendi ſuſpicio eſt.

i. Vide L. VII. epid. p. 365. 5. vbi tamen eſt πρόσφυσιν, ſed Galeni lectio praeferenda, alias ἐπιγέννημα dicitur coac. praen. p. 430. 40.

k. Neſcio quid ſibi velint haec verba, ȣ̉δὲ ὅλως, quum Galenus II. de diaeta ac. 42. dicat πυθμένοθεν. Hipp. ſignificari vel τὸ παντελῶς, id eſt, penitus, vel τὸ ἐξ ἀρχῆς, id eſt, ab initio, vel igitur delenda ſunt haec verba, vel pro ȣ̉δὲ ὅλως legendum videtur παντελῶς. I.

l. Vide L. II. περὶ γυν. p. 254. 40. Vbi tamen vocem πυρίας aliter ſumunt Intpp. exiſtimando aſſas eſſe deſudationes Celſi, quae ex ſilicibus et marinis lapidibus igne candentibus ſuſcitantur, aut ignitis ferri recrementis; quae in vaporarium immittebantur, vt adhuc quibuſdam moris eſt, ad ſudores eliciendos.

m [1] Πυρίνας) [2] τὰς χόνδρες. Εἴρηται δὲ ἐπὶ λιβανωτε̃.

n Πυρὸς ἀγρίε) [3] τε̃ ἐρυσιπέλατος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

o [4] Ῥαγεῖσα) δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ἀθρόως ὁρμήσασα, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νέσων τῷ μείζονι. [5] Καὶ ἡ αἱμοῤῥαγία αὐτὴ παρὰ τε̃το σύγκειται.

p Ῥαιβοειδέα) [6] καμπύλον.

q Ῥᾶον) [7] ἑτοιμότερον καὶ εὐχερέςερον. Ἔνιοι μέντοι τὸ εὐφορώτερον ἤκεσαν.

r Ῥαφίῳ) τῷ [8] κεντηρίῳ, ᾧ διακεντε̃ντες οἱ τεχνῖται τῶν τοιέτων ἐπιτηδείως ὅπως [9] τε̃ λίνε διέρσει παρασκευάζεσι.

s [10] Ῥέγξιν) καὶ [11] ῥέγκος, ὠνοματοπεποίηται [12] παρὰ τὸν γινόμενον ψόφον. Ὥσπερ καὶ τὸ ῥέγκειν.

t [13] Ῥέμβει) πλανᾶται.

[14] Ῥέμβην) [15] πλάνην, καί τινα ἄλλα, παρὰ τὸ [16] ῥέμβεσθαι.

Ῥηγῆ-

[1] πυρῆνας *MS. D. cod. Moſq. et Iunta.* [2] τὰς *cod. Moſq.* [3] δηλόνοτι *addunt quidam.* [4] ῥαγῆσα *MS. D.* [5] ἀλλὰ καὶ ἡ *vulgg.* [6] καμπύλε *MS. D.* [7] ἑτοιμότατον *Ald. rectius* ἑτοιμότερον *vide 287. a. Corn.* [8] κεντητηρίῳ *MS. D.* [9] τῇ τε̃ λίνε *MS. D. et cod. Moſq. vel* διαιρέσει, *ſed falſo Corn.*

m. Rectius πυρῆνας ex Foeſio. Vide L. περὶ ἐπικυήσιος, p. 51. 46. et L. II. περὶ γυν. p. 274. 12.

n. Vide L. VII. epid. pag. 356. 21.

o. Foeſius dat τὸ ἀθρόον. Vide L. περὶ τῶν ἐντὸς παθ. p. 197. 43. 45. p. 198. 4. plura apud Foeſium laudantur loca.

p. Vide Hippocr. de arte, p. 617. 53.

q. ῥέαν pro ῥᾶον apud Galenum videtur legiſſe Varinus.

r. Vide L. II. de morb. p. 156. 15. qui tamen locus corruptus Foeſio videtur, qui mauult pro ῥαφὶς, ῥαφίῳ aut γραφίῳ κεντῆσθαι, velut ibid. p. 158. 5. καὶ τὸ ςῆθος καὶ τὸ μετάφρενον δοκέει οἷον γραφείοισι κεντῆσθαι, pectus ac dorſum tamquam ſtylis pungi videntur.

s. Conf. L. de rat. vict. in morb.

Πυρῆνας) grana, dictum eſt de thure.
Πυρὸς ἀγρίου) eryſipelatis.

PRINCIPIVM P.

Ῥαγεῖσα) ſignificat aliquando collectim impetum faciens, vt in ſecundo de morbis maiore, et αἱμοῤῥαγία ipſa, hoc eſt, ſanguinis effuſio, ab hoc compoſita eſt.

Ῥαιβοειδέα) retortum.

Ῥᾷον) paratius, et facilius, nonnulli quidem feracius, copioſiusue intellexerunt.

Ῥαφίω) ſubula, qua perforantes artifices talium commodos vſus lini traiectioni faciunt.

Ῥέγξιν καὶ ῥέγκος) ronchus, nomina facta ſunt ab eo ſtrepitu, qui in ſtertendo fit, vt et ῥέγκειν, id eſt, ſtertere.

Ῥέμβει) errat.

Ῥέμβην) errationem et quaedam alia, ab eo quod eſt ῥέμβεσθαι, hoc eſt, circumagi.

 Ῥηγῆ-

[10] *ῥίγξιν MS. D.* [11] *ῥίγκος MS. D.* [12] *περὶ Ald.* [13] *Verba ῥέμβει, πλανᾶται deſiderantur in MS. D. et cod. Moſq.* [14] *ῥέμβειν MS. D. et Ald.* [15] *πλάνῃ τινὶ καὶ ἄλῃ MS. D. et cod. Moſq. καὶ ἄλλως Ald.* [16] *ῥέβεσθαι MS. D.*

morb. ac. p. 49. 28. et L. V. epid. p. 340. 14. et L. VII. epid. p. 362. 44.

t. MS. ῥέμβῃ, πλάνῃ τινὶ καὶ ἄλῃ, παρὰ τὸ ῥέβεσθαι. Quam lectionem, excepto ῥέβεσθαι, pro noſtra reponendam cenſeo. Ceterum apud Hippocr. epid. L. VII. p. 356. 8. locus exſtat, in quo ῥεμβίῃ legitur dandi caſu, pro quo fortaſſe Galenus hunc datiuum ῥέμβῃ legebat. ST.

Quidam codices habent ῥέμβῃ πλάνῃ τινὶ καὶ ὅλῃ, id eſt, ῥέμβου, erratione quadam et vacatione, cuius etiam lectionis meminit H. Stephanus. I. In illo Hippocratis loco Galenus pro ῥεμβίῃ, ῥέμβῃ legiſſe videtur. In ῥέμβει πλανᾶται autem ſuſpecta lectio eſt Foeſio, quum ῥέμβεται, πλανᾶται, γυρεύει exponit Heſychius, vagatur, errat, circumuoluitur, et in gyrum circumagitur.

[1] Ῥηγῆσι) σχίσμασι, [2] ῥήγμασι.

[u] [3] Ῥηνέσιν) ἄρνασι. [4]

[x] Ῥήνικας) ἀρνακίδας.

Ῥηνὸς) ἀρνός.

[y] [5] Ῥηχίησι) οἷον [6] πλημμυρῆσι. Καὶ γὰρ καὶ ἡ ῥηχίη οἷον πλημμύρα τίς ἐστιν.

[z] Ῥίζα) [7] οὕτως καλεῖται [8] βοτάνιόν τι ἄκαυλον καὶ ἀνανθὲς, καὶ ἄκαρπον, ἔχον τρία φύλλα κατὰ πάντα προμήκη, [9] κατὰ τῆς γῆς κείμενα, δυοῖν δακτύλοιν τὸ μέγεθος, ἐοικότα τοῖς τῆς [10] ἀγχούσης, ῥίζαν δὲ λεπτὴν ἀσθενῶς καθαίρουσαν.

[a] Ῥίζαν λευκὴν) τὴν τοῦ δρακοντίου.

Ῥικνὸν) [b] [11] ῥυσόν.

[c] Ῥοικὰ) καμπύλα.

[12] Ῥόμματος) [13] ῥοφήματος, ἢ [14] ῥοφήσεως.

[15] Ῥόα) τὰ ἐκ τῆς συκαμίνου [16] τὰ μόρα [d] τὰ ἄωρα, ξηρανθέντα καὶ κοπέντα τοῖς ὄψοις ἐπιπάττεται, καθάπερ καὶ ὁ κυρίως ὀνομαζόμενος ῥοῦς, ὡς καὶ ὁ Διοσκουρίδης ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ ὕλης λέγει.

Ῥοπτῶν) ῥοφημάτων, ἢ πάντων τῶν [17] ὁπωσοῦν [18] ῥοφουμένων.

Ῥύ-

[1] ῥηγεῖα *MS. D.* [2] ῥηγεῖσι *cod. Moſq. et Ald.* [3] ῥήμεσιν *MS. D. et cod. Moſq.* [4] *MS. D. addit* ῥήνεσιν, ἀρνίοις *et cod. Moſq. ac Ald.* [5] ῥηχέησιν *MS. D.* ῥηχίοισιν *cod. Moſq.* [6] πλημμύρισιν *MS. D. et cod. Moſq.* πλημμυρεῖ καὶ γὰρ καὶ ἡ *Ald.* πλημμύρη *Corn.* [7] οὕτω *MS. D.* [8] βοτανόν τι *MS. D.* [9] κατὰ γῆς *MS. D. et cod. Moſq.*

u. In vulgatis editionibus perperam ῥημέσιν, et ῥίνεσιν. ST. Heſychio quoque ῥῆνες, ἄρνες, πρόβατα, et Homero Il. *l.* v. 154. ἄνδρες πολύρρηνες dicuntur πολυθρέμματοι, πλούσιοι, homines multorum agnorum, abundantes pecoribus et diuites.

x. Vide L. I. περὶ γυν. p. 247. 23. et L. V. p. 340. 19.

y. Ῥαχία maris reſtagnatio, quae vox teſte Suida apud Ionas ſignificat τὴν ἄμπωτιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης.

z. Quidam ὄνοσμα Dioſcoridis eſſe exiſtimant in L. III. c. 147.

Ῥηγῆσι) ſciſſuris, fracturis.

Ῥημέσιν) agnis.

Ῥήνικας) pelles agninas.

Ῥηνὸς) agnis.

Ῥηχίησι) tamquam inundationibus: nam ῥηχίη tamquam inundatio quaedam eſt.

Ῥίζα) ſic vocatur herbula quaedam ſine caule, et ſine flore, et ſine fructu, habens tria folia ex omni parte oblonga humi iacentia duorum digitorum magnitudine, ſimilia foliis anchuſae, radicem autem tenuem leuiter purgantem.

Ῥίζαν λευκήν) radicem dracunculi.

Ῥικνὸν) rugoſum.

Ῥοικὰ) retorta.

Ῥόμματος) liquoris ad ſorbendum, vel actus ipſius ſorbendi, hoc eſt, ſorbitionis.

Ῥόα) ex moro mora immatura, et ſiccata, et contuſa, vt obſoniis inſpergantur, vt et proprie appellatus rhus, vt Dioſcorides in primo de materia inquit.

Ῥοπτῶν) ſorbitionum, vel omnium, quae quoquo modo ſorbentur.

Ῥύ-

[10] ἐγχέσης *MS. D.* [11] ῥυσσόν *MS. D. et St. et Chart.* [12] ῥόμματα *MS. D. et cod. Moſq.* [13] ῥοφήματα *MS. D. et cod. Moſq.* [14] ῥοφήσει *MS. D.* ῥυσέως *Ald.* [15] ῥόον *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [16] μόρα *omiſſo* τὰ *MS. D. et Ald.* ἀόρα *Ald.* [17] ὁποσεῦν *MS. D. et Ald.* [18] ῥοφεῦντων *MS. D.*

c. 147. cf. Hippocr. περὶ γυν. L. II. p. 268. 36. et L. V. epid. p. 338. 48.

a. Cf. L. II. de morb. p. 151. 26. περὶ γυν. φύσ. p. 221. 9. L. I. περὶ γυν. p. 261. 4. p. 219. 43.

b. MS. ῥυσσόν, et ſic ῥυσσότερον infra in Gloſſa στλιδωδέστερον. ST. Vide epid. L. VI. aph. 19. ſ. 3.

c. Cf. L. de aere, loc. et aqu. p. 79. 7. 11. Eſt enim ῥοικὸν τὸ εἴσω νεῦον καὶ στραβὸν, ὃ δὲ ῥοιβὸν λέγεται.

d. Foeſius poſt μόρα inſerit, ἅτινα ἄωρα, ſed nihil moueo refragrantibus MSS. Ad locum autem Dioſcoridis L. I. c. 181. haec referri videntur, τὰ δὲ ἀώρα μόρα ξηρὰ κοπέντα, ἀντὶ ῥοὸς τοῖς ὄψοις

e [1] Ῥύματα) παρὰ τὸ ῥύεσθαι, τὰ βοηθήματα.

Ῥωγματίης) ὁ f [2] ἐῤῥωγός τι τῶν ἐντὸς ἔχων· ὃν δὴ καὶ g ῥηγματίαν ὀνομάζει.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

a Σαράπους) ἡ διασεσηρότας καὶ διεστῶτας ἔχουσα τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν.

b Σαρκάζειν) κυρίως μὲν τὸ διὰ τῆς τῶν χειλῶν δήξεως χλευάζειν· ὁ δὲ Ἱπποκράτης, καὶ τὸ ἄκροις τοῖς χείλεσι συναγομένοις ἀποτίλλειν τι.

c [3] Σατυρισμοὶ) οἱ περὶ [4] τὰ ὦτα προμήκεις ὄγκοι τῶν ἀδένων. Ἔνιοι δὲ τὰς τῶν αἰδοίων ἐντάσεις ἤκουσαν.

Σαυρίδιον) ἡ καρδαμὶς βοτάνη ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σχῆμα ὁμοιότητος. Ἡ αὐτὴ καὶ [5] κάρδαμον ὀνομάζεται.

Σελά-

[1] *ῥύμα MS. D. et cod. Moſq.* [2] *ἐργὸς MS. D. ἀῤῥωγὼς Aldus.*

ὄψοις μίγνυται. Immatura mori pomae ſicca tuſa, acinorum rhois vice obſoniis miſcentur.

e. Id eſt praeſidia et auxilia παρὰ τὸ ῥύεσθαι, quod nos a morte vindicent, aut mortis periculo eximant et conſeruent. Ῥύεσθαι quoque eſt defluere, ac de virium corporis exſolutione ac diſſipatione effertur, vbi concidunt et exhauriuntur nimiis laboribus, v. epid. L. VI. aph. 3. ſ. 3.

f. MS. διεῤῥωγός. ST.

g. V. Libr. de aere, aqu. et loc. p. 453. 7. alias ῥηγματίαι dicuntur, quibus vaſa intus rumpuntur v. l. c. 10.

a. Cf. epid. L. II. p. 312. 43. vbi in vulgg. σαραπὶς legitur. Dicitur et σαράπους ἢ σάραπος, ὁ σύρων τὰς πόδας, qui magnis eſt pedibus, eoſque quodammodo trahit.

b. Varias huius vocis ſignificationes vide apud Foeſium p. 558.

c. MS. οἱ παρὰ τὰ ὦτα. ST. V. Hipp. aph. 26. L. III. vbi tamen σατυριασμοὶ eſt. A Satyrorum autem ſimilitudine ducta eſt vox, quod qui oblongas huiuſmodi circa aures eminentias habent, Satyrorum effigiem repraeſentent, velut de humoribus, quos Φήρεα vocat Hippocrates. Oribaſius per Satyriaſmos intelligit verrucarum genera, vbi verrucam maiorem aliae minores

Ῥύματα) ab eo, quod eſt ῥύεσθαι, id eſt, ſeruare remedia.

Ῥωγματίης) fractum aliquid intus habens, quem et ῥηγματίαν nominat.

PRINCIPIVM Σ.

Σαρᾴπυς) quae diſtractos et diſtantes habet digitos pedum.

Σαρκάζειν) proprie quidem per labrorum morſum ſubſannare. Hippocrates autem, et ſummis labris contactis vellere aliquid.

Σατυρισμοί) circum aures prolixi tumores durarum concretionum carnis in ſe ipſum conuolutae. Quidam autem pudendorum intenſiones intellexerunt.

Σαυρίδιον) naſturtium herba a figurae ſimilitudine, eadem et cardamum vocatur.

Σελά-

[3] *σατυρισμὸν MS. D.* [4] *παρὰ MS. D.* [6] *καρδάμωμον MS. D. cod. Moſq. et Ald.*

minores circumdant. Videntur tamen inter glandularum tumores reponi, vt et ſtrumae et parotidum genera, quibus pueri infeſtantur. Elephas morbus, quum incipit, etiam ſic dicitur, quoniam Satyris ſpecie ſunt ſimiles, qui elephante laborant, quum conſumtis muſculis temporalibus oſſium eminentiae ad tempora apparent, et caput Satyrorum in modum cornutum euadit. Alii ſic elephantem dici, quod qui eo morbo laborant, quum calidi ſint et flatulenti, fere turgentem et contentum penem habeant, laſciuorum Satyrorum in morem. Indeque **σατυριασμὸς** et *σατυρίασις* eſt continens ac remittens pudendorum contentio, quae alias *πριαπισμὸς* audit. Sunt etiam *σατυριασμοὶ* oſſeae in temporibus eminentiae, quales in reliquis corporis partibus circa oſſa fiunt, quae *ἐξοστώσεις* dicuntur. Paulo dicitur *σατυρίασις* pudendi palpitatio, inflammatoriae cuidam vaſorum ſpermaticorum affectioni cum intentione ſuperueniens. Aretaeo autem L. I. c. 12. de acut. inexplebilis coeundi appetitus et affectus ſpecies, qui laboranti penem excitat et erigit, ex Dei figurae ſimilitudine nomen habens.

d [1] Σελάχεσιν) [2] οὕτως καλεῖται ὅσα [3] ἰχθύων [4] λεπίδας οὐκ ἔχει καὶ [5] ζωοτοκεῖ.

Σεσηρὸς) τὸ ἐκτετραμμένον καὶ διεστηκὸς ἐπὶ πλεῖστον τοῖς χείλεσιν, ὅπερ καὶ e ἐκπεπληγμένον ὀνομάζεται.

f [6] Σηριγγώδη) χαῦνα, ἀραιὰ, πολλοῖς τρήμασι [7] διῃρημένα. [8] Ταῦτα τὰ τρήματα σήριγγές τε καὶ σήραγγες ὀνομάζονται. Καὶ τὸ τοιοῦτον σῶμα σηριγγῶδές τε καὶ σηραγγῶδες.

g Σησαμὶς) τῆς σησαμίδος ὀνομαζομένης.

h Σιτανίῳ) τῷ ἐκ τοῦ ἐνεστηκότος ἔτους πυρῷ, [9] τουτέστι, τῷ κατὰ τὸ ἔαρ ἐσπαρμένῳ.

[10] Σιτανώδει) ἤτοι ἐκ τῶν σιτανίων πυρῶν, ἢ διασεσησμένων καὶ λεπτῶν ἀλεύρων, τουτέστι, καθαρῶν.

Σιά-

[1] *σελέχεσιν MS. D.* [2] *οὕτω MS. D.* [3] *Vocem ἰχθύων ignorat MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [4] *λεπίδες MS. D.* [5] *ζωστοκεῖ MS. D.*

d. V. L. II. de morb. p. 151. 32. p. 152. 13. et p. 158. 23. et L. περὶ γυν. p. 274. 8. L. I. p. 251. vide Plin. H. N. L. IX. 24. et Ariſtot. H. A. L. III. c. 1.

e. Supra p. 464. *ἐκπεπλημένον* ſine γ, quod malo: nam apud Erotianum quidem *ἐκπεπληγμένον* habemus p. 158. ſed alia ſignificatione, videlicet pro *ἐξεπτυγμένον*. In qua tamen ſignificatione recte ſcribi puto hoc participium cum γ, ſed η in ε mutandum arbitror, vt legatur *ἐκπεπλεγμένον*, id eſt, explicitum. Nam Latinum implico nihil aliud eſt quam Graecum *ἐμπλέκω*, et explico nihil aliud quam *ἐκπλέκω*. Quod autem ad noſtrum *ἐκπεπλημένον* attinet, non dubito quin ab *ἔμπλην* deductum ſit, quod ſignificat prope: vel potius a *πλῆμι*, quod propinquo ſeu appropinquo declarat: nam quod eſt *ἐκπεπλημένον*, id eſt, *ἐκτετραμένον*, id non eſt prope, nec propinquat, ſed contra velut recedit. Quae ſi vera ſunt, nihil enim praeter coniecturam habeo, certe *ἐκπεπλημένον* non *ἐκπεπληγμένον* hoc in loco, in illo autem Erotiani *ἐκπεπλεγμένον* non *ἐκπεπληγμένον* ſcribere debemus. ST. Locus a Galeno ſubindicatur L. de fract. p. 570. 16.

f. Vide L. περὶ σαρκῶν p. 40. 23. p. 41. 17. p. 42. 31. περὶ καρδίης p. 55. 34. de vuln. cap. p. 445. 26. *σήραγγες* dicuntur Heſychio *κοιλώδεις τόποι*, cauernae, rimae, terrae

Σελάχεσιν) ſic vocantur omnes piſces, qui ſquamas non habent, et animal pariunt.

Σεσηρὸς) deflexum et plurium diſtans labris, quod et *ἐκπεπληγμένον* nominatur.

Σηριγγώδη) laxa, rara, multis foraminibus diuiſa: haec enim foramina *σήριγγες*, et *σήραγγες* vocantur, et tale corpus *σηριγγῶδες*, et *σηραγγῶδες*, hoc eſt, foramiNoſum.

Σησαμὶς) ſeſamidis appellatae.

Σιτανίῳ) praeſentis anni tritico, hoc eſt, vere ſato.

Σιτανῶδει) vel ex praeſentis anni frumentis, vel ex excuſſis, et tenuibus farinis, hoc eſt, purgatis.

Σιάλȣ

6 *σαραγγώδη Foeſ.* 7 *διηρημένοις vulgg. διηρημένα vel διειλημένα Corn.* 8 *ταῦτα γὰρ τὰ Foeſ. τὰ δὲ, τρ. Corn.* 9 *τȣτέςι τὸ MS. D.* 10 *σιταύδης MS. D.*

rae hiatus, fiſſurae, antra et ſpecus, et *σήραγξ*, *σπήλαιον*, *κοιλότης*, *ὕφαλος πέτρα ῥήγματα ἔχȣσα*.

g. Pro *σήσαμὶς* legendum puto *σησάμης*, vt Galenus dicat *σησάμην* ab Hippocrate appellari, quae vulgo *σησαμὶς* nominetur. At in vno veteri cod. MS. *σησαμὶς τῆς ȣ̃τω δὴ ὀνομαζομένης*, ſed perperam. ST. Sic et Foeſ. quaedam autem exemplaria habent *σησαμίȣ*. Vide L. *περὶ ἐντὸς παθῶν* p. 207. v. 36. Dioſc. L. IV. c. 152. 153. Ariſtoph. Schol. in *ἀχαρν*. p. 303. *σησάμη* dicitur *ἣν ἡμεῖς καλȣ̃μεν σησαμίδα. Σησαμȣ̃ς* vero *εἶδος πλακȣ̃ντος*. In *εἰρήνη* autem p. 468. *σησαμῆν* dicit ſcribit *ἣν φαμὲν ἡμεῖς σησαμίδα*.

h. Foeſius mauult *σητανίῳ*, a *σῆτες* Ionice, et Dorice *σᾶτες*, vnde *σατινὸς* hornus, et Attice *τῆτες* et *τητινὸς*, vt ſit *σητάνειος πυρὸς*, *ὁ ἐπέτειος*, hoc eſt, huius et inſtantis anni triticum, quod recte ſetanium dicetur, vt ſetania allia Plin. L. XIX. c. 9. *σητάνια κρόμμυα* Theoph. L. VII. c. 4. Et *σητάνιον ἄλητον* Hipp. *περὶ γυν.* L. II. p. 264. 27. p. 265. 16. et p. 285. 10. vt *σητάνιον ἄλευρον* L. de rat. vict. in morb. ac. p. 117. v. 9. et 29. Locus indicatur de art. p. 606. 37. Fuit certum quoddam tritici genus in Aſia Hippocratis et Galeni tempore, quod vere ineunte ſereretur, nec ſecus ac bimeſtre in maturitatem adoleſceret, ex eoque paſta admodum glutinoſa et tenax, quod paucis omnino furfuribus eſſet praeditum. Diuerſum a Dioſcor. L. II. c. 107.

[i] [1] Σιάλȣ [2] δαιδὸς καὶ [3] σιάλȣ αἰγὸς) τȣ̃ [4] λιπαρȣ̃.

[k] Σιαλώδεα) λιπαρὰ, πίονα.

[l] [5] Σιδιοειδεῖς) ὠχρὰς, ὡς [6] σίδιον.

[m] Σικύην ἄτμητον) [7] κολοκυνθίδα ἀδιαίρετον.

[n] Σικυώνην) τέτταρα σημαίνει παρ' αὐτῷ· τὴν, [8] κολοκυνθίδα, [9] τὴν ἀπιοειδῆ κολοκύνθην, τὴν ἰατρικὴν σικύαν, τὴν [10] ἀπύθμενον καὶ κωνοειδῆ σικύαν.

[o] [11] Σικυώνης σπόγγον) [12] κολοκυνθίδος τὸ ἔνδον.

[p] Σιπύϊδα) πυξίδα. Δηλοῖ δὲ ἄλλως τȣ̃νομα καὶ κεραμεȣ̃ν τι σκεῦος, εἰς ὃ [13] ἄλφιτον ἐμβάλλεται.

[q] [14] Σινόμωρα) τὰ κακοήθη.

Σιραίῳ) [r] τῷ γλυκεῖ ἑψήματι.

Σικανὸς) [s] πονηρεῦμα [15] ἐνεδρευτικὸν, [16] αἴτιον κεκρυμμένον.

Σκαφίδα) [17] Ἀττικοὶ μὲν τὴν ποιμενικὴν σκάφην, καθώς πȣ λέγȣσι, [t] Γαυλοί τε σκαφίδες [18] τε τετυγμένα, τοῖσιν [19] ἄμελγεν. Ἱπποκράτης δὲ τὴν θαλασσίαν κόγχην τὴν παραμηκεςέραν, ἣν οἱ πολλοὶ μύακα προσαγορεύȣσι.

[u] Σκεθρῇ) [20] ἀκριβεῖ.

Σκε-

[1] *σιάλης MS. D.* [2] *δαδὸς MS. D. et cod. Moſq.* [3] *σιέλȣ MS. D. σιάλης cod. Moſq.* [4] *λιπείρȣ Ald.* [5] *σιδωειδεῖ MS. D. σιτανώδη, niſi oculi me fallunt, Corn.* [6] *σιδίȣ MS. D. et Ald.* [7] *κολοκυντίδα MS. D. et Ald.* [8] *κολοκύντην MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [9] *Vox τὴν deeſt in cod. Moſq.* [10] *ἀπόθμενον MS. D.*

i. L. II. περὶ γυν. p. 273. 33. σιάλȣ δαιδὸς ποιοτάτης legitur, ex pingui taeda, quae fit quam pinguiſſima.

k. Vide L. περὶ ἀφόρων p. 292. 36. et de morbo ſacro p. 124. 32.

l. Foeſius mauult σιδωειδὴς et ὠχρὰ ex L. περὶ ἐντὸς παθ. p. 202. 24. p. 203. 40. p. 204. 36. p. 209. 11. L. III. de morb. p. 160. 44. περὶ κρισίμων p. 389. 17.

m. Vide L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, p. 211. 42.

n. Subindicatur locus περὶ ἀφόρων, p. 294. 28. 29.

o. V. περὶ ἀφόρ. p. 239. 36.

p. V. L. περὶ ἀφόρ. p. 297. 44. Heſychius σιπύη interpretatur σιδηρȣ̃ν ἀγγεῖον, ἢ ἀρτοθήκη.

q. He-

Σιάλε δαιδὸς, καὶ σιάλε αἰγὸς) pinguis conuiuii, et pinguis caprae.

Σιαλώδεα) pinguia, opima.

Σιδιοειδέες) luteas * vt cortex mali granati.

Σικύην ἄτμητον) cucurbitam agreſtem indiuiſam.

Σικυώνην) quatuor ſignificat apud ipſum, colocynthidem, piro ſimilem cucurbitam, medicinalem cucurbitam fundo carentem, et coni ſimilem cucurbitam.

Σικυώνης σπόγγον) colocynthidis interior pars.

Σικυίδα) pyxidem, ſignificat etiam alias nomen hoc, fictile quoddam vas, in quod farina iniicitur.

Σινόμωρα) quae mali moris ſunt.

Σιραίω) dulci decocto.

Σικανὸς) malitia inſidiatoria, cauſa occulta.

Σκαφίδα) Attici quidem paſtoralem mulctram, vt aliquando dicunt, ſitulae, et mulctralia facta, quibus mulgebant: Hippocrates autem marinam concham prolixiorem, quam multi *μύακα*, id eſt, mutilum vocant.

Σκεθρῇ) exacto.

Σκε-

* Vel pallidas.

[11] *σικυώνον MS. D.* [12] *κολοκυντίδος MS. D.* [13] *ἄλφιτα MS. D. et cod. Moſq.* [14] *σινάμορα MS. D. et ſic Corn. 287. 2. 40. et Ald.* [15] *ἐνεδευτικὸν vulgg.* [16] *ἀγγεῖον MS. D. et cod. Moſq.* [17] *ἀττικὸ — ποιμενικὴν Corn. ποιμαινικὴν vulgg.* [18] *γε MS. D. et Ald.* [19] *ἀμέλγουσιν Hipp. et Ald. ἄμελγεν Corn.* [20] *ἀκριβεῖς Ald.*

q. Heſychius *σινάμορα* exponit *κακόσχολος*.

r. Fortaſſe legendum eſt, *τῷ γλεύκει ἑψήματι*. ST. H. Stephanus non ſine ratione ſic legendum ſuſpicatur. I. Vide L. I. *περὶ γυν.* p. 251. 3. L. II. p. 284. 6.

s. Haec ſcriptio valde ſuſpecta videtur Foeſio.

t. Homeri locus eſt in Od. *ι.* v. 223. Pollux L. X. c. 24. per *μάκτραν* explicat, id eſt, vas concauum et oblongum, in quo farina ſubigitur, qua ſignificatione dici *σκάφην* ſcribit L. VI. c. 10. *σκαφίδα* quoque idem inter vaſa culinaria numerat.

u. Vide L. I. *περὶ γυν.* p. 236. 26.

[x] [1] Σκολιφρὸς) ξηρὸς, [2] προσεϛαλμένος.

[y] Σκεπαρνηδὸν) ἐκκεκλασμένως. Καὶ γὰρ ὁ [3] σκέπαρνος αὐτὸς ἐπίδεσμος ἀπὸ τῶν τεκτονικῶν ὠνομᾶσθαι σκεπάρνων δοκεῖ.

[z] Σκῆμψις) [4] ἀπόσκημψις, [5] ἐν τῷ ἕκτῳ τῶν ἐπιδημιῶν.

Σκιαυγεῖ) ἀμβλυώττει.

[a] [6] Σκιμπέσθω) [7] κατακλειέσθω.

[b] [8] Σκίμφθη) δύο δηλοῖ παρ' αὐτῷ, τό, τε [9] διηρέθη καὶ τὸ ἐμπελάσθη.

[c] Σκηλήματι) σκελετεία συμπτώσει.

[d] Σκληρὰ) κατεσκληκότα καὶ τὰ ἀπ' αὐτȣ̃ πάντα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον.

[10] Σκληρύνει) σκελετεύει, καὶ σκληρύνεται, σκελετεύεται.

[e] [11] Σκορδινᾶσθαι) διατείνεσθαι, καὶ μάλιϛα μετὰ [12] χάσμης.

Σκύ-

[1] σκελιφρὸς *MS. D. et cod. Moſq. et Iunta.* [2] προεϛαγμένος *MS. D. et cod. Moſq.* προεϛαλμένος *Ald.* [3] σκέπαρνον *vulgg.* [4] ἀπόσκηψις ἐν τῇ *MS. D.* [5] ἐν τῇ ϛ' *ſubſcr.* ἡ *cod. Moſq.* [6] σκιμπτέσθω *MS. D.* σκιμπτέσθο *Ald.*

x. Repone σκελιφρὸς ex Hippocrate. Ita enim apud eum in L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 208. v. 11. legitur, πλὴν ȣ̓κ οἰδέει, ἀλλὰ λεπτὸς καὶ σκελιφρός ἐϛι καὶ ἀσθενής. Idem de artic. p. 587. 41. καὶ τοῖσιν ἀσάρκοισιν, ἢ τοῖσι σκελιφροῖσι. Idem de vuln. cap. p. 453. 4. τȣ̀ς δὲ ἀνθρώπȣς ἐντόνȣς τε καὶ σκελιφρȣ̀ς ἀνάγκη εἶναι. Quin etiam ipſa ſeries alphabetica σκε non σκο hic poſcit. Ceterum hic quidem ξηρὸς et προσεϛαλμένος habemus, et paulo poſt ξηρὰ ϰαὶ προσεϛαλμέναι: at infra aliam ſcripturam inuenies, videlicet ὑποξύρȣς, explicatum προσεϛαλμένας. ST. Foeſius quoque hanc lectionem amplectitur.

y. Vide L. de fract. p. 564. 45. Heſychius tradit σκέπαρνον eſſe ἐπιδέσμȣ ἰατρικȣ̃ ὄνομα.

z. Videlicet aph. 28. ſ. 3. vbi eſt tamen σκῆψις et ἀπόσκηψις.

a. MS. σκιμπτέσθω. Inuenitur in alio et haec ſcriptura, σιπτέσθω, καταλυέσθω. Item additur in eodem Σκίμψαι, τύψαι, κατασχάσαι, διελεῖν.

Certe

Σκελιφρὸς) aridus, contractus.

Σκεπαρνηδὸν) effracte, nam σκέπαρνος ipſa aſcia a fabrilibus nominata eſſe aſciis videtur.

Σκήμψις) conſideratio, concluſio, in ſexto de morbis popularibus.

Σκιαυγεῖ) coecutit.

Σκιμπτέσθω) concludatur.

Σκίμφθη) duo ſignificat apud ipſum, et diuiſum fuit, et admotum fuit.

Σκηλήματι) areſactione, contractione.

Σκληρὰ) deſiccata, et ab eo omnia eadem ratione.

Σκληρύνει) deſiccat, et σκληρύνεται, deſiccatur.

Σκορδινᾶσθαι) extendi, et maxime cum hiatu.

 Σκύ-

[7] κατακλίεσθω *MS. D.* [8] σκίμφη *MS. D. et cod. Moſq.* [9] διαιρέθη — ἐμπελάσει *Ald. ſequitur in MS. D.* σκύμψαι, *quae gloſſa in editis legitur infra h. l. p. 564.* σκήμψαι *Corn.* [10] σκνηρούνει *MS. D. et Ald.* [11] σκορδινέηται *Chart.* [12] χάσματος *Ald.*

Certe illud κατακλειέσθω, quo exponitur σκιμπέσθω, mihi prorſus ſuſpectum eſt. Quod autem ad ſequens σκίμφθη attinet, non id quidem, ſed σκιμφθῇ coniunctiuum apud Hippocratem reperio L. I. de morb. p. 135. 25. καὶ ἣν μὲν ἐς τὴν φλέβα σκιμφθῇ, ἢ ἐς τὸν ὦμόν τε καὶ τὸν νῶτον τείνῃ, παύεται ἡ ὀδύνη παραχρῆμα ὡς τὰ πολλά. Sed neutra ſignificationum, quae hic poſitae ſunt, huic loco conuenit. Videtur enim hoc σκίμπτομαι ſeu σκίμπομαι, a quo eſt σκιμφθῇ, id eſt, a quo factum eſt σκίμπων, quo etiam vtitur Hippocrates. ST. Heſychius σκίμπτεσθαι ἐρείσασθαι explicat.

b. Σκίμψαι Heſychius exponit ἐμπαγῆναι, ἐμπελασθῆναι et σκιμφθῇ, ἐγγίσῃ, προσπελάσῃ. v. L. I. de morbis pag. 135. 25. Mauult Foeſ. σκιμφθῇ ἐμπελασθῇ, vel ἐμπελάσῃ. Alias verbi σκίμψαι ſignificationes vide in obſ. antec. Heſych. πλῆξαι.

c. Foeſius coniicit σκλῆμα, quod eſt oſſis exſiccatio, σκῆλαι enim exponitur Heſychio, ξηρᾶναι, et σκήλησεν, σκελετεύσειεν, ξηραίνειεν, καύσειεν.

d. Conf. epid. L. VI. aph. 1. ſ. 7. et aph. 15. ſ. 6. et L. V. aph. 71.

e. Reperio apud Hippocratem σκορδινέηται, et ab eo deductum σκορδίνημα, item σκορδιν[illegible]μοι. Vide ſupra quamdam annotationem in Erotianum de hoc verbo. ST.

[f] Σκύρος) πῶρος. Καὶ [f][2] σκυρωθῶσι, πωρωθῶσι.

Σκύμψαι) τύψαι, [3] κατασχάσαι, διελεῖν.

[4] Σκύτα) [5] τὰ κατὰ τὴν σκυταλίδα τοῦ αὐχένος.

[6] Σμηκτίδα γῆν) τὴν [7] κιμωλίαν.

[g] Σμωδίκου) μωλωπικοῦ, τοῦ πρὸς τὰς [8] σμώδικας, ὅπερ ἐστὶ [9] μώλωπας, ἁρμόζοντος.

[h] Σπαδὼν) σπάσμα, θηλυκὸν τοὔνομα.

[i] Σπαργᾷ) ὀργᾷ.

[k] [10] Σπατίλη) τὸ ὑγρὸν διαχώρημα.

Σπέρμα) δηλοῖ καὶ τὸν καρπόν.

[l] Σπερχνὴ) ἐπείγουσα, συνεχής.

[m] Σπόγγοι) οἱ κατὰ τὴν φάρυγγα ἀδένες· ὡς ἐν [11] τῷ τετάρτῳ τῶν ἐπιδημιῶν.

Σποδίτῃ ἄρτῳ) [12] τῷ ἐγκρυφίᾳ καλουμένῳ.

[n] [13] Σποράδες) διάφοροι, οὐχ ὁμογενεῖς, [o] ἄλλαι ἄλλαις συμβαίνουσαι.

[p] [14] Σταδιεὺς) Διοσκουρίδης φησὶ, σταδίοις ἀναμετρῶν τὸν περίπατον.

[q] Σταλαγμοῦ) [15] καταστάξεως ἀπὸ τῆς κεφαλῆς.

Στέαρ

[1] *σκίῤῥος MS. D. et cod. Moſq.* [2] *σκιῤῥωθῶσι MS. D. σκυῤῥωθῶσι Ald.* [3] *κατασχάσα MS. D.* [4] *σκύτει MS. D.* [5] *τὰ κατὰ τὸν αὐχένα MS. D. et cod. Moſq.* [6] *σμικτίδα MS. D.* [7] *κιμολίαν vulgg.*

f. Supra p. 346. σκυῤῥωθῶσι, vbi lege meam annotationem. ST. V. L. I. περὶ γυν. p. 238. 46.

g. Scribe potius σμωδικοῦ. ST. Σμωδικὸν eſt pharmacum ad vibices conueniens, et σμώδιξ vibex, plaga ὁ ἐκ πληγῆς ὕφαιμος μώλωψ. Heſychio σμώδιξ exponitur, μώλωψ, τὸ ἀπὸ πληγῆς οἴδημα, et ὕφαιμος μώλωψ, ὁ τῆς πληγῆς τύπος, et σμώδιγγες, μώλωπες, τραύματα.

h. In margine veteris codicis legitur, Σπάδων κατὰ γραμματικοὺς ὁ εὔνουχος λέγεται, παρ' Ἱπποκράτει δὲ τὸ ἐν φλεβίῳ σπάσμα, καὶ κατασπάσματα σπάδωνα καλοῦνται. ST. Vide L. I. de morb. p. 132. 33. p. 133. 10. p. 134. 43. 45. Heſychius quoque τὸ σπάσμα ἢ τὸν εὐνοῦχον explicat, et Suidae ſimiliter eſt σπάθων ὁ ἐκτομίας.

i. Cf. epid. L. II. p. 318. 29. σπαργᾷν exponit Heſychius ὅτε οἱ μαστοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος.

k. Vide

Σκύῤος) callus, et σκυῤωθῶσι, occalluerit.

Σκύμψαι) verberare, ſecare, diuidere.

Σκύτα) quae in articulo ceruicis ſunt.

Σμηκτίδα γῆν) cretam terram albam, qua fullones vtuntur.

Σμωδικȣ̃) ad vibices ſanandas apti, ad σμώδικας, hoc eſt, liuores, qui ex percuſſione fiunt, proficientis.

Σπαδὼν) conuulſio, femininum nomen.

Σπαργᾷ) luxuriatur, turgeſcit.

Σπατίλη) humidum excrementum.

Σπέρμα) ſignificat etiam fructum.

Σπερχνὴ) feſtinans, aſſidua.

Σπόγγοι) in faucibus tonſillae, quarto de morbis popularibus.

Σποδίτῃ ἄρτῳ) pane ſubcineritio vocato.

Σποράδες) differentes, non eiuſdem generis aliae aliis * conuenientes.

Σταδιεὺς) Dioſcorides ait, ſtadiis menſurans ambulationes.

Σταλαγμȣ̃) deſtillationis a capite.

* συμβαίνȣσαι, id eſt, euenientis.

[8] *μώδικας Ald.* [9] *μώλωπι MS. D. et cod. Moſq.* [10] *σπλατίγλη MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [11] *τῇ τετάρτῃ MS. D. et cod Moſq.* [12] *ap. Ald def. τῷ.* [13] *σποράδην MS. D. et cod. Moſq.* [14] *Deſideratur haec gloſſa in MS. D.* [15] *κατας̆άσεως Ald.*

k. Vide de vict. rat. in morb. acut. p. 58. 46.

l. V. περὶ γυν. Φύσ. p. 223. 29. p. 225. 36. L. II. περὶ γυν. p. 276. 25. L. I. περὶ γυν. p. 248. 1. p. 224. 17. et alibi paſſim.

m. Locus exſtat pag. 328. 41. Dicuntur autem σπογγοὶ, quod humorem ſpongiarum more combibant.

n. Sunt morbi vagantes et palantes, qui non multos omnino, ſed vnumquemque ſparſim adoriuntur, et quorum alius alium occupat.

o. MS. ἄλλαι ἄλλοις, quam γραφὴν ſequor. ST.

p. Idem ſonat, quod ς̆αδίας, aut ς̆αδιοδρόμος, qui ſtadium decurrit, aut ſtadio certat.

q. Σταλαγμὸς etiam exponitur Heſychio, ς̆αγὼν, ῥανίς. Dioſcor. L. II. c. 91. hunc condiendi modum fuſius deſcribit.

Στέαρ ἡδυντὸν) τὸ ἐν ἀρώμασί [1] τισι καὶ ὕδατι ἑψηθέν.

[r] [2] Στεῖλαι) ἐπικαλύψαι, ἐπιχείσαι.

[s] Στενυγρῶσαι) στενῶσαι. [3] Τινὲς δὲ [4] τὸ συναγαγεῖν τῶν ὑγρῶν τὰς διεξόδους καὶ ξηρᾶναι.

[t] Στηθοειδεῖ) μαχαιρίῳ [5] τῷ σμιλίῳ.

[u] Στητῶδες) στεατῶδες.

[x] [6] Στίον) ψηφὶς, λίθος. Στίαι γὰρ αἱ παρὰ τῇ θαλάσσῃ ψηφῖδες. Καὶ στιῶδες ἐντεῦθεν, τὸ σκληρόν.

[y] Στίφραι) ξηραὶ, προσεσταλμέναι.

[z] Στοίβης καρπὸν) [7] τὸ ἱππόφεως σπέρμα.

[a] Στολιδωδέστερον) [8] ῥυσσότερον.

[b] Στομάργου) [9] ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐπιδημιῶν ὁ Διοσκουρίδης [10] οὕτως γράφει, καὶ δηλοῦσθαι φησὶ τοῦ λαλοῦντος [11] μανικῶς. Οἱ δὲ ἄλλοι στυμάργου γράφουσι, καὶ ὄνομα κύριον ἀκούουσι.

Στόμβον) βαρύηχον, [c] βαρύφθογγον.

[d] Στρεβλοὶ) οὓς καὶ στραβοὺς ὀνομάζουσι.

Στρέφει) [e] στρόφον παρέχει. Στρέ-

[1] *τισὶ deeſt in MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [2] *Gloſſae στεῖλαι, στενυγρ. deſunt in cod. Moſq.* [3] *τινὲς δὴ vulgg.* [4] *τῷ vulgg.* [5] *σμηλίῳ MS. D. et cod. Moſq. σμυλίῳ Ald.*

r. Sic Suidas apud Hipp. στείλασθαι κρύψαι, στέλλεσθαι enim declinare, deuitare et abſtinere ſignificat, metaphora a nautis ſumta, qui ſcopulos declinant aut deuitant contractis velis. V. L. *περὶ ἀρχ. ἰητρ.* p. 6. 7.

s. V. epid. L. VI. aph. 1. ſ. 2.

t. Coniungi debent *στηθοειδεῖ* et *μαχαιρίῳ*. Nam *στηθοειδὲς μαχαίριον* exponit *σμηλίον*. Rectius autem *στηθοειδεῖ* legetur ſine contractione, vt eſt apud Hippocratem: ſed apud eum *μαχαιρίδι* habetur. s t. Locus eſt L. II. de morb. p. 150. 47.

u. Videtur contractum a *στεατῶδες*.

x. Vnde *στιάζει, λίθοις βάλλει* explicat Heſychius.

y. Locus eſt de aere, loc. et aqu. p. 453. 18. Heſychio *στιφρὸς* eſt, *πυκνὸς καὶ εὐθαλής*.

z. Supra p. 486. *στύβον* ſcribit. Sed legimus *στοίβην* in hoc Hippocratis loco *περὶ γυν. φύσ.* Ἀπ' ἀμφορέως ἐλαιηροῦ τὸ ἐπίθεμα τὴν στοίβην ὑποκαίων. Imo *στοιβὴν* ibi non *στοίβην* ſcriptum eſt, in vulgg.

Στέαρ ἡδυντὸν) adeps in aromatibus quibuſdam, et aqua coctus.

Στεῖλαι) ſupertegere, inungere.

Στενυγρῶσαι) anguſtare. Quidam autem claudere humidorum exitus, et ſiccare.

Στηθοειδεῖ μαχαιρίῳ) ſcalpello medico latiore.

Στητῶδες) adipe obeſum.

Στίον) calculus, lapillus, *ςίαι* enim ſunt iuxta mare calculi, et *ςιῶδες* hinc durum.

Στίφραι) aridae, contractae.

Στοίβης καρπὸν) lappaginis ſemen.

Στολιδωδέςερον) rugoſius.

Στομάργȣ) in ſecundo de morbis popularibus Dioſcorides ſic ſcribit, et ſignificari ait, loquentis furioſe. Alii *συμάργȣ* ſcribunt, et nomen proprium intelligunt.

Στόμβον) grauiſonum, grauiter ſonans.

Στρεβλοί) quos et ſtrabones nominant.

Στρέφει) dolorem inteſtinorum praebet.

[6] *σίον vulgg.* [7] *τὸ τȣ̃ ἱππόφεως MS. D. et cod. Moſq.* [8] *ῥυσσώτερον MS. D.* [9] *ἐν τῇ δευτέρᾳ MS. D. et cod. Moſq.* [10] *ȣ̃τω MS. D.* [11] *μονικῶς Ald.*

vulgg. editt. ST. Locus eſt L. II. *περὶ γυν.* p. 284. 33. Quidam *ςίλβης* et *ςίλβον* legunt. Heſychio *ςοίβη* eſt *εἶδος χόρτȣ*. Eſt autem herba exſtruendis torulis, hoc eſt, lectulis ex herba torta, aut ſtibadiis conficiendis, et centunculis tomenti loco ſuffarciendis idonea. Phleon quidam appellauere. Vide Plin. H. N. L. XXI. c. 15. Theoph. H. P. L. VI. c. 1.

a. Vide de artic. p. 639. 26. de rugis in fronte, ano et de plicis in veſtibus haec vox vſurpatur.

b. Locus exſtat p. 317. 13. vbi tamen in publicatis legitur exemplaribus *ἢ συμαργέω οἰκέτης*.

c. Pro *βαρύφθογγον* in MS. eſt *βαρύφωνον*. ST. Vide L. II. de morb. p. 147. 19. vbi pro *σομφὸν* legit Galenus *ςόμβον*. Placet mirifice mihi coniectura Foeſii *ςόμφον* ſcribentis, quod vocis grauitatem ſonat et amplitudinem.

d. V. L. II. epid. p. 318. 23.

e. Foeſius dat *ςρόφον παράσχει*, hoc eſt, torquet, aut tormen inducit.

[f] [1] Στρέφεται) τὸ οἷον [2] ἐνοικεῖ, ἐν τῷ Περὶ [3] ἀέρων καὶ τόπων καὶ ὑδάτων.

[g] [4] Στρόγγυλον μήλην) τὴν σπαθομήλην.

Στρογγύλου) [h] τοῦ [5] μυρτιδάνου. Αὐτὸς γὰρ οὕτως γράφει, καὶ τὸ Ἰνδικὸν, ὃ καλοῦσι [6] Πέρσαι πέπερι. Ἐν τούτῳ δὲ [7] ἐστί τι στρογγύλον, ὃ καλοῦσι [8] μυρτίδανον.

[i] [9] Στρυβλὴν) [10] στρεπτόν τι, ἐν τῷ Περὶ αἱμοῤῥοΐδων καὶ συρίγγων. Στρυ-

[1] στρέφηται *Ald.* [2] ἐν οἴκῳ *MS. D.* [3] ὅρων *MS. D.* [4] στρογγύλη μήση *MS. D.* στρ. μύλη *cod. Moſq.* μῆλον σπαθομῆλον *Ald.* [5] μυρτιδανοῦ *Ald.*

f. Vide loc. de aer. loc. et aqu. p. 451. 37. quem egregie Heringa hunc in modum refinxit: Ὅτι τὸ παχύτατον καὶ χολωδέστατον αὐτοῦ μένει καὶ συστρέφεται. Legendum omnino θολωδέστατον, quod etiam MS. a Seruino adhibitus, praeſerebat, quin et Lindanus in textum ſuum recepit, vt alias multas lectiones partim bonas, partim malas. Dein vel cum Foeſio et Galeno legendum στρέφεται, vel dicendum variam hic in exemplaribus etiam antiquis lectionem fuiſſe. Immo fateor placere hanc lectionem prae illa Galeni: quippe στρέφεται ab ipſo exponitur per ἐνοικεῖ, quod a μένει vix differt. Συστρέφεσθαι vero plus notat, conglomerari ſcil. et in vnum colligi; quod aptum ad generationem calculi exprimendam. Verterem itaque: *quum quod craſſiſſimum ac maxime turbidum eſt, ibi maneat et colligatur.* Firmat hanc lectionem, quod paulo ante dixerat: τὸ δὲ παχύτατον καὶ θολωδέστατον ξυστρέφεται καὶ συμπήγνυται: niſi tamen et ibi στρέφεται legerit Galenus. Interim ſemel hic notare liceat orthographiam, qua in Hippocrate edendo vſi ſunt; quae vbique inconſtans plane eſt. Ita hic paucis lineis interiectis vides ξυστρέφεται et συστρέφεται, l. 27. legitur συγκαίει, p. 294. 12. συμπήξει, ſed l. 18. ξυμπήξει, p. 287. 42. ξυνίσταται l. vero 46. συνίσταται. Et tamen vix dubium eſt, quin ipſe Hippocrates vbique eamdem dederit ſcripturam; vnde auctor ſum, vt in ſequentibus, ſi quae futurae ſunt, Senis noſtri editionibus, vera eius manus reuocetur, omnia ea per ξ ſcribendo: ita antiqui omnes, Herodotus, Thucydides, Sophocles, etc. ac mutanda omnia, quae per σ reperiuntur, niſi quod poetae ſaepe metri cauſa σ adhibent. Vide etiam Suidam in ξὺν, et ξυμπάθεια. Millies hoc in noſtro

Στρέφεται) tamquam inhabitat, in libro de aeribus, et locis, et aquis.

Στρόγγυλον μήλην) ſpathomelen, ſpecilli genus.

Στρογγύλου) piperis, ipſe enim ſic ſcribit, et Indicum, quod vocant Perſae piper, in hoc autem eſt quoddam rotundum, quod vocant Myrtidanum, id eſt, piper.

Στροβίλην) vertibilem, in libro de haemorrhoidibus et fiſtulis.

[6] *Πέρσαι non agnoſcit MS. D.* [7] *ἔνι MS. D. et cod. Moſq.* *δὲ ἐν ϛρογγύλῳ Ald.* [8] *μηρτίδανον Ald.* [9] *ϛροβίλην Iunta.* [10] *ϛρεπτίριον τι MS. D. ϛρεπτάριόν τι cod. Moſq.*

noſtro erratum. Nec in aliis melius ipſi conſultum: aliquando edi videas σμικρὸς, aliquando μικρὸς, vt p. 282. 42. ἕως μικρὰ ᾖ. Sed ibi manifeſtum eſt τὸ σ a praecedenti voce abſorptum eſſe, et reſtituendum tam hic, quam vbique σμικρὰ, ne Ioniſmum noſtri in Soloeciſmum mutemus. Ita eodem hoc libro quum paſſim bene edatur πόλιες et πόλιας, tamen p. 281. 39. et p. 282. 45. male habetur πόλεων: atque eadem pagina, l. 54. πόλει, quum procul dubio πολίων et πόλι reliquerit Hippocrates. Nec non illud ab Ioniſmo recedit, quod p. 643. 51. edatur ἀφηλικεϛέραι, et p. 1235. F. ἀφηλικεϛέρῃ, quum Iones eas adſpirationes in medio haud ament: hinc reſcribendum ἀπηλικεϛέραι, vt Herodotus dicere amat, et ſic p. 288. 11. et alibi legendum ἀπικνέονται, non ἀφικνέονται. Verum vt iam indicaui ſingulis paginis plura huius generis menda reſtant, quae omnia notare taedioſum eſſet, nec adeo magnae vtilitatis: in editiones autem poſthac non recipienda talia: et iam diu eſt, quod peccarint hic librarii: vt inde liquet, quod Galenus in Exegeſi ſub litera Σ recenſeat: Συλλοχίας· Σύναγμα· Συναρθμεῦται, et multa alia, quae omnia per Ξ exaranda eſſe iam monui. Nec dubito, quin plurima horum e MSS. reſtitui poſſint: namque in LL. de fractis et articulis codex Mediceus ſaepe Ioniſmum Hippocratis, ab aliis ſuſque deque habitum, ſeruauit. Hucuſque HER. Foeſio etiam συϛρέφεται arridet et θολωδέϛατον.

g. Specillum latum vocatur a Celſo L. VI. c. 6.

h. Vide ſupra in dictione Indicum; et in dictione Myrtidanum. I. Vide L. II. περὶ γυν. p. 288. 29.

i. Foeſius mauult ϛροβίλην, nam

[k] Στρυμάργου) [1] οἶδε καὶ ταύτην τὴν [2] γραφὴν ὁ Διοσκουρίδης, οὐ μόνον [3] τὴν στομάργου. [4] Ἀλλὰ καὶ τοῦτο οὐχ ὡς κύριον ὄνομα [5] ἐξηγεῖται, ἀλλὰ καὶ [6] μανικῶς ἐπτοημένον περὶ τὰ ἀφροδίσια δηλοῦσθαί [7] φησιν. [8] Εἰρῆσθαι γὰρ παρὰ τῷ Ἱπποκράτει καὶ ἄλλα πολλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον [9] ἐπίθετα, καθάπερ [10] μυοχάνη, [11] σαράπους, [12] γρυπαλώπηξ. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ἐρασιστράτῳ φησὶν ὁ [13] ῥινοκολοῦρος.

[l] Στυπτηρίη χαλκῖτις) ἣν ἁπλῶς οὕτως ὀνομάζομεν χαλκῖτιν.

Συγκομιστοὶ [m] [14] ἄρτοι) ῥυπαροὶ, διὰ τὸ πάντα ἅμα τὰ ἄλευρα συγκομίζεσθαι, καὶ [15] μὴ διακρίνεσθαι.

[n] Σῦκα) [16] ἐπαναστάσεις σαρκώδεις ἐν τοῖς τῶν βλεφάρων τόποις γινόμεναι.

[17] Σύκιον) τὸ τῶν ἰσχάδων ἀφέψημα.

[18] Συκῆς) [19] ἐν πρώτῳ τῶν γυναικείων, καὶ πυρίαν συκῆς

[1] οἶδα *MS. D. et cod. Moſq.* [2] *Poſt* γραφὴν *MS. D. et cod. Moſq. punctum ponunt, et poſt* ὁ Διοσκουρίδης *addunt* φησίν. [3] τὴν στομ. *MS. D. non habet.* τοῦ *cod. Moſq.* στομαργὴν *Ald.* [4] ἀλλὰ καὶ *MS. D.* ἀλλὰ τὸν *cod. Moſq.* [5] ἐξηγεῖται *deficit pariter in MS. D.* [6] μανικὸν *cod. Moſq.* μονικῶν *vulgg.* [7] φησὶ *MS. D.* [8] εἰρεῖσθαι *Ald.* [9] ἐπιθετὸν *MS. D.*

nam στροβίλη aut στρόβιλος dicitur linamentum in turbinis formam intortum, quod et στρομβίλη etiam dici poteſt. Hinc a στροβίλων forma nuces pineae στρόβιλοι vocantur, quas antiquitus Attici κῶνους dicebant, vt ſcribit Galen. L. II. τῶν κατὰ τόπ. p. 256. 54. quod coni figuram imitentur, etiam a Dioſc. L. I. c. 87. nucis pineae nuclei στρόβιλοι vocantur.

k. Vide L. II. epid. p. 312. 44. vbi ἢ συμαργέω, et στρύμαργου Dioſcoridem legiſſe Foeſio eſt veriſimile ex eodem libro p. 317. 13. etſi vtrobique publicata exemplaria συμαργέω legunt.

l. Vide L. de vlceribus p. 515. 15. et p. 516. 5.

m. Additum eſt ex veteri codice ἄρτοι, quod in vulgatis deeſt Hippocratis editionibus. Hipp. περὶ διαίτης ὀξέων νουσημάτων, p. 62. 32. Καὶ οἱ ἄγαν καθαροί τε καὶ συγκομιστοὶ παρὰ τὸ ἔθος βρωθέντες διαφέροντα ἀλλήλων ποιέουσι.

Στρυμάργυ) agnoſcit et hanc ſcripturam Dioſcorides non ſolum ςομάργυ. Atque hoc nomen vt proprium nomen exponit, ſed furioſe affectum circa rem veneream ſignificari ait, dicta enim eſſe apud Hippocratem et alia eodem modo epitheta, vt myochane, ſarapos, ῥυπαλώπηξ, vel grypalopex, ſed et apud Eraſiſtratum ait rhinocoluros, hoc eſt, qui mutilatis naribus eſt.

Στυπτηρίη χαλκῖτις) quam ſimpliciter vocamus chalcitem, vulgo vitriolum vocatur.

Συγκομιςοὶ ἄρτοι) ſordidi panes, quod omnes ſimul farinae colliguntur, et non ſecernuntur.

Σῦκα) tumores carnoſi in partibus palpebrarum facti.

Σύκιον) ficorum aridarum decoctum.

Συκῆς) in primo de morbis mulierum, et fomentum συκῆς

[10] *μιοχάνης MS. D. μυοχάνης cod. Moſq. et Ald. forte μυοχάνη Corn.* [11] *ἀγράπυς MS. D. et cod. Moſq. ἀράπυς Ald.* [12] *ῥυπαλώπηξ MS. D. τρυπαλώπηξ cod. Moſq.* [13] *ῥινόκλυρος MS. D.* [14] *ἄρτοι ignorat MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [15] *μὴ deeſt in MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [16] *ἐπαναςάσις σαρκώδης ἐντὸς τῶν βλεφάρων MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [17] *σικύον MS. D. et cod. Moſq.* [18] *συγκῆς Ald.* [19] *ἐν τῷ πρ. MS. D. et cod. Moſq. γυναικῶν Ald.*

ἐῦσι. Proxime autem praeceſſerant haec, ἢ αὐτός γε ὁ ἄρτος θερμὸς βρωθεὶς οἵην δίψην παρέχει, καὶ ἐξαπιναίην πληθώρην, διὰ τὸ ξηραντικόν τε καὶ βραδύπορον. ST. Huic pani opponitur ἄρτος καθαρός. Diphilo apud Athenaeum ἄρτοι συγκομιςοὶ dicuntur, οἱ ἐξ ἀσήςων ἀλεύρων γενόμενοι, qui ex farina non excuſſa ſeu cribrata conficiuntur, et multum alimentum exhibent.

n. L. III. epid. in ſt. peſt. p. 426. 25. V. Paul. L. III. c. 3. Heſychius exponit σῦκα τὸ ἐπὶ τοῖς βλέφαροις νόσημα, ὅ τινες σύκωσιν. Et Pollux, τὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἕλκη. Et Ariſtophanis Scholiaſt. p. 176. ſcribit, σῦκον εἶδος παθήματος ἀεὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ ἐκ ἐν ἄλλῳ τινὶ μέρει τῦ σώματος φυόμενον, ὅ φασιν ἰδιοτικῶς συκάμινον. Quibus addit σῦκον ἕλκος ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς γινομένον, et σῦκα τὰ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν συκώματα λεγόμενα.

συκῆς ἀπὸ ῥίζης. Ἐν ἴσῳ τῷ [o] [1] συκύας, τουτέστι, συκαμίνου. Ὅπερ ἑτέρωθι ὥσπερ ἐξηγούμενός φησι, [2] μορέου ῥίζης.

[p] Συλλοχίας) ἀθροίσματα. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν [3] εἰς τοὺς λόχους συνειλεγμένων.

Σύναγμα) ἤτοι ἐπίπαγός τις, ἢ ἐναιώρημα, ἢ ὑπόστασις, ἢ πῶρος. [q] Καὶ ἄμεινον [4] ἐν τῷ ἕκτῳ τῶν ἐπιδημιῶν λέγει.

[r] [5] Συναρθμοῦται) συναρμόζεται.

Σύνθεσις) δηλοῦται ποτὲ καὶ [6] ἡ οἷον πυκνότης καὶ σφίγξις.

[7] Συνδεαίνεται) συνδιπλοῦται.

[s] [8] Συνεκχυμοῦν) συμμιγνύειν καὶ κατακεραννύναι τοῖς ὑγιεινοῖς χυμοῖς.

Συνέρξει) τῇ οἷον [t] [9] συγκλήσει.

Συνηρεφὲς) ἐπικεκαλυμμένον, συνεσκιασμένον.

[u] Συνηρερώμενα) [10] συνηρμοσμένα, ὡς [11] κἀν τῷ Μοχλικῷ.[12]

Συνη-

[1] *σικύας MS. D. συκύας Ald.* [2] *μορίου MS. D. et cod. Moſq.* [3] *τοὺς def. in cod Moſq. λόγους συνελεγμένων MS. D. et cod. Moſq. ἐπὶ λόχων Corn. εἰς λόχων Ald.* [4] *καὶ ἐν MS. D. et cod. Moſq.* [5] *συναριθμοῦται MS. D. συναιθμοῦται Ald.* [6] *καὶ οἷον MS. D.*

o. *Συκύας* et *πυρίαν* vitioſe legitur apud Galenum. Vide locum *περὶ γυν.* L. I. p. 263. 9. vbi interpretes omnes fomentum ex fici radice accipiunt, quos egregie refutat Foeſius p. 593.

p. Vide L. *περὶ ὀκταμήνου*, p. 47. 34. Quo in loco agitur de excrementis et viis in pueris ſecundum naturam apertis, per quae ea expurgantur. Innuere autem videtur per eas vias pueris ſtatim in lucem editis ea excrementa repurgari, quae ſenſim et in modum militum in cohortem coactorum, in vtero collecta fuerunt. Ex vitioſa lectione exemplarium *συλλοχείας* interpretes partus et puerperii purgamenta acceperunt, non expreſſa eleganti tranſlatione, et Galeni explicatione neglecta.

q. Foeſius *καὶ οὕτως ἄμεινον* legit. Locus eſt ſ. 3. aph. 11. conf. epid. 7. p. 363. 28.

r. In

συκῆς a radice, aeque atque συκύας, hoc eſt, mori, quod alibi tamquam exponens ait mori radicis.

Συλλοχίας) congregationes, tranſlatio a congregatis in exercitibus.

Σύναγμα) vel humor quidam concretus, vel internus tumor, vel hypoſtaſis, vel callus, et melius in ſexto de morbis popularibus dicit.

Συναρθρεῦται) coaptatur.

Σύνθεσις) ſignificatur aliquando, et tamquam denſitas, et adſtrictio.

Συνδεαίνεται) conduplicatur.

Συνεκχυμοῦν) commiſcere, et contemperare ſanis ſuccis.

Συνέρξει) velut concluſione.

Συνηρεφές) obtectum, adumbratum.

Συνηρερόμενα) coaptata, vt in libro de curandis luxatis.

Συνη-

[7] *συνδιαινέται Varin.* [8] *συνεκλυμοῦν Ald.* [9] *συγκλείσει MS. D.* [10] *συνηρμωσμένα Ald.* [11] *καὶ ἐν τῷ MS. D. et cod. Moſq.* [12] *Additur εὑρήσεις in MS. D. et cod. Moſq.*

r. In veteri codice συναρθρεῦται, at in vulgaribus editionibus συναριθμοῦται. Ego ex Erotiano repoſui συναρθμοῦται, apud quem itidem ἀριθμὸς pro ἀρθμὸς habetur in veteri exemplari, quum tamen illud συναρθμοῦται praeceſſerit. ST. Ex hac differentia Foeſio fit veriſimile, veteres alicubi apud Hippocratem συναρθμοῦται pro σὺναρθρεῦται legiſſe.

rr. Foeſius ἢ addit καὶ ἢ σφίγξις. V. epid. L. VI. aph. 1. ſ. 3.

s. Vide epid. L. VI. ſ. 2.

t. Repono συγκλείσει. Nam συνείργω, pro quo dicitur συνέργω et συνεέργω, eſt συγκλείω. ST. Varino eſt συνέργειν, συλλέγειν, συνδεσμοῦν.

u. Quaedam exemplaria συνηρερωμένα, quaedam συνηρερύμενα, at Foeſius συνηρηρομένα legendum eſſe exiſtimat, aut ἀρήρω aut ἀρῶ per reduplicationem Atticam. Locus autem legitur l. c. p. 505. 25.

[x] Συνηνωμένα) [1] τὰ συνόντα.

[y] Συρμαία) ἡ [2] μετρίως γινομένη τῶν περὶ τὴν γαστέρα κάθαρσις.

Σύσταθμον) ἰσόσταθμον.

[z] Συστροφὰς) φύματα. [3] Σκληρίας.

[a] [4] Σφαδάζει) δυσφορεῖ.

[b] [5] Σφάκελος) φθορὰ πᾶσα, καθ' ὃν ἂν γίγνηται τρόπον. Οἶδα δὲ, ὅτι καὶ περὶ τούτου διὰ πλειόνων ἡμῖν ἀποδέδεικται.

[c] Σφάκερος) ἐν [6] τοῖς [7] προσκειμένοις τοῖς περὶ τῶν [8] ἐν τῇ κεφαλῇ τρωμάτων· [9] Κεφαλαλγία δὲ καὶ σφάκερος ἢν ᾖ, [10] κρόμμυα πολέμιον. Ἐν δὲ τοῖς πλείστοις ἄντικρυς σφάλερος [d] [11] γράφεται.

Σφενδόνην) ἐν [12] μὲν τῷ [e] Περὶ ἄρθρων, τὸ ἀπὸ τῆς τοὺς λίθους βαλλούσης σφενδόνης [13] ὠνομασμένον εἰς ἀνάληψιν κώλου [14] χρήσιμον. Ἐν δὲ τῷ Περὶ ἀφόρων τὸν καλούμενον φύλακα. Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον περίσφυρον, ὅσα τε τούτῳ παραπλήσια.

[f] [15] Σπυράδες) τὰ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων ἀποπατήματα.

Σχάσαι) τρία σημαίνει, ἀμύξαι, ἐκκρῖναι, χαλάσαι.

Σχε-

[1] συννόμα vulgg. σιώνομα Ald. τὰ ignorat MS. D. et cod. Moſq. [2] μετρία MS. D. et cod. Moſq. γίνομ. def. ap. Ald. [3] σαληρίας MS. D. [4] σφαδιάζει vulgg. [5] σφακέλλος MS. D. 32. 2. 8. Corn. [6] τοῖς def. in Ald. [7] προκειμένοις MS. D. et cod. Moſq.

x. Heſychius explicat σύνδρομα, ὁμόφρονα. Multa exempl. legunt σύννομα, id eſt, ſimul conuerſantia, iiſdem paſcuis vtentia. Varinus vitioſe συνηνωμία.

y. Vide Foeſ. p. 601. qui plures huius vocis ſignificationes profert.

z. V. Hippocr. de art. p. 612. 53. vbi humorum collectiones, concretiones, et tumores συστροφαὶ vocantur, cf. et p. 613. 11. L. περὶ ὑγρῶν χρήσιος, p. 114. 7. L. de rat. vict. in morb. p. 93. 2.

a. V. L. I. περὶ γυν. pag. 244. 1.

b. Confer Foeſ. p. 603. qui fuſius hac de voce differit.

c. Non-

Συνηνωμένα) coniuncta, vel coeuntia.

Συρμαῖα) moderata eorum, quae in ventre ſunt, purgatio.

Σύσαθμον) par pondere.

Συστροφάς) tubera, durities.

Σφαδάζει) aegre fert.

Σφάκελος) corruptio omnis quocumque fiat modo: ſcis autem et de hoc a nobis pluribus demonſtratum eſſe.

Σφάκερος) in adiunctis libro de vulneribus capitis, dolens caput autem, et ſideratus ſi fuerit, cepae contrarium, in plurimis autem manifeſte σφαλερὸς ſcribitur.

Σφενδόνην) in libro de articulis a funda lapides iaciente appellatum, ad reſtitutionem membri vtile, in libro autem de ſterilibus vocatum cuſtodem, ſignificat autem, et muliebre pedum tegumentum, et quaecumque huic ſimilia.

Σπυράδες) caprarum et ouium excrementa.

Σχάσαι) tria ſignificat, laniare, excernere, relaxare.

Σχε-

[8] *ἐν κεφ. MS. D. et cod. Moſq. περὶ τῶν ἐγκεφάλων Ald.*
[9] *κεφαλαλγὴς MS. D. et cod. Moſq. κεφαλαλγὲς Ald.*
[10] *κρομύα Ald.* [11] *γέγραπται MS. D. et cod. Moſq.*
[12] *μὲν τῶν MS. D. τῶν περὶ τῶν MS. D. et cod. Moſq.*
[13] *ὠνομασμένης MS. D. et cod. Moſq. ὠνομασμένην Ald.*
[14] *χρησιμὸς MS. D. et cod. Moſq.* [15] *σφύραδες vulgg.*

c. Nonnulli σφάλερος, alii σφακέλος, quam poſteriorem lectionem Foeſius praefert.

d. Pro γράφεται legitur et γέγραπται, ſed tam leuia ſoleo praetermittere. ST.

e. In vno veteri codice legitur περὶ παρθενίων pro περὶ ἄρθρων. Verum reperio quidem ἐν τῷ περὶ ἀρθρῶν, p. 598. 34. ſed non in iis, quae ex illo libro περὶ παρθενίων ſuperſunt. Reperitur etiam et ἐν τῷ περὶ γυναικείων L. II. p. 277. 21. item ἐν τῷ περὶ ὀς. φύσ. p. 62. 36. item ἐν τῷ περὶ γυν. φύσ. praeterea ἐν τῷ περὶ ἀφόρων p. 299. 42. ST. Talia vincula antiquitus erant lanea, non linea. v. Hom. Il. ι. v, 599. et v. 716.

f. Quidam σπυράδες vitioſe. Σφυράδας mauult Foeſius ex L. II. περὶ γυν. p. 278. 5. Heſychio σφυράδες exponuntur quoque τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων.

g [1] Σχεδιάδα) τὴν ἄγχουσαν. [2] Λέγεται γὰρ καὶ οὕτως.

Σχέσει) h τῇ συνοχῇ ἐν [3] περισχέσει καὶ i σχέσει, καὶ ἐπιδέσει, καὶ [4] πιέξει. Ὅταν δὲ εἴπῃ, Διαφέρει μέντοί τι καὶ σχέσει σώματος, [5] τὴν οἷον ἕξιν δηλοῖ.

[6] Σχινδυλήσει) k [7] σχήματι καλάμου· [8] οὕτως δὲ δοκεῖ καὶ ὁ [9] σκινδαλμὸς εἰρῆσθαι παρὰ τὸ ἐσχίσθαι.

l Σχῖνον) οὐ μόνον τὸ θαμνῶδες φυτὸν, ἀλλὰ καὶ εἶδός τι [10] σκίλλης, εἰ μὴ ἄρα καὶ πάσης [11] σκίλλης τὸν βολβόν.

m Σχοῖνον) [12] ἡδύοσμον, τὴν ἀρωματικὴν [13] σχοῖνον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

a Τάμισον) πιτύαν.

b Τέγγειν) διαβρέχειν.

c Τελεῖν) ἀναλίσκειν, [14] ὡς ἐν τῷ Περὶ παθῶν d λέγει.

e Τέλσον) τέλος καὶ ἔσχατον.

f Τέρμινθοι) οἱ [15] τῷ τοῦ τερμίνθου καρπῷ παραπλήσιοι κατὰ τὸ δέρμα συνιστάμενοι παρὰ φύσιν ὄγκοι.

Τέρ-

[1] *σχελίδα MS. D. σχεδιάδα Hipp. 110. 50. et 52. Corn.* [2] *λέγει γὰρ οὕτως MS. D. et cod. Moſq. λέγει γ. κ. οὗτος Ald.* [3] *περισχέσει addit σώματος MS. D.* [4] *πίξει MS. D.* [5] *τῇ οἷον συνοχῇ MS. D. cod. Moſq. Ald. et Chart. et poſt ἐν περισχώσει καὶ σχώσει Ald.*

g. Vide L. I. *περὶ γυν.* p. 255. 40. 42. Varinus legit *σχελίδα* literis paululum immutatis, nam Δ et Λ facile inter ſe confunduntur, et *α* forte excidit.

h. MS. *τῇ οἷον συνοχῇ*. ST.

i. Locus exſtat L. *κατ' ἰητρ.* p. 677. 53. vbi pro *σχέσει* eſt vitioſe *περισχέσει*. Eſt autem *σχέσις* praeparatio, habitus accommodatus curationi ſuſcipiendae aegri, aut partis affectae habitus, diſpoſitio et collocatio, quum ad chirurgiam pars affecta accommodatur ac praeparatur.

k. Foeſius *σχίσματι* mavult, et quidem rectius. Notat vero fiſſionem, quae aſſuloſe fit.

l. Heſychio quoque *σχῖνος* eſt *εἶδος φυτοῦ καὶ ἡ σκίλλα.* v. et Ariſtoph. in Pluto, v. 720. Locus eſt in Hipp. L. II. *περὶ γυν.* p. 287. 5.

m. Vide

Σχεδιάδα) anchuſam, herbae genus, dicitur enim et ſic:

Σχέσει) compreſſione in continendo, et detentione, et alligatione, et preſſione, quum autem dixerit, differt quidem aliquid, et habitu corporis, tamquam habitum ſignificat.

Σχινδυλήσει) figura calami, ſic enim videtur calamus dictus eſſe παρὰ τὸ ἐσχίσθαι, id eſt, ab eo, quod ſcinditur.

Σχῖνον) non ſolum fruticoſam ſtirpem, ſed etiam ſpeciem quamdam ſcillae, vel potius omnem ſcillae bulbum.

Σχοῖνον ἡδύοσμον) iuncum odoratum.

PRINCIPIVM T.

Τάμισον) coagulum.

Τέγγειν) humectare.

Τελεῖν) conſumere, vt in libro de affectionibus dicit.

Τέλσον) finem et vltimum.

Τέρμινθοι) terminthi arboris fructui ſimiles in cute praeter naturam conſiſtentes tumores. Τέρ-

[6] σχινδυλήσει *MS. D.* [7] σχίσματα *MS. D. et cod. Moſq.* σχίσματι *Corn.* σχήματα *Ald.* [8] ἔτω *MS. D.* [9] σκινδάλαμος *Ald.* [10] σκύλλης *MS. D.* [11] σκιλλης *MS. D.* [12] ἡδύοσμος *Ald.* [13] σχῖνον (*in duplo*) *MS. D.* [14] ὡς *def. in cod. Moſq.* [15] τῷ τῆς *MS. D. et cod. Moſq.* τῆς τερμινθύνης *Ald.*

m. Vide L. II. περὶ γυν. p. 289. 18. Celſus L. III. c. 21. iuncum rotundum, Plin. L. XXI. c. 18. iuncum odoratum, et Dioſcor. L. I. c. 16. σχοῖνον ſimpliciter vocat.

a. Locus eſt L. II. περὶ γυν. p. 285. 22. vbi vitioſe τὸ μισὸν legitur.

b. Conf. L. de vlceribus p. 512. 30. Eadem ſignificatio obtinet quoque in illo Alcaei verſu, adducto ab Athenaeo, L. IX. c. 8. p. 430. Τέγγε πλεύμονας οἴνῳ. Τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.

c. Ex L. περὶ παθῶν, p. 184. 20. p. 186. 46. p. 187. 3. 25. p. 189. 19.

d. Pro λέγει MS. habet δοκεῖ λέγειν. ST.

e. Heſychius τέλσον explicat πέρας καὶ ὅμοια.

f. Loca ſunt L. II. epid. p. 312. 49. περὶ χυμῶν, p. 117. 28. epid. L. VI. ſ. 3. aph. 28. Vide Paul. L. IV. c. 24. Plura habet Foeſ. p. 616.

[g] Τέρθρον) κυρίως μὲν οὕτως ὀνομάζεται τὸ ἄκρον τῆς [1] κεραίας, καὶ τέρθριοι [2] οἱ κάλοι ἐντεῦθεν, ἐπὶ τὰ ἄκρα τοῦ [3] ἱςίου παρήκοντες. Ὁ δ᾽ Ἱπποκράτης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν [4] γυναικείων Ἐπὴν ἐνθάδε, φησὶ, τὸ τέρθρον ἢ τοῦ πάθεος. [5] Ἐν ἴσῳ τῷ, τὸ ἄκρον καὶ [6] ἀνώτατον, καὶ [7] ἐπιμελείας μάλιςα δεόμενον.

[8] Τετάρσωνται) πεπλάτυνται. Τάρσος γὰρ πᾶν τὸ πεπλατυσμένον.

Τετράγωνα βέλη) τὰ [9] τέσσαρας ἔχοντα γλωχῖνας.

[h] [10] Τετραγώνῳ) τινὲς μὲν ταῖς εὑρισκομέναις [11] κατὰ τὸ ςίμμι πλαξί· τινὲς δὲ αὐτὸ τὸ ςίμμι.

[i] [12] Τετρεμαίνει) τρέμει.

Τέτρομος) [13] τρόμος ῥιγώδης.

Τέως) [k] [14] τὸ ἕως, καὶ τὸ τηνικαῦτα, [15] καὶ τὸ πρότερον.

[l] [16] Τηλέφιον) εἶδος βοτάνης, ὅπερ καὶ [17] ἀείζωον [18] ἄγριον, καὶ ἀνδράχνην ἀγρίαν ὀνομάζουσι, Ῥωμαῖοι δὲ [19] illecebram.

Τὴν ἐν τῷ ἀλεύρῳ βοτάνην [m] [20] ῥοφέονται) τὴν λινόζωςιν ἔοικε λέγειν· ἐπειδὴ καὶ ἀλλαχοῦ ἔφη, Ῥοφήσαντα δὲ [21] λινόζωςιν.

[n] [22] Τομεῖον) τομεὺς καλεῖται σιδηροῦν ἐργαλεῖον δίχη-

[1] *κεραίας MS. D.* [2] *οἱ κάλλοι οἱ ἐντ. MS. D.* [3] *ἱςίου MS. D.* [4] *γυναικῶν Ald.* [5] *ἰσῷ τῶν MS. D. et cod. Moſq.* [6] *ἀνώτατω MS. D.* [7] *ἐπιμελίας Ald.* [8] *συντετάρσωνται MS. D. τετάρσονται Ald.* [9] *τέσσαρας vulgg.* [10] *τετραμμύνῳ MS. D.* [11] *κατὰ τὸ ςιμὰ Ald.* [12] *τετρεμμαίνει cod. Moſq. τετραμμένει huc pertinere videtur Corn. τετραμμένω B.*

g. Cf. L. II. de mulier. p. 269. 28.

h. Meminit huius Hipp. L. I. περὶ τῶν ἐντὸς παθ. p. 209. 14. p. 211. 2.

i. Locus exſtat L. II. περὶ γυν. p. 282. 12. et p. 276. 20. in quibus locis τετρεμαίνει legit Galenus.

k. Legitur etiam τότε pro τὸ ἕως. ST. Plurima loca collegit Foeſius, p. 617. quas Heſychius complectitur, et addit μέχρι, ἢ πρὸς τὸ παρὸν,

ἢ

Τέρθρον) proprie quidem ſic nominatur ſummitas antennae, et τέρθριοι ipſi rudentes inde in ſummum velum peruenientes. Hippocrates autem in ſecundo de morbis mulierum, quum hic inquit, τέρθρον fuerit morbi, aeque ac ſi diceret, ſummum, et ſupremum, et curationis maxime egens.

Τετάρσωνται) dilata fuerunt, τάρσος enim omne dilatatum eſt.

Τετράγωνα βέλεα) ſagittae quatuor habentes cuſpides.

Τετραγώνῳ) quidam exponunt, inuentis in ſtibio cruſtis. Quidam autem ipſum ſtibium.

Τετραμένει) tremit.

Τέτρομος) tremor cum frigore.

Τέως) donec, et tunc, et prius.

Τηλέφιον) genus herbae, quod ſemperuiuum agreſte, et portulacam agreſtem vocant, Romani autem illecebram.

Τὴν ἐν τῷ ἀλεύρῳ βοτάνην ῥοφέονται) in farina herbam ſorbent, mercurialem herbam viſus eſt dicere, quoniam et alibi ait, ſorbiturum autem mercurialem.

Τομεῖον) inciſor, ſic vocatur ferreum inſtrumentum bila-

[13] τρώμος ῥιγώδεως *MS. D.* [14] τότε ἕως *MS. D. et cod. Moſq.* [15] καὶ πρότερον *MS. D.* [16] τελέφων *cod. Moſq.* [17] ἀειζον *Ald.* [18] ἀγρίαν ἀνδράχνην *MS. D. et cod. Moſq.* [19] *Illecebram* ἠλεκέβραν *MS. D. et cod. Moſq. qui delet illec.* ἠλεκέβραι *Ald.* [20] ῥόφεον. *MS. D. et cod. Moſq.* [21] λινοζώστην *Ald.* [22] τόμοι *MS. D.* τόμει *cod. Moſq.* τομεῖον καὶ τομεὺς *Corn.*

ἢ ὅμως, ἢ τότε, ἢ ἐν τούτῳ.

l. Heſ. ἀείζωον ἄγριον explicat. Loca ſunt, L. II. περὶ γυν. p. 287. 21. et L. περὶ γυν. φύσ. p. 220. 48.

m. Ex loco L. VII. epid. p. 352. 38. ῥοφέοντι, et p. 353. 25. ῥοφήσαντι emendat Foeſius, p. 617. quem conſule.

n. Fortaſſe legendum eſt τομεῖον καὶ τομεὺς καλ. κ. τ. λ. ST. Suſpecta videtur lectio Foeſio, quum τόμα apud Varinum legatur. Heſychio eſt τμήτης, ἤγουν ὁ τέμνων, ſector, inciſor, hoc eſt, ſcalprum aut culter inciſorius, et ſectionis inſtrumentum, aut quo ipſa ſectio adminiſtratur.

[1] δίχηλον, ᾧ οἱ χαλκεῖς πρὸς [2] ἄλλα τέ τινα καὶ πρὸς τὸ ἀναβάλλειν καὶ μοχλεῦσαι ἥλους χρῶνται.

o [3] Τοξεύματα) βέλη.

p Τορνεύματα) ξύσματα.

q [4] Τρόφης) εὔτροφος, [5] παχύς.

r Τροφιῶδες) [6] ἔχον ἐμφερόμενά τινα πεπηγότα παρὰ τὸ [s] [7] τρέφεσθαι, ὅ ἐστι πήγνυσθαι.

t Τροχοὶ) δρόμοι.

u [8] Τρυχνοῦν) καταπονεῖν, ἰσχναίνειν.

x Τρώειν) τιτρώσκειν, ἀποσχάζειν. Ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν [9] γυναικείων.

y [10] Τρωθῇ) [11] βλαβῇ, κακωθῇ. Καὶ [12] τρῶμα, ἡ βλάβη.

z Τρώσκεσθαι) ἐκτιτρώσκειν.

a Τρωκτοῖσιν) ὠμοῖς ἐσθιομένοις.

b Τύρσιν) πύργον, καὶ μάλιστα [13] τὸν ἐν τοῖς τείχεσι.

c [14] Τυφλώδης) [15] ἐνεὸς [16] καθεζόμενος.

Τυφω-

[1] *δίχειλον vulgg.* [2] *ἀλλά γε τ. vulgg.* [3] *τοξευμάτων βελῶν MS. D. et cod. Moſq.* [4] *τροφὶς Ald. τροφῆς Corn. τροφεὶς vulgg.* [5] *παχεῖα MS. D. et cod. Moſq.* [6] *ἔχει MS. D. et cod. Moſq.* [7] *τρέπεσθαι Chart.* [8] *τρυχοῦν Ald.*

o. Foeſius mauult τοξεύματι et βέλει ex epid. L. V. p. 339. 29.

p. Plin. L. XXIV. c. 8. ramenta et ſcobem dixit, quae τορνεύματα de fraxino habet Dioſc. L. I. c. 109.

q. Mauult cum aliis Foeſius τροφὶς, quod τροφὶς exponitur Heſychio εὖ τεθραμμένος, et Euſtathio ſignificat τρόφιμον, alumnum.

r. V. epid. L. VII. p. 367. 32. Euſtathius quoque τρέφεσθαι exponit πήγνυσθαι, et Heſych. τρέφειν, πηγνῦναι, et τρέφεσθαι, πήγνυσθαι.

s. Pro τρέφεσθαι reponendum eſt τρέπεσθαι, ſi Erotianum ſequamur, τετραμμένον exponentem πεπηγότα, item τρέψαι, τὸ πῆξαι. Niſi forte aliquis contra Erotianum ex Galeno emendandum putet, ϑ in locum τ reponendo: quod ei durum videatur τρόφαλις a τρέπειν deducere. Sed ego illi non aſſentiar. ST.

t. V. περὶ διαίτης L. II. p. 98. 22. et L. III. p. 101. 30.

u. Eſt

bilabrum, quod fabri ferrarii, et ad alia multa, et ad tollendos et commouendos clauos vtuntur.

Τοξεύματα) ſagittae.

Τορνεύματα) ramenta.

Τρόφης) bene nutritus, pinguis.

Τροφιῶδες) habens illata quaedam infixa, a τρέφεσθαι, quod eſt infigi.

Τροχοὶ) curſus.

Τρυχνοῦν) domare, attenuare.

Τρώειν) vulnerare, ſecare venam, vt in ſecundo de morbis mulierum.

Τρωθῇ) laeſa fuerit, male affecta fuerit, et τρῶμα, laeſio.

Τρώσκεσθαι) parere abortum.

Τρωκτοῖσιν) crudis deuoratis, vel immaturis.

Τύρσιν) turrim, et praecipue, quae eſt in muris.

Τυφώδης) qui mente alienatus eſt, ceritus.

Τυφω-

9 γυναικῶν *Ald.* 10 τρωθεῖσα *MS. D. et cod. Moſq.* τρωθεῖ, βλαβεῖ, κακωθεῖ *Ald.* 11 βλαβεῖσα, κακωθεῖσα *MS. D. et cod. Moſq.* 12 τρόμος *MS. D.* 13 τὸ ἐν *MS. D.* 14 τυφώδης *MS. D. et Iunta.* 15 ἑνεὸς καὶ καθ. *Ald.* 16 κατέχομενος *MS. D. et cod. Moſq.*

u. Eſt pro τρύχειν. Heſychio eſt φθείρειν, τήκειν, καταπονεῖν, κακοπαθεῖν. Vide Hipp. περὶ ἱερ. νοσ8 p. 128. 40. de morb. L. III. p. 164. 36. περὶ γυν. L. I. p. 234. 24. 28. p. 235. 32. p. 248. 39. p. 251. 24.

x. p. 279. 28. ὡς μὴ τρώσῃ ibi tamen eſt, pro τιτρώσκῃ, vbi forte Galenus legit ὡς μὴ τρώειν.

y. Hac dictione omnes inſignes noxae et laeſiones comprehenduntur ab externo aliquo contingentes, ſiue vlcus aut vulnus reſpiciant, ſiue citra ea fiant, v. L. de cap. vuln. p. 447. 43. p. 449. 26. coac. praen. p. 440. 6.

z. L. περὶ γυν. φύσ. p. 214. 4. περὶ γυν. L. I. p. 247. 29. p. 250. 23. p. 251. 16. 32. coac. praen. p. 441. 16.

a. περὶ γυν. L. II. p. 267. 24. Vt plurimum τρωκτὰ vocantur, quae cruda edi ſolent, velut quae in acetariis, vel ſecundis edenda apponuntur menſis.

b. V. Hipp. de art. p. 615. 9. 21.

c. MS. τυφώδης pro τυφλώδης.

[d] Τυφωμανίη) μικτὸν ἐκ φρενίτιδος καὶ [1] ληθάργȣ κάθημα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

[a] Ὑβοὶ) κυρτοί καὶ [2] ὕβωμα, τὸ κύρτωμα.

[b] Ὑδαταινȣ́σησιν) ὑδερώδεσιν, [3] ἢ ἐξυδατȣ́σαις τὸ αἷμα, καὶ ὑδατώδη καθαιρομέναις.

[c] Ὑδατόχλοα) [4] ὡς εἰ καὶ ὑδατόχλωρα [5] ἔλεγε.

Ὑδατώδεας) [d] ὑδρωπικάς.

[e] [6] Ὕδριον) ἡ μικρὰ [7] ὑδρία, ὑποκοριστικῶς.

[f] [8] Ὕδρωψ) Διοσκȣρίδης [9] ἐν δευτέρῳ τῶν ἐπιδημιῶν [10] ὀξυτόνως ἀναγινώσκει, καὶ δηλȣ̃σθαί φησι τὸν [11] ὑδρωποειδῆ.

[g] Ὑπάλειπτρον) [12] ἐλασμάτιον, ᾧ ἂν τις ὑπαλείψαιτο τȣ̀ς ὀφθαλμȣ́ς.

[h] [13] Ὑπάλειπτον) ἔγχριστον φάρμακον.

Ὑπεζύγωται) ὑπέζευκται.

[i] [14] Ὑπιλληθέωσιν) [15] ὑποσυστραφῶσιν.

[k] [16] Ὑπέρινος) ὁ ὑπερκεκαθαρμένος ἄνθρωπος, καὶ αὕτη [17] ὑπερίνησις. [18] Οὕτως γȣ̃ν [19] ἐξηγήσαντό τινες, καὶ

[1] *ληθαργίας MS. D. et cod. Moſq.* λιθάργȣ *Ald.* [2] *κύβωμα MS. D.* [3] *καὶ ἐξυδ. cod. Moſq.* [4] *ὡσεὶ MS. D.* [5] *ἔλεγεν MS. D.* [6] *ὑδρίον vulgg.* [7] *ὑδρεία Ald.* [8] *ὑδρωπικȣ̀ς MS. D. cod. Moſq. et Chart.* [9] *ἐν τῷ δευτερῳ̃ MS. D. et cod. Moſq.* [10] *ὀξυτονῶν MS. D. et cod. Moſq. ὀξύτονον Ald.*

φλώδης. Sic ſaepe apud auctores alios obſeruaui diuerſas haſce ſcripturas τετύφλωται, τετύφωται. Atque vt hic MS. τυφώδης pro τυφλώδης, ita viciſſim in alio exemplari τυφλομανίη pro τυφωμανίη. s t. epid. L. IV. p. 329. 16. p. 328. 19. p. 334. 7. epid. L. II. p. 317. 40.

d. V. L. IV. epid. p. 329. 16.

a. Vide L. de artic. p. 623. 22.

b. epid. L. VI. aph. 6. ſ. 1.

c. epid. L. III. aegr. 16. poſt ſt. peſt. vbi tamen MSS. quidam habent ὑδατοχρόα.

d. MS. τȣ̀ς ὑδρωπικȣ̀ς, quod malo. s t. V. epid. L. VI. ſ. 7. aph. 8.

e. Malim ὑδρίον. s t. περὶ χυμ. p. 116. 21.

f. p. 317. 38. vbi ὕδρωψ dicitur,

Τυφωμανίη) mixtus ex phrenitide, et lethargo morbus.

PRINCIPIVM Υ.

Ὑβοὶ) gibboſi, et ὕβωμα, gibboſitas.

Ὑδατανέσησιν) hydrope laborantibus, vel in aquam mutantibus ſanguinem, et aquoſa tollentibus, purgantibuſue.

Ὑδατόχλοα) vt ſi aquiuiridia dixiſſet.

Ὑδατώδεας) hydropicos.

Ὕδριον) parua ſitula, diminutiue.

Ὕδρωψ) Dioſcorides in ſecundo de morbis popularibus cum accentu in vltima ſyllaba legit, et ſignificari ait ὑδροποειδῆ, hoc eſt, ſpeciem hydropis prae ſe ferentem.

Ὑπάλειπτρον) fruſtulum, quo aliquis ſublinere poſſet oculos.

Ὑπάλειπτον) medicamentum, quod illini poteſt.

Ὑπεζύγωται) ſubiectum eſt.

Ὑπειλληθέωσιν) in ſe ſubuoluantur.

Ὑπερινὸς) vltra modum vacuatus homo, et ipſa vltra modum vacuatio. Sic igitur exponunt quidam, et vltra modum

[11] ὑδροποειδῆ *Ald.* [12] ἐδεσμάτων *MS. D. et cod. Moſq.* [13] ὑπάλιπτον *MS. D.* [14] ὑπειληθέωσιν *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [15] ὑποσυντραφῶσι *MS. D. et Ald.* [16] ὑπέρκυος *MS. D.* ὑπέρηνος *cod. Moſq.* [17] ὑπερήνησις *MS. D.* ὑπερκυήσις *cod. Moſq.* ἢ περίνησις *Ald.* [18] ὕτω *MS. D.* [19] ἐξηγησόνται *Ald.*

citur, quem 34. ὑδρωπιῶντα appellauerat, plura loca habet Foeſius, quem conſule.

g. V. L. de art. p. 590. 55. p. 607. 33. Talia inſtrumenta ſunt ſpecilla, ſpathae, et quae διπύρηνα dicuntur, nucleata, quaeque in ſummo habent rotunda capitula. Vide Paul. L. VI. c. 91.

h. V. de art. p. 599. 36.

i. MS. ὑπειληθέωσιν. Apud Erotianum autem exſtat vox actiua ὑπείλλειν. Sed ὑπίλλειν ſcribendum puto vel ὑπειλεῖν: nam ſimplicia ſunt εἰλεῖν et ἰλλεῖν, a quo etiam nomen ἰλλάς. ST. V. L. περὶ γυν. φύσ. p. 225. 2. et L. II. περὶ γυν. p. 276. 18.

k. V. epid. L. VI. p. 517. 49. de loc. in hom. p. 74. 34.

καὶ τὸ, [1] ὑπερίνος ἰσχναίνει. Δοκεῖ δὲ καὶ τὸ μακρόπνους καὶ τὸ βραχύπνους δίχως ὡσαύτως λέγεσθαι.

Ὑπερτονεῖ). ὑπερτείνεται.

[l] Ὑπέρυδρον) ἄγαν πλήρη τοῦ [2] παρακεχυμένου ὕδατος.

Ὑπερχολήσει) [3] πολλῆς [m] πληρώσει χολῆς.

[4] Ὑπερψύχθη) [n] μετρίως [5] ὑπανῆλθε τῆς πυρετικῆς θερμότητος.

[o] [6] Ὑπνοῦσα) ὑπνωτικῶς ἔχουσα, ὕπνῳ [7] κοιμωμένη.

[p] Ὑπολείβεται) ὑποστάζει, ὑποῤῥεῖ.

Ὕπομβρον) [8] ὕφυγρον, ὑπόπυον.

[q] [9] Ὑπομύσαρα) [10] δυσώδη καὶ ἄξια τοῦ μυσάττεσθαι.

Ὑπονησαμένη) ὑποκολυμβήσασα, ὑπελθοῦσα.

[r] Ὑπόξηρα) ὑπόκοιλα, ταπεινότερα.

[s] Ὑπόξυρος) γρυπὸς τὴν ῥῖνα, διὰ τὸ [11] ταπεινότερα τὰ πέριξ εἶναι τοῦ ὑψώματος.

Ὑποξύρους) [t] ταπεινοτέρας, [12] προσεσταλμένας. Εἴρηται δὲ ἐπὶ γαστέρων ἐν τῷ μείζονι προῤῥητικῷ.

[u] Ὑπόσφαγμα) [13] ὅλου τοῦ μέλανος τῆς σηπίας τὸ οἷον ὑπότρυγον.

[x] Ὑποτροπή) οὐ μόνον ἡ ὑποστροφὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐναλλὰξ μεταβολή. Ὥσπερ ὅταν εἴπῃ, [14] Κωματώδης ἐν ὑποτροπῇ.

Ὑπο-

[1] ὑπερήνος MS. D. et cod. Moſq. ὑπερῖνος vulgg. [2] παρεγκεχυμένου MS. D. et cod. Moſq. παρεκχυμένου Ald. [3] πολλῇ πληρωθεῖσα χολῇ MS. D. et cod. Moſq. πληρωθήσει Ald. [4] ὑπεψυχθῇ Corn. [5] ὑπανεθεῖσα MS. D. et cod. Moſq. ὑπήνεχθη Corn. ὑπανελθεῖν Ald. [6] γράφεται δὲ καὶ ὕπνου cod. Moſq. ἐκοιμάτων γράφεται δὲ καὶ ὕπνου Ald. Voces γρ. δὲ etc. delet Corn. ὑπηοῦσα Ald.

l. περὶ παθῶν p. 183. 27.
m. MS. πεπληρωμένον habet pro πλήρη. ST.
n. MS. μετρίως ὑπηνέχθη τῆς πυρετικῆς etc. ST.
o. L. VII. epid. p. 355. 15.
p. L. I. περὶ γυν. p. 241. 37.
q. epid. L. VII. p. 365. 2. Heſychius μυσαρὰν explicat ῥυπαρὰν, ἀκαθάρτον.

r. de

modum vacuatur, vel attenuatur. Videtur autem longum ſpirans, et breue ſpirans dupliciter ſic dici.

Ὑπερτονεῖ) vltra modum extenditur.

Ὑπέρυδρον) valde plenum infuſa aqua.

Ὑπερχολήσει) multa repletione bilis.

Ὑπεψύχθη) mediocriter remiſſus eſt a calore febrili.

Ὑπνοῦσαι) ſomnolenter habens, ſomno ſopita.

Ὑπολείβεται) deſtillat, defluit.

Ὕπομβρον) ſubhumidum, ſubpingue.

Ὑπομύσαρα) male olentia, et digna, quae omnes abominentur.

Ὑπονησαμένη) quae ſubnatauit, quae ſubiuit.

Ὑπόξηρα) ſubcaua, humiliora.

Ὑπόξυρος) aduncus naſus, quia humiliora ſunt, quae circumcirca ſunt, quam ipſa ſublimitas.

Ὑποξύρους) humiliores, contractos, dictum eſt autem de ventribus in maiori de praedictione.

Ὑπόσφαγμα) totius atramenti ſepiae tamquam ſubſidens fex.

Ὑποστροπή) non ſolum reuerſio, ſed et viciſſim mutatio, vt quum dixerit laſciuiens in mutatione per vicem.

[7] *ἐκοιμᾶτο MS. D. ἐκοιμᾶτω cod. Moſq.* [8] *ἔφυγρον MS. D. et cod. Moſq.* [9] *Hanc gloſſam ignorat MS. D. ὑπομύσερα cod. Moſq. et Ald.* [10] *δυσώδη Ald.* [11] *ταπεινοτέρους MS. D. et cod. Moſq. ταπεινοτερά ἐστιν Ald.* [12] *προσεσταλμένους MS. D. et cod. Moſq.* [13] *ὅλου MS. D.* [14] *κωματώδη Ald.*

r. de fract. p. 534. 13.

s. epid. L. VI. aph. 49. ſ. 8. vbi tamen ὑπόξηρος legitur, quod ex noſtro Galeno emendault iure Foeſius.

t. MS. ταπεινοτέρους, προσεσταλμένους. Obſerua autem ſupra p. 566. στιφραὶ exponi ξηραὶ, προσεσταλμέναι, et in hac ipſa, paulo ante ὑπόξηρα per η, explicari ταπεινότερα: quum hic ὑποξύρους per υ exponatur, itidem ταπεινοτέρας. ST. V. l. l. p. 420. 46. vbi eſt ὑποξύμους γαστέρας, ſed falſo. Mauult etiam Foeſius ὑποξήρους, Stephani rationem ſequutus.

u. Vide Foeſium ad hanc gloſſam p. 642.

x. V. Foeſium p. 643.

y [1] Ὑποψέφαρα) ζοφοειδεῖ, ὑπομέλανα.

z [2] Ὑποψάφαρα) τραχύτερα. Τὸ γὰρ ψαφαρὸν ἔγκειται, τῷ ὀνόματι.

a [2] Ὑπωμίη) τὸ ὑποκείμενον ἂν οὕτω λέγοιτο, ἤτοι τῇ ἐπωμίδι ἢ καὶ τῷ ὤμῳ.

b [3] Ὑφύδρους) τοὺς ὑδεριῶντας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

a [4] Φαγεδαίνῃ) ἕλκει ἀναβιβρωσκομένῳ.

b Φαίνηται) [5] σημαίνει καὶ τὸ [6] διαφανὲς ἐν τῷ πυρὶ [7] γίνηται, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων.

c [8] Φαλαρὰ) τὰ στρογγύλα μετὰ λειότητος.

d Φαρκιδῶδες) ῥυτιδῶδες.

e [9] Φαύστιγες) κυρίως μὲν οἱ ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις ἐπανιστάμενοι κύκλοι ἐρυθροί· [10] καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ λοιποί.

f Φέρβεται) βιβρώσκει, καταναλίσκει.

Φήρεα) αἱ περιμήκεις ὑπὸ τὰ ὦτα ἀδενώδεις ἐξοχαὶ, οἵας καὶ οἱ σάτυροι ἔχουσιν. Ἔνιοι δὲ [11] καὶ φῆρες καὶ θῆρες καλοῦνται, ἵν᾽ ᾖ οἷον g [12] φηρεακτικῶς εἰρημένον.

Φθι-

[1] *Desideratur haec gloſſa in MS. D.* ὑποψήφαρα, *niſi me oculi fallunt, Corn.* ὑποψαφαρά *Iunta.* [2] ὑπωμένη *vulgg.* [3] ὑφέδρους *cod. Moſq. et Ald.* [4] φαφεδαίνῃ *MS. D.* [5] σημίωσαι *MS. D.* [6] διαφανὴς *MS. D.*

y. Heſychio ψεφὰς eſt σκοτὸς, et ψέφαρα, σκοτεινῆ, habet etiam Galen. μελανεῦδοντα pro ὑπομέλανα. Pro ψοφοείδη tamen Foeſius mavult ψέφαρα.

z. coac. praen. p. 443. 39.

a. ὑπωμίη habet Foeſius.

b. prorrh. L. II. p. 413. 49. vbi tamen ἐφύδρους paſſim legitur in codicibus omnibus.

a. Vide Foeſ. p. 648. Heſychio eſt νόσος et ἑλκῶδες νεμόμενον. Polluci L. IV. c. penult. ἕλκωσις ἄχρι τῶν ὀστῶν διαδιδοῦσα, ταχεῖα νομὴ μετὰ φλεγμονῆς, ἰχῶρας δυσώδεις ἀφιεῖσα, καὶ πρὸς θάνατον ῥέπουσα.

b. Locum inuenire in L. de mul. non potuit Foeſius.

c. Foeſius mauult φαλακροῖς et στρογγύλοις, v. L. I. de art. p. 590. 42. et p. 641. 37.

d. He-

Ὑποψέφαρα) caliginoſa, ſuboſcura.

Ὑποψάφαρα) aſperiora, nam ψαφαρὸν, hoc eſt, ſcano ſitu obductum ineſt in nomine.

Ὑπωμείη) ſubiectum ſic dici poſſet vel in humerali vel humero.

Ὑφύδρους) aqua inter cutem laborantes.

PRINCIPIVM Φ.

Φαγεδαίνῃ) vlcere exedenti.

Φαίνηται) ſignificat et tranſparens in igne fiat, vt in ſecundo de morbis mulierum.

Φαλακρὰ) rotunda cum laeuitate.

Φαρκιδῶδες) rugoſum.

Φαύσιγγες) proprie quidem ab igne in cruribus exorientes circuli rubri, abuſiue autem, et reliqui circuli.

Φέρβεται) exeſt, conſumit.

Φήρεα) oblongae ſub auribus glanduloſae eminentiae, quales et Satyri habent. Quidam autem, et Φῆρες, et Θῆρες vocantur, vt ſit tamquam ferine dictum.

Φθι-

[7] γένηται MS. D. [8] Φαλακρὰ MS. D. cod. Moſq. et Iunta. [9] Φαύσιγγες MS. D. et Ald. [10] καταχρηστικῶς καὶ καὶ MS. D. [11] καὶ deeſt in MS. D. [12] Φηριακτικῶς MS. D. et cod. Moſq. Φηρία ἀττικῶς forte et καλοῦσι Corn.

d. Heſychius interpretatur, ῥητὶς ἡ ἐκ τοῦ γήρους γινομένη, ἢ σολὶς, hinc Φαρκιδούμενος aut Φαρκιδώδης, corrugatus, qui eſt fronte caperata.

e. MS. Φαύσιγγες. ST. Quidam σπίλοι pro κύκλοι legunt. Heſychio Φαύσιγγες ſunt αἱ ἐν ταῖς πτέρναις γινόμεναι ῥαγάδες. Ἔνιοι τὰς ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις καὶ τοῖς σκέλεσι γινομένας Φλυκταίνας. Δηλοῦσι δὲ καὶ αὐγὰς, καὶ ἀκτῖνας. Ἄλλοι δὲ αἱμορροΐδας καὶ Φλυκταίνας καὶ λαμπηδόνας.

f. Exponit Heſychius Φέρβειν, τρέφειν, βόσκειν.

g. Putarim pro Φηρεακτικῶς legendum eſſe Φήρεα κτητικῶς: vt dicat Φηρέα a Φῆρες deductum, formam habere κτητικοῦ ὀνόματος, vt Φήρεα ſint τὰ τὴν ἐμφερείαν ἔχοντα Φηρῶν, vt ipſe Galenus dicit com. 3. in VI. epid. Hipp. Sed in vulgatis editionibus perperam ſcriptum eſt ibi Φηρεῶν pro Φηρῶν.

Parti-

h [1] Φθίνει) δηλοῖ συντήκεται, [2] ἰσχναίνεται, μειοῦται, ἀτροφεῖ.

i Φθόεις) τροχίσκους.

k [3] Φιάρην) λαμπρὸν ὑπὸ ὑγρότητος.

l Φιβάλιος) εἶδος συκῆς.

m [4] Φιλεταίριος) ἣν καὶ [5] ἀπαρίνην ὀνομάζουσι.

n Φιλίσιον) τὸ αὐτὸ καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι [6] τῇ ἀπαρίνῃ καὶ [7] φιλεταιρίῳ.

o Φλάζουσιν) ἀσαφῶς καὶ ἀδιαρθρώτως φθέγγονται. Πεποίηται τοὔνομα.

p [8] Φλεβοτομίαν) οὐ μόνον τοῦ συνήθους [9] τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην ὁπωσοῦν διῃρημένην τῶν φλεβῶν κένωσιν τοῦ αἵματος. Καὶ τὸ [10] φλεβοτομηθῆναι ὡσαύτως.

Φλέγ-

[1] *θίνει vulgg.* [2] *ἰσχνένεται MS. D.* [3] *φιὰρ MS. D.* [4] *φιλαίτερερος MS. D. φιλεταίριος εἶδος βοτάνης, ἣν Corn.* [5] *ἀπάριεριvην MS. D.*

Particulam autem *οἷον* accipit Galeuus ex ipſo Hippocratis loco in epid. VI. aph. 10. ſ. 3. Hanc autem ſuam expoſitionem confirmat ille iſto eiuſdem Hippocratis loco, qui eſt epid. L. VII. *ἐπεδήμησαν βῆχες, μάλιστα δὲ παιδίοις τὰ περὶ τὰ ὦτα πολλοῖσιν, οἷα τοῖς σατύροις.* Recenſet tamen et alias duas enarrationes diuerſas, vnam, vt *Φηρέα* vocet Hippocrates *τὰ ἐν Φηραῖς τῆς Πελοποννήσου πλεονάζοντα*: alteram, vt *Φέρεα*, ita enim quoſdam ſcribendum cenſuiſſe, appellet *τὰ ἐν Φεραῖς τῆς Θετταλίας πολλάκις γινόμενα.* Interim nullam plane eius explicationis mentionem facit, quam habes ſupra apud Erotianum p. 360. ST. Foeſius *Φηρεῖα* ſumi videntur pro *θηρεῖα*, vt in omnibus manuſcriptis et publicatis codicibus legitur. Quo nomine ferina dici poſſunt et tubercula oblonga intelligi, quae in ferarum coriis, veluti bubalis, vris aut elephantis viſuntur.

h. V. L. de loc. in hom. p. 69. 43. et *περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν*, p. 194. 31. et *περὶ ἀρχ. ἰητρ.* p. 7. 39.

i. V. Hippocr. notha adiecta ad L. I. *περὶ γυν.* p. 300. 30. 44. et 47. in quibuſdam ſcribitur *φθοεῖς*. *Φθοῖς* eſt placentae genus apud Ariſtoph. in Pluto p. 36. vbi Schol. *φθοῖς φθοΐδας* exponit *ἀντὶ τοῦ πλακοῦντος, πέμματα*, quae ſignificatio obtinet apud Hippocr. L. II.

Φθίνει) ſignificat, colliquefit, attenuatur, minuitur, non nutritur.

Φθόεις) rotulas.

Φιάρην) ſplendens ob humiditatem.

Φιβάλιος) genus fici.

Φιλεταίριος) quam et lappam in lente naſcentem vocant.

Φιλίσιον) idem et hoc videtur eſſe, quod aparine, et philetaerium, id eſt, lappa.

Φλάζουσιν) obſcure et indiſtincte loquuntur, factum eſt nomen.

Φλεβοτομίαν) non ſolum conſuetae ſectionis venae, hoc eſt, ſed et aliam quomodocumque diſtinctam a venis euacuationem ſanguinis ſignificat, et φλεβοτομηθῆναι, hoc eſt, phlebotomari ſimiliter.

Φλέγ-

6 *τῇ παρίνῃ MS. D. et cod. Moſq.* 7 *φιλεταίρῳ cod. Moſq.* 8 *φλεβοτόμῳ MS. D.* 9 *τὄτȣ MS. D. et cod. Moſq.* 10 *φλεβοτομηθέντα MS. D.*

L. II. *περὶ γυν.* p. 289. 37. et 38.

k. Heſychius quoque *φιαρὸν, λαμπρὸν, καθαρὸν* explicat.

l. *Φιβαλέα εἶδος συκῶν* quoque Heſychio, et *ἡ συκή*. Quidam ficus aridas aut caricas ita dici volunt.

m. Poſt *φιλεταίριος* legitur in veteri codice *εἶδος βοτάνης ἣν καὶ* etc. Obſerua autem ſcriptum eſſe ſtatim poſt *φιλεταιρίῳ* in datiuo. ST. Vocatur quoque Gal. L. II. *τῶν κατὰ τοπ. Φιλανθρωπεῖος βοτανὴ*, hanc nominis rationem nacta, quod affricantium laciniis ſua tenaci aſperitate adhaereat, et eos complectatur.

n. V. Hipp. L. I. *περὶ γυν. φύσ.* p. 220. 48. et L. II. *περὶ γυν.* p. 287. 20. vſus fuit eo Hippocr. ad ſubdititia medicamenta: eſt officinarum aſpergula, ſiue aſperula Gorrhaei, quem conſule, in defin. medic.

o. Vide L. II. epid. p. 317. 22. et *περὶ κρισίων* p. 387. 19. vbi haud dubie pro *παφλάζουσιν* legit Galenus *φλάζουσιν*.

p. V. L. IV. epid. p. 334. 41. non ſolum de vena ſecta, ſed etiam quouis modo diuiſa ibi haec accipitur vox.

[a] Φλυδᾷ) ὑγραίνεται, μυδᾷ.

Φλυδαρὴν) ὑγρὰν.

Φλύεται) ὑγραίνεται.

[b] Φλυζούσῃσι) [1] βλυούσαις.

[c] [2] Φλυζάκια) ψυδράκια.

Φλύσιος) ἐξανθήσεως, τῆς ἐπὶ πλεονεξίᾳ γινομένης τοῦ κατὰ τὸ σῶμα ὑγροῦ.

[d] [3] Φοινίκινος) ἀπὸ τοῦ χρώματος οὕτως εἰρῆσθαι τὴν ἐλεφαντίασιν ὑπονοήσειεν ἄν τις.

Φοινικίη νόσος) ἡ [4] κατὰ Φοινίκην καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἀνατολικὰ μέρη πλεονάζουσα. Δηλοῦσθαι δὲ κἀνταῦθα δοκεῖ ἡ ἐλεφαντίασις.

[e] Φολλικώδεα) τὰ [5] οἱονεὶ [6] θυλακώδεα καὶ σομφά.

[f] [7] Φονᾷ) φονεῦσαι ἐπιθυμεῖ.

[g] Φορίνη) δέρμα.

[h] Φόρος) εὐσύλληπτος.

[i] [8] Φορύξαντες) [9] φυράσαντες.

[k] Φύλλα) τὰ [10] κηπαῖα καὶ βοτανώδη χλωρὰ ἡδύσματα.

Φύλλια

[1] *βλυούσαις Ald.* [2] *Φλυζάκεια MS. D.* [3] *Φοινίκιος MS. D.* [4] *κατὰ αὐτὸν τὸν τῆς Φοινικῆς τόπον Corn.* [5] *οἷον Ald.*

a. Foeſius cenſet legendum eſſe *φλυδᾶν, ὑγραίνεσθαι* et *μυδᾶν* ex L. de morbo ſacro pag. 127. 15. Heſychius *φλυδᾶν* exponit *διαχεῖσθαι*.

b. V. epid. L. II. p. 316. 5. vbi in vulgatis legitur *ἐν τῇσι σφύζουσιν*, etc. quem locum ex Galeno Foeſius reſtituit optime.

c. Vide de rat. vict. in morbis acutis p. 104. 2. vbi *φλυζάκια* exponit Galenus *φλυκταίνας*. *Φλυκταίνα* autem Heſychio eſt *τὸ ἀπὸ πυρὸς φύσημα γενόμενον ἐν τῷ σώματι*, vide et coac. praen. p. 427. 5.

d. Pro *φοινίκινος* legendum exiſtimat Foeſius *φοινικίνη νόσος*, vt ſit elephantiaſis ex colore rutilo et puniceo, quales ſunt fructus palmae arboris non ſatis inſolati, quae et *φοινικίη νόσος* dicitur. Laudat autem locum prorrh. L. II. p. 424. 28.

e. Subindicatur locus epid. L. IV. p. 430. 17. quo indicat Hippocrates toto corpore

enatas

Φλυδᾷ) humectatur, putreſcit.

Φλυδάρην) humidam.

Φλύεται) humectatur.

Φλυζέσησιν) ſcaturientibus.

Φλυζάκια) puſtulae genus quoddam.

Φλύσιος) eruptionis puſtularum, in ſuperabundantia exiſtentis in corpore humidi.

Φοινίκινος) a colore ſic dictam eſſe elephantiaſin ſuſpicare vtique poſſet aliquis.

Φοινικίη) morbus in Phoenicia, et in aliis orientalibus partibus abundans, ſignificari autem et hic videtur elephantiaſis.

Φολλικώδεα) tamquam folliculoſa, et laxa.

Φονᾷ) necare cupit.

Φορίνη) pellis.

Φόρος) facilis captu.

Φορύξαντες) quum miſcuiſſent.

Φύλλα) hortenſia, et herbacea viridia odoramenta.

Φύλλιω-

[6] *θηλυκώδεα MS. D.* [7] *Φόναι Ald. εὐσύληπτος Ald.* [8] *Φορίξαντες MS. D. Φορύξαντες Ald.* [9] *Φορύσαντες MS. D.* [10] *κηπεῖα MS. D. et cod. Moſq. τὰ κηπώδη Ald.*

enatas puſtulas varis ſimiles, ſubinanes, et folliculorum ſemine vacuorum inſtar molles, laxas et fungoſas ab acri et tenui materia in cutem erumpente.

f. Φονάω idem eſt ac Φονεύω.

g. Foeſius mauult Φορίνης et δέρματος ex loco de rat. vict. in morb. acut. p. 111. 55. dicitur autem praeprimis de pelle ſuilla.

h. V. L. I. περὶ γυν. p. 236. 10.

i. V. L. περὶ ἀρχ. ἰητρ. p. 5. 36. Heſychio Φορύξαντες dicuntur συγχέαντες, et Φορύξαι συγχέαι, Φυράσαι, cf. et L. περὶ ἀΦόρ. p. 293. 36.

k. Videtur Foeſio Galenus locum indicare de morb. L. II. p. 146. 2. vbi forte Φυλλία legit Galenus, nam ibi gargariſmum parari vult Hippocrates ex origano, ſatureia, apio, mentha et modico nitro, cf. p. 146. 47. p. 147. 4. p. 152. 40.

[d] Τυφωμανίη) μικτὸν ἐκ φρενίτιδος καὶ [1] ληθάργου κάθημα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

[a] Ὑβοὶ) κυρτοί· καὶ [2] ὕβωμα, τὸ κύρτωμα.

[b] Ὑδαταινούσῃσιν) ὑδερώδεσιν, [3] ἢ ἐξυδατούσαις τὸ αἷμα, καὶ ὑδατώδη καθαιρομέναις.

[c] Ὑδατόχλοα) [4] ὡς εἰ καὶ ὑδατόχλωρα [5] ἔλεγε.

Ὑδατώδεας) [d] ὑδρωπικάς.

[e] [6] Ὕδριον) ἡ μικρὰ [7] ὑδρία, ὑποκοριστικῶς.

[f] [8] Ὕδρωψ) Διοσκουρίδης [9] ἐν δευτέρῳ τῶν ἐπιδημιῶν [10] ὀξυτένως ἀναγινώσκει, καὶ δηλοῦσθαί φησι τὸν [11] ὑδρωποειδῆ.

[g] Ὑπάλειπτρον) [12] ἐλασμάτιον, ᾧ ἄν τις ὑπαλείψαιτο τοὺς ὀφθαλμούς.

[h] [13] Ὑπάλειπτον) ἔγχριστον φάρμακον.

Ὑπεζύγωται) ὑπέζευκται.

[i] [14] Ὑπιλληθέωσιν) [15] ὑποσυστραφῶσιν.

[k] [16] Ὑπέρινος) ὁ ὑπερκεκαθαρμένος ἄνθρωπος, καὶ αὕτη [17] ὑπερίνησις. [18] Οὕτως γοῦν [19] ἐξηγήσαντό τινες, καὶ

[1] ληθαργίας MS. D. et cod. Moſq. λιθάργου Ald. [2] κύβωμα MS. D. [3] καὶ ἐξυδ. cod. Moſq. [4] ὡσεὶ MS. D. [5] ἔλεγεν MS. D. [6] ὑδρίον vulgg. [7] ὑδρεία Ald. [8] ὑδρωπικοὺς MS. D. cod. Moſq. et Chart. [9] ἐν τῷ δευτερῷ MS. D. et cod. Moſq. [10] ὀξυτονῶν MS. D. et cod. Moſq. ὀξύτονον Ald.

φλώδης. Sic ſaepe apud auctores alios obſeruaui diuerſas haſce ſcripturas τετύφλωται, τετύφωται. Atque vt hic MS. τυφώδης pro τυφλώδης, ita viciſſim in alio exemplari τυφλομανίη pro τυφωμανίη. ST. epid. L. IV. p. 329. 16. p. 328. 19. p. 334. 7. epid. L. II. p. 317. 40.

d. V. L. IV. epid. p. 329. 16.

a. Vide L. de artic. p. 623. 22.

b. epid. L. VI. aph. 6. ſ. 1.

c. epid. L. III. aegr. 16. poſt ſt. peſt. vbi tamen MSS. quidam habent ὑδατοχρόα.

d. MS. τοὺς ὑδρωπικοὺς, quod malo. ST. V. epid. L. VI. ſ. 7. aph. 8.

e. Malim ὑδρίον. ST. περὶ χυμ. p. 116. 21.

f. p. 317. 38. vbi ὕδρωψ dicitur,

Τυφωμανίῃ) mixtus ex phrenitide, et lethargo morbus.

PRINCIPIVM Υ.

Ὑβοὶ) gibboſi, et ὕβωμα, gibboſitas.

Ὑδαταινέσησιν) hydrope laborantibus, vel in aquam mutantibus ſanguinem, et aquoſa tollentibus, purgantibusue.

Ὑδατόχλοα) vt ſi aquiuiridia dixiſſet.

Ὑδατώδεας) hydropicos.

Ὕδριον) parua ſitula, diminutiue.

Ὕδρωψ) Dioſcorides in ſecundo de morbis popularibus cum accentu in vltima ſyllaba legit, et ſignificari ait ὑδροποειδῆ, hoc eſt, ſpeciem hydropis prae ſe ferentem.

Ὑπάλειπτρον) fruſtulum, quo aliquis ſublinere poſſet oculos.

Ὑπάλειπτον) medicamentum, quod illini poteſt.

Ὑπεζύγωται) ſubiectum eſt.

Ὑπειλληθέωσιν) in ſe ſubuoluantur.

Ὑπερινὸς) vltra modum vacuatus homo, et ipſa vltra modum vacuatio. Sic igitur exponunt quidam, et vltra

 modum

[11] ὑδροποειδῆ *Ald.* [12] ἐδεσμάτων *MS. D. et cod. Moſq.* [13] ὑπάλιπτον *MS. D.* [14] ὑπειληθέωσιν *MS. D. cod. Moſq. et Ald.* [15] ὑποσυντραφῶσι *MS. D. et Ald.* [16] ὑπέρκυος *MS. D.* ὑπέρηνος *cod. Moſq.* [17] ὑπερήνησις *MS. D.* ὑπερκυήσις *cod. Moſq.* ἢ περίνησις *Ald.* [18] ἔτω *MS. D.* [19] ἐξηγησόνται *Ald.*

citur, quem 34. ὑδρωπιῶντα appellauerat, plura loca habet Foeſius, quem conſule.

g. V. L. de art. p. 590. 55. p. 607. 33. Talia inſtrumenta ſunt ſpecilla, ſpathae, et quae διπύρηνα dicuntur, nucleata, quaeque in ſummo habent rotunda capitula. Vide Paul. L. VI. c. 91.

h. V. de art. p. 599. 36.

i. MS. ὑπειληθέωσιν. Apud Erotianum autem exſtat vox actiua ὑπείλλειν. Sed ὑπίλλειν ſcribendum puto vel ὑπειλεῖν: nam ſimplicia ſunt εἰλεῖν et ἰλλεῖν, a quo etiam nomen ἰλλάς. S T. V. L. περὶ γυν. φύσ. p. 225. 2. et L. II. περὶ γυν. p. 276. 18.

k. V. epid. L. VI. p. 517. 49. de loc. in hom. p. 74. 34.

καὶ τὸ, [k] ὑπερίνος ἰσχναίνει. Δοκεῖ δὲ καὶ τὸ μακρόπνους καὶ τὸ βραχύπνους δίχως ὡσαύτως λέγεσθαι.

Ὑπερτονεῖ) ὑπερτείνεται.

[l] Ὑπέρυδρον) ἄγαν πλήρη τοῦ [2] παρακεχυμένου ὕδατος.

Ὑπερχολήσει) [3] πολλῆς [m] πληρώσει χολῆς.

[4] Ὑπερψύχθη) [n] μετρίως [5] ὑπανῆλθε τῆς πυρετικῆς θερμότητος.

[o] [6] Ὑπνοῦσα) ὑπνωτικῶς ἔχουσα, ὕπνῳ [7] κοιμωμένη.

[p] Ὑπολείβεται) ὑποστάζει, ὑποῤῥεῖ.

Ὑπομβρον) [8] ὕφυγρον, ὑπόπυον.

[q] [9] Ὑπομύσαρα) [10] δυσώδη καὶ ἄξια τοῦ μυσάττεσθαι.

Ὑπονησαμένη) ὑποκολυμβήσασα, ὑπελθοῦσα.

[r] Ὑπόξηρα) ὑπόκοιλα, ταπεινότερα.

[s] Ὑπόξυρος) γρυπὸς τὴν ῥῖνα, διὰ τὸ [11] ταπεινότερα τὰ πέριξ εἶναι τοῦ ὑψώματος.

Ὑποξύρους) [t] ταπεινοτέρας, [12] προσεσταλμένας. Εἴρηται δὲ ἐπὶ γαστέρων ἐν τῷ μείζονι προῤῥητικῷ.

[u] Ὑπόσφαγμα) [13] ὅλου τοῦ μέλανος τῆς σηπίας τὸ οἷον ὑπότρυγον.

[x] Ὑποτροπή) οὐ μόνον ἡ ὑποστροφὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐναλλὰξ μεταβολή. Ὥσπερ ὅταν εἴπῃ, [14] Κωματώδης ἐν ὑποτροπῇ.

Ὑπο-

[1] ὑπερήνος *MS. D. et cod. Moſq.* ὑπερῖνος vulgg. [2] παρεγκεχυμένου *MS. D. et cod. Moſq.* παρεκχυμένου *Ald.* [3] πολλῇ πληρωθεῖσα χολῇ *MS. D. et cod. Moſq.* πληρωθήσει *Ald.* [4] ὑπεψυχθῇ *Corn.* [5] ὑπανελθεῖσα *MS. D. et cod. Moſq.* ὑπήνεχθη *Corn.* ὑπανελθεῖν *Ald.* [6] γράφεται δὲ καὶ ὕπνου *cod. Moſq.* ἐκοιμάτων γράφεται δὲ καὶ ὕπνου *Ald.* *Voces* γρ. δὲ *etc. delet Corn.* ὑπηοῦσα *Ald.*

l. περὶ παθῶν p. 183. 27.

m. MS. πεπληρωμένον habet pro πλήρη. ST.

n. MS. μετρίως ὑπηνέχθη τῆς πυρετικῆς etc. ST.

o. L. VII. epid. p. 355. 15.

p. L. I. περὶ γυν. p. 241. 37.

q. epid. L. VII. p. 365. 2. Heſychius μυσαρὰν explicat ῥυπαρὰν, ἀκαθάρτον.

r. de

modum vacuatur, vel attenuatur. Videtur autem longum ſpirans, et breue ſpirans dupliciter ſic dici.

Ὑπερτονεῖ) vltra modum extenditur.

Ὑπέρυδρον) valde plenum infuſa aqua.

Ὑπερχολήσει) multa repletione bilis.

Ὑπεψύχϑη) mediocriter remiſſus eſt a calore febrili.

Ὑπνοῦσα) ſomnolenter habens, ſomno ſopita.

Ὑπολείβεται) deſtillat, defluit.

Ὕπομβρον) ſubhumidum, ſubpingue.

Ὑπομύσαρα) male olentia, et digna, quae omnes abominentur.

Ὑπονησαμένη) quae ſubnatauit, quae ſubiuit.

Ὑπόξηρα) ſubcaua, humiliora.

Ὑπόξυρος) aduncus naſus, quia humiliora ſunt, quae circumcirca ſunt, quam ipſa ſublimitas.

Ὑποξύρους) humiliores, contractos, dictum eſt autem de ventribus in maiori de praedictione.

Ὑπόσφαγμα) totius atramenti ſepiae tamquam ſubſidens fex.

Ὑποτροπὴ) non ſolum reuerſio, ſed et viciſſim mutatio, vt quum dixerit laſciuiens in mutatione per vicem.

7 ἐκοιμᾶτο MS. D. ἐκοιμᾶτω cod. Moſq. 8 ἔφυγρον MS. D. et cod. Moſq. 9 Hanc gloſſam ignorat MS. D. ὑπομύσερα cod. Moſq. et Ald. 10 δυσώϑη Ald. 11 ταπεινοτέρους MS. D. et cod. Moſq. ταπεινοτερὰ ἐστὶν Ald. 12 προσεσταλμένους MS. D. et cod. Moſq. 13 ὅλου MS. D. 14 κωματώδη Ald.

r. de fract. p. 534. 13.

s. epid. L. VI. aph. 49. ſ. 8. vbi tamen ὑπόξηρος legitur, quod ex noſtro Galeno emendauit iure Foeſius.

t. MS. ταπεινοτέρους, προσεσταλμένους. Obſerua autem ſupra p. 566. σιφραὶ exponi ξηραὶ, προσεσταλμέναι, et in hac ipſa, paulo ante ὑπόξηρα per η, explicari ταπεινότερα: quum hic ὑποξύρους per υ exponatur, itidem ταπεινοτέρας. ST. V. l. l. p. 420. 46. vbi eſt ὑποξύμους γαστέρας, ſed falſo. Mauult etiam Foeſius ὑποξήρους, Stephani rationem ſequutus.

u. Vide Foeſium ad hanc gloſſam p. 642.

x. V. Foeſium p. 643.

y [1] Ὑποψέφαρα) ζοφοειδῆ, ὑπομέλανα.

z [2] Ὑποψάφαρα) τραχύτερα. Τὸ γὰρ ψαφαρὸν ἔγκειται, τῷ ὀνόματι.

a [3] Ὑπωμίη) τὸ ὑποκείμενον ἂν οὕτω λέγοιτο, ἤτοι τῇ ἐπωμίδι ἢ καὶ τῷ ὤμῳ.

b [3] Ὑφύδρους) τοὺς ὑδεριῶντας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

a [4] Φαγεδαίνη) ἕλκει ἀναβιβρωσκομένῳ.

b Φαίνηται) [5] σημαίνει καὶ τὸ [6] διαφανὲς ἐν τῷ πυρὶ [7] γίνηται, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων.

c [8] Φαλαρὰ) τὰ στρογγύλα μετὰ λειότητος.

d Φαρκιδῶδες) ῥυτιδῶδες.

e [9] Φαύστιγες) κυρίως μὲν οἱ ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις ἐπανιστάμενοι κύκλοι ἐρυθροί· [10] καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ λοιποί.

f Φέρβεται) βιβρώσκει, καταναλίσκει.

Φήρεα) αἱ περιμήκεις ὑπὸ τὰ ὦτα ἀδενώδεις ἐξοχαὶ, οἵας καὶ οἱ σάτυροι ἔχουσιν. Ἔνιοι δὲ [11] καὶ Φῆρες καὶ Θῆρες καλοῦνται, ἵν᾽ ᾖ οἷον g [12] Φηρεακτικῶς εἰρημένον.

Φθί-

[1] *Deſideratur haec gloſſa in MS. D.* ὑποψήφαρα, *niſi me oculi fallunt, Corn.* ὑποψαφαρά *Iunta.* [2] ὑπωμένη *vulgg.* [3] ὑφέδρους *cod. Moſq. et Ald.* [4] φαφεδαίνῃ *MS. D.* [5] σημιῶσαι *MS. D.* [6] διαφανὴς *MS. D.*

y. Heſychio ψεφὰς eſt σκοτὸς, et ψέφαρα, σκοτεινὴ, habet etiam Galen. μελανοῦντα pro ὑπομέλανα. Pro ψοφοειδῆ tamen Foeſius mavult ψέφαρα.

z. coac. praen. p. 443. 39.

a. ὑπωμίη habet Foeſius.

b. prorrh. L. II. p. 413.49. vbi tamen ἐφύδρους paſſim legitur in codicibus omnibus.

a. Vide Foeſ. p. 648. Heſychio eſt νόσος et ἑλκῶδες νεμόμενον. Polluci L. IV. c. penult. ἕλκωσις ἄχρι τῶν ὀστῶν διαδιδοῦσα, ταχεῖα νομὴ μετὰ φλεγμονῆς, ἰχῶρας δυσώδεις ἀφιεῖσα, καὶ πρὸς θάνατον ῥέπουσα.

b. Locum inuenire in L. de mul. non potuit Foeſius.

c. Foeſius mauult φαλακροῖς et στρογγύλοις, v. L. I. de art. p. 590. 42. et p. 641. 37.

d. He-

Ὑποψέφαρα) caliginoſa, ſuboſcura.

Ὑποψάφαρα) aſperiora, nam ψαφαρὸν, hoc eſt, ſcano ſitu obductum ineſt in nomine.

Ὑπωμείη) ſubiectum ſic dici poſſet vel in humerali vel humero.

Ὑφύδρυς) aqua inter cutem laborantes.

PRINCIPIVM Φ.

Φαγεδαίνῃ) vlcere exedenti.

Φαίνηται) ſignificat et tranſparens in igne fiat, vt in ſecundo de morbis mulierum.

Φαλακρὰ) rotunda cum laeuitate.

Φαρκιδῶδες) rugoſum.

Φαύσιγγες) proprie quidem ab igne in cruribus exorientes circuli rubri, abuſiue autem, et reliqui circuli.

Φέρβεται) exeſt, conſumit.

Φήρεα) oblongae ſub auribus glanduloſae eminentiae, quales et Satyri habent. Quidam autem, et Φῆρες, et Θῆρες vocantur, vt ſit tamquam ferine dictum.

Φθι-

[7] γένηται MS. D. [8] Φαλακρὰ MS. D. cod. Moſq. et Iunta. [9] Φαύσιγγες MS. D. et Ald. [10] καταχρηςικῶς καὶ καὶ MS. D. [11] καὶ deeſt in MS. D. [12] Φηριακτικῶς MS. D. et cod. Moſq. Φηρίκ ἀττικῶς forte et καλῦσι Corn.

d. Heſychius interpretatur, ῥητὶς ἡ ἐκ τῦ γήρυς γινομένη, ἢ ςολὶς, hinc Φαρκιδύμενος aut Φαρκιδώδης, corrugatus, qui eſt fronte caperata.

e. MS. Φαύσιγγες. ST. Quidam σπίλοι pro κύκλοι legunt. Heſychio Φαύσιγγες ſunt αἱ ἐν ταῖς πτέρναις γινόμεναι ῥαγάδες. Ἔνιοι τὰς ἀπὸ τῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις καὶ τοῖς σκέλεσι γινομένυς Φλυκταίνας. Δηλῦσι δὲ καὶ αὐγὰς, καὶ ἀκτῖνας. Ἄλλοι δὲ αἱμοῤῥοΐδας καὶ Φλυκταίνας καὶ λαμπηδόνας.

f. Exponit Heſychius Φέρβειν, τρέφειν, βόσκειν.

g. Putarim pro Φηρεακτικῶς legendum eſſe Φήρεα κτητικῶς: vt dicat Φηρέα a Φῆρες deductum, formam habere κτητικῦ ὀνόματος, vt Φήρεα ſint τὰ τὴν ἐμφερείαν ἔχοντα Φηρῶν, vt ipſe Galenus dicit com. 3. in VI. epid. Hipp. Sed in vulgatis editionibus perperam ſcriptum eſt ibi Φηρεῶν pro Φηρῶν.

Parti-

h [1] Φθίνει) δηλοῖ συντήκεται, [2] ἰσχναίνεται, μειοῦται, ἀτροφεῖ.

i Φθόεις) τροχίσκους.

k [3] Φιάρην) λαμπρὸν ὑπὸ ὑγρότητος.

l Φιβάλιος) εἶδος συκῆς.

m [4] Φιλεταίριος) ἣν καὶ [5] ἀπαρίνην ὀνομάζουσι.

n Φιλίστιον) τὸ αὐτὸ καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι [6] τῇ ἀπαρίνῃ καὶ [7] φιλεταιρίῳ.

o Φλάζουσιν) ἀσαφῶς καὶ ἀδιαρθρώτως φθέγγονται. Πεποίηται τοὔνομα.

p [8] Φλεβοτομίαν) οὐ μόνον τοῦ συνήθους [9] τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην ὁπωσοῦν διῃρημένην τῶν φλεβῶν κένωσιν τοῦ αἵματος. Καὶ τὸ [10] φλεβοτομηθῆναι ὡσαύτως.

Φλέγ-

[1] θίνει vulgg. [2] ἰσχνένεται MS. D. [3] φιὰρ MS. D. [4] φιλαίτερερος MS. D. φιλεταίριος εἶδος βοτάνης, ἣν Corn. [5] ἀπάριεριvην MS. D.

Particulam autem οἷον accipit Galenus ex ipſo Hippocratis loco in epid. VI. aph. 10. ſ. 3. Hanc autem ſuam expoſitionem confirmat ille iſto eiuſdem Hippocratis loco, qui eſt epid. L. VII. ἐπεδήμησαν βῆχες, μάλιστα δὲ παιδίοις τὰ περὶ τὰ ὦτα πολλοῖσιν, οἷα τοῖς σατύροις. Recenſet tamen et alias duas enarrationes diuerſas, vnam, vt Φηρέα vocet Hippocrates τὰ ἐν Φηραῖς τῆς Πελοποννήσου πλεονάζοντα: alteram, vt Φέρεα, ita enim quoſdam ſcribendum cenſuiſſe, appellet τὰ ἐν Φεραῖς τῆς Θετταλίας πολλάκις γινόμενα. Interim nullam plane eius explicationis mentionem facit, quam habes ſupra apud Erotianum p. 360. ST. Foeſius Φηρεῖα ſumi videntur pro θηρεῖα, vt in omnibus manuſcriptis et publicatis codicibus legitur. Quo nomine ferina dici poſſunt et tubercula oblonga intelligi, quae in ferarum coriis, veluti bubalis, vris aut elephantis viſuntur.

h. V. L. de loc. in hom. p. 69. 43. et περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, p. 194. 31. et περὶ ἀρχ. ἰητρ. p. 7. 39.

i. V. Hippocr. notha adiecta ad L. I. περὶ γυν. p. 300. 30. 44. et 47. in quibuſdam ſcribitur φθοεῖς. Φθοῖς eſt placentae genus apud Ariſtoph. in Pluto p. 36. vbi Schol. φθοῖς φθοΐδας exponit ἀντὶ τοῦ πλακοῦντος, πέμματα, quae ſignificatio obtinet apud Hippocr.

L. II.

Φθίνει) ſignificat, colliqueſit, attenuatur, minuitur, non nutritur.

Φθόεις) rotulas.

Φιάρην) ſplendens ob humiditatem.

Φιβάλιος) genus fici.

Φιλεταίριος) quam et lappam in lente naſcentem vocant.

Φιλίσιον) idem et hoc videtur eſſe, quod aparine, et philetaerium, id eſt, lappa.

Φλάζουσιν) obſcure et indiſtincte loquuntur, factum eſt nomen.

Φλεβοτομίαν) non ſolum conſuetae ſectionis venae, hoc eſt, ſed et aliam quomodocunque diſtinctam a venis euacuationem ſanguinis ſignificat, et φλεβοτομηθῆναι, hoc eſt, phlebotomari ſimiliter.

Φλέγ-

[6] τῇ παρίνῃ *MS. D. et cod. Moſq.* [7] φιλεταίρῳ *cod. Moſq.* [8] φλεβοτόμῳ *MS. D.* [9] τούτου *MS. D. et cod. Moſq.* [10] φλεβοτομηθέντα *MS. D.*

L. II. περὶ γυν. p. 289. 37. et 38.

k. Heſychius quoque φιαρὸν, λαμπρὸν, καθαρὸν explicat.

l. Φιβαλέα εἶδος συκῶν quoque Heſychio, et ἡ συκή. Quidam ficus aridas aut caricas ita dici volunt.

m. Poſt φιλεταίριος legitur in veteri codice εἶδος βοτάνης ἣν καὶ etc. Obſerua autem ſcriptum eſſe ſtatim poſt φιλεταιρίῳ in datiuo. ST. Vocatur quoque Gal. L. II. τῶν κατὰ τοπ. φιλανθρωπεῖος βοτανὴ, hanc nominis rationem nacta, quod affricantium laciniis ſua tenaci aſperitate adhaereat, et eos complectatur.

n. V. Hipp. L. I. περὶ γυν. φύσ. p. 220. 48. et L. II. περὶ γυν. p. 287. 20. vſus fuit eo Hippocr. ad ſubdititia medicamenta: eſt officinarum aſpergula, ſiue aſperula Gorrhaei, quem conſule, in defin. medic.

o. Vide L. II. epid. p. 317. 22. et περὶ κρισίων p. 387. 19. vbi haud dubie pro παφλάζουσιν legit Galenus φλάζουσιν.

p. V. L. IV. epid. p. 334. 41. non ſolum de vena ſecta, ſed etiam quouis modo diuiſa ibi haec accipitur vox.

[q] Φλέγμα) οὐ μόνον τὸν χυμὸν τοῦτον τὸν λευκὸν καὶ ψυχρὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν φλόγωσιν δηλοῖ.

[r] Φλεγυρὸν) πυρῶδες, τὸ [1] οἷον [2] φλέγον.

Φλεδονώδεα) [s] [3] φλύαρον. Φλεδόνες γὰρ αἱ φλυαρίαι.

[t] [4] Φλέου) φλογμῶδές τι ἐστὶ τοῦτο [5] καὶ παπυρῶδες φυτὸν, ὅπερ καὶ πλεκόμενον [6] περιτίθεται τοῖς ἐλαιηροῖς [7] κεραμίοις.

Φληνύουσα) φλυαροῦσα.

[u] Φληναφώδεις) φλύαροι.

[x] Φλιὰς) ξύλα ὀρθὰ καταντικρὺ πεπηγότα, καθάπερ καὶ αἱ τῶν θυρῶν φλιαί.

[y] [8] Φλεγεαὶ) ἐρυθραί.

[z] [9] Φλογιᾷ) [10] πυρέσσει μετὰ ἐρυθήματος.

Φλυδᾷ

[1] *οἷον δυναμένου Corn.* [2] *φλέγεων Ald.* [3] *φλήαρον MS. D.* [4] *φλεοὐν, ἐκ τοῦ φλέω, φλεγμῶδες MS. D. et cod. Moſq. φλήου φλεολοχμῶδες Ald.* [5] *καὶ παπυρῶδες ἐστὶ δὲ τοῦτο φυτόν MS. D. καὶ πανυρῶδες ἐπὶ δὲ τοῦτο φυτόν cod. Moſq.*

q. Vide progn. p. 150. 32. epid. VII. p. 365. 9. de morb. L. II. p. 146. 11. 20. p. 147. 12. de vlcer. p. 512. 37. de fiſtul. p. 518. 32. περὶ φύσ. παιδ. p. 34. 8. 11.

r. Sic Heſych. φλέγωμεν exponit καύωμεν, λαμπρύνωμεν, et φλεγυρὰ, λαμπρὰ, ὑβριστικὰ καὶ βλαβερά.

s. Legendum eſt potius φλύαρα, vt reſpondeat τῷ φλεδονώδεα, quod eſt adiectivum plur. neutrius generis, habens ſubauditum ſubſtantivum πάθεα. Sciendum eſt autem, quamuis ab Heſychio quoque φλέδων exponatur φλυαρία ipſum tamen Galenum, com. 3. in L. III. prorrh. exponentem locum, in quo vſus eſt Hippocrates hoc vocabulo, non φλεδόνας, ſed φλεβοιδόνας dicere veteres, φλυαρίας et λήρους appellaſſe. Vnde deduxiſſe quoſdam vocem φλεβοδονώδεα, qui ita legere maluerint apud Hippocratem quam φλεβοτονώδεα. Sed a φλεβοιδόνες ſcribendum eſſet φλεβοιδονώδεα retinendo ι. ST. V. L. IV. epid. p. 333. 31. Heſychius φλεδονεῖ explicat ἀναισθητεῖ, φλυαρεῖ.

t. Scriptio ſuſpecta videtur Foeſio, et φλέως aut φλέμος pro φλέου legendum, et φλομῶδες pro φλογμῶδες. Eſt enim

Φλέγμα) non ſolum humorem hunc album, et frigidum, ſed et inflammationem ſignificat.

Φλέγυρον) ignitum et tamquam ardens.

Φλεδονώδεα) nugacem, Φλεδόνες enim nugae.

Φλέος) verbaſco ſimilis quaedam eſt haec, et papyracea ſtirps, quae texta circumponitur oleariis fictilibus.

Φληνύουσα) nugans.

Φληναφώδεις) nugaces.

Φλιὰς) ligna recta e regione fixa, vt et neruorum paraſtatas.

Φλογεαὶ) rubrae.

Φλογιᾷ, vel Φλογεῖται) ignitur cum rubore.

Φλυδᾷ

[6] *τίθεται MS. D. et cod. Moſq.* [7] *κέραμα Ald.* [8] *Φλόγεαι Corn.* [9] *Φλογεᾷ MS. D.* [10] ***Iunta et quidam addunt** ἢ Φλογεῖται.*

enim Φλέμος idem quod Φλόμος verbaſcum, et planta quaedam folia habens craſſa, pinguia, et lanuginoſa, quae et Φλόνος et θρυαλλὶς dicitur, quibuſdam lucernaria. Ad L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν reſpici videtur p. 204. 37. vbi Φλοῦς idem quod Φλοὸς aut Φλοιὸς ſignificet, hoc eſt, corticem aut cutem deſquamatam, velvt de ſerpentis exuuio dicitur. Heſychio quoque Φλοῦς eſt Φλοιὸς, λεπύχανον, et λεπυρόν. Vnde ex Galeni lectione Φλέος aut Φλέμος indicatur in capite ſub pilis lanugo quaedam craſſa et alba, qualis in verbaſco videtur ſubeſſe, quae cutis deſquamationi aut ſquamulis ſimilis eſt.

u. Heſychius interpretatur Φλυγαφᾷ, Φλυχρεῖ, μωρολογεῖ, et Φλύναφος ipſi eſt Φλύαρος, λῆρος, μωρολόγος.

x. Ita legitur in vet. cod. totus hic locus: Φλιὰς, τὰς ἐν ξύλοις ὀρθοῖς ἐμπεπηγμένας. Καθὰ δὴ καὶ τῶν νεύρων Φλέβες. ST. Foeſius emendat ſic: καὶ τῶν θυρῶν Φλιαί, ligna vecta ex oppoſito infixa, velut ianuarum poſtes. Varinus autem Φλιὰς τὰς ἐν ξύλοις ὀρθοῖς ἐμπεπηγμένας, καθὰ δὴ καὶ αἱ τῶν θυρῶν Φλιαί. Conf. Foeſ. egregie de hac voce diſſerentem.

y. Vitioſe quidam Φλεγεαὶ. v. Hipp. περὶ τῶν ἐντὸς παθ. p. 192. 3. vbi Φλογίαι paſſim legitur, quaſi flammeae a Φλόξ.

z. V. L. II. de morb. p. 156. 13. L. III. p. 159. 49. de morbo ſacro, p. 127. 47.

[a] Φλυδᾷ) ὑγραίνεται, μυδᾷ.

Φλυδαρὴν) ὑγρὰν.

Φλύεται) ὑγραίνεται.

[b] Φλυζέσησι) [1] βλυέσαις.

[c] [2] Φλυζάκια) ψυδράκια.

Φλύσιος) ἐξανθήσεως, τῆς ἐπὶ πλεονεξίᾳ γινομένης τῦ κατὰ τὸ σῶμα ὑγρῦ.

[d] [3] Φοινίκινος) ἀπὸ τῦ χρώματος ἔτως εἰρῆσθαι τὴν ἐλεφαντίασιν ὑπονοήσειεν ἄν τις.

Φοινικὴ νόσος) ἡ [4] κατὰ Φοινίκην καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἀνατολικὰ μέρη πλεονάζεσα. Δηλῦσθαι δὲ κἀνταῦθα δοκεῖ ἡ ἐλεφαντίασις.

[e] Φολλικώδεα) τὰ [5] οἱονεὶ [6] θυλακώδεα καὶ σομφά.

[f] [7] Φονᾷ) φονεύσαι ἐπιθυμεῖ.

[g] Φορίνη) δέρμα.

[h] Φόρος) εὐσύλληπτος.

[i] [8] Φορύξαντες) [9] φυράσαντες.

[k] Φύλλα) τὰ [10] κηπαῖα καὶ βοτανώδη χλωρὰ ἡδύσματα.

Φύλλια

[1] *βλυέσαις Ald.* [2] *Φλυζάκεια MS. D.* [3] *Φοινίκιος MS. D.* [4] *κατὰ αὐτὸν τὸν τῆς Φοινικῆς τόπον Corn.* [5] *οἷον Ald.*

a. Foeſius cenſet legendum eſſe *Φλυδᾷν, ὑγραίνεσθαι* et *μυδᾷν* ex L. de morbo ſacro pag. 127. 15. Heſychius *Φλυδᾷν* exponit *διαχεῖσθαι*.

b. V. epid. L. II. p. 316. 5. vbi in vulgatis legitur *ἐν τῇσι σφύζεσιν*, etc. quem locum ex Galeno Foeſius reſtituit optime.

c. Vide de rat. vict. in morbis acutis p. 104. 2. vbi *Φλυζάκια* exponit Galenus *Φλυκταίνας*. *Φλυκταίνα* autem Heſychio eſt *τὸ ἀπὸ πυρὸς Φύσημα γενόμενον ἐν τῷ σώματι*, vide et coac. praen. p. 427. 5.

d. Pro *Φοινίκινος* legendum exiſtimat Foeſius *Φοινικίνη νόσος*, vt ſit elephantiaſis ex colore rutilo et puniceo, quales ſunt fructus palmae arboris non ſatis inſolati, quae et *Φοινικίη νόσος* dicitur. Laudat autem locum prorrh. L. II. p. 424. 28.

e. Subindicatur locus epid. L. IV. p. 430. 17. quo indicat Hippocrates toto corpore enatas

Φλυδᾷ) humectatur, putreſcit.

Φλυδάρην) humidam.

Φλύεται) humectatur.

Φλυζούσησιν) ſcaturientibus.

Φλυζάκια) puſtulae genus quoddam.

Φλύσιος) eruptionis puſtularum, in ſuperabundantia exiſtentis in corpore humidi.

Φοινίκινος) a colore ſic dictam eſſe elephantiaſin ſuſpicare vtique poſſet aliquis.

Φοινίκη) morbus in Phoenicia, et in aliis orientalibus partibus abundans, ſignificari autem et hic videtur elephantiaſis.

Φολλικώδεα) tamquam folliculoſa, et laxa.

Φονᾷ) necare cupit.

Φορίνη) pellis.

Φόρος) facilis captu.

Φορύξαντες) quum miſcuiſſent.

Φύλλα) hortenſia, et herbacea viridia odoramenta.

Φύλλια

[6] *θηλυκώδεα MS. D.* [7] *Φόναι Ald. εὐσύληπτος Ald.* [8] *Φορίξαντες MS. D. Φορύξαντες Ald.* [9] *Φορύσαντες MS. D.* [10] *κηπεῖα MS. D. et cod. Moſq. τὰ κηπώδη Ald.*

enatas puſtulas varis ſimiles, ſubinanes, et folliculorum ſemine vacuorum inſtar molles, laxas et fungoſas ab acri et tenui materia in cutem erumpente.

f. Φονάω idem eſt ac Φονεύω.

g. Foeſius mauult Φορίνης et δέρματος ex loco de rat. vict. in morb. acut. p. 111. 55. dicitur autem praeprimis de pelle ſuilla.

h. V. L. I. περὶ γυν. p. 236. 10.

i. V. L. περὶ ἀρχ. ἰητρ. p. 5. 36. Heſychio Φορύξαντες dicuntur συγχέαντες, et Φορύξαι συγχέαι, Φυράσαι, cf. et L. περὶ ἀΦόρ. p. 293. 36.

k. Videtur Foeſio Galenus locum indicare de morb. L. II. p. 146. 2. vbi forte Φυλλία legit Galenus, nam ibi gargariſmum parari vult Hippocrates ex origano, ſatureia, apio, mentha et modico nitro, cf. p. 146. 47. p. 147. 4. p. 152. 40.

Φύλλια) [1] ἡδύσματα κηπαῖα, [2] ἃ τοῖς ὠνεμένοις τὰ λάχανα προσεπιτιθέασιν, οἷον [3] κορίαννον, ἡδύοσμον, πήγανον, [4] σέλινον.

[l] [5] Φύλλον) τὸ τοῦ σιλφίου σπέρμα, διὰ τὸ [6] πλατὺ εἶναι, ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν [7] γυναικείων. Προστίθησι δὲ καὶ [8] αὐτὸς ἐν τῷ λόγῳ ποτὲ μὲν Λιβυκὸν, ποτὲ δὲ Αἰθιοπικόν.

[m] [9] Φύσιγγα) τὸ καλούμενον ἐκκαύλημα, καὶ μάλιστα [10] τὸ κοῖλον.

[11] Φυτάνη) ὁ τοῦ φυτεύειν καιρός.

[n] [12] Φυτευτηρίων) τῶν εἰς τὴν γῆν φυτευομένων ξύλων.

[o] Φώϊδες) [13] αἱ φαύσιγγες, ὑπὲρ ὧν εἴρηται.

[p] Φωνὴ [14] περιπνευμονικὴ) ἡ κερχνώδης.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

[a] Χαλκίτης συπτηρίη) ἴσον [15] τῷ χαλκίτιδι.

[16] Χαραδρωθέωσι) [17] δίκρουν ἔχωσιν.

[18] Χαράκτωρι) ὠξυσμένῳ ὑπὸ τοῦ χαρακτῆρος.

[b] Χασκῶν) περισπῶν ὁ Διοσκουρίδης [19] ἀναγινώσκει, καί φησιν οὕτως εἰρῆσθαι τὰς μήτρας διὰ τὸ [20] ἀνεσομῶσθαι.

Χειμίη) ψύχος, ῥῖγος.

[c] Χειμιοῦσα) ψυχομένη, ῥιγῶσα.

Χελι-

[1] *ἡδύσματα κήπου MS. D. et cod. Moſq.* [2] *ἃ τοῖς ὠν. haec delet Corn.* [3] *κορύαγον MS. D. κορίανον cod. Moſq.* [4] *σέληνον MS. D.* [5] *Φυλλία τὸ τοῦ Ald.* [6] *πλάτος Ald.* [7] *γυναικῶν Ald.* [8] *αὐτὸ ἐν τῷ MS. D. et Ald.* [9] *Φύσητρα MS. D. Φυσητὰ cod. Moſq.* [10] *τὸν MS. D.*

l. Sic teſte Theophraſto H. Pl. L. VI. c. 3. Gal. ſemen ſilphii nominari ſcribit. Loca ſunt περὶ γυν. L. II. p. 274. 9. L. II. p. 258. 2. περὶ γυν. φύσ. p. 227. 24. et p. 228. 7.

m. MS. Φύσητα. At ſupra apud Erotianum p. 352. habes σκόροδου φύσιγγα, τὸ ἔξωθεν λέμμα. ST. Alii ſcribunt quoque Φυσίτρα. V. L. de fiſtul. p. 517. 36. 37. 44.

n. Vide locum περὶ φύσ. παιδ. p. 35. 19. 28. 35.

o. Id eſt, circuli aut maculae rubentes in tibiis ex nimia

Φύλλα) odoramenta hortenſia, quae ementibus olera addunt, vt coriandrum, menta, ruta, apium.

Φύλλον) ſilphii ſemen, eo quod latum eſt, in ſecundo de morbis mulierum, addit autem ipſe in oratione aliquando quidem Libycum, aliquando Aethiopicum.

Φύσιγγα) caulium exortus qui vocatur, et maxime concauus.

Φυτάνη) ſerendi tempus.

Φυτευτηρίων) lignorum, quae in terram ſeruntur, panguntur ue.

Φωΐδες) ab igne in cruribus exſurgentes circuli rubri, de quibus dictum eſt.

Φωνὴ περιπνευμονικὴ) vox aſpera.

PRINCIPIVM X.

Χαλκίτις ςυπτηρίη) aeque valens, vt chalcitis.

Χαραδρωθέωσι) bifidum habuerint.

Χαράκτωρι) exacerbato ob characterem.

Χασκῶν) in diuerſum trahens. Dioſcorides legit, et ait ſic dici vuluas ex eo, quod aperiuntur.

Χειμίη) frigus, gelus, rigor.

Χειμίϗσα) infrigidata, gelu correpta.

[11] *Φυτάνοι MS. D. et Ald.* [12] *Φυτευτ. deſinit hic cod. Moſq.* [13] *ἀλφαύσιγγες MS. D.* [14] *περιπνευμονὴ vulgg.* [15] *χαλκίτει μόνῳ MS. D. τῇ χαλκ. vulgg.* [16] *χαραδρώσεως MS. D.* [17] *διέκρϗν σχῶσι MS. D. et vulgg.* [18] *χαράκτωρ MS. D. et vulgg.* [19] *γράφει καὶ φησὶν MS. D.* [20] *ἀναςομῶσθαι MS. D.*

nimia ignis vicinia contractae.

p. V. L. V. epid. p. 341. 44. et L. VII. p. 364. 21.

a. De chalcitide vide Dioſcor. L. V. c. 115. Plin. L. XXXIV. c. 12. conf. et Hipp. L. de vlcer. p. 516. 5.

b. V. epid. L. VI. ſent. 9. ſect. 8. et epid. L. II. p. 316.

12. Participium χασκῶν eſt pro χασκάων, et tunc ςόμα τῆς μήτρας ἢ ὑςέρας; ſubaudiendum, quomodo Dioſcorides ſumſiſſe videtur, aut τὸ χασκῶν dicitur, quod hiat, pro vtero hiante.

c. Mauult Foeſius χειμιῶσα ex L. de locis in homine p. 70. 48. Heſychius quoque χειμέω pro ῥιγῶ vſurpat.

[d] [1] Χελίσκιον ξηρὸν) ὑποκοριστικῶς εἴρηται τὸ χελίσκιον, τὸ βραχὺ βηχίον. Ξηρὸν δέ ἐστιν, ὅταν μηδὲν ὑγρότητος [2] ἀναχρεμπτομένης εἰς τὸ στόμα [3] παραγένηται.

[e] Χαραδέως) ἀθρόως. Γέγονε δὲ [4] ἀπὸ χαράδρας.

[f] [5] Χῆς) καταχέας.

[g] Χηλὴν) μήλην δίκρουν κατὰ τὸ ἄκρον [6] ἐκτετμημένην ἐμφερῶς χήλῃ.

Χήλωμα) [h] τὴν [7] δισχιλῆ γλυφίδα τοῦ βέλους, ᾗ προστιθέασιν ἐν τῷ τοξεύειν [8] τῇ νευρᾷ τὸ βέλος.

[i] [9] Χήμην χηραμίδα) τὴν κοιλοτέραν κόγχην καὶ μείζονα.

Χλοηροῖσι) λαχάνοις, τοῖς [10] κηπαίοις ἡδύσμασι.

[11] Χλοιοῦνται) [12] ὡς εἰ καὶ [13] χλωραίνονται ἔλεγε.

Χλοῦς) ἡ χλωρότης.

[k] Χλοῶδες) χλωρόν.

[l] Χλώρασμα) [14] χλωρότης λαμπρὸν διαυγουμένη καὶ ἐπὶ τὸ [15] ὑδαρῶδες ῥέπουσα.

[m] Χολήϊον) χολῆς ἀγωγόν. Χυτλά-

[1] χελύσκιον *MS. D.* [2] ἀναχριμπτομένης *MS. D.* ἀνακαμπτομένης *Ald.* [3] παραγίνεται *MS. D.* [4] ἀπὸ τοῦ ἀλχέραδος *MS. D.* ἀλισχέραδρος *al.* ἀλισχέραδος καὶ ἀπὸ τοῦ δὲ ἀλχέρα *Ald.* [5] χῆμα κατασκευάσας *MS. D.* κατασκευάς *Ald.* [6] ἐκτετμεμένον *MS. D.* ἐκτεταμένην *Ald.* ἐντετμημένην *vulgg.* [7] διχηλῆ *MS. D.* διστχηδῆ *Chart.*

d. Emendat hunc locum Foeſius legendo χελύσκιον, quum χελὺς pectus ſignificet, quod ſit veluti teſtudinatum et pulmones, et χελύσσεσθαι expectorare, ſcreando aut tuſſiendo e pectore educere aut eructare. Sic enim Schol. Nicandri in Alexiph. p. 55. διὰ χέλυος, τουτέστι τοῦ στήθους τὴν ἀναφορὰν τῶν ἐρυγμάτων ποιεῖσθαι ex teſtudine, hoc eſt, pectore ructus educere et expectorare.

e. Legendum videtur χαραδρέως: retinendo ρ, quod eſt in χαράδρα. ST. Et ſic quoque Foeſius. Vide L. de flatib. p. 120. 25. Heſychio χαράδραι exponuntur αἱ χαράξεις τοῦ ἐδάφους, καὶ οἱ κοῖλοι τόποι ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων.

f. Varinus legit χῇ, ſed lectio Galeni ſuſpecta videtur Foeſio.

g. Id eſt, ſpecillum biſurcum ſumma parte inciſum yngu-

Χελίσκιον) aridum. Diminutiue dictum eſt *χελίσκιον* parua tuſſicula, arida autem eſt, quum nihil humoris, qui exſcrectur, in os accedit.

Χαραδέως) confertim. Factum eſt autem a torrente.

Χῆς) qui effudit.

Χήλην) ſpecillum bifidum in ſummo, diſſectum vt forfex.

Χήλωμα) bifidam cauitatem ſagittae, qua parte in ſagittando ſagittam neruo applicant.

Χήμην χηραμίδα) cauatiorem concham, et maiorem.

Χλοροῖσι λαχάνοις) hortenſibus odoramentis.

Χλοιοῦνται) vt ſi, vireſcunt, dixiſſet.

Χλοῦς) viriditas.

Χλοῶδες) virens.

Χλώρασμα) viriditas clare fulgens, et ad aqueum colorem declinans.

Χολήϊον) bilis eductiuum.

[8] *τὴν νευρὰν τοῦ βέλους MS. D. et Corn.* [9] *χήμην χηραμύν τινα MS. D. χηραμυντίν τὴν Ald.* [10] *κηπείοις MS. D.* [11] *χλοιοῦντα MS. D.* [12] *ὡσεὶ MS. D.* [13] *χλωραίνοντα MS. D.* [14] *λαμπρὸν χλωρότης MS. D. et Ald.* [15] *ὑδερῶδες MS. D.*

vngulae inſtar, quod pes caprinus dicitur. Locus eſt L. II. de morb. p. 147. 25. et 40. Plures ſignificatus qui legere cupit, adeat Foeſium, p. 677. Apud Hippocratem in quibuſdam exempl. vitioſe *χειλῆς* legitur.

h. Non dubito quin legendum ſit *δισχιδῆ*. Eſt enim facilis et frequens lapſus literae δ in λ, et contra: fortaſſe tamen aliquis ex *δισχιδῆ* facere malit *δισχηλῆ*. S T. Locum hunc ex Varino firmando Stephani emendationem ſic refingit Foeſius: *τὴν δισχιδῆ γλυφίδα τοῦ βέλους, ᾗ προστιθέασιν ἐν τῷ τοξεύειν τὴν νευρὰν τοῦ βέλους*, hoc eſt, bifidam rimam in ſagitta exſculptam, cui neruum ipſius arcus applicant inter iaculandum. Heſychio *χήλωμα* eſt *γλύψις* velut exſculpta terra.

i. L. III. de morbis p. 162. 37. eſt *κόγχην χηραμίδα*, vbi Galenus haud dubie legit *χήμην χηραμίδα*.

k. V. L. IV. epid. p. 329. 20.

l. Obſcuram hanc dictionem eſſe aſſerit Foeſius, ex vocis *χλωρὸν* ambiguitate dependentem.

m. V. L. I. *περὶ γυν.* p. 240. 33.

[n] Χυτλάζηται) [1] ὡς εἰ καὶ κλύζηται ἔλεγε.
[o] Χυτριδέαν) χύτραν.
Χυτρίδιον) χύτραν.
[p] Χύτρινον) χύτραν.
[q] Χωλεύσειεν) ἀνάπηρον κατά [2] τι τῶν ἄρθρων ποιήσειεν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

[a] Ψάγδας) εἶδός τι μύρου.
[b] Ψαίρειν) [3] ἐννήχεσθαι, προσψαύειν.
[c] Ψαιστὴν μάζαν) [4] τὴν μέλιτι καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένην. Ὅτι καὶ τὰ ψαιστὰ [5] οὕτως δεύεται.
[d][6] Ψαφερὸν) [7] ψαθυρόν.
Ψέφαρα) [e][8] ψοφοειδῆ, μελανειδοῦντα. Ψέφος γὰρ τὸ σκότος.
[f][9] Ψόφου καθαπτόμενοι) ψόφου ῥαδίως αἰσθανόμενοι. Καὶ μέντοι καὶ πτοούμενοι [10] ὡς εἰ καὶ [11] ψοφώδεις ἔλεγεν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

[a][12] Ὠδεῖ) ἐπὶ τοῦ κακοῦ. Ἀρκεσιλάῳ δὲ καὶ κακὸν ὧδει, δηλονότι χωρὶς τοῦ ι γράφεται, οὐχ ὡς τὸ μετ' αὐτὸ σὺν τῷ ι.
[b][13] Ὠιδεῖ) [14] οἰδαίνει. Δῆλον δὲ ὡς σὺν τῷ ι τοῦτο [15] γράφεται, ὅτι καὶ τὸ [16] οἰδεῖν. Ὠμή-

[1] ὡσεὶ *MS. D.* [2] τὸ *Ald. Addit in fine huius literae Corn.* χοινικὶς *V. p. 5. 2. 25. 36.* [3] ἐνήχεσθαι *MS. D.* ἐν νηχέσθαι *diuiſim vulgg.* [4] τὴν ἐν μελίτι *MS. D.* [5] οὔτω *MS. D.* [6] ψαφαρὸν *Iunt.* [7] ψευδικὸν *MS. D.*

n. χυτλάζει exponit Heſychius κλυδάζεται.

o. V. Libr. de vlcer. p. 515. 41. 43. appellatur et χυτρίδιον.

p. V. L. II. περὶ γυν. p. 271. 48. p. 272. 2. 4. 6. 26. 27. Heſychio autem χυτρῖνοι ſunt τὰ κοῖλα τῆς γῆς δι' ὧν αἱ πηγαὶ ἀνίενται.

q. Vide περὶ γυν. L. I. p. 234. 13.

a. ψαδὰς, ψαγδῆς, μυρόν ποιόν exponit Heſychius.

b. V. L. II. περὶ γυν. p. 277. 3. et p. 268. 26. Heſychius καταψαίρουσι, κινοῦνται, et Ariſtoph. Schol. in Ὄρνισι p. 431. διαψαίρειν ἡσυχῆ διακινεῖσθαι καὶ ψοφεῖν.

c. Vide L. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν p. 198. 21. et p. 207. 24. Ariſtoph. Schol. in Pluto p. 8. ſcribit ψαιστὸν dici κυρίως ἄλευρον ἐλαίῳ δεδευμένον, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ πόπανον. Suidas: ἄλφιτα ἐλαίῳ

καὶ

Χυτλάζηται) vt ſi, inundetur, dixiſſet.

Χυτρίδεαν) ollam.

Χυτρίδιον) ollam.

Χύτρινον) ollam.

Χωλεύσειεν) mutilum aliquo articulo faceret.

PRINCIPIVM Ψ.

Ψάγδας) genus quoddam vnguenti.

Ψαίρειν) innatare, attingere.

Ψαιστὴν μάζαν) in melle, et oleo ſubactam, quoniam et liba ſic madefiunt.

Ψάφαρον) fragilem.

Ψέφαρα) tenebroſa, nigricantia. Ψέφος enim tenebrae.

Ψόφε καθαπτόμενη) ſtrepitum facile ſentientes, et timentes, vt ſi, formidoloſos, dixiſſet.

PRINCIPIVM Ω.

Ὠδεῖ) in malo, Arceſilao autem, malum, ſic videlicet ſine iota ſcribitur, non cum iota, vt id quod ſequitur.

Ὠιδεῖ) tumeſcit: manifeſtum autem eſt, cum iota hoc ſcribi, quoniam et οἰδεῖν, hoc eſt, tumere.

 Ὠμή-

[8] ψεφοειδῆ *MS. D.* ζοφοειδῆ *St. Corn. et Chart.* [9] ψοφε καθαπτ. *MS. D.* [10] ὡσεὶ *MS. D.* [11] ψοδώδεις *Ald.* [12] *Deſideratur haec gloſſa in MS. D.* Ὠδεῖ αὔξεν ἡρακλ.* Ὠδῖ τε κακε Ἀρκ. δὲ καὶ κ. ὠδὲ *Ald.* et αὐτε *habet.* [13] ὠδεῖν *MS. D.* [14] οἰδαλεάνειν *MS. D.* οἰδαλεαίνει *Ald.* [15] γράφει *MS. D.* [16] οἴδημα *Chart.*

καὶ οἴνῳ δεδευμένα, ἅπερ ἐπεθυμίων τοῖς θεοῖς. Heſych. ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδευμένα.

d. Malim ψαφαρὸν, vt p. 586. ὑποψάφαρα et ψαφαρόν. Heſychius tamen tam ψαφαρὰ quam ψαφερὰ exponit ψαθυρά. ST. V. περὶ ἀδένων p. 56. 23. p. 57. 37. coac. praen. p. 442. 41.

e. Repono ζοφοειδῆ pro ψοφοειδῆ, quod videtur irrepſiſſe ex proxime ſequenti verſu. Scimus enim ψέφας vocari τὸν ζόφον. Rectius autem legetur ψεφαρὰ retracto in vltimam accentu. ST. V. prorrh. III. p. 207. 57.

f. Vide prorrh. p. 176. 17. coac. praen. p. 426. 35.

a. Intelligit, vt opinor, Galenus τῷ ω eſſe adſcribendum ι videlicet ad latus: quod poſtea ſubſcribi cepit. Ceterum pro οἰδεῖν MS. οἴδημα. ST. V. epid. L. VI. ſ. 3. aph. 8. VII. p. 360. 5. V. p. 336. 5. VII. 353. 48.

b. Ma-

[c] [1] Ὠμήλυσιν) τὰ ἀπὸ τῶν ἀφρύκτων κριθῶν ἄλφιτά τε καὶ ἄλευρα. Τὸ [2] γὰρ οἷον ὠμὸν ἄλευρον κυρίως φασὶν [3] ὠμήλυσιν ὀνομάζεσθαι· καταχρηστικώτερον [4] δὲ τὸ ἄλλο πᾶν ἄλευρον.

[5] Ὠρεόντων) φροντιζόντων, ὅτι καὶ ἡ φροντὶς [6] ὤρα.

[d] [7] Ὤρου) [7] ἐνιαυτῷ.

[e] [8] Ὤρουσαν) ὥρμησαν.

[f] [9] Ὠτειλὰς) οὐ μόνον τὰς οὐλὰς, ἀλλὰ καὶ τὰ ἕλκη.

[g] Ὠχετεῦται) ἐκρύσεις καὶ [10] διεξόδους κέκτηται.

Ὠμήλυσιν) ex non ſiccatis hordeis farinae craſſiores, farinae tenuiores: nam velut crudam farinam proprie aiunt ὠμήλυσιν nominari, magis abuſiue autem omnem aliam farinam.

Ὠρεόντων) curantium, nam et cura ὤρα.

Ὤρου) anno.

Ὤρουσαν) impetum fecerunt.

Ὠτειλὰς) non ſolum cicatrices, ſed etiam vlcera.

Ὠχέτευται) effluxiones, et exitus poſſedit.

[1] *ὠμηλυπέσι MS. D. ὠμηλύσαν Corn.* [2] *γὰρ deeſt in MS. D. et in Ald.* [3] *ὠμηλέσιν Ald.* [4] *δὲ καὶ τὸ ἄλλο MS. D.* [5] *ὠρέοντα, Φροντίζοντα MS. D.* [6] *ὤρη MS. D. ὤρει Ald.* [7] *ἐνιαυτοῦ MS. D.* [8] *ὤρουσεν, ὤμησεν MS. D.* [9] *ὠτειλὲς Ald.* [10] *ἐξόδους MS. D.*

b. Mauult Foeſ. ὤδει, ab ὤζω, quod praeterito medio facit ὤδε, et ὤδει praeterito plusquamperfecto.

c. V. περὶ γυν. φύσ. p. 218. 29. περὶ γυν. L. I. p. 238. 5. p. 246. 39. L. II. p. 285. 12. p. 286. 41. L. II. de morb. p. 147. 4. 9. L. II. περὶ γυν. p. 285. 8. Heſych. τὸ κρίθινον ἄλευρον καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατάπλασμα. Abſyrtus ὠμήλυσιν eſſe ſcribit mixtionem quamdam ex farinis ſeminis lini et hordei aequali pondere confarctis.

d. Lege ὤρου, et expone ἐνιαυτοῦ. Hipp. περὶ ἑπταμήνου p. 541. 31. πολλὰ δὲ καὶ διὰ παντὸς ὤρου, διὰ etc. ST. Stephanus arbitratur legendum eſſe ὤρου, citatque locum ex L. de ſeptim. partu. I. Heſychio quoque exponitur ὦρος, ἐνιαυτός.

e. L. I. περὶ γυν. p. 244. 37. eſt ὤρουσεν, et ſic quaedam exemplaria ὤρουσεν, ὥρμησεν.

f. V. L. de art. p. 590. 50. 54. cf. Hom. Il. λ'. v. 266. Il. έ. v. 870. Hipp. de vuln. cap. p. 449. et de artic. p. 593. 18.

g. V. περὶ ὀξέων φύσ. p. 62. 48.

III. HE-

III

HERODOTI
DICTIONARIVM
VOCVM HIPPOCRATIS
ANTIQVARVM
GRAECOLATINVM.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΗΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

ἈΝΕΛΗΙ) χρήσῃ.
[a] Ἀναξυρίδας) τὰ βαθέα καὶ βασιλικὰ τῶν ὑποδημάτων.
Αὐλὸς) εἶδος ἀκολάσου ὀρχήματος.
[b] Ἀνακῶς) ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς.
Ἀβρὸν) καλὸν, αὔθαδες, τρυφερόν.
[c] Ἀναισιμοῦν) δαπανᾷν, ἀναλίσκειν.
[d] Ἀνέγνωσεν) ἀνέπεισεν, ἐδίδαξεν.

Ἀντί-

a. Heſychius ἀναξυρίδας, φημινάλια, βρακία βαρβαρικὰ et ἔνδυμα ποδῶν, et ὑποδήματα βαθέα ἢ βασιλικὰ, quales fere ſunt alti ſocci et ocreae, quae non ſolum pedem, ſed etiam crura et femora degunt, v. Herod. L. I. c. 16. ap. Hippocr. de aere, loc. et aqu. p. 80. 7. ſunt braccarum genus, aut ſubligaculum, quo Scythae vtuntur.

b. Herod. VIII. 109. fine ἀνακῶς ἔχειν, φροντίζειν, ſeu ἐπιμελῶς ἔχειν, ibi σπόρου ἀνακῶς ἔχετο. CAM.

c. Her. L I. 27. fine πέντε ἡμέραι ἀναισιμοῦνται. ST.

d. Sic Stephanus in Lex. Herod. ἀναγινώσκω, *ſuadeo, perſuadeo*, quemadmodum πείθω vtrumque vſum habet, vt Herod. VII. 10. γνόντα, ἐπ᾽ οἵους ἄνδρας ἀναγνώσκεις βασιλῆα στρατεύεσθαι, vbi eſt potius ſuades quam perſuades: quamuis poſtea perſuaſerit. At IV. 158. ἀνέγνωσαν ἐκλιπεῖν non ſolum ſuaſerunt, ſed etiam perſuaſerunt. Sic etiam I. 187. τίς σὲ ἀνθρώπων ἀνέγνωσε, ſequente infinitiuo καταστῆναι. Itidem paſſiuum ἀναγνωσθεὶς perſuaſus, in IV. 154. ὁ δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον οὐκ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρί, is autem ab vxore perſuaſus, rem nefariam adverſus filiam moliri cepit. At interpres male ἀναγνωσθεὶς reddidit deceptus. Omnemque illi excuſationem praeripit verbum πείθει, quod maxime praecedit, de eadem πείθει τὸν ἄνδρα ταῦτα ἔχειν οὕτω. Quin etiam L. III. c. 61. actiuae voci ἀναγνώσας aliam tribuit ſignificationem idem interpres: τοῦτον τὸν ἄνδρα ἀναγνώσας ὁ μάγος Πατιζείθης ὡς οἱ αὐτὸς πάντα διαπρήξει,

HERODOTI
DICTIONARIVM
VOCVM HIPPOCRATIS ANTIQVARVM.

'ΑΝΕΛΗΙ) vſui.
'Αναξυρίδας) alta ac regia calciamenta.
Αὖλὸς) laſciuae ſaltationis ſpecies.
'Ανακῶς) accurate, caute.
'Αβρὸν) honeſtum, audax, tenerum.
'Αναισιμῦν) impendere, conſumere.
'Ανέγνωσεν) perſuaſit, praecepit.

'Αντί-

πρήξει, ὥστε ἄγων εἰς βασιλήϊον θρόνον, ita enim haec reddidit: hunc virum magus Patizithes inſtructum quemadmodum ipſe illi omnia peracturus eſſet, in regium ſolium perducit. Quum debuiſſet ita vertere; huic viro quum perſuaſiſſet magus Patizithes fore, vt ipſe illi omnia effecta redderet. Erat enim Patizithes, qui Smerdi omnia confecturus erat, non contra: quod tamen potius prae ſe ferre videtur altera interpretatio, vt autem ἀναγινώσκω, ſic etiam συγγινώσκω apud Herodotum a vulgari vſu diſcedit. Sed quid de Galeno et Erotiano dicemus, verbum ἀναγνῶναι apud Hippocratem Ionica dialecto vtentem et ipſum non πεῖσαι, id eſt, perſuadere, ſed μεταπεῖσαι, id eſt, diſſuadere, vel de ſententia deducere, a ſententia dimouere, nec non μεταδιδάξαι exponentibus? καὶ ἐκ ἠδυνάμην, inquit Hipp. L. de art. p. 48. 2. αὐτὲς ἀναγνῶναι εἰ μὴ μόλις ὅτι τὸ δ' ἐϛὶ τοιόνδε. Suſpicor, vnum ex altero ſumſiſſe, qui loco praepropere, vt fit, lecto, nec bene memoriae mandato, horum tantum verborum recordatus ſit, αὐτὲς ἀναγνῶναι, ac non horum quoque, quae ſubiunguntur, ὅτι τόδ' ἐϛὶ τοιόνδε, ſimulque praepoſitionis ἀνὰ verbo γνῶναι praefixae vſum eum imaginatus ſit, quem habet in aliis quibuſdam verbis, et nominatim in ἀναδιδάσκομαι apud ipſum Herodotum. Hoc etiam addo perperam Galenum et Erotianum ἀναγνῶναι, non ἀναγνῶσαι legiſſe apud Hippocratem: et quoſdam male lectionem

[e] Ἀντίξον) τὸ ἐναντιούμενον.

Ἀλεξομένους) ἀμυνουμένους.

[f] Ἄρδις) φαρέτρα, καὶ τὸ βέλος.

Ἀπίσας) ἱκανώσας.

Ἀφιδέας) ἀλύσεις. Οἱ δὲ ψέλλια.

Ἀποφρὴν) τὴν τελουμένην τιμὴν ὑπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις.

Ἀποτιμοτέρους) ἀτίμους.

[g] Ἀπεμάταισεν) ἐμώρανεν.

[h] Ἀπηλικέστερον) πρεσβύτερον.

Ἀμύσσειν) ταράσσειν, ἑλκοῦν, ξέειν.

Ἀνδροσφίγγα) σύνθετον ἄνθρωπος, καὶ σφὶγξ δημιούργημα.

Ἀτιμώρητι) ἤγουν καταφρονήσας.

Ἀνδρόγυνος) ἑρμαφρόδιτος.

Ἀμβολάδην) καθ' ὑπερβολήν.

Αἰγὶς) ἣν Λίβυες φοροῦσι δοράν.

[i] Ἀνθέρικας) τοὺς καυλοὺς τῶν ἀσφοδέλων.

Ἀγηλατέειν) διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάττειν, ὑβρίζειν.

Ἀχαιρεσίη) τὸ πρὸς χάριν τοῖς πολλοῖς ζῆν, καὶ τὸ ἐπιδόσεις χρημάτων ποιεῖσθαι.

Ἄφλαστον) τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης.

[k] Ἀρθμία) φιλία.

Αἰωρηθέντες) μετεωρισθέντες.

Ἀναιρεόμενον) τὸ ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον.

Ἄβιος

ctionem hanc in illam mutandam cenſuiſſe. Nam et hic ex I. 87. habes ἀνέγνωσε, et legitur itidem VI. 75. Eodemque modo exſtat ἀνέγνωσαν I. 128. Sic autem et I. 85. ἄλλον γνώσας, vbi repono ἀλλογνώσας.

e Ἀντίξοος, aduerſarius, hoſtis, ἐνάντιος, πολέμιος in c. 218. L. VII. ἐλπόμενοι γὰρ οὐδένα σφι φανήσεσθαι ἀντίξοον, ἐνεκήρυσαν στρατῷ. Et actiue γνώμη ἀντίξοος, ſententia contraria, ſententia repugnans, VIII. 119. ST. Rectius fortaſſe ἀντίξοον.

f. Genus teli, vt volunt, pharetra: ſed ſignificat apud Herodotum ferrum, vt opinor, ſagittae. CAM.

g. Aliam

᾽Αντίζον) aduerſans.

᾽Αλεξομένους) vltos.

῎Αρδις) pharetra atque telum.

᾽Απίσας) perueniens.

᾽Αφιδέας) catenas, ſunt qui interpretantur armillas.

᾽Αποφρὴν) honorem, quo ſerui heros afficiunt.

᾽Αποτιμοτέρους) abiectos.

᾽Απεμάταισεν) deſipiebat.

᾽Απηλικέστερον) antiquius.

᾽Αμύσσειν) turbare, vlcerare, radere.

᾽Ανδρόσφιγγα) homo et ſphinx compoſitum opificium.

᾽Ατιμώρητι) ſcilicet paruifaciens.

᾽Ανδρόγυνος) hermaphroditus.

᾽Αμβολάδην) per hyperbolen.

Αἰγίς) quam Libyes ſerpentes pellem geſtant.

᾽Ανθέρικας) caules aſphodelorum.

᾽Αγηλατέειν) expellere, fugare, cogere, violare.

᾽Αχαιρεσίη) auram captare popularem, pecuniiſque donari.

῎Αφλαστον) extremitas puppis.

᾽Αρθμία) amicitia.

Αἰωρηθέντες) in ſublime elati.

᾽Αναιρεόμενον) quod in ventre conceptum eſt.

᾽Ακαν-

g. Aliam prorſus ſignificationem habet Lex. Herodot. ἀπεματάϊσε, ſignificat apud Herod. crepitum emiſit, II. 162. ὁ δὲ ῎Αμασις, (ἔτυχε γὰρ ἐπ' ἵππου κατήμενος) ἐπάρας ἀπεματάισσε. CAM.

h. V. epid. L. VII. p. 365. 42.

i. Vide Plin. L. XXI. 17. Dioſcoridi ἀνθερικὸς aſphodeli flos dicitur L. II. c. 199. Heſych. exponit τὸν ἀσφοδέλου καρπὸν et βοτάνης εἶδος. Euſtathius vero et Varinus ἀσφοδέλου καρπὸν ἢ καυλὸν.

k. ῎Αρθμιος, concors, beneuolus, amicus, VII. 1. in princ. μὴ ἐόντες ἄρθμιοι, et IX. 4. ᾽Αθηναίων ἡμῖν ἐόντων μὴ ἀρθμίων. At vero ἀρθμία ſubſtantiui vice fungitur VI. 83. τέως μὲν δὴ σφι ἦν ἀρθμια ἐς ἀλλήλους, concordia inter eos erat. Item ἀρθμίη, concors, amica, IX. 36. ST.

[l] Ἀκανθοπλὴξ) ὁ πλήσσομενος.

Ἄβιος) ὁ πολύβιος. Ὡς ἄζυλος, ὁ πολύζυλος.

ΒΥΣΣΟΣ) βυθός.

[m] Βάρις) ναῦς.

Βȣπόρȣς) ὀβελȣ̀ς μεγάλȣς.

Βαλανάγρα) κλεὶς.

ΓΑΥΛΟΣ) πλοῖον Φοινίκιον. Καὶ φρέατος ἀντλητήριον, καὶ γαλακτοδόχον ἀγγεῖον.

Γεωπεῖναι) οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἄποροι.

[n] Γνωσιμαχεῖν) τὸ γνῶναι τὴν αὐτȣ̃ ἀσθένειαν καὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἰσχύν.

Γοργύρη) δεσμωτήριον ὑπόγεων.

Γυμνοπαιδία) ἑορτὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐν ᾗ γυμνοὶ χορȣ̀ς ἵςᾶσι.

ΔΗΜΟΕΡΓΟΙ) εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες.

[o] Διθύραμβος) ὕμνος εἰς Διόνυσον.

[p] Διασφάγες) αἱ διεςῶσαι πέτραι.

ΔιφροΦορȣμένȣς) φορείοις φορȣμένȣς.

ἘΓΧΡΙΨΑΙ) ἐμπεσεῖν, προσπελάσαι.

Ἐσηθίσαντες) ὑλίσαντες.

Ἐνηβητήρια) ἐνευωχητήρια.

Ἐλόχισεν) εἰς λόχȣς κατέταξεν.

Εὔλεων) σκωλήκων.

Ἐπιφορήματα) τραγήματα.

Ἐπίλαμπος) καταφανής.

[q] Ἐπάϊςος) φανερός.

Ἐπι-

l. V. L. I. περὶ γυν. pag. 252. 1.

m. Βάρις in Euterpe, c. 41. nauigium Aegyptiacum. CAM.

n. Γνωσιμαχεῖν interpretantur, perpendere ſuas vires, quae inferiores ſint aduerſariorum viribus. Itaque poſſet accipi Thalia, c. 25. εἰ μὲν νῦν μαθὼν ταῦτα ὁ Καμβύσης ἐγνωσιμάχεε. Significare videtur ſimpliciter τῇ γνώσει μάχεσθαι, hoc eſt, mutare ſententiam et perpendere. Vrania, c. 29. γνωσιμαχέετε μὴ εἶναι ὅμοιοι ἡμῖν. At Polymn. c. 130. γνωσιμαχέοντες καὶ τἄλλα, καὶ ὅτι χώρην ἄρα εἶχον εὐαίρετον. CAM.

o. V. Galen. L. I. Therap. meth.

Ἀκανθοπλὴξ) armatus.

Ἄβιος) longaeuus, veluti ἄξυλος multis lignis refertus.

ΒΥΣΣΟΣ) profunditas.

Βάρις) nauis.

Βϐπόρϐς) magna verua.

Βαλανάγρα) clauis.

ΓΑΥΛΟΣ) nauigium Phoenicium, hydria putei, mulctra lactis.

Γεωπεῖναι) ii ſunt, quibus parum aut nihil agri eſt, et cenſu ſunt deſtituti.

Γνωσιμαχεῖν) propriam aegritudinem noſcere, contrariorumque vim.

Γοργύρη) ſubterraneus carcer.

Γυμνοπαιδία) feſtum Spartae, in quo nudi tripudiant.

ΔΗΜΟΕΡΓΟΙ) in aerario laborantes.

Διθύραμβος) hymnus ad Dionyſium.

Διασφᾶγες) ſeiuncti lapides.

Διφροφορϐμένϐς) ſella geſtatorum.

ἘΓΧΡΙΨΑΙ) incidere, accedere.

Ἐσηθίσαντες) inferentes.

Ἐληβητήρια) coenacula.

Ἐλόχισεν) inſidiatus eſt.

Εὔλεων) vermium.

Ἐπιφορήματα) ſecundae menſae.

Ἐπίλαμπος) conſpicuus.

Ἐπάϊςος) manifeſtus.

Ἐπι-

meth. τινὸς μελοποιϐ κατὰ Πίνδαρον ἄσαντος ὑψηλῶς ἐν διθυράμβοις πάλαι τὸν Διόνυσον.

p. Διασφάξ, crepido rupium. CAM. Heſ. αἱ διεςῶσαι πέτραι τῶν ὀρῶν, et διασφὰξ ἡ διατομὴ ὄρϐς. Sic diſparationes in diductione venarum dicuntur Hipp. de loc. in hom. p. 64. 33. et venarum interſtitia epid. II. p. 312. 24.

q. Ἐπάϊςος, de quo auditum eſt aliquid, vt II. 119. ὡς ἐπάϊςος ἐγένετο τϐτο ἐργασμένος, poſtquam auditum fuit eum hoc feciſſe, vel innotuit, compertum fuit, ſiue compertus eſt, ſic VIII. 128. ἐπάϊςος ἐγένετο προδιδϐς. ST.

[r] Ἔπιπλα) ἡ μὴ βεβαία κτῆσις, ἀλλ᾽ ἐπιπόλαιος. Ἔπιπλα καὶ τὰ ἄνω τῶν στρωμάτων.

[s] Εὔτηκτα) ῥᾳδίως εἰργασμένα.

[t] Ἐννώσας) ἐννοήσας.

[u] Εὐμάρεια) ἡσυχία, εὐκολία.

[x] Ἔμβολος) χάλκωμα περιτιθέμενον περὶ τὴν πρώραν ταῖς ναυσίν.

[y] Ἐνάριες) οἱ ὁπλῖται.

[z] Ἔφεδρον) ἐπίκληρον.

[a] Ἐπίστιον) ἔποικον, κατάλυμα.

[b] Ἔκνιζεν) ἔδακεν, ἀπὸ τῆς πόας.

[c] Ἐναγίζειν) χοὰς ἐπιφέρειν τοῖς κατοιχομένοις.

Ἐδώλοισι) ὑποστρώμασι νηός.

Ἐκύρησεν) ἔτυχεν.

Ἐπικάρσιον) πλάγιον.

[d] Ἐπιστρεφέως) ἐπιμελῶς.

Ἐλῶν) ἐλάσας.

Ἐπαμησάμενος) ἀνακινήσας.

Ἐνωμοτία) τάξις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Ἐρμὶς) ὁ κλινόπους.

[e] Ἔλυτρον) σκέπη, δέρμα.

Εἰρὴν) παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ ὁ παῖς ῥωβίδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ προκομιζόμενος, τῷ τρίτῳ μικιζόμενος, τῷ τετάρτῳ πρόπαις, τῷ πέμπτῳ παῖς, τῷ ἕκτῳ μελείρην. Ἐφηβεύει δὲ παρ᾽ αὐτοῖς ὁ παῖς ἀπὸ ἐτῶν ιδ᾽ μέχρι καὶ κ᾽. Βαρυτόνως δὲ τὸ μελείρην. Ὥσπερ πυθμὴν ἀπύθμην, αὐχὴν ὑψαύχην.

Ἐπὶ-

r. Ἐπίπλα ſupellex. CAM.

s. Εὔτυκτα Iunta.

t. Ἐννώσας, id eſt, ἐννοήσας, quum intellexiſſet, Clione, c. 86. et ibid. c. 77. ἐνένωτο, τὸν χειμῶνα παρεὶς ἅμα τῷ ἦρει στρατεύειν, in animo habebat, et ἐνενώκασι, animaduerterunt. III. 6. CAM.

u. Interpres εὐμαρία, falſo.

x. Ἔμβολον roſtrum in naui et veluti clauſtrum regionis. Et de portis χαλκόδετ᾽ ἔμβολα Phoeniſſis. CAM.

y. Ἐνάριες Scythae euirati et vates Scythici, quorum et Hippocrates quoque meminit ἐν τῷ περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων.

Ἔπιπλα) haud firma adeptio, ſed leuis: ἔπιπλα praeterea ſupernae partes ſtragulorum.

Εὔτυκτα) quae facile ſunt confecta.

Ἐννώσας) conſiderans.

Εὐμαρεία) quies, facilitas.

Ἔμβολος) aes circa nauium puppim ſitum.

Ἐνάριες) armigeri.

Ἔφεδρον) haereditarium.

Ἐπίστιον) hoſpitale, diuerſorium.

Ἐκνίζεν) pungebat ἀπὸ τῆς ποάς, hoc eſt, ab herba.

Ἐναγίζειν) defunctis inferias afferre.

Ἐδώλοισι) faſcibus naui ſuppoſitis.

Ἐκύρησεν) obtinuit.

Ἐπικάρσιον) obliquum.

Ἐπιστρεφέως) diligenter.

Ἑλῶν) abigens.

Ἐπαμησάμενος) exagitans.

Ἐνωμοτία) turma apud Athenienſes.

Ἐρμίς) lectipes.

Ἔλυτρον) velamen pellis.

Εἰρήν) apud Lacedaemonios primo anno puer ῥωβίδας nuncupatur: altero anno προκομιζόμενος: tertio μικιζόμενος: quarto πρόπαις: quinto παῖς: ſexto μελείρην. Pubeſcit apud eoſdem a 14 anno vſque ad 20. Proferatur autem cum graui accentu τὸ μελείρην veluti πυθμὴν, id eſt, imum, ἀπύθμην, αὐχὴν, id eſt, ceruix, ὑψαύχην.

Ἐπί-

πων. Sed ibi ἀνανδριεῖς vocat. Aliqui annotarunt ἐναρίας eſſe bellatores apud Ionas. CAM.

z. Hipp. L. I. de fract. p. 541. 91. dicitur ἔφεδρον aliquid ſtabile aut firmum, in quo quis firmiter deſidere poſſit.

a. Ἐπίστιος, ἐφέστιος. Et Iupiter ἐπίστιος, I. 44. CAM.

b. Occurrit et ἐκνύξεν.

c. Ἐναγίζειν inferias mittere, Euterpe c. 44. in fine ὡς ἥρωϊ ἐναγίζουσι. CAM.

d. Ἐπιστρεφέως accurate, vehementer, item oblique. CAM. Et in ſq. pro ἐδώλοισι rectius fortaſſe ἑδωλίοισι. ST.

e. Heſychius quoque δέρμα, θήκην, λέπυρον, ἐνείλημα, κάλυμμα, σκέπασμα explicat.

[f] Ἐπίδοξα) ἀντὶ τοῦ προσδόκιμα.

Εὐεςή) ἡ εὐημερία, εὐετηρία. Ἡ καλλίςη τῶν ἐτῶν διαγωγή· Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ σ' γράφει.

Εἰρά) μίτρα, ζώνη.

ΖΥΓΑΙΣ) καθέδραις.

[g] Ζώνη) πορφυροῦν ἔνδυμα.

Ζάκορος) νεωκόρος, ἱερεύς.

ἩΜΕΚΤΕΩΝ) δυσφορῶν.

Ἡβηδόν) μετ' ἰσχύος, μετ' ἀκολασίας, ὀρχηδόν.

Ἤλυσιν) ἔφοδον, πορείαν.

Ἶ̓ΛΗ) τάξις ἱππική, συςροφή.

[h] Ἰθαγενεῖς) οἱ γνήσιοι παῖδες.

Ἰςία) δεῖπνα.

Ἰακχάζουσι) λέγουσι, φλυαροῦσι.

[i] ΚΝΑΦΟΣ) ἄκανθα ἕλκουσα ἱμάτια.

Κατατέλεα) τὰ ἀναλώματα καὶ συνέδρια.

[k] Κνυζημάτων) γοερῶν ἀποφθεγμάτων.

Κορύνη) ξύλον ἐπικαμπές.

Κρέξ) ὄρνεον δυσοιώνιςον τοῖς γαμοῦσι.

Κάπτοντες) ἀποδεχόμενοι.

Καινοῦν) τὸ χρήσασθαι λόγῳ καινῷ.

Κομιδή) ἀνάσωσις, ἐπιμέλεια.

Κέρκουρος) νεὼς εἶδος.

Κληροῦχος) γεωργός.

ΚρησΦύγετον) καταφυγή, ὀχύρωμα.

Καταγινέων) καταλύων.

Καλλιε-

f. Sic et Heſychius et Erotianus, quos vide. Et in ſq. pro εὐέςη fortaſſe εὐεςώ. ST.

g. Ζωνὴ eſt Herodoto πορφυροῦν ἱμάτιον teſte Suida. ST.

h. Ἰθαγενὲς germanum, natiuum Il. 17. οὐκ ἰθαγενέα ςόματά ἐςι, ἀλλὰ ὀρυκτὰ, non ſunt oſtia natiua, ſed foſſilia. CAM. Vſus eſt hoc vocabulo non ſolum Homerus, ſed Hippocrates quoque: ſed vterque paulo alia ſignificatione, quam in loco, qui modo ex Hippocrate allatus fuit. Legimus enim Odyſſ. ξ'. ἀλλά με ἶσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα, vbi ἰθαγενέσσιν ſonat γνησίοις. Apud Hippocratem vero ἰθαγενὲς κύημα poteſt quidem fortaſſe exponi ibidem γνήσιον, ſed alia tamen

Ἐπίδοξα) hoc eſt, approbata.

Εὐεστὴ) optatus dierum exitus, annus periodus proſperus, annorum optima tranſactio. Diogenianus citra hanc litterulam σ conſcribit.

Εἰρὰ) mitra, zona.

ΖΥΓΑΙΣ) ſubſelliis.

Ζώνη) purpureum indumentum.

Ζάκορος) aedituus, antiſtes.

ἩΜΕΚΤΕΩΝ) aegre ferens.

Ἡβηδὸν) cum vi, laſciuia, ſaltuatim.

Ἤλυσιν) acceſſum, diſceſſum.

ἸΛΗ) turma, equeſtris coitio.

Ἰθαγενεῖς) legitimi filii.

Ἰστία) coenas.

Ἰακχάζουσιν) loquuntur, fabulantur.

ΚΝΑΦΟΣ) ſpina laniens indumenta.

Καταστέλεα) ſumtus, conuentus.

Κνυζημάτων) lugubrium documentorum.

Κορύνη) lignum curuum.

Κρέξ) inauſpicata auis nubentibus.

Κάπτοντες) ſuſcipientes.

Καινοῦν) noua oratione vti.

Κομιδὴ) inſtauratio, ſedulitas.

Κέρκουρος) nauis ſpecies.

Κληρούχους) agricolas.

ΚρησΦύγετον) refugium, munimen.

Καταγινέων) diruens.

men ratione. Eſt enim conceptus verus, et qui a falſo, id eſt, a mola diſtinguitur. Videndum an vocabulum genuinus et hic et illic habere locum poſſint. ST.

i. Carduus fullonius, notat etiam officinam fulloniam L. II. de mul. p. 266. 4.

k. Κνυζημάτων, Euterpe, c. 2. vagitus puerilis, ſignificatio πεποιημένως, vt videtur Camerario. Quamuis autem ita legatur in editione illa Baſileenſi, puto tamen Camerarium ſcripſiſſe πεποιημένη, non πεποιημένως, aut ita πεποιημένως, vt videtur, facta vel potius huic vocabulo data, vel tale quid. ST. Iunta dat κνυξημάτων.

[l] Καλλιερεῖσθαι) θύειν.
Κυματώγη) ὑπαγωγὴ, αἰγιαλός.
[m] Κυρβασίας) τίαρας.
ΛΕΥΚΗ) πάθος περὶ ὅλον τὸ σῶμα.
[n] Λαῦραι) ῥῦμαι, ἀμφόδια.
Λίνον) λύρας χορδὴ, ἢ ᾠδῆς ὄνομα.
Λάξιν) λῆξιν, μερισμὸν, κλῆρον.
Λάσθη) αἰσχύνη.
[o] ΜΕΤΕΞΕΤΕΡΟΙ) τινές.
[p] Μύδρον) σίδηρον ἀργόν.
[q] Μελεδωνοί) φροντισαί.
Μυχοί) καταδύσεις.
[r] ΝΕΟΧΜΩΣΑΙ) νεωστὶ κινῆσαι.
Ναυλόχιον) λιμένα.
[s] ΞΕΝΙΗΝ συνεθήκατο) ὡς ξενίην ἐδωρήσατο.
[t] ʼΟΡΘΙΟΣ νόμος) τρόπος μελῳδίας.
Οὖροι) ὀροθεσία.
[u] Ὄχανα ἀσπίδων) πόρπακες καὶ δεσμοί.
Οὐ καταπροΐξεσθαι) προῖκα ποιῆσαι.
Ὀργίσας) μαλάξας.
Οἰσύπη) ῥυπαρὰ προβάτων ἔρια.
[u] Οὐκ ἱκνεομένως) οὐ προσηκόντως.

Ὄνος

l. Iunta dat καλλιερῆσθαι.

m. Vide quae de hoc diximus ad Galenum p. 511.

n. Λαύρα angiportum, vt et Odyſſ. χ΄. CAM.

o. Μετεξέτεροι, id eſt, τινές. II. 36. Ζειὰς μετεξέτεροι καλέουσι. CAM.

p. Μύδρος candens maſſa, vt μύδρον σιδήρεον, I. 165. vel λίθος διάπυρος, vt ille philoſophus dixit: ſolem eſſe μύδρον, Anaxagoras Clazomenius. Ion. CAM. V. Hipp. L. II. περὶ γυν. p. 274. 46. περὶ φυσῶν p. 119. 41.

q. Μελεδωνὸς curator vel curatrix, cui cura rei alicuius demandata eſt, praefectus alicui rei ſeu alicui negotio, II. 65. μελεδωνοὶ ἀποδεδέχαται τῆς τροφῆς χωρὶς ἑκάστων καὶ ἔρσενες καὶ θήλεαι τῶν Αἰγυπτίων. Paulo poſt τῷ μελεδωνῷ θηρίων. Item τῶν οἰκητέων μελεδωνὸν, III. 61. quod repetitur etc. 63. ſq. ſed et ipſum verbum μελεδαίνειν habes VIII. 115. μελεδαίνειν τε καὶ τρέφειν, videlicet τοὺς νοσέοντας. ST.

r. Νεοχμοῦν nouare, id eſt, recen-

Καλλιερεῖσθαι) ſacrificare.
Κυματώγη) ſubductio, littus.
Κυρβασίας) tiaras.
ΛΕΥΚΗ) paſſio circa totum corpus.
Λαῦραι) vici, biuia.
Λίνον) lyrae chorda, vel cantilenae nomen.
Λάξιν) deſinentiam, diuiſionem, ſortem.
Λάθη) dedecus.
ΜΕΤΕΞΕΤΕΡΟΙ) nonnulli.
Μύδρον) ferrum illaboratum.
Μελεδωνοὶ) procuratores.
Μυχοὶ) abditi loci.
ΝΕΟΧΜΩΣΑΙ) recenter mouere.
Ναυλόχιον) portum.
ΞΕΝΙΗΝ συνεθήκατο) veluti amicitiam largitus eſt.
ΌΡΘΙΟΣ νόμος) modus venuſtae cantationis.
Οὖροι) termini.
Ὄχανα ἀσπίδων) anſae, vincula.
Οὐ καταπροΐζεσθαι) dotem facere.
Ὀργίσας) ſubigens.
Οἰσύπη) ſuccidae lanae ouium.
Οὐκ ἰκνεομένως) nequaquam decenter.

recenter mouere. CAM. V. Foeſ. p. 426.

s. Ξενίην et Φιλίην et ὁμαιχμίην συνθέσθαι et διαλύσασθαι hoſpitii amicitiaeque et belli coniunctionem et diſſolutionem ſignificat. CAM.

t. Ὄρθιος νόμος eſt modorum appellatio, vt de Arione, I. 24. νόμον τὸν ὄρθιον διεξελθεῖν, quos apparet acutos fuiſſe, et concini ſolitos voce altiore. CAM.

tt. Iunta dat ὄχανα ἀσπύδων.

u. Ab ἰκνέομενως, eſt οὐκ ἰκνεομένως et οὐκ ἰκνευμένως, non debite, et μᾶλλον τοῦ ἰκνεομένου magis quam conueniret. Haec CAM. Exempla autem habes VI. 65. Φὰς αὐτὸν οὐκ ἰκνεομένως βασιλεύειν τῶν Σπαρτιητέων. Paulo poſt eodem capite οὔτε ἰκνευμένως βασιλεύοντα Σπάρτης. Quod autem et aliis in locis feci in Gallorum et aliorum, qui Gallici ſermonis ſtudioſi ſunt, gratiam, hic quoque faciam, vt quam bene conueniat

[v]Ὄνος) τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολύπουν καὶ συςρεφόμενον.

[x]Ὀρχηδόν) ἡβηδόν.

ΠΗΚΤΙΣ) ὄργανον, ψαλτήριον.

Πεσσοί) ψῆφοι.

[y]Πρυτανεῖον) θεσμοθέτιον, θόλος, καὶ ἡ τοῦ σίτου θήκη.

Πρόχυσις) τὸ ἀποσπεῖσαι.

Πρόπολος) νεωκόρος. Μετὰ τὸ σ´ ὁ δοῦλος.

Πάταικοι) θεοὶ Φοινικικοὶ ἐν ταῖς πρύμναις ἱδρυμένοι.

Παλάθας) τὰ ἐκ τρυγὸς πλάσματα. Κυρίως δὲ ἡ τῶν σύκων ἐπάλληλος θέσις.

Περιφορητά) ἀκτά.

Πρόξενοι) προςάται.

Πολέμαρχος) ἄρχων τῶν ξένων.

Πρό-

niat hic aduerbii iſtius vſus cum eo, quod gallice dicitur, oſtendam. Quum enim adverbium ἰκνευμένως, hanc enim lectionem praefero, a verbo ἰκνέομαι originem habeat, quod eſt venire, gallice *venir:* animaduertendum eſt iſta verba οὐκ ἰκνεομένως βασιλεύει, poſſe ita noſtro illo ſermone exprimi: *Il ne lui vient pas de regner.* Eſt enim *vient* a latino venit, litera I ex fine ad principium tranſeunte; Ionice οὐκ ἰκνέεται perinde ac ſi quis diceret, οὐκ ἰκνέεται εἰς αὐτὸν τὸ βασιλεύειν, pro illis, οὐκ ἰκνεομένως βασιλεύει. Alioqui et his verbis hoc exprimeret ſermo noſter: *Il ne lui touche pas de regner.* Alterius autem generis loquendi μᾶλλον οὐκ ἰκνεομένου exemplum tibi ſuppeditat VI. 84. ὁμιλέοντα μᾶλλον τοῦ ἰκνεομένου, quum antea pro μᾶλλον τοῦ ἰκνεομένου dixiſſet μεζόνως, vtens his verbis ὁμιλέειν σφι μεζόνως. Nam qui aliquid facit μᾶλλον τοῦ ἰκνεομένου, id eſt, magis quam conuenit, ſiue magis quam par eſt, is dici poteſt illud ποιέειν μεζόνως, quod Ionicum eſt pro μειζόνως, quaſi dicas, maiorem in modum quam oporteat. Sed Valla male hunc locum vertit, non ſecus quam ſi verba illa μᾶλλον τοῦ ἰκνεομένου non ad ὁμιλέειν, ſed ad ἀκρητοποτεῖν ſiue ad ἀκρητοποσίην, vt ibi legimus, referrentur. Addam et hoc Hippocratem

quoque

Ὄνος) vermiculus, qui circa aquaria vaſa naſcitur, et in ſemet ipſum contrahitur.

Ὀρχηδὸν) laſciuiter.

ΠΥΚΤΙΣ) inſtrumentum muſicum.

Πεσσοὶ) calculi.

Πρυτανεῖον) Theſmothetium, locus Athenis erat publicus, in quo ſcripturas retinebant, et qui ex Prytaneo forent, comedere conſueuerunt, tholus, camera.

Πρόχυσις) litare.

Πρόπολος) antiſtes, cum σ vero ſeruus dicitur.

Πάταικοι) dei Punici in puppibus collocati.

Παλάθας) figmenta ex faece, proprie autem caricarum mutua poſitio.

Περιφορητὰ) verſatilia.

Πρόξενοι) hoſpites publici.

Πολέμαρχος) dux belli.

quoque illo aduerbio vſum eſſe, et quidem alicubi ſignificare apud illum, quantum par eſt, quantum ſatis eſt, vt quum dicit *γάλα πίνειν ἱκνεομένως*. Apud eumdem *ἐν τῷ ἱκνεομένῳ χρόνῳ*, debito tempore, conuenienti tempore, ſuo tempore. Miror autem ex illo loco ſcripturam *ἱκνευομένῳ* e loco L. de fract. *ἐν τῷ ἱκνευομένῳ χρόνῳ*, et dici *ἱκνευόμενον χρόνον* non minus quam *ἱκνεόμενον* in vſu eſſe: quaſi vero illam quoque ſcripturam lingua graeca poſſit admittere, ac non iubeat nos vel *ἱκνευμένῳ* vel *ἱκνεομένῳ* dicere. Ceterum huius generis loquendi aptum habemus hoc quoque exemplum, *προγήρασκειν τοῦ χρόνου τοῦ ἱκνευμένου* ſeneſcere ante debitum tempus. Et quaſi quis dicat ante legitimum tempus. Alioqui et ſimpliciter ante tempus dici poteſt. Ex eodem affertur et hoc *φροντίδες οὐκ ἱκνεύμεναι*, (ſed malo *ἱκνεόμεναι*,) pro curis intempeſtiuis, at vero illud *ἐν τῷ ἱκνεομένῳ χρόνῳ* apud Herod. etiam exſtat VI. 86. ST.

x. Ὀρχυδόν Iunta ex operarum errore.

y. Etymol. M. *τόπος ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐν ᾧ κοιναὶ σιτήσεις τοῖς δημοσίοις εὐεργέταις ἐδίδοντο, ὅθεν καὶ Πρυτανεῖον ἐκαλεῖτο οἱονεὶ πυροταμεῖον. Πυρὸς γὰρ ὁ σῖτος· τουτέστι τοῦ σίτου δημοσίου ταμεῖον.*

[z] Πρόκα) εὐθύς.

ῬΗΠΙΣ) πλέγμα.

Ῥηχίης) φραγμȣ̃, ἢ δέσμης τῶν φραγμῶν.

Ῥῆχος) φραγμός.

[a] ΣΠΕΡΧΘΕΙΣ) ταραχθείς.

Σκευὴ) ὅπλισις καὶ στολή.

[b] Συμψήσας) συντρίψας.

[c] Σαγάρεις) πελέκεις.

[d] Σχοινοτενὲς) μακρόν.

[e] Συρμαΐζειν) καθαίρειν πόματι τῷ ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

Σπαδίξας) ἐκδείρας. Σπάδιξ γὰρ φλοιὸς ῥίζης πιτυΐνης. Οἱ δὲ, φοίνικος ῥάβδον. Σπάδικες δὲ καὶ οἱ κύνες. Καὶ σπάδιξ, ὄργανόν τι κιθαριστικόν.

Συρμαία) βρῶμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος. Ἢ λάχανον σελίνῳ ἐοικός.

Σκυτάλαις) ῥάβδοις.

Σῶστρα) σωτήρια, λύτρα.

Σώχȣσι) τρίβȣσι.

Σχοίνȣ συμβολεῦς) οἱ ψιαθοπλόκοι.

Στρόφος) τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐρεȣ̃ν.

Σταθμός) ὁδȣ̃ μέτρον, κατάλυμα.

Σινάμωρον) κακόσχολον.

Σαυρωτήρ) ξυστόν, δόρυ. Ἡ στύραξ ὃν ἔνιοι καλȣ̃σιν ȣ̓ρίαχον.

ΤΡΙΗΚΑΔΑΣ) δεῖπνα κατὰ δήμȣς καὶ ἀριθμȣ̀ς ἀνδρῶν λʹ.

Ταρ-

z. Πρόκα ſubito L. VIII. c. 65. καὶ πρόκα τε φωνῆς ἀκȣ́ειν. CAM.

a. Σπέρχειν aduerſari et offendi, et σπερχθεὶς perturbatus. CAM.

b. Συμψήσας interpretantur συντρίψας, Clione, c. 189. ſignificat autem correptionem. CAM.

c. Apud Her. σαγήρεις ſecures, aut bipennes, aut aliud barbarici teli genus, ita Camerarius; ſiquidem fides eſt habenda illi Baſileenſi editioni: ac non potius credendum eſt,

Πρόκα) ſtatim.

ῬΗΠΙΣ) rete.

Ῥηχίης) ſepis, faſciculi ſepum.

Ῥῆχος) ſepes.

ΣΠΕΡΧΘΕΙΣ) turbatus.

Σκεύη) armatum, et ſtola.

Συμψήσας) conterens.

Σαγάρεις) bipennes.

Σχοινοτενὲς) longum.

Συρμαΐζειν) purgare potione ex aqua et zea.

Σπαδίξας) excorians, nam *σπάδιξ* cortex eſt radicis iliceae: ſunt etiam qui autumant palmae eſſe baculum. Ceterum *σπάδακες* adhuc canes vocantur. Praeterea *σπάδιξ* inſtrumentum quoddam cytareſtum exiſtit.

Συρμαία) edulium ex adipe et melle conflatum, aut olus, quod apio aſſimilatur.

Σκυτάλαις) virgis.

Σῶστρα) liberalia, redemtionis pretia.

Σώχουσι) terunt.

Σχοίνου συμβολεῖς) rectiones, deprauate legitur in graeco codice *ψιθοιπλόκοι*, nam aut *σχοινοπλόκοι* ſcribendum eſt, aut *ψιαθοπλόκοι*, hoc eſt, rectiones, aut ſtorearum contextores. Dictio enim *ψιθόπλοκοι* nullibi reperitur, aut ſtorearum contextores.

Στρόφος) faſcia capitis, aut corona.

Σταθμὸς) viae menſura, diuerſorium.

Σινάμωριον) male feriatum.

Σαυρωτήρ) haſta, iaculum, aut manubrium haſtae, quod graeci nonnulli *οὐρίαχον* appellant.

ΤΡΙΗΚΑΔΑΣ) coenae ad multitudinem triginta virorum.

eſt, illum *σαγάρεις* ſcripſiſſe. ST.

d. *Σχοινοτενὲς* rectum. CAM.

e. *Συρμαΐζειν* purgare *τῇ συρμαίῃ*, quam alii potionem, alii herbam aut radicem, alii ſuccum quempiam fuiſſe putauerunt. CAM.

[f] Ταρσοὶ καλάμων) πρασιὰ ἐν ᾗ ἐξήραινον τὴν πλίνθον.

[g] Τριφάσιοι) τρίφωνοι, τριπλάσιοι.

Τόρνιον) τὸ τρῆμα, καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό.

Τέμπεα) τὰ στενὰ τῶν ὀρῶν, καὶ οἱ σύνδενδροι τόποι.

Ταινίαν) διάδημα.

Ταρσὸς) ἡ τῶν ὀρνίθων πτέρωσις.

[h] ΦΑΡΜΑΚΟΙΣ) βαφαῖς.

[i] Φάλαρα) τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα.

[k] Φάρσος) τρύφος, κλᾶσμα.

[l] Φρενήρης) σώφρων.

Φριμάξασθαι) φρυάξασθαι, φυσῆσαι.

Φόρμος) πλέγμα, ὁ κόφινος.

Φυλάξαντες) ἐπιτηρήσαντες.

[m] Φερέγγυος) βεβαιωτής.

[n] ΧΡΗΜΑΤΟΣ) πράγματος.

Χοιράδες) πέτραι λεῖαι ἐν θαλάσσῃ.

Χορδεύων) τέμνων.

[o] ΨΗΝΕΣ) κωνώπια τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις τοῖς ἄρσεσι.

f. Τάρσοις καλάμων, Clione, c. 179. interpretatur, areolas arundineas, ſuper quibus lateres areſcerent. Sunt et ταρσοὶ ποδῶν, et remigia ταρσῶν habent appellationem. Nominantur etiam ταρσοὶ in volucribus. CAM.

g. Τριφάσιον triplex, vt διφάσιον duplex. CAM.

h. Φάρμακα colores, Clione c. 98. et φαρμακεύειν tingere. CAM.

i. Φάλαρα ornamenta equorum. CAM.

k. Φάρσος portio. CAM.

l. Φρενήρης mentis compos. CAM.

m. Φερέγγυος, δυναμένος, ſufficiens. CAM.

n. Χρῆμα, vt συὸς μέγα χρῆμα I. 36. et τυραννὶς χρῆμα σφαλερὸν, III. 53. et χρῆμα πολλὸν νεῶν VI. 43. et χρῆμα χειμένος ἀφόρητον VII. 88. CAM.

o. Ψῆνες, quae in caprificis beſtiolae naſcuntur. CAMER.

Ταρσοὶ καλάμων) areola, in qua laterem exſiccabant.

Τριφάσιοι) triuoces, triplices.

Τόρνιον) foramen, et quod in hoc inſeritur.

Τέμπεα) anguſtiae montium, loca arboribus conſita.

Ταινίαν) diadema.

Ταρσὸς) auium ala.

ΦΑΡΜΑΚΟΙΣ) tincturis.

Φάλαρα) quae circa genas apponuntur operimenta.

Φάρσος) fractum, fragmentum.

Φρενήρης) ſapiens.

Φριμάξασθαι) fremere, inflare.

Φόρμος) rete, corbis.

Φυλαξάντες) obſeruantes.

Φερέγγυος) praes, ſtipulator.

ΧΡΗΜΑΤΟΣ) negotii.

Χοιράδες) lapides leues in mari.

Χορδεύων) ſcindens.

ΨΗΝΕΣ) calices, qui in caprificis oboriuntur.

ADDENDA

AD

EROTIANVM, GALENVM et HERODOTVM.

P. 6. Ioh. Alb. Fabricius in Bibl. Gr. L. IV. c. 36. Vol. IV. p. 579. partem praefationis Erot. a mendis purgauit, incipiendo a verbis *πολλοὶ τῶν ἐλλογίμων* etc. quae leguntur p. 6. lin. 17. vſque p. 12. l. 7. *Δίδυμος οἱ Ἀλεξανδρεῖς.* etc. Indicabimus qua ratione differat a noſtra lectione. Sic p. 8. l. 7. pro *Παρεπικελεύσȣ* etc. legendum iubet *Καὶ παρ' Ἐπικλέȣς τȣ͂ Κρητὸς — διὰ γ' συντάξεων — — Φακᾶ.* p. 10. l. 4. pro *πολυσχίσȣ* l. *πολυσίχȣ*, et l. 5. pro *τȣ͂το* habet *ταυτό.* l. 6. *κ' βιβλίον.* p. 12. l. 1. *ἀναδεξάμενος.* Adiunxit etiam verſionem, quam ſponte omittimus, noſtroſque lectores ad ipſum Fabricium amandamus.

P. 8.

P. 8. ad verba *μαρτυρίας ποιητῶν*. Galenus praefatione ad gloſſas Hippocratis refert, Ariſtarchum Grammaticum Bacchio *τὸ παραδειγμάτων* ſiue loca ſcriptorum ſuppeditaſſe.

P. 32. *ἀτρεκέως*, vere vel certe, vt Herod. I. 15. *οὐκ ἔχω ἀτρεκέως εἰπεῖν*. Sic II. 167. *οὐκ ἔχω ἀτρεκέως κρῖναι*. Hoc aduerbium frequens eſt apud Homerum etiam et Hippocratem; apud Hom. pro vere, apud Hipp. et pro certo, explorato, et plerumque pro *ἀκριβῶς* exacte, vt in progn. *οὐ δυνάται ἀριθμεῖσθαι ἀτρέκεως*. Sic et *ἀτρεκής* pro exactus. Exſtat etiam *ἀτρεκείη* apud Herod. quo ſignificatur veritas. Apud Hippocratem *ἀτρεκείη* ſcribitur, vt *ἀτρεκείη κρῖναι* apud eum legitur pro eo, quod ex Herodoto *ἀτρεκέως κρῖναι*. ST.

P. 51. not. y. adde. Vide Valckenarium in Diatrib. Eurip. p. 286.

P. 60. *Ἀράβη*. Vide L. de aere, aqu. et locis, p. 290. 40. *ἔτι δὲ πρὸς τοιούτοισιν ἀνθρώπων ἀνάγκη ἐρημοῦσθαι τὴν γῆν ὑπό τε πολεμίων καὶ ἀργίης, ὥστε καὶ εἴτις φύσει πέφυκεν ἀνδρεῖος καὶ εὔψυχος ἀποτρέπεσθαι τὴν γνώμην ἀπὸ τῶν νόμων*. Si in pluribus MSS. legeretur *ἡμεροῦσθαι τὴν ὀργήν*, id lubens acciperem cum Zuingero et Foeſio, ſed id forte ex coniectura tantum ortum; praeterea importuna tum eſt vox *πολεμίων*. Nec video cur adeo diſplicuerit hominibus eruditis vulgata lectio. Id agit Hippocrates, vt probet eos, qui vnius dominatui parent, minus eſſe ſtrenuos ac nauos iis, qui in republica degunt. Hi enim quidquid efficiunt, id ſibi ipſi lucrantur: illi non niſi damna ſibi, lucra, ſi quae ſunt, dominis acquirunt. Nihil igitur mirum, ſi deſides fiant hi homines, atque eo nomine ab hoſtibus contemnantur, qui pro lubitu eorum regiones infeſtant: ſed et ipſi culturam agrorum negligunt, quod non ſibi, ſed dominis metant, atque hoc eſt, quod dicit eorum terram deſolari ab hoſtibus et ab deſidia. Sic igitur totum locum verto, ſenſu, quantum mihi videtur, maxime idoneo: ſed praeterea talium hominum regionem deſertam reddi neceſſe eſt, et ab hoſtibus et a deſidia, vt adeo, etſi quis natura ſit fortis et magnanimus, mens tamen eius deterreatur a legibus, id eſt, retineatur a virtute ſua exercenda, quia domino tantum vtilis eſſe poteſt, non ſibi. Verum hoc loco quin pro *ἀνάγκη*, *Ἀράβη* legerit Erotianus vix dubito, exponit enim *βλαβή*. Id autem vel hunc, vel alium vicinum locum reſpicere liquet ex ordine, quo voces refert: antecedens enim *Ἄναλκες* legitur eadem hac pagina l. 38. et ſeq. *ἀργὰ* p. 292. 18. vt

mox

mox monſtrabo: intermedio igitur loco quaerendum τὸ ἀρά, quod donec certius diſcam huc refero, et puto Erotianum legiſſe: ἔτι δὲ πρὸς τέτοισιν τῶν τοιέτων ἀνθρώπων ἀράβη, ἐρημῦσθαι τὴν γῆν κ. τ. λ. Praeterea et illud damni his accedit hominibus, vt vaſtetur eorum regio etc. ſenſu ſatis commodo, at tamen vulgatam retinere malo. HER.

P. 60. ἀργά. V. L. de aere, loc. et aqu. p. 292. 17. τὰ εἴδεα αὐτῶν παχέα ἐςὶ καὶ σαρκώδεα, καὶ ἄρθρα καὶ ὕγρα καὶ ἄτονα. Ineptum hic eſt τὸ ἄρθρα, nec male ἄναρθρα coniiciunt: malim tamen corrigere ἀργά: ita legiſſe Erotianum certum habeo: quum enim exponit ἀργά, ἀγύμνασα ἢ λευκά, non alium quam hunc locum ob oculos habuit. Alii hoc forte in margine explicuerunt νωθρά, quod dein in aliquibus codicibus textum inſedit, vera eiecta lectione. Lindanus textum pro lubitu refingens, edidit καὶ (τὰ) ἄρθρα ὑγρὰ καὶ ἄτονα. HER.

P. 100. αἰολᾶ, Euſtachii et Foeſii emendationem in αἰολᾶται firmat etiam Pierſon. ad Moer. p. 47.

P. 120. δίκαιαι ὀργυιαὶ apud Herod. II. 149. quae ſunt iuſtae magnitudinis. Vtitur autem et lingua Gallica illa voce Latina in hac ſignificatione. Apud Hippocratem δίκαιον exponitur εὔλογον, quod non ſolum rationi conſentaneum, ſed proportioni conſentaneum, alicubi interpretandum eſſe videtur. Alioqui ἴσον etiam exponitur. Erotianus autem et quaſdam expoſitiones affert, quae mihi violentae videntur. ST.

P. 132. lin. 4. pro Φοίνικη dat Fabr. Φοίνικι. not. n. adde. Veram lectionem διϊπέτης ὁ γόνος eſſe declarant Albert. ad Heſych. Tom. I. p. 993. et Valckenar. Diatr. Eurip. p. 274.

P. 160. ἐπίςασθαι non ſolum pro ſcire, noſſe: ſed alicubi et pro exiſtimare. In quibuſdam Homeri et Hippocratis locis exponitur δύνασθαι, vbi tamen non video quid obſtet, quominus ſignificationem ſuam retineat. ST.

P. 170. et p. 230. Apud Herod. eſt καταγίζειν, vt καταγίζειν πυρὶ igni conſecrare, item immolare et ſacrificare. Clione, c. 68. et Melpom. c. 35. et ἐναγίζειν inferias mittere. Euterpe, c. 44. in fine ὡς ἥρωϊ ἐναγίζεσι. CAM. Illi autem καταγίζειν addendum eſt καταγίαζειν. Siquidem emendate ſcriptum eſt καταγιαζομένε I. 202. Sed verum vt fatear, ſuſpicione apud me ſcriptura haec non caret: praeſertim quum et Erotianus ἐναγίζειν non ἐναγίαζειν ſcribat. Sicut Heſychius χοὰς ἐπιφέρειν vel θύειν τοῖς κατοιχομένοις. Sed magis priorem probo expoſitionem, quam poſteriorem: et in poſteriori placet, quod κατοιχομένοις tantum dixerit, non autem

autem cum Erotiano ἢ τοῖς καταχθονίοις, quoniam hoc de aliis inferis dici ſolet. Non ſolum autem inferias mittere dixerunt Latini, ſed etiam inferias ferre, et inferias dare. At inferias facere, vt etiam exponitur, me legere haud memini. ST.

P. 172. l. 13. pro Κλοτεῦς l. Κλωπαῦς, et p. 210. pro Ἀχαϊάδῃ l. Ἀλευάδαις. Fabr.

P. 244. Λεβηρίδες, vide Meurſium in Gloſſ. Gr. Barb. p. 276. vbi vocem κουνίκλος explicat.

P. 284. Ὄργια myſteria, licet proprie et primo de Liberi patris et Cereris ſacris dicebantur, tamen deinde ad quaeuis alia ſignificanda, quae ſecreta haberi volebant veteres, fuerunt detorta. V. Ioh. Henr. Meibom. ad Hippocr. Iuſiur. p. 105.

P. 362. pro οἴνῃ l. οἰνεῖ. p. 394. l. 4. pro Σμηριγόνῃ l. Ἠριγόνῃ. et p. 396. l. 3. pro Μάριᾳ l. Μάρικᾳ. Fabr.

P. 421. ad not. o. Vide ἀκρατὴς γλῶσσα expoſitum infra a Galeno. ST.

P. 424. ad not. s. Pro ἀλυχὴ legitur etiam ἄλυξις, apud Hippocratem autem in aphor. legitur, ἀλύκη, χάσμη, φρίκη etc. ST.

P. 426. ἀμβλυωσμὸς. Vide quae de hac voce diſputat I. H. Meibom. ad Hippocr. iuſiur. p. 132. ſq.

P. 442. voce ἀσκοὺς — πυριατοὺς, πυριατῆρας MS. St. in varr. lect. n. 15. adde pro κεραμεῖς autem legendum κεράμους. ST.

P. 444. Ἀσᾶσθαι moleſtia et dolore affici, et ἄση moleſtia. CAM. Herod. I. 136. extremo, μηδεμίαν ἄσην ἀηδῆ τῷ πατρὶ προσβάλλῃ, vbi videri poſſit neceſſe minime fuiſſe addere ἀηδῆ. Ab Hippocrate ἄση de certo quodam moleſtiae genere dicitur: nimirum de ſtomachi faſtidio, nec non de faſtidio ciborum. Quin etiam de inquieta corporis iactatione, quae aegrotis contingit. Vnde et ἀσώδεις hi vocantur, pro quo et ἀσσώδεις gemino σσ. Sic vero et ἀσσᾶσθαι apud eumdem, non ſolum ἀσᾶσθαι. ST.

P. 528. Prius μήκη ediderat Steph. ſed mutata deinde ſententia MS. lectionem μύκη praetulit.

P. 602. Ἀνέλῃ. Ἀνέλειν eſt reſpondere, vt de oraculis Latini dixere, l. 13. ἢν μὲν δὴ τὸ χρηστήριον ἀνέλῃ μιν βασιλέα εἶναι τῶν Λυδῶν, ſi oraculum reſponderit ipſum regem Lydorum eſſe. Euterpe, c. 139. ἀνεῖλε ὡς δέοι αὐτὸν Αἰγύπτου βασιλεῦσαι ἔτεα πεντήκοντα. CAM.

INDEX AVCTORVM,

qui in his gloſſariis laudantur.

Aeſchylus, tragoediis ſuis notiſſimus, Athenienſis, olympiade 81. circa Marathoniae pugnae tempora P. 86. 118. 190
Aeſculapius, medicus, ſcripſit de morborum, infirmitatum corporis, et accidentium origine et cauſis. Vide Th. Guidotti comm. de Aeſculapio 178
Alcman, poeta Lyricus olympiade 27. 263
Andreas Chryſaris, medicus, ſcr. ναρθηκα. v. Schol. ad Nicandri Alexiph. p. 32. περὶ δακετῶν, et de iis, quae falſo creduntur, Athen. L. VIII. p. 312. 484
Andromachus, Iunior, Neronis Archiater, ſcr. de medicamentis compoſitis ſaepiuſque a Galeno et Aetio laudatur 2
Antigonus, Alexandrinus 12
Antigonus, Grammaticus, 312
Apollodorus, ſcripſit hymnos 368
Apollodorus, ſcr. de diis 390. 392
Apollonius, *Citieus*, laudatur eius liber de epilepticis ab Aureliano, Chron. L. I. c. 4. 6. 10. 86. 198
Apollonius Fera, a Meurſio Ther dictus 86
Apollonius Memphites, ſcr. περὶ ἄρθρων 86
Apollonius Ophei, Ophis apud Meurſium 8
Apollonius Senior, ſcr. περὶ τῆς συγκρίσεως τοῦ δωδεκαέδρου, καὶ τοῦ εἰκοσαέδρου 86
Arceſilaus, poeta quidam priſcae comoediae 598
Archilochus 336. 360
Ariſtarchus, Grammaticus Alexandrinus e Samothracia, olymp. 156. ſub Ptol. Philom. 12. 404
Ariſteas Rhodius, alii Ariſtobulus, Grammaticus 12
Ariſtocles Rhodius, Grammaticus 12
Ariſtophanes, notiſſimus priſcae comoediae poeta, 50. 88. 96. 104. 106. 116. 148. 172. 178. 184. 200. 204. 232. 244. 254. 285. 325. 332. 404. 406
Ariſtophanes, Grammaticus, Byzantinus, filius Apellis, et diſcipulus Callimachi et Zenodoti olymp. 145., 86. 118. 180. 312. 388
Ariſtoteles, Stagirita, princeps ille Peripateticorum, 176. 536.
Artemidorus, Grammaticus, ex Tharſis ortus 244
Aſclation 86
Aſclepiades, plures fuerunt huius nominis medici, inter

ter quos duo a Galeno nominantur, vide I. Meurſium in notis ad Chalcidicum 300. 335

Bacchius Tanagraeus, idem forte ac Mileſius ille, de quo Varro et Columella de R. R. L. I. c. 1. appellatur Herophilius medicus, et praeter συντάξεις τρεῖς λέξεων Ἱππ. ſcr. comment. in LL. epid. Hipp. et de memorabilibus Herophili eiuſdemque haereſi 8. 32. 38. 40. 54. 62. 68. 72. 76. 84. 86. 88. 104. 114. 138. 142. 150. 152. 154. 156. 164. 180. 198. 212. 238. 242. 404. 408

Callimachus, Herophilius, ſcr. com. in Hipp. 8. 350. 540

Calliſtratus, ſcr. Miſcellanea, fortaſſe is eſt, qui περὶ λίθων commentatus eſt, v. Plin. H. N. L. XXXVII. ſ. 12. 25. 394

Cineſias, Thebanus, Tithyramborum ſcriptor 318

Crateuas, Ῥιζοτόμος cognominatus 402. 412

Critias, ſcr. de manu amoris, vel virtutum 458

Cydias Mylaſeus, Herophilius 10. 192

Demetrius Epicureus 12. 197

Diagoras Cyprius, ſcr. περὶ φυτῶν 306

Didymus Alexandrinus, Grammaticus, Χαλκέντερος ob aſſiduam circa libros moram dictus 12

Diocles, Medicus, Caryſtius, ſecundus poſt Hippocratem aetate ac fama, v. Celſ. L. VI. c. 5. ſcr. de re herbaria, de alimentorum praeparatione, de locis affectis, de paſſionibus et curationibus, de tuenda valetudine, ὑγιεινῶν librum I. ad Pliſtarchum, de medicamentis letalibus, officinam medendi, epiſt. ad Antigonum R. de morborum praeſagiis, et extemporaneis medicamentis per hortenſia, Fragmentum ſub nomine Archidamus 86. 166. 208. 388

Diodorus, Grammaticus 216

Diodotus, ſcr. libros II. μυθολογιῶν 260

Dioſcorides, Alexandrinus, commentatus eſt in Hipp. Iunior dicitur 402. 484. 486

Dioſcorides, Anazarbaeus, aetate Neronis vixit, ſcr. de materia medica, et alexipharmaca 402. 408. 412. 417. 426. 428. 430. 436. 438. 446. 450. 466. 470. 486. 508. 514. 520. 528. 546. 554. 564. 570. 594

Dioſcorides Phacas, Herophilius, vixit tempore Antonii et Cleopatrae 8. 214. 382. 402

Epiceleuſtus, Cretenſis, forte Epicles 8

Epicles, ordine literarum ſcr. de vocibus Hipp. nimis brevitatis ſtudioſus, ματαίας συντομίας ζηλωτής, et Bacchii tres συντάξεις in compendium redegit, 16. 34. 40. 66. 72. 76. 104. 150. 188. 210. 242. 248. 372

Epicurus, Athenienſis, vixit Olymp. 109. anno tertio 16

Epi-

Epitherſes, in Erotiano male Therſis, ſcr. B. λέξεων 88

Eraſiſtratus, ex Iulide vrbe Ceae inſulae, Chryſippi medici, vel, vt alii malunt, Theophraſti diſcipulus, ſcr. ſalutarium praeceptorum LL. II., de hydrope, de podagra, de medicaminibus et venenis. Eraſiſtrateorum ſchola ab eo nomen nacta eſt 570

Eratoſthenes, Cyrenaeus, ab Ptolemaeo Euergete in Aegyptum eo conſilio accerſitus, vt Bibliothecae Alexandrinae praeeſſet. Multa ſcripſit, quorum ſeries praefixa eſt editioni Oxonienſi opuſculorum eius de anno 1611. 394. 404

Euphorion, ſcr. ſex libros, quibus Hippocratis voces explicantur 12. 104

Eupolis, priſcae comoediae ſcriptor, 17 comoedias ſcr. ex quibus 9 victoriam meruere 170. 172. 247. 396

Euripides, Poeta Tragicus, Athenienſis, Platonis συγχρόνος 36. 54. 62. 118. 120. 132. 210. 222. 338. 344. 362. 366. 378

Eurycles, Fabricius legendum coniicit Epicles 308

Glaucias, Empiricus, Heraclidae Tarentini magiſter, Hippocratis epidemiorum libros illuſtrauit, de vocibus Hipp. ordine alphabetico ſcr. 10. 16. 322

Hecataeus, Abderita, ſcr. περὶ τῶν ὑπερβορέων 232

Heraclides, Tarentinus, ſcr. LL. interiorum curationum, de feris, de antidotis, de ſimplicibus, de praeparatione et probatione medicamentorum, et comm. in LL. VI. epidem. 6. 16. 56. 180. 248. 402

Herodotus, Halicarnaſſeus, hiſtoricus notiſſimus 6 54. 252

Herophilus, medicus Chalcedonius, aequalis Phalaridi, ſcr. de curationibus, et ad Hipp. prognoſticon 32. 402. 404

Hippocrates, Ionicus, medicum illum fuiſſe Meibomius coniicit ad iuſiur. Hipp. p. 3. vbi plures huius nominis commemorat, et rationem cognominis Ἴων affert Fabricius, quia Ionice ſcripſit 358

Hipponax, poeta Epheſius, 54. 254. 330. 360. 388. 430

Homerus, Graecorum poetarum princeps, 30. 36. 38. 42. 44. 48. 60. 72. 88. 114. 136. 160. 182. 184. 188. 190. 228. 230. 234. 246. 268. 278. 312. 522

Iſchomachus, Fabricius mavult Lyſimachus 192

Lycus, Neapolitanus, medicus, ſcr. com. in Hipp. aphor. et de loc. in hom. 214

Lyſimachus, Cous, ſcr. libros III. contra Cydiam Herophileum 10. 104. 360

Menander, Comicus, nouae comoediae princeps, 170. 172. 178. 328

Meneſtheus, Stratonicus 86

Menithaeus, ſcripſit de appellatio-

lationibus medicamentorum 450
Metagenes 314
Mneſthaeus, ſcr. nomina medicinarum, procul dubio vnus idemque cum Menithaeo 484
Nicander, Colophonius, poeta, medicus, grammaticus, 101. 146. 230. 368. 392. 394
Niger, Sextius, homo Latinus, graece de medicina ſcripſit, et de materia medica 244. 386. 402
Pamphilus, ſcr. expoſitiones vocum 402. 412
Perigenes, Organicus, ſcr. LL. μηχανικῶν 86
Petronius, ſcripſit materialia, 260. 336
Pherecydes, ſcr. de mari 98
Pherecrates, Comicus, Athenienſis, militauit ſub Alexandro M. 56
Philemon, mediae comoediae ſcriptor, floruit Alexandri M. temporibus 98. 170
Philinus, Cous, Empiricae ſectae praefectus, Bacchii aequalis, contra quem ſcripſit, et LL. VI. de vocibus Hippocratis edidit, 8. 32. 86
Philocrates, Samius 206
Philonides, Siculus, medicus, ſcr. de re medica, de coronis et vnguentis, 144. 358
Phrynichus, Comicus, Athenienſis, inter ſecundos antiquae comoediae, qui docuit fabulam vnam 376
Pindarus, poeta Thebanus, Lyricorum apud Graecos princeps 74
Plato, philoſophus notiſſimus 104
Polemarchus, Grammaticus, 244
Polyzelus, Comicus, Graecus, cuius comoedia Δημὸς laudatur 130
Sophocles, poeta Athenienſis, 62. 96. 180. 200. 210. 304. 306. 374. 390
Strattis, Comicus poeta, v. Caſaubon. in Athen. L. VII. c. 23. 216. 244
Strato, Eraſiſtrateus, medicus, qui Eraſiſtrati diſcipulus fuit 86
Theophraſtus, Ereſius, 402. 454. 494
Theopompus, cuius Odyſſea laudatur 244
Therſis, 88. Vide ſupra *Epitherſis*.
Thucydides, Athenienſis hiſtoricus 6. 168. 368
Tyndarus, ſ. *Tyndareon* 130
Xenocrates, ſcr. de medicinarum nominibus 484
Xenocritus, Cous, Grammaticus, Hippocratis voces primum interpretatus eſt 6. 38
Xenophon, Athenienſis 536
Zeno, Herophileus, medicus Laodicea, quae ad Lycum eſt, oriundus, ſcr. de notis morborum 68. 216. 490
Zenodotus, Grammaticus, ſcr. vocabula gentium 540. 542
Zeuxis, ſcr. explanationes in L. Hippocr. de locis in homine 214. 216. 490

DISPO-

DISPOSITIO VOCVM

QVAE IN HOC OPERE CONTINENTVR IVXTA ORDINEM LITERARVM ET SYLLABARVM.

A.

Ἄβιος P. 606
Ἄβρον 602
Ἀγαθῶς 70
Ἀγάλλεται 88
Ἀγηλατέειν 604
Ἀγγλίθες 412
Ἀγκυρομήλη 78. 412
Ἀγλαΐζεται 100
Ἀγλίη 412
Ἀγκυλιδωτὸν 412
Ἄγνου 100
Ἀγρηθῶσιν 98
Ἀγρίη κολοκύνθη 412
Ἄγροφον 412
Ἄγυια 412
Ἄγχιστα 78
Ἀγχόμενος 412
Ἀγωνιστικὸν 88
Ἀδάξασθαι 412
Ἀδηνέως 412
Ἀδιαρῤοίη 70
Ἀεικὲς 94
Ἀείρειν 94
Ἀέκουσιν 46
Ἀέτωμα 90. 412
Ἀὴρ 60
Ἀθέλγεται 414
Ἀθέλγηται 72
Ἀθέρας 96
Ἀθὴρ 414
Ἀθώρηκτος 414
Αἰάζειν 78
Αἰγὶς 604
Αἰγοκέρας 414
Αἰγυπτίην στυπτηρίαν 416
Αἰγύπτιον ἔλαιον 414
Αἰγύπτιον ἔλαιον λευκὸν 414
Αἰγύπτιον μύρον 414
Αἰγύπτιον μύρον λευκὸν 414
Αἰεὶ 416
Αἰθάλη 416
Αἰθιοπικόν 416
Αἰθόλικες 64
Αἰθύλικες 416
Αἱματοφλοιβοιστάσιες 416
Αἱμόκερχνα 50. 418
Αἰνίατης 418
Αἰολᾶ 100
Αἰολᾶσθαι 418
Αἴρεται 46
Αἰὼν 74. 418
Αἰωρηθέντες 604
Ἀκαλήφη 418
Ἀκάμπτος 80
Ἀκανθοπλὴξ 606
Ἀκεσίας 70
Ἄκεσιν 94

Ἀκέςα 418
Ἀκήρατος 418
Ἀκὶς 418
Ἄκμὴ πάθους 52
Ἀκολαςότατον 52
Ἀκόνην 418
Ἄκουσα 418
Ἀκράλεα 418
Ἀκρέσπερον 418
Ἀκρὴν 88
Ἄκρητον 418
Ἀκρητόχολον 418
Ἀκρητοχόλους 418
Ἄκριτον πάγος 420
Ἀκροαπὶς 420
Ἀκρόπλοα 94 420
Ἀκροσαπὲς 420
Ἀκρόψιλον 420
Ἀκτὴ 46
Ἀλαζόνες 62
Ἀλαΐα φθίσις 420
Ἀλαοὶ 424
Ἀλάπτης 422
Ἀλάςορες 62. 422
Ἀλγήματα 422
Ἀλεάζειν 422
Ἄλειφα 422
Ἀλέξαθαι 66
Ἀλεξητήρια 422
Ἀλέος 422
Ἀλεοτήτα 422
Ἄλη 62
Ἀληθέωσιν 422
Ἄλητον 64
Ἀλθεῖν 422
Ἀλθέξεσι 92
Ἄλθεξις 422
Ἄλθεσθαι 78
Ἀλθίσκειν 422
Ἀλίον 422
Ἀλίον ὕδωρ 422
Ἄλις 40. 72
Ἄλκαρ 422
Ἀλκὴ 60
Ἄλλη κοιλίη 31
Ἀλλογνοῶν 422
Ἀλλοιοτροπεῖται 422
Ἀλλόκοτον 80. 424
Ἀλλοφάσσοντες 38
Ἀλύζει 424
Ἀλύκη 48
Ἀλυκὸν 424
Ἀλυκτέει 96
Ἀλυσμὸν 30. 424
Ἄλφιτα 424
Ἄλφιτα προκώνια 98. 424
Ἀμαλδύνεται 56. 424
Ἀμαλῶς 426
Ἀμαμηλίδας 426
Ἁμαρτωλίην 48
Ἄμβην 86. 426
Ἀμβήξατο 432
Ἀμβλυοπώτερα 426
Ἀμβλυωσμὸς 426
Ἀμβολαίην 604
Ἀμενηνὸν 428
Ἀμέρων 426
Ἄμη 428
Ἄμηνας 428
Ἀμοίη 428
Ἀμόργη 56
Ἀμύσσειν 604
Ἀμφιβάλλουσαι 84
Ἀμφιβραγχίων. 428
Ἀμφιδέξιος 54. 430
Ἀμφιδέον 100. 428
Ἀμφιμήτριον σημεῖον 430
Ἀμφιόδοντα 80
Ἀμῶς 430
Ἀνάγκη 84
Ἀναγνῶναι 84. 430
Ἀνάθλασις 80
Ἀναίνονται 98
Ἀναιρεομένον 604
Ἀναισιμοῦν 602
Ἀναίσσει 94

Ἀναίσ-

Ἀναίσσοντος 62
Ἀνάκαρ 430
Ἀνακικίουσιν 430
Ἀνάκιστον 94
Ἀνακλισμοῦ 88
Ἀνακοχὴ 430
Ἀνακῶς 66. 430. 602
Ἀνακώχησις 72
Ἀναλδὲς 60. 430
Ἀναλέλαφθαι 72
Ἄναλκες 60
Ἀνάλλις 78
Ἀνάλμυροι 430
Ἄναλτον ἄλφιτον 96. 430
Ἀναξυρίδας 604
Ἀναπλάξεις 432
Ἀναπλῆσαι 432
Ἀνάπλοον 52
Ἀνάῤῥινον 432
Ἀνάσσυτος 96
Ἄναυδος 48. 432
Ἀναφέρειν 432
Ἀναχαίνεται 432
Ἀναχελεύεται 80
Ἀναχελύνεται 432
Ἀναψύχειν 80
Ἀνδάνει 92
Ἀνδράπαξ 98
Ἀνδρεῖος οἶνος 80
Ἀνδρογένειαν 432
Ἀνδρόγυνος 604
Ἀνδρόσφιγγα 604
Ἀνέγνωσεν 602
Ἀνέκας 50
Ἀνειλιαθῶσιν 432
Ἀνειλύματα 432
Ἀνειρυαθενῶσιν 434
Ἀνείσας 434
Ἀνέλη 602
Ἀνεμοῦται 434
Ἀνεὸς 434
Ἀνερίκτων 434
Ἀνεστραμμένα 434
Ἀνήκεστον 92
Ἀνήνιος 434
Ἀνηρίκτῳ 434
Ἄνθεα 434
Ἀνθεῖν 46
Ἀνθέρικας 604
Ἀνθίνην οἶνον 434
Ἀνθινὸν ἔλαιον 434
Ἀνθινὸν μῦρον 436
Ἀνίθυντο 436
Ἄνοδον 92
Ἀντέονθεον 62
Ἀντικοταίνουσι 90
Ἀντικοντώσιος 436
Ἀντίξοον 604
Ἀνωργισμένον 436
Ἀορτέων 66
Ἀπαιωρέεται 82
Ἀπαρτὶ 44
Ἀπαρτίως 436
Ἀπαυδῆσαι 54
Ἀπαυρίσκεται 58
Ἀπεβράσσετω 438
Ἀπεδείξαμεν 30
Ἀπεμάταισεν 604
Ἀπερχθῆ 438
Ἀπεσυριγγώθη 66
Ἀπηλικέστερον 604
Ἀπιλλήθη 438
Ἀπίσας 604
Ἀπὸ τόκου νοσημάτων 90
Ἀπόγονα 438
Ἀποκεκάρπωκεν 16
Ἀποκεκαρπωκὸς 438
Ἀποκεκριμένησι 438
Ἀποκηδέστερον 438
Ἀποκναίειν 438
Ἀπολελαμμένοι 40
Ἀπολίποντα 88
Ἀπολυσίας 80
Ἀπομυλήνας 438
Ἀπομυλλήνη 92
Ἀπονενοημένως 438

Ἀπόξεα 52
Ἀποπάλησει 82
Ἀποπαλλήσιος 440
Ἀπόπατοι 90
Ἀπόπτωσιν 90
Ἀπορέγει 80. 440
Ἀποργέστερον 82
Ἀποσαεὶς 440
Ἀποσιτικὰ 440
Ἀποσκήψεις 440
Ἀποσκληρύνει 440
Ἀποσπαρθάζουσιν 440
Ἀποσυριγγώσασα 76
Ἀποσυρμαισμοῦ 88
Ἀπόσφαγμα 440
Ἀποταυύσας 80
Ἀποτιμοτέρους 604
Ἀποφρὴν 604
Ἀπτίστων 68. 440
Ἀπυρομήλη 440
Ἀράβη 60
Ἄραδον 70
Ἀραιὰ 38
Ἀρακίδας 442
Ἀρβύλαι 92. 442
Ἀργὰ 60
Ἄργεμον 66
Ἄρδαλον 98
Ἄρδας 442
Ἄρδει 66
Ἄρδις 604
Ἀρθμία 604
Ἄρθρα 68
Ἀρθρικὸν 443
Ἀριθμοὺς 92
Ἀρικύμων 100. 442
Ἄρις 442
Ἀρκέει 82
Ἄρκτιος 442
Ἀρκτοῦρος 46
Ἄρμη 78. 442
Ἀρμίως 442
Ἄρμω 56
Ἀῤῥοίας 442
Ἀῤῥοίη 66
Ἀρτίζωα 442
Ἀρτίσομαι 442
Ἄρτον ἐγκρύφιαν 96
Ἀρυθέντι 58
Ἀρχαίη φύσις 46
Ἀσᾶται 444
Ἀσήμοις τόμοις vel τόποις 76
Ἀσημῶς ῥαστωνήσαντα 42
Ἀσπρὸν 82
Ἀσκαρίδες 44. 442
Ἀσκαρίζει 58
Ἀσκητέον 70
Ἀσκοὺς 442
Ἀτέραμνα 444
Ἀτεράμνοις 58
Ἀτρεκέως 32
Ἀτρεμέοντα 82
Ἀτιμωρητὶ 604
Ἄτρακτον 444
Ἀττικὸν ἀγγεῖον 444
Αὐαντὴ vel ἀφαψὴ 444
Αὐασμὸν 44
Αὐλὸς 602
Αὐτίκα 76
Αὐτίτην οἶνον 444
Αὐτόδρομον 444
Αὔτως 444
Ἀφάζει 444
Ἄφας 444
Ἀφασσόμενα 444
Ἄφθα 48
Ἀφιδέας 604
Ἄφλαστον 604
Ἀφραίνοντος 94
Ἀφροῦντα 444
Ἀφύει 444
Ἀχαιρεσίη 404
Ἄχη 76
Ἀχιλληΐδας κριθὰς 96. 446
Ἀχιλληΐδες 96
Ἀχλυῶδες 42

Ἄχνη

*Ἄχνη ὀθονίȣ 78
*Ἄχωρ 100
Ἀψίῤῥοον 446
Ἀψόῤῥοον 78
Ἀψυχεῖν 66. 446

Β.

Βαιὸν 102
Βάκχαρις 104. 446
Βαλανάγρα 606
Βάλβις 446
Βαλοῖος 446
Βάρις 606
Βατίδος 104
Βδελλάζηται 104
Βδελλύξειν 104
Βδέλλω 446
Βηκείοις 448
Βησσιακὴ 448
Βιώμενον 102
Βλαβέραι 448
Βληχόον 448
Βλιχῶδες 104
Βοάνθεμον 448
Βοθρίας 102
Βόλβιον 104. 448
Βολβίτια 448
Βολιτὰ καὶ βόλιτος 102
Βολιτὸν 448
Βομβύλιον 104. 448
Βόος θαλασσίȣ 448
Βοτράχȣ 448
Βȣβάλιος 448
Βȣκέρας 450
Βȣπόρος 606
Βȣπρίςης 450
Βρῆγμα 450
Βρίση 104
Βρυγμὸς 102. 450
Βρύχιον 102
Βύζιν 104. 450

Γ.

Γάλα καὶ λίπα τέγγειν 116
Γαλιάγκωνες 450
Γαμψὲς 452
Γαργαλισμȣ̃ 114
Γαργαρεὼν 108
Γαυλὸς 606
Γαυσὸς 452
Γεωπεῖναι 606
Γῇ κεραμιτίδι 452
Γῇ σμηκτίδι 452
Γῇ χαλκίτιδι 452
Γῆν μεταμείβειν 114
Γήχυτον 452
Γιγγλύματα 452
Γλαμυροὶ 452
Γλισχρόχροα 114
Γλοιάζειν 452
Γλυκύνης βοτάνης 452
Γλῶσσα λιγνυώδης 112
Γνωσιμαχεῖν 606
Γόγγρανα 454
Γογγύλιον 454
Γονὴ 112
Γονίμη ἡμέρα 110
Γονοειδὲς 110
Γοργύρη 606
Γριφόμενα 454
Γυῖον 114
Γυμνοπαιδία 606

Δ.

Δαίτιδες 454
Δακρυῶδες ἕλκος 126
Δακτύλιος 454
Δαῦκος 132
Δειμώδεος 138
Δεινὸν αὐτίτην 130
Δελφύη 132
Δετίδα 132
Δῆθεν 128
Δημοεργοὶ 606
Διὰ χωρὶς 456
Διαβλήθησαν 456
Διαδέσμȣς 120
Διαιρῆσαι 128
Διακναιαθὲν 128

Διακνέει 456
Διαμπερὲς 126
Διαπεπλεγμένα 456
Διαρθρῶν 120
Διαρκεῦντες 132
Διαροχὰς 124
Διάστημα 456
Διαστομωτρίδα 456
Διασφᾶγες 606
Διατρίβειν 126
Διαφανέσι 128
Διαφλύοντα 456
Διαφλύξιες 456
Διαφλυχθεῖσα 456
Διάφλυχθεν 456
Διάφραδες 124
Δίαφρος 456
Δίδυμη 456
Διέβασκον 126
Διεβλήθησαν 120
Διηπετὴς ὁ γονὸς 132
Διῆσαι 456
Διθύραμβος 606
Δίδρος 456
Δίκλειδος 456
Δίκραια 118
Δίκρουν 458
Δῖνος 124
Δίοπτος 458
Διοπῶ 118
Διοῤῥώσιος 458
Δίπνον 458
Διφροφορευμένους 606
Δόρπου 118. 458
Δοχμὴ 130
Δρακόντιον 132
Δραπτὰ 458
Δυσανίης 458
Δυσήνιος 116. 458
Δύθεσίην 126

E.

Ἐβλημάθη 460
Ἐγγαστρίμυθοι 460
Ἐγγενὲς 460
Ἐγγωνίῳ πήχει 158
Ἐγκάμψει 460
Ἐγκάς 460
Ἐγκέλη 460
Ἐγκύρσαι 162
Ἔγρησις 460
Ἐγχλοιέμενα 138
Ἐγχρίμπτουσι 164
Ἐγχρίπτειν 166
Ἐνχρίψαι 606
Ἐδικραιώθη 156
Ἕδος 154
Ἕδραιως 150
Ἐδώλοισι 608
Ἐέρχαται 460
Ἐθανατώθη 160
Ἔθρασσεν 460
Εἰλιθερὲς 464
Εἰλιθερείαθαι 464
Εἰλωρθὴ 162
Εἰρὰ 610
Εἰρὴν 608
Εἶργεν 172
Εἶρος 140
Εἰρύεται 136
Εἰσάαθω 160
Ἐκβράσσει 464
Ἐκβρήσσει 462
Ἔκδεξιν 462
Ἐκθέωσιν 166
Ἐκθήλυνσις 146. 154
Ἐκθύει 168
Ἐκκολύψας 462
Ἐκλαπήσεται 462
Ἔκλαψας 166
Ἐκλελευκισμένος 460
Ἐκλέαθω 460
Ἔκμαγμα 462
Ἐκμάξαι 462
Ἐκματεῖαθαι 462
Ἐκμιαίνεται 462
Ἐκνεφίας ὄμβρος 462

Ἐκνε-

Ἐκνεφίας πυρετὸς 462
Ἔκνιξεν 608
Ἔκνυξεν 462
Ἐκνύπη 464
Ἐκπαλήσαντος 164
Ἐκπατίη 170
Ἐκπεπληγμένον 158. 464
Ἐκπεταμένα 148
Ἐκρήγμασιν 464
Ἔκρουν 142
Ἐκσυριγγοῦνται 464
Ἐκτόμου 166. 464
Ἔκτριψιν 464
Ἐκύρησεν 608
Ἐκφινδάνει 464
Ἐκχαυνοῦν 160
Ἐκχύμωσις 464
Ἔλαιον ῥόδινον 464
Ἔλαιον ὑὸς 166
Ἐλάπαξεν 142
Ἐλατήριον 464
Ἐλατήρια 144
Ἔλεια 464
Ἐληχνευσάμην 464
Ἐλιννύειν 464
Ἕλκεα περιμάδαρα 140
Ἕλκος μυκονοειδὲς 156
Ἐλκυστῆρι 466
Ἐλόχισεν 606
Ἐλύτροισιν 162
Ἔλυτροι 608
Ἑλῶν 608
Ἐμβατευόμενον 154
Ἐμβάφιον 466
Ἔμβολος 608
Ἔμιαι 466
Ἐμπηροι 164
Ἔμπλην 466
Ἐμύκωθη 466
Ἐμυλήθη 166
Ἐμυλώθη 166
Ἐναγίζειν 166. 608
Ἐνάριες 608
Ἐναυλιζόμενον 148
Ἐνεκρίκωσεν 156
Ἐνεφλεβοτόμησε 156
Ἐνηβήτηρια 606
Ἐννώσας 608
Ἐνυδρεόνται 142
Ἐνθλάσσει 466
Ἐνθράσσει 466
Ἐξαλίζοιτο 466
Ἐξαλίπτης 466
Ἐξαμελγομέναι 156
Ἐξάντης 466
Ἐξάραγμα 466
Ἐξαρύαται 466
Ἐξάρυσις 468
Ἐξαστίας 468
Ἐξάστις 154
Ἐξαυαίνεται 148
Ἐξείνει 470
Ἐξέρυθρον 142
Ἐξήρειπεν 152
Ἐξητριάσμενον 468
Ἐξίτηλος 172
Ἐπαΐστος 606
Ἔπακρα 470
Ἐπαλύνων 470
Ἐπαμησάμενος 608
Ἐπανέρεσθαι 134
Ἔπαφρα 140
Ἐπέδυεν 146
Ἐπεσοφίσαντο 160
Ἐπηλυγάζονται τὰ ἐπιμήνια 168
Ἐπίδοξα 610
Ἐπίδοξοι 158
Ἐπικαρσίην 164
Ἐπικάρσιον 608
Ἐπικέρας 470
Ἐπικτένιον 470
Ἐπίλαμπος 606
Ἐπιμηλίδα 470
Ἐπιμυλίδα 472
Ἐπισκληροῖς 473

Ἐπίςαυται 160
Ἐπίςημος 472
Ἐπίςιον 608
Ἐπιςορέσαι 164
Ἐπιςρέφεως 608
Ἐπισχυῦν 472
Ἐπιτροχώτερον 162
Ἐπιφορήματα 606
Ἐπομυξάμεναι 472
Ἐπυλωθείη 162
Ἐπόχιον 472
Ἐπῶδες 472
Ἐπωκεςέρη 472
Ἔργματα 148
Ἔρειψις 138
Ἐρευγὴ 472
Ἐρινίδες 472
Ἐρίξ 474
Ἐρμὶς 608
Ἕρπει 140
Ἐρυγματώδης 474
Ἐρυμάτων 170
Ἐς χεῖρα 474
Ἐσαφάσας 474
Ἐσαφάσση τῷ δακτυλῷ 168
Ἐσηθίσαντες 606
Ἐσκεδασμένη 164
Ἐσμασάμενος 164
Ἐτιταίνετο 146. 160
Εὔαλθα 160
Εὐάνθημον 474
Εὐεςὴ 610
Εὐηθέςατοι 134
Εὐθεςίην 474
Εὐθετισάμενος 160
Εὐθυωρίδα 160
Εὐκάρδιον 474
Εὐλέων 606
Εὐλῶν 166
Εὐμάρεια 608
Εὐνὴ 474
Εὐοργητοτέρα 476
Εὐπετέςερον 134
Εὐπετίην 148
Εὐςαλέως 150
Εὐφρόνας 166
Εὔτηκτα 608
Ἔφεδρον 608
Ἔφλυβον 476
Ἐχέτρωσις 476
Ἐχῖνον καινὸν 170
Ἔψημα 476
Ἐψητὸν 476

Z.

Ζάκορος 610
Ζείαις 478
Ζύγαις 610
Ζώνη 172. 610

H.

Ἡβήδον 610
Ἡγκίςρευται 174. 478
Ἠγκυροβέληται 478
Ἠγκυροβόλησε 174
Ἠδὲ 470
Ἠδελφισμένα 176
Ἠδελφίσαι 478
Ἡδυντὴν πίσσαν 478
Ἡδυντὸν ςέαρ 478
Ἡδύσμασι 172
Ἤλυσιν 610
Ἠμεκτέων 178
Ἠμιεκτέα 178
Ἡμιμοίριον 176
Ἡμίοπον 480
Ἡμίτομος 172
Ἡμιτύβιον 180
Ἠνάγκαζεν 176
Ἦναι 480
Ἠοίας 480
Ἧπατος ζυμώσις 172
Ἠπιαλώδεες πυρετοὶ 172
Ἡρακλείης νόσε 176
Ἠραχνίωκεν 480
Ἤρκησεν 172
Ἡρμᾶσθαι 480
Ἡρμόσθαι 174

Ἡρύ-

Ἠρύγγη πόλιον 176
Ἧσας 480

Θ.

Θαλάμαι 180
Θαλερὸν 480
Θαμινὰ 180
Θερμωλὴ 180
Θέρετρον 480
Θεωρὲς 182
Θημὼν 480
Θηρίον 480
Θηριῶδες 354
Θλάσιν 482
Θλασπόσιος 482
Θολερὸν πνεῦμα 482
Θρανὸν 482
Θράσσει 180
Θράσσεται 482
Θρὶξ 482
Θρίσσει 180
Θύη 482
Θύματα 182. 482
Θυμβραίαν 482
Θύμε 484
Θύνων 182
Θωρῆξαι 178
Θώρηξις 484

I.

Ἰακχάζεσιν 610
Ἰδίειν 182
Ἰδνεῖται 484
Ἰδνώθη 190
Ἵδρυτο 180
Ἰητρείην 182
Ἰθαγενὲς 188. 484. 610
Ἰκέλη 186
Ἰκμαλέα 186
Ἶκταρ 190. 484
Ἴλη 610
Ἰλλαίνειν 484
Ἱμείρομαι 184
Ἰνδικὸν 484
Ἰνέει 486
Ἶνες 186
Ἰνηθμὸς 186
Ἰνήσεται 186
Ἰξάλη 190. 486
Ἶξιαι 486
Ἶξιν 486
Ἰξύας 486
Ἰξύι 188
Ἶπνε 184
Ἶπος 486
Ἱππάκη 188
Ἱππόφαιως 486
Ἰσάλλην 486
Ἰσάτις 188
Ἰσεύεσαι 488
Ἰσοκνήμε δὲ ἕδρυος 188
Ἰσχαλέαι 488
Ἱςία 610
Ἰχθύην 186. 488
Ἰχθυήματα 488

K.

Κάγχρυος ῥίζα 498
Καθαπτόμενοι 488
Καθετῆρι 488
Καινεῖν 610
Κακαγγελίη 488
Κακοήθεα 488
Κακόνιαι 490
Κακοσιώτατα 490
Καλλιερεῖσθαι 612
Καλλίφυτον 490
Καλλιωνύμε 490
Καμμάρω 212
Κάμμορον 490
Καμπυλεύεσθαι 226
Καμπύλον 192
Κανονίαι 210
Κάπετος 218
Κάπτοντες 610
Καρδαμύσσειν 194
Καρδιώσσειν 194
Καρικὸν 490
Καρκινεῦσαι 234

Καρύκη 492
Καρυκοειδέα 204. 492
Καρφαλέον 202
Καρχήσιον 492
Καρῶδες 198
Κάσειον οἶνον 228
Κατ' ἐρυθμίην 210
Κατ' ἰητρεῖον 496
Καταβλακεύȣσιν 492
Κατάβλημα 492
Καταγινέων 610
Καταγυῖοι 492
Καταιγίζωσι 230
Κατακορέα 492
Κατακέρην 494
Κατακρέειν 212. 494
Καταλείφειν 494
Καταμηνίων λύσιν 210
Καταμώσας 494
Καταναγκάζεται 224
Καταναστιμȣ̃ται 224
Κατανεσιμȣ̃ται 496
Κατανύσσεις 222
Κατάπηροι 228
Κατάςημα 496
Κατατάσιας 220
Κατατεῖναι 224
Κατατέλεα 610
Καταφρόνεε 210
Καταφρονέοντα 496
Κατάχλοα 496
Κατεπλήσσετο 496
Κατηβολίσι 496
Κατηνόει 496
Κατηπεδάνος 230
Κατηπορήθη 222
Κατήρτητο 496
Κάτοπτρον 234
Κατωμησαδέω 496
Κατωπτῆρι 496
Καυλὸς 498
Καύσωμα 498
Καυτῆρα 498
Κεάξαι 222
Κεάσει 234
Κέδματα 498
Κεδματώδεα 206
Κεδρίνῳ ἐλαίῳ 234
Κεκράκται 228
Κεκρύφαλος 228
Κεκωμῶσθαι 500
Κενεβρεία 204
Κενεὼν 218
Κέρκȣρος 610
Κερχναλέον 500
Κερχνώδεα 198
Κεφαλοειδȣ̃ς 500
Κηρίων 230
Κηρυβίων 232
Κιγκλισμὸς 500
Κιγκλισμὸς ἀκρωμίης 226
Κιθαρὸν 500
Κίθαρος 212
Κικῆθα 232
Κίσσαρον 208
Κιὼν 500
Κλαγγώδη 196
Κλαυθμώδεες ἀναπνοαὶ 208
Κλέπτεται ἡ ῥαφὴ 226
Κλήϊθρον 502
Κληρȣ̃χȣς 610
Κλιμακεῖα 502
Κλισίην 232
Κλισμὸν 502
Κνάφος 610
Κνήματα 502
Κνημέα 502
Κνησέρης 232
Κνήςρα 230
Κνήςρῳ 502
Κνιδώσιες 502
Κνιπότητα 212. 502
Κνυζημάτων 610
Κνύμα 502
Κόγχην κεραμίδα 504
Κόγχον 504

Κοι-

Κοιλίη 218
Κοιλίη πυρετώδης 210
Κοιλίης ταραχὴ ἠλεκτριώδης 206
Κόκκαλον 504
Κόκκαλος 228
Κοκκώνα 504
Κόλλικας 504
Κόλλικες 202
Κολοκύνθην ἀγρίαν 504
Κομιδὴ 610
Κομψευομένος 222
Κοπρίων 504
Κορδίνημα 200
Κόρην 504
Κόρες 504
Κορύνη 610
Κορυφάδων 504
Κόσμε 194
Κότιδι 506
Κότινον 506
Κοτυληδόνας 208. 506
Κοτυλίδα 506
Κοχώνην 506
Κράδαι 506
Κράδας 220
Κραίνεσι 226. 506
Κραμβίον 230
Κραμβίῳ 230
Κρέκην 506
Κρέμα 222
Κρὲξ 610
Κρήγιον 506
Κρήγυον 234
Κρήμνη 234. 506
Κρήσερα 508
Κρησφύγετον 508
Κριμνὰ 508
Κρότωνας 508
Κρότωνος ῥίζα 508
Κρύωξα 234
Κυάμε καρπὸν 508
Κύαρ 508
Κύβιτον 508
Κύβιτῳ 212
Κυκεὼν 206
Κυκλέοντα 222
Κύκλοι προσώπε 510
Κυλιχνίδα 510
Κυματώγη 612
Κυρβασίας 612
Κυρβασίην 232. 510
Κυρήβια 510
Κυρίησιν 510
Κυρκανᾶται 230
Κύρσεον 510
Κύσιγγα 512
Κυφῶται ῥάχης 226
Κώδεις 512
Κωλεὸς 512
Κῶμα 512
Κωματώδεες 196
Κωνίαν 512
Κωφοὶ 210. 512
Κωφώθη 212
Κώφωσις ὀφθαλμῶν 230

Λ.

Λαβὴ 512
Λαγνείη 512
Λαγόπυρος 512
Λαιλαπώδες 238
Λαμπτὴρ 512
Λαμπύρα 514
Λάξιν 612
Λάπαρα 240
Λαπάρην 236
Λαπάσσεσαι 236
Λαπαχθῆναι 512
Λάπει 242
Λάππυρον 244
Λάθη 612
Λάσιον 244. 514
Λαῦραι 612
Λεβηρίδα 514
Λεβηρίδος 244
Λέγνα 514

Λέγων

Λέγων 234
Λείβονται 242
Λειριον 244
Λέκιθον 514
Λελυγισμένω 242
Λεπάδες 514
Λεπτὰ 514
Λεσχηνευομένε 244
Λευκὴν ῥίζαν 514
Λευκοῖε καρπὸν 514
Λεῶς 514
Λιβανωτε̃ καρπὸν 516
Λίβος 516
Λιβρῶ 242
Λιβύη, Δηλῶ, Σκυτίη 238
Λιβυρῶ 516
Λιγνηώδης 516
Λίθον μέλανα 516
Λιμακέςεροι 240
Λιμακώδες 516
Λιμωδέτις ἔχει αὐτὸν 236
Λίνον 612
Λίπα 516
Λίριον 516
Λίως 240
Λε̃ν 516
Λόπω 242
Λορδότατον 242
Λοχείη 240
Λύγγος 238
Λύματα 244
Λύπρα 516
Λυσίας 516
Λυῶδες 518
Λώτε ἰχθυήματα 242

M.

Μαγίδα 518
Μᾶζα 248
Μακρόπνες 518
Μαλακειοῖσιν 518
Μαλθώδεα 518
Μανδράγορε ῥίζαν 250
Μαράσσει 254
Μαρίλη 518
Μαριλῆνοι 254
Μαρμαρυγαὶ 246
Μάσθλης 518
Μάσσειν 520
Μάσσον 248. 520
Ματεῖσθαι 250
Μάτος 520
Μαχαιρίδι ὀξυβελεῖ 520
Μαχαιρίδι ςηθοειδεῖ 520
Μεγαλόσπλαχνον 248
Μεθίησιν 248
Μεῖον 248
Μειε̃σιν 246
Μέλαιναν ῥίζαν 520
Μελᾶνις 520
Μέλαν τὸ Κύπριον 522
Μελάνεον 520
Μέλανι φαρμάκω 520
Μελεδαίνοντι 522
Μελεδάνθεων 256
Μελεδώνας 252
Μελεδωνοὶ 612
Μελιηδέα 522
Μεμαθήκασι 250
Μεμιασμένον 248. 522
Μεμινυθήκασι 250
Μεμολυσμένες 522
Μεμωρωμένα 522
Μεσόβλημα 524
Μεσοδμὴ 522
Μέσσεγγυ 252
Μετακύρας 524
Μετάρσιον 252
Μετεξέτεροι 252. 612
Μηκώνιον 524
Μῆλα 526
Μήλη πλατείη 526
Μήλην 256
Μήλην διασομωτρίδα 524
Μήλην ἐξωτίδα 526
Μήλην ἰσχυρὴν 526
Μηλιάδι 526

Μη-

Μηλιάδος ὠμῆς 526
Μηλίας 526
Μηνίειν 528
Μήτρη 526
Μυῶται 256
Μοδοσάεως 248
Μύκη 528
Μυοχάνη 528
Μυριοχάνη 246
Μῦρον Αἰγύπτιον 254
Μύῤῥαν 528
Μυρτίδανον 528
Μύτις 528
Μυττωτὸν 246. 528
Μωλύζα 530
Μώλυξ 254
Μωλυόμενα 530
Μωμητέον 250

N.

Ναρκώδεις 258
Ναρκῶσαι 260
Ναυλόχιον 612
Ναυσιώσιες 530
Νείαιρα 256
Νεῖον 530
Νεόμενον 530
Νεοχμὸν 262
Νεοχμῶσαι 612
Νεύρου ἐναίμου 260
Νεφέλαι 258
Νηδὺν 260
Νηπέλει 530
Νίωπον 260
Νόμον 260
Νόμος δίκαιος 262
Νυκτάλωπες 530
Νυκτοειδὲς 260

Ξ.

Ξενίην ξυνεθήκατο 612
Ξενοπρεπὲς 264
Ξηρῇ σηπεδονώδει 530
Ξύμη 530
Ξυνίεναι 262
Ξύντασις ὑπολάπαρος 264
Ξυντεκμαίρεσθαι 262
Ξυσμῷ 262

O.

Ὄα 532
Ὀγκυλωμένη 264
Ὄγχειν 274
Ὀγχεύειν 274
Ὀδύνας ναρκοῖ 272
Οἱ πικρόχολοι τὰ ἄνω 282
Οἶδος 276
Οἰκείης 272
Οἰνάδος 284
Οἰναρίδες 282
Οἰναρίδων 532
Οἰνεάδα 268
Οἰνεύεσθαι 278
Οἶνον οἰνωδέα 280
Οἶνος ἀνδρεῖος ἢ ἄνδριος 276
Οἶνος ἀνθοσμίας 284
Οἴνῳ σιραιῷ 280
Οἶος στέαρ 274
Οἰσοφάγος 532
Οἴσπη αἰγὸς 532
Οἰσύπη 602
Οἰσύπη αἰγὸς 282
Οἰσυπίδας 532
Οἰσυπίδες 532
Ὄκλασις 274
Ὀκνέειν 274
Ὀκνήθη 276
Ὄκνις 278
Ὄκρις 532
Ὀλερὸν 534
Ὀλισθράζοντα 534
Ὀλκάδες 272
Ὀλοκωνίτης 534
Ὅλον 534
Ὀλοφλυκτίδες 282. 534
Ὀλώδεα 534
Ὁμαλῶς 266
Ὁμιλίη 272
Ὄμματα ἐπιδεδινημένα 268

Ὀνεύε-

Ὀνεύεσθαι 534
Ὄνος 274. 614
Ὀξύϊ 276
Ὀξυρεγμίην 266
Ὅπλα 278. 534
Ὄπος 536
Ὀπȣ̃ καρπὸν 536
Ὄπωπα 278
Ὀργάσασθαι 536
Ὀργήσασθαι 268
Ὄργια 284
Ὀργίσας 612
Ὄρθιος νόμος 612
Ὀρθοπρίονι 536
Ὅριον 274
Ὀροκωνίτιδος 536
Ὀῤῥὸν πίσσης 274
Ὀῤῥωδέειν 276
Ὀῤῥωδέων 536
Ὀρφνῶδες 264
Ὄρχεα 536
Ὀρχηδὸν 614
Ὀσχίῳ 536
Ὀτίδος 272
Οὐ καταπροΐξεσθαι 612
Οὐ παιδοκτίσει 282
Οὐκ ἰχνευομένως 612
Οὐλὰς 282
Οὐλομελίης 278
Οὖλον ὀρόβιον 280
Οὔλῳ ἐρίῳ 276
Οὖρα αἱμαλώδεα 266
Οὐρεὺς 268
Οὖροι 612
Ὄχανα ἀσπίδων 612
Ὀχετὸς 278
Ὀχλώδεα 276

Π.

Παιδικὸν πάθος 504
Παλάθας 614
Πάλης ἀλφίτȣ 314
Παλιγκοτωτάτοις 292
Παλίνορτα 538
Παλύναι 538
Παλύνων 312
Παρακρȣστικὸν 288
Παράλαμψις 538
Παράλιον 538
Παραμπεχόμενοι 304
Παράστατας 538
Παραφᾶσαι 538
Παραφάσσειν 540
Παρέλεγε 294
Παρελύθη 292
Παρενεχθέντι 288
Παρήκȣσι 304
Παρθένιον 540
Παρθένος 294
Πασπαλέτης 540
Πασσαλίσκῳ 540
Πάταικοι 614
Παφλάζȣσιν 540
Πέζαι 540
Πελάσαι 308
Πελάσει 286
Πέλλα 542
Πέλλον 306
Πεμφιγώδεες 542
Πενταφυλλον 312
Πετασμὸς 288
Πέπλιον 542
Πέπλος 294. 542
Περαιωθεῖσαι εἰς ἀλλήλας 306
Περῆναι 544
Περητηρίῳ 542
Περιεκτικὸν 286
Περιεστέλλετο 542
Περικεκαλμένοι 542
Περινήματος 542
Περινεῖ 542
Περινῶ 542
Περιξύσας 542
Περιποδίην 544
Περιῤῥῆδες 544
Περιτενὲς 310
Περιφορητὰ 614

Περι-

Περκνὸν 308
Περνὰς 314
Περόνα 304
Περόνας 304
Περόνην 544
Πεῤῥίσαι 308
Περσύας 544
Πεσσοὶ 614
Πηκτὶς 614
Πήνιρα 312
Πήρινα 544
Πηχέδεον 308
Πίαρ 302
Πιέστρῳ 544
Πικέριον 544
Πικερίῳ 312
Πικρόχολοι τὰ ἄνω 282
Πικυνη 308
Πίλοισι 302
Πινώδεσι 290
Πιπίσκοντα 304
Πίσσα ἡδυντὴ 314
Πισσυρὴν κηρωτὴν 308
Πιτυίδι 544
Πιτύλοις 544
Πλάδος 292
Πλανωδέστατα 306
Πλαταμὼν 546
Πλάτας 304
Πλεκτανέων 546
Πλεννεραὶ 546
Πλευμοὶ 546
Πλεῦμος 546
Πλήμμην 546
Πλήμμυας 306
Πλήστιγγας 546
Πλοώδης 308
Πνεῦμα 284
Πνεῦμα μινυνθῶδες 294
Πνευματώδης 546
Ποίη 546
Ποίην 546
Πολέμαρχος 614
Πολυγράῳ 546
Πολύκαρπον 548
ΠολΦοὶ 314
ΠομΦοὶ 548
Πόνοι 298
Πόνοι σιτίων ἡγείαθωσαν 298
Πόνος καταιγίζων 296
Ποταίνια 310. 548
Πότι 548
Πράμνιος 548
Πρήγματα 310
Πρῆνες 548
Πρῆσμα 548
Προαπαυδησάντων 286
Προαυξέας 546
Πρόβατα 302
Προβουλεύοντες 308
Πρὸ τοῦ ἦρος 290
Πρόκα 548. 616
Προκώνια 548
Προκίδι μαχαιριδίῳ 550
Πρόμαλον Φώξας 314
Προμηθέεσθαι 308
Προμυλλαίνει 550
Προμυλλήνας 550
Πρόξενοι 614
Προξένους 316
Προπετὴς 284
Πρόπολος 614
Πρὸς 550
Προσάρματα 298
Πρόσαρσιν 310
Προσέχει ἡ νοῦσος 550
Πρόσω 294
Προσωδέστερον 550
Προτιθέμενοι 550
Προτρέπεσθαι 550
ΠρόΦυσιν 550
Πρόχυσις 614
Πρυτανεῖον 614
Πρωιαίτερον 292
Πτερυγώδεες 294
Πτοιώδεσι 298

Πυθμενόθεν 310. 550
Πύλας 314
Πῦρ 290
Πυρήνας 552
Πυρίας 550
Πυρὸς ἀγρίου 552
Πωρωθῆναι 314

Ρ.

Ῥαγεῖσα 552
Ῥαιβοειδέα 552
Ῥᾶον 552
Ῥαφίῳ 552
Ῥεβοειδέστατον 318
Ῥέγξιν καὶ ῥέγκος 552
Ῥέγχος 316
Ῥέμβει 552
Ῥέμβην 552
Ῥηγνῦσι 554
Ῥήμεσιν 554
Ῥήνικας 554
Ῥηνὸς 554
Ῥηπὶς 616
Ῥηχίης 616
Ῥηχίησι 554
Ῥῆχος 616
Ῥίζα 554
Ῥίζαν λευκὴν 554
Ῥίζη ἀλθαίας 320
Ῥικνὸν 554
Ῥινονυχογραφηθεῖσα 316
Ῥόα 554
Ῥοικὰ 554
Ῥοικώδεα 320
Ῥομβὸς 316
Ῥόμματος 554
Ῥοπτῶν 554
Ῥοωδέα ὀξέα 318
Ῥυβδοειδέα τρόπον 320
Ῥύματα 556
Ῥωγματίης 556

Σ.

Σαγάρεις 616
Σαπρὰ 330
Σαράπους 556
Σαρκάζειν 340. 556
Σατυρισμοὶ 556
Σαυρίδιον 336. 556
Σαυρωτὴρ 616
Σάφα 338
Σείρη 338
Σελάχεσιν 558
Σελαχίοισι 348
Σεσηρίσαι 340
Σεσηρὸς 558
Σηκαμοειδὲς 346
Σηριγγώδη 558
Σησαμὶς 558
Σὴψ 324
Σιάλου αἰγὸς 560
Σιάλου δαιδὸς 560
Σιάλοχοι 324
Σιαλώδεα 560
Σίδης 336
Σιδιοειδῆς 560
Σικανὸς 560
Σικυίδα 560
Σικύου λέμματος. 348
Σικύου πάλης 346
Σικυώνην 334. 560
Σικυώνης σπόγγον 560
Σίναιτο 340
Σιναρὸν 342
Σινάμοριον 616
Σινανώδει 558
Σινόμορα 342
Σινόμωρα 560
Σιραίῳ 560
Σιτανίῳ 558
Σῖτος πονηρὸς 330
Σκαφίδα 350. 560
Σκέθρη 328. 560
Σκεθροτέρης 342
Σκελιφρὸς 562
Σκελιφροὺς 332
Σκεπαρνηδὸν 562
Σκέπαρνος 334

Σκεύη

Σκεύη 616
Σκηλήματι 562
Σκηρὸν κα) σπογγῶδες 336
Σκιαυγεῖ 562
Σκίῤῥης τὸ νηρῶδες 338
Σκιμπτέσθω 562
Σκίμφθη 562
Σκληρὰ 562
Σκληρύνει 562
Σκοδίνημα 324
Σκορδινᾶσθαι 562
Σκορδίȣ 350
Σκορόδȣ φυσίγγα 352
Σκυλαχία σιαλώδεα 352
Σκύμψαι 564
Σκύρος 564
Σκυῤῥωθῶσι 346
Σκύτα 336. 564
Σκυτάλαις 616
Σκυτίνην 350
Σκυτίον ὑποκεφάλαιον 338
Σμηκτίδα γῆν 564
Σμηκτρίδα γῆν 352
Σμωδικȣ̃ 564
Σομφὸν 334
Σοφίην 334
Σπαδίξας 616
Σπάδων 346. 564
Σπαργᾶ 324. 564
Σπατάλη 344
Σπατίλη 564
Σπεῖσαι 334
Σπέρμα 564
Σπέρχθεις 616
Σπερχνὴ 564
Σπερχνομένος 336
Σπερχνὸν 350
Σπληνὸς κατ' ἴξιν 322
Σπογγοειδὲς 326
Σπόγγοι 364
Σποδίτη ἄρτῳ 564
Σποράδες 564
Σποράδες νῆσοι 344
Σπȣδὴ 338
Σπυράδες 574
Σταδιεὺς 564
Σταθμὸς 616
Σταλαγμȣ̃ 564
Στέαρ ἡδυντὸν 566
Στέαρ οἷος 350
Στέατι μηλείῳ 348
Στεῖλαι 566
Στενυγρῶσαι 330. 566
Στεριφνȣ̃ς 332
Στεῤῥωθείη 342
Στηθοειδεῖ μαχαιρίῳ 566
Στητῶδες 566
Στίον 566
Στίφραι 566
Στλεγγίδα 328
Στοίβης καρπὸν 566
Στολιδωδέσερον 566
Στομάργȣ 566
Στόμαχος κύσεως 332
Στόμβον 566
Στρεβλοὶ 566
Στρέφει 566
Στρέφεται 568
Στρογγύλον μήλην 568
Στρογγύλȣ 568
Στροφὸς 616
Στρυβλὴν 568
Στρυμάργȣ 570
Στρωτῆρȣ 340
Στυπτηρίη χαλκῖτις 570
Συγκλέπτεται ἡ βαφὴ 342
Συγκομισοὶ ἄρτοι 570
Σύκα 570
Συκῆς 570
Σύκης ἐῤῥιμένȣ 338
Σύκιον 570
Συλλοχίας 572
Συμπορσίνοι 342
Συμψήσας 616
Σύναγμα 572
Συναρθμȣ̃ται 572

Συναριθμȣ̃ται 350
Συνασκήσει 332
Συνδεαίνεται 572
Σύνδεσις 572
Συνέβησε 352
Συνεκχυμȣ̃ν 572
Συνέρξει 572
Συνηνωμένα 574
Συνηρερόμενα 572
ΣυνηρεΦὲς 572
Συνθεῖν 340
Σύνοδος 336
Συνοχὴ 336
Συνοχωκὴ 336
Συριγγῶδες 338
Συρμαία 574. 616
Συρμαΐζειν 616
Σύϛαθμον 574
ΣυϛροΦὸς 574
Συχνὸν 320
ΣΦάδαζει 348. 574
ΣΦάκελος 574
ΣΦάκερος 574
ΣΦενδόνην 574
ΣΦυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψαίροντες 348
Σχάσαι 574
Σχασμάτα 344
Σχεδιάδα 576
Σχέσει 576
Σχινδυλήσει 576
Σχῖνον 576
Σχοῖνον ἡδύοσμον 576
Σχοινοτενὲς 616
Σχοίνȣ συμβολεῖς 616

T.

Τὰ διαΦανέα σιδηρέα 370
Τὰ ἐπιμήνια ἐπιλυγάζονται 368
Τὰ λέγνα τῆς ὑϛέρας 368
Ταινίαν 618
Ταλαιπωρίησιν 364
Τάμισον 368. 576
Ταρσοὶ καλάμων 618
Ταρσὸς 618
ΤάΦις 364
Τάχα 362
Τέγγειν 576
Τέγξις 360
Τεθραμμένον 362
Τέκμαρσις 364
Τέλσον 576
Τέμπεα 618
Τέρθρον 366. 578
Τέρμινθοι 576
Τετάρσωνται 578
Τετάρσωται 360
Τετράγωνα βέλεα 578
Τετραγώνῳ 578
Τετραμένει 578
Τέτραμος 364
Τέτρομος 578
Τεῦχος 358
Τέως 578
ΤηλέΦιον 578
Τηλοτέρω 364
Τὴν ἐν τῷ ἀλεύρῳ βοτάνην ῥοΦέονται 578
Τιμωρέȣσα 362
Τίτανος 356
Τὸ θηριῶδες 354
Τὸ τερθρὸν τȣ̃ πάθεος 366
Τὸ χρῶμα ἀΦυῶδες καὶ τὸ πρόσωπον μετάρσιον 366
Τολμᾶν 352
Τομεῖον 578
Τόνοι 356
Τοξεύματα 580
Τορνίον 618
Τορνεύματα 580
Τȣ̀ς ὀδόντας ἐρείρωται 366
Τράμιν 360
Τραυλισμὸς 366
Τραχέων ἐρέων 364
Τριήκαδας 616
ΤριταιοΦυεῖς 358

Τριφά-

Τριφάσιοι 618
Τριχιάσηται 368
Τροφῆς 580
Τροφιῶδες 580
Τροφιωδέων 345
Τροχοὶ 580
Τρύζειν 352
Τρυχνοῦν 580
Τρώειν 580
Τρώθῃ 580
Τρωκτοῖσιν 580
Τύρσιν 580
Τύρσις 364
Τυφώδεες 356
Τυφώδης 580
Τυφωμανίη 582
Τυχασάμενον 362

Υ.

Ὑβὸν 582
Ὑγιηρὸς γόνος 374
Ὑδαταινούσῃσι 312. 582
Ὑδατόχλοα 582
Ὑδατόχροα οὖρα 370
Ὑδατώδεας 582
Ὑδεροῦν 372
Ὑδριον 582
Ὕδρωψ 582
Ὑπάλειπτον 582
Ὑπάλειπτρον 582
Ὑπεζύγωται 582
Ὑπειλληθέωσιν 582
Ὑπείλλει 378
Ὑπένδοθεν 376
Ὑπενεγκάσθαι 376
Ὑπερέοντας 376
Ὑπερινὸς 582
Ὑπερινωμένος 372
Ὑπερτέρῃ 374
Ὑπερτονεῖ 584
Ὑπέρυθρον 584
Ὑπερχολήσει 584
Ὑπεψύχθη 584
Ὑπηλάτῃ 376
Ὑπνοῦσα 584
Ὑπόβρηχα 370
Ὑποκρινέσθω 376
Ὑποκρίσεται 376
Ὑπολείβεται 584
Ὕπομβρον 584
Ὕπομβρον ὀστέον 376
Ὑπομύσαρα 584
Ὑπονησαμένῃ 376. 584
Ὑπόξηρα 374. 584
Ὑπόξυρος 584
Ὑποξύρους 584
Ὑπόσφαγμα 584
Ὑποτεῖναι 376
Ὑποτοπέεσθαι 376
Ὑποτροπὴ 584
Ὑποφάσιας 370
Ὑποφθάλμιον 376
Ὑπόφροον 374
Ὑποψάφαρα 586
Ὑποψέφαρα 586
Ὑπομείῃ 586
Ὕσματα 370
Ὑστέρης τὰ λέγνα 386
Ὑφύδρους 586

Φ.

Φαγεδαίνῃ 586
Φαίνεται 586
Φακῶν ἐρέγματα 388
Φάλαρα 618
Φαλακρὰ 586
Φαρκιδῶδες 586
Φαρκικῶδες 388
Φαρμακοῖς 618
Φαρμακοῖσι 386
Φαρμάκῳ ἰσχητηρίῳ 384
Φάρσος 618
Φαύσιγγες 586
Φέρβεται 586
Φερέγγυος 618
Φήρεα 586
Φθίνει 588
Φθόεις 588

Φθόις 388
Φιάρην 588
Φιβάλιος 588
Φιλεῖ 386
Φιλεταίριος 588
Φιλίσιον 588
Φλάζουσιν 588
Φλαῦρον ξυναλθέεται 388
Φλαῦρος 382
Φλεβοτομίαν 588
Φλέγμα 590
Φλεγμονὴ ὑπολάπαρος 384
Φλέγυρον 590
Φλεδονώδεα 590
Φλενοδώδεα 380
Φλέου 590
ΦληναΦώδεις 590
Φληνύουσα 590
Φλιὰς 590
Φλογεαὶ 590
Φλογεῖται 590
Φλογιᾶ 590
Φλυδᾶ 592
Φλυδᾷν 384
Φλυδάρην 592
Φλυζάκια 592
Φλυζούσῃσιν 592
Φλύσιος 592
Φοινικίη νόσος 592
Φοινίκινος 592
Φολίδα χαλκοῦ 386
Φολλικώδεα 384. 592
Φονᾷ 592
Φοξοὶ 384
Φορίνη 592
Φορινῆς 388
Φόρμος 618
Φόρος 592
Φορύξαντες 592
Φρίνας 386
Φριμάξασθαι 618
Φυλάξαντες 618
Φύλλα 592
Φύλλια 594
Φύλλον 594
Φύσαν 388
Φύσιγρα 594
Φυτάνη 594
Φυτευτηρίων 594
Φῶδες 388
Φωίδες 594
Φωνὴ περιπνευμονικὴ 594
Φωναὶ κατείλουσαι 382
Φωρᾶς ἐλαίης 388

X.

Χαλκίον 392
Χαλκῖτις συπτηρίη 594
Χαμαίζηλου 392
Χαραδρωθέωσι 594
Χαραδέως 596
Χαράδρωσιν 392
Χαράκτωρι 594
Χάριτες 390
Χάσκων 594
Χέδροπα 392
Χεῖαι 394
Χειμίη 594
Χειμίουσα 594
Χειρωνάκται 394
Χελίσκιον 596
Χελίσκον 394
Χέλωμα 392
Χήλην 596
Χήλωμα 596
Χήμην χηραμίδα 596
Χῆς 596
Χλαίνας 394
Χλοιοῦνται 596
Χλοροῖσι λαχάνοις 596
Χλοῦς 596
Χλοώδει 390
Χλοώδες 596
Χλωὸς 390
Χλώρασμα 596
Χοιράδες 618

Χο-

Χολῆγον 392
Χολήϊον 596
Χορδεύον 618
Χρήματος 618
Χρηστοῦς 392
Χυτλάζηται 598
Χυτριδέαν 598
Χυτρίδιον 598
Χύτρινον 598
Χωλεύσειεν 598

Ψ.

Ψάγδας 598
Ψάδα 396
Ψαίρειν 598
Ψαίστην μάζαν 598
Ψαυόμενον 396
Ψάφαρον 598
Ψέφαρα 598
Ψῆνες 618
Ψόφου καθαπτόμενη 598

Ω.

Ὠδεῖ 598
Ὠιδεῖ 598
Ὦιξα 396
Ὠμήλυσιν 600
Ὠρέοντα 396
Ὠρέοντων 396
Ὦρσυ 600
Ὤρουσαν 600
Ὠτειλὰς 600
Ὠτίδα 398
Ὠχετεῦται 600

ANT 131937 S

Digitized by Google

192. k. 45.